CBHO
College van Beroep voor het Hoger Onderwijs

Jurisprudentie 2015

Jurisprudentie 2015

2017, Bureau CBHO, Den Haag
Aanbevolen citeerwijze: CBHO 2015

Deze bundel bevat uitsluitend uitspraken van het CBHO die in 2015 zijn gepubliceerd. Ontbrekende uitspraken kunnen desgewenst worden opgevraagd bij het Bureau van het College

Inhoudsopgave

I. JURISPRUDENTIE 8
2014/063 8
2014/096 12
2014/112 19
2014/130 23
2014/137 26
2014/155 32
2014/156 34
2014/173 37
2014/180 40
2014/181 42
2014/183 47
2014/186 50
2014/192 56
2014/194 61
2014/196.8 65
2014/199 68
2014/201 71
2014/252 71
2014/206 75
2014/207 78
2014/213 81
2014/214 83
2014/215 87
2014/217 91
2014/219 98
2014/222 101
2014/223 101
2014/224 105
2014/226 107
2014/227 110
2014/228 112
2014/230 119
2014/231 124
2014/232A 127
2014 232B 127
2014/235 133
2014/236 137
2014/238 141
2014/239 141
2014/241 145
2014/244 148
2014/245 152
2014/249.5 158
2014/253 162
2014/255 168
2014/256 170
2014/258 174
2014/259 177
2014/261 181
2014/262 186
2014/263.5 189
2014/264 193
2014/272 201
2014/274 206
2014/278 209

2014/279 213
2014/280 216
2014/282 219
2014/282.1 219
2014/283 223
2014/283.1 223
2014/284 227
2014/285 230
2014/286 233
2014/287.6 237
2014/289 239
2014/292 241
2014/293 245
2014/295.1 248
2014/295 250
2014/296 254
2014/299 257
2014/300 260
2014/302.1 266
2014/302 269
2014/303 273
2014/304 276
2014/311 283
2014/312 285
2014/312.1 285
2015/001 288
2015/002 291
2015/003 293
2015/004 296
2015/007 299
2015/008 301
2015/009 304
2015/010 307
2015/011 310
2015/012 313
2015/014 316
2015/016 321
2015/017 324
2015/018.1 327
2015/019 330
2015/022.5 333
2015/023 336
2015/025 340
2015/027 344
2015/028 348
2015/030 351
2015/031 353
2015/033 357
2015/035 363
2015/036 368
2015/037 374
2015/037.2 376
2015/038 378
2015/040 381
2015/041 383
2015/042 385
2015/043.5 388
2015/045 392

2015/046 394
2015/047 397
2015/049 402
2015/050.5 405
2015/053 408
2015/055 410
2015/056.5 415
2015/057.5 415
2015/061 419
2015/062 421
2015/063 424
2015/064 427
2015/065 430
2015/068 433
2015/069 435
2015/070.2 438
2015/071 440
2015/073 443
2015/076 445
2015/077 449
2015/080 452
2015/081 456
2015/082 459
2015/086 462
2015/087 465
2015/088 469
2015/089 473
2015/091 478
2015/093 482
2015/095.5 484
2015/097 488
2015/100 492
2015/101.5 495
2015/102 498
2015/103 502
2015/104 506
2015/105.5 513
2015/108.5 513
2015/109.5 513
2015/110.5 513
2015/111.5 513
2015/106 517
2015/107 520
2015/119 525
2015/122 527
2015/122.1 527
2015/125 532
2015/127 537
2015/128.5 540
2015/129 543
2015/130 546
2015/132 550
2015/135 553
2015/136 556
2015/140 556
2015/141.5 561
2015/143 564
2015/146 566

2015/147 568
2015/148 570
2015/149 573
2015/150 577
2015/151 580
2015/152 583
2015/161.5 585
2015/165 590
2015/167 592
2015/174 596
2015/176 598
2015/178 601
2015/181 604
2015/182 607
2015/183 611
2015/188.5 614
2015/191.5 616
2015/192.1 619
2015/194.1 621
2015/196.1 623
2015/199 626
2015/201 628
2015/202 631
2015/206 635
2015/206.1 635
2015/206.4 639
2015/207.5 641
2015/214.5 646
2015/216 649
2015/217.1 652
2015/219.5 655
2015/225 658
2015/230.5 662
2015/234 665
2015/235 668
2015/237 672
2015/242 676
2015/244 680
2015/245 684
2015/248.5 686
2015/250 691
2015/250.1 691
2015/255 696
2015/299 699
2015/299.1 699
II. ARTIKELSGEWIJS REGISTER 703
III. ARTIKELGEWIJS REGISTER -REGLEMENTEN 708
IV. REGISTER INSTELLINGSORGANEN 716
V. TREFWOORDENREGISTER 718
VI. ZAKEN OP UITSPRAAKDATUM 741

I. JURISPRUDENTIE

Zaaknummer	:	2014/063
Rechter(s)	:	mr. Kleijn
Datum uitspraak	:	28 juli 2014
Partijen	:	appellant tegen CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Curriculumwijziging Financiële compensatie (validiteit) Diploma Langstudeercoach Geldigheidsduur Overgangsregeling Restitutie collegegeld Schadevergoeding Studieloopbaanbegeleider Studievertraging
Artikelen	:	WHW artikel 7.13 lid 1 WHW artikel 7.13 lid 2 aanhef en onder k Awb artikel 8:73 lid 1 Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten (Awb) OER artikel 5.3 lid 4 OER artikel 5.13 lid 1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.2. Naar het oordeel van het College heeft het CBE bij zijn besluitvorming het standpunt mogen innemen dat het met ingang van het studiejaar 2011-2012 verplicht stellen van het per 1 september 2007 ingevoerde nieuwe onderwijsprogramma, gelet op de noodzakelijkheid om de kwaliteit van de opleiding te waarborgen en gelet op de validiteit van het diploma, niet onredelijk is en dat een beperking van de geldigheidsduur van onderwijseenheden onder die omstandigheden is gerechtvaardigd. Het CBE heeft voorts terecht bij zijn oordeel in aanmerking genomen dat de opleiding Bouwkunde haar studenten, overeenkomstig artikel 5.3 van de OER, in de gelegenheid heeft gesteld de onderwijseenheden onder het oude onderwijsprogramma gedurende twee jaren na de invoering van het nieuwe onderwijsprogramma af te ronden, waarbij voor elk vak vier keer een toetsgelegenheid bestond. Het CBE heeft zich in dit verband, naar het oordeel van het College, in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de in het OER opgenomen overgangsregeling niet onredelijk is. Het CBE heeft mede onder verwijzing naar de verklaringen van de opleidingsmanager Bouwkunde en de Examencommissie domein Techniek, naar het oordeel van het College, afdoende gemotiveerd welke vakken appellant onder het nieuwe onderwijsprogramma dient te volgen teneinde de opleiding af te kunnen ronden. Dat zich onder die vakken projectonderdelen bevinden die appellant, naar hij stelt, reeds heeft afgerond onder het oude studieprogramma en dat hij onder het nieuwe studieprogramma drie extra vakken dient te volgen, leidt niet tot het oordeel dat het CBE de beslissing van de Examencommissie reeds om die reden diende te vernietigen. Het CBE heeft zich in dit verband, in navolging van de Examencommissie, op het standpunt mogen stellen dat de betreffende onderdelen van het nieuwe onderwijsprogramma sterk zijn geactualiseerd, dat de geldigheid van de daarmee corresponderende door appellant behaalde onderwijsonderdelen vanwege het tijdsverloop is vervallen en dat nieuwe vakken dienen te worden gevolgd in verband met de exameneisen van het nieuwe onderwijsprogramma. Naar het oordeel van het College heeft het CBE bij zijn beoordeling van zwaarwegend belang mogen achten dat het nieuwe onderwijsprogramma een wijziging inhoudt ten opzichte van het oude onderwijsprogramma en wordt gekenmerkt door een verdiepingsslag in de specialisatiefase en een actualisering van de inhoud, waardoor een één op één omzetting van het oude naar het

nieuwe programma niet zonder meer mogelijk is. Het is het College niet gebleken dat bij de besluitvorming onvoldoende rekening is gehouden met de belangen van appellant.
Gelet op het voorgaande komt het College tot de conclusie dat het CBE geen aanleiding heeft hoeven zien de beslissing van de Examencommissie van 22 februari 2012 te vernietigen. Dat appellant als gevolg van de beslissing van het CBE een aanzienlijke vertraging oploopt, leidt niet tot een ander oordeel. Appellant heeft sinds zijn inschrijving met ingang van 1 september 2004, gelet op de in de OER opgenomen overgangsregeling, voldoende gelegenheid gehad de onderwijsonderdelen van het oude onderwijsprogramma af te ronden.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het CBE van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 22 februari 2012 heeft de Examencommissie van de opleiding Bouwkunde van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: de Examencommissie) de oude cijferboom van appellant omgezet naar het nieuwe onderwijsprogramma geldend vanaf het studiejaar 2011-2012 en daarbij te kennen gegeven welke vakken moeten worden voldaan voor afronding van de opleiding, inclusief de minor en het afstudeerproject.

Bij beslissing van 30 januari 2014, heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 12 maart 2014, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 13 juni 2014, waar appellant bijgestaan door mr. S. Verhagen en het CBE vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, werkzaam bij de Hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Op 1 juli 2013 is de Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten, (hierna: de Wns) voor zover betrekking hebbend op schadevergoeding, in werking getreden. Uit het in artikel IV, eerste lid, van de Wns, neergelegde overgangsrecht volgt dat het recht zoals dat gold vóór inwerkingtreding van deze wet op dit geding van toepassing blijft.
Ingevolge artikel 8:73, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan de rechtbank, indien zij het beroep gegrond verklaart en indien daarvoor gronden zijn, op verzoek van een partij het bestuursorgaan veroordelen tot vergoeding van de schade die die partij lijdt.

Ingevolge artikel 7.13, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), stelt het instellingsbestuur voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast. De onderwijs- en examenregeling bevat adequate en heldere informatie over de opleiding of groep van opleidingen.
Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder k, worden in de onderwijs- en examenregeling, onverminderd het overigens in deze wet ter zake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Daaronder worden ten minste begrepen, waar nodig, de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens, behoudens de bevoegdheid van de examencommissie die geldigheidsduur te verlengen.

Ingevolge artikel 5.3, vierde lid, van de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: OER), wordt, in het geval een onderwijseenheid niet meer wordt aangeboden, in het daarop volgende studiejaar nog tweemaal gelegenheid gegeven voor het afleggen van het tentamen of een toets van een onderwijseenheid waarvan het onderwijs in dat studiejaar niet meer wordt aangeboden.

Ingevolge artikel 5.13, eerste lid, wordt de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde onderwijseenheden in de postpropedeutische fase van de opleiding beperkt tot 5 jaar indien voornoemde onderwijseenheden zijn opgenomen in bijlage G. De onderwijseenheden worden in bijlage G opgenomen, indien naar het oordeel van de examencommissie de inhoud van de toetsing en/of het curriculum dermate is gewijzigd dat hierdoor een beperking van de geldigheidsduur is gerechtvaardigd.

Ingevolge het tweede lid heeft de examencommissie de bevoegdheid om – in geval van bijzondere omstandigheden, zulks ter beoordeling van de examencommissie – de geldigheidsduur te verlengen.

2.2. Het CBE heeft in zijn beslissing vastgesteld dat appellant aannemelijk heeft gemaakt de minor "Visualisatie" te hebben behaald. Verder heeft het CBE vastgesteld dat toekenning van studiepunten voor de workshop "Design & Build Brazil" niet meer in geschil is, omdat de Examencommissie de studiepunten van deze onderwijseenheid heeft toegekend.

Wat betreft het voor appellant bij beslissing van 22 februari 2012 vastgestelde en te volgen programma heeft het CBE overwogen dat een adequate overgangsregeling is getroffen. Volgens het CBE heeft de Examencommissie voorts mogen beslissen de geldigheidsduur van de studieonderdelen te beperken en het nieuwe onderwijsprogramma vanaf het studiejaar 2011-2012 verplicht te stellen. Dat appellant geen studieloopbaanbegeleider heeft, leidt niet tot vernietiging van de beslissing van de Examencommissie, omdat appellant een langstudeercoach toegewezen heeft gekregen. Bovendien heeft de examencommissie aangeboden appellant een studieloopbaanbegeleider toe te wijzen.

Het CBE heeft zich ten slotte onbevoegd geacht te oordelen over het verzoek van appellant om restitutie van het collegegeld over de studiejaren 2011-2012 en 2012-2013 en het op kosten van de Hogeschool mogen afronden van de studie in het studiejaar 2013-2014.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte niet heeft onderkend dat bij de omzetting van zijn oude cijferboom naar de nieuwe cijferboom onduidelijkheden zijn ontstaan over de te volgen vakken. Bovendien dient appellant vijf vakken alsnog te behalen, terwijl die vakken overeenkomen met vakken die onder het oude curriculum behaald moesten worden. Daarnaast dient hij nog een aantal vakken te behalen volgens het nieuwe curriculum. In totaal dient appellant volgens het nieuwe curriculum nog 12 vakken te volgen, terwijl hij volgens het oude curriculum nog maar 9 vakken diende te volgen. Bovendien dient hij een aantal projecten af te ronden, terwijl hij die projecten onder het oude curriculum al heeft afgerond. Volgens appellant zal hij als gevolg van het nieuwe curriculum nog minimaal twee studiejaren moeten afronden, hetgeen niet meer van hem kan worden verwacht, gelet op de reeds door hem gevolgde vakken. De ongeorganiseerde gang van zaken kan niet aan hem worden tegengeworpen en dient tot financiële compensatie te leiden voor de studiejaren 2011-2014 vanwege de door de Hogeschool veroorzaakte langdurige vertraging, aldus appellant.

2.4.1. Het College gaat uit van de volgende feiten en omstandigheden. Appellant heeft zich ingeschreven voor de opleiding Bouwkunde met ingang van 1 september 2004. Met ingang van 1 september 2007 is een nieuw onderwijsprogramma ingevoerd. Dat nieuwe onderwijsprogramma is met ingang van het studiejaar 2011-2012 verplicht geworden. Aangezien appellant zijn studie niet vóór het studiejaar 2011-2012 heeft afgerond, heeft de Examencommissie bij beslissing van 22 februari 2012 de eerder door appellant behaalde studieresultaten omgezet naar het nieuwe studieprogramma en appellant te kennen gegeven welke vakken hij onder dat nieuwe programma nog diende te volgen teneinde tot een afronding van de opleiding te komen.

2.4.2. Naar het oordeel van het College heeft het CBE bij zijn besluitvorming het standpunt mogen innemen dat het met ingang van het studiejaar 2011-2012 verplicht stellen van het per 1 september 2007 ingevoerde nieuwe onderwijsprogramma, gelet op de noodzakelijkheid om de kwaliteit van de opleiding te waarborgen en gelet op de validiteit van het diploma, niet onredelijk is en dat een beperking van de geldigheidsduur van onderwijseenheden onder die omstandigheden is gerechtvaardigd. Het CBE heeft voorts terecht bij zijn oordeel in aanmerking genomen dat de opleiding Bouwkunde haar studenten, overeenkomstig artikel 5.3 van de OER, in de gelegenheid heeft gesteld de onderwijseenheden onder het oude onderwijsprogramma gedurende twee jaren na de invoering van het nieuwe onderwijsprogramma af te ronden, waarbij voor elk vak vier keer een toetsgelegenheid bestond. Het CBE heeft zich in dit verband, naar het oordeel van het College, in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de in het OER opgenomen overgangsregeling niet onredelijk is.

Het CBE heeft mede onder verwijzing naar de verklaringen van de opleidingsmanager Bouwkunde en de Examencommissie domein Techniek, naar het oordeel van het College, afdoende gemotiveerd welke vakken appellant onder het nieuwe onderwijsprogramma dient te volgen teneinde de opleiding af te kunnen ronden. Dat zich onder die vakken projectonderdelen bevinden die appellant, naar hij stelt, reeds heeft afgerond onder het oude studieprogramma en dat hij onder het nieuwe studieprogramma drie extra vakken dient te volgen, leidt niet tot het oordeel dat het CBE de beslissing van de Examencommissie reeds om die reden diende te vernietigen. Het CBE heeft zich in dit verband, in navolging van de Examencommissie, op het standpunt mogen stellen dat de betreffende onderdelen van het nieuwe onderwijsprogramma sterk zijn geactualiseerd, dat de geldigheid van de daarmee corresponderende door appellant behaalde onderwijsonderdelen vanwege het tijdsverloop is vervallen en dat nieuwe vakken dienen te worden gevolgd in verband met de exameneisen van het nieuwe onderwijsprogramma. Naar het oordeel van het College heeft het CBE bij zijn beoordeling van zwaarwegend belang mogen achten dat het nieuwe onderwijsprogramma een wijziging inhoudt ten opzichte van het oude onderwijsprogramma en wordt gekenmerkt door een verdiepingsslag in de specialisatiefase en een actualisering van de inhoud, waardoor een één op één omzetting van het oude naar het nieuwe programma niet zonder meer mogelijk is. Het is het College niet gebleken dat bij de besluitvorming onvoldoende rekening is gehouden met de belangen van appellant.

Gelet op het voorgaande komt het College tot de conclusie dat het CBE geen aanleiding heeft hoeven zien de beslissing van de Examencommissie van 22 februari 2012 te vernietigen. Dat appellant als gevolg van de beslissing van het CBE een aanzienlijke vertraging oploopt, leidt niet tot een ander oordeel. Appellant heeft sinds zijn inschrijving met ingang van 1 september 2004, gelet op de in de OER opgenomen overgangsregeling, voldoende gelegenheid gehad de onderwijsonderdelen van het oude onderwijsprogramma af te ronden.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor zover appellant verzoekt om schadevergoeding, overweegt het College dat hiervoor reeds geen grond bestaat ingevolge artikel 8:73, eerste lid, van de Awb, nu het beroep ongegrond is.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Zaaknummer	:	2014/096
Rechter(s)	:	mrs. Nijenhof, Olivier en Verheij
Datum uitspraak	:	5 januari 2015
Partijen	:	appellant en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	Bevoegdheid examencommissie Bevoegdheid CvB [beëindiging] Inschrijving [ernstige] Fraude Plagiaat Zelfplagiaat Proportionaliteit Sanctie
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b lid 2 WHW: artikel 7.12b lid 3 WHW: artikel 7.42 lid 3 Awb: artikel 8:72 lid 3 OER Bacheloropleiding Wijsbegeerte 2012-2013: artikel 5.9 Fraude- en plagiaatregeling studenten UvA artikel: 1 lid 1 Fraude- en plagiaatregeling studenten UvA artikel: 1 lid 3 Fraude- en plagiaatregeling studenten UvA artikel: 3 Fraude- en plagiaatregeling studenten UvA artikel: 4 lid 1 Fraude- en plagiaatregeling studenten UvA artikel: 4 lid 2 Fraude- en plagiaatregeling studenten UvA artikel: 4 lid 3 Fraude- en plagiaatregeling studenten UvA artikel: 4 lid 4 Fraude- en plagiaatregeling studenten UvA artikel: 4 lid 5 Fraude- en plagiaatregeling studenten UvA artikel: 6 lid 2 Fraude- en plagiaatregeling studenten UvA artikel: 6 lid 5
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6. De examencommissie heeft bij brief van 23 augustus 2013 aan appellant laten weten het eens te zijn met het door zijn docente geconstateerde plagiaat en dat het cijfer voor de afrondingsmodule zal vervallen. Tevens is hem medegedeeld dat zodra de sanctie bekend is de commissie meer van zich zal laten horen. In deze brief is niet aangegeven of het geconstateerde plagiaat als ernstige fraude moest worden aangemerkt. De examencommissie heeft vervolgens volstaan met het bij brief van 27 augustus 2013 doen van een voorstel aan het college van bestuur de inschrijving van appellant definitief te beëindigen omdat hij in zijn bachelorscriptie ernstig plagiaat heeft gepleegd en reeds vorig jaar een sanctie heeft gekregen voor het plegen van plagiaat. De examencommissie heeft geen gebruik gemaakt van de in artikel 7.12b aan de examencommissie zelfstandig toegekende bevoegdheid een andere sanctie dan het vervallen verklaren van het cijfer op te leggen. De examencommissie heeft aan appellant niet zelf het voorstel, alsmede het oordeel dat sprake is van ernstig plagiaat bekend gemaakt. Het College acht dat onjuist. Het College stelt voorts vast dat de examencommissie appellant ten onrechte niet gewezen heeft op de beroepsmogelijkheid bij het college van beroep voor de examens. Het College wijst er op dat bij de vraag of al dan niet fraude is gepleegd en een sanctie moet worden opgelegd alsmede of sprake is van ernstige fraude de beroepsprocedure bij het college van beroep voor de examens voorrang behoort te hebben op de mogelijkheid om aan het college van bestuur een voorstel tot beëindiging van de inschrijving te doen. Het College wijst er verder op dat het ook bij ernstige fraude in de rede ligt dat de examencommissie gebruik maakt van haar zelfstandige bevoegdheid een sanctie op te leggen en dat dit niet anders is in het geval de examencommissie van oordeel is dat aan het college van bestuur een voorstel moet worden gedaan de inschrijving definitief te beëindigen. (…) 2.8. De FPR maakt, met uitzondering van de begripsbepaling in

artikel 1, een duidelijk onderscheid tussen plagiaat en fraude. In de regeling zelf is niet expliciet vermeld dat plagiaat dient te worden aangemerkt als een vorm van fraude. Het College is van oordeel dat plagiaat, dat belet dat een juist oordeel over de kennis, het inzicht en de vaardigheden van de student geheel of gedeeltelijk onmogelijk is, als fraude in de zin van artikel 7.12b WHW moet worden beschouwd.
2.9. Door de ruime definitie van het begrip plagiaat in artikel 3 van de FPR wordt ook het gebruik van eigen teksten aangemerkt als fraude, zelfs indien correct melding is gemaakt van het eerdere gebruik. Dat het in het kader van de opleiding wenselijk wordt geacht dat studenten steeds opnieuw hun kennis en vaardigheden tonen is op zichzelf een gerechtvaardigd uitgangspunt. Indien een student zich niet aan een dergelijk voorschrift houdt, dan dient dit in de beoordeling van het werk tot uitdrukking te komen. Het College acht het onjuist om deze tekortkoming van de student aan te merken als fraude in de zin van artikel 7.12b, tweede lid van de WHW. Het College voegt daaraan toe dat in het algemeen fraude nadrukkelijk moet worden onderscheiden van handelen van een student waaruit blijkt dat hij tekortschiet in de eisen die de opleiding stelt om tot een positieve beoordeling van het resultaat te komen.
2.10. Ernstige fraude is in de FPR in het geheel niet nader gedefinieerd. Het feit dat eerder fraude met inbegrip van plagiaat is gepleegd betekent nog niet dat daardoor de fraude die op zichzelf niet van ernstige aard is moet worden aangemerkt als ernstige fraude, en evenmin op zichzelf kan leiden tot de vaststelling dat sprake is van een vast patroon van het plegen van plagiaat. Het college van bestuur heeft voorts van betekenis geacht dat sprake is van verschillende vormen van plagiaat in de scriptie. Het College is van oordeel dat in dit geval weliswaar verschillende vormen kunnen worden onderscheiden, maar dat die verschillen niet van zodanige aard zijn dat daardoor sprake is van ernstige fraude in de zin van artikel 7.12b, tweede lid WHW.
Ook de omstandigheid dat het plagiaat is gepleegd in het eindwerkstuk van de bacheloropleiding is op zichzelf niet van betekenis voor de vraag of sprake is van ernstige fraude.
2.11. Het College is van oordeel dat bij fraude in beginsel moet worden volstaan met het nemen van maatregelen waartoe de examencommissie zelfstandig kan besluiten en dat van de bevoegdheid van het college van bestuur, die overigens slechts op voorstel van de examencommissie mag worden uitgeoefend, om de inschrijving voor de opleiding definitief te beëindigen slechts bij uitzondering gebruik mag worden gemaakt. Dat veronderstelt ook een mate en ernst van fraude die zich onderscheidt van de normale gevallen. Het College is van oordeel dat daarvan in dit geval geen sprake is. Recidive is op zichzelf geen reden om fraude, die op zichzelf niet ernstig is, alsdan als ernstig te kwalificeren, maar kan wel gevolg hebben voor de zwaarte van de sanctie.
Het College merkt overigens op dat anders dan de examencommissie in haar brief van 27 augustus 2013 stelt, in het geval waarop de uitspraak van het College van 13 juni 2012, 2012/087, betrekking heeft, geen sprake was van ernstige fraude.
Het College is van oordeel dat de examencommissie en vervolgens het college van bestuur ten onrechte hebben geoordeeld dat sprake is van een ernstige fraude en derhalve heeft het college van bestuur ten onrechte besloten de inschrijving van appellant definitief te beëindigen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 november 2013, heeft het college van bestuur aan appellant medegedeeld dat vanwege ernstige fraude zijn inschrijving met ingang van 1 december 2013 wordt beëindigd en dat hij is uitgesloten van toekomstige inschrijvingen.

Bij beslissing van 25 maart 2014, heeft verweerder het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 10 september 2014, waar appellant en zijn gemachtigde, bijgestaan door mr. E.R. Koster, en verweerder vertegenwoordigd door, mr. N. van den Brink, mr. drs. M. Krol beiden werkzaam aan de universiteit en dr. C.S.C.W. Skirke, voorzitter van de examencommissie Wijsbegeerte, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Appellant heeft beroep ingesteld tegen de beslissing van verweerder om op voorstel van de examencommissie van 27 augustus 2013 zijn inschrijving te beëindigen. Het voorstel is door de examencommissie gedaan naar aanleiding van geconstateerd plagiaat in het academisch jaar 2011-2012 en geconstateerd plagiaat in het academisch jaar 2012-2013.

2.2. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) kan de examencommissie een student die fraudeert het recht ontnemen één of meer, door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.

Art 7.12b derde lid WHW bepaalt dat de examencommissie regels vaststelt over de uitvoering van taken en bevoegdheden bedoeld in, voor zover thans van belang, het tweede lid en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen

Ingevolge artikel 7.42, derde lid van de WHW, wordt in dat geval de inschrijving beëindigd met ingang van de volgende maand.

Ingevolge artikel 5.9 van de Onderwijs- en Examenregeling Bacheloropleiding Wijsbegeerte 2012-2013 van de Faculteit der Geesteswetenschappen (hierna: OER) is het bepaalde in de 'Fraude- en plagiaatregeling studenten UvA' (hierna: FPR) onverkort van toepassing. De FPR is door het College van Bestuur vastgesteld als een richtlijn aan decanen om de desbetreffende regeling op te nemen in de OER van iedere opleiding.

2.3. Ingevolge artikel 1, eerste lid van de FPR wordt zowel onder fraude als plagiaat verstaan het handelen of nalaten van een student waardoor een juist oordeel over zijn kennis, inzicht en vaardigheden geheel of gedeeltelijk onmogelijk wordt.

Ingevolge het derde lid wordt onder plagiaat in ieder geval verstaan:
a. het gebruik maken dan wel overnemen van andermans teksten, gegevens of ideeën zonder volledige en correcte bronvermelding;
b. het presenteren als eigen werk of eigen gedachten van de structuur dan wel het centrale gedachtegoed uit bronnen van derden, zelfs indien een verwijzing naar andere auteurs is opgenomen;
c. het niet duidelijk aangeven in de tekst, bijvoorbeeld via aanhalingstekens of een bepaalde vormgeving, dat letterlijke of bijna letterlijke citaten in het werk werden overgenomen, zelfs indien met een correcte bronvermelding;
d. het parafraseren van de inhoud van andermans teksten zonder voldoende bronverwijzingen;
e. het overnemen van beeld-, geluids- of testmateriaal, software en programmacodes van anderen zonder verwijzing en zodoende laten doorgaan voor eigen werk;
f. het indienen van een eerder ingediende of daarmee vergelijkbare tekst voor opdrachten van andere opleidingsonderdelen;
g. het overnemen van werk van medestudenten en dit laten doorgaan voor eigen werk;
h. indienen van werkstukken die verworven zijn van een commerciële instelling of die (al dan niet tegen betaling) door iemand anders zijn geschreven.

Ingevolge artikel 4, eerste lid, van de FPR wordt, indien fraude en/of plagiaat wordt geconstateerd, dit terstond door de examinator aan de student medegedeeld en tevens schriftelijk aan de examencommissie onder overlegging van de schriftelijke stukken en bevindingen.

Ingevolge het tweede lid stelt de examencommissie de student binnen een termijn van 2 weken in de gelegenheid te worden gehoord.

Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie vast of er sprake is van fraude of plagiaat en deelt de student schriftelijk haar besluit en de sancties conform het bepaalde in artikel 4 jo. artikel 5 mede binnen een termijn van 4 weken, onder vermelding van de beroepsmogelijkheid bij het college van beroep voor de examens.

Ingevolge het vierde lid kan de examencommissie, indien plagiaat wordt geconstateerd of vermoed in een bepaald werkstuk, besluiten eerder door dezelfde student(en) ingeleverde werkstukken te onderzoeken op plagiaat. De student is verplicht aan zo'n onderzoek mee te werken en kan worden verplicht digitale versies van eerdere werkstukken aan te leveren.

Ingevolge het vijfde lid worden opgelegde sancties vastgelegd in het studentendossier.

Ingevolge artikel 6, tweede lid, van de FPR, volgt bij gedragingen zoals omschreven in artikel 1, derde lid, waarbij het hele werkstuk dan wel aanzienlijke delen daarvan, inclusief het als eigen werk gepresenteerde onderzoek, afkomstig is van bestaand materiaal en elders gepubliceerd onderzoek dan wel literatuur, ongeldig verklaring van het ingeleverde werkstuk en uitsluiting van deelname aan het tentamen van het desbetreffende vak, dan wel volledige uitsluiting van deelname aan alle tentamens, examens of andere vormen van toetsing van de opleiding voor een periode van maximaal 12 maanden. Bij ernstige fraude kan het college van bestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving van de betrokkene definitief beëindigen. Indien het werkstuk betrekking heeft op een bachelor- dan wel masterscriptie worden de begeleidingswerkzaamheden van de scriptiebegeleider voor duur van deze periode opgeschort.

Ingevolge het vijfde lid volgt volledige uitsluiting van deelname aan alle tentamens, examens of andere vormen van toetsing van de opleiding voor een periode van maximaal 12 maanden en het advies de opleiding te verlaten indien de student reeds eerder een sanctie heeft gekregen in verband met geconstateerde fraude dan wel plagiaat, en kan het college van bestuur bij ernstige fraude op voorstel van de examencommissie de inschrijving van de betrokkene definitief beëindigen.

2.4. Het College stelt voorop dat de examencommissie een zelfstandige bevoegdheid heeft om regels over fraude vast te stellen, met inbegrip van regels over de soort en de duur van de sanctie. Het college van bestuur kan geen richtlijnen geven aan de examencommissie en ook de decaan die de onderwijs- en examenregeling vaststelt mag niet treden in de zelfstandige bevoegdheid van de examencommissie.

2.5. Naar niet, dan wel onvoldoende, is weersproken heeft appellant in de bachelor scriptie die op 28 juni 2013 is ingeleverd gebruik gemaakt van een eerder door hem ten behoeve van de opleiding Politicologie gemaakte tekst, heeft hij passages ontleend aan een website waarbij de website wel als bron is genoemd, en gebruik gemaakt van onderdelen van een online beschikbare PowerPointpresentatie zonder bronvermelding. Ook voor een tussenopdracht is eerder vervaardigd eigen werk gebruikt. In geschil is evenmin dat aan appellant eerder een sanctie is opgelegd wegens plagiaat.

2.6. De examencommissie heeft bij brief van 23 augustus 2013 aan appellant laten weten het eens te zijn met het door zijn docente geconstateerde plagiaat en dat het cijfer voor de afrondingsmodule zal vervallen. Tevens is hem medegedeeld dat zodra de sanctie bekend is de commissie meer van zich zal laten horen. In deze brief is niet aangegeven of het geconstateerde plagiaat als ernstige fraude moest worden aangemerkt. De examencommissie heeft vervolgens volstaan met het bij brief van 27 augustus 2013 doen van een voorstel aan het college van bestuur de inschrijving van appellant definitief te beëindigen omdat hij in zijn bachelorscriptie ernstig plagiaat heeft gepleegd en reeds vorig jaar een sanctie heeft gekregen voor het plegen van plagiaat. De examencommissie heeft geen gebruik gemaakt van de in artikel 7.12b aan de examencommissie zelfstandig toegekende bevoegdheid een andere sanctie dan het vervallen verklaren van het cijfer op te leggen. De examencommissie heeft aan appellant niet zelf het voorstel, alsmede het oordeel dat sprake is van ernstig plagiaat bekend gemaakt. Het College acht dat onjuist.

Het College stelt voorts vast dat de examencommissie appellant ten onrechte niet gewezen heeft op de beroepsmogelijkheid bij het college van beroep voor de examens. Het College wijst er op dat bij de vraag of al dan niet fraude is gepleegd en een sanctie moet worden opgelegd alsmede of sprake is van ernstige fraude de beroepsprocedure bij het college van beroep voor de examens

voorrang behoort te hebben op de mogelijkheid om aan het college van bestuur een voorstel tot beëindiging van de inschrijving te doen. Het College wijst er verder op dat het ook bij ernstige fraude in de rede ligt dat de examencommissie gebruik maakt van haar zelfstandige bevoegdheid een sanctie op te leggen en dat dit niet anders is in het geval de examencommissie van oordeel is dat aan het college van bestuur een voorstel moet worden gedaan de inschrijving definitief te beëindigen.

2.7. Appellant betoogt dat hij weliswaar onzorgvuldig heeft gehandeld, maar dat de thans opgelegde sancties disproportioneel zijn nu er geen sprake is van fraude en zeker niet van ernstige fraude, en deze constatering ook niet voldoende door het college van bestuur is onderbouwd. De overname betreffende de Grondwet is algemeen van aard terwijl de overnamen uit de encyclopedie niet geheel zonder bronvermelding zijn gebleven. Wat betreft de powerpoint-presentatie wist appellant, nu hij de auteur niet kende, niet hoe hij daarnaar diende te verwijzen. De overname uit eigen werk ten slotte, wordt door verweerder ten onrechte als 'zelfplagiaat' bestempeld. Voorts is appellant van oordeel dat ten onrechte maatstaven worden gehanteerd die gelden voor afgestudeerde, ervaren wetenschappers.

2.8. De FPR maakt, met uitzondering van de begripsbepaling in artikel 1, een duidelijk onderscheid tussen plagiaat en fraude. In de regeling zelf is niet expliciet vermeld dat plagiaat dient te worden aangemerkt als een vorm van fraude. Het College is van oordeel dat plagiaat, dat belet dat een juist oordeel over de kennis, het inzicht en de vaardigheden van de student geheel of gedeeltelijk onmogelijk is, als fraude in de zin van artikel 7.12b WHW moet worden beschouwd.

2.9. Door de ruime definitie van het begrip plagiaat in artikel 3 van de FPR wordt ook het gebruik van eigen teksten aangemerkt als fraude, zelfs indien correct melding is gemaakt van het eerdere gebruik. Dat het in het kader van de opleiding wenselijk wordt geacht dat studenten steeds opnieuw hun kennis en vaardigheden tonen is op zichzelf een gerechtvaardigd uitgangspunt. Indien een student zich niet aan een dergelijk voorschrift houdt, dan dient dit in de beoordeling van het werk tot uitdrukking te komen. Het College acht het onjuist om deze tekortkoming van de student aan te merken als fraude in de zin van artikel 7.12b, tweede lid van de WHW. Het College voegt daaraan toe dat in het algemeen fraude nadrukkelijk moet worden onderscheiden van handelen van een student waaruit blijkt dat hij tekortschiet in de eisen die de opleiding stelt om tot een positieve beoordeling van het resultaat te komen.

2.10 Ernstige fraude is in de FPR in het geheel niet nader gedefinieerd. Het feit dat eerder fraude met inbegrip van plagiaat is gepleegd betekent nog niet dat daardoor de fraude die op zichzelf niet van ernstige aard is moet worden aangemerkt als ernstige fraude, en evenmin op zichzelf kan leiden tot de vaststelling dat sprake is van een vast patroon van het plegen van plagiaat. Het college van bestuur heeft voorts van betekenis geacht dat sprake is van verschillende vormen van plagiaat in de scriptie. Het College is van oordeel dat in dit geval weliswaar verschillende vormen kunnen worden onderscheiden, maar dat die verschillen niet van zodanige aard zijn dat daardoor sprake is van ernstige fraude in de zin van artikel 7.12b, tweede lid WHW.
Ook de omstandigheid dat het plagiaat is gepleegd in het eindwerkstuk van de bacheloropleiding is op zichzelf niet van betekenis voor de vraag of sprake is van ernstige fraude.

2.11. Het College is van oordeel dat bij fraude in beginsel moet worden volstaan met het nemen van maatregelen waartoe de examencommissie zelfstandig kan besluiten en dat van de bevoegdheid van het college van bestuur, die overigens slechts op voorstel van de examencommissie mag worden uitgeoefend, om de inschrijving voor de opleiding definitief te beëindigen slechts bij uitzondering gebruik mag worden gemaakt. Dat veronderstelt ook een mate en ernst van fraude die zich onderscheidt van de normale gevallen. Het College is van oordeel dat daarvan in dit geval geen sprake is. Recidive is op zichzelf geen reden om fraude, die op zichzelf niet ernstig is, alsdan als ernstig te kwalificeren, maar kan wel gevolg hebben voor de zwaarte van de sanctie.

Het College merkt overigens op dat anders dan de examencommissie in haar brief van 27 augustus 2013 stelt, in het geval waarop de uitspraak van het College van 13 juni 2012, 2012/087, betrekking heeft, geen sprake was van ernstige fraude.

Het College is van oordeel dat de examencommissie en vervolgens het college van bestuur ten onrechte hebben geoordeeld dat sprake is van een ernstige fraude en derhalve heeft het college van bestuur ten onrechte besloten de inschrijving van appellant definitief te beëindigen.

Het betoog slaagt.

2.12. Het beroep is gegrond. De bestreden beslissing moet worden vernietigd. Aangezien het college van bestuur de in bezwaar bestreden beslissing dient te herroepen en de inschrijving niet

had mogen beëindigen, zal het College op grond van 8.72, derde lid, Awb zelf in de zaak voorzien waarbij zijn uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit.

2.13. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam van 25 maart 2014;
III. herroept de beslissing van het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam van 4 november 2013;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing
V. veroordeelt het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam in verband met de behandeling van het beroep en bezwaar opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 974,00 (zegge: negenhonderdvierenzeventig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand
VI. gelast dat het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam aan appellant het door hem voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2014/112
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Kleijn, Scholten-Hinloopen
Datum uitspraak	:	23 februari 2015
Partijen	:	appellante en CBE Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	Benadeling Beoordeling Procesbelang Schending geschreven en ongeschreven rechtregels Schikking
Artikelen	:	WHW: Awb: artikel 6:22
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.1 Ter zitting heeft appellante desgevraagd gesteld dat het belang bij het wijzigen van de afgiftedatum van de Academic Record er in is gelegen dat toekomstige werkgevers vragen zullen gaan stellen bij het verschil tussen het behalen van het laatste resultaat in augustus 2012 en de datum van het verkrijgen van de Academic Record in oktober 2012. Ook wijst zij er in dit verband op dat op de Results overview zelfs 6 februari 2014 als datum is vermeld. Volgens appellante zal zij door het verschil van de data op deze stukken en het laatst behaalde resultaat meer moeite hebben met het vinden van een baan. Op de in het dossier aanwezige Academic Record is expliciet vermeld dat appellante in de periode van 1 september 2011 tot en met 13 juli 2012 aan de Rijksuniversiteit Groningen heeft gestudeerd. Verder is op de Results overview die het CBE op verzoek van het College na de zitting heeft toegestuurd vermeld dat appellante haar laatste cijfer, de 8,0 voor de substantial paper, heeft behaald op 30 augustus 2012. Met deze stukken kan appellante dan ook aannemelijk maken dat zij haar studiejaar bij de Rijksuniversiteit Groningen uiterlijk op 30 augustus 2012 heeft afgerond. Het College volgt appellante niet in haar standpunt dat de omstandigheid dat de datum op de Academic Record niet overeenkomt met de datum van het laatst behaalde vak een belemmering zal vormen bij het vinden van een baan. De op de Academic Record vermelde datum is niet meer dan de datum van afgifte die automatisch door de computer wordt aangemaakt op de dag dat de Academic Record wordt uitgedraaid. Deze datum heeft verder geen juridische betekenis. Dit geldt ook voor de op de Results overview vermelde datum van 6 februari 2014. Gelet op het voorgaande is het College dan ook van oordeel dat het CBE terecht tot de conclusie is gekomen dat appellante geen belang meer had bij een inhoudelijke beoordeling van haar beroep. Door de extended paper alsnog als substantial paper met een 8,0 te beoordelen had appellante bereikt hetgeen zij met haar beroep kon en beoogde te bereiken. Daarbij wordt ook in aanmerking genomen dat naar het oordeel van het College uit de stukken wel blijkt dat appellante, anders dat zij stelt, met het schikkingsvoorstel heeft ingestemd. Bij e-mailberichten van 27 januari en 31 januari 2014 is namens de examencommissie aan appellante namelijk meegedeeld dat de extended paper als substantial paper met een 8,0 zal worden beoordeeld en dat als datum van het behalen van die paper 30 augustus 2012 zal worden vermeld. Daarop heeft appellante bij e-mailbericht van 3 februari 2014 aan de examencommissie meegedeeld dat zij het voorstel uit het e-mailbericht van 31 januari 2014 als bindend accepteert. (…) 2.4 Wat betreft het betoog van appellante dat het CBE haar na de op 22 april 2014 gehouden zitting via een e-mailbericht heeft meegedeeld dat haar beroep ongegrond was en dat haar beroep in de schriftelijke uitspraak op 12 juni 2014 niet-ontvankelijk is verklaard, geldt dat het CBE heeft toegelicht dat het tijdens het op

schrift stellen van de uitspraak alsnog heeft geconcludeerd dat het beroep van appellante niet-ontvankelijk moet worden verklaard in plaats van ongegrond. Ondanks dat deze gang van zaken niet zorgvuldig is, heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat zij hierdoor in haar belangen is geschaad. Zij is niet eerder opgekomen tegen de beslissing van het CBE dan nadat zij de schriftelijke beslissing van 12 juni 2014 heeft ontvangen en waarbij zij ervan op de hoogte werd gesteld dat haar beroep niet-ontvankelijk was verklaard. Het College ziet dan ook aanleiding om hieraan voorbij te gaan met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht, ingevolge waarvan een besluit, waartegen bezwaar is gemaakt of beroep is ingesteld, ondanks schending van een geschreven of ongeschreven rechtsregel of algemeen rechtsbeginsel, door het orgaan dat op het bezwaar of beroep beslist, in stand kan worden gelaten, indien aannemelijk is dat de belanghebbenden daardoor niet zijn benadeeld.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats] (land), appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Rijksuniversiteit Groningen (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 2 oktober 2012 heeft de examencommissie van de opleiding International Studies van de Faculteit der Letteren aan appellante een 5,0 toegekend voor de extended paper "The Middle East and its external relations".

Bij beslissing van onbekende datum in juli 2013 heeft de examencommissie aan appellante een 6,0 toegekend voor de extended paper.

Bij beslissing van 12 juni 2014 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 3 juni 2014, beroep ingesteld. De gronden van beroep zijn aangevuld bij brief van 26 juni 2014.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 oktober 2014, waar appellante, vertegenwoordigd door D. Kaspar, advocaat te [plaatsnaam], bijgestaan door drs. E.H. Roest, tolk, is verschenen.

Na de zitting heeft appellante de tekst van het betoog ter zitting ingezonden en het CBE op verzoek van het College nadere stukken ingediend. Appellante heeft nog op die nadere stukken gereageerd. Met toestemming van partijen is een nieuwe zitting achterwege gebleven.

2. Overwegingen

2.1 In oktober 2012 heeft appellante een 5,0 gekregen voor de extended paper. Ook een tweede beoordelaar is eind november tot een 5,0 voor de extended paper gekomen. Tegen deze beoordeling heeft appellante beroep ingesteld bij het CBE. Naar aanleiding van dat beroep is in de door de examencommissie opgestarte schikkingsprocedure appellante de kans geboden haar paper aan te passen. Voor de gewijzigde versie heeft zij in juli 2013 een 6,0 gekregen. Ook tegen die beoordeling heeft appellante beroep ingesteld bij het CBE. Die draagt de examencommissie op om wederom te onderzoeken of het treffen van een schikking mogelijk is.

Aan de beslissing van het CBE van 12 juni 2014 om het beroep van appellante niet-ontvankelijk te verklaren heeft het ten grondslag gelegd dat appellante geen belang meer had bij een inhoudelijke

beoordeling van haar beroep. Hiertoe heeft het CBE overwogen dat de tweede schikkingsprocedure ertoe heeft geleid dat de extended paper in plaats van als een tweede/derdejaarsvak alsnog als een eerstejaars substantial paper met een 8,0 zou worden beoordeeld en dat appellante derhalve met haar beroep had bereikt wat zij daarmee beoogde te bereiken.

2.2 Appellante betoogt dat het CBE heeft miskend dat zij nog wel belang had bij een inhoudelijke beoordeling van het door haar ingestelde beroep. Hiertoe voert zij aan dat, anders dan het CBE veronderstelt, er geen schikking tot stand is gekomen. Appellante brengt in dit verband naar voren dat zij de examencommissie als voorwaarde voor het instemmen met het schikkingsvoorstel heeft verzocht om de op de Academic Record vermelde datum van 2 oktober 2012 te wijzigen, nu zij de extended paper, die uiteindelijk als substantial paper wordt beoordeeld, op 30 augustus 2012 had afgerond.

2.2.1 Ter zitting heeft appellante desgevraagd gesteld dat het belang bij het wijzigen van de afgiftedatum van de Academic Record er in is gelegen dat toekomstige werkgevers vragen zullen gaan stellen bij het verschil tussen het behalen van het laatste resultaat in augustus 2012 en de datum van het verkrijgen van de Academic Record in oktober 2012. Ook wijst zij er in dit verband op dat op de Results overview zelfs 6 februari 2014 als datum is vermeld. Volgens appellante zal zij door het verschil van de data op deze stukken en het laatst behaalde resultaat meer moeite hebben met het vinden van een baan.

Op de in het dossier aanwezige Academic Record is expliciet vermeld dat appellante in de periode van 1 september 2011 tot en met 13 juli 2012 aan de Rijksuniversiteit Groningen heeft gestudeerd. Verder is op de Results overview die het CBE op verzoek van het College na de zitting heeft toegestuurd vermeld dat appellante haar laatste cijfer, de 8,0 voor de substantial paper, heeft behaald op 30 augustus 2012. Met deze stukken kan appellante dan ook aannemelijk maken dat zij haar studiejaar bij de Rijksuniversiteit Groningen uiterlijk op 30 augustus 2012 heeft afgerond. Het College volgt appellante niet in haar standpunt dat de omstandigheid dat de datum op de Academic Record niet overeenkomt met de datum van het laatst behaalde vak een belemmering zal vormen bij het vinden van een baan. De op de Academic Record vermelde datum is niet meer dan de datum van afgifte die automatisch door de computer wordt aangemaakt op de dag dat de Academic Record wordt uitgedraaid. Deze datum heeft verder geen juridische betekenis. Dit geldt ook voor de op de Results overview vermelde datum van 6 februari 2014. Gelet op het voorgaande is het College dan ook van oordeel dat het CBE terecht tot de conclusie is gekomen dat appellante geen belang meer had bij een inhoudelijke beoordeling van haar beroep. Door de extended paper alsnog als substantial paper met een 8,0 te beoordelen had appellante bereikt hetgeen zij met haar beroep kon en beoogde te bereiken. Daarbij wordt ook in aanmerking genomen dat naar het oordeel van het College uit de stukken wel blijkt dat appellante, anders dat zij stelt, met het schikkingsvoorstel heeft ingestemd. Bij e-mailberichten van 27 januari en 31 januari 2014 is namens de examencommissie aan appellante namelijk meegedeeld dat de extended paper als substantial paper met een 8,0 zal worden beoordeeld en dat als datum van het behalen van die paper 30 augustus 2012 zal worden vermeld. Daarop heeft appellante bij e-mailbericht van 3 februari 2014 aan de examencommissie meegedeeld dat zij het voorstel uit het e-mailbericht van 31 januari 2014 als bindend accepteert.

Het betoog faalt.

2.3 Nu het CBE terecht heeft geoordeeld dat appellante geen belang meer had bij een inhoudelijke beoordeling van haar beroep, is zij met juistheid voorbij gegaan aan de door appellante inhoudelijk aangevoerde gronden. Ook in deze procedure dient aan de door appellante inhoudelijk aangevoerde gronden voorbij te worden gegaan.

2.4 Wat betreft het betoog van appellante dat het CBE haar na de op 22 april 2014 gehouden zitting via een e-mailbericht heeft meegedeeld dat haar beroep ongegrond was en dat haar beroep in de schriftelijke uitspraak op 12 juni 2014 niet-ontvankelijk is verklaard, geldt dat het CBE heeft toegelicht dat het tijdens het op schrift stellen van de uitspraak alsnog heeft geconcludeerd dat het beroep van appellante niet-ontvankelijk moet worden verklaard in plaats van ongegrond. Ondanks dat deze gang van zaken niet zorgvuldig is, heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat zij hierdoor in haar belangen is geschaad. Zij is niet eerder opgekomen tegen de beslissing van het CBE dan nadat zij de schriftelijke beslissing van 12 juni 2014 heeft ontvangen en waarbij zij ervan op de hoogte werd gesteld dat haar beroep niet-ontvankelijk was verklaard.

Het College ziet dan ook aanleiding om hieraan voorbij te gaan met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht, ingevolge waarvan een besluit, waartegen bezwaar is gemaakt of beroep is ingesteld, ondanks schending van een geschreven of ongeschreven rechtsregel of algemeen rechtsbeginsel, door het orgaan dat op het bezwaar of beroep beslist, in stand kan worden gelaten, indien aannemelijk is dat de belanghebbenden daardoor niet zijn benadeeld.

2.5 Het beroep is ongegrond.

2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende: ·

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/130
Rechter(s)	:	mrs. Nijenhof, Olivier, Kleijn
Datum uitspraak	:	7 april 2015
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	Finale geschillenbeslechting Forfaitaire vergoeding Kosten door derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand Proceskosten voorfase Wegingsfactor
Artikelen	:	Awb: artikel 7:15 Awb: artikel 7:28 lid 1 Awb: artikel 7:28 lid 2 Awb: artikel 7:28 lid 5 Besluit proceskosten bestuursrecht: artikel 1 Besluit proceskosten bestuursrecht: artikel 2 lid 1 Besluit proceskosten bestuursrecht: artikel 2 lid 3
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Het College stelt voorop dat het uitgangspunt van het krachtens artikel 7:28, vijfde lid, van de Awb vastgestelde Besluit bij vergoeding van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand is dat een forfaitaire vergoeding wordt toegekend. Ingevolge artikel 2, derde lid, kan hiervan worden afgeweken, indien zich een bijzondere omstandigheid voordoet. Daarvan is hier, anders dan appellante ter zitting van het College betoogt, niet gebleken. Het College is van oordeel dat de behandeling van een zaak in de procedure van administratief beroep in beginsel behoort tot de categorie gemiddeld, tenzij duidelijke redenen bestaan om hiervan af te wijken. Van dergelijke redenen is in de voorliggende zaak niet gebleken. Verweerder heeft in de aangevallen beslissing van 27 juni 2014 overwogen dat hij gelet op het gewicht van de zaak een wegingsfactor van 0,5 heeft gehanteerd. Hoewel de examencommissie is teruggekomen op haar beslissing, neemt dat niet weg dat het geschil inhoudelijk van aard was. Gelet op het voorgaande, heeft verweerder ten onrechte een wegingsfactor 0,5 gehanteerd. Ter zitting van het College is verder gebleken dat de gemachtigde mr. D.A.N. Bartels appellante op de hoorzitting van 16 mei 2014 heeft vertegenwoordigd. Nu gemachtigde van appellante, anders dan verweerder heeft aangenomen, als derde beroepsmatig rechtsbijstand heeft verleend, heeft verweerder ten onrechte geen punt toegekend voor het verschijnen ter hoorzitting.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 6 februari 2014 heeft de examencommissie van het Domein Gezondheid, Sport en Welzijn appellante gedurende het resterende deel van het studiejaar 2013-2014 het recht ontnomen toetsen af te leggen.

Bij beslissing van 27 juni 2014 heeft verweerder, nadat de examencommissie na de hoorzitting bij verweerder, de beslissing van 6 februari 2014 heeft ingetrokken en vervangen door een andere beslissing, voor zover thans nog van belang, een vergoeding ter hoogte van € 258,50 vastgesteld voor de kosten die appellante in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 7 januari 2015, waar appellante, vertegenwoordigd door mr. D.A.N. Bartels en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, werkzaam bij Hogeschool Inholland, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7:28, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) is voor de behandeling van het administratief beroep geen recht verschuldigd.

Ingevolge het tweede lid worden de kosten, die de belanghebbende in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, door het bestuursorgaan uitsluitend vergoed op verzoek van de belanghebbende voor zover het bestreden besluit wordt herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid.

Ingevolge het vijfde lid worden bij algemene maatregel van bestuur nadere regels gesteld over de kosten waarop de vergoeding uitsluitend betrekking kan hebben en over de wijze waarop het bedrag van de kosten wordt vastgesteld.

Ingevolge artikel 1 van het Besluit proceskosten bestuursrecht (hierna: het Besluit) kan een vergoeding van de kosten als bedoeld in artikel 7:28, tweede lid, van de Awb uitsluitend betrekking hebben op:
a. kosten van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand,
(…).

Ingevolge artikel 2, eerste lid, wordt het bedrag van de kosten bij de beslissing op het administratief beroep als volgt vastgesteld:
a. ten aanzien van de kosten, bedoeld in artikel 1, onderdeel a: overeenkomstig het in de bijlage opgenomen tarief,
(…).

Ingevolge het derde lid kan in bijzondere omstandigheden van het eerste lid worden afgeweken.

Ingevolge de Bijlage bij het besluit proceskosten bestuursrecht (hierna: de Bijlage) wordt het bedrag van de kosten, bedoeld in artikel 1, onderdeel a, van het Besluit proceskosten bestuursrecht, vastgesteld door aan de verrichte proceshandelingen punten toe te kennen overeenkomstig de lijst (A) en die punten te vermenigvuldigen met de waarde per punt (B) en met de toepasselijke wegingsfactoren (C).

Ingevolge de lijst A4 zijn het instellen van administratief beroep en het verschijnen ter hoorzitting als proceshandelingen aangemerkt, waarbij per afzonderlijke proceshandeling een punt wordt toegekend.

Met ingang van 1 januari 2015 is de waarde per punt € 490,00. Dat tarief is ook van toepassing indien de vergoeding wordt vastgesteld met betrekking tot het ingediend administratief beroep voor 1 januari 2015 en een hoorzitting die voor 1 januari 2015 is gehouden.

Verweerder heeft het artikel 7:15 Awb, het Besluit en de Bijlage analoog toegepast.

2.2. Appellante betoogt dat verweerder de vergoeding voor de door haar gemaakte kosten in de procedure ten onrechte heeft vastgesteld op een bedrag van € 258,50. Volgens appellant heeft verweerder een onjuiste toepassing gegeven aan het Besluit. Niet alleen voor de voorprocedure dient een bedrag te worden vastgesteld, maar ook voor de beroepsprocedure zelf, aldus appellante. Verder dient de factor "zeer zwaar" te worden toegepast. Volgens appellante heeft zij recht op een vergoeding van € 1.946,00.

2.3. Het College stelt voorop dat het uitgangspunt van het krachtens artikel 7:28, vijfde lid, van de Awb vastgestelde Besluit bij vergoeding van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand is dat een forfaitaire vergoeding wordt toegekend. Ingevolge artikel 2, derde lid, kan hiervan worden afgeweken, indien zich een bijzondere omstandigheid voordoet. Daarvan is hier, anders dan appellante ter zitting van het College betoogt, niet gebleken.

Het College is van oordeel dat de behandeling van een zaak in de procedure van administratief beroep in beginsel behoort tot de categorie gemiddeld, tenzij duidelijke redenen bestaan om hiervan af te wijken. Van dergelijke redenen is in de voorliggende zaak niet gebleken. Verweerder heeft in de aangevallen beslissing van 27 juni 2014 overwogen dat hij gelet op het gewicht van de zaak een wegingsfactor van 0,5 heeft gehanteerd. Hoewel de examencommissie is teruggekomen op haar beslissing, neemt dat niet weg dat het geschil inhoudelijk van aard was. Gelet op het voorgaande, heeft verweerder ten onrechte een wegingsfactor 0,5 gehanteerd.

Ter zitting van het College is verder gebleken dat de gemachtigde mr. D.A.N. Bartels appellante op de hoorzitting van 16 mei 2014 heeft vertegenwoordigd. Nu gemachtigde van appellante, anders dan verweerder heeft aangenomen, als derde beroepsmatig rechtsbijstand heeft verleend, heeft verweerder ten onrechte geen punt toegekend voor het verschijnen ter hoorzitting.

2.4. Het beroep is gegrond. Het voorgaande leidt tot de slotsom dat de beslissing van verweerder van 27 juni 2014 dient te worden vernietigd voor zover daarbij een vergoeding van € 258,50 is vastgesteld voor de kosten die appellante in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

Doende hetgeen verweerder zou behoren te doen, zal het College een vergoeding vaststellen van € 980,00 voor de kosten die appellante in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Daarbij is één punt toegekend voor het instellen van administratief beroep en één punt voor het verschijnen ter hoorzitting, waarbij wegingsfactor 1 is toegepast.

2.5. Verweerder dient op navolgende wijze in de proceskosten van appellante te worden veroordeeld. Daarbij zal één punt worden toegekend voor het instellen van beroep bij het College en één punt voor het verschijnen ter zitting van het College. Aangezien het geschil zich in beroep bij het College slechts heeft beperkt tot de door verweerder vastgestelde vergoeding voor kosten in verband met de behandeling van het administratief beroep, ziet het College aanleiding om wegingsfactor 0,5 toe te passen.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland met registratienummer KGRS 3552 voor zover daarbij een vergoeding van € 258,50 is vastgesteld voor de kosten die [naam] in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken;
III. stelt een vergoeding van € 980,00 (zegge: negenhonderdtachtig euro) vast voor de kosten die [naam] in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde deel van de beslissing van 27 juni 2014;
V. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland tot vergoeding van bij [naam] in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 490,00 (zegge: vierhonderdnegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VI. gelast dat college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland aan [naam]i het door haar betaalde griffierecht voor de behandeling van het beroep ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2014/137
Rechter(s)	:	mrs. Nijenhof, Olivier, Kleijn
Datum uitspraak	:	2 april 2015
Partijen	:	appellant en Hanzehogeschool Groningen
Trefwoorden	:	[ongepaste] E-mails, Expliciet feiten, omstandigheden en verklaringen Finale geschillenbeslechting Huis- en ordemaatregel [reparatoir karakter] Maatregel Onderzoeksplicht Waarschuwing Zelf voorzien
Artikelen	:	WHW artikel 7.57h lid 1 Awb artikel 3:2 Studentenstatuut Bijlage 10 artikel 1 lid 1 Studentenstatuut Bijlage 10 artikel 3 lid 1 Studentenstatuut Bijlage 10 artikel 3 lid 2 Studentenstatuut Bijlage 10 artikel 4 Studentenstatuut Bijlage 10 artikel 5 Studentenstatuut Bijlage 10 artikel 7 Studentenstatuut Bijlage 10 artikel 9 lid 1
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Anders dan verweerder, is het College van oordeel dat appellant, die bij verweerder in bezwaar is gegaan om de beschuldiging van het verzenden van ongepaste e-mails aan een docente te weerspreken en zijn naam hiervan te zuiveren, reeds gelet op dit oogmerk een rechtens te beschermen belang heeft bij een beoordeling van de rechtmatigheid van de beslissing van 14 maart 2014. Verweerder heeft het bezwaar van appellant in zoverre dan ook ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. (…) 2.3.4. Gelet op hetgeen onder 2.3.3, is overwogen, is het College van oordeel dat het vermoeden van de Dean dat de e-mails met ongepaste inhoud door appellant waren verzonden, onder de gegeven omstandigheden en ten tijde van de oplegging van de voorlopige ordemaatregel, voldoende concreet was. Ter zitting van het College heeft verweerder voorts benadrukt dat de ordemaatregel is bedoeld als time-out en dat deze is opgelegd om de rust en orde te laten wederkeren en zodoende een veilig werkklimaat te creëren. Naar het oordeel van het College heeft de Dean zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het vermoeden dat de e-mails van appellant afkomstig waren, gelet op doel en strekking van een voorlopige ordemaatregel, de oplegging van zo'n maatregel rechtvaardigde. Daarbij neemt het College in aanmerking dat appellant op 13 maart 2014, vóór verzending van de tweede e-mail, door de opleiding is uitgenodigd voor een gesprek naar aanleiding van de eerste e-mail en is aangesproken op de op 9 maart 2014 verzonden e-mail. Anders dan appellant betoogt, is daarmee naar het oordeel van het College aannemelijk dat appellant, alvorens de voorlopige ordemaatregel is opgelegd, mondeling is gewaarschuwd en dat de Dean daarmee overeenkomstig het bepaalde in artikel 4 van de Bijlage heeft gehandeld. (…) 2.4.1. Verweerder heeft ter zitting bevestigd dat na oplegging van de voorlopige ordemaatregel, de rust en orde was wedergekeerd en dat in zoverre weer een veilig werkklimaat was ontstaan. Omdat appellant de twijfels wat betreft de herkomst van de e- mails niet heeft kunnen wegnemen, heeft de Dean niettemin besloten tot oplegging van de definitieve maatregel bij beslissing van 26 maart 2014, aldus verweerder ter zitting van het College. Het College stelt in dit verband voorop dat de bij beslissing van 26 maart 2014 opgelegde definitieve maatregel een ingrijpende en

dienen expliciet feiten, omstandigheden en verklaringen ten grondslag te worden gelegd die de maatregel kunnen dragen. (…)
2.4.3. Naar het oordeel van het College lag het, gelet op de gemotiveerde verklaringen van appellant en gelet op de ingrijpendheid van de maatregel, op de weg van verweerder een nader onderzoek te initiëren naar de herkomst van de e-mails, bijvoorbeeld door de laptop van appellant, direct na oplegging van de voorlopige ordemaatregel en na overleg met appellant, te laten onderzoeken. Daarbij is van belang dat verweerder daartoe, anders dan appellant, de faciliteiten heeft. Door een dergelijk onderzoek niet te initiëren, heeft verweerder zich, naar het oordeel van het College, onvoldoende van zijn in artikel 3:2 van de Awb neergelegde onderzoeksplicht gekweten. Zoals verweerder in zijn beslissing van 11 juni 2014 heeft overwogen, kan onder de gegeven omstandigheden niet worden uitgesloten dat appellant de e-mails niet heeft verzonden dan wel dat hij anderszins betrokken is geweest bij verzending ervan. Omdat onder de gegeven omstandigheden niet valt vast te stellen of appellant verantwoordelijk is voor de litigieuze gedragingen, diende naar het oordeel van het College te worden afgezien van het opleggen van de definitieve maatregel.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant, en

het college van bestuur van Hanzehogeschool Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 14 maart 2014 heeft de Dean Academie voor Sociale Studies (hierna: de Dean) appellant bij wege van voorlopige ordemaatregel de toegang ontzegd tot de ruimten waar mevrouw Klok-Postema colleges geeft, voor de duur van vijf werkdagen (hierna: de voorlopige ordemaatregel).

Bij beslissing van 26 maart 2014 heeft de Dean appellant de toegang tot de gebouwen van de Academie voor Sociale Studies ontzegd over de periode van 26 maart 2014 tot en met 31 augustus 2014 (hierna: de definitieve maatregel).

Bij beslissing van 11 juni 2014 heeft verweerder het door appellant tegen de beslissing van 14 maart 2014 ingestelde bezwaar niet-ontvankelijk verklaard, het tegen de beslissing van 26 maart 2014 ingestelde bezwaar gedeeltelijk gegrond verklaard, de beslissing van 26 maart 2014 vernietigd [lees: herroepen] voor zover daarbij een verdergaande maatregel is opgelegd dan in het advies van de Geschillenadviescommissie als redelijk is beoordeeld en de resterende ordemaatregelen opgeheven.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.
Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 7 januari 2015, waar appellant bijgestaan door mr. T.J.J. Bodewes en verweerder vertegenwoordigd door drs. E.J. Bosloper, werkzaam bij de Hanzehogeschool Groningen, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.57h, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), kan het instellingsbestuur voorschriften geven en maatregelen nemen met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling. Die

toegang tot die gebouwen en terreinen geheel of gedeeltelijk voor de tijd van ten hoogste een jaar wordt ontzegd, of de inschrijving gedurende eenzelfde periode wordt beëindigd.

Ingevolge artikel 1, eerste lid, van Bijlage 10 'Ordemaatregelen Hanzehogeschool Groningen' bij het Studentenstatuut (hierna: de Bijlage) is een ieder die gebruik maakt van gebouwen, terreinen of andere voorzieningen van de Hanzehogeschool Groningen, daaronder begrepen practicum-, kantine- en mediatheekvoorzieningen en ICT-faciliteiten, gehouden dat te doen in

overeenstemming met hun gebruiksdoelen, de door of namens het College van Bestuur ter zake van dit gebruik gestelde regels na te leven en zich voorts daarbij zodanig te gedragen dat hij: a. de Hanzehogeschool Groningen of derden, die gebruik maken van de gebouwen, terreinen of andere voorzieningen van de Hanzehogeschool Groningen, direct noch indirect schade berokkent; b. geen inbreuk maakt op een recht van de Hanzehogeschool Groningen of derden die gebruik maken van de gebouwen, terreinen of andere voorzieningen van de Hanzehogeschool Groningen;
c. niet in strijd handelt met enige andere wettelijke plicht;
d. niet in strijd handelt met hetgeen volgens het ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt.

Ingevolge artikel 3, eerste lid, kan iemand, indien hij handelt in strijd met het bepaalde in artikel 1, de toegang tot gebouwen en terreinen van de Hanzehogeschool Groningen, of gedeelten daarvan, en/of het gebruik van andere voorzieningen worden ontzegd.
Ingevolge het tweede lid kan de ontzegging voorlopig, voorwaardelijk, of definitief worden opgelegd. Een voorwaardelijke of definitieve ontzegging kan worden opgelegd voor een periode van maximaal 12 maanden.
Ingevolge artikel 4 kan de Dean iemand, die ondanks een waarschuwing handelt of blijft handelen in strijd met het bepaalde in artikel 1 voor een periode van maximaal vijf werkdagen de toegang tot de tot zijn beheerseenheid behorende gebouwen en terreinen of gedeelten daarvan en/of het gebruik van andere voorzieningen binnen zijn beheerseenheid ontzeggen, indien een onverwijlde ontzegging noodzakelijk is.
Ingevolge artikel 5 kan de Dean, onverminderd het bepaalde in artikel 4, iemand voorwaardelijk of definitief de toegang tot de gebouwen en terreinen van de hogeschool of
gedeelten daarvan en/of het gebruik van andere voorzieningen ontzeggen, indien betrokkene naar zijn oordeel in strijd heeft gehandeld met het bepaalde in artikel 1.
Ingevolge artikel 7, tweede lid, vindt een definitieve ontzegging plaats:
a. voor het geheel of een bepaald gedeelte van de gebouwen, terreinen of andere voorzieningen van de Hanzehogeschool Groningen;
b. voor een periode van maximaal twaalf maanden, ongeacht de mogelijke periode van een voorwaardelijke ontzegging als bedoeld in artikel 6. Alsdan kan de inschrijving gedurende eenzelfde periode worden beëindigd.
Ingevolge artikel 9, eerste lid, kan de Dean desgevraagd een voorwaardelijke of definitieve ontzegging, voor het verstrijken van de periode waarvoor zij is opgelegd, beëindigen of de omvang van de ontzegging beperken.

2.2. Verweerder heeft het bezwaar van appellant gericht tegen de beslissing van 14 maart 2014 niet-ontvankelijk verklaard. Daartoe heeft hij overwogen dat de voorlopige ordemaatregel veeleer het karakter van een kortdurende time-out heeft, die inmiddels is geëxpireerd. Volgens verweerder heeft appellant niet aannemelijk gemaakt nog enig concreet belang te hebben bij het aanvechten van de bij de beslissing van 14 maart 2014 opgelegde maatregel.
Verweerder heeft het bezwaar van appellant gericht tegen de beslissing van 26 maart 2014 gedeeltelijk gegrond verklaard. Aan deze beslissing heeft verweerder ten grondslag gelegd dat twee e-mails met ongepaste inhoud naar een docente van appellant zijn verzonden. Eén van de e-mails was afkomstig van het account van appellant van de Hanzehogeschool en één van de e-mails kan worden gelinkt naar het account van appellant van de Hanzehogeschool. Volgens verweerder bestaan daarmee voldoende ernstige bezwaren richting appellant en rechtvaardigen deze bezwaren het treffen van de definitieve maatregel. Verweerder heeft verder overwogen dat aannemelijk is dat de inhoud van de aan de docente verzonden e-mails tot een onwerkbare situatie hebben geleid voor in ieder geval de betrokken docente. In de door appellant overgelegde anonieme verklaringen van klasgenoten heeft verweerder geen aanleiding gezien de verklaring van de betrokken docente in twijfel te trekken. Gelet op de betrokken belangen van appellant en de omstandigheid dat niet kan worden uitgesloten dat appellant de e-mails niet heeft verstuurd, is een minder vergaande maatregel evenwel op zijn plaats, aldus verweerder. Om die reden heeft verweerder de beslissing van 26 maart 2014 gedeeltelijk herroepen.

Het beroep gericht tegen de beslissing van 11 juni 2014 voor zover daarbij het bezwaar van appellant niet-ontvankelijk is verklaard

2.3. Appellant betoogt in de eerste plaats dat verweerder zijn bezwaar gericht tegen de beslissing van 14 maart 2014 ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Weliswaar is de periode waarover de voorlopige ordemaatregel is opgelegd inmiddels verstreken, maar dat betekent volgens appellant niet dat zijn belang bij een inhoudelijk oordeel over de rechtmatigheid van de opgelegde maatregel verloren is gegaan.

2.3.1 Anders dan verweerder, is het College van oordeel dat appellant, die bij verweerder in bezwaar is gegaan om de beschuldiging van het verzenden van ongepaste e-mails aan een docente te weerspreken en zijn naam hiervan te zuiveren, reeds gelet op dit oogmerk een rechtens te beschermen belang heeft bij een beoordeling van de rechtmatigheid van de beslissing van 14 maart 2014. Verweerder heeft het bezwaar van appellant in zoverre dan ook ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard.
Het betoog slaagt.

2.3.2. De beslissing van verweerder van 11 juni 2014 dient te worden vernietigd voor zover daarbij het bezwaar van appellant gericht tegen de beslissing van 14 maart 2014 niet-ontvankelijk is verklaard. Het College ziet in het licht van artikel 8:41a van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), aanleiding zelf in de zaak te voorzien en zal daartoe het door appellant gemaakte bezwaar gericht tegen de beslissing van 14 maart 2014 zelf beoordelen.

2.3.3. Onder de gedingstukken bevinden zich twee e-mails, één gedateerd op 9 maart 2014 en één gedateerd op 13 maart 2014, gericht aan een docente van de Hanzehogeschool Groningen. Die e-mails hadden een ongepaste inhoud. Onbetwist is dat de e-mail van 9 maart 2014 van het account van appellant van de Hanzehogeschool afkomstig was en dat de e-mail van 13 maart 2014 is verzonden via een anonieme website. Op 13 maart 2014, na verzending van de eerste e-mail, maar vóór verzending van de tweede e-mail, heeft een gesprek tussen appellant, een docent en de opleidingsmanager plaatsgevonden. Ter zitting van het College heeft verweerder verklaard dat appellant tijdens het gesprek op 13 maart 2014 mondeling is gewaarschuwd.
Aan de voorlopige ordemaatregel heeft de Dean ten grondslag gelegd dat het vermoeden bestaat dat appellant deze ongepaste e-mails heeft verzonden aan een docente. De Dean heeft die e-mails beschouwd als een onacceptabele schending van de integriteit van de persoonlijke levenssfeer van de docente en hij acht de aanwezigheid van de mogelijke opsteller van die e-mails bij de colleges van de docente als een bedreiging van het gewenste onderwijskundige klimaat. Om die reden heeft hij een voorlopige ordemaatregel genomen in die zin dat hij appellant de toegang heeft ontzegd voor de ruimten waar de docente haar colleges verzorgt voor de duur van vijf werkdagen. Ondertussen zal hij een technisch onderzoek laten uitvoeren naar de herkomst van de e-mails, aldus de Dean in zijn beslissing van 14 maart 2014.

2.3.4. Gelet op hetgeen onder 2.3.3, is overwogen, is het College van oordeel dat het vermoeden van de Dean dat de e-mails met ongepaste inhoud door appellant waren verzonden, onder de gegeven omstandigheden en ten tijde van de oplegging van de voorlopige ordemaatregel, voldoende concreet was. Ter zitting van het College heeft verweerder voorts benadrukt dat de ordemaatregel is bedoeld als time-out en dat deze is opgelegd om de rust en orde te laten wederkeren en zodoende een veilig werkklimaat te creëren. Naar het oordeel van het College heeft de Dean zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het vermoeden dat de e-mails van appellant afkomstig waren, gelet op doel en strekking van een voorlopige ordemaatregel, de oplegging van zo'n maatregel rechtvaardigde. Daarbij neemt het College in aanmerking dat appellant op 13 maart 2014, vóór verzending van de tweede e-mail, door de opleiding is uitgenodigd voor een gesprek naar aanleiding van de eerste e-mail en is aangesproken op de op 9 maart 2014 verzonden e-mail. Anders dan appellant betoogt, is daarmee naar het oordeel van het College aannemelijk dat appellant, alvorens de voorlopige ordemaatregel is opgelegd, mondeling is gewaarschuwd en dat de Dean daarmee overeenkomstig het bepaalde in artikel 4 van de Bijlage heeft gehandeld.

2.3.5. Het bezwaar van appellant, voor zover gericht tegen de beslissing van de Dean van 14 maart 2014 is ongegrond.

Het beroep gericht tegen de beslissing van 11 juni 2014 voor zover daarbij het bezwaar van appellant deels gegrond is verklaard

2.4. Appellant betoogt vervolgens dat de gegeven feiten en omstandigheden de definitieve maatregel niet kunnen dragen en dat de Dean daarom niet bevoegd was die maatregel op te leggen. Volgens appellant komt uit de bestreden beslissing, de onderliggende stukken en de gespreksverslagen naar voren dat jegens appellant niet meer dan een vermoeden bestaat dat hij de e-mails aan de docente heeft verzonden. Hij heeft echter gemotiveerd betwist die e-mails te hebben verzonden en daarmee is niet aannemelijk dat hij de e-mails daadwerkelijk heeft verzonden, aldus appellant. Daarbij komt dat de docente het – anders dan zij in beroep heeft verklaard – niet bezwaarlijk vond dat appellant de colleges zou volgen. De Dean had, gelet op de gevolgen die de definitieve maatregel voor hem heeft gehad, bij afweging van de betrokken belangen, in het geheel geen maatregel mogen opleggen, aldus appellant.
Daarnaast betoogt appellant dat verweerder bij de beslissing op bezwaar van 11 juni 2014 het besluit van 26 maart 2014 heeft vernietigd voor zover daarbij een verdergaande maatregel is opgelegd dan in het advies als redelijk wordt beoordeeld. In het advies dat verweerder aan zijn beslissing op bezwaar ten grondslag heeft gelegd, is slechts overwogen dat de definitieve maatregel te verstrekkend is en dat voor een minder vergaande maatregel had moeten worden geopteerd. Door naar het advies te verwijzen, zonder te concretiseren welke maatregel in de plaats van de bij beslissing van 26 maart 2014 wel passend was, heeft verweerder geen beslissing genomen.

2.4.1. Verweerder heeft ter zitting bevestigd dat na oplegging van de voorlopige ordemaatregel, de rust en orde was wedergekeerd en dat in zoverre weer een veilig werkklimaat was ontstaan. Omdat appellant de twijfels wat betreft de herkomst van de e-mails niet heeft kunnen wegnemen, heeft de Dean niettemin besloten tot oplegging van de definitieve maatregel bij beslissing van 26 maart 2014, aldus verweerder ter zitting van het College.
Het College stelt in dit verband voorop dat de bij beslissing van 26 maart 2014 opgelegde definitieve maatregel een ingrijpende en voor appellant belastende maatregel is. Aan zodanige maatregel dienen expliciet feiten, omstandigheden en verklaringen ten grondslag te worden gelegd die de maatregel kunnen dragen.

2.4.2. Appellant heeft zich tijdens de gesprekken die naar aanleiding van de verzonden e-mails hebben plaatsgevonden, stelselmatig op het standpunt gesteld dat hij het slachtoffer is geworden van een hacker. Nadien, op 24 maart 2014, heeft appellant aangifte gedaan bij de politie van computervredebreuk. Uit het naar aanleiding van die aangifte opgemaakte proces-verbaal volgt dat appellant heeft verklaard dat hij op 11 maart 2014 een e-mail heeft ontvangen, waarin was vermeld dat hij een bestand moest downloaden omdat de inbox vol was en hij zodoende geen e-mail meer kon ontvangen op zijn account van de Hanzehogeschool. Hij heeft dat bestand via een link gedownload en vervolgens zijn e-mailaccount opnieuw geactiveerd. Volgens appellant zou dat een verklaring kunnen vormen voor de twee verzonden e-mails. Wat betreft de op 9 maart 2014 verzonden e-mail heeft appellant verklaard dat deze e-mail zondagnacht is verzonden. Die e-mail is echter niet door hem verzonden, omdat hij sliep, aldus appellant. De tweede e-mail is verzonden via een anonieme website door een ander dan appellant. Verder heeft appellant, onder overlegging van een print, gemotiveerd dat hij ook zelf een e-mail met vreemde inhoud via deze anonieme website heeft ontvangen. Hij heeft naar aanleiding van de twee verzonden e-mails het wachtwoord van zijn account gewijzigd. Ook heeft hij zich tot de ICT-afdeling gewend en die afdeling heeft de laptop van appellant teruggezet naar de fabrieksinstellingen. In bezwaar heeft appellant nader gemotiveerd dat de verzending van de tweede e-mail via een anonieme website hem niet kan worden aangerekend.

2.4.3. Naar het oordeel van het College lag het, gelet op de gemotiveerde verklaringen van appellant en gelet op de ingrijpendheid van de maatregel, op de weg van verweerder een nader onderzoek te initiëren naar de herkomst van de e-mails, bijvoorbeeld door de laptop van appellant, direct na oplegging van de voorlopige ordemaatregel en na overleg met appellant, te laten onderzoeken. Daarbij is van belang dat verweerder daartoe, anders dan appellant, de faciliteiten heeft. Door een dergelijk onderzoek niet te initiëren, heeft verweerder zich, naar het oordeel van het College, onvoldoende van zijn in artikel 3:2 van de Awb neergelegde onderzoeksplicht gekweten. Zoals verweerder in zijn beslissing van 11 juni 2014 heeft overwogen, kan onder de gegeven omstandigheden niet worden uitgesloten dat appellant de e-mails niet heeft verzonden dan wel dat hij anderszins betrokken is geweest bij verzending ervan. Omdat onder de gegeven omstandigheden niet valt vast te stellen of appellant verantwoordelijk is voor de litigieuze gedragingen, diende naar het oordeel van het College te worden afgezien van het opleggen van de definitieve maatregel.
Het betoog van appellant slaagt.

2.5. Het beroep is gegrond. Gelet op hetgeen onder 2.4 tot en met 2.4.3 is overwogen, komt de beslissing van 11 juni 2014 voor vernietiging in aanmerking voor zover deze een gedeeltelijke

herroeping van de beslissing van 26 maart 2014 inhoudt. De overige betogen van appellant behoeven gelet hierop geen bespreking meer. Het College ziet voorts aanleiding zelf in de zaak te voorzien. Het zal het bezwaar gericht tegen de beslissing van 26 maart 2014 alsnog in zijn geheel gegrond verklaren, voormelde beslissing in zijn geheel herroepen en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 11 juni 2014.

2.6. Verweerder dient op navolgende wijze in de proceskosten van appellant te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van Hanzehogeschool Groningen van 11 juni 2014, met kenmerk SASS-227_Thomas-beslissing voor zover daarbij het bezwaar gericht tegen de beslissing van 14 maart 2014, met kenmerk SASS-222_Thomas niet-ontvankelijk is verklaard;
III. verklaart het bezwaar van appellant tegen de beslissing 14 maart 2014 ongegrond;
IV. Bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 11 juni 2014.
V. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van Hanzehogeschool Groningen van 11 juni 2014, met kenmerk SASS-227_Thomas-beslissing voor zover daarbij het bezwaar gericht tegen de beslissing van26 maart 2014, met kenmerk SASS-225_Thomas-ordemaatregel, gedeeltelijk gegrond is verklaard, de beslissing van 26 maart 2014 is vernietigd [lees: herroepen] voor zover daarbij een verdergaande maatregel is opgelegd dan in het advies van de Geschillenadviescommissie als redelijk is beoordeeld en de resterende ordemaatregelen zijn opgeheven;
VI. verklaart het bezwaar van appellant gericht tegen de beslissing van 26 maart 2014 in zijn geheel gegrond;
VII. herroept de beslissing van 26 maart 2014 in haar geheel;
VIII. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 11 juni 2014;
IX. veroordeelt het college van bestuur van Hanzehogeschool Groningen tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het bezwaar en beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.960,00 (zegge: negentienhonderdzestig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
X. gelast dat het college van bestuur van de Hanzehogeschool Groningen aan appellant het door hem betaalde griffierecht voor de behandeling van het beroep ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2014/155
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	22 januari 2015
Partijen	:	appellant en Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden	:	Bestuurlijke lus Financiële ondersteuning Tegemoet gekomen aan bezwaar Zienswijze
Artikelen	:	Awb: artikel 6:19 lid 1 Awb: artikel 8:51d
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3 Bij beslissing van 22 december 2014 heeft verweerder, nadat appellant de aanvraag alsnog heeft aangevuld, het door appellant gemaakte bezwaar tegen de beslissing van 20 mei 2014 gegrond verklaard en de aanvraag van appellant gehonoreerd. Bij brief van 9 januari 2015 heeft appellant het College te kennen gegeven dat hij met deze beslissing instemt. Gelet hierop, wordt het beroep van appellant niet ingevolge artikel 6:19, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht geacht mede betrekking te hebben op de beslissing van 22 december 2014. Tevens vloeit hieruit voort dat verweerder geen nieuwe beslissing meer behoeft te nemen in de plaats van de vernietigde beslissing.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 mei 2014 heeft verweerder een aanvraag van appellant om toekenning van een bestuursbeurs op grond van de Regeling Financiële Ondersteuning Studenten 2012 (hierna: de FOS-regeling), buiten behandeling gelaten.

Bij beslissing van 22 mei 2014 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Bij brief van 25 juni 2014 heeft appellant tegen deze beslissing bezwaar gemaakt, welke brief verweerder ter behandeling als beroepschrift naar het College heeft doorgezonden.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 31 oktober 2014, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, werkzaam bij de Vrije Universiteit Amsterdam, zijn verschenen.

Bij tussenuitspraak van 28 november 2014 heeft het College verweerder opgedragen om binnen zes weken na de verzending van de tussenuitspraak de daarin omschreven gebreken in de beslissing van 22 mei 2014 te herstellen door een nieuwe beslissing op het door appellant gemaakte bezwaar te nemen. De tussenuitspraak is aangehecht.

Bij beslissing van 22 december 2014 heeft verweerder uitvoering aan de tussenuitspraak gegeven.

Bij brief van 9 januari 2015 heeft appellant een zienswijze ingediend.

Het College heeft bepaald dat een nadere zitting achterwege blijft. Vervolgens heeft het College het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1 Op 7 oktober 2013 heeft appellant een aanvraag ingediend om toekenning van een bestuursbeurs op grond van de FOS-regeling in verband met zijn lidmaatschap van de facultaire studentenraad Wijsbegeerte in het studiejaar 2012-2013.

Bij beslissing van 22 mei 2014 heeft verweerder zijn beslissing van 20 mei 2014 om de aanvraag buiten behandeling te laten omdat de aanvraag incompleet is en niet binnen de gestelde termijn is aangevuld, gehandhaafd.

2.2 Gelet op hetgeen onder 2.4.2 van de tussenuitspraak is overwogen, komt het College tot de conclusie dat het beroep van appellant tegen de beslissing van 22 mei 2014 gegrond moet worden verklaard en deze beslissing moet worden vernietigd.

2.3 Bij beslissing van 22 december 2014 heeft verweerder, nadat appellant de aanvraag alsnog heeft aangevuld, het door appellant gemaakte bezwaar tegen de beslissing van 20 mei 2014 gegrond verklaard en de aanvraag van appellant gehonoreerd. Bij brief van 9 januari 2015 heeft appellant het College te kennen gegeven dat hij met deze beslissing instemt. Gelet hierop, wordt het beroep van appellant niet ingevolge artikel 6:19, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht geacht mede betrekking te hebben op de beslissing van 22 december 2014. Tevens vloeit hieruit voort dat verweerder geen nieuwe beslissing meer behoeft te nemen in de plaats van de vernietigde beslissing.

2.4 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding, nu niet is gebleken van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam van 22 mei 2014;
III. gelast dat het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam aan [naam] het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2014/156
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Van der Spoel, Hoogvliet
Datum uitspraak	:	15 januari 2015
Partijen	:	appellant en CBE Technische Universiteit Delft
Trefwoorden	:	Beoordeling Minnelijke schikking Op de zaak betrekking hebbende stukken Ten overvloede
Artikelen	:	WHW artikel 7.61 lid 3
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.2 Het CBE heeft toegelicht dat zij het beroepschrift van appellant conform artikel 7.61, derde lid, van de WHW naar de examencommissie heeft verzonden met het verzoek om na te gaan of een minnelijke schikking mogelijk was. De examencommissie heeft dat verzoek tijdens een vergadering besproken en is daarbij tot de conclusie gekomen dat, nu appellant alsnog een bonuspunt had gekregen en het tentamen ook door een andere docent was beoordeeld, er geen mogelijkheid bestond voor een minnelijke schikking. Uit artikel 7.61, derde lid, van de WHW volgt evenwel dat in overleg met de betrokkenen moet worden nagegaan of het treffen van een schikking mogelijk is. De examencommissie had derhalve in samenspraak met appellant dienen te onderzoeken of het geschil, gelet op het geheel van de zich in dit geval voordoende feiten en omstandigheden, in onderling overleg tot een oplossing kon worden gebracht. Het CBE heeft niet onderkend dat nu de examencommissie dit achterwege heeft gelaten het bepaalde in voormeld artikellid niet is nageleefd. 2.3 (…) Het heeft het College overigens bevreemd dat verweerder op het beroep heeft beslist zonder in het bezit te zijn van het door appellant gemaakte tentamen en de aantekeningen en toegekende punten van de eerste en de tweede beoordelaar. Dat zijn onmiskenbaar op de zaak betrekking hebbende stukken waarover verweerder en appellant dienden te beschikken en de examencommissie was dan ook gehouden die over te leggen. Verweerder zal daarvoor alsnog zorg moeten dragen. Het College gaat er van uit dat de na de zitting nog ingediende stukken die het College buiten beschouwing heeft gelaten, door verweerder zullen worden meegenomen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te Amsterdam, appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Technische Universiteit Delft (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 14 november 2013 heeft de examencommissie van de bacheloropleiding Technische Aardwetenschappen van de faculteit Civiele Techniek en Geowetenschappen aan appellant meegedeeld dat zijn tentamen voor het vak Chemische Thermodynamica is herbeoordeeld met een 4,6 en dat hij daarnaast de bonuspunt ontvangt, zodat zijn eindcijfer voor het tentamen afgerond een 5,5 is.

Bij beslissing van 8 mei 2014, verzonden op 30 juni 2014, heeft het CBE het daartegen door appellant ingediende beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 11 augustus 2014, beroep ingesteld. De gronden van beroep zijn aangevuld bij brief van 1 september 2014.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 december 2014 waar appellant, bijgestaan door mr. drs. R.F. Bakker, advocaat te Amsterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. drs. S.M. Odekerken en dr. ir. R.J. Labeur, voorzitter van de examencommissie, zijn verschenen.

Na de zitting zijn door partijen nog stukken ingediend welke stukken het College voor het doen van deze uitspraak buiten beschouwing heeft gelaten.

2. Overwegingen

2.1 Appellant is het niet eens met zowel de eerste beoordeling als de herbeoordeling van zijn tentamen voor het vak Chemische Thermodynamica. Het CBE is hem niet gevolgd in zijn in beroep tegen de beslissing van de examencommissie van 14 november 2013 aangevoerde beroepsgronden. In beroep bij het College voert appellant verschillende gronden aan tegen de beslissing van het CBE van 8 mei 2014.

2.2 In de eerste plaats betoogt appellant dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie ten onrechte niet heeft onderzocht of een minnelijke schikking mogelijk was. Volgens appellant had de examencommissie niet zonder eerst met hem in overleg te gaan tot de conclusie mogen komen dat deze zaak zich niet zou lenen voor een minnelijke schikking.

2.2.1 Ingevolge artikel 7.61, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) zendt het college van beroep, alvorens het beroep in behandeling te nemen, het beroepschrift aan het orgaan waartegen het beroep is gericht, met uitnodiging om in overleg met betrokkenen na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, wat de openbare instellingen betreft in afwijking van afdeling 7.3 van de Algemene wet bestuursrecht. Ingeval het beroep is gericht tegen een beslissing van een examinator, geschiedt de in de voorgaande volzin bedoelde toezending aan de desbetreffende examencommissie. Indien de examinator tegen wie het beroep is gericht, lid is van de examencommissie, neemt hij geen deel aan de beraadslaging. Het desbetreffende orgaan deelt binnen drie weken aan het college van beroep, onder overlegging van de daarop betrekking hebbende stukken, mede tot welke uitkomst het beraad heeft geleid. Is een minnelijke schikking niet mogelijk gebleken, dan wordt het beroepschrift door het college in behandeling genomen.

2.2.2 Het CBE heeft toegelicht dat zij het beroepschrift van appellant conform artikel 7.61, derde lid, van de WHW naar de examencommissie heeft verzonden met het verzoek om na te gaan of een minnelijke schikking mogelijk was. De examencommissie heeft dat verzoek tijdens een vergadering besproken en is daarbij tot de conclusie gekomen dat, nu appellant alsnog een bonuspunt had gekregen en het tentamen ook door een andere docent was beoordeeld, er geen mogelijkheid bestond voor een minnelijke schikking.

Uit artikel 7.61, derde lid, van de WHW volgt evenwel dat in overleg met de betrokkenen moet worden nagegaan of het treffen van een schikking mogelijk is. De examencommissie had derhalve in samenspraak met appellant dienen te onderzoeken of het geschil, gelet op het geheel van de zich in dit geval voordoende feiten en omstandigheden, in onderling overleg tot een oplossing kon worden gebracht. Het CBE heeft niet onderkend dat nu de examencommissie dit achterwege heeft gelaten het bepaalde in voormeld artikellid niet is nageleefd.

Het betoog slaagt.

2.3 Het beroep is reeds hierom gegrond. De beslissing van het CBE van 8 mei 2014 dient wegens strijd met artikel 7.61, derde lid, van de WHW te worden vernietigd. Hetgeen appellant overigens heeft aangevoerd, behoeft geen bespreking. Het CBE dient opnieuw op het door appellant tegen de beslissing van de examencommissie van 14 november 2013 ingediende beroep te beslissen met inachtneming van deze uitspraak, waarbij zal moeten worden begonnen met de schikkingsprocedure.

Het heeft het College overigens bevreemd dat verweerder op het beroep heeft beslist zonder in het bezit te zijn van het door appellant gemaakte tentamen en de aantekeningen en toegekende punten van de eerste en de tweede beoordelaar. Dat zijn onmiskenbaar op de zaak betrekking hebbende stukken waarover verweerder en appellant dienden te beschikken en de

examencommissie was dan ook gehouden die over te leggen. Verweerder zal daarvoor alsnog zorg moeten dragen. Het College gaat er van uit dat de na de zitting nog ingediende stukken die het College buiten beschouwing heeft gelaten, door verweerder zullen worden meegenomen.

2.4 Het CBE dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3 Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het CBE van 8 mei 2014, zaak nr. 2014-0001;
III. draagt het CBE op opnieuw op het door appellant tegen de beslissing van de examencommissie van 14 november 2013 ingediende beroep te beslissen met inachtneming van deze uitspraak;
IV. veroordeelt het CBE tot vergoeding aan appellant van de bij hem in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 980,00 (zegge: negenhonderdtachtig euro);
V. gelast dat het CBE aan appellante het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2014/173
Rechter(s)	:	mrs. Nijenhof, Kleijn, Van der Spoel
Datum uitspraak	:	7 januari 2015
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	Beoordeling Herkansing Inzagerecht Nabespreking Niet-ontvankelijk Normantwoorden Tardief Ten overvloede Vakonderdeel
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b lid 1 WHW: artikel 7.61 lid 1 aanhef en onderdeel e
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Volgens vaste jurisprudentie van het College (vergelijk de uitspraak van 7 oktober 2013 in zaaknummer 2013/083; www.cbho.nl) is de waardering van een onderdeel van een vak waarmee het eindcijfer van dat vak nog niet is bepaald, geen beslissing van een examinator of examencommissie, als bedoeld in artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder e, van de WHW. (…) 2.5.1. Het College is van oordeel dat de gedingstukken en het verhandelde ter zitting geen grond bieden voor de in de beslissing van 5 augustus 2014 vervatte conclusie dat de beoordeling van de door appellant afgelegde herkansing van het tweede zaaltentamen Praktische filosofie, waarop het voor het vak Politieke en sociale filosofie toegekende cijfer 5,4 mede is gebaseerd, heeft plaatsgevonden aan de hand van tevoren schriftelijk vastgelegde normen. Hiertoe is van belang dat uit door appellant overgelegde e-mailberichten blijkt dat de docente van dit vak desgevraagd tweemaal heeft ontkend dat er normantwoorden zijn. Verder is niet gebleken dat er op enig moment normantwoorden aan appellant ter inzage zijn gelegd of dat deze in de beroepsprocedure bij verweerder of bij het College zijn overgelegd. Het eerst tijdens de behandeling ter zitting bij het College door verweerder gedane aanbod om de normantwoorden alsnog ter inzage over te leggen, is tardief. Gezien het voorgaande kan er vooralsnog niet van worden uitgegaan dat de beoordeling van de door appellant afgelegde herkansing van het tweede zaaltentamen Praktische filosofie in overeenstemming met artikel 5.5 van het Examenreglement heeft plaatsgevonden. 2.6. Het beroep is gegrond. De beslissing van 5 augustus 2014 dient te worden vernietigd. Ten overvloede wordt overwogen dat de omstandigheid dat vooralsnog niet is komen vast te staan dat de beoordeling van de door appellant afgelegde herkansing van het tweede zaaltentamen Praktische filosofie heeft plaatsgevonden aan de hand van tevoren schriftelijk vastgelegde normen, niet zonder meer hoeft te betekenen dat dit tentamen hoger dient te worden gewaardeerd. Indien er wel tevoren schriftelijke normantwoorden zijn gehanteerd, ligt het in de rede dat het tentamen aan de hand daarvan met appellant wordt nabesproken.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 23 april 2014 heeft de examencommissie Wijsbegeerte van de Faculteit der Geesteswetenschappen van de universiteit appellant voor het vak Politieke en sociale filosofie het cijfer 5,4 toegekend.

Bij beslissing van 5 augustus 2014 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde beroep, voor zover gericht tegen de waardering van de door hem binnen het vak Politieke en sociale filosofie afgelegde herkansing van het tweede zaaltentamen Praktische filosofie, niet-ontvankelijk en het voor het overige ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 november 2014, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. A.L. van den Bergh, advocaat te Maastricht, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink en dr. C.S.C.W. Skirke, beiden werkzaam bij de universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), voor zover thans van belang, stelt een examencommissie richtlijnen en aanwijzingen vast binnen het kader van de onderwijs- en examenregeling, bedoeld in artikel 7.13, om te uitslag van tentamens en examens te beoordelen en vast te stellen.

In artikel 5.5, onderdeel b, van het Examenreglement bachelorexamencommissie Wijsbegeerte van de universiteit is bepaald dat de beoordeling van schriftelijke toetsen geschiedt aan de hand van tevoren schriftelijk vastgelegde, en eventueel naar aanleiding van de correctie bijgestelde, normen.

2.2. Appellant heeft binnen de bacheloropleiding Wijsbegeerte aan de universiteit het vak Politieke en sociale filosofie gevolgd. Een onderdeel van dit vak is het tweede zaaltentamen Praktische Filosofie. Voor de herkansing hiervan is hem op 17 januari 2014 een 4,7 toegekend.

2.3. Aan de beslissing van 5 augustus 2014 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat, samengevat weergegeven, gebleken is dat, anders dan appellant heeft gesteld, voor de herkansing van het tweede zaaltentamen Praktische filosofie wel normantwoorden bestaan en dat ook voor het overige de beoordeling van dit tentamen zorgvuldig heeft plaatsgevonden.

2.4. Appellant betoogt dat verweerder het door hem ingestelde beroep, voor zover gericht tegen de waardering van de herkansing van het tweede zaaltentamen Praktische filosofie, ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard.

2.4.1. Volgens vaste jurisprudentie van het College (vergelijk de uitspraak van 7 oktober 2013 in zaaknummer 2013/083; www.cbho.nl) is de waardering van een onderdeel van een vak waarmee het eindcijfer van dat vak nog niet is bepaald, geen beslissing van een examinator of examencommissie, als bedoeld in artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder e, van de WHW. Het betoog faalt.

2.5. Appellant betoogt dat verweerder ten onrechte heeft aangenomen dat de beoordeling van de door hem afgelegde herkansing van het tweede zaaltentamen Praktische filosofie op basis van vooraf vastgestelde normantwoorden heeft plaatsgevonden. Hiertoe voert hij aan dat de werkgroepdocente hem bij de nabespreking van dit tentamen op 5 februari 2014 heeft meegedeeld dat er voor de herkansing geen normantwoorden zijn en dit nadien per e-mailbericht nog eens heeft bevestigd. Daarbij wijst hij erop dat de examencommissie de normantwoorden tot op heden ook niet heeft overgelegd. Deze gang van zaken is in strijd met het examenreglement, het verbod op willekeur en het zorgvuldigheidsbeginsel, aldus appellant.

2.5.1. Het College is van oordeel dat de gedingstukken en het verhandelde ter zitting geen grond bieden voor de in de beslissing van 5 augustus 2014 vervatte conclusie dat de beoordeling van de door appellant afgelegde herkansing van het tweede zaaltentamen Praktische filosofie, waarop het voor het vak Politieke en sociale filosofie toegekende cijfer 5,4 mede is gebaseerd, heeft plaatsgevonden aan de hand van tevoren schriftelijk vastgelegde normen. Hiertoe is van belang dat uit door appellant overgelegde e-mailberichten blijkt dat de docente van dit vak desgevraagd

tweemaal heeft ontkend dat er normantwoorden zijn. Verder is niet gebleken dat er op enig moment normantwoorden aan appellant ter inzage zijn gelegd of dat deze in de beroepsprocedure bij verweerder of bij het College zijn overgelegd. Het eerst tijdens de behandeling ter zitting bij het College door verweerder gedane aanbod om de normantwoorden alsnog ter inzage over te leggen, is tardief. Gezien het voorgaande kan er vooralsnog niet van worden uitgegaan dat de beoordeling van de door appellant afgelegde herkansing van het tweede zaaltentamen Praktische filosofie in overeenstemming met artikel 5.5 van het Examenreglement heeft plaatsgevonden.

Het betoog slaagt.

2.6. Het beroep is gegrond. De beslissing van 5 augustus 2014 dient te worden vernietigd. Ten overvloede wordt overwogen dat de omstandigheid dat vooralsnog niet is komen vast te staan dat de beoordeling van de door appellant afgelegde herkansing van het tweede zaaltentamen Praktische filosofie heeft plaatsgevonden aan de hand van tevoren schriftelijk vastgelegde normen, niet zonder meer hoeft te betekenen dat dit tentamen hoger dient te worden gewaardeerd. Indien er wel tevoren schriftelijke normantwoorden zijn gehanteerd, ligt het in de rede dat het tentamen aan de hand daarvan met appellant wordt nabesproken.

2.7. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van verweerder van 5 augustus 2014, met kenmerk AC140411929;
III. veroordeelt verweerder tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 980,00 (zegge: negenhonderdtachtig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
IV. gelast dat verweerder aan appellant het door hem betaalde griffierecht voor de behandeling van het beroep ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2014/180
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Scholten-Hinloopen, Verheij
Datum uitspraak	:	12 januari 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Universiteit Maastricht
Trefwoorden	:	Aantekening op diploma [uitsluiting deelname] Tentamens Procesbelang Taak CBE Ten overvloede
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b lid 2
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.1 Anders dan het CBE is het College van oordeel dat appellante, die bij het CBE in beroep is gegaan om de beschuldiging van plagiaat te weerspreken en haar naam hiervan te zuiveren, reeds gelet op dit oogmerk een rechtens te beschermen belang heeft bij een beoordeling van de rechtmatigheid van de beslissing van 17 maart 2014. Het CBE heeft dan ook ten onrechte niet onderkend dat het op zijn weg lag om te beoordelen of de door appellante aangevochten beslissing van de examencommissie op juiste gronden berust.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van Maastricht University (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 maart 2014 heeft de examencommissie van de Faculty of Health, Medicine and Life Sciences aan appellante een sanctie opgelegd wegens het plegen van plagiaat bij de CAT van run 2 (PMP), bestaande uit een uitsluiting van het doen van tentamens voor een periode van drie maanden, betreffende clustertoets run 3 en stationstoets jaar 3, en het opleggen van de verplichting om een nieuwe CAT te doen.

Bij beslissing van 22 juli 2014 heeft het CBE het daartegen door appellante ingediende beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 2 september 2014, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 december 2014 waar appellante, vertegenwoordigd door mr. L.M.C. Cloodt, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. V. Perey, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Aan de beslissing van het CBE om het door appellante ingestelde beroep niet-ontvankelijk te verklaren heeft het ten grondslag gelegd dat ter hoorzitting van het CBE is gebleken dat appellante de toetsen waarvan zij was uitgesloten in de herkansingsperiode heeft behaald, zodat zij ten gevolge van de opgelegde sanctie geen studievertraging heeft opgelopen en dat zij daarom geen belang meer heeft bij een inhoudelijke beoordeling van het geschil. Het CBE heeft in dit verband van belang geacht dat van de opgelegde sanctie geen aantekening volgt op het diploma.

2.2 Appellante betoogt dat het CBE in de door haar naar voren gebrachte belangen aanleiding had moeten zien voor een inhoudelijke beoordeling van haar tegen de beslissing van 17 maart 2014 ingestelde beroep. Hiertoe voert zij aan dat zij ten onrechte is beschuldigd van plagiaat en dat zij haar naam wil zuiveren. Ook stelt zij dat zij mogelijk strafrechtelijk vervolgd kan worden

naar aanleiding van de opgelegde sanctie voor plagiaat. Verder betoogt appellante dat in haar studentendossier is vermeld dat zij plagiaat heeft gepleegd en dat dit nadelig kan zijn voor haar verdere studie- en carrièreverloop. Tenslotte stelt zij dat zij inkomsten heeft gederfd doordat zij de tentamens waarvoor zij was uitgesloten op een later tijdstip diende te maken en het CAT opnieuw diende te doen.

2.2.1 Anders dan het CBE is het College van oordeel dat appellante, die bij het CBE in beroep is gegaan om de beschuldiging van plagiaat te weerspreken en haar naam hiervan te zuiveren, reeds gelet op dit oogmerk een rechtens te beschermen belang heeft bij een beoordeling van de rechtmatigheid van de beslissing van 17 maart 2014. Het CBE heeft dan ook ten onrechte niet onderkend dat het op zijn weg lag om te beoordelen of de door appellante aangevochten beslissing van de examencommissie op juiste gronden berust.

Het betoog slaagt.

2.3 Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 22 juli 2014 dient te worden vernietigd. Het CBE dient het door appellante tegen de beslissing van de examencommissie van 17 maart 2014 ingestelde beroep alsnog inhoudelijk te beoordelen. Daarbij merkt het College ten overvloede op dat het CBE aan de hand van de in het dossier aanwezige stukken dient te beoordelen of voldoende objectieve gegevens voorhanden zijn op grond waarvan kan worden vastgesteld dat appellante zich aan plagiaat heeft schuldig gemaakt en voldoende duidelijk is gemaakt waaruit dit plagiaat heeft bestaan.

2.4 Het CBE dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het CBE van 22 juli 2014, zaak nr. 14.055;
III. veroordeelt het CBE tot vergoeding aan appellante van de bij haar in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 974,00 (zegge: negenhonderdvierenzeventig euro);
IV. gelast dat het CBE aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2014/181
Rechter(s)	:	mrs. Nijenhof, Olivier en Kleijn
Datum uitspraak	:	11 maart 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	[tentamen] fraude [kennelijke] misslag proportionaliteit spiekbrief uitsluiting tentamens
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b lid 2 OER: artikel 2 aanhef en onderdeel t OER: artikel 27 lid 6 Sanctierichtlijn
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 (…) Naar het oordeel van het College heeft verweerder terecht beslist dat de examencommissie genoegzaam aannemelijk heeft gemaakt dat appellant fraude heeft gepleegd tijdens het tentamen Engels. Daarbij heeft verweerder zwaar gewicht mogen toekennen aan de in het proces-verbaal opgenomen gedetailleerde verklaring van de surveillante, die wordt bevestigd door de verklaring van de anonieme getuige. Hetgeen appellant daartegenover heeft gesteld, acht het College onvoldoende voor een ander oordeel. Wat het tentamen Administratieve Organisatie Industriële Ondernemingen betreft, is niet in geschil dat bij de uitwerking van het tentamen een kladpapier is aangetroffen dat op de voorkant het woord "klad" bevat. De overige drie bladzijden van het kladpapier waren volledig volgeschreven en de geschreven tekst was voor een groot deel nauwkeurig doorgestreept. Uit nader onderzoek bleek volgens de examencommissie dat de opgeschreven teksten letterlijk uit de syllabus van de docent afkomstig waren. De nauwkeurig doorgestreepte delen van de tekst op het kladpapier bevatten stukken tekst die voor de beantwoording van de tentamenvragen niet relevant was. De wel voor het tentamen relevante stukken tekst waren niet doorgehaald, dan wel met een enkele streep doorgehaald. Naar het oordeel van het College heeft verweerder, gelet op deze bevindingen, terecht beslist dat de examencommissie genoegzaam aannemelijk heeft gemaakt dat appellant een beschreven kladpapier van huis heeft meegenomen en daarmee fraude heeft gepleegd tijdens het tentamen Administratieve Organisatie Industriële Ondernemingen. De verklaring van appellant dat hij tijdens een tentamen een werkwijze hanteert waarbij hij, alvorens de tentamenvragen te beantwoorden, een groot deel van de stof uit zijn hoofd op het kladpapier schrijft, overtuigt het College niet en leidt daarom niet tot een ander oordeel. Wat het tentamen Supply Chain Management 1 betreft, is niet in geschil dat bij de uitwerking van het tentamen een kladpapier is aangetroffen met informatie die niet noodzakelijk was voor de beantwoording van de tentamenvragen. Op het kladpapier is een groot aantal niet-relevante afkortingen vermeld en een aantal van deze afkortingen is nauwkeurig doorgehaald. Verder waren de antwoorden van appellant volledig identiek, inclusief een aantal schrijffouten, aan de antwoorden van een eerder tentamen van 5 november 2013. Naar het oordeel van het College heeft verweerder ook wat dit tentamen betreft, in het licht van zijn bevindingen, terecht beslist dat examencommissie genoegzaam aannemelijk heeft gemaakt dat appellant een beschreven kladpapier van huis heeft meegenomen en daarmee fraude heeft gepleegd tijdens het tentamen Supply Chain Management 1. De verklaring van appellant over zijn werkwijze, overtuigt het College in dit verband evenmin en leidt daarom niet tot een ander oordeel. Het voorgaande leidt tot de slotsom dat de examencommissie de

bevoegdheid toekwam sancties op te leggen wegens het plegen van fraude bij de drie tentamens, zodat verweerder de beslissingen van de examencommissie in zoverre terecht in stand heeft gelaten. Dat het appellant eerst in mei 2014 bekend was wie de leden van de examencommissie zijn, doet aan die bevoegdheid niet af. Het betoog van appellant faalt.
(…)
2.4.1. Vast staat dat de examencommissie appellant eerder een beslissing van 11 april 2011 heeft doen toekomen, inzake een vermoeden van fraude bij het onderdeel Wiskunde, dat appellant tegen die beslissing beroep heeft ingesteld bij verweerder en dat dit beroepschrift in het ongerede is geraakt en om die reden niet is behandeld. De examencommissie heeft zich in dit verband in haar beslissing van 24 juni 2014 en in haar verweerschrift op het standpunt gesteld dat deze beslissing geen rol heeft gespeeld bij de opgelegde sancties. Ter zitting van het College heeft de examencommissie het in haar beslissing en verweerschrift opgenomen standpunt nogmaals bevestigd en daarbij toegelicht dat de uiteindelijke, bij beslissing van 25 april 2014 opgelegde sanctie van uitsluiting van alle tentamens en toetsen gedurende een jaar, overeenkomstig de Sanctierichtlijn is opgelegd. Uit die richtlijnen volgt immers volgens de examencommissie bij een derde constatering van fraude ongeldigverklaring van de toets en uitsluiting van alle tentamens en toetsen voor vier onderwijsperiodes. Die sanctie is bij de beslissing van 25 april 2014 opgelegd, aldus de examencommissie ter zitting van het College. Daarbij heeft de examencommissie evenwel verklaard dat de beslissing van 25 april 2014 een kennelijke misslag bevat, omdat de uitsluiting van alle tentamens en toetsen tot periode 4 van het jaar 2015 duurt en niet tot periode 4 van het jaar 2016.
Het College acht de verklaring van de examencommissie, mede in het licht van haar standpunt in haar beslissing van 24 juni 2014 en het verweerschrift en het verhandelde ter zitting van het College, dat de beslissing van 25 april 2014 een kennelijke misslag bevat niet onjuist. Naar het oordeel van het College heeft de examencommissie, door appellant bij beslissing van 24 april 2014 uit te sluiten van alle tentamens en toetsen tot periode 4 van het jaar 2015, bezien in het licht van het aantal geconstateerde fraudes, overeenkomstig de Sanctierichtlijn gehandeld. Het College acht die overeenkomstig de Sanctierichtlijn opgelegde sanctie niet disproportioneel.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 februari 2014 heeft de examencommissie Finance (hierna: de examencommissie) appellant uitgesloten van deelname aan alle toetsen in periode 3 van het collegejaar 2013-2014.

Bij beslissing van 25 februari 2014 heeft de examencommissie appellant uitgesloten van deelname aan alle toetsen gedurende de periode van een heel jaar.

Bij beslissing van 25 april 2014 heeft de examencommissie appellant uitgesloten van deelname aan alle toetsen gedurende een heel jaar, te weten van periode 4 van het jaar 2015 tot periode 4 van het jaar 2016.

Bij beslissing van 24 juni 2014 heeft het CBE het door appellant tegen die beslissingen ingestelde beroepen ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 7 januari 2015, waar appellant bijgestaan door mr. E.J. Kolmeijer en verweerder vertegenwoordigd door mr. S.E. van Oosterhout, secretaris van verweerder zijn verschenen. Namens de examencommissie waren aanwezig mr. C.V. Burger, voorzitter, en mr. C.A. Wagenaar, secretaris.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.

Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het eerste lid, onderdelen a, b en d, en het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen. De examencommissie kan onder door haar te stellen voorwaarden bepalen dat niet ieder tentamen met goed gevolg afgelegd hoeft te zijn om vast te stellen dat het examen met goed gevolg is afgelegd.

Ingevolge artikel 2, aanhef en onder t, van de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: OER), wordt onder fraude verstaan elk handelen, nalaten, pogen, aanzetten tot of toelaten van gedrag, dat het op de juiste wijze vormen van een correct en eerlijk oordeel over iemands kennis, inzicht, vaardigheden, of (beroeps)houding, geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt.

Ingevolge artikel 27, zesde lid, besluit de examencommissie, indien zij tot het oordeel komt dat sprake is van onregelmatigheden of fraude, tot passende maatregelen waartoe uitsluitend kunnen behoren:
a. de bevestiging van door de examinator of surveillant genomen maatregelen;
b. het besluit dat voor bepaalde studenten geen uitslag wordt vastgesteld of de uitslag ongeldig wordt verklaard;
c. uitsluiting van deelname voor de eerstvolgende toets voor dezelfde onderwijseenheid;
d. uitsluiting van deelname aan alle toetsen voor een door de examencommissie te bepalen termijn welke niet langer is dan één jaar.

In de Sanctierichtlijn die door de examencommissie bij het opleggen van sancties wordt toegepast, zijn de volgende richtlijnen van sancties opgenomen:

- eerste keer fraude: toets ongeldig en uitsluiting van eerstvolgende (reguliere) herkansingsmogelijkheid en een waarschuwing;
- tweede keer fraude: toets ongeldig, uitsluiting van eerstvolgende (reguliere) herkansingsmogelijkheid en uitsluiting van alle toetsen in een onderwijsperiode en een waarschuwing;
- derde keer fraude: toets ongeldig en uitsluiting van alle tentamens en toetsen voor vier onderwijsperiodes en waarschuwing.

2.2. Aan de beslissing van 12 februari 2014 heeft de examencommissie ten grondslag gelegd dat appellant bij het tentamen Administratieve Organisatie Industriële Ondernemingen, afgenomen in Rotterdam op 16 januari 2014, fraude heeft gepleegd door gebruik te maken van ongeoorloofde hulpmiddelen.

Aan de beslissing van 25 februari 2014 heeft de examencommissie ten grondslag gelegd dat appellant bij het tentamen Supply Chain management 1, afgenomen in Rotterdam op 29 januari 2014, fraude heeft gepleegd door gebruik te maken van ongeoorloofde hulpmiddelen.

Aan de beslissing van 25 april 2014 heeft de examencommissie ten grondslag gelegd dat appellant bij het tentamen Engels, afgenomen in Rotterdam op 22 januari 2014, fraude heeft gepleegd door gebruik te maken van ongeoorloofde middelen.

Bij de beslissing van 24 juni 2014 heeft verweerder de beroepen ongegrond verklaard. Daartoe heeft verweerder overwogen dat de examencommissie voldoende onderzoek heeft verricht en dat aannemelijk is dat appellant bij de drie tentamens op gelijke wijze heeft gefraudeerd. Volgens verweerder heeft de examencommissie zich in dit verband op het standpunt mogen stellen dat appellant kladblaadjes met daarop de antwoorden van oude tentamens van huis heeft meegenomen en dat deze kladblaadjes onder die omstandigheden dienen te worden gekwalificeerd als spiekbrieven.

2.3. Appellant betoogt dat de examencommissie zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat hij fraude heeft gepleegd in de drie door hem afgelegde tentamens. Wat het tentamen Engels betreft, heeft de examencommissie ten onrechte een verklaring van een getuige aan haar besluitvorming ten grondslag gelegd. Die getuigenverklaring is volgens hem onbetrouwbaar en dat de examencommissie in dat verband onvoldoende rekening heeft gehouden met door hem verstrekte inlichtingen over de gang van zaken, aldus appellant. Wat betreft de tentamens Administratie Industriële Ondernemingen en Supply Chain Management I, betoogt appellant dat dat hij anders dan de examencommissie stelt, een verklaring heeft gegeven voor de beschreven kladblaadjes. Appellant studeert voorafgaand aan een tentamen erg hard om de stof eigen te maken. Hij benut het kladpapier tijdens het tentamen om de stof die hij in zijn hoofd heeft geprent te reproduceren, zodat hij zich kan concentreren op de tentamenvragen, zonder angst dat hij relevante stof door black-outs kwijtraakt. Appellant betoogt verder dat hij pas medio mei 2014 van de namen van de leden van de examencommissie kennis heeft kunnen nemen. Hij heeft dus niet kunnen vaststellen of de leden bevoegd waren de hoorzitting te houden, aldus appellant.

2.3.1. De examencommissie heeft wat het tentamen Engels betreft aan haar besluitvorming een "Proces-verbaal incidenten" van de surveillante (hierna: proces-verbaal), opgemaakt tijdens het tentamen, ten grondslag gelegd, alsmede een verklaring van een anonieme getuige. In voornoemd proces-verbaal heeft de surveillante een gedetailleerde omschrijving gegeven van het incident tijdens het tentamen Engels. De surveillante heeft te kennen gegeven volgens een vaste procedure het tentamen en de antwoordpapieren aan de studenten te overhandigen. Toen zij tijdens het tentamen rondliep zag zij dat appellant twee officiële uitwerkingsbladen had, waarvan één uitwerkingsblad om 9:00 aan vier kanten volledig volgeschreven was en enigszins verkreukeld. Toen de surveillante het beschreven vel wilde innemen, pakte appellant het vel van haar terug, waarna appellant zijn uitwerking om 9:06 inleverde. De surveillante constateerde, volgens het proces-verbaal, dat appellant slechts één vel inleverde en toen de surveillante om het tweede vel vroeg, beweerde appellant slechts één vel te hebben ontvangen. De verklaring van de anonieme getuige komt volgens de examencommissie in grote lijnen overeen met hetgeen de surveillante in haar proces-verbaal heeft opgenomen. De examencommissie heeft in dit verband verder aan zijn besluitvorming ten grondslag gelegd dat appellant door slechts één van de in zijn bezit zijnde vellen in te leveren, de instructies van de surveillante niet heeft opgevolgd. Volgens de examencommissie is het daarom niet mogelijk een oordeel te kunnen vellen over kennis, inzicht, vaardigheden en beroepshouding van appellant met betrekking tot het tentamen.

Naar het oordeel van het College heeft verweerder terecht beslist dat de examencommissie genoegzaam aannemelijk heeft gemaakt dat appellant fraude heeft gepleegd tijdens het tentamen Engels. Daarbij heeft verweerder zwaar gewicht mogen toekennen aan de in het proces-verbaal opgenomen gedetailleerde verklaring van de surveillante, die wordt bevestigd door de verklaring van de anonieme getuige. Hetgeen appellant daartegenover heeft gesteld, acht het College onvoldoende voor een ander oordeel.

Wat het tentamen Administratieve Organisatie Industriële Ondernemingen betreft, is niet in geschil dat bij de uitwerking van het tentamen een kladpapier is aangetroffen dat op de voorkant het woord "klad" bevat. De overige drie bladzijden van het kladpapier waren volledig volgeschreven en de geschreven tekst was voor een groot deel nauwkeurig doorgestreept. Uit nader onderzoek bleek volgens de examencommissie dat de opgeschreven teksten letterlijk uit de syllabus van de docent afkomstig waren. De nauwkeurig doorgestreepte delen van de tekst op het kladpapier bevatten stukken tekst die voor de beantwoording van de tentamenvragen niet relevant was. De wel voor het tentamen relevante stukken tekst waren niet doorgehaald, dan wel met een enkele streep doorgehaald. Naar het oordeel van het College heeft verweerder, gelet op deze bevindingen, terecht beslist dat de examencommissie genoegzaam aannemelijk heeft gemaakt dat appellant een beschreven kladpapier van huis heeft meegenomen en daarmee fraude heeft gepleegd tijdens het tentamen Administratieve Organisatie Industriële Ondernemingen. De verklaring van appellant dat hij tijdens een tentamen een werkwijze hanteert waarbij hij, alvorens de tentamenvragen te beantwoorden, een groot deel van de stof uit zijn hoofd op het kladpapier schrijft, overtuigt het College niet en leidt daarom niet tot een ander oordeel.

Wat het tentamen Supply Chain Management 1 betreft, is niet in geschil dat bij de uitwerking van het tentamen een kladpapier is aangetroffen met informatie die niet noodzakelijk was voor de beantwoording van de tentamenvragen. Op het kladpapier is een groot aantal niet-relevante afkortingen vermeld en een aantal van deze afkortingen is nauwkeurig doorgehaald. Verder waren de antwoorden van appellant volledig identiek, inclusief een aantal schrijffouten, aan de antwoorden van een eerder tentamen van 5 november 2013. Naar het oordeel van het College heeft verweerder ook wat dit tentamen betreft, in het licht van zijn bevindingen, terecht beslist dat examencommissie genoegzaam aannemelijk heeft gemaakt dat appellant een beschreven kladpapier van huis heeft meegenomen en daarmee fraude heeft gepleegd tijdens het tentamen

Supply Chain Management 1. De verklaring van appellant over zijn werkwijze, overtuigt het College in dit verband evenmin en leidt daarom niet tot een ander oordeel.

Het voorgaande leidt tot de slotsom dat de examencommissie de bevoegdheid toekwam sancties op te leggen wegens het plegen van fraude bij de drie tentamens, zodat verweerder de beslissingen van de examencommissie in zoverre terecht in stand heeft gelaten. Dat het appellant eerst in mei 2014 bekend was wie de leden van de examencommissie zijn, doet aan die bevoegdheid niet af.

Het betoog van appellant faalt.

2.4. Verder betoogt appellant dat de examencommissie ten onrechte consequenties heeft verbonden aan de eerdere fraudeverdenking uit 2011. Tegen die fraudeverdenking heeft appellant beroep ingesteld en dat beroep is nimmer behandeld. De examencommissie heeft deze verdenking – anders dan zij stelt – wel degelijk betrokken bij de besluitvorming tot oplegging van de drie sancties. Gelet hierop heeft de examencommissie een disproportionele sanctie opgelegd, aldus appellant.

2.4.1. Vast staat dat de examencommissie appellant eerder een beslissing van 11 april 2011 heeft doen toekomen, inzake een vermoeden van fraude bij het onderdeel Wiskunde, dat appellant tegen die beslissing beroep heeft ingesteld bij verweerder en dat dit beroepschrift in het ongerede is geraakt en om die reden niet is behandeld. De examencommissie heeft zich in dit verband in haar beslissing van 24 juni 2014 en in haar verweerschrift op het standpunt gesteld dat deze beslissing geen rol heeft gespeeld bij de opgelegde sancties. Ter zitting van het College heeft de examencommissie het in haar beslissing en verweerschrift opgenomen standpunt nogmaals bevestigd en daarbij toegelicht dat de uiteindelijke, bij beslissing van 25 april 2014 opgelegde sanctie van uitsluiting van alle tentamens en toetsen gedurende een jaar, overeenkomstig de Sanctierichtlijn is opgelegd. Uit die richtlijnen volgt immers volgens de examencommissie bij een derde constatering van fraude ongeldigverklaring van de toets en uitsluiting van alle tentamens en toetsen voor vier onderwijsperiodes. Die sanctie is bij de beslissing van 25 april 2014 opgelegd, aldus de examencommissie ter zitting van het College. Daarbij heeft de examencommissie evenwel verklaard dat de beslissing van 25 april 2014 een kennelijke misslag bevat, omdat de uitsluiting van alle tentamens en toetsen tot periode 4 van het jaar 2015 duurt en niet tot periode 4 van het jaar 2016.

Het College acht de verklaring van de examencommissie, mede in het licht van haar standpunt in haar beslissing van 24 juni 2014 en het verweerschrift en het verhandelde ter zitting van het College, dat de beslissing van 25 april 2014 een kennelijke misslag bevat niet onjuist. Naar het oordeel van het College heeft de examencommissie, door appellant bij beslissing van 24 april 2014 uit te sluiten van alle tentamens en toetsen tot periode 4 van het jaar 2015, bezien in het licht van het aantal geconstateerde fraudes, overeenkomstig de Sanctierichtlijn gehandeld. Het College acht die overeenkomstig de Sanctierichtlijn opgelegde sanctie niet disproportioneel.

Het betoog van appellant faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/183
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Lubberdink, Troostwijk
Datum uitspraak	:	16 februari 2015
Partijen	:	appellante en Universiteit Maastricht
Trefwoorden	:	Instellingscollegegeld [ondeugdelijke] Motivering Procesbelang appellante
Artikelen	:	WHW artikel 7.45a WHW artikel 7.46 lid 1 WHW artikel 7.46 lid 2 WHW artikel 7.46 lid5 Awb artikel 7:12 lid 1 Inschrijvingsbesluit UM 2013-2014 artikel 14 Inschrijvingsbesluit UM 2013-2014 Bijlage 2
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Verweerder heeft in zijn beslissing van 31 juli 2014 gemotiveerd op welke wijze het tarief tot stand is gekomen. Dit heeft hij herhaald in zijn bij het College ingediende verweerschrift van 24 november 2014. Ter zitting van het College heeft verweerder echter op essentiële onderdelen een andere motivering aangaande de totstandkoming van het tarief gegeven. Het College verbindt hieraan de gevolgtrekking dat verweerder de oorspronkelijke motivering niet langer handhaaft. Het College volgt appellante in haar stelling dat verweerder deze gewijzigde motivering zodanig laat naar voren heeft gebracht, dat appellante wordt belemmerd hierop ter zitting adequaat te reageren. Gelet op het vorenstaande komt het College tot het oordeel dat verweerder zijn beslissing van 31 juli 2014 niet van een deugdelijke motivering heeft voorzien, hetgeen in strijd is met artikel 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit Maastricht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 september 2013 heeft verweerder appellante meegedeeld dat zij voor de masteropleiding Arts-Klinisch Onderzoeker (hierna: de A-KO opleiding) in het studiejaar 2013-2014 het instellingscollegegeld van € 32.000,00 verschuldigd is.

Bij beslissing van 31 juli 2014 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 januari 2015, waar appellante, bijgestaan door mr. M. Kalkwiek, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. A.T.M. Jacobs en A.J.G.M. Wessels, beiden werkzaam bij de Universiteit Maastricht, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.45a van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) is een student het wettelijk collegegeld verschuldigd voor een bachelor- of masteropleiding, indien hij of zij niet eerder een bachelor- of mastergraad heeft behaald.

Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, is een student die niet voldoet aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 7.45a, het instellingscollegegeld verschuldigd.

Ingevolge het tweede lid wordt de hoogte van het instellingscollegegeld door het instellingsbestuur vastgesteld. Het instellingsbestuur kan per opleiding of per groep van opleidingen een verschillend instellingscollegegeld vaststellen.

Ingevolge het vijfde lid stelt het instellingsbestuur regels vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel.

Het instellingsbestuur van de universiteit heeft ingevolge artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW het Inschrijvingsbesluit Universiteit Maastricht 2013-2014 (hierna: het Inschrijvingsbesluit) vastgesteld.

2.2 Niet in geschil is dat appellante voor de A-KO opleiding in het studiejaar 2013 2014 ingevolge artikel 4, gelezen in samenhang met bijlage 2 van het Inschrijvingsbesluit het instellingscollegegeldtarief van € 32.000,00 verschuldigd is.

2.3 Appellante betoogt dat verweerder ten onrechte heeft besloten dat zij in het desbetreffende studiejaar voor de A-KO opleiding het tarief van € 32.000,00 dient te betalen. Zij voert aan dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom het tarief moet worden aangemerkt als een redelijke wederprestatie voor genoten onderwijs. Volgens haar is het tarief hoger dan de jaarlijkse onderwijskosten.

2.3.1 Verweerder heeft in zijn beslissing van 31 juli 2014 gemotiveerd op welke wijze het tarief tot stand is gekomen. Dit heeft hij herhaald in zijn bij het College ingediende verweerschrift van 24 november 2014. Ter zitting van het College heeft verweerder echter op essentiële onderdelen een andere motivering aangaande de totstandkoming van het tarief gegeven. Het College verbindt hieraan de gevolgtrekking dat verweerder de oorspronkelijke motivering niet langer handhaaft. Het College volgt appellante in haar stelling dat verweerder deze gewijzigde motivering zodanig laat naar voren heeft gebracht, dat appellante wordt belemmerd hierop ter zitting adequaat te reageren. Gelet op het vorenstaande komt het College tot het oordeel dat verweerder zijn beslissing van 31 juli 2014 niet van een deugdelijke motivering heeft voorzien, hetgeen in strijd is met artikel 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht.

Het betoog slaagt.

2.4 Het beroep is gegrond. Hetgeen overigens is aangevoerd, behoeft geen bespreking. De beslissing van 31 juli 2014 dient te worden vernietigd. Verweerder dient opnieuw, met inachtneming van deze uitspraak, te beslissen op het door appellante gemaakte bezwaar tegen de beslissing van 19 september 2013. Daarbij dient verweerder appellante, nadat hij zijn motivering inzake de totstandkoming van het tarief schriftelijk aan haar kenbaar heeft gemaakt, opnieuw te laten horen door de Geschillenadviescommissie van de Universiteit Maastricht.

2.5 Verweerder dient op navolgende wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Universiteit Maastricht van 31 juli 2014;
III. draagt het college van bestuur van de Universiteit Maastricht op om binnen acht weken na dagtekening van deze uitspraak opnieuw op het door [naam] tegen de beslissing van 19 september 2013 gemaakte bezwaar te beslissen, met inachtneming van deze uitspraak;
IV. veroordeelt het college van bestuur van de Universiteit Maastricht tot vergoeding van de bij [naam] in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 980,00 (zegge:

negenhonderdtachtig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

V. gelast dat het college van bestuur van de Universiteit Maastricht aan [naam] het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2014/186
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Scholten-Hinloopen, verheij
Datum uitspraak	:	4 februari 2015
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Utrecht
Trefwoorden	:	Stage Toezeggingen Vrijstelling Werkervaring
Artikelen	:	OER HU 2012-2013 artikel 26 lid 4 Studiegids Bacheloropleiding ICT paragraaf 2.5.3. Stageleidraad ICT paragraaf 5.1 Stageleidraad ICT paragraaf 13.3 Stageleidraad ICT artikel 13 lid 4
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. (…) Naar het oordeel van het College heeft het CBE in hetgeen appellant heeft aangevoerd terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de examencommissie zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de werkervaring van appellant bij Simple Machines in de periode van 1 januari 2011 tot en met 31 december 2011 niet aan al de gestelde eisen om werkervaring als stage te kunnen beoordelen voldoet. Het CBE heeft in dit verband met juistheid overwogen dat de examencommissie onvoldoende informatie aanwezig heeft kunnen achten om het functioneren van appellant achteraf goed te kunnen beoordelen en dat, wegens de belangrijke plaats die de stage inneemt in het examenprogramma, het juist van belang is dat een goede beoordeling van de werkervaring kan plaatsvinden. Met het CBE is het College van oordeel dat aan een vrijwilligersorganisatie inherent is dat deze een informele structuur heeft zonder een duidelijke gezagsverhouding. De in een bedrijf gebruikelijke aansturingsmechanismen, controles op geleverd werk, personeels¬management, beoordeling en feedback ontbreken. Appellant wordt niet gevolgd in zijn standpunt dat binnen Simple Machines wel voldoende aandacht is voor persoonlijke ontwikkeling. Appellant heeft dit standpunt niet met bewijsmiddelen, waaronder bijvoorbeeld beoordelingsformulieren, gestaafd. Niet in geschil is ook dat door Simple Machines geen beoordelingsgesprekken worden gevoerd en evenmin personeelsdossiers worden bijgehouden. Dat de vrijwilligers elkaar feedback geven tijdens algemene vergaderingen betekent niet dat wel voldoende informatie aanwezig is om het functioneren van appellant bij Simple machines in de periode van 1 januari 2011 tot en met 31 december 2011 te beoordelen. Van die algemene vergaderingen zijn evenmin verslagen overgelegd. De door appellant overgelegde verklaringen van de heren [naam 2] en [naam 3] bieden voorts geen grond voor het oordeel dat op basis daarvan het functioneren van appellant in de periode van 1 januari 2011 tot en met 31 december 2011 voldoende kan worden beoordeeld, nu die verklaringen pas achteraf zijn afgelegd en zij inmiddels functioneel ondergeschikt zijn aan appellant. Verder heeft het CBE de examencommissie in redelijkheid kunnen volgen in haar standpunt dat het in een virtuele omgeving, waarin Simple Machines uitsluitend opereert, niet mogelijk is om de (non-verbale) communicatie en (inter)persoonlijke en sociaal organisatorische vaardigheden van appellant ten volle te ontwikkelen en volledig te kunnen beoordelen. Anders dan appellant stelt, kan het communiceren door middel van e-mailberichten en chatgesprekken niet op één lijn worden gesteld met face-to-face communicatie en het samenwerken in een groep van mensen, die feitelijk op de vestiging aanwezig zijn. Het CBE heeft verder met juistheid overwogen dat (non-verbale) communicatie en sociaal organisatorische (inter)persoonlijke vaardigheden belangrijke

algemene beroepscompetenties zijn waarover een student dient te beschikken voordat hij een diploma ontvangt. In het kader van de waarborging van de door de opleiding af te geven diploma's kan het dan ook niet onredelijk worden geacht dat de ontwikkeling van de (non-verbale) communicatie en (inter)persoonlijke en sociale organisatorische vaardigheden belangrijke leerdoelen van de opleiding zijn, die dan ook in voldoende mate beoordeeld moeten kunnen worden.
Voorts bestaat geen grond voor het oordeel dat het CBE in de door appellant gestelde belangen alsnog aanleiding had moeten zien de afwijzing van de examencommissie niet in stand te laten. In de eerste plaats is rekening gehouden met de belangen van appellant door zijn verzoek al in behandeling te nemen, terwijl hij nog niet aan de ingangseisen voor het doen van een stage voldeed. Ter zitting is verder gebleken dat appellant ook op dit moment nog niet aan die ingangseisen voldoet, zodat hij reeds daarom niet kan worden gevolgd in zijn standpunt dat hij door de duur van de besluitvormingsprocedure inzake zijn verzoek studievertraging heeft opgelopen. Wat betreft het door appellant gestelde belang dat hij door zijn werkzaamheden voor zijn eigen bedrijf en voor Simple Machines weinig tot geen tijd heeft om stage te lopen, geldt dat aan alle aankomende studenten tijdens de voorlichting over de opleiding en bij de start ervan verteld wordt dat er tijdens een voltijdsopleiding vrijwel geen tijd is voor een volledige baan. Dat appellant er zelf voor kiest om naast zijn opleiding veel te werken dient voor zijn eigen rekening en risico te komen. Dit geldt ook voor de mogelijke inkomstenderving die appellant stelt te zullen leiden, indien hij stage moet gaan lopen.
Tenslotte bestaat geen grond voor het oordeel dat aan appellant zodanige toezeggingen zijn gedaan dat hij er op grond daarvan gerechtvaardigd op mocht vertrouwen dat hij geen stage zou hoeven lopen. Weliswaar was het op het moment dat appellant startte met zijn opleiding op grond van de OER nog mogelijk om vrijstelling te krijgen voor de stage op grond van werkervaring, die mogelijkheid is echter afgeschaft met ingang van het studiejaar 2012-2013. Over die wijziging zijn de studenten volgens de examencommissie uitvoerig geïnformeerd. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat dit standpunt onjuist is. Wat betreft zijn stelling dat door de docent van de voorbereidende 21+ Java toets zou zijn toegezegd dat vrijstelling kan worden verleend voor de stage, geldt dat zij, naar blijkt uit een nadere verklaring van haar van 10 oktober 2014, tijdens de intake in 2011 uitsluitend aan appellant heeft gemeld dat in sommige gevallen aan een student vrijstelling voor een studieonderdeel kan worden verleend op grond van bepaalde werkervaring. Op dat moment gold de oude OER echter nog en de gegeven informatie was van algemene aard. Nu studenten zich niet voor de duur van een opleiding inschrijven, maar voor ieder studiejaar opnieuw en voorts ieder studiejaar een nieuwe OER wordt vastgesteld, lag het op de weg van appellant om zich van de inhoud van de ten tijde van zijn verzoek van toepassing zijnde OER op de hoogte te laten stellen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de Examens van de Hogeschool Utrecht (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 13 maart 2014 heeft de examencommissie van het Instituut voor ICT van de Faculteit Natuur en Techniek het bezwaar van appellant tegen de op 13 januari 2014 door de examencommissie genomen beslissing op zijn in het studiejaar 2012-2013 gedane verzoek om, voor zover van belang, eerder door hem opgedane werkervaring bij Simple Machines NPO achteraf als stage te beoordelen ongegrond verklaard en die afwijzing in stand gelaten.

Bij beslissing van 29 juli 2014 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 15 september 2014, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 december 2014 waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. M. Riezebos, en namens de examencommissie drs. I.J.M. Birkhoff, M. Weijnen en drs. J. Ooms, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 26, vierde lid, van de Onderwijs- en Examenregeling HU 2012-2013 Bacheloropleiding (hierna: de OER) worden in de studiegids ten aanzien van stages en praktische oefeningen in elk geval geregeld:
a. de duur en periodes;
b. de wijze van verdeling of toewijzing van plaatsen;
c. wat van de student ter voorbereiding wordt verwacht;
d. welke kosten voor rekening van de student zijn;
e. welke beoordelingsnormen van toepassing zijn;
f. hoe en wanneer de beoordeling geschiedt;
g. de mogelijkheden van herkansing, alsmede onderbreking en afbreking.

Ingevolge paragraaf 2.5.3 van de Studiegids Bacheloropleidingen Institute for ICT 2012-2013, voor zover van belang, doen voltijd-studenten gewoonlijk een stage in het vijfde semester van de opleiding. Voor de regelingen rond de uitvoering en beoordeling van de stage wordt verwezen naar de "Stageleidraad ICT". Als niet is voldaan aan de normen van semester 3 en 4 mag de student pas starten na goedkeuring van de studieadviseur.
Studenten die de deeltijd- of duale opleiding volgen kunnen, in de meeste gevallen, EC' s toegekend krijgen op basis van aantoonbare relevante werkervaring.

Ingevolge paragraaf 5.1 van de Stageleidraad ICT (hierna: de Stageleidraad) worden aan de stageplaats en de stageopdracht, bij het Institute for ICT, de volgende eisen gesteld:
- op de vestiging van de stageverlenende organisatie, waar de student zijn werkzaamheden verricht, werken tenminste 5 mensen (stagiairs niet meegerekend);
- de stageverlenende organisatie stelt een werkplek en voldoende faciliteiten beschikbaar;
- de stageverlenende organisatie biedt de student een concreet aanspreekpunt in de vorm van een bedrijfsbegeleider;
- de bedrijfsbegeleider is werkzaam op, tenminste, HBO-niveau;
- de bedrijfsbegeleider moet genoeg kennis van ICT hebben om de student verder te kunnen helpen wanneer deze ergens mee vast zit;
- indien de student een onderzoek doet moet de bedrijfsbegeleider genoeg kennis op dit terrein hebben om de student verder te kunnen helpen wanneer deze ergens mee vast zit;
- er moet sprake zijn van één of meer stageopdrachten;
- de stageopdracht sluit aan bij het profiel van de beginnende ICT-er, zoals geformuleerd voor één van de studierichtingen van het Institute for ICT;
- de stageopdracht sluit aan bij het niveau van de derdejaars ICT student;
- indien de stageopdracht bestaat uit het doen van onderzoek resulteert dit in een adviesrapport voor het bedrijf. Dit rapport is een ander rapport dan het stageverslag.
- de student verricht zijn werkzaamheden op een vestiging van de stageverlenende organisatie.

Ingevolge paragraaf 13.3 van de Stageleidraad is het in enkele gevallen mogelijk werkervaring via de examencommissie als gelopen stage te laten gelden. Deze werkervaring moet

dan zeer langdurig en (bijna) fulltime zijn geweest. Bovendien moet de werkervaring als stage beoordeelbaar zijn. Hierbij moet een deel van het stagetraject alsnog uitgevoerd worden. Denk hierbij bijvoorbeeld aan bedrijfsbezoek door een docent van de HU, het schrijven van verslagen enz.
In een dergelijk geval moet tenminste aan elk van de volgende voorwaarden zijn voldaan:
a. de verrichte werkzaamheden komen qua aard en duur (aantoonbaar) overeen met werkzaamheden die tijdens de oriënterende stage verricht zouden mogen worden;
b. er is (aantoonbaar) gedurende tenminste 150 uur gewerkt;
c. er is daarbij (aantoonbaar) sprake geweest van een werkweek van tenminste 28 uur;
d. de organisatie waar is gewerkt voldoet (aantoonbaar) aan alle eisen die aan een organisatie worden gesteld in het geval van een stage, en
e. de leidinggevende in kwestie geeft aan dat de werkzaamheden naar tevredenheid zijn vervuld.
Ingevolge artikel 13.4 van de Stageleidraad kunnen studenten die menen dat er voor hen redelijkerwijs een andere regeling geldt een gemotiveerd en met bewijsstukken onderbouwd verzoek indienen bij de examencommissie.

2.2 Appellant is in 2011 toegelaten tot de voltijdopleiding Systeembeheer na het behalen van de 21+ Java toets. Appellant heeft vervolgens op 27 januari 2013, voor zover van belang, aan de examencommissie verzocht om zijn werkervaring bij Simple Machines in de periode van 1 januari 2011 tot en met 31 december 2011 te beoordelen als een stage. De examencommissie heeft dit verzoek afgewezen. Het CBE heeft het daartegen door appellant ingestelde beroep bij beslissing van 4 november 2013 ongegrond verklaard, omdat naar haar oordeel de examencommissie onvoldoende onderzoek had verricht. Naar aanleiding daarvan heeft de examencommissie een deskundige op het gebied van kwaliteitsborging van toetsing aangewezen om het verzoek van appellant opnieuw te beoordelen. Daarbij is onderzocht of de werkervaring waar het verzoek van appellant betrekking op heeft voldoet aan de eisen die zijn gesteld voor de beoordeling achteraf van werkervaring als stage, zoals neergelegd in de Stageleidraad. Volgens de examencommissie was dit niet het geval en daarom heeft zij het verzoek van appellant nogmaals afgewezen bij beslissing van 13 januari 2014 en het daartegen door appellante gemaakte bezwaar bij beslissing van 13 maart 2014 afgewezen. Bij de in beroep bij het College voorliggende beslissing van het CBE van 29 juli 2014 heeft zij het door appellant tegen de beslissing van de examencommissie van 13 maart 2014 ingestelde beroep alsnog ongegrond verklaard.

2.3 Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte niet heeft onderkend dat de examencommissie aanleiding had moeten zien om zijn werkervaring bij Simple Machines in de periode van 1 januari 2011 tot en met 31 december 2011 te beoordelen als een stage. Hiertoe voert hij aan dat de door hem opgedane werkervaring bij Simple Machines voldoet aan alle in de Stageleidraad gestelde eisen om werkervaring als stage te kunnen beoordelen. Appellant brengt in dit verband in de eerste plaats naar voren dat
Simple Machines, anders dan het CBE en de examencommissie stellen, wel een vestiging heeft. Deze bestaat uit fundamenten gebouwd en leunend op het internet. Dat Simple Machines een vrijwilligersorganisatie is, betekent voorts niet dat er geen sturing van de vrijwilligers plaatsvindt en er geen aandacht is voor persoonlijke ontwikkeling, aldus appellant. Ter onderbouwing van dit standpunt brengt hij naar voren dat de vrijwilligers van Simple Machines juist van en aan elkaar leren. Volgens hem blijkt dit onder meer uit het feit dat Simple Machines meedoet aan bijvoorbeeld de Google Summer of Code waar de vrijwilligers ervaringen kunnen opdoen in het programmeren. Ook wordt van vrijwilligers vereist dat ze snel, stabiel en veilig werken, aldus appellant. Verder stelt hij dat weliswaar geen formele beoordelingsgesprekken worden gevoerd, maar dat de teamleden elkaar wel feedback geven over hun functioneren tijdens algemene vergaderingen. Wat betreft zijn eigen functioneren heeft appellant twee verklaringen overgelegd van de heren [naam 2] en [naam 3] van Simple Machines waaruit volgens hem blijkt dat hij in de periode van 1 januari 2011 tot en met 31 december 2011 goed heeft gefunctioneerd. Ook is het volgens hem, anders dan het CBE en de examencommissie veronderstellen, wel mogelijk om in een virtuele wereld specifieke denkwijzen, gedragingen en taalgebruik binnen een organisatie te onderkennen. Volgens hem heeft het CBE de examencommissie dan ook ten onrechte gevolgd in haar standpunt dat appellant binnen die structuur zijn (non-verbale) communicatie en (inter)persoonlijke en sociaal organisatorische vaardigheden niet heeft kunnen ontwikkelen en deze daarom ook niet kunnen worden beoordeeld. Een beoordeling van die vaardigheden kan volgens hem bijvoorbeeld door (opnames van) Skype conversaties, webcamgesprekken, uitdraaien van chatsessies of via thema-opdrachten die appellant voor de opleiding in groepsverband heeft gemaakt, aldus appellant. Ook wordt volgens hem wel gewerkt overeenkomstig diverse policies en een strikt protocol. In dit verband wijst hij op de bylaws van Simple Machines. Appellant stelt verder dat het CBE er aan voorbij is gegaan dat hij inmiddels studievertraging heeft opgelopen door de besluitvormingsprocedure inzake zijn verzoek. Hij benadrukt verder er groot belang bij te hebben geen stage te hoeven lopen en stelt dat het CBE daarin aanleiding had moeten zien de beslissing

van de examencommissie op zijn verzoek om zijn werkervaring bij Simple Machines als werkervaring te beoordelen, te vernietigen. In dit verband stelt appellant dat hij wegens de combinatie van zijn opleiding met zijn werkzaamheden voor zijn eigen bedrijf en bij Simple Machines weinig tot geen tijd heeft om een stage te doen. Ook zal dit een inkomstenderving tot gevolg hebben waardoor hij niet in staat zal zijn de kosten van zijn opleiding op te brengen, zo stelt appellant. Voorts brengt hij naar voren dat het moeilijk zal zijn een stage te vinden in verband met conflicterende belangen tussen zijn onderneming en een stagebedrijf. Tot slot stelt appellant dat het CBE ten onrechte niet heeft onderkend dat de afwijzing van zijn verzoek om zijn werkervaring bij Simple Machines als stage te beoordelen in strijd is met het vertrouwensbeginsel. Hiertoe voert hij aan dat de OER het op het moment dat hij startte met zijn opleiding nog mogelijk maakte om vrijstelling te verlenen voor werkervaring en dat dit hem ook is verteld tijdens de voorbereidende cursus voor de 21+ Java toets. De regels om toen vrijstelling te verlenen waren volgens hem ook veel soepeler dan de huidige regels die gelden voor het beoordelen van een verzoek om werkervaring achteraf als een stage te beoordelen. Om die reden heeft hij ook voor deze opleiding gekozen en is het oneerlijk dat de regels gedurende de opleiding zijn gewijzigd, aldus appellant.

2.3.1 Sinds het studiejaar 2012-2013 is het verkrijgen van een vrijstelling voor een stage op basis van eerdere werkervaring niet langer mogelijk op grond van de OER. Wel is in paragraaf 13.3 van de Stageleidraad de mogelijkheid opgenomen om zeer langdurige en (bijna) fulltime werkervaring te laten beoordelen als een stage. In paragraaf 5.1 van de Stageleidraad zijn de eisen opgenomen waaraan de eerdere werkervaring moet voldoen om als stage beoordeeld te kunnen worden. Deze eisen hebben tot doel dat de student de leerdoelen kan behalen en de examinator deze ook kan toetsen.

2.3.2 Uit de stukken blijkt dat Simple Machines een vrijwilligersorganisatie is op het gebied van open-source forum community software en statutair gevestigd is in Las Vegas, Verenigde Staten. De vrijwilligers werken samen in een virtuele organisatie, waarbij contact vooral plaatsvindt in de vorm van chatgesprekken. In de periode waar het verzoek betrekking op heeft was appellant Lead server team. Sinds de zomer van 2013 is hij CEO van Simple Machines.

Naar het oordeel van het College heeft het CBE in hetgeen appellant heeft aangevoerd terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de examencommissie zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de werkervaring van appellant bij Simple Machines in de periode van 1 januari 2011 tot en met 31 december 2011 niet aan al de gestelde eisen om werkervaring als stage te kunnen beoordelen voldoet. Het CBE heeft in dit verband met juistheid overwogen dat de examencommissie onvoldoende informatie aanwezig heeft kunnen achten om het functioneren van appellant achteraf goed te kunnen beoordelen en dat, wegens de belangrijke plaats die de stage inneemt in het examenprogramma, het juist van belang is dat een goede beoordeling van de werkervaring kan plaatsvinden. Met het CBE is het College van oordeel dat aan een vrijwilligersorganisatie inherent is dat deze een informele structuur heeft zonder een duidelijke gezagsverhouding. De in een bedrijf gebruikelijke aansturingsmechanismen, controles op geleverd werk, personeels¬management, beoordeling en feedback ontbreken. Appellant wordt niet gevolgd in zijn standpunt dat binnen Simple Machines wel voldoende aandacht is voor persoonlijke ontwikkeling. Appellant heeft dit standpunt niet met bewijsmiddelen, waaronder bijvoorbeeld beoordelingsformulieren, gestaafd. Niet in geschil is ook dat door Simple Machines geen beoordelingsgesprekken worden gevoerd en evenmin personeelsdossiers worden bijgehouden. Dat de vrijwilligers elkaar feedback geven tijdens algemene vergaderingen betekent niet dat wel voldoende informatie aanwezig is om het functioneren van appellant bij Simple machines in de periode van 1 januari 2011 tot en met 31 december 2011 te beoordelen. Van die algemene vergaderingen zijn evenmin verslagen overgelegd. De door appellant overgelegde verklaringen van de heren [naam 2] en [naam 3] bieden voorts geen grond voor het oordeel dat op basis daarvan het functioneren van appellant in de periode van 1 januari 2011 tot en met 31 december 2011 voldoende kan worden beoordeeld, nu die verklaringen pas achteraf zijn afgelegd en zij inmiddels functioneel ondergeschikt zijn aan appellant.

Verder heeft het CBE de examencommissie in redelijkheid kunnen volgen in haar standpunt dat het in een virtuele omgeving, waarin Simple Machines uitsluitend opereert, niet mogelijk is om de (non-verbale) communicatie en (inter)persoonlijke en sociaal organisatorische vaardigheden van appellant ten volle te ontwikkelen en volledig te kunnen beoordelen. Anders dan appellant stelt, kan het communiceren door middel van e-mailberichten en chatgesprekken niet op één lijn worden gesteld met face-to-face communicatie en het samenwerken in een groep van mensen, die feitelijk op de vestiging aanwezig zijn. Het CBE heeft verder met juistheid overwogen dat (non-verbale) communicatie en sociaal organisatorische (inter)persoonlijke vaardigheden belangrijke algemene beroepscompetenties zijn waarover een student dient te beschikken voordat hij een diploma ontvangt. In het kader van de waarborging van de door de opleiding af te geven diploma's kan het dan ook niet onredelijk worden geacht dat de ontwikkeling van de (non-verbale)

communicatie en (inter)persoonlijke en sociale organisatorische vaardigheden belangrijke leerdoelen van de opleiding zijn, die dan ook in voldoende mate beoordeeld moeten kunnen worden.

Voorts bestaat geen grond voor het oordeel dat het CBE in de door appellant gestelde belangen alsnog aanleiding had moeten zien de afwijzing van de examencommissie niet in stand te laten. In de eerste plaats is rekening gehouden met de belangen van appellant door zijn verzoek al in behandeling te nemen, terwijl hij nog niet aan de ingangseisen voor het doen van een stage voldeed. Ter zitting is verder gebleken dat appellant ook op dit moment nog niet aan die ingangseisen voldoet, zodat hij reeds daarom niet kan worden gevolgd in zijn standpunt dat hij door de duur van de besluitvormingsprocedure inzake zijn verzoek studievertraging heeft opgelopen. Wat betreft het door appellant gestelde belang dat hij door zijn werkzaamheden voor zijn eigen bedrijf en voor Simple Machines weinig tot geen tijd heeft om stage te lopen, geldt dat aan alle aankomende studenten tijdens de voorlichting over de opleiding en bij de start ervan verteld wordt dat er tijdens een voltijdsopleiding vrijwel geen tijd is voor een volledige baan. Dat appellant er zelf voor kiest om naast zijn opleiding veel te werken dient voor zijn eigen rekening en risico te komen. Dit geldt ook voor de mogelijke inkomstenderving die appellant stelt te zullen leiden, indien hij stage moet gaan lopen.

Tenslotte bestaat geen grond voor het oordeel dat aan appellant zodanige toezeggingen zijn gedaan dat hij er op grond daarvan gerechtvaardigd op mocht vertrouwen dat hij geen stage zou hoeven lopen. Weliswaar was het op het moment dat appellant startte met zijn opleiding op grond van de OER nog mogelijk om vrijstelling te krijgen voor de stage op grond van werkervaring, die mogelijkheid is echter afgeschaft met ingang van het studiejaar 2012-2013. Over die wijziging zijn de studenten volgens de examencommissie uitvoerig geïnformeerd. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat dit standpunt onjuist is. Wat betreft zijn stelling dat door de docent van de voorbereidende 21+ Java toets zou zijn toegezegd dat vrijstelling kan worden verleend voor de stage, geldt dat zij, naar blijkt uit een nadere verklaring van haar van 10 oktober 2014, tijdens de intake in 2011 uitsluitend aan appellant heeft gemeld dat in sommige gevallen aan een student vrijstelling voor een studieonderdeel kan worden verleend op grond van bepaalde werkervaring. Op dat moment gold de oude OER echter nog en de gegeven informatie was van algemene aard. Nu studenten zich niet voor de duur van een opleiding inschrijven, maar voor ieder studiejaar opnieuw en voorts ieder studiejaar een nieuwe OER wordt vastgesteld, lag het op de weg van appellant om zich van de inhoud van de ten tijde van zijn verzoek van toepassing zijnde OER op de hoogte te laten stellen.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/192
Rechter(s)	:	mrs. Nijenhof, Olivier en Kleijn
Datum uitspraak	:	20 april 2015
Partijen	:	Appellant en Technische Universiteit Delft
Trefwoorden	:	aanvangsdatum bestuursactiviteiten finale geschillenbeslechting financiële ondersteuning profileringsfonds
Artikelen	:	WHW artikel 7.51 lid 1 WHW artikel 7.51 lid 2 Regeling afstudeersteun studenten 2013-2014 artikel 1 Regeling afstudeersteun studenten 2013-2014 artikel 2 Regeling afstudeersteun studenten 2013-2014 artikel 5 Bijlage bij RAS artikel 3
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. Uit de beslissing van verweerder van 9 september 2014 volgt dat appellant tijdens de mondelinge behandeling van zijn bezwaar een gemotiveerde verklaring heeft gegeven over de aanvangsdatum van zijn bestuurlijke activiteiten. Verweerder heeft die verklaring niet doorslaggevend geacht. Ter zitting van het College heeft verweerder in zoverre verklaard vast te houden aan de datum die op de diverse formulieren is ingevuld. Appellant heeft ter zitting van het College nogmaals nader toegelicht dat hij op 1 juni 2013 heeft toegezegd zitting te nemen in de Diescommissie. Op 3 juli 2013 heeft hij zijn laatste tentamen gemaakt en op 5 juli 2013 heeft hij zijn propedeuse cum laude gehaald, aldus appellant. Appellant heeft verder verklaard dat hij vanaf 1 september 2013 full time aan de slag is gegaan in de Diescommissie voor een periode van drie maanden en gelet hierop op 1 september 2013 zijn bestuurlijke activiteiten heeft aangevangen. Ter zitting van het College heeft appellant verder, onweersproken, gesteld op 27augustus 2013 een e-mail te hebben verzonden aan Ingrid Klok met de mededeling dat hij het komende kwartaal plaats zou nemen in de Diescommissie en dat hij op 1 september 2013 met zijn werkzaamheden zou beginnen. Dat een onjuiste datum op het door appellant ingevulde aanvraagformulier is ingevuld, heeft te maken met het feit dat hij de onjuiste datum heeft overgenomen van de door de DSB ingevulde en ingeleverde formulieren, aldus appellant. Als gevolg van een onjuiste vermelding van de aanvangsdatum op die door DSB ingevulde en ingeleverde formulieren, is die foutieve datum ook in andere formulieren terecht gekomen, aldus appellant. Onder de gedingstukken bevindt zich verder een schriftelijke, gemotiveerde verklaring van de voorzitter van de DSB, die de uiteenzetting van appellant onderschrijft. Uit die verklaring volgt dat de voorzitter bij het invullen van het formulier voor de aanvraag van garantiemaanden door de DSB, een interpretatiefout heeft gemaakt. Volgens de voorzitter is de datum van 1 juni 2013 de datum van toezegging door appellant en heeft appellant de werkzaamheden voor de Diescommissie daadwerkelijk aangevangen op 1 september 2013. Dat geen werkzaamheden vóór 1 september 2013 zijn verricht, houdt verband met de tussenkomst van de zomervakantie, aldus de voorzitter in zijn verklaring. De voorzitter van de DSB heeft deze verklaring ook afgelegd tijdens de mondelinge behandeling van het bezwaar van appellant. Hoewel verweerder bij beslissingen als thans in geding, in beginsel de datum van de daartoe bestemde formulieren als uitgangspunt mag hanteren, is verweerder naar het oordeel van het College in dit geval ten onrechte voorbij gegaan aan de gemotiveerde verklaringen van appellant, ondersteund door de gemotiveerde verklaring van de voorzitter van de DSB. Het College acht het onder

de gegeven omstandigheden en in het licht van voormelde verklaringen niet onaannemelijk dat appellant zijn bestuurlijke activiteiten niet vóór 6 juli 2013 heeft aangevangen. Daarbij neemt het College in overweging dat appellant op 1 juni 2013 zijn propedeuse nog niet had behaald en nog één tentamen diende af te ronden voor het behalen van zijn propedeuse. Gezien dat tijdspad, acht het College de verklaring van appellant dat hij op 1 juni 2013 heeft toegezegd in de Diescommissie plaats te nemen, maar dat hij de werkzaamheden voor deze commissie nog niet heeft aangevangen op die datum vanwege de nog behalen propedeuse, plausibel.
Gelet op het voorgaande komt het College tot de conclusie dat verweerder in dit geval ten onrechte doorslaggevende betekenis heeft toegekend aan de op de formulieren opgegeven aanvangsdatum en heeft hij om die reden de beslissing van 30 april 2014, waarbij het verzoek van appellant om financiële steun is afgewezen, ten onrechte gehandhaafd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 april 2014 heeft het hoofd Centrale Studentenadministratie het verzoek van appellant om financiële ondersteuning voor de studievertraging die hij opliep als gevolg van het verrichten van bestuurlijke activiteiten, afgewezen.

Bij beslissing van 9 september 2014 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 8 januari 2015, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. A.G.K. Dibbet, werkzaam bij de Technische Universiteit Delft, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.51, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), treft het bestuur van een bekostigde instelling voor hoger onderwijs voorzieningen voor de financiële ondersteuning van een bij die instelling ingeschreven student die in verband met de aanwezigheid van een bijzondere omstandigheid studievertraging heeft opgelopen of naar verwachting zal oplopen.
Ingevolge het tweede lid, zijn de bijzondere omstandigheden, bedoeld in het eerste lid:
a. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, een opleidingscommissie, het bestuur van een opleiding als bedoeld in artikel 9.17, de universiteitsraad, de faculteitsraad, het orgaan dat is ingesteld op grond van de medezeggenschapsregeling, bedoeld in artikel 9.30, derde lid, of 10.16a, derde lid, de medezeggenschapsraad, de deelraad of de studentenraad,
b. activiteiten op bestuurlijk of maatschappelijk gebied die naar het oordeel van het instellingsbestuur mede in het belang zijn van de instelling of van het onderwijs dat de student volgt;
(…).

Ingevolge artikel 1, veertiende lid, van de Regeling afstudeersteun studenten 2013-2014 (hierna: Ras 2013-2014), wordt onder bestuurlijke activiteit verstaan een bijzondere omstandigheid als bedoeld in artikel 7.51, tweede lid, onderdelen a en b van de WHW, zoals genoemd op de garantiemaandenlijst zoals blijkt uit de aanvraag.

Ingevolge artikel 2 zijn in deze regeling de voorwaarden opgenomen op grond waarvan door het college van bestuur financiële ondersteuning wordt verleend ten aanzien van de student bij wie zich een bijzondere omstandigheid als bedoeld in artikel 7.51, tweede lid, van de WHW voordoet die tot studievertraging heeft geleid of dat naar verwachting nog zal doen.

Ingevolge artikel 5, eerste lid, dient de student ten tijde van de aanvang van de bestuurlijke activiteit het propedeutisch examen van een opleiding aan de TU Delft te hebben gehaald.

Ingevolge het tweede lid wordt vertraging ten gevolge van het verrichten van een bestuurlijke activiteit in het eerste semester van het tweede studiejaar van de bacheloropleiding niet erkend. Indien een bestuurlijke activiteit in het tweede semester van het tweede studiejaar van de bacheloropleiding wordt verricht, dan geldt dat deze vertraging slechts wordt erkend op voorwaarde dat de student direct na afloop van het tweede studiejaar in het bezit is van het propedeutisch examen en aanvullend 30 studiepunten.

Ingevolge het derde lid geldt voor de daaropvolgende jaren dat vertraging ten gevolge van het verrichten van een bestuurlijke activiteit slechts wordt erkend indien de student bij aanvang van het verrichten van de bestuurlijke activiteit in het bezit is van het propedeutisch examen en aanvullend 45 studiepunten.

Ingevolge artikel 3 van de Bijlage inzake de procedure tot vaststelling van toekenning van garantiemaanden voor bestuurlijke activiteiten doet iedere vereniging uiterlijk 1 mei bij het bij het college van bestuur een aanvraag voor de toekenning van garantiemaanden.

Ingevolge artikel 5, eerste lid, van de Regeling afstudeersteun studenten 2012-2013 (hierna: Ras 2012-2013) dient de student in het geval van een bestuurlijke activiteit, niet zijnde het lidmaatschap van de centrale studentenraad, facultaire studentenraad of opleidingscommissie, ten tijde van de aanvang daarvan het propedeutisch examen van een opleiding aan de TU Delft te hebben behaald of in het bezit te zijn van minimaal 71 studiepunten van die opleiding.

2.2. Verweerder heeft in zijn beslissing van 9 september 2014 overwogen dat studenten die vóór de bekendmaking van de Ras 2013-2014 zijn gevraagd voor het verrichten van bestuurlijke activiteiten tijdens het studiejaar 2012-2013 gebruik kunnen maken van een overgangsregeling. Die overgangsregeling houdt in dat voor de situatie van die studenten de Ras 2012-2013 nog werd toegepast.

Volgens verweerder is appellant op 1 juni 2013 aangevangen met zijn bestuurlijke activiteiten voor de Delftsche Studentenbond (hierna: DSB). Dat volgt uit de aanvraag van appellant voor erkenning en uitbetaling, de verklaring van de DSB, het overzicht van Ras-maanden dat door de DSB op 29 november 2013 is ingediend en uit de erkenningsbrief van 3 februari 2014 gericht aan appellant, aldus verweerder. Appellant had op 1 juni 2013 37 studiepunten behaald en voldoet daarmee volgens verweerder niet aan de in artikel 5, eerste lid, van de Ras 2012-2013 neergelegde voorwaarde. Bovendien heeft appellant pas op 5 juli 2013, en dus na de aanvang van zijn bestuurlijke activiteiten, zijn propedeutisch examen behaald, aldus verweerder.

2.3. Appellant betoogt dat hij op de datum dat hij daadwerkelijk met de bestuurlijke activiteiten begon, te weten op 1 september 2013, wel degelijk het propedeutisch examen had behaald. Appellant voert aan dat hij door de DSB onjuist is voorgelicht. De voorzitter van de DSB heeft hem geholpen bij het invullen van het formulier en de datum van 1 juni 2013 is foutief overgenomen van het formulier dat door de DSB is ingevuld. Volgens appellant heeft hij bij het invullen van het aanvraagformulier wellicht een schoonheidsfout gemaakt, maar enige coulance dient in deze situatie op zijn plaats te zijn. Voorts is precedentwerking uitgesloten, omdat de overgangsregeling beperkt is, aldus appellant.

2.3.1. Vast staat dat appellant onder de Ras 2013-2014 geen recht heeft op financiële ondersteuning voor de studievertraging als gevolg van zijn bestuursactiviteiten. Uit de beslissing van verweerder volgt dat in de situatie van appellant bij wijze van overgangsregeling de Ras 2012-2013 nog toepasselijk is, omdat appellant is gevraagd vóór bekendmaking van de Ras 2013-2014. Ter zitting van het College heeft verweerder zulks nogmaals bevestigd.

Gelet hierop zijn partijen verdeeld over het antwoord op de vraag of appellant ten tijde van de aanvang van zijn bestuurlijke activiteiten zijn propedeuse had behaald en zodoende voldoet aan de in artikel 5, eerste lid, van de Ras 2012-2013 neergelegde voorwaarde.

2.3.2. Uit de beslissing van verweerder van 9 september 2014 volgt dat appellant tijdens de mondelinge behandeling van zijn bezwaar een gemotiveerde verklaring heeft gegeven over de aanvangsdatum van zijn bestuurlijke activiteiten. Verweerder heeft die verklaring niet doorslaggevend geacht. Ter zitting van het College heeft verweerder in zoverre verklaard vast te houden aan de datum die op de diverse formulieren is ingevuld.

Appellant heeft ter zitting van het College nogmaals nader toegelicht dat hij op 1 juni 2013 heeft toegezegd zitting te nemen in de Diescommissie. Op 3 juli 2013 heeft hij zijn laatste tentamen gemaakt en op 5 juli 2013 heeft hij zijn propedeuse cum laude gehaald, aldus appellant. Appellant heeft verder verklaard dat hij vanaf 1 september 2013 full time aan de slag is gegaan in de Diescommissie voor een periode van drie maanden en gelet hierop op 1 september 2013 zijn bestuurlijke activiteiten heeft aangevangen. Ter zitting van het College heeft appellant verder, onweersproken, gesteld op 27augustus 2013 een e-mail te hebben verzonden aan Ingrid Klok met de mededeling dat hij het komende kwartaal plaats zou nemen in de Diescommissie en dat hij op 1 september 2013 met zijn werkzaamheden zou beginnen. Dat een onjuiste datum op het door appellant ingevulde aanvraagformulier is ingevuld, heeft te maken met het feit dat hij de onjuiste datum heeft overgenomen van de door de DSB ingevulde en ingeleverde formulieren, aldus appellant. Als gevolg van een onjuiste vermelding van de aanvangsdatum op die door DSB ingevulde en ingeleverde formulieren, is die foutieve datum ook in andere formulieren terecht gekomen, aldus appellant.

Onder de gedingstukken bevindt zich verder een schriftelijke, gemotiveerde verklaring van de voorzitter van de DSB, die de uiteenzetting van appellant onderschrijft. Uit die verklaring volgt dat de voorzitter bij het invullen van het formulier voor de aanvraag van garantiemaanden door de DSB, een interpretatiefout heeft gemaakt. Volgens de voorzitter is de datum van 1 juni 2013 de datum van toezegging door appellant en heeft appellant de werkzaamheden voor de Diescommissie daadwerkelijk aangevangen op 1 september 2013. Dat geen werkzaamheden vóór 1 september 2013 zijn verricht, houdt verband met de tussenkomst van de zomervakantie, aldus de voorzitter in zijn verklaring. De voorzitter van de DSB heeft deze verklaring ook afgelegd tijdens de mondelinge behandeling van het bezwaar van appellant.

Hoewel verweerder bij beslissingen als thans in geding, in beginsel de datum van de daartoe bestemde formulieren als uitgangspunt mag hanteren, is verweerder naar het oordeel van het College in dit geval ten onrechte voorbij gegaan aan de gemotiveerde verklaringen van appellant, ondersteund door de gemotiveerde verklaring van de voorzitter van de DSB. Het College acht het onder de gegeven omstandigheden en in het licht van voormelde verklaringen niet onaannemelijk dat appellant zijn bestuurlijke activiteiten niet vóór 6 juli 2013 heeft aangevangen. Daarbij neemt het College in overweging dat appellant op 1 juni 2013 zijn propedeuse nog niet had behaald en nog één tentamen diende af te ronden voor het behalen van zijn propedeuse. Gezien dat tijdspad, acht het College de verklaring van appellant dat hij op 1 juni 2013 heeft toegezegd in de Diescommissie plaats te nemen, maar dat hij de werkzaamheden voor deze commissie nog niet heeft aangevangen op die datum vanwege de nog behalen propedeuse, plausibel.

Gelet op het voorgaande komt het College tot de conclusie dat verweerder in dit geval ten onrechte doorslaggevende betekenis heeft toegekend aan de op de formulieren opgegeven aanvangsdatum en heeft hij om die reden de beslissing van 30 april 2014, waarbij het verzoek van appellant om financiële steun is afgewezen, ten onrechte gehandhaafd.

Het betoog van appellant slaagt.

2.4. Het beroep is gegrond. De beslissing van 9 september 2014 komt voor vernietiging in aanmerking. Het College ziet voorts aanleiding zelf in de zaak te voorzien. Het zal het bezwaar gericht tegen de beslissing van 30 april 2014 alsnog gegrond verklaren, voormelde beslissing herroepen, bepalen dat verweerder het verzoek van appellant om financiële ondersteuning alsnog inwilligt en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 9 september 2014.

2.5. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft van 9 september 2014, met kenmerk 2014-0078/JZ-UIT-3309;
III. verklaart het bezwaar van appellant tegen de beslissing 30 april 2014, met kenmerk, O&S/SSC/CSa/sd, gegrond;
IV. herroept de beslissing van 30 april 2014;
V. bepaalt dat het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft het verzoek van appellant van 24 april 2014, ontvangen op 8 april 2014, alsnog inwilligt;

VI. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 9 september 2014;

VII. gelast dat het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft aan appellant het door hem betaalde griffierecht voor de behandeling van het beroep ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2014/194
Rechter(s)	:	mrs. Nijenhof, Olivier, Kleijn
Datum uitspraak	:	20 april 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	Feiten en omstandigheden Finale geschillenbeslechting Minnelijke schikking Motivering Taak examencommissie Vertrouwensbeginsel Verzoek minor Zorgvuldigheidsbeginsel
Artikelen	:	WHW: artikel 7.61 lid 3 Awb: artikel 7:23 Awb: artikel 8:72 lid 3 aanhef en onderdeel b OER: artikel 8a
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Verweerder heeft zijn beslissing met name gebaseerd op de reactie van de examencommissie van 24 juni 2014. Het College concludeert daaruit dat de beslissing van verweerder ten onrechte is gedateerd op 15 april 2014. De examencommissie is op de zitting van 15 april 2014, waar het beroep van appellant door verweerder werd behandeld niet verschenen. Verweerder heeft de beslissing op het beroep vervolgens aangehouden en appellant verzocht nadere informatie te verstrekken ter verduidelijking van zijn werkzaamheden bij het bedrijf. Verweerder heeft na ontvangst van die informatie vervolgens de examencommissie verzocht te reageren in de vorm van een schikking of aanvullend verweer. Aan dat verzoek heeft de examencommissie, nadat verweerder verschillende malen had gerappelleerd, pas voldaan met haar reactie van 24 juni 2014 zonder enig contact te hebben gezocht met appellant. Appellant is voorts door verweerder niet in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze op die reactie te geven. Ook heeft verweerder niet een nieuwe zitting uitgeschreven. Naar het oordeel van het College verdraagt dit zich niet met artikel 7:23 Awb en evenmin met het bepaalde in de artikelen 23, 25, 26 en 29 van het Reglement van Orde van verweerder. Met verweerder is het College van oordeel dat de examencommissie in die reactie zich voor het eerst op het standpunt heeft gesteld dat het verzoek van appellant niet voor inwilliging vatbaar is omdat het volgen van een 'open space minor' niet meer mogelijk is. Ook het feit dat studenten conform het beleid van de examencommissie slechts voor maximaal 30 EC aan verbredende minors mogen volgen en dat appellant al 30 EC aan verbredende differentieminors heeft gevolgd en dat de examencommissie geen aanleiding ziet om van het beleid af te wijken, is niet in de bij verweerder bestreden beslissing en evenmin in het bij verweerder door de examencommissie op 1 april 2014 ingediende verweerschrift terug te vinden. Het College stelt voorts vast dat de examencommissie naar aanleiding van het door appellant ingestelde beroep bij verweerder kennelijk heeft besloten niet te schikken. Daarover is geen enkel overleg gevoerd met appellant. Evenmin heeft de examencommissie haar reactie van 24 juni 2014 doen voorafgaan aan een poging een schikking te beproeven hoewel verweerder daarom wel had verzocht. Het College acht dit onjuist, onzorgvuldig en in strijd met artikel 7:61, derde lid, van de WHW. Het College is van oordeel dat appellant er terecht over klaagt dat door of namens de examencommissie appellant nimmer te woord is gestaan en dat de examencommissie ook niet naar een oplossing heeft gezocht. Het beroep is derhalve gegrond. Het bestreden besluit behoort te worden vernietigd. De overige grieven behoeven geen bespreking.

Het College volstaat met de opmerking dat met betrekking tot het beroep op het vertrouwensbeginsel de examencommissie zich daarover nimmer heeft uitgelaten en dat tot de nadere reactie van 24 juni 2014 de examencommissie er zelf van uitgegaan is dat een 'open space minor' mogelijk is.
Het College is van oordeel dat de beslissing van de examencommissie van 24 januari 2014 onzorgvuldig is voorbereid en niet voorzien van een deugdelijke motivering. Doende hetgeen verweerder had dienen te doen zal het College met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb, het beroep van appellant bij verweerder gegrond verklaren en de beslissing van 24 januari 2014 vernietigen. De examencommissie zal opnieuw op het verzoek van appellant van 3 december 2013 moeten beslissen en daarbij aandacht moeten besteden aan hetgeen appellant heeft aangevoerd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 24 januari 2014 heeft de examencommissie Media & Entertainment Management van het Domein Communicatie, Media en muziek (hierna: de examencommissie) het verzoek van appellant om de 'open space minor' in te vullen met activiteiten bij Lemming Film (hierna: het filmbedrijf), waar hij ook zijn stage heeft gelopen, afgewezen.

Bij beslissing van 15 april 2014, aan appellant toegezonden op 15 augustus 2014) heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 7 januari 2015, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S.E. van Oosterhout, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.13, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), stelt het instellingsbestuur voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast. De onderwijs- en examenregeling bevat adequate en heldere informatie over de opleiding of groep van opleidingen.
Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder a, worden in de onderwijs- en examenregeling, onverminderd het overigens in deze wet ter zake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Daaronder wordt ten minste begrepen de inhoud van de opleiding en van de daaraan verbonden examens.

Ingevolge artikel 8a, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: OER), zijn in het opleidingsspecifieke deel alle keuzemogelijkheden uitgewerkt.
Ingevolge het derde lid kiest de student voor de invulling uit het keuze aanbod van zijn eigen opleiding en/of, als dat is aangegeven, van een andere opleiding binnen de hogeschool of een andere instelling voor hoger onderwijs in of buiten Nederland, waarmee afspraken zijn gemaakt. Indien buiten dit aanbod mag worden gekozen, blijkt dit uit het opleidingsspecifieke deel. De examencommissie dient de keuze van de student goed te keuren.
Ingevolge het vierde lid overlegt de student, indien een in het derde lid bedoelde keuze niet door de eigen opleiding wordt aangeboden, dit met de SLB'er. Een gemotiveerd verzoek voor de keuze legt de student voor aan de examencommissie. In zijn motivatie besteedt de student aandacht aan de vraag hoe zijn keuze aansluit op het profiel van zijn opleiding wat betreft:

i. de competenties;
ii. de beroepstaken en functies waarvoor de opleiding opleidt;
iii. de context waarin de taken en functies uitgevoerd moeten worden;
iv. het niveau van de minor, in relatie tot de fase van de opleiding waarin het is geplaatst;
v. hoe zijn keuze zich verhoudt tot zijn persoonlijke ambitie.

In artikel 7.61, derde lid, van de WHW, is, voor zover van belang, bepaald dat alvorens het beroep in behandeling te nemen het college van beroep het beroepschrift zendt aan het orgaan waartegen het beroep is gericht, met uitnodiging om in overleg met betrokkenen na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, wat de openbare instellingen betreft in afwijking van afdeling 7.3 van de Algemene wet bestuursrecht.

Ingevolge artikel 7:23 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) wordt, wanneer na het horen aan het beroepsorgaan feiten of omstandigheden bekend worden die voor de op het beroep te nemen beslissing van aanmerkelijk belang kunnen zijn, dit aan belanghebbende meegedeeld en worden zij in de gelegenheid gesteld daarover te worden gehoord.

2.2. Appellant heeft de examencommissie verzocht om een 'open space minor' te volgen in de vorm van werkzaamheden bij het filmbedrijf alwaar appellant ook zijn stage heeft gevolgd. De examencommissie heeft dat verzoek afgewezen bij beslissing van 24 januari 2014, welke beslissing de examencommissie, zij het met een geheel andere motivering, heeft gehandhaafd in een door verweerder gevraagde reactie van 24 juni 2014.

Bij beslissing van 15 augustus 2014 heeft verweerder het beroep ongegrond verklaard. Daartoe heeft hij overwogen dat het volgen van een 'open space minor' in zijn algemeenheid niet meer mogelijk is. Verweerder betreurt ten zeerste dat dit pas na de zitting op 15 april 2014 van verweerder, na aanhouding van de beslissing duidelijk is geworden door de reactie van de examencommissie van 24 juni 2014. Verweerder betreurt evenzeer dat appellant anders is geïnformeerd door zijn studieloopbaanbegeleider (SLB'er) maar dit verandert niets aan het feit dat de 'open space minor' niet meer wordt aangeboden. In zijn verweerschrift heeft verweerder daaraan toegevoegd dat de SLB'er niet een bepalende maar een adviserende/coachende rol heeft. Omdat appellant niet de naam heeft genoemd van de leidinggevende met betrekking tot de 'open space minor' heeft verweerder niet kunnen onderzoeken of toezeggingen door die leidinggevende zijn gedaan.

2.3. Appellant betoogt dat hij onjuist is geïnformeerd door zijn SLB'er en dat hij, anders dan verweerder heeft overwogen, daaraan wel degelijk het vertrouwen had kunnen ontlenen dat zijn verzoek zou worden ingewilligd. De SLB'er is immers het hoofdaanspreekpunt voor studenten. Verder heeft hij niet alleen van zijn SLB'er advies gekregen, maar ook van het hoofd van de 'open space minors', aldus appellant.

Appellant betoogt voorts dat de examencommissie nimmer met hem over zijn verzoek heeft gesproken hoewel hij daarom wel had verzocht. Ook in zijn beroep bij verweerder heeft hij over het ontbreken van contact geklaagd.

Verder betoogt appellant dat de reputatie van de Hogeschool Inholland ten onrechte niet in aanmerking is genomen bij de besluitvorming. Studenten komen door die reputatie volgens appellant moeilijk aan een baan. Appellant heeft echter wel een positief toekomstperspectief, maar daarvoor heeft hij de steun van Hogeschool Inholland nodig. Hij heeft perspectief op een langdurige toekomst bij een van de belangrijkste filmproductiebedrijven van Nederland. Hij wordt als gevolg van de beslissing van de examencommissie in feite gedwongen te kiezen tussen studie en carrière, aldus appellant.

2.4. Verweerder heeft zijn beslissing met name gebaseerd op de reactie van de examencommissie van 24 juni 2014. Het College concludeert daaruit dat de beslissing van verweerder ten onrechte is gedateerd op 15 april 2014. De examencommissie is op de zitting van 15 april 2014, waar het beroep van appellant door verweerder werd behandeld niet verschenen. Verweerder heeft de beslissing op het beroep vervolgens aangehouden en appellant verzocht nadere informatie te verstrekken ter verduidelijking van zijn werkzaamheden bij het bedrijf. Verweerder heeft na ontvangst van die informatie vervolgens de examencommissie verzocht te reageren in de vorm van een schikking of aanvullend verweer. Aan dat verzoek heeft de examencommissie, nadat verweerder verschillende malen had gerappelleerd, pas voldaan met haar reactie van 24 juni 2014 zonder enig contact te hebben gezocht met appellant. Appellant is voorts door verweerder niet in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze op die reactie te geven. Ook heeft verweerder niet een nieuwe zitting uitgeschreven. Naar het oordeel van het College verdraagt dit zich niet met artikel 7:23 Awb en evenmin met het bepaalde in de artikelen 23, 25, 26 en 29 van het Reglement van Orde van verweerder.

Met verweerder is het College van oordeel dat de examencommissie in die reactie zich voor het eerst op het standpunt heeft gesteld dat het verzoek van appellant niet voor inwilliging vatbaar is omdat het volgen van een 'open space minor' niet meer mogelijk is. Ook het feit dat studenten conform het beleid van de examencommissie slechts voor maximaal 30 EC aan verbredende minors mogen volgen en dat appellant al 30 EC aan verbredende differentieminors heeft gevolgd en dat de examencommissie geen aanleiding ziet om van het beleid af te wijken, is niet in de bij verweerder bestreden beslissing en evenmin in het bij verweerder door de examencommissie op 1 april 2014 ingediende verweerschrift terug te vinden.

Het College stelt voorts vast dat de examencommissie naar aanleiding van het door appellant ingestelde beroep bij verweerder kennelijk heeft besloten niet te schikken. Daarover is geen enkel overleg gevoerd met appellant. Evenmin heeft de examencommissie haar reactie van 24 juni 2014 doen voorafgaan aan een poging een schikking te beproeven hoewel verweerder daarom wel had verzocht. Het College acht dit onjuist, onzorgvuldig en in strijd met artikel 7:61, derde lid, van de WHW. Het College is van oordeel dat appellant er terecht over klaagt dat door of namens de examencommissie appellant nimmer te woord is gestaan en dat de examencommissie ook niet naar een oplossing heeft gezocht.

Het beroep is derhalve gegrond. Het bestreden besluit behoort te worden vernietigd. De overige grieven behoeven geen bespreking. Het College volstaat met de opmerking dat met betrekking tot het beroep op het vertrouwensbeginsel de examencommissie zich daarover nimmer heeft uitgelaten en dat tot de nadere reactie van 24 juni 2014 de examencommissie er zelf van uitgegaan is dat een 'open space minor' mogelijk is.

Het College is van oordeel dat de beslissing van de examencommissie van 24 januari 2014 onzorgvuldig is voorbereid en niet voorzien van een deugdelijke motivering. Doende hetgeen verweerder had dienen te doen zal het College met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb, het beroep van appellant bij verweerder gegrond verklaren en de beslissing van 24 januari 2014 vernietigen. De examencommissie zal opnieuw op het verzoek van appellant van 3 december 2013 moeten beslissen en daarbij aandacht moeten besteden aan hetgeen appellant heeft aangevoerd.

2.5. Het beroep is gegrond.

2.6. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

I. Rechtdoende:
II. verklaart het beroep gegrond;
III. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland gedateerd 15 april 2014;
IV. vernietigt de beslissing van de examencommissie van 24 januari 2014 en bepaalt dat de examencommissie opnieuw beslist op het verzoek van appellant op 3 december 2013;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de beslissing van 15 april 2014; gelast dat het college van beroep voor de examens aan appellant het door hem betaalde griffierecht voor de behandeling van het beroep ter grootte van € 45,- (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2014/196.8
Rechter(s)	:	mrs. Nijenhof, Olivier, Borman
Datum uitspraak	:	12 maart 2015
Partijen	:	Appellant en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Inkomstenderving [weigering] Inschrijving Schadevergoeding [mislopen] Studiefinanciering Studievertraging Zelf voorzien
Artikelen	:	Awb: artikel 8:88
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.1.1 Bij uitspraak van heden in voormelde zaak nr. CBHO 2015/022.5 heeft het College geoordeeld dat verweerder ten onrechte heeft geweigerd appellant in te schrijven. Het College heeft het beroep van appellant tegen de beslissing van 16 januari 2015 gegrond verklaard, die beslissing vernietigd, de beslissing van 23 september 2014 herroepen, bepaald dat appellant wordt ingeschreven met ingang van 5 september 2014, en bepaald dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 16 januari 2015. 2.1.2 De schade die voortvloeit uit de onterechte weigering tot inschrijving, komt voor vergoeding in aanmerking. Het College stelt de hoogte van de schadevergoeding als volgt vast. Verweerder heeft de gestelde reis- en parkeerkosten van € 167,50 niet bestreden, zodat deze voor vergoeding in aanmerking komen. Het gestelde bedrag van € 1.000,00 aan misgelopen studiefinanciering komt niet voor vergoeding in aanmerking. De studiefinanciering betreft in dit geval namelijk een lening die terugbetaald zou moeten worden. Verder heeft verweerder ter zitting toegelicht dat indien appellant alsnog moet worden ingeschreven, de hogeschool dit aan DUO zal doorgeven en appellant naar verwachting alsnog met terugwerkende kracht voor de verstrekking studiefinanciering in aanmerking komt. Het College acht het redelijk het te betalen collegegeld door studievertraging voor een periode van twee maanden te vergoeden. Dit komt, uitgaande van het door appellant gestelde bedrag aan collegegeld per jaar van € 1.906.00, neer op een bedrag van € 317,66. Het gestelde bedrag van € 16.408,24 aan misgelopen inkomsten door studievertraging komt niet voor vergoeding in aanmerking, nu het te speculatief is en is gebaseerd op onzekere toekomstverwachtingen. Daarmee komt het totale bedrag aan schadevergoeding afgerond neer op een bedrag van € 500,00.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 23 september 2014 heeft de voorzitter van het Domein Economie en Management van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: de Domeinvoorzitter) geweigerd appellant per 1 september 2014 dan wel tussentijds in te schrijven voor de opleiding Bedrijfskunde voor het studiejaar 2014-2015.

Bij beslissing van 11 november 2014 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld en voorts een verzoek om schadevergoeding ingediend.

Bij uitspraak van 23 december 2014 in zaak nr. CBHO 2014/196 heeft het College, voor zover thans van belang, bepaald dat het beroep gegrond wordt verklaard, de beslissing van 11 november 2014 wordt vernietigd en verweerder een nieuwe beslissing op bezwaar dient te nemen. Voorts heeft het College bepaald dat het onderzoek met betrekking tot het verzoek om schadevergoeding wordt heropend, omdat het onvoldoende is onderbouwd en verweerder nog niet op het verzoek heeft gereageerd.

Bij email van 13 januari 2015 heeft appellant zijn verzoek om schadevergoeding nader onderbouwd.

Bij beslissing van 16 januari 2015 heeft verweerder het bezwaar van appellant opnieuw ongegrond verklaard. Daartegen heeft appellant beroep ingesteld bij het College. Dit beroep staat geregistreerd onder zaak nr. CBHO 2015/022.5.

Bij brief van 4 februari 2014 heeft verweerder op het verzoek om schadevergoeding gereageerd.

De enkelvoudige kamer heeft de zaak verwezen naar de meervoudige kamer

Het College heeft de schadezaak ter zitting behandeld op 20 februari 2015, waar appellant, bijgestaan door zijn vader R. Van Zutphent, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Appellant betoogt dat hij schade heeft geleden door de onterechte weigering tot inschrijving. Hij heeft de schade gesteld op een bedrag van totaal € 18.528,73. Dit bedrag bestaat uit € 167,50 aan reis- en parkeerkosten, € 1.000,00 aan misgelopen studiefinanciering, € 953,00 aan te betalen collegegeld door studievertraging en € 16.408,24 aan misgelopen inkomsten door studievertraging.

2.1.1 Bij uitspraak van heden in voormelde zaak nr. CBHO 2015/022.5 heeft het College geoordeeld dat verweerder ten onrechte heeft geweigerd appellant in te schrijven. Het College heeft het beroep van appellant tegen de beslissing van 16 januari 2015 gegrond verklaard, die beslissing vernietigd, de beslissing van 23 september 2014 herroepen, bepaald dat appellant wordt ingeschreven met ingang van 5 september 2014, en bepaald dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 16 januari 2015.

2.1.2 De schade die voortvloeit uit de onterechte weigering tot inschrijving, komt voor vergoeding in aanmerking. Het College stelt de hoogte van de schadevergoeding als volgt vast. Verweerder heeft de gestelde reis- en parkeerkosten van € 167,50 niet bestreden, zodat deze voor vergoeding in aanmerking komen. Het gestelde bedrag van € 1.000,00 aan misgelopen studiefinanciering komt niet voor vergoeding in aanmerking. De studiefinanciering betreft in dit geval namelijk een lening die terugbetaald zou moeten worden. Verder heeft verweerder ter zitting toegelicht dat indien appellant alsnog moet worden ingeschreven, de hogeschool dit aan DUO zal doorgeven en appellant naar verwachting alsnog met terugwerkende kracht voor de verstrekking studiefinanciering in aanmerking komt. Het College acht het redelijk het te betalen collegegeld door studievertraging voor een periode van twee maanden te vergoeden. Dit komt, uitgaande van het door appellant gestelde bedrag aan collegegeld per jaar van € 1.906.00, neer op een bedrag van € 317,66. Het gestelde bedrag van € 16.408,24 aan misgelopen inkomsten door studievertraging komt niet voor vergoeding in aanmerking, nu het te speculatief is en is gebaseerd op onzekere toekomstverwachtingen.

Daarmee komt het totale bedrag aan schadevergoeding afgerond neer op een bedrag van € 500,00.

2.2 Het verzoek om schadevergoeding wordt toegewezen. De hoogte van de door verweerder aan appellant te betalen schadevergoeding wordt vastgesteld op een bedrag van totaal € 500,00.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. wijst het verzoek om schadevergoeding toe;
II. veroordeelt het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam tot vergoeding van schade, aan [naam] te betalen, tot een bedrag van € 500,00 (zegge: vijfhonderd euro).

Zaaknummer	:	2014/199
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	9 februari 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	[schriftelijk] Advies studentendecaan Bindend negatief studieadvies BNSA Bijzondere omstandigheden Causaal verband Persoonlijke omstandigheden Studievoortgangsnorm
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b lid 1 WHW: artikel 7.8b lid 2 WHW: artikel 7.8b lid 3 WHW :artikel 7.8b lid 6 WHW: artikel 7.8b lid 7 UWHW 2008: artikel 2.1 lid 1 onderdeel d OER HvA: artikel 6.2 lid 1 OER HvA: artikel 6.4 lid 2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.2. De latere instroom is naar het oordeel van verweerder een omstandigheid die geheel voor risico van appellant te komt. De besluitvorming heeft overeenkomstig de voorgeschreven procedure plaatsgevonden en daarbij is volgens verweerder niet gebleken van een voldoende causaal verband tussen studievoortgang en de bijzondere omstandigheden, die naar het oordeel van verweerder ook niet zijn aan te merken als omstandigheden zoals bedoeld in artikel 2.1. van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008. De studentendecaan heeft aangegeven dat appellant slechts eenmaal melding van persoonlijke omstandigheden heeft gemaakt, dat verdere contacten zijn uitgebleven en dat er dan ook geen studieafspraken zijn gemaakt. De relevantie van de omstandigheden waarop appellant zich beroept kan achteraf niet meer worden vastgesteld. Dat appellant de omstandigheden wel meerdere malen heeft besproken met de studiebegeleider is in deze niet van belang, nu de studentendecaan de aangewezen instantie is in het kader van het bindend negatief studieadvies. Daarbij is voor verweerder ook van belang dat bedoelde omstandigheden pas enkele maanden na de gebeurtenissen, zijn gemeld. 2.2.3. Gelet op het vorenstaande heeft verweerder naar het oordeel van het College terecht mogen concluderen dat noch het beroep op de latere instroom noch de persoonlijke omstandigheden het tekort aan studievoortgang verklaren.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens (hierna: CBE) van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 16 juli 2014 heeft de examencommissie namens de domeinvoorzitter een bindend negatief studieadvies verstrekt voor de opleiding Sociaal Pedagogische Hulpverening.

Bij beslissing van 8 oktober 2014, heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 10 december 2014, waar appellant, en het CBE vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, werkzaam bij de hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 6.2, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: OER) brengt de examencommissie namens de domeinvoorzitter aan iedere student aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van de opleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen de opleiding.

Ingevolge artikel 6.4, tweede lid, besluit de Examencommissie pas over het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies nadat de betrokken studentendecaan om schriftelijk advies is gevraagd ten aanzien van mogelijke persoonlijke omstandigheden die kunnen rechtvaardigen dat wordt afgezien van het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies aan de betrokken student.

2.2. Vaststaat dat appellant aan het eind van het eerste jaar niet de vereiste 50 studiepunten uit de propedeutische fase heeft behaald.

2.2.1. Appellant is van mening dat ten onrechte geen rekening is gehouden met de omstandigheid dat hij pas later in het studiejaar is ingestroomd en met familieomstandigheden waardoor hij niet optimaal heeft kunnen studeren. Die omstandigheden waren zowel bij de studiebegeleider als bij de decaan bekend. Op grond van de contacten met de studiebegeleider ging appellant er van uit dat er met zijn persoonlijke omstandigheden rekening zou worden gehouden.

2.2.2. De latere instroom is naar het oordeel van verweerder een omstandigheid die geheel voor risico van appellant te komt. De besluitvorming heeft overeenkomstig de voorgeschreven procedure plaatsgevonden en daarbij is volgens verweerder niet gebleken van een voldoende causaal verband tussen studievoortgang en de bijzondere omstandigheden, die naar het oordeel van verweerder ook niet zijn aan te merken als omstandigheden zoals bedoeld in artikel 2.1. van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008.
De studentendecaan heeft aangegeven dat appellant slechts eenmaal melding van persoonlijke omstandigheden heeft gemaakt, dat verdere contacten zijn uitgebleven en dat er dan ook geen studieafspraken zijn gemaakt. De relevantie van de omstandigheden waarop appellant zich beroept kan achteraf niet meer worden vastgesteld. Dat appellant de omstandigheden wel meerdere malen heeft besproken met de studiebegeleider is in deze niet van belang, nu de studentendecaan de aangewezen instantie is in het kader van het bindend negatief studieadvies. Daarbij is voor

verweerder ook van belang dat bedoelde omstandigheden pas enkele maanden na de gebeurtenissen, zijn gemeld.

2.2.3. Gelet op het vorenstaande heeft verweerder naar het oordeel van het College terecht mogen concluderen dat noch het beroep op de latere instroom noch de persoonlijke omstandigheden het tekort aan studievoortgang verklaren.

2.3 Het beroep is ongegrond.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond;

Zaaknummer	:	2014/201 2014/252
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Borman en Kleijn
Datum uitspraak	:	10 juli 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Christelijke Hogeschool Windesheim
Trefwoorden	:	belang bindend negatief studieadvies gebrekkige begeleiding herkansing niet-ontvankelijk persoonlijke omstandigheden pro-actievere houding propedeuse studieadvies studiepunten studievoortgang studievoortgangsnorm tentamen tentamenresultaat voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b
Uitspraak	:	2014/201 ongegrond 2014/252 niet ontvankelijk
Hoofdoverwegingen	:	2.6. De beroepen van appellante betreffen beide het aan appellante uitgebrachte bindend negatief studieadvies. Nu verweerder inhoudelijk heeft beslist op het beroep van appellante in de beslissing van 29 augustus 2014 en appellante daartegen bij het College beroep heeft ingesteld, welk beroep is geregistreerd onder nummer CBHO 2014/201, heeft zij bij een beoordeling door het College van het onder nummer CBHO 2014/252 geregistreerde beroep geen belang (meer). Nu van als gevolg van het (beweerdelijk) uitblijven van een tijdige beslissing geleden schade niet is gebleken, zal dat beroep niet-ontvankelijk worden verklaard. 2.7. Met verweerder constateert het College dat uit het dossier van appellante naar voren komt dat zij (grote) moeite heeft te voldoen aan de studievoortgangsnorm. Zij heeft vanaf de aanvang van haar studie problemen ondervonden en jaarlijks een (zeer) bescheiden aantal studiepunten behaald. Na vier jaren studie heeft appellante 56 punten behaald en de propedeuse niet afgerond. De verklaring daarvoor lijkt te kunnen worden gevonden in appellantes psychische gesteldheid, die blijkbaar een beperkte belasting mogelijk maakt. Appellante wijst daarnaast zelf op de gebrekkige begeleiding van de zijde van de onderwijsinstelling. 2.8. Naar het oordeel van het College heeft verweerder op basis van de beschikbare stukken kunnen beslissen dat de Examencommissie een bindend negatief studieadvies aan appellante heeft mogen geven, ondanks de persoonlijke omstandigheden die appellante bij haar studie hebben gehinderd. De aard van de persoonlijke omstandigheden is daarbij op juiste wijze betrokken. Verweerder heeft op juiste gronden geoordeeld dat de Examencommissie tot de vaststelling heeft kunnen komen dat uit de beschikbare gegevens moet worden afgeleid dat er niet of nauwelijks perspectief is dat appellante haar opleiding binnen afzienbare tijd afrondt. De studievoortgang van appellante is jaarlijks zeer beperkt en rechtvaardigt, gezien de beoordelingsruimte die de Examencommissie ter zake heeft, de door de Examencommissie getrokken conclusie. Dat appellante (te) gebrekkig zou zijn begeleid is door haar wel gesteld, maar objectieve gegevens waaruit blijkt dat dit feitelijk zo is geweest en dat dat eraan heeft bijgedragen dat haar studieprestaties (sterk) zijn achtergebleven, heeft zij daarbij niet overgelegd. De beschrijving van enkele voorvallen die appellante

hebben getroffen vormen in ieder geval onvoldoende bewijs voor appellantes stelling. Appellante verwijt de onderwijsinstelling ongeïnteresseerdheid, maar ook dat verwijt heeft appellante niet anders onderbouwd dan met enkele door haar als onprettig ervaren voorvallen.
Daar staat bovendien tegenover dat de onderwijsinstelling van appellante, die tenslotte vierdejaars studente is en die haar weg binnen de onderwijsinstelling kon vinden, een pro-actievere houding had verwacht en ook mocht verwachten, zodat – mocht al sprake zijn geweest van gebrekkige begeleiding – eerder had kunnen worden onderkend dat appellante meer of andere begeleiding nodig had, zodat tijdig passende maatregelen hadden kunnen worden genomen.
2.9. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen moet het beroep dat is geregistreerd onder nummer CBHO 2014/201 ongegrond worden verklaard.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Christelijke Hogeschool Windesheim, verweerder.

1. Procesverloop

Appellante studeerde ten tijde hier van belang aan de Christelijke Hogeschool Windesheim Zwolle.

Bij beslissing van 3 juli 2014 heeft de examencommissie van de opleiding Leraar Voorgezet Onderwijs (LVO) Engels van het Domein Bewegen en Educatie van de Christelijke Hogeschool Windesheim (hierna: de examencommissie) aan appellante een bindend negatief studieadvies gegeven.

Bij brief van 8 juli 2014 heeft verzoekster bij verweerder beroep ingesteld tegen het bindend negatief studieadvies.

Bij uitspraak van 29 augustus 2014 heeft verweerder het beroep van verzoekster gegrond verklaard, de beslissing van 3 juli 2014 vernietigd en de examencommissie opdracht gegeven een nieuwe beslissing te nemen op het beroep.

Bij beslissing van 26 september 2014 heeft de examencommissie aan verzoekster opnieuw een bindend negatief studieadvies gegeven.

Bij brief van 29 september 2014 heeft verzoekster tegen de uitspraak van 29 augustus 2014 bij het College beroep ingesteld.

Bij uitspraak van 28 oktober 2014 heeft verweerder het beroep tegen de beslissing van 26 september 2014 ongegrond verklaard.

Bij brief van 20 november 2014, aangevuld op 24 november 2014, heeft appellante tegen de uitspraak van 28 oktober 2014 bij het College beroep ingesteld en de voorzieningenrechter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Bij beslissing van 18 december 2014 heeft de examencommissie aan verzoekster meegedeeld dat het tentamen LSD2 writing door een externe beoordelaar is beoordeeld en dat het werk van verzoekster onvoldoende is voor de eisen die daaraan worden gesteld. Het bindend negatief studieadvies is gehandhaafd.

De voorzieningenrechter van het College heeft het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen bij uitspraak van 23 december 2014 afgewezen.

Bij beslissing van 6 januari 2015 heeft verweerder het beroep tegen het besluit van 26 september 2014 ongegrond verklaard.

Het College heeft de beroepen, gevoegd met de zaak 2014/256, behandeld op 20 april 2015, waar verzoekster in persoon, voor deze zaken bijgestaan door haar gemachtigde mr. E.P.W.A. Bink, advocaat te Zwolle, en verweerder, vertegenwoordigd door zijn secretaris mr. J.W. Gerritsen, zijn verschenen. Namens de examencommissie is verschenen haar voorzitter dr. M.J. Stolk.

Na de behandeling ter zitting zijn de zaken voor het doen van uitspraak gesplitst.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

2.2. Appellante heeft betoogd dat zij voor een extra herkansing in aanmerking zou moeten worden gebracht, dan wel dat zij alsnog de beoordeling "sufficient" zou moeten krijgen voor het op 24 juni 2014 gemaakte tentamen LSD2 writing. Indien zijn zou slagen voor dit vak – voor haar het laatste van het eerstejaarsprogramma – dan zou aan het bindend studieadvies van 26 september 2014 de grondslag komen te ontvallen.

Appellante heeft voorts betoogd dat haar beroep op persoonlijk omstandigheden ten onrechte is verworpen.

2.3. Verweerder heeft met betrekking tot het beroep inzake het tentamen LSD2 writing naar voren gebracht dat ook de derde beoordeling van het door appellante gemaakte tentamen heeft uitgewezen dat de oorspronkelijke beoordeling correct was.

De door appellante met betrekking tot het beroep inzake het bindend negatief studieadvies naar voren gebrachte omstandigheden zijn niet aan te merken als persoonlijke omstandigheden die tot de conclusie zouden kunnen of moeten leiden dat geen bindend negatief studieadvies zou mogen worden gegeven.

2.4. Tussen partijen is niet in geschil dat appellante aan het einde van het vierde jaar van inschrijving 56 van de benodigde 60 punten heeft behaald om de propedeutische fase van haar opleiding af te ronden. Zij mist 4 punten die te behalen zijn met het succesvol afleggen van het tentamen LSD2 writing. In april 2013, februari 2014, maart 2014 en juni 2014 heeft zij een kans benut voor het afleggen van dat tentamen. De laatste keer tot nu toe dat appellante het tentamen heeft gemaakt was op 20 juni 2014.

Tussen partijen is evenmin in geschil dat er bij appellante sprake is van persoonlijke omstandigheden waardoor zij gedurende enkele jaren niet heeft hoeven voldoen aan de gebruikelijke studievoortgangsnorm.

2.5. Bij uitspraak van heden in de zaak CBHO 2014/256 heeft het College het beroep van appellante tegen de beslissingen van verweerder met kenmerken Bs 14/168 en Bs 15/02 ongegrond verklaard. Dat betekent dat het tentamenresultaat voor het vak LSD2 writing is komen vast te staan. In deze uitspraak kan er dan ook van worden uitgegaan dat appellante de vier nog benodigde punten om te slagen voor haar propedeuse, niet heeft behaald.

2.6. De beroepen van appellante betreffen beide het aan appellante uitgebrachte bindend negatief studieadvies. Nu verweerder inhoudelijk heeft beslist op het beroep van appellante in de beslissing van 29 augustus 2014 en appellante daartegen bij het College beroep heeft ingesteld, welk beroep is geregistreerd onder nummer CBHO 2014/201, heeft zij bij een beoordeling door het College van het onder nummer CBHO 2014/252 geregistreerde beroep geen belang (meer). Nu van als gevolg van het (beweerdelijk) uitblijven van een tijdige beslissing geleden schade niet is gebleken, zal dat beroep niet-ontvankelijk worden verklaard.

2.7. Met verweerder constateert het College dat uit het dossier van appellante naar voren komt dat zij (grote) moeite heeft te voldoen aan de studievoortgangsnorm. Zij heeft vanaf de aanvang van haar studie problemen ondervonden en jaarlijks een (zeer) bescheiden aantal studiepunten behaald. Na vier jaren studie heeft appellante 56 punten behaald en de propedeuse niet afgerond. De verklaring daarvoor lijkt te kunnen worden gevonden in appellantes psychische gesteldheid, die blijkbaar een beperkte belasting mogelijk maakt. Appellante wijst daarnaast zelf op de gebrekkige begeleiding van de zijde van de onderwijsinstelling.

2.8. Naar het oordeel van het College heeft verweerder op basis van de beschikbare stukken kunnen beslissen dat de Examencommissie een bindend negatief studieadvies aan appellante heeft mogen geven, ondanks de persoonlijke omstandigheden die appellante bij haar studie hebben gehinderd. De aard van de persoonlijke omstandigheden is daarbij op juiste wijze betrokken. Verweerder heeft op juiste gronden geoordeeld dat de Examencommissie tot de vaststelling heeft kunnen komen dat uit de beschikbare gegevens moet worden afgeleid dat er niet of nauwelijks perspectief is dat appellante haar opleiding binnen afzienbare tijd afrondt. De studievoortgang van appellante is jaarlijks zeer beperkt en rechtvaardigt, gezien de beoordelingsruimte die de Examencommissie ter zake heeft, de door de Examencommissie getrokken conclusie.

Dat appellante (te) gebrekkig zou zijn begeleid is door haar wel gesteld, maar objectieve gegevens waaruit blijkt dat dit feitelijk zo is geweest en dat dat eraan heeft bijgedragen dat haar studieprestaties (sterk) zijn achtergebleven, heeft zij daarbij niet overgelegd. De beschrijving van enkele voorvallen die appellante hebben getroffen vormen in ieder geval onvoldoende bewijs voor appellantes stelling. Appellante verwijt de onderwijsinstelling ongeïnteresseerdheid, maar ook dat verwijt heeft appellante niet anders onderbouwd dan met enkele door haar als onprettig ervaren voorvallen.

Daar staat bovendien tegenover dat de onderwijsinstelling van appellante, die tenslotte vierdejaars studente is en die haar weg binnen de onderwijsinstelling kon vinden, een pro-actievere houding had verwacht en ook mocht verwachten, zodat – mocht al sprake zijn geweest van gebrekkige begeleiding – eerder had kunnen worden onderkend dat appellante meer of andere begeleiding nodig had, zodat tijdig passende maatregelen hadden kunnen worden genomen.

2.9. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen moet het beroep dat is geregistreerd onder nummer CBHO 2014/201 ongegrond worden verklaard.

2.10. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. Verklaart het beroep met nummer 2014/252 niet-ontvankelijk;
II. Verklaart het beroep met nummer 2014/201 ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/206
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	9 februari 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Bevoegdheid studiebegeleider Bindend negatief studieadvies BNSA Bijzondere omstandigheden Causaal verband [latere] Instroom Persoonlijke omstandigheden Relatieproblemen Studentendecaan Studievoortgangsnorm
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b lid 1 WHW: artikel 7.8b lid 2 WHW: artikel 7.8b lid 3 WHW: artikel 7.8b lid 6 WHW: artikel 7.8b lid 7 UWHW: 2008 artikel 2.1 lid 1 onderdeel d OER HvA: artikel 6.2 lid 1 OER HvA: artikel 6.4 lid 2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.3. Het College is anders dan verweerder van oordeel dat de relatieproblemen op zich wel aangemerkt kunnen worden als bijzondere familieomstandigheden als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onderdeel d, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008, nu het gaat om een omstandigheid die aan de student is gerelateerd en die invloed kon hebben op het verloop van zijn studie. Het College is evenwel van oordeel dat het CBE terecht mocht concluderen dat een causaal verband tussen die omstandigheden en het niet voldoen aan de studievoortgangsnormen onvoldoende aannemelijk is gemaakt en dat appellant, ondanks een afwijkende opvatting van de studieloopbaanbegeleider, niet ten onrechte niet geschikt is geacht voor de opleiding.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens (hierna: CBE) van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 juli 2014 heeft de examencommissie namens de domeinvoorzitter een bindend negatief studieadvies verstrekt voor de opleiding Communicatie.

Bij beslissing van 8 oktober 2014, heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 10 december 2014, waar het CBE vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, werkzaam bij de hogeschool, is verschenen. Appellant is zonder kennisgeving niet verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 6.2, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: OER) brengt de examencommissie namens de domeinvoorzitter aan iedere student aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van de opleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen de opleiding.

Ingevolge artikel 6.4, tweede lid, besluit de Examencommissie pas over het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies nadat de studentendecaan om schriftelijk advies is gevraagd ten aanzien van mogelijke persoonlijke omstandigheden die kunnen rechtvaardigen dat wordt afgezien van het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies aan de betrokken student.

2.2. Vaststaat dat appellant aan het eind van het eerste studiejaar 46 in plaats van de vereiste 50 studiepunten uit de propedeutische fase heeft behaald.

2.2.1. Appellant is van mening dat ten onrechte geen rekening is gehouden met de persoonlijke omstandigheden die hij tijdig bij de decaan heeft gemeld. Zijn studieresultaten zijn sindsdien aanzienlijk verbeterd, zodat niet geconcludeerd mag worden dat hij niet geschikt zou zijn voor de opleiding. Dit oordeel wordt gedeeld door de studieloopbaanbegeleider.

2.2.2. Volgens verweerder heeft de besluitvorming overeenkomstig de voorgeschreven procedure plaatsgevonden. De studentendecaan heeft aangegeven dat de persoonlijke omstandigheden geen reden vormen om geen bindend negatief studieadvies uit te brengen, omdat de door appellant aangevoerde persoonlijke omstandigheden niet aan te merken zijn als omstandigheden bedoeld in artikel 2.1. van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008. Op grond van de studieresultaten heeft de examencommissie terecht, naar het oordeel van verweerder, geen causaal verband tussen de aangevoerde persoonlijke omstandigheden, die vooral in de maand maart speelden, en de studievoortgang vast kunnen stellen. Daarbij is volgens verweerder ook van belang dat de persoonlijke omstandigheden pas enkele maanden na de gebeurtenissen, en derhalve niet tijdig, zijn gemeld. Daaraan doet evenmin af dat de studieloopbaanbegeleider heeft laten weten het jammer te vinden dat het bindend negatief studieadvies werd aangekondigd.

2.2.3. Het College is anders dan verweerder van oordeel dat de relatieproblemen op zich wel aangemerkt kunnen worden als bijzondere familieomstandigheden als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onderdeel d, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008, nu het gaat om een omstandigheid die aan de student is gerelateerd en die invloed kon hebben op het verloop van zijn studie. Het College is evenwel van oordeel dat het CBE terecht mocht concluderen dat een causaal verband tussen die omstandigheden en het niet voldoen aan de studievoortgangsnormen onvoldoende aannemelijk is gemaakt en dat appellant, ondanks een afwijkende opvatting van de studieloopbaanbegeleider, niet ten onrechte niet geschikt is geacht voor de opleiding.

Het betoog faalt.

2.3 Het beroep is ongegrond.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College:

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond;

Zaaknummer	:	2014/207
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Troostwijk en Verheij
Datum uitspraak	:	5 maart 2015
Partijen	:	appellant en Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	beleid bijzondere omstandigheden inschrijving inschrijvingsvoorwaarden [restitutie] instellingscollegegeld meldingsformulier
Artikelen	:	WHW: artikel 7.46 lid 1 WHW: artikel 7.46 lid 2 WHW: artikel 7.46 lid 5 Studentenstatuut 2013-2014: artikel 18 lid 1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Het betoog slaagt niet. Gelet op het bepaalde in artikel 18, eerste lid, van het Studentenstatuut, op de In- en uitschrijfregels 2013-2014 en op de voorwaarden die in het door appellant getekende machtigingsformulier zijn vermeld, wist appellant, dan wel had hij kunnen weten dat een uitschrijving na het begin van het studiejaar financiële consequenties zou hebben. Het gesprek met de decaan heeft daarin geen verandering gebracht. Uit het mede door appellant ondertekende meldingsformulier van 30 september 2013 dat door de decaan is ingevuld, blijkt dat appellant in ieder geval op die datum nog voornemens was zijn studie te vervolgen en dat hij, blijkbaar mede met het oog op behoud van zijn verblijfsvergunning, toch 30 studiepunten wilde halen. Daarvoor was, zoals bij appellant bekend, vereist dat hij ingeschreven zou blijven. Ter zitting is namens verweerder toegelicht dat ten tijde van gesprek met de decaan aannemelijk was dat appellant medische problemen had die verder studeren (ernstig) zouden kunnen bemoeilijken. Om die reden is op dat moment een meldingsformulier ingevuld en waren noch voor uitschrijving noch voor restitutie van het betaalde collegegeld nadere bewijsstukken vereist. (…) 2.5.2. Naar het oordeel van het College kan, gegeven dit uitgangspunt, niet worden gezegd dat verweerder met toepassing van zijn beleid niet in redelijkheid heeft kunnen komen tot het oordeel dat appellant niet met terugwerkende kracht zou worden uitgeschreven. In dit verband is van belang dat appellant er, ondanks zijn medische problemen, zelf voor heeft gekozen ingeschreven te blijven. Dat appellant op een later moment is gebleken dat deze keuze voor wat betreft het verschuldigde collegegeld niet een verstandige was, moet voor zijn risico worden gelaten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Bestuur van de Hogeschool Inholland, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 18 maart 2014 heeft verweerder aan appellant meegedeeld dat hij tot en met 31 januari 2014 ingeschreven heeft gestaan als student voor de opleiding B Bedrijfseconomie VT en dat aan hem een bedrag van € 613,33 aan collegegeld zal worden gerestitueerd.

Bij beslissing van 9 september 2014 heeft verweerder het door appellant daartegen gemaakte bezwaar, onder verwijzing naar het naar aanleiding van het bezwaar door zijn Adviescommissie Bezwaarschriften uitgebrachte advies, ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellant bij brief, bij het College per fax ingekomen op 2 oktober 2014, beroep ingesteld. De gronden zijn aangevuld bij brief van 31 (lees: 3) november 2014.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 februari 2015, waar appellant in persoon, bijgestaan door mr. drs. A. Motia, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C. Grim en drs. G. Monsma, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede, derde of zesde lid, en niet is ingeschreven voor een onderwijseenheid bij de Open Universiteit, het instellingscollegegeld verschuldigd.

Ingevolge het tweede lid wordt de hoogte van het instellingscollegegeld door het instellingsbestuur vastgesteld. Het instellingsbestuur kan per opleiding of groep van opleidingen of per groep of groepen studenten een verschillend instellingscollegegeld vaststellen.

Ingevolge het vijfde lid stelt het instellingsbestuur regels vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel.

Ingevolge artikel 18, eerste lid, van het Studentenstatuut 2013-2014 Hogeschool Inholland, voor zover hier van belang, heeft de student bij beëindiging van de inschrijving geen aanspraak op terugbetaling van het instellingscollegegeld voor het resterende deel van het studiejaar en nog niet vervallen termijnen blijven verschuldigd. Een uitzondering hierop vormt – onder meer – de beëindiging op verzoek van de student bij zwaarwegende omstandigheden.

2.2. Tussen partijen is niet in geschil dat appellant in het studiejaar 2013-2014 medische problemen heeft gehad waardoor hij moeilijkheden heeft ondervonden met het vervolgen van zijn studie. Evenmin is in geschil dat appellant zich voor de door hem in dat studiejaar gevolgde opleiding heeft laten uitschrijven met ingang van
1 februari 2014.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder ten onrechte heeft geweigerd tot restitutie van het volledige door hem betaalde bedrag aan instellingscollegegeld over te gaan. Daartoe voert hij aan dat hij heeft vertrouwd op de deskundigheid van de decaan, maar zij hem er niet op heeft gewezen dat uitschrijving met terugwerkende kracht niet mogelijk is. Hij heeft, zo heeft hij ter zitting verklaard, nadat hij een gesprek met de decaan heeft gehad, moeite gedaan om (extra) bewijsstukken van zijn problemen te verkrijgen, wat de nodige tijd in beslag heeft genomen en wat tot vertraging bij de uitschrijving heeft geleid.

2.3.1. Het betoog slaagt niet. Gelet op het bepaalde in artikel 18, eerste lid, van het Studentenstatuut, op de In- en uitschrijfregels 2013-2014 en op de voorwaarden die in het door appellant getekende machtigingsformulier zijn vermeld, wist appellant, dan wel had hij kunnen weten dat een uitschrijving na het begin van het studiejaar financiële consequenties zou hebben. Het gesprek met de decaan heeft daarin geen verandering gebracht.

Uit het mede door appellant ondertekende meldingsformulier van 30 september 2013 dat door de decaan is ingevuld, blijkt dat appellant in ieder geval op die datum nog voornemens was zijn studie te vervolgen en dat hij, blijkbaar mede met het oog op behoud van zijn verblijfsvergunning, toch 30 studiepunten wilde halen. Daarvoor was, zoals bij appellant bekend, vereist dat hij ingeschreven zou blijven. Ter zitting is namens verweerder toegelicht dat ten tijde van gesprek met de decaan aannemelijk was dat appellant medische problemen had die verder studeren (ernstig) zouden kunnen bemoeilijken. Om die reden is op dat moment een meldingsformulier ingevuld en waren noch voor uitschrijving noch voor restitutie van het betaalde collegegeld nadere bewijsstukken vereist.

2.4. Appellant betoogt dat het door verweerder gehanteerde beleid bij restitutie in strijd is met het gelijkheidsbeginsel omdat onderscheid wordt gemaakt tussen studenten die het wettelijke collegegeld betalen en studenten die het instellingscollegegeld betalen.

2.4.1. Dit betoog gaat eraan voorbij dat de wettelijke regeling verweerder toestaat zelf invulling te geven aan een restitutiebeleid voor studenten die instellingscollegegeld betalen. Bovendien kan

worden vastgesteld dat bij appellant bijzondere omstandigheden zijn vastgesteld die hebben geleid tot (gedeeltelijke) restitutie, klaarblijkelijk op dezelfde wijze als zou zijn geschied bij een student die het wettelijk collegegeld zou hebben betaald. In zoverre mist het betoog van appellant feitelijke grondslag.

2.5. Appellant betoogt dat een redelijke belangenafweging zou hebben moeten meebrengen dat het betaalde collegegeld volledig wordt gerestitueerd.

2.5.1. Voorop gesteld wordt dat de toepasselijke regeling niet voorziet in een uitschrijving met terugwerkende kracht en restitutie van het betaalde collegegeld. Niettemin, zo heeft verweerder ter zitting bevestigd, wordt uitschrijving met terugwerkende kracht in zeer uitzonderlijke gevallen toegestaan en is daaraan ook (gedeeltelijke) terugbetaling van het collegegeld verbonden. Aan het hierbij gevoerde restrictieve beleid ligt ten grondslag dat een onderwijsinstelling voor studenten als appellant van de overheid geen bekostiging ontvangt, terwijl voor hen wel voor het gehele studiejaar kosten worden gemaakt.

2.5.2. Naar het oordeel van het College kan, gegeven dit uitgangspunt, niet worden gezegd dat verweerder met toepassing van zijn beleid niet in redelijkheid heeft kunnen komen tot het oordeel dat appellant niet met terugwerkende kracht zou worden uitgeschreven. In dit verband is van belang dat appellant er, ondanks zijn medische problemen, zelf voor heeft gekozen ingeschreven te blijven. Dat appellant op een later moment is gebleken dat deze keuze voor wat betreft het verschuldigde collegegeld niet een verstandige was, moet voor zijn risico worden gelaten.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/213
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Borman, Kleijn
Datum uitspraak	:	2 april 2015
Partijen	:	appellant en Universiteit Twente
Trefwoorden	:	(restitutie) Collegegeld Motivering
Artikelen	:	WHW artikel 7.42 Awb artikel 7:12 lid 1
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.1.1. Bij beslissing van 9 juli 2013 heeft de examencommissie van de faculteit Management en Bestuur van de Universiteit Twente een verzoek van appellant om terugbetaling van het door hem voor de maand mei 2013 betaalde collegegeld afgewezen. Bij beslissing van 19 december 2013 heeft het college van beroep voor de examens van de Universiteit Twente (hierna: CBE) het door appellant daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard, de beslissing van de examencommissie vernietigd en de examencommissie opgedragen het verzoek om terugbetaling van het collegegeld door te sturen naar verweerder. Daargelaten of het standpunt van verweerder dat appellant het verzoek om terugbetaling van het collegegeld bij e-mail van 21 mei 2013 heeft ingetrokken juist is, blijkt uit de beslissing van het CBE dat appellant na 21 mei 2013 verscheidene malen om restitutie van het door hem voor de maand mei 2013 betaalde collegegeld heeft verzocht. Dat verzoek heeft appellant niet alleen gedaan aan de examencommissie, welk verzoek in opdracht van het CBE aan verweerder diende te worden doorgestuurd, maar op 20 juni 2013 ook aan verweerder. Voor zover appellant het eerdere verzoek om restitutie al zou hebben ingetrokken, doet dat er niet aan af dat verweerder op het nieuwe verzoek diende te beslissen. Gelet hierop, ligt aan de beslissing van 10 september 2014 in strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht geen deugdelijke motivering ten grondslag.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit Twente, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 27 augustus 2014 heeft verweerder geweigerd appellant het door hem voor de maand mei 2013 betaalde collegegeld terug te betalen.

Bij beslissing van 10 september 2014 heeft verweerder die weigering gehandhaafd.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 11 maart 2015, waar appellant is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant betoogt dat verweerder aan de weigering het door hem voor de maand mei 2013 betaalde collegegeld terug te betalen ten onrechte ten grondslag heeft gelegd dat hij het verzoek om terugbetaling bij e mail van 21 mei 2013 heeft ingetrokken.

2.1.1. Bij beslissing van 9 juli 2013 heeft de examencommissie van de faculteit Management en Bestuur van de Universiteit Twente een verzoek van appellant om terugbetaling van het door hem voor de maand mei 2013 betaalde collegegeld afgewezen. Bij beslissing van 19 december 2013 heeft het college van beroep voor de examens van de Universiteit Twente (hierna: CBE) het door appellant daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard, de beslissing van de examencommissie vernietigd en de examencommissie opgedragen het verzoek om terugbetaling van het collegegeld door te sturen naar verweerder.

Daargelaten of het standpunt van verweerder dat appellant het verzoek om terugbetaling van het collegegeld bij e-mail van 21 mei 2013 heeft ingetrokken juist is, blijkt uit de beslissing van het CBE dat appellant na 21 mei 2013 verscheidene malen om restitutie van het door hem voor de maand mei 2013 betaalde collegegeld heeft verzocht. Dat verzoek heeft appellant niet alleen gedaan aan de examencommissie, welk verzoek in opdracht van het CBE aan verweerder diende te worden doorgestuurd, maar op 20 juni 2013 ook aan verweerder. Voor zover appellant het eerdere verzoek om restitutie al zou hebben ingetrokken, doet dat er niet aan af dat verweerder op het nieuwe verzoek diende te beslissen. Gelet hierop, ligt aan de beslissing van 10 september 2014 in strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht geen deugdelijke motivering ten grondslag.

Het betoog slaagt.

2.2. Het beroep is gegrond. De beslissing van 10 september 2014, dat het College als een besluit op bezwaar aanmerkt, dient te worden vernietigd. Verweerder zal een nieuw besluit op bezwaar moeten nemen en alsnog moeten beoordelen of appellant in aanmerking komt voor terugbetaling van het door hem voor de maand mei 2013 betaalde collegegeld.

2.3. Verweerder dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten van appellant te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Universiteit Twente van 10 september 2014;
III. veroordeelt het college van bestuur van de Universiteit Twente tot vergoeding van bij [naam] in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 54,61 (zegge: vierenvijftig euro en eenenzestig cent);
IV. gelast dat het college van bestuur van de Universiteit Twente aan [naam] het door hem voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2014/214
Rechter(s)	:	mrs. Nijenhof, Scholten-Hinloopen, Hoogvliet
Datum uitspraak	:	15 april 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Bijzondere omstandigheden Multiple sclerose Stage Volgtijdelijkheid onderwijseenheden
Artikelen	:	
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	.3.1. Vaststaat dat appellante 54 studiepunten heeft behaald en daarmee niet voldoet aan de in artikel 5.2, vijfde lid, aanhef en onder a, van de OER neergelegde voorwaarde. Artikel 5.2, vijfde lid, aanhef en onder a, van de OER is dwingend geformuleerd en verweerder heeft bij de toepassing van deze bepaling dan ook geen discretionaire bevoegdheid. Ter zitting van het College heeft verweerder nader toegelicht dat de voorwaarde in artikel 5.2, vijfde lid, aanhef en onder a, van de OER is opgenomen om te voorkomen dat studenten met onvoldoende kennis en competenties aan een stage beginnen. Verweerder heeft verder ter zitting van het College toegelicht dat de examencommissie niettemin in geval van onevenredige studievertraging, bereid is in afwijking van voornoemde bepaling toestemming te verlenen de stage te beginnen. Van onevenredige studievertraging is de examencommissie in het geval van appellante evenwel niet gebleken, aldus verweerder. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de examencommissie in de situatie van appellante geen aanleiding heeft hoeven zien om in weerwil van de dwingend gestelde voorwaarde in artikel 5.2, vijfde lid, aanhef en onder a, van de OER, het verzoek van appellante in te willigen. Appellante heeft in dit verband niet aannemelijk gemaakt een onevenredige studievertraging op te lopen als gevolg van de door haar opgeworpen privéomstandigheden. Verweerder heeft zich in dit verband gemotiveerd op het standpunt gesteld dat in de periode tussen maart 2014 en februari 2015 voldoende tentamens konden worden afgelegd om studievertraging te voorkomen. Niet gebleken is dat appellante een of meer van deze tentamens niet kon afleggen. Verder is van belang dat verweerder ter zitting van het College onweersproken heeft verklaard dat voorafgaande aan de stage een stageplan dient te worden overgelegd, dat de studiebegeleider de student tijdens de stage van de nodige begeleiding voorziet en dat appellante dient te worden beoordeeld op de stageplek zelf. Door op eigen initiatief en zonder overleg met de examencommissie een begin te maken met de stage en deze af te ronden, heeft appellante verweerder de mogelijkheid ontnomen om te beoordelen of de stage volgens de daartoe gestelde normen is verlopen. Dat appellante de stage inmiddels heeft afgerond, leidt daarom niet tot het oordeel dat verweerder de beslissing van de examencommissie niet mocht handhaven. De stelling van appellante dat de studieloopbaanbegeleider appellante heeft geadviseerd een stageplaats te zoeken, leidt evenmin tot dat oordeel. Met die stelling heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat de studieloopbaanbegeleider bij haar het vertrouwen heeft gewekt dat zij niet aan de in artikel 5.2, vijfde lid, aanhef en onder a, van de OER neergelegde ingangseis van 60 studiepunten behoefde te voldoen. In dit verband volgt uit het zittingsverslag van 26 juni 2014 dat de examencommissie de studieloopbaanbegeleider heeft geraadpleegd en dat de studieloopbaanbegeleider appellante erop heeft gewezen dat deelname aan de beroepsoriënterende stage op eigen risico geschiedt. Verweerder heeft zich terecht op het

standpunt gesteld dat het op de weg van appellante had gelegen om alvorens op eigen initiatief aan de stage te beginnen, in overleg te treden met de examencommissie.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 21 maart 2014 heeft de examencommissie Media, Informatie en Communicatie (hierna: de examencommissie) het verzoek van appellante om haar stage te mogen voortzetten, afgewezen.

Bij beslissing van 3 september 2014 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 11 februari 2015, waar appellante, bijgestaan door mr. W. Been-Huizing, werkzaam bij Stichting Univé Rechtshulp, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.13, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), stelt het instellingsbestuur voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast. De onderwijs- en examenregeling bevat adequate en heldere informatie over de opleiding of groep van opleidingen.
Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder s, worden in de onderwijs- en examenregeling, onverminderd het overigens in deze wet ter zake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens, waar nodig, dat het met goed gevolg afgelegd hebben van tentamens voorwaarde is voor de toelating tot het afleggen van andere tentamens.

Ingevolge artikel 5.2, vijfde lid, van de Onderwijs en examenregeling (hierna: OER), kan in afwijking van het bepaalde in het tweede en derde lid niet eerder aan de hierna genoemde onderwijseenheden worden deelgenomen indien ten minste de volgende studiepunten zijn behaald:
a. vóór aanvang van de beroepsoriënterende stage dient de student minimaal 60 punten te hebben behaald.
b. vóór aanvang van de beroepsvoorbereidende stage dient de student minimaal 60 studiepunten uit de postpropedeutische fase behaald te hebben.
(…).

2.2. Bij beslissing van 21 maart 2014 heeft de examencommissie het verzoek van appellante om haar beroepsoriënterende stage te mogen voortzetten, terwijl zij nog niet het vereiste aantal van 60 studiepunten heeft behaald, afgewezen. In de door appellante aangedragen persoonlijke omstandigheden heeft de examencommissie geen reden gezien om af te wijken van de in artikel 5.2, vijfde lid, van de OER neergelegde voorwaarde voor aanvang van de beroepsoriënterende stage.

Verweerder heeft geen reden gezien de beslissing van de examencommissie, bij zijn beslissing van 3 september 2014, te vernietigen. Verweerder heeft daarbij in overweging genomen dat appellante zonder goedkeuring en op eigen initiatief is begonnen met haar beroepsoriënterende stage. Het had op de weg van appellante gelegen zich te conformeren aan de geldende regels van de opleiding. Dat appellante MS heeft, doet daar niet aan af, aldus verweerder.

2.3. Appellante betoogt dat verweerder ten onrechte voorbij is gegaan aan haar persoonlijke omstandigheden. Hoewel de examencommissie de ziekte van appellante als bijzondere omstandigheid erkent, heeft de examencommissie in deze omstandigheid ten onrechte geen aanleiding gezien haar discretionaire bevoegdheid te gebruiken door appellante alsnog de toestemming te verlenen haar stage voort te zetten. De symptomen van de ziekte zijn rechtstreeks van invloed op haar prestaties, aldus appellante. Appellante heeft als gevolg van haar ziekte vertraging opgelopen en door haar stage, zoals te doen gebruikelijk, in het tweede jaar te laten plaatsvinden, heeft zij getracht de studievertraging zoveel mogelijk te beperken. Verder was appellante voor aanvang van de stage nog in afwachting van de uitslag van een aantal herkansingen. Omdat zij het vertrouwen had deze herkansingen met goed gevolg te hebben afgelegd, is zij alvast begonnen met de stage. Aangezien zij een erg inspirerende en leerzame stageplek had en met haar stagebegeleider reeds afspraken waren gemaakt, heeft zij ervoor gekozen de stage voort te zetten en de examencommissie daarvoor toestemming te vragen. Inmiddels heeft zij haar stage feitelijk al afgerond en zou het onredelijk zijn haar stage nu alsnog af te keuren, aldus appellante.

2.3.1. Vaststaat dat appellante 54 studiepunten heeft behaald en daarmee niet voldoet aan de in artikel 5.2, vijfde lid, aanhef en onder a, van de OER neergelegde voorwaarde.

Artikel 5.2, vijfde lid, aanhef en onder a, van de OER is dwingend geformuleerd en verweerder heeft bij de toepassing van deze bepaling dan ook geen discretionaire bevoegdheid. Ter zitting van het College heeft verweerder nader toegelicht dat de voorwaarde in artikel 5.2, vijfde lid, aanhef en onder a, van de OER is opgenomen om te voorkomen dat studenten met onvoldoende kennis en competenties aan een stage beginnen. Verweerder heeft verder ter zitting van het College toegelicht dat de examencommissie niettemin in geval van onevenredige studievertraging, bereid is in afwijking van voornoemde bepaling toestemming te verlenen de stage te beginnen. Van onevenredige studievertraging is de examencommissie in het geval van appellante evenwel niet gebleken, aldus verweerder.

Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de examencommissie in de situatie van appellante geen aanleiding heeft hoeven zien om in weerwil van de dwingend gestelde voorwaarde in artikel 5.2, vijfde lid, aanhef en onder a, van de OER, het verzoek van appellante in te willigen. Appellante heeft in dit verband niet aannemelijk gemaakt een onevenredige studievertraging op te lopen als gevolg van de door haar opgeworpen privéomstandigheden. Verweerder heeft zich in dit verband gemotiveerd op het standpunt gesteld dat in de periode tussen maart 2014 en februari 2015 voldoende tentamens konden worden afgelegd om studievertraging te voorkomen. Niet gebleken is dat appellante een of meer van deze tentamens niet kon afleggen. Verder is van belang dat verweerder ter zitting van het College onweersproken heeft verklaard dat voorafgaande aan de stage een stageplan dient te worden overgelegd, dat de studiebegeleider de student tijdens de stage van de nodige begeleiding voorziet en dat appellante dient te worden beoordeeld op de stageplek zelf. Door op eigen initiatief en zonder overleg met de examencommissie een begin te maken met de stage en deze af te ronden, heeft appellante verweerder de mogelijkheid ontnomen om te beoordelen of de stage volgens de daartoe gestelde normen is verlopen. Dat appellante de stage inmiddels heeft afgerond, leidt daarom niet tot het oordeel dat verweerder de beslissing van de examencommissie niet mocht handhaven. De stelling van appellante dat de studieloopbaanbegeleider appellante heeft geadviseerd een stageplaats te zoeken, leidt evenmin tot dat oordeel. Met die stelling heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat de studieloopbaanbegeleider bij haar het vertrouwen heeft gewekt dat zij niet aan de in artikel 5.2, vijfde lid, aanhef en onder a, van de OER neergelegde ingangseis van 60 studiepunten behoefde te voldoen. In dit verband volgt uit het zittingsverslag van 26 juni 2014 dat de examencommissie de studieloopbaanbegeleider heeft geraadpleegd en dat de studieloopbaanbegeleider appellante erop heeft gewezen dat deelname aan de beroepsoriënterende stage op eigen risico geschiedt. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het op de weg van appellante had gelegen om alvorens op eigen initiatief aan de stage te beginnen, in overleg te treden met de examencommissie.

Het betoog van appellante faalt.

2.5. Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/215
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Lubberdink, Troostwijk
Datum uitspraak	:	16 februari 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	Bindend negatief studieadvies [dubbele] BNSA [wijziging] Curriculum Finale geschillenregeling Gelijkheidsbeginsel Rechtszekerheidsbeginsel Vertrouwensbeginsel [kwantitatieve] Voortgangsnorm Zelf voorzien Waarschuwing
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b lid 1 WHW: artikel 7.8b lid 2 WHW: artikel 7.8b lid 3 WHW: artikel 7.8b lid 6 Awb: artikel 8:41a OER Verpleegkunde VT 2013-2014: artikel 13 lid 1 OER Verpleegkunde VT 2013-2014: artikel 13 lid 5
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.2. Ter zitting van het College heeft het CBE desgevraagd het volgende toegelicht. Appellante was in haar eerste studiejaar ingevolge de toen geldende OER aan een BNSA-regime onderworpen. De regeling hield in dat een student aan het einde van het eerste studiejaar een BNSA kreeg, indien hij minder dan 45 studiepunten van de propedeutische fase had behaald, en dat een student aan het einde van het tweede jaar een BNSA kreeg, indien hij niet alle studiepunten van deze fase had behaald. Omdat appellante aan het einde van haar eerste studiejaar meer dan 45 studiepunten had behaald, heeft zij geen BNSA gekregen. In het tweede studiejaar van appellante heeft het instellingsbestuur van de hogeschool deze regeling in de OER gewijzigd, in die zin dat een student aan het einde van het tweede studiejaar geen BNSA meer kreeg. Dit betekende dat aan appellante aan het einde van haar tweede studiejaar, hoewel zij niet alle studiepunten van de propedeutische fase had behaald, geen BNSA kon worden gegeven. Deze regeling gold ook in het derde studiejaar van appellante. Voor het daaropvolgende studiejaar 2013-2014 heeft het instellingsbestuur van de hogeschool de regeling in de OER gewijzigd op de wijze als weergegeven onder 2.1. De achterliggende gedachte van artikel 13, vijfde lid, van die regeling is om tweedejaarsstudenten en oudere studenten op gelijke wijze te behandelen. Het College is van oordeel dat nu appellante in haar eerste studiejaar aan een BNSA-regime was onderworpen maar door het voldoen aan eerdergenoemde kwantitatieve norm de drempel van tegenwerping van een BNSA was gepasseerd en zij in haar tweede en derde studiejaar op grond van de toen geldende OER geen BNSA meer kon krijgen, appellante erop mocht vertrouwen dat aan haar in de huidige fase van haar opleiding geen BNSA meer zou worden gegeven. Het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel staat in dit geval in de weg aan toepassing van artikel 13, vijfde lid, van de OER 2013-2014. Hetgeen door de directeur en het CBE naar voren is gebracht is gelet op de functie van het BNSA en de fase waarin appellante zich in haar studie bevond, onvoldoende om de inbreuk op dit beginsel te rechtvaardigen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 juli 2014 heeft de directeur van het Domein Gezondheid, Sport en Welzijn van de opleiding Verpleegkundige (hierna: de directeur) appellante een negatief bindend studieadvies (hierna: BNSA) gegeven.

Bij beslissing van 26 september 2014 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 januari 2015, waar appellante, vertegenwoordigd door mr. E. Bruijn, advocaat te Amsterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. F. Donner en H.C. de Jong, beiden werkzaam bij de Hogeschool Inholland, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 13, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling Opleiding tot Verpleegkundige VT Amsterdam 2013-2014 (hierna: de OER 2013-2014) krijgt de student aan het einde van het eerste studiejaar een BNSA, indien hij niet voldoet aan de kwalitatieve en kwantitatieve norm, als bedoeld in het tweede en derde lid, en persoonlijke omstandigheden, als bedoeld in artikel 17, zich daartegen niet verzetten.

Ingevolge het vijfde lid krijgt de student een BNSA, indien hij niet tijdig (afhankelijk van de bij de waarschuwing gegeven termijn) tijdens of aan het einde van het tweede studiejaar de propedeutische fase volledig met goed gevolg heeft afgerond en geen persoonlijke omstandigheden zich daartegen verzetten.

Ingevolge dit lid geldt de hierin opgenomen norm voor alle studenten, dus ook voor zittende studenten die zich in het derde studiejaar of hoger van de propedeutische fase bevinden. Voorwaarde is dat zij in verband daarmee alsnog een waarschuwing met een termijn ontvangen.

2.2 Appellante is in het studiejaar 2011-2012 gestart met de opleiding Verpleegkundige aan de Hogeschool Inholland. Zij heeft in totaal 53 van de 60 te behalen studiepunten van de propedeutische fase van de opleiding behaald. Zij heeft de studiepunten voor de vakken Rekenen en Verpleegkundige Vaardigheden niet behaald.

2.3 Bij brief van 30 september 2013 heeft de directeur appellante een waarschuwing als bedoeld in artikel 13, vijfde lid, van de OER 2013-2014 gegeven. Aan appellante is tot en met 30 september 2013 de gelegenheid geboden alsnog de studiepunten voor de onder 2.2 genoemde propedeutische vakken te behalen.

Omdat appellante deze studiepunten niet binnen de gestelde termijn heeft behaald, en niet gebleken is dat rekening moet worden gehouden met persoonlijke omstandigheden, heeft de directeur appellante op 28 juli 2014 een BNSA gegeven. Dit heeft tot gevolg dat appellante zich niet voor de opleiding heeft kunnen inschrijven per september 2014.

2.4 Appellante betoogt dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat het BNSA op goede gronden is gegeven. Volgens haar heeft het CBE niet onderkend dat zij door de wijziging van de OER met ingang van het studiejaar 2013-2014 ernstig is benadeeld. Aan haar is in het tweede studiejaar toegezegd dat zij met de vakken van het tweede jaar mocht beginnen en de niet-behaalde propedeutische vakken van het eerste jaar ongelimiteerd mocht herkansen. Zij heeft zich vanaf het tweede studiejaar toegelegd op het behalen van de vakken vanaf het tweede jaar. Zij was voornemens zich aan het einde van de opleiding volledig te richten op het behalen van de propedeutische vakken. Door de wijziging van de OER kreeg zij ineens feitelijk slechts twee herkansingen aangeboden om de vakken te behalen. Het is onredelijk haar in de afrondingsfase van de opleiding alsnog een BNSA te geven, aldus appellante.

2.4.1 Het CBE heeft zich op het standpunt gesteld dat bij de wijziging van de OER voldoende rekening is gehouden met de belangen van appellante, nu haar een redelijke termijn is gegeven waarbinnen zij de propedeutische vakken alsnog kon behalen. Binnen de gestelde termijn had zij immers twee tentamenmogelijkheden. Appellante zat ten tijde van het geven van het BNSA niet in de afstudeerfase van de opleiding. Zij diende, naast voormelde vakken uit het eerste jaar, nog twee belangrijke vakken uit het tweede jaar te behalen en was nog niet toegelaten tot het afstuderen.

2.4.2 Ter zitting van het College heeft het CBE desgevraagd het volgende toegelicht. Appellante was in haar eerste studiejaar ingevolge de toen geldende OER aan een BNSA-regime onderworpen. De regeling hield in dat een student aan het einde van het eerste studiejaar een BNSA kreeg, indien hij minder dan 45 studiepunten van de propedeutische fase had behaald, en dat een student aan het einde van het tweede jaar een BNSA kreeg, indien hij niet alle studiepunten van deze fase had behaald. Omdat appellante aan het einde van haar eerste studiejaar meer dan 45 studiepunten had behaald, heeft zij geen BNSA gekregen. In het tweede studiejaar van appellante heeft het instellingsbestuur van de hogeschool deze regeling in de OER gewijzigd, in die zin dat een student aan het einde van het tweede studiejaar geen BNSA meer kreeg. Dit betekende dat aan appellante aan het einde van haar tweede studiejaar, hoewel zij niet alle studiepunten van de propedeutische fase had behaald, geen BNSA kon worden gegeven. Deze regeling gold ook in het derde studiejaar van appellante. Voor het daaropvolgende studiejaar 2013-2014 heeft het instellingsbestuur van de hogeschool de regeling in de OER gewijzigd op de wijze als weergegeven onder 2.1. De achterliggende gedachte van artikel 13, vijfde lid, van die regeling is om tweedejaarsstudenten en oudere studenten op gelijke wijze te behandelen.

Het College is van oordeel dat nu appellante in haar eerste studiejaar aan een BNSA-regime was onderworpen maar door het voldoen aan eerdergenoemde kwantitatieve norm de drempel van tegenwerping van een BNSA was gepasseerd en zij in haar tweede en derde studiejaar op grond van de toen geldende OER geen BNSA meer kon krijgen, appellante erop mocht vertrouwen dat aan haar in de huidige fase van haar opleiding geen BNSA meer zou worden gegeven. Het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel staat in dit geval in de weg aan toepassing van artikel 13, vijfde lid, van de OER 2013-2014. Wat door de directeur en het CBE naar voren is gebracht is gelet op de functie van het BNSA en de fase waarin appellante zich in haar studie bevond, onvoldoende om de inbreuk op dit beginsel te rechtvaardigen.
Het betoog slaagt.

2.5 Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 26 september 2014 dient te worden vernietigd. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, ziet het College aanleiding om zelf in de zaak te voorzien. Het College zal het door appellante bij het CBE ingestelde beroep alsnog gegrond verklaren, het door de directeur op 28 juli 2014 gegeven BNSA vernietigen en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 26 september 2014.

2.6 Het CBE dient op navolgende wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland van 26 september 2014;
III. verklaart het bij het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland ingestelde beroep gegrond;
IV. vernietigt het op 28 juli 2014 door de directeur van het Domein Gezondheid, Sport en Welzijn van de opleiding Verpleegkundige gegeven negatief bindend studieadvies;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 26 september 2014;
VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland tot vergoeding van de bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 980,00 (zegge: negenhonderdtachtig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2014/217
Rechter(s)	:	mrs. Nijenhof, Van der Spoel en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	7 januari 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Radboud Universiteit Nijmegen
Trefwoorden	:	aantekening in studentendossier beleid beoordeling [registratie] cijfer evenredigheidstoets [tentamen] fraude herkansing horen [straf] maatregel multiple choice ontzegging afleggen tentamen proportionaliteit punitieve sanctie [adviserende stem] secretaris cbe
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b lid 2 WHW: artikel 7.12b lid 3 WHW: artikel 7.60 Reglement van Orde CBE: artikel 16 lid 1 Reglement van Orde CBE: artikel 16 lid 3 OER Bachelor Opleidingen Faculteit der Managementwetenschappen 2013-2014: artikel 6.5
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2 De griffier en de secretaris hebben tot taak het CBE ondersteuning te verlenen. Hun aanwezigheid tijdens de beraadslaging in raadkamer is noodzakelijk, omdat zij, of één van hen, zijn belast met het opstellen van een concept-beslissing overeenkomstig de door het CBE in raadkamer genomen beslissing en de hun daartoe door het CBE gegeven aanwijzingen. Dat de secretaris ingevolge artikel 16, derde lid van het Reglement van Orde in raadkamer een adviserende stem heeft houdt verband met zijn ondersteunende taak en laat onverlet dat het CBE zelf de beslissing neemt. De hiervoor weergegeven gang van zaken is niet in strijd met artikel 7.60 van de WHW, noch met enige andere bepaling van die wet. (…) 2.4.1 Het opleggen van een maatregel in de zin van artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW dient te worden aangemerkt als een strafmaatregel, die op evenredigheid dient te worden getoetst. Aan zodanige maatregel dienen expliciet feiten, omstandigheden en verklaringen ten grondslag te worden gelegd die de maatregel kunnen dragen. (…) 2.4.2 Uit de stukken blijkt dat, wegens ervaringen met fraudegevoeligheid tijdens de inzagemomenten van dit soort tentamens, het een standaardprocedure is dat van de na afloop van het multiple-choice ingeleverde antwoordformulieren direct scans worden gemaakt. Na een vergelijking van het originele antwoordformulier van appellant na de inzage van het tentamen Accounting en de scan die direct is gemaakt na het inleveren van dat formulier na het maken van het tentamen op 23 juni 2014, is gebleken dat op het originele antwoordformulier na de inzage vraag 19 wel was beantwoord en op de scan die direct na het maken van het tentamen is gemaakt niet. Met het CBE is het College van oordeel dat de examencommissie zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat deze onregelmatigheid aan appellant valt toe te rekenen. Anders dan appellant stelt, heeft het CBE verder met juistheid overwogen dat de examencommissie voldoende onderzoek heeft laten doen naar de gevoerde standaard scanprocedure. Door

ITS Evaluatieservice is op verzoek van het CBE nader toegelicht dat alle antwoordformulieren van een tentamenmoment in een batch worden gescand en verwerkt. Als de scanner voor het desbetreffende tentamen gedisfunctioneerd zou hebben, dan zou dat naar alle waarschijnlijkheid gelden voor meer antwoordformulieren binnen diezelfde batch. Daarvan is echter niet gebleken.
Wat betreft de stelling van appellant dat hij het antwoord op vraag 19 al tijdens het tentamen zou hebben ingevuld, geldt dat ITS Service heeft verklaard dat het niet eerder is voorgekomen dat met blauwe of zwarte inkt ingestreepte antwoorden op de scan niet zichtbaar waren. Met het CBE is het College van oordeel dat het onaannemelijk moet worden geacht dat wegens een storing in het scanproces het uitsluitend in het geval van appellant zo moet zijn geweest dat een door hem met blauwe pen ingevuld antwoord bij vraag 19 niet op de scan zichtbaar zou zijn. ITS Evaluatieservice heeft verder uiteengezet dat gebruik wordt gemaakt van extra procedures en controles doordat de software automatisch stopt indien geen ingevuld antwoord wordt herkend. Vervolgens wordt dan handmatig gecontroleerd of het antwoord daadwerkelijk niet is ingevuld. Het CBE heeft desgevraagd ter zitting nog nader toegelicht dat slechts indien wordt vastgesteld dat een antwoord wel is ingevuld en dit ten onrechte niet is geregistreerd door het scanapparaat, hiervan melding wordt gemaakt door de controleur. Bij het antwoordformulier van appellant is dit niet gebeurd, zodat ervan uit dient te worden gegaan dat bij de handmatige controle is vastgesteld dat bij vraag 19 daadwerkelijk geen antwoord was ingevuld. Dat de docent die het tentamen na het door appellant tegen de beoordeling daarvan gemaakte bezwaar opnieuw heeft nagekeken streepjes aan de zijkant van het originele antwoordformulier heeft gezet, biedt geen grond voor het oordeel dat het CBE ten onrechte door de examencommissie aannemelijk gemaakt heeft geacht dat in dit geval fraude heeft plaatsgevonden door appellant. Deze docent heeft in een nadere verklaring gesteld dat hij uitsluitend streepjes heeft gezet voor de nummers van de vragen.
Appellant voert verder tevergeefs aan dat hij tijdens de zitting van het CBE ten onrechte niet in staat is gesteld het originele antwoordformulier in te zien. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting blijkt dat de examencommissie appellant op 15 juli 2014 heeft gehoord alvorens de beslissing van 18 augustus 2014 is genomen en dat appellant daarbij in staat is gesteld het originele antwoordformulier in te zien. Verder blijkt niet dat hij tijdens de zitting van het CBE heeft verzocht dat formulier nogmaals te mogen inzien.
Dat de examencommissie er in de beslissing van 18 augustus 2014 ten onrechte vanuit is gegaan dat appellant door het alsnog invullen van vraag 19 een voldoende zou behalen, biedt geen grond voor het oordeel dat de beslissing van het CBE van
19 september 2014 ondeugdelijk is. Zoals het College reeds heeft overwogen in eerdergenoemde uitspraak van 31 oktober 2012, zijn bij de beoordeling of een student fraude heeft gepleegd zijn intenties niet van belang, maar uitsluitend objectieve maatstaven. Dat het CBE de mogelijke belangen van appellant bij het plegen van fraude wel in aanmerking heeft genomen doet er niet aan af dat er voldoende objectieve maatstaven zijn op grond waarvan het CBE de examencommissie heeft kunnen volgen in haar standpunt dat appellant nadat hij het tentamen had gemaakt en het antwoordformulier ingeleverd op dat formulier alsnog bij vraag 19 een antwoord heeft ingevuld.
(…)
2.5.1 Wat betreft de stelling van appellant dat de artikelen 6.5, vijfde, zesde en achtste lid, van de OER het opleggen van de daarin genoemde sancties voorschrijven zonder een verdere belangenafweging, geldt dat die artikelen op grond van artikel 7.12b, derde lid, van de WHW in de OER zijn opgenomen en dat bij

het opstellen van die artikelen al een belangenafweging heeft plaatsgevonden. De examencommissie heeft in dit verband in verweer bij zowel het CBE als het College toegelicht dat een tentamen waarbij gefraudeerd wordt altijd ongeldig wordt verklaard. Met het CBE is het College van oordeel dat deze maatregel passend is.
De examencommissie heeft verder naar voren gebracht dat de aantekening in het studentendossier wordt gemaakt om daarmee rekening te kunnen houden bij een eventueel volgend geval van fraude. Wat betreft de sanctie dat appellant niet in aanmerking komt voor een judicium, geldt dat daaraan ten grondslag ligt dat een judicium slechts is voorbehouden aan studenten van academisch onbesproken gedrag en daarom ook deze sanctie als passend is te beschouwen.
Over de uitsluiting van appellant voor de tentamens en examens van de Faculteit der Managementwetenschappen voor een periode van een half jaar heeft de examencommissie uiteengezet dat fraude tijdens de inzage van een tentamen als een ernstige vorm van fraude wordt aangemerkt en dat het beleid hiervoor is dat de student een half jaar wordt uitgesloten voor het maken van tentamens en examens. Verder ziet de uitsluiting op alle tentamens en examens van de Faculteit der Managementwetenschappen om te voorkomen dat appellant in het half jaar dat hij is uitgesloten voor het maken van tentamens en examens alsnog tentamens of examens behaald van vakken van een andere opleiding binnen de faculteit die hij vervolgens kan gebruiken om vrijstelling te vragen van soortgelijke vakken binnen zijn eigen opleiding. Gelet op deze toelichting is voormelde maatregel eveneens als passend aan te merken.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Radboud Universiteit Nijmegen (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 augustus 2014 heeft de examencommissie Bedrijfskunde appellant het recht ontnomen tentamens en examens van de Faculteit der Managementwetenschappen af te leggen gedurende de periode van 1 september 2014 tot 1 februari 2015 en bepaald dat het resultaat van het tentamen Accounting van 23 juni 2014 komt te vervallen, dat de geconstateerde fraude wordt vastgelegd in het dossier van appellant en dat hij niet meer in aanmerking komt voor een judicium voor het bachelorexamen.

Bij beslissing van 19 september 2014 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij ongedateerde brief beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 december 2014 waar appellant, bijgestaan door mr. drs. R.F. Bakker, advocaat te Amsterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. M. Steenbergen, dr. D.J. Vriends en drs. M.C. Zuil, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.

Ingevolge artikel 7.12b, derde lid, van de WHW stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het eerste lid, onderdelen a, b en d, en het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.

Ingevolge artikel 6.5, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling Bachelor Opleidingen Faculteit der Managementwetenschappen 2013-2014 (hierna: de OER) wordt onder fraude verstaan elk handelen of nalaten van een student dat het vormen van een juist oordeel omtrent zijn of haar kennis, inzicht en vaardigheden geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt en elk moedwillig handelen of nalaten van een student dat het vormen van een juist oordeel omtrent kennis, inzicht en vaardigheden van een medestudent geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt.

Ingevolge artikel 6.5, vijfde lid, van de OER is de uitslag van tentamens waarbij door de examencommissie fraude is vastgesteld ongeldig.

Ingevolge artikel 6.5, zesde lid, van de OER zorgt de examencommissie ervoor dat vastgestelde fraude wordt vastgelegd in het dossier van de betrokken student.

Ingevolge artikel 6.5, zevende lid, van de OER kan de student van wie is vastgesteld dat hij of zij fraude heeft gepleegd door de examencommissie van zijn of haar opleiding voor ten hoogste één jaar van tentamens en examens in de Faculteit worden uitgesloten. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.

Ingevolge artikel 6.5, achtste lid, van de OER komen van een student van wie de examencommissie van de desbetreffende opleiding heeft vastgesteld dat deze fraude heeft gepleegd de nog te behalen examens van de opleiding niet in aanmerking voor een judicium.

2.2 Appellant heeft op 23 juni 2014 het tentamen Accounting gemaakt. Dit betreft een multiple choice-tentamen. Daarvoor heeft hij een score van 5,2 behaald. Op 27 juni 2014 heeft de inzage van het tentamen plaatsgevonden. Een lid van de examencommissie Economie en Bedrijfseconomie heeft vervolgens op 1 juli 2014 melding gedaan van een vermoeden van fraude door appellant tijdens de inzage van het tentamen. Op 15 juli 2014 is appellant hierover door de examencommissie gehoord. Bij de beslissing van 18 augustus 2014 heeft de examencommissie vastgesteld dat appellant fraude heeft gepleegd tijdens de inzage van het tentamen Accounting en hem diverse sancties opgelegd. Aan die beslissing heeft de examencommissie ten grondslag gelegd dat van het originele antwoordformulier direct na het maken van het tentamen een scan is gemaakt, dat op die scan bij vraag 19 geen antwoord was ingevuld en dat na de inzage op het originele antwoordformulier, dat appellant tijdens de inzage is uitgereikt, bij vraag 19 wel een antwoord was ingevuld.

2.3 Appellant betoogt allereerst dat de beslissing van het CBE in strijd met artikel 7.60 van de WHW is genomen, omdat het CBE zich tezamen met de griffier en de secretaris heeft terugtrokken voor de beraadslaging in raadkamer. Dit is niet toegestaan, omdat uitsluitend de leden van het CBE de beslissing dienen te nemen, aldus appellant. Voorts staat het bepaalde in artikel 16, derde lid, van het Reglement van Orde, dat de secretaris een adviserende stem mag uitbrengen, volgens appellant op gespannen voet met het bepaalde in artikel 7.60 van de WHW.

2.3.1 Ingevolge artikel 7.60, eerste lid, van de WHW heeft elke instelling voor hoger onderwijs een college van beroep voor de examens.

Ingevolge artikel 7.60, tweede lid, van de WHW heeft een college van beroep drie of vijf leden.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, van het Reglement van Orde beraadslaagt en beslist het college van beroep in raadkamer, zo spoedig mogelijk na de behandeling ter zitting.

Ingevolge artikel 16, derde lid, van het Reglement van Orde woont de secretaris de behandeling en beraadslaging in raadkamer bij met adviserende stem.

2.3.2 De griffier en de secretaris hebben tot taak het CBE ondersteuning te verlenen. Hun aanwezigheid tijdens de beraadslaging in raadkamer is noodzakelijk, omdat zij, of één van hen, zijn belast met het opstellen van een concept-beslissing overeenkomstig de door het CBE in raadkamer genomen beslissing en de hun daartoe door het CBE gegeven aanwijzingen. Dat de secretaris ingevolge artikel 16, derde lid van het Reglement van Orde in raadkamer een

adviserende stem heeft houdt verband met zijn ondersteunende taak en laat onverlet dat het CBE zelf de beslissing neemt. De hiervoor weergegeven gang van zaken is niet in strijd met artikel 7.60 van de WHW, noch met enige andere bepaling van die wet.

Het betoog faalt.

2.4 Appellant betoogt voorts dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie hem ten onrechte bestraffende maatregelen heeft opgelegd. Hiertoe voert hij aan dat de gestelde fraude onzorgvuldig is vastgesteld en onderbouwd. Appellant brengt in dit verband naar voren dat hij de betrouwbaarheid van de scan van het originele antwoordformulier niet kan nagaan en dat de examencommissie daar onvoldoende onderzoek naar heeft laten doen. Volgens hem heeft zij uitsluitend overwogen dat het standaardprocedure is om een scan te laten maken van een multiple choice-tentamen door ITS Evaluatieservice, mede vanwege ervaringen met fraudegevoeligheid in het verleden. Deze procedure is echter nergens vastgelegd en niet te controleren, aldus appellant. Het is volgens hem dan ook niet zeker dat bij zijn tentamen de juiste procedure is gevolgd. Het is niet duidelijk hoe de beveiliging in elkaar zit en het is mogelijk dat een scan niet volledig overeenkomt met het originele antwoordformulier vanwege een storing. Wat betreft het originele antwoordformulier stelt appellant voorts dat hij bij de zitting van het CBE ten onrechte niet in staat is gesteld dat formulier te bestuderen. Hij voert verder aan dat hij tijdens de inzage direct voor de twee aanwezige docenten is gaan zitten en dat zij geen onregelmatigheden bij de inzage hebben gemeld. Volgens hem is ook ten onrechte geen scan direct na de inzage gemaakt. Daarom is niet vast te stellen of de gestelde onregelmatigheid tijdens de inzage door hem heeft plaatsgevonden. Appellant stelt in dit verband nog dat de docent die het tentamen na het door hem tegen de beoordeling daarvan gemaakte bezwaar opnieuw heeft nagekeken niet is gevraagd of alle tijdens de inzage op het formulier aanwezige aantekeningen van zijn hand waren.

Voorts stelt appellant dat hij er geen belang bij had om het originele antwoordformulier aan te passen, omdat hij met één extra goed antwoord nog steeds een onvoldoende zou hebben. Dat hij bezwaar heeft gemaakt tegen de uitslag van het tentamen en daarbij gesteld heeft dat het cijfer een voldoende (5,6) zou moeten zijn betekent, anders dan het college van bestuur heeft gesteld, niet dat hij er wel belang bij had om het originele antwoordformulier aan te passen, aldus appellant. In dit verband stelt hij dat hij aannam dat zijn bezwaar uitsluitend, of in ieder geval sneller zou worden behandeld als hij zou stellen dat hij recht had op een voldoende en dat hij standaard bezwaar maakt tegen niet behaalde tentamens. Ook had hij zonder het tentamen Accounting al voldoende studiepunten behaald om een Bindend Negatief Studieadvies te voorkomen, zodat hij ook daarom geen belang had om de gestelde fraude te plegen, aldus appellant. Hij stelt verder dat het CBE ten onrechte heeft verwezen naar de uitspraak van het College van 31 oktober 2012 in zaak nr. 2011/195 (www.cbho.nl), waarin geoordeeld is dat de vraag of een student fraude als bedoeld in de OER heeft gepleegd moet worden bezien naar objectieve maatstaven, los van de beweegredenen van de student. Het CBE betrekt de eventuele beweegredenen die hij zou hebben gehad juist wel bij zijn oordeel, aldus appellant.

2.4.1 Het opleggen van een maatregel in de zin van artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW dient te worden aangemerkt als een strafmaatregel, die op evenredigheid dient te worden getoetst. Aan zodanige maatregel dienen expliciet feiten, omstandigheden en verklaringen ten grondslag te worden gelegd die de maatregel kunnen dragen.

2.4.2 Uit de stukken blijkt dat, wegens ervaringen met fraudegevoeligheid tijdens de inzagemomenten van dit soort tentamens, het een standaardprocedure is dat van de na afloop van het multiple-choice ingeleverde antwoordformulieren direct scans worden gemaakt. Na een vergelijking van het originele antwoordformulier van appellant na de inzage van het tentamen Accounting en de scan die direct is gemaakt na het inleveren van dat formulier na het maken van het tentamen op 23 juni 2014, is gebleken dat op het originele antwoordformulier na de inzage vraag 19 wel was beantwoord en op de scan die direct na het maken van het tentamen is gemaakt niet. Met het CBE is het College van oordeel dat de examencommissie zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat deze onregelmatigheid aan appellant valt toe te rekenen. Anders dan appellant stelt, heeft het CBE verder met juistheid overwogen dat de examencommissie voldoende onderzoek heeft laten doen naar de gevoerde standaard scanprocedure. Door ITS Evaluatieservice is op verzoek van het CBE nader toegelicht dat alle antwoordformulieren van een tentamenmoment in een batch worden gescand en verwerkt. Als de scanner voor het desbetreffende tentamen gedisfunctioneerd zou hebben, dan zou dat naar alle waarschijnlijkheid gelden voor meer antwoordformulieren binnen diezelfde batch. Daarvan is echter niet gebleken.

Wat betreft de stelling van appellant dat hij het antwoord op vraag 19 al tijdens het tentamen zou hebben ingevuld, geldt dat ITS Service heeft verklaard dat het niet eerder is voorgekomen dat met blauwe of zwarte inkt ingestreepte antwoorden op de scan niet zichtbaar waren. Met het CBE is het College van oordeel dat het onaannemelijk moet worden geacht dat wegens een storing in het scanproces het uitsluitend in het geval van appellant zo moet zijn

geweest dat een door hem met blauwe pen ingevuld antwoord bij vraag 19 niet op de scan zichtbaar zou zijn. ITS Evaluatieservice heeft verder uiteengezet dat gebruik wordt gemaakt van extra procedures en controles doordat de software automatisch stopt indien geen ingevuld antwoord wordt herkend. Vervolgens wordt dan handmatig gecontroleerd of het antwoord daadwerkelijk niet is ingevuld. Het CBE heeft desgevraagd ter zitting nog nader toegelicht dat slechts indien wordt vastgesteld dat een antwoord wel is ingevuld en dit ten onrechte niet is geregistreerd door het scanapparaat, hiervan melding wordt gemaakt door de controleur. Bij het antwoordformulier van appellant is dit niet gebeurd, zodat ervan uit dient te worden gegaan dat bij de handmatige controle is vastgesteld dat bij vraag 19 daadwerkelijk geen antwoord was ingevuld. Dat de docent die het tentamen na het door appellant tegen de beoordeling daarvan gemaakte bezwaar opnieuw heeft nagekeken streepjes aan de zijkant van het originele antwoordformulier heeft gezet, biedt geen grond voor het oordeel dat het CBE ten onrechte door de examencommissie aannemelijk gemaakt heeft geacht dat in dit geval fraude heeft plaatsgevonden door appellant. Deze docent heeft in een nadere verklaring gesteld dat hij uitsluitend streepjes heeft gezet voor de nummers van de vragen.

Appellant voert verder tevergeefs aan dat hij tijdens de zitting van het CBE ten onrechte niet in staat is gesteld het originele antwoordformulier in te zien. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting blijkt dat de examencommissie appellant op 15 juli 2014 heeft gehoord alvorens de beslissing van 18 augustus 2014 is genomen en dat appellant daarbij in staat is gesteld het originele antwoordformulier in te zien. Verder blijkt niet dat hij tijdens de zitting van het CBE heeft verzocht dat formulier nogmaals te mogen inzien.

Dat de examencommissie er in de beslissing van 18 augustus 2014 ten onrechte vanuit is gegaan dat appellant door het alsnog invullen van vraag 19 een voldoende zou behalen, biedt geen grond voor het oordeel dat de beslissing van het CBE van 19 september 2014 ondeugdelijk is. Zoals het College reeds heeft overwogen in eerdergenoemde uitspraak van 31 oktober 2012, zijn bij de beoordeling of een student fraude heeft gepleegd zijn intenties niet van belang, maar uitsluitend objectieve maatstaven. Dat het CBE de mogelijke belangen van appellant bij het plegen van fraude wel in aanmerking heeft genomen doet er niet aan af dat er voldoende objectieve maatstaven zijn op grond waarvan het CBE de examencommissie heeft kunnen volgen in haar standpunt dat appellant nadat hij het tentamen had gemaakt en het antwoordformulier ingeleverd op dat formulier alsnog bij vraag 19 een antwoord heeft ingevuld.

Het betoog faalt.

2.5 Appellant betoogt verder dat het CBE heeft miskend dat de omvang van de opgelegde sancties niet gerechtvaardigd is in verhouding tot de fraude waarvan hij is beschuldigd. Volgens hem is ten onrechte uitsluitend de evenredigheid van de duur van de uitsluiting van het maken van tentamens en examens beoordeeld. Ook voert hij aan dat de artikelen 6.5, vijfde, zesde en achtste lid, van de OER het opleggen van de daarin genoemde sancties voorschrijft zonder een verdere belangenafweging. Dit is in strijd met de in artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW aan de examencommissie gegeven bevoegdheid, aldus appellant. Tevens stelt appellant dat de examencommissie in het verweer bij het CBE heeft verwezen naar beleid aangaande de bestraffing van fraude, maar dat dit beleid nergens is vastgelegd en daarom ook ten onrechte niet kenbaar is.

2.5.1 Wat betreft de stelling van appellant dat de artikelen 6.5, vijfde, zesde en achtste lid, van de OER het opleggen van de daarin genoemde sancties voorschrijven zonder een verdere belangenafweging, geldt dat die artikelen op grond van artikel 7.12b, derde lid, van de WHW in de OER zijn opgenomen en dat bij het opstellen van die artikelen al een belangenafweging heeft plaatsgevonden. De examencommissie heeft in dit verband in verweer bij zowel het CBE als het College toegelicht dat een tentamen waarbij gefraudeerd wordt altijd ongeldig wordt verklaard. Met het CBE is het College van oordeel dat deze maatregel passend is.

De examencommissie heeft verder naar voren gebracht dat de aantekening in het studentendossier wordt gemaakt om daarmee rekening te kunnen houden bij een eventueel volgend geval van fraude. Wat betreft de sanctie dat appellant niet in aanmerking komt voor een judicium, geldt dat daaraan ten grondslag ligt dat een judicium slechts is voorbehouden aan studenten van academisch onbesproken gedrag en daarom ook deze sanctie als passend is te beschouwen.

Over de uitsluiting van appellant voor de tentamens en examens van de Faculteit der Managementwetenschappen voor een periode van een half jaar heeft de examencommissie uiteengezet dat fraude tijdens de inzage van een tentamen als een ernstige vorm van fraude wordt aangemerkt en dat het beleid hiervoor is dat de student een half jaar wordt uitgesloten voor het maken van tentamens en examens. Verder ziet de uitsluiting op alle tentamens en examens van de Faculteit der Managementwetenschappen om te voorkomen dat appellant in het half jaar dat hij is uitgesloten voor het maken van tentamens en examens alsnog tentamens of examens behaald van vakken van een andere opleiding binnen de faculteit die hij vervolgens kan gebruiken om

vrijstelling te vragen van soortgelijke vakken binnen zijn eigen opleiding. Gelet op deze toelichting is voormelde maatregel eveneens als passend aan te merken.

2.5.2 Gelet op hetgeen hiervoor onder 2.5.1 is overwogen bestaat geen grond voor het oordeel dat het CBE heeft miskend dat de opgelegde sancties de evenredigheidstoets niet kunnen doorstaan. Dat de examencommissie het door haar in deze procedure uiteengezette beleid niet schriftelijk heeft vastgelegd en gepubliceerd, biedt geen grond voor een ander oordeel.

Het betoog faalt.

2.6 Appellant kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij onvoldoende zou zijn gehoord. Appellant is op 15 juli 2014 in staat gesteld om te reageren op het gerezen vermoeden van fraude. Eerst daarna heeft de examencommissie de beslissing van 18 augustus 2014 genomen. Niet valt in te zien dat appellant daarmee onvoldoende is gehoord. Hij heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat hij tijdens dat gesprek onvoldoende gehoord zou zijn. Verder heeft op 8 september 2014 nog een gesprek plaatsgevonden om te bezien of een schikking mogelijk was. Ook daarvan heeft appellant niet aannemelijk gemaakt dat hem tijdens dat gesprek onvoldoende de kans zou zijn geboden zijn standpunt naar voren te brengen. Ook bij het CBE en het College is appellant nog in staat gesteld zijn standpunt naar voren te brengen.

2.7 Hetgeen appellant over zijn herkansing voor het vak Accounting naar voren heeft gebracht behoeft geen nadere bespreking nu appellant tegen de door hem in dat verband gestelde weigering van de docent zijn cijfer te registreren totdat de uitkomst van de beschuldiging van fraude bekend was, los van de onderhavige procedure had kunnen opkomen.

2.8 Het beroep ongegrond.

2.9 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/219
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Van der Spoel, en Verheij.
Datum uitspraak	:	13 april 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Open Universiteit
Trefwoorden	:	beoordeling procesbelang procesorde [tijdstip] aanvullende grond
Artikelen	:	Awb artikel 8:4 lid 3 onderdeel b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.2. Naar het oordeel van het College is in de ongedateerde brief van appellante, waarin zij reageert op de vraag of zij haar beroep wil intrekken, een aanvullende grond vervat gericht tegen de beslissing van de examencommissie van 10 mei 2014. Aan verweerder kan weliswaar worden toegegeven dat die aanvullende grond op een dusdanig laat tijdstip in het geding is gebracht, dat deze grond niet meer kon worden meegenomen in de schikkingsprocedure, een belangrijk onderdeel van de procedure in administratief beroep, maar dit betekent niet dat verweerder zich geen oordeel kon vormen over deze aanvullende grond. Daarbij neemt het College in aanmerking dat verweerder voormelde ongedateerde brief van appellante bij brief van 11 augustus 2014 heeft doorgezonden aan de examencommissie en dat, naar ter zitting van het College door verweerder is bevestigd, de examencommissie haar standpunt over die aanvullende grond tijdens de hoorzitting naar voren heeft gebracht. Gelet op het voorgaande verzet de goede procesorde zich in dit geval niet tegen een beoordeling door verweerder van de door appellante aangedragen aanvullende grond. Hoewel appellante het betoog, zoals uit het voorgaande volgt, terecht heeft voorgedragen, leidt dit niet tot vernietiging van de aangevallen beslissing. Daartoe overweegt het College als volgt. (…) 2.4. Het College stelt vast dat de examencommissie het door appellante gegeven antwoord op tentamenvraag 23 alsnog heeft goed gerekend. In zoverre heeft appellante geen belang bij een beoordeling van haar beroep. Met de overige door appellante aangedragen argumenten, betoogt appellante dat de puntentoekenning bij het antwoord op een vierde tentamenvraag geen recht doet aan het door haar op die vraag gegeven antwoord. Gelet op hetgeen onder 2.3. is overwogen, kan dat betoog evenwel niet leiden tot het daarmee beoogde resultaat

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 10 mei 2014 heeft de voorzitter van de commissie voor de examens (hierna: de examencommissie) namens de examinator aan appellante medegedeeld dat zij met het door haar behaalde resultaat van het cijfer 5 niet in voldoende mate heeft voldaan aan de eisen die worden gesteld aan het tentamen van de cursus R06281, Rechtspersonenrecht 1 (hierna: het tentamen).

Bij beslissing van 10 september 2014, heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 8 januari 2015, waar verweerder vertegenwoordigd door mr. J.J.F.A. Engels, werkzaam bij de Open Universiteit, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Verweerder heeft in zijn beslissing van 10 september 2014 overwogen dat de examencommissie bij de beoordeling van de door appellante gegeven antwoorden niet in strijd heeft gehandeld met een regel van geschreven of ongeschreven recht en dat zij in redelijkheid tot haar beoordeling heeft kunnen komen.

2.2. Appellante betoogt dat in de beslissing van 10 september 2014 ten onrechte slechts een oordeel is gegeven over de vragen 6 en 19 van het tentamen. Zij heeft gedurende de procedure te kennen gegeven tevens een oordeel te wensen over vraag 23 van het tentamen en over een vierde vraag.

2.2.1 Appellante heeft beroep ingesteld tegen de beslissing van de examinator om het cijfer 5 als resultaat toe te kennen voor het tentamen. Zij heeft daartoe aanvankelijk gronden aangedragen, gericht tegen de beoordeling van de vragen 6, 19 en 23 van het tentamen. Vervolgens heeft een minnelijke schikking plaatsgevonden en heeft de examencommissie het antwoord op vraag 23 van het tentamen alsnog goed gerekend. Daarna heeft verweerder appellante bij brief van 16 juli 2014 verzocht te kennen te geven of zij haar beroepschrift wilde intrekken. Appellante heeft vervolgens bij ongedateerde brief, bij verweerder ontvangen op 31 juli 2014, te kennen gegeven haar beroep niet in te trekken. Daarnaast heeft zij kenbaar gemaakt het alsnog niet eens te zijn met de beoordeling van een vierde vraag uit het tentamen. Verweerder heeft zich in dit verband op het standpunt gesteld dat de in deze ongedateerde brief opgeworpen grond van appellante te laat, want na de schikkingsprocedure, in het geding is gebracht. De examinator heeft deze grond niet kunnen meenemen in zijn verweerschrift, aldus verweerder.

2.2.2. Naar het oordeel van het College is in de ongedateerde brief van appellante, waarin zij reageert op de vraag of zij haar beroep wil intrekken, een aanvullende grond vervat gericht tegen de beslissing van de examencommissie van 10 mei 2014. Aan verweerder kan weliswaar worden toegegeven dat die aanvullende grond op een dusdanig laat tijdstip in het geding is gebracht, dat deze grond niet meer kon worden meegenomen in de schikkingsprocedure, een belangrijk onderdeel van de procedure in administratief beroep, maar dit betekent niet dat verweerder zich geen oordeel kon vormen over deze aanvullende grond. Daarbij neemt het College in aanmerking dat verweerder voormelde ongedateerde brief van appellante bij brief van 11 augustus 2014 heeft doorgezonden aan de examencommissie en dat, naar ter zitting van het College door verweerder is bevestigd, de examencommissie haar standpunt over die aanvullende grond tijdens de hoorzitting naar voren heeft gebracht. Gelet op het voorgaande verzet de goede procesorde zich in dit geval niet tegen een beoordeling door verweerder van de door appellante aangedragen aanvullende grond.

Hoewel appellante het betoog, zoals uit het voorgaande volgt, terecht heeft voorgedragen, leidt dit niet tot vernietiging van de aangevallen beslissing. Daartoe overweegt het College als volgt.

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing.

Deze bepalingen staan eraan in de weg, dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van verweerder een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd.

Dit betekent dat, wat betreft de aan de beslissing van 10 september 2014 ten grondslag liggende beslissing om als resultaat van het tentamen het cijfer 5 vast te leggen, de bestuursrechter slechts kan onderzoeken of aan voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan.

2.4. Het College stelt vast dat de examencommissie het door appellante gegeven antwoord op tentamenvraag 23 alsnog heeft goed gerekend. In zoverre heeft appellante geen belang bij een

beoordeling van haar beroep.

Met de overige door appellante aangedragen argumenten, betoogt appellante dat de puntentoekenning bij het antwoord op een vierde tentamenvraag geen recht doet aan het door haar op die vraag gegeven antwoord. Gelet op hetgeen onder 2.3. is overwogen, kan dat betoog evenwel niet leiden tot het daarmee beoogde resultaat.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/222 2014/223
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Van der Spoel, Hoogvliet
Datum uitspraak	:	28 april 2015
Partijen	:	Appellanten en decaan Erasmus Medisch Centrum Rotterdam
Trefwoorden	:	ambtshalve overweging bevoegdheid decaan geloofsovertuiging grondrechten onderwijsprogramma onverbindendheid regeling taak examencommissie ten overvloede vrijstelling
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12 lid 2 WHW: artikel 7.12b lid 1 onderdeel d OER opleiding Geneeskunde EUR: artikel 3.3 lid 1
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5 Appellanten hebben verzocht om vrijgesteld te worden van een onderdeel van het verplichte vak PKV, namelijk voor zover het betreft het – in het kader van het verwerven van de vereiste patiëntgebonden vaardigheden - passief ondergaan van lichamelijk onderzoek door mannelijke medestudenten. Tevens hebben zij verzocht dat het onderzoek niet wordt verricht onder toezicht van een mannelijke docent. Nu het verzoek van appellanten verband houdt met een verplicht onderdeel van het curriculum van de opleiding Geneeskunde, had de examencommissie, gelet op het bepaalde in en de strekking van artikel 7.12b, eerste lid, aanhef en onder d, van de WHW, op het verzoek moeten beslissen. Daartoe wordt in aanmerking genomen dat appellanten niet kunnen afstuderen, indien zij niet deelnemen aan voormeld onderdeel van het vak PKV. Bovendien vergt de beoordeling van het verzoek van appellanten beantwoording van de vraag of zij door het niet passief ondergaan van lichamelijk onderzoek door mannelijke medestudenten niet kunnen voldoen aan de voorwaarden die de onderwijs- en examenregeling stelt ten aanzien van kennis, inzicht en vaardigheden die nodig zijn voor het verkrijgen van een graad als bedoeld in artikel 7.12, tweede lid, van de WHW of anders gezegd: of zij indien zij dat niet ondergaan toch aan de voorwaarden voldoen om op grond daarvan vrijstelling te krijgen. Met betrekking tot die vraag is onmiskenbaar de examencommissie het bevoegde orgaan. Het College volgt verweerder niet in zijn ter zitting ingenomen standpunt dat het verzoek van appellanten geen verzoek om vrijstelling is in de zin van artikel 3.3, eerste lid, van de OER waarop de examencommissie dient te beslissen, omdat hun verzoek niet is gebaseerd op reeds opgedane aantoonbare kennis of vaardigheden, dat hun verzoek de inrichting van het onderwijs raakt en de onderwijsdirecteur daarom bevoegd was op het verzoek te beslissen. Naar het oordeel van het College is artikel 3.3, eerste lid, van de OER voor zover daarin de bevoegdheid van de examencommissie wordt beperkt tot verzoeken om vrijstelling op grond van reeds opgedane aantoonbare kennis of vaardigheden, in strijd met artikel 7.12b, eerste lid, aanhef en onder d, van de WHW en in zoverre dan ook onverbindend. 2.6 De beroepen zijn gegrond. De door de decaan genomen beslissing van 16 september 2014 dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de decaan had behoren te doen zal het College de beslissing van de opleidingsdirecteur van 28 oktober 2013 herroepen, nu deze onbevoegd is genomen. Het is, zoals hiervoor onder 2.5.1 is overwogen, aan de examencommissie te beslissen op het door appellanten op 12 september 2013 ingediende, en mede

aan die commissie gerichte, verzoek om vrijstelling. Het ligt in de rede dat de examencommissie bij de door haar op dat verzoek te nemen beslissing ook uitdrukkelijk zal ingaan op het in het kader van dat verzoek door appellanten gedane beroep op de door hen genoemde grondrechten. Daarbij zal de examencommissie mede moeten betrekken, nu ter zitting is gebleken dat het mogelijk is dat studenten in het geheel niet passief ondergaan van lichamelijk onderzoek door mannelijke studenten en dan toch het onderdeel met goed gevolg kunnen afleggen, hoe deze mogelijkheid zich verhoudt tot het gedane beroep op de door hen genoemde grondrechten. Bij de beslissing op de verzoeken moet de examencommissie tevens nagaan of het onderdeel PKV door appellanten al met goed gevolg is afgelegd, omdat als dat het geval is de vraag aan de orde komt of er nog belang is bij een inhoudelijke beslissing op de verzoeken

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam 1] en [naam 2], wonende te [woonplaats 1] respectievelijk [woonplaats 2], appellanten,

en

de decaan van het Erasmus Medisch Centrum Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 oktober 2013 heeft de opleidingsdirecteur Geneeskunde het verzoek van appellanten om vrijgesteld te worden voor het passief ondergaan van lichamelijk onderzoek door mannelijke medestudenten in het kader van de opleiding Geneeskunde tijdens het vak Practicum Klinische Vaardigheden (hierna: PKV) afgewezen.

Bij beslissing van 16 september 2014 heeft de decaan het daartegen door appellanten gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing hebben appellanten, bij het College ingekomen op 22 oktober 2014, beroep ingesteld. De gronden van de beroepen zijn aangevuld bij brieven van 2 december 2014.

Het college van bestuur heeft kennelijk namens de decaan een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaken gevoegd ter zitting behandeld op 16 maart 2015 waar appellanten, bijgestaan door mr. R. Kücükünal, advocaat te Schiedam, en het college van bestuur kennelijk namens de decaan, vertegenwoordigd door mr. A.M. den Hartog, dr. W.W. van den Broek en drs. W.A. Kleinjan, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Appellanten voeren in hun beroepschriften dezelfde beroepsgronden aan. Daarom zijn beide zaken gevoegd behandeld en wordt in één uitspraak op die beroepschriften beslist.

2.2 Appellanten zijn twee vrouwelijke studenten. Zij hebben in verband met hun geloofsovertuiging verzocht om vrijstelling van het passief moeten ondergaan van lichamelijk onderzoek door mannelijke medestudenten als onderdeel van het vak PKV. Zij hebben dit verzoek mede gericht aan de examencommissie. De opleidingsdirecteur Geneeskunde heeft op het verzoek beslist.

2.3 Ambtshalve overweegt het College als volgt.

2.4 Ingevolge artikel 7.12, tweede lid, van de Wet op het Hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) is de examencommissie het orgaan dat op objectieve en deskundige wijze vaststelt of een student voldoet aan de voorwaarden die de onderwijs- en examenregeling stelt ten aanzien van kennis, inzicht en vaardigheden die nodig zijn voor het verkrijgen van een graad.

Ingevolge artikel 7.12b, eerste lid, onder d, van de WHW heeft een examencommissie naast de taken en bevoegdheden, bedoeld in de artikelen 7.11 en 7.12, tweede lid, het verlenen van vrijstelling voor het afleggen van één of meer tentamens als taak en bevoegdheid.

Ingevolge artikel 3.3, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling Geneeskunde Master (hierna: de OER) kan de examencommissie op verzoek van een student na overleg met de opleidingsdirecteur Geneeskunde en de betrokken examinator vrijstelling verlenen van een onderdeel van de opleiding op grond van binnen of buiten het hoger onderwijs opgedane aantoonbare kennis of vaardigheden.

2.5 Appellanten hebben verzocht om vrijgesteld te worden van een onderdeel van het verplichte vak PKV, namelijk voor zover het betreft het – in het kader van het verwerven van de vereiste patiëntgebonden vaardigheden - passief ondergaan van lichamelijk onderzoek door mannelijke medestudenten. Tevens hebben zij verzocht dat het onderzoek niet wordt verricht onder toezicht van een mannelijke docent. Nu het verzoek van appellanten verband houdt met een verplicht onderdeel van het curriculum van de opleiding Geneeskunde, had de examencommissie, gelet op het bepaalde in en de strekking van artikel 7.12b, eerste lid, aanhef en onder d, van de WHW, op het verzoek moeten beslissen. Daartoe wordt in aanmerking genomen dat appellanten niet kunnen afstuderen, indien zij niet deelnemen aan voormeld onderdeel van het vak PKV. Bovendien vergt de beoordeling van het verzoek van appellanten beantwoording van de vraag of zij door het niet passief ondergaan van lichamelijk onderzoek door mannelijke medestudenten niet kunnen voldoen aan de voorwaarden die de onderwijs- en examenregeling stelt ten aanzien van kennis, inzicht en vaardigheden die nodig zijn voor het verkrijgen van een graad als bedoeld in artikel 7.12, tweede lid, van de WHW of anders gezegd: of zij indien zij dat niet ondergaan toch aan de voorwaarden voldoen om op grond daarvan vrijstelling te krijgen. Met betrekking tot die vraag is onmiskenbaar de examencommissie het bevoegde orgaan.

Het College volgt verweerder niet in zijn ter zitting ingenomen standpunt dat het verzoek van appellanten geen verzoek om vrijstelling is in de zin van artikel 3.3, eerste lid, van de OER waarop de examencommissie dient te beslissen, omdat hun verzoek niet is gebaseerd op reeds opgedane aantoonbare kennis of vaardigheden, dat hun verzoek de inrichting van het onderwijs raakt en de onderwijsdirecteur daarom bevoegd was op het verzoek te beslissen. Naar het oordeel van het College is artikel 3.3, eerste lid, van de OER voor zover daarin de bevoegdheid van de examencommissie wordt beperkt tot verzoeken om vrijstelling op grond van reeds opgedane aantoonbare kennis of vaardigheden, in strijd met artikel 7.12b, eerste lid, aanhef en onder d, van de WHW en in zoverre dan ook onverbindend.

Gelet op het voorgaande zijn de beroepen van appellanten reeds hierom gegrond.

2.6 De beroepen zijn gegrond. De door de decaan genomen beslissing van 16 september 2014 dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de decaan had behoren te doen zal het College de beslissing van de opleidingsdirecteur van 28 oktober 2013 herroepen, nu deze onbevoegd is genomen. Het is, zoals hiervoor onder 2.5.1 is overwogen, aan de examencommissie te beslissen op het door appellanten op 12 september 2013 ingediende, en mede aan die commissie gerichte, verzoek om vrijstelling. Het ligt in de rede dat de examencommissie bij de door haar op dat verzoek te nemen beslissing ook uitdrukkelijk zal ingaan op het in het kader van dat verzoek door appellanten gedane beroep op de door hen genoemde grondrechten. Daarbij zal de examencommissie mede moeten betrekken, nu ter zitting is gebleken dat het mogelijk is dat studenten in het geheel niet passief ondergaan van lichamelijk onderzoek door mannelijke studenten en dan toch het onderdeel metgoed gevolg kunnen afleggen, hoe deze mogelijkheid zich verhoudt tot het gedane beroep op de door hen genoemde grondrechten. Bij de beslissing op de verzoeken moet de examencommissie tevens nagaan of het onderdeel PKV door appellanten al met goed gevolg is afgelegd, omdat als dat het geval is de vraag aan de orde komt of er nog belang is bij een inhoudelijke beslissing op de verzoeken.

2.7 Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld. Hierbij worden de door appellanten ingestelde beroepen aangemerkt als samenhangende zaken in de zin van artikel 3 van het Besluit proceskosten bestuursrecht (hierna: Bpb). Voor het indienen van de beroepschriften en het verschijnen ter zitting in beroep worden in totaal 2 punten als bedoeld in de Bijlage, onder A, van het Bpb toegekend.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart de beroepen gegrond;
II. vernietigt de door de decaan genomen beslissing van 16 september 2014, kenmerk RvB 356.025;

III. herroept de beslissing van de opleidingsdirecteur van 28 oktober 2013, kenmerk DCODS/OO;

IV. veroordeelt de decaan tot vergoeding aan appellanten van bij hen in verband met de behandeling van de beroepen opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 980,00 (zegge: negenhonderdtachtig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde verleende rechtsbijstand met dien verstande dat betaling aan één van hen bevrijdend werkt ten opzichte van de ander;

V. gelast dat de decaan aan appellanten het ieder door hen betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00, zijnde in totaal € 90,00 (zegge: negentig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2014/224
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Borman, Verheij
Datum uitspraak	:	8 mei 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Open Universiteit
Trefwoorden	:	Beoordeling Cesuur
Artikelen	:	Awb artikel 8:4 lid 3 onderdeel b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.2 Naar appellant ter zitting van het College nogmaals heeft bevestigd, gaat het hem niet om de wijze van tentaminering, namelijk het gebruik van de techniek van stellingvragen, maar om de wijze van scoring op deze tentamenvragen. Volgens appellant dient, in het geval een deel van het antwoord op de stellingvragen juist is, voor dat gedeeltelijk juiste antwoord punten worden toegekend. Een dergelijke handelwijze doet recht aan de kennis van de desbetreffende student, aldus appellant. Met dit door appellant aangedragen argument, betoogt appellant dat de puntentoekenning bij het antwoord op de desbetreffende stellingvragen geen recht doet aan de door hem op die vragen gegeven antwoorden. Gelet op hetgeen onder 2.2.1. is overwogen, kan dat betoog evenwel niet leiden tot het daarmee beoogde resultaat. Ook overigens is niet gebleken dat niet aan voorschriften van procedurele aard, die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 14 mei 2014 heeft de voorzitter van de commissie voor de examens namens de examinator aan appellant medegedeeld dat hij met het door hem behaalde resultaat van het cijfer 5 niet in voldoende mate heeft voldaan aan de eisen die worden gesteld aan het tentamen van de cursus R01162, Basiscursus recht (hierna: de cursus).

Bij beslissing van 10 september 2014, heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde beroep, voor zover gericht tegen tentamenvragen in het algemeen alsook tegen de vaststelling van de cesuur niet-ontvankelijk verklaard en het beroep voor het overige ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 5 februari 2015, waar appellant en verweerder vertegenwoordigd door mr. J. Engels, werkzaam bij de Open Universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant betoogt dat verweerder ten onrechte aan zijn bezwaren gericht tegen tentamenvragen 15, 16 en 20 voorbij is gegaan. Volgens appellant heeft verweerder ten onrechte niet onderkend dat zijn bezwaren niet zozeer waren gericht tegen de samenstelling en de wijze van tentaminering, maar tegen de beslissing van de examencommissie om hem geen punten toe te kennen voor antwoorden die voor de helft juist zijn. De wijze van scoring is onredelijk en onbillijk, aldus appellant.

2.2.1 Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg, dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van verweerder een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd.

Dit betekent dat, wat betreft de aan de beslissing van 10 september 2014 ten grondslag liggende beslissing om als resultaat van de cursus het cijfer 5 vast te leggen, de bestuursrechter slechts kan onderzoeken of aan voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan.

2.2.2 Naar appellant ter zitting van het College nogmaals heeft bevestigd, gaat het hem niet om de wijze van tentaminering, namelijk het gebruik van de techniek van stellingvragen, maar om de wijze van scoring op deze tentamenvragen. Volgens appellant dient, in het geval een deel van het antwoord op de stellingvragen juist is, voor dat gedeeltelijk juiste antwoord punten worden toegekend. Een dergelijke handelwijze doet recht aan de kennis van de desbetreffende student, aldus appellant.

Met dit door appellant aangedragen argument, betoogt appellant dat de puntentoekenning bij het antwoord op de desbetreffende stellingvragen geen recht doet aan de door hem op die vragen gegeven antwoorden. Gelet op hetgeen onder 2.2.1. is overwogen, kan dat betoog evenwel niet leiden tot het daarmee beoogde resultaat.

Ook overigens is niet gebleken dat niet aan voorschriften van procedurele aard, die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan.

2.5. Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/226
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	9 maart 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Advies studentendecaan Advies kinder- en jeugdpsychiater Bindend negatief studieadvies Causaliteit Persoonlijke omstandigheden Studievertraging
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 6 OER artikel 6.3OER artikel 6.4 lid 2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Gelet op het advies van de kinder- en jeugdpsychiater is naar het oordeel van het College aannemelijk dat zich persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan. Dit betekent echter niet zonder meer dat een causaal verband bestaat tussen die persoonlijke omstandigheden en de studievertraging. Appellante heeft twee vakken van de propedeuse nog niet met succes afgerond, te weten Marketingcommunicatie en Media en Maatschappij. Het CBE heeft ter zitting toegelicht dat appellante inmiddels vijf keer een tentamen voor die vakken heeft afgelegd en vijf keer een (ruime) onvoldoende heeft behaald. Voor andere vakken heeft appellante de tentamens wel behaald, hoewel ten tijde van het afleggen van die tentamens zich dezelfde persoonlijke omstandigheden voordeden. Gelet hierop, ziet het College geen aanleiding voor het oordeel dat het CBE zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat geen causaal verband bestaat tussen de persoonlijke omstandigheden van appellante en het niet behaald hebben van de vakken Marketingcommunicatie en Media en Maatschappij. Voor het oordeel dat de examencommissie wegens persoonlijke omstandigheden van het geven van een bindend negatief studieadvies had moeten afzien, bestaat dan ook geen grond. Nu het ontbreken van causaal verband de beslissing appellante een bindend negatief studieadvies te geven reeds kan dragen, behoeft de stelling van appellante dat zij wel contact heeft gehouden met de studentendecaan geen bespreking meer.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, gevestigd te Amsterdam (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 14 juli 2014 heeft de examencommissie van de opleiding Media, Informatie en Communicatie appellante een bindend negatief studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 17 november 2014 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 20 februari 2015, waar appellante, bijgestaan door mr. S. van Steendijk, advocaat te Utrecht, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 6.3 van de Onderwijs- en Examenregeling brengt de examencommissie een bindend afwijzend studieadvies uit indien de student aan het
einde van het tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet heeft behaald.

Ingevolge artikel 6.4, tweede lid, besluit de examencommissie pas over het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies nadat de betrokken studentendecaan om schriftelijk advies is gevraagd ten aanzien van mogelijke persoonlijke omstandigheden die kunnen rechtvaardigen dat wordt afgezien van het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies aan de betrokken student.

2.2. Bij de beslissing van 14 juli 2014 heeft appellante een bindend negatief studieadvies gekregen, omdat zij aan het einde van het tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet had behaald.

Hetgeen appellante omtrent de minor Spaans naar voren heeft gebracht, heeft geen betrekking op dat advies. Het College zal dat dan ook buiten beschouwing laten, te meer nu de minor Spaans onderdeel uitmaakt van de hoofdfase.

2.3. Appellante betoogt dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie wegens persoonlijke omstandigheden van het geven van een bindend negatief studieadvies had moeten afzien. In dat verband heeft zij verwezen naar een advies van een kinder- en jeugdpsychiater van 6 januari 2015, waaruit volgens haar het bestaan van die omstandigheden blijkt. Voorts voert appellante aan dat zij, anders dan het CBE stelt, wel contact heeft gehouden met de studentendecaan.

2.3.1. Gelet op het advies van de kinder- en jeugdpsychiater is naar het oordeel van het College aannemelijk dat zich persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan. Dit betekent echter niet zonder meer dat een causaal verband bestaat tussen die persoonlijke omstandigheden en de studievertraging. Appellante heeft twee vakken van de propedeuse nog niet met succes afgerond, te weten Marketingcommunicatie en Media en Maatschappij. Het CBE heeft ter zitting toegelicht dat appellante inmiddels vijf keer een tentamen voor die vakken heeft afgelegd en vijf keer een (ruime) onvoldoende heeft behaald. Voor andere vakken heeft appellante de tentamens wel behaald, hoewel ten tijde van het afleggen van die tentamens zich dezelfde persoonlijke omstandigheden voordeden. Gelet hierop, ziet het College geen aanleiding voor het oordeel dat het CBE zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat geen causaal verband bestaat tussen de persoonlijke omstandigheden van appellante en het niet behaald hebben van de vakken Marketingcommunicatie en Media en Maatschappij. Voor het oordeel dat de examencommissie wegens persoonlijke omstandigheden van het geven van een bindend negatief studieadvies had moeten afzien, bestaat dan ook geen grond. Nu het ontbreken van causaal verband de beslissing appellante een bindend negatief studieadvies te geven reeds kan dragen, behoeft de stelling van appellante dat zij wel contact heeft gehouden met de studentendecaan geen bespreking meer.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/227
Rechter(s)	:	mrs. Nijenhof, Van der Spoel, Hoogvliet
Datum uitspraak	:	24 maart 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Christelijke Hogeschool Windesheim
Trefwoorden	:	BNSA [verschoonbare] Termijnoverschrijding
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b Awb artikel 6:7 Awb artikel 6:8 Awb artikel 6:9 Awb artikel 6:11
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3 Appellant voert aan dat hij niet al eerder beroep tegen de beslissing van de examencommissie van 16 juli 2014 heeft ingesteld omdat hij eerst wilde wachten op zijn cijfer. Het CBE heeft daarin terecht geen grond gezien de overschrijding van de beroepstermijn verschoonbaar te achten. Daarbij is mede in aanmerking genomen dat onder de beslissing van 16 juli 2014 uitdrukkelijk is vermeld dat daartegen binnen zes weken bij het CBE beroep kon worden ingesteld. Hetgeen appellant overigens heeft aangevoerd en betrekking heeft op juistheid van voormeld besluit, biedt evenmin reden voor verschoonbaarheid van de termijnoverschrijding.

Uitspraak in de zaak tussen:

[appellante], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Christelijke Hogeschool Windesheim, (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 juli 2014 heeft de examencommissie van de opleiding Bedrijfskunde MER aan appellant een bindend negatief studieadvies gegeven voor die opleiding.

Bij beslissing van 9 september 2014 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 30 oktober 2014, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 5 maart 2015.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift zes weken.

Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, vangt de termijn aan met ingang van de dag na die waarop de beslissing op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.

Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen. Ingevolge het tweede lid is bij verzending per post een beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn van de termijn ter post is bezorgd, mits het niet later dan een week na afloop van de termijn is ontvangen.

Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.2 De laatste dag van de termijn waarbinnen appellant beroep kon instellen tegen de beslissing van de examencommissie van 16 juli 2014 was 27 augustus 2014. Vast staat dat appellant pas na die datum beroep heeft ingesteld. Zijn tegen de beslissing van 16 juli 2014 gerichte beroepschrift is op 3 september 2014, derhalve na het einde van de beroepstermijn, bij het College binnengekomen en is blijkens het op de daarbij behorende enveloppe aangebrachte poststempel met de datum 2 september 2014 eerst na het einde van de beroepstermijn ter post bezorgd. Het College heeft dit beroepschrift doorgezonden naar het CBE.

2.3 Appellant voert aan dat hij niet al eerder beroep tegen de beslissing van de examencommissie van 16 juli 2014 heeft ingesteld omdat hij eerst wilde wachten op zijn cijfer. Het CBE heeft daarin terecht geen grond gezien de overschrijding van de beroepstermijn verschoonbaar te achten. Daarbij is mede in aanmerking genomen dat onder de beslissing van 16 juli 2014 uitdrukkelijk is vermeld dat daartegen binnen zes weken bij het CBE beroep kon worden ingesteld. Hetgeen appellant overigens heeft aangevoerd en betrekking heeft op juistheid van voormeld besluit, biedt evenmin reden voor verschoonbaarheid van de termijnoverschrijding.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/228
Rechter(s)	:	mrs. Nijenhof, Borman, Verheij
Datum uitspraak	:	4 februari 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	[tentamen] Fraude [tentamen] Inschrijving [punitieve] Maatregel Onregelmatigheden Proportionaliteit Procesbelang Spiekbriefje [Uitsluiting] tentamens Uitleg regelgeving Zelf voorzien
Artikelen	:	WHW artikel 7.12b lid 2 WHW artikel 7.12b lid 3 Awb artikel 8:41a OER Hogeschool Rotterdam artikel 9.5 lid 1 OER Hogeschool Rotterdam artikel 10.1.1 lid 3 Reglement tentaminering en examinering 11.9 aanhef en onderdeel a Reglement tentaminering en examinering artikel 11.9 lid 1 aanhef en onderdeel a Reglement tentaminering en examinering artikel 11.9 lid 2 aanhef en onderdeel a en j:
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Hoewel het CBE bij zijn beslissing van 29 september 2014 het beroep van appellant gericht tegen beslissing 1 gegrond heeft verklaard voor zover het betrekking heeft op de in die beslissing bedoelde termijn van uitsluiting en beslissing 1 in zoverre heeft vernietigd, heeft appellant niettemin belang bij de beoordeling van zijn beroep gericht tegen de beslissing van het CBE van 29 september 2014 voor zover het ziet op beslissing 1. Het CBE heeft de examencommissie op grond van artikel 9.5 van de OER bevoegd geacht appellant wegens een onregelmatigheid een sanctie op te leggen. Het CBE heeft het standpunt van de examencommissie, dat de onregelmatigheid als fraude is te kwalificeren, derhalve gevolgd. Dat oordeel van het CBE heeft, gelet op de door de examencommissie gehanteerde vaste gedragslijn met in zwaarte oplopende sancties in het licht van het aantal geconstateerde fraudegevallen, zijn weerslag op de bij beslissing 2 opgelegde sanctie. Het College zal om die reden het beroep van appellant in zoverre beoordelen. 2.3.2. Vaststaat dat appellant ten tijde van de tentaminering van de cursus FINBLR0313 niet stond ingeschreven voor dat tentamen. Dat appellant in de veronderstelling was dat het Bedrijfsbureau hem zou inschrijven en dat hij als gevolg van de omissie van het Bedrijfsbureau een onjuiste module heeft aangekruist op het formulier, doet aan die vaststelling niet af. Het CBE heeft zich daarom terecht op het standpunt gesteld dat deze niet-inschrijving een onregelmatigheid oplevert als bedoeld in artikel 11.9, eerste lid, aanhef en onder a, van het Reglement, omdat appellant geen recht had op deelname aan het tentamen. Ter zitting van het College heeft het CBE het standpunt ingenomen dat de door appellant begane onregelmatigheid is te kwalificeren als fraude, waarop in beginsel een sanctie dient te volgen. Volgens het CBE wordt streng toegezien op een juiste aanmelding voor tentamens, omdat een aanmelding mede dient ter identificatie van de studenten tijdens de tentaminering. Omdat deelname aan het tentamen in dit geval op oneigenlijke wijze heeft plaatsgevonden en deze onregelmatigheid onder het brede begrip fraude valt, is de examencommissie op grond van artikel 9.5, eerste lid, van de OER

bevoegd een sanctie op te leggen, aldus het CBE.
Hoewel het strenge toezicht op het recht op deelname aan tentamens op zichzelf, mede gezien de identificatie van de studenten die een tentamen afleggen, een redelijk doel dient, is naar het oordeel van het College de door appellant begane onregelmatigheid niet te kwalificeren als fraude. Daartoe acht het College redengevend dat in artikel 11.9 van het Reglement het begrip 'onregelmatigheid' en het begrip 'fraude' afzonderlijk van elkaar zijn gedefinieerd. Uit de definiëring van de twee onderscheiden begrippen, kan niet worden afgeleid dat de door appellant begane onregelmatigheid, als bedoeld in artikel 11.9, eerste lid aanhef en onder a, van het Reglement, valt onder het begrip 'fraude' als bedoeld in artikel 11.9, tweede lid, van het Reglement.
Gelet hierop heeft het CBE de examencommissie ten onrechte gevolgd in haar standpunt dat de door appellant begane onregelmatigheid door aan een tentamen deel te nemen terwijl hij daartoe geen recht had, als fraude is te kwalificeren. Dit oordeel neemt niet weg dat het CBE beslissing 1 terecht in stand heeft gelaten voor zover bij die beslissing het door appellant gemaakte tentamen voor de cursus FINBLR0313 ongeldig is verklaard. De examencommissie komt die bevoegdheid toe op grond van artikel 10.1.1, derde lid, van de OER.
(…)
2.4.1. Naar het oordeel van het College heeft het CBE, de examencommissie volgend, aannemelijk mogen achten dat appellant tijdens het tentamen voor de cursus FBEMAN0124 een spiekbrief voorhanden heeft gehad. In dit verband heeft het CBE de verklaring van de surveillante, waarin zij onder meer heeft verklaard dat appellant vanaf aanvang van het tentamen met een stijf dichtgeknepen hand zat en desgevraagd zijn hand niet opende, waarna zij zag dat appellant een briefje wegstopte in zijn mouw, van doorslaggevend belang mogen achten. De eerst in beroep door appellant overgelegde verklaringen leiden niet tot een ander oordeel. Die verklaringen die, naar stelling van appellant, van twee medestudenten zijn, zijn niet voorzien van een dagtekening en een handtekening. Daarmee valt niet vast te stellen dat die verklaringen zijn opgesteld door studenten die hebben deelgenomen aan het desbetreffende tentamen. De inhoud van die verklaringen leidt voorts niet tot het oordeel dat het CBE de verklaring van de surveillante niet van doorslaggevend belang heeft mogen achten.
2.4.2. Ter zitting van het College heeft het CBE bevestigd dat beslissing 2 van de examencommissie is gestoeld op de aanname dat ten tweeden male is geconstateerd dat appellant fraude heeft gepleegd en dat beslissing 2 in zoverre, gezien de vaste gedragslijn van in zwaarte oplopende sancties, voortborduurt op beslissing 1.
Zoals hiervoor onder 2.3.2. is overwogen, heeft het CBE, wat betreft beslissing 1, de examencommissie ten onrechte gevolgd in haar standpunt dat de door appellant begane onregelmatigheid als fraude is te kwalificeren.
Gelet hierop is beslissing 2 ten onrechte gebaseerd op het uitgangspunt dat ten tweeden male is geconstateerd dat appellant fraude heeft gepleegd. De examencommissie diende bij toepassing van haar vaste gedragslijn, die op zichzelf niet onredelijk is, als uitgangspunt te hanteren dat voor de eerste keer fraude is geconstateerd. Volgens die vaste gedragslijn leidt een eerste constatering van fraude in beginsel tot een jaar uitsluiting van deelname aan de desbetreffende cursus en niet tot een uitsluiting van deelname aan alle vormen van toetsing van alle vakken uit het studieprogramma, inclusief keuzevakken.
Het voorgaande leidt tot de slotsom dat het CBE het beroep van appellant gericht tegen de beslissing van het CBE van 29 september 2014 voor zover deze ziet op beslissing 2, ten onrechte ongegrond heeft verklaard.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Rotterdam (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 juni 2014 (hierna: beslissing 1) heeft de examencommissie IFM (hierna: de examencommissie) het door appellant gemaakte tentamen voor de cursus FINBLR0313 ongeldig verklaard en hem voor de duur van 12 maanden, ingaande op 1 juli 2014 uitgesloten van deelname aan en inleveren van werkstukken/opdracht voor die cursus.

Bij beslissing van 30 juni 2014 (hierna: beslissing 2) heeft de examencommissie het door appellant gemaakte tentamen voor de cursus FBEMAN0124 ongeldig verklaard en hem voor de duur van 6 maanden, ingaande op 1 juli 2014 uitgesloten van deelname aan alle vormen van toetsing van alle vakken uit het studieprogramma, inclusief keuzevakken.

Bij beslissing van 29 september 2014 heeft het CBE het door appellant tegen beslissing 1 ingestelde beroep gegrond verklaard voor zover het betrekking heeft op de in de beslissing bedoelde termijn van uitsluiting, beslissing 1 in zoverre vernietigd en bepaald dat de examencommissie in zoverre een nieuw besluit dient te nemen met inachtneming van hetgeen het CBE heeft overwogen. Bij diezelfde beslissing heeft het CBE het tegen beslissing 2 ingestelde beroep ongegrond verklaard en beslissing 2 gehandhaafd.

Tegen de beslissing van 29 september 2014 heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 28 januari 2015, waar appellant bijgestaan door mr. S. Burger, advocaat te Rotterdam, en verweerder vertegenwoordigd door mr. L.M. Petersen, drs. B.E. van Hillo-Visser en mr. J.A.M. Lemans, allen werkzaam bij de Hogeschool Rotterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.
Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het eerste lid, onderdelen a, b en d, en het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.

Ingevolge artikel 10.1.1, derde lid, van de Onderwijs- en Examenregeling 2013-2014 (hierna: OER), verplicht het Instituut voor Financieel Management de student zich in te schrijven voor deelname aan cursussen en toetsen in het onderwijs. Indien deze verplichting bestaat dan wordt de student hiervan vroegtijdig op de hoogte gesteld. Indien deze verplichting geldt en een student zich niet heeft ingeschreven, dan wordt de student uitgesloten van deelname aan de betreffende cursus en/of toetsen. Voor de cursussen van het Propedeusejaar worden de studenten door het bedrijfsbureau ingeschreven.

Ingevolge artikel 9.5, eerste lid, kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste één jaar. Bij ernstige fraude kan het College van Bestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen, zie artikel 7.12b lid 2 WHW.

Ingevolge artikel 11.9, aanhef, van het Reglement tentaminering en examinering (hierna: Reglement) is de examencommissie verantwoordelijk voor de goede gang van zaken tijdens tentamens en examens en dient zij maatregelen te nemen om onregelmatigheden te voorkomen.

Ingevolge het eerste lid, aanhef en onder a, wordt onder onregelmatigheden onder meer verstaan het onrechtmatig deelnemen aan een tentamen:
- geen recht hebben op deelname;
- zich niet kunnen of willen legitimeren;
- niet tekenen van de presentielijst;
- onder een valse identiteit deelnemen.

Ingevolge het tweede lid wordt onder fraude onder meer verstaan:
a. wanneer tijdens of na een tentamen geconstateerd wordt dat de student gebruik maakt, gebruik heeft gemaakt van niet toegestane hulpmiddelen;
(…);
j. indien de student op enige andere wijze aanleiding geeft tot frauderen of zelf fraudeert.

Ingevolge artikel 11.11 kan, indien een student op enig moment onregelmatigheden pleegt, door de surveillant zonder verdere discussie het tentamen van de student onderbroken worden, het werk ingenomen en de student de verdere toegang tot de toetsruimte ontzegd.

De examencommissie hanteert bij gebruikmaking van haar bevoegdheid neergelegd in artikel 9.5 van de OER de volgende vaste gedragslijn:
☐ bij een eerste constatering van fraude volgt ongeldigverklaring van het gemaakte tentamen en een jaar uitsluiting van deelname aan het betreffende vak;
☐ bij een tweede constatering van fraude volgt ongeldigverklaring van het gemaakte tentamen en een half jaar uitsluiting van deelname aan alle vormen van toetsing van alle vakken uit het studieprogramma, inclusief keuzevakken;
☐ bij een derde constatering van fraude volgt ongeldigverklaring van het gemaakte tentamen en een jaar uitsluiting van deelname aan alle vormen van toetsing van alle vakken uit het studieprogramma, inclusief keuzevakken.

2.2. Het CBE heeft in zijn beslissing van 29 september 2014 wat beslissing 1 betreft, overwogen dat vaststaat dat appellant niet gerechtigd was tot deelname aan het tentamen en dat appellant om die reden een onregelmatigheid heeft begaan als bedoeld in artikel 11.9, eerste lid en onder a, van het Reglement. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoende moeite heeft gedaan om zijn vergissing te herstellen door de inschrijving te controleren in de periode voorafgaande aan de toets.

Wat beslissing 2 betreft, heeft het CBE overwogen dat de examencommissie aannemelijk mocht achten dat appellant een spiekbriefje voorhanden heeft gehad bij het tentamen voor de cursus FBEMAN0124. De blote ontkenning van appellant geeft volgens het CBE geen aanleiding om appellant in zijn standpunt te volgen dat hij geen spiekbrief voorhanden heeft gehad. Daarbij heeft het de toelichting van de examencommissie ter zitting over de waarnemingen van de surveillant van doorslaggevend belang geacht.

Het CBE heeft vervolgens overwogen dat de bij beslissing 1 en beslissing 2 opgelegde maatregelen tezamen in de praktijk zullen leiden tot een zeer langdurige studievoortgangsblokkade en dat het effect van de opgelegde maatregelen daarmee disproportioneel is. Om die reden heeft het CBE het beroep gericht tegen beslissing 1 gegrond verklaard voor zover het betrekking heeft op de in die beslissing bedoelde termijn van uitsluiting, beslissing 1 in zoverre vernietigd en bepaald dat de examencommissie in zoverre een nieuw besluit dient te nemen.

Het beroep gericht tegen de beslissing van het CBE van 29 september 2014 voor zover deze ziet op beslissing 1.

2.3. Appellant betoogt dat hij als tweedejaarsstudent nog een propedeusevak had openstaan en dat hij ervan uitging dat het Bedrijfsbureau hem automatisch zou inschrijven voor dat vak. Toen bleek dat het Bedrijfsbureau hem niet had ingeschreven, is hij naar het Bedrijfsbureau gegaan en heeft hij op een formulier per abuis een onjuiste modulecode aangekruist, aldus appellant. Appellant voert aan dat hij pas tijdens het aftekenen van de presentielijst voor het tentamen zijn vergissing bemerkte en dat hij niet voor de cursus FINBLR0313 stond ingeschreven. Omdat hij in de paniek raakte en niet wist wat hem te doen stond, heeft hij niettemin het tentamen gemaakt en daarvoor het cijfer 7,5 behaald. De uitsluiting van deelname brengt voor hem een ernstige studiebelemmering met zich, aldus appellant.

2.3.1. Hoewel het CBE bij zijn beslissing van 29 september 2014 het beroep van appellant gericht tegen beslissing 1 gegrond heeft verklaard voor zover het betrekking heeft op de in die beslissing bedoelde termijn van uitsluiting en beslissing 1 in zoverre heeft vernietigd, heeft appellant

niettemin belang bij de beoordeling van zijn beroep gericht tegen de beslissing van het CBE van 29 september 2014 voor zover het ziet op beslissing 1. Het CBE heeft de examencommissie op grond van artikel 9.5 van de OER bevoegd geacht appellant wegens een onregelmatigheid een sanctie op te leggen. Het CBE heeft het standpunt van de examencommissie, dat de onregelmatigheid als fraude is te kwalificeren, derhalve gevolgd. Dat oordeel van het CBE heeft, gelet op de door de examencommissie gehanteerde vaste gedragslijn met in zwaarte oplopende sancties in het licht van het aantal geconstateerde fraudegevallen, zijn weerslag op de bij beslissing 2 opgelegde sanctie. Het College zal om die reden het beroep van appellant in zoverre beoordelen.

2.3.2. Vaststaat dat appellant ten tijde van de tentaminering van de cursus FINBLR0313 niet stond ingeschreven voor dat tentamen. Dat appellant in de veronderstelling was dat het Bedrijfsbureau hem zou inschrijven en dat hij als gevolg van de omissie van het Bedrijfsbureau een onjuiste module heeft aangekruist op het formulier, doet aan die vaststelling niet af. Het CBE heeft zich daarom terecht op het standpunt gesteld dat deze niet-inschrijving een onregelmatigheid oplevert als bedoeld in artikel 11.9, eerste lid, aanhef en onder a, van het Reglement, omdat appellant geen recht had op deelname aan het tentamen.

Ter zitting van het College heeft het CBE het standpunt ingenomen dat de door appellant begane onregelmatigheid is te kwalificeren als fraude, waarop in beginsel een sanctie dient te volgen. Volgens het CBE wordt streng toegezien op een juiste aanmelding voor tentamens, omdat een aanmelding mede dient ter identificatie van de studenten tijdens de tentaminering. Omdat deelname aan het tentamen in dit geval op oneigenlijke wijze heeft plaatsgevonden en deze onregelmatigheid onder het brede begrip fraude valt, is de examencommissie op grond van artikel 9.5, eerste lid, van de OER bevoegd een sanctie op te leggen, aldus het CBE.

Hoewel het strenge toezicht op het recht op deelname aan tentamens op zichzelf, mede gezien de identificatie van de studenten die een tentamen afleggen, een redelijk doel dient, is naar het oordeel van het College de door appellant begane onregelmatigheid niet te kwalificeren als fraude. Daartoe acht het College redengevend dat in artikel 11.9 van het Reglement het begrip ‘onregelmatigheid’ en het begrip ‘fraude’ afzonderlijk van elkaar zijn gedefinieerd. Uit de definiëring van de twee onderscheiden begrippen, kan niet worden afgeleid dat de door appellant begane onregelmatigheid, als bedoeld in artikel 11.9, eerste lid aanhef en onder a, van het Reglement, valt onder het begrip ‘fraude’ als bedoeld in artikel 11.9, tweede lid, van het Reglement.

Gelet hierop heeft het CBE de examencommissie ten onrechte gevolgd in haar standpunt dat de door appellant begane onregelmatigheid door aan een tentamen deel te nemen terwijl hij daartoe geen recht had, als fraude is te kwalificeren. Dit oordeel neemt niet weg dat het CBE beslissing 1 terecht in stand heeft gelaten voor zover bij die beslissing het door appellant gemaakte tentamen voor de cursus FINBLR0313 ongeldig is verklaard. De examencommissie komt die bevoegdheid toe op grond van artikel 10.1.1, derde lid, van de OER.

2.3.3. Gelet op het voorgaande, dient de beslissing van het CBE van 29 september 2014 te worden vernietigd voor zover de examencommissie daarbij is opgedragen een nieuwe beslissing te nemen in de plaats van het vernietigde deel van beslissing 1.

Het beroep gericht tegen de beslissing van het CBE van 29 september 2014 voor zover deze ziet op beslissing 2.

2.4. Appellant betoogt dat het CBE de examencommissie ten onrechte heeft gevolgd in het standpunt dat hij tijdens het tentamen voor de cursus FBEMAN0124 een spiekbrief heeft gebruikt. De surveillante heeft geen spiekbrief aangetroffen. Aangezien hij in de paniek is geraakt, is hij met de surveillante in discussie gegaan en heeft hij vervolgens het lokaal verlaten, aldus appellant. Appellant heeft ter nadere motivering van zijn betoog in beroep twee getuigenverklaringen overgelegd.

2.4.1. Naar het oordeel van het College heeft het CBE, de examencommissie volgend, aannemelijk mogen achten dat appellant tijdens het tentamen voor de cursus FBEMAN0124 een spiekbrief voorhanden heeft gehad. In dit verband heeft het CBE de verklaring van de surveillante, waarin zij onder meer heeft verklaard dat appellant vanaf aanvang van het tentamen met een stijf dichtgeknepen hand zat en desgevraagd zijn hand niet opende, waarna zij zag dat appellant een briefje wegstopte in zijn mouw, van doorslaggevend belang mogen achten. De eerst in beroep door appellant overgelegde verklaringen leiden niet tot een ander oordeel. Die verklaringen die, naar stelling van appellant, van twee medestudenten zijn, zijn niet voorzien van een dagtekening en een handtekening. Daarmee valt niet vast te stellen dat die verklaringen zijn opgesteld door studenten die hebben deelgenomen aan het desbetreffende tentamen. De inhoud van die verklaringen leidt voorts niet tot het oordeel dat het CBE de verklaring van de surveillante niet van doorslaggevend belang heeft mogen achten.

Naar het oordeel van het College heeft het CBE de examencommissie terecht bevoegd geacht om appellant op grond van artikel 9.5 van de OER een sanctie op te leggen.

2.4.2. Ter zitting van het College heeft het CBE bevestigd dat beslissing 2 van de examencommissie is gestoeld op de aanname dat ten tweeden male is geconstateerd dat appellant fraude heeft gepleegd en dat beslissing 2 in zoverre, gezien de vaste gedragslijn van in zwaarte oplopende sancties, voortborduurt op beslissing 1. Zoals hiervoor onder 2.3.2. is overwogen, heeft het CBE, wat betreft beslissing 1, de examencommissie ten onrechte gevolgd in haar standpunt dat de door appellant begane onregelmatigheid als fraude is te kwalificeren.

Gelet hierop is beslissing 2 ten onrechte gebaseerd op het uitgangspunt dat ten tweeden male is geconstateerd dat appellant fraude heeft gepleegd. De examencommissie diende bij toepassing van haar vaste gedragslijn, die op zichzelf niet onredelijk is, als uitgangspunt te hanteren dat voor de eerste keer fraude is geconstateerd. Volgens die vaste gedragslijn leidt een eerste constatering van fraude in beginsel tot een jaar uitsluiting van deelname aan de desbetreffende cursus en niet tot een uitsluiting van deelname aan alle vormen van toetsing van alle vakken uit het studieprogramma, inclusief keuzevakken.

Het voorgaande leidt tot de slotsom dat het CBE het beroep van appellant gericht tegen de beslissing van het CBE van 29 september 2014 voor zover deze ziet op beslissing 2, ten onrechte ongegrond heeft verklaard.

2.5. Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 29 september 2014 dient te worden vernietigd voor zover de examencommissie daarbij is opgedragen een nieuwe beslissing te nemen in de plaats van het vernietigde deel van beslissing 1 en voor zover daarbij het beroep van appellant gericht tegen beslissing 2 ongegrond is verklaard. Doende hetgeen het CBE zou behoren te doen, zal het College het beroep van appellant tegen beslissing 2 van de examencommissie van 30 juni 2014 gegrond verklaren en die beslissing vernietigen voor zover appellant daarbij voor de duur van 6 maanden is uitgesloten van deelname aan alle vormen van toetsing van alle vakken uit het studieprogramma, inclusief keuzevakken.

Voor zover de examencommissie in zoverre een nieuwe beslissing wenst te nemen, zal zij zich, in het licht van de proportionaliteit van de sanctie en de gevolgen die een op te leggen sanctie voor de studievoortgang van appellant heeft, rekenschap dienen te geven van de omstandigheid dat appellant ten onrechte gedurende een jaar is uitgesloten van de cursus FINBLR0313 en als gevolg daarvan een aantal herkansingen van het tentamen heeft gemist.

2.6. Het CBE dient op navolgende wijze in de proceskosten van appellant te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het CBE van 29 september 2014, voor zover de examencommissie daarbij is opgedragen een nieuwe beslissing te nemen in de plaats van het vernietigde deel van de beslissing van 30 juni 2014 met kenmerk KaiWA/LanAA/1314-429 en voor zover daarbij het beroep van appellant gericht tegen de beslissing van 30 juni 2014 met kenmerk KaiWA/LanAA/1314-430 ongegrond is verklaard;
III. verklaart het beroep van appellant tegen de beslissing van de 30 juni 2014 met kenmerk KaiWA/LanAA/1314-430 gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van 30 juni 2014 met kenmerk KaiWA/LanAA/1314-430 voor zover appellant daarbij voor de duur van 6 maanden is uitgesloten van deelname aan alle vormen van toetsing van alle vakken uit het studieprogramma, inclusief keuzevakken;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde deel van de beslissing van 29 september 2014;
VI. veroordeelt het CBE tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 490,00 (zegge: vierhonderdnegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

VII. gelast dat het CBE aan appellant het door hem betaalde griffierecht voor de behandeling van het beroep ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2014/230
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Scholten-Hinloopen en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	10 september 2015
Partijen	:	Appellant en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	algemeen verbindend voorschrift bekostigingsmodel instellingscollegegeld instellingscollegegeldtarief kennelijk onredelijk onbillijkheid onderzoeksopslag overgangsregeling rechterlijke toetsing rijksbijdrage terughoudendheid vertrouwen waarschuwen werkelijke kosten wetswijziging
Artikelen	:	WHW: artikel 7.45a WHW: artikel 7.46, lid 1 WHW: artikel 7.46, lid 5 Awb: artikel 7:12, eerste lid Awb: artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a Awb: artikel 8:72 Inschrijvingsbesluit Universiteit van Amsterdam 2014-2015: artikel 1.13 Inschrijvingsbesluit Universiteit van Amsterdam 2014-2015: artikel 2.4
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4 Appellant betoogt dat verweerder hem ten onrechte het tarief in rekening heeft gebracht. Hij voert aan dat het tarief te hoog is, nu het de grenzen van een als redelijk aan te merken wederprestatie voor genoten onderwijs te buiten gaat. Hij stelt in dit verband dat de werkelijke kosten voor de masteropleiding € 5.638.00 voor één jaar en € 7.232,00 voor twee jaren bedragen. Hij voert aan dat verweerder in zijn beslissing van 26 september 2014 ten onrechte niet op dit betoog is ingegaan en niet heeft gemotiveerd hoe het tarief tot stand is gekomen. Verder voert appellant het volgende aan. Toen hij in 2009 startte met de bacheloropleiding, was hij het wettelijk collegegeldtarief verschuldigd. Hij mocht erop vertrouwen dat dit gedurende de gehele opleiding van toepassing zou zijn. Bij aanvang van de opleiding in 2009 kon hij redelijkerwijs niet weten dat hij voor de masteropleiding het tarief verschuldigd zou zijn. Andere universiteiten hebben ruimere overgangsregelingen getroffen. 2.4.1 Verweerder is in zijn beslissing van 26 september 2014 niet inhoudelijk ingegaan op het betoog van appellant dat het tarief te hoog is, nu het de grenzen van een als redelijk aan te merken wederprestatie voor genoten onderwijs te buiten gaat. Hij heeft het standpunt ingenomen dat het tarief in een algemeen verbindend voorschrift (hierna: avv), te weten het Inschrijvingsbesluit, is vastgelegd en tegen een avv geen rechtsmiddelen kunnen worden aangewend. 2.4.2 Een door het desbetreffende instellingsbestuur krachtens artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW vastgestelde regeling, waarvan de krachtens artikel 7.46, tweede lid, door dat bestuur vastgestelde hoogte van het instellingscollegegeld deel van uitmaakt, zoals in dit geval het Inschrijvingsbesluit, is een avv. Ingevolge artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), kan tegen een besluit inhoudende een avv geen beroep worden ingesteld. In het kader van het beroep tegen een

individueel besluit beperkt de rechterlijke toetsing van een dergelijk voorschrift zich tot de vraag of het in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel, of dat toepassing ervan in het voorliggende concrete geval kennelijk onredelijk is. Het is aan het regelgevend bevoegd gezag, in dit geval verweerder, om de verschillende belangen, die bij het nemen van een besluit inhoudende een avv betrokken zijn, tegen elkaar af te wegen. De rechter heeft daarbij niet tot taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen moet worden toegekend naar eigen inzicht vast te stellen en heeft ook overigens daarbij terughoudendheid te betrachten.
2.4.3 Nu verweerder in zijn beslissing van 26 september 2014 in het geheel geen motivering heeft gegeven aangaande de totstandkoming van het tarief, komt het College tot het oordeel dat de beslissing ondeugdelijk is gemotiveerd, hetgeen in strijd is met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb.
(…)
2.6.1 Volgens het verweerschrift van 13 januari 2015 en de door verweerder ter zitting van het College gegeven toelichting, is verweerder bij de vaststelling van het tarief uitgegaan van het zogenoemde bekostigingsmodel, hetgeen, kort gezegd, inhoudt dat hij aansluiting heeft gezocht bij het bedrag dat de instelling voor een bekostigde student van het Rijk ontvangt. Als startpunt heeft verweerder verder voor de verschillende opleidingen de hoogte van de studentgebonden inkomsten in de rijksbijdrage 2008 genomen, inclusief de onderzoeksopslag. Verweerder heeft in de daaropvolgende studiejaren, ook in het studiejaar 2014-2015, steeds hierbij aangesloten. In dit verband heeft verweerder het belang van onderzoek door docenten voor de kwaliteit van het onderwijs benadrukt. In het licht van deze motivering en hetgeen in 2.4.2 is overwogen, biedt het betoog van appellant geen grond voor het oordeel dat het tarief kennelijk onredelijk hoog is.
2.6.2 Hetgeen appellant voor het overige heeft aangevoerd, biedt evenmin grond voor het oordeel dat toepassing van het tarief in dit geval kennelijk onredelijk is.
Verweerder heeft toegelicht dat studenten die ingevolge de WHW het instellingscollegegeld verschuldigd zijn, niet door het Rijk worden bekostigd. Om die reden heeft hij ervoor gekozen het aantal uitzonderingen in de overgangsregeling beperkt te houden. Hetgeen appellant heeft aangevoerd, geeft geen grond voor het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid tot deze keuze heeft kunnen komen en ruimere overgangsregelingen had dienen te treffen. Dat andere universiteiten ruimere overgangsregelingen hebben getroffen, dan wel een lager instellingscollegegeldtarief hanteren, maakt niet dat in het geval van appellant sprake is van een kennelijke onredelijkheid. Daarbij wordt mede in aanmerking genomen dat het in beginsel aan het instellingsbestuur is om de hoogte van het instellingscollegegeldtarief vast te stellen.
De bachelor- en masteropleiding worden niet als één opleiding aangemerkt en bovendien vindt de inschrijving voor een opleiding ingevolge artikel 7.32, vierde lid, van de WHW uitsluitend voor een collegejaar plaats. Zoals het College verder eerder heeft overwogen (uitspraak van 17 december 2012 in zaak nr. 2012/113; www.cbho.nl) houdt het starten van een opleiding tegen een vastgesteld collegegeldtarief op zichzelf geen recht in dat de hoogte ervan gedurende de hele looptijd van de studie onveranderd blijft. Gelet hierop en op de omstandigheid dat het collegegeld jaarlijks wordt vastgesteld, bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder appellant bij aanvang van de bacheloropleiding had moeten waarschuwen voor een eventuele toekomstige verhoging van het collegegeld en dat, nu hij dit niet heeft gedaan, de hoogte van het verschuldigde collegegeld de gehele opleiding gelijk dient te blijven. Verder is appellant tijdig en afdoende vóór aanvang van de masteropleiding op de hoogte gesteld van de wetswijziging. Hieraan is rond september 2010 veel aandacht besteed door de universiteit

en de media (vergelijk de uitspraak van het College van 16 april 2013 in zaak nr. 2012/236; www.cbho.nl). Verder heeft appellant hierover een informatiebrief ontvangen in mei 2012.
2.6.3 Gelet op het vorenoverwogene ziet het College aanleiding de rechtsgevolgen van de beslissing van 26 september 2014 in stand te laten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 3 juli 2014 heeft het Hoofd Centrale Studentenadministratie appellant namens verweerder meegedeeld dat hij voor het studiejaar 2014-2015 voor de masteropleiding Privaatrecht het instellingscollegegeldtarief van € 12.000,00 (hierna: het tarief) verschuldigd is.

Bij beslissing van 26 september 2014 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 10 april 2015, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. E.L.C.M. Rijnders en drs. F.D. Boels, beiden werkzaam bij de Universiteit van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.45a van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) is een student het wettelijk collegegeld verschuldigd voor één bachelor- of één masteropleiding indien hij of zij niet eerder een bachelor- of mastergraad heeft behaald. Deze voorwaarde geldt niet voor een student die voor de eerste maal een opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg volgt.
Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, is een student die niet voldoet aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 7.45a, het instellingscollegegeld verschuldigd.
Ingevolge het vijfde lid stelt het instellingsbestuur regels vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel.

2.2 Verweerder heeft ingevolge artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW het Inschrijvingsbesluit Universiteit van Amsterdam 2014-2015 (hierna: het Inschrijvingsbesluit) vastgesteld.
Ingevolge artikel 2.4 van het Inschrijvingsbesluit is voor het studiejaar 2014-2015 voor de masteropleiding Privaatrecht het instellingscollegegeld vastgesteld op € 12.000,00.
Ingevolge artikel 1.13 kan verweerder van deze regeling afwijken, indien een bepaling in deze regeling zou leiden tot een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard.

2.3 Appellant heeft in 1994 het doctoraalexamen van de opleiding Economie behaald. In 2009 is hij gestart met de (deeltijd)opleiding Rechten. In de zomer van 2014 heeft hij de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid afgerond. In september 2014 is hij gestart met de masteropleiding Privaatrecht.

2.4 Appellant betoogt dat verweerder hem ten onrechte het tarief in rekening heeft gebracht. Hij voert aan dat het tarief te hoog is, nu het de grenzen van een als redelijk aan te merken wederprestatie voor genoten onderwijs te buiten gaat. Hij stelt in dit verband dat de werkelijke kosten voor de masteropleiding € 5.638.00 voor één jaar en
€ 7.232,00 voor twee jaren bedragen. Hij voert aan dat verweerder in zijn beslissing van 26 september 2014 ten onrechte niet op dit betoog is ingegaan en niet heeft gemotiveerd hoe het tarief tot stand is gekomen. Verder voert appellant het volgende aan. Toen hij in 2009 startte met de bacheloropleiding, was hij het wettelijk collegegeldtarief verschuldigd. Hij mocht erop

vertrouwen dat dit gedurende de gehele opleiding van toepassing zou zijn. Bij aanvang van de opleiding in 2009 kon hij redelijkerwijs niet weten dat hij voor de masteropleiding het tarief verschuldigd zou zijn. Andere universiteiten hebben ruimere overgangsregelingen getroffen.

2.4.1 Verweerder is in zijn beslissing van 26 september 2014 niet inhoudelijk ingegaan op het betoog van appellant dat het tarief te hoog is, nu het de grenzen van een als redelijk aan te merken wederprestatie voor genoten onderwijs te buiten gaat. Hij heeft het standpunt ingenomen dat het tarief in een algemeen verbindend voorschrift (hierna: avv), te weten het Inschrijvingsbesluit, is vastgelegd en tegen een avv geen rechtsmiddelen kunnen worden aangewend.

2.4.2 Een door het desbetreffende instellingsbestuur krachtens artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW vastgestelde regeling, waarvan de krachtens artikel 7.46, tweede lid, door dat bestuur vastgestelde hoogte van het instellingscollegegeld deel van uitmaakt, zoals in dit geval het Inschrijvingsbesluit, is een avv. Ingevolge artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), kan tegen een besluit inhoudende een avv geen beroep worden ingesteld. In het kader van het beroep tegen een individueel besluit beperkt de rechterlijke toetsing van een dergelijk voorschrift zich tot de vraag of het in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel, of dat toepassing ervan in het voorliggende concrete geval kennelijk onredelijk is. Het is aan het regelgevend bevoegd gezag, in dit geval verweerder, om de verschillende belangen, die bij het nemen van een besluit inhoudende een avv betrokken zijn, tegen elkaar af te wegen. De rechter heeft daarbij niet tot taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen moet worden toegekend naar eigen inzicht vast te stellen en heeft ook overigens daarbij terughoudendheid te betrachten.

2.4.3 Nu verweerder in zijn beslissing van 26 september 2014 in het geheel geen motivering heeft gegeven aangaande de totstandkoming van het tarief, komt het College tot het oordeel dat de beslissing ondeugdelijk is gemotiveerd, hetgeen in strijd is met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb.

2.5 Gelet op het voorgaande is het beroep gegrond en dient de beslissing van verweerder van 26 september 2014 te worden vernietigd.

2.6 Het College zal onderzoeken of aanleiding bestaat om met toepassing van artikel 8:72 van de Awb de rechtsgevolgen van de beslissing van 26 september 2014 in stand te laten.

2.6.1 Volgens het verweerschrift van 13 januari 2015 en de door verweerder ter zitting van het College gegeven toelichting, is verweerder bij de vaststelling van het tarief uitgegaan van het zogenoemde bekostigingsmodel, hetgeen, kort gezegd, inhoudt dat hij aansluiting heeft gezocht bij het bedrag dat de instelling voor een bekostigde student van het Rijk ontvangt. Als startpunt heeft verweerder verder voor de verschillende opleidingen de hoogte van de studentgebonden inkomsten in de rijksbijdrage 2008 genomen, inclusief de onderzoeksopslag. Verweerder heeft in de daaropvolgende studiejaren, ook in het studiejaar 2014-2015, steeds hierbij aangesloten. In dit verband heeft verweerder het belang van onderzoek door docenten voor de kwaliteit van het onderwijs benadrukt. In het licht van deze motivering en hetgeen in 2.4.2 is overwogen, biedt het betoog van appellant geen grond voor het oordeel dat het tarief kennelijk onredelijk hoog is.

2.6.2 Hetgeen appellant voor het overige heeft aangevoerd, biedt evenmin grond voor het oordeel dat toepassing van het tarief in dit geval kennelijk onredelijk is.

Verweerder heeft toegelicht dat studenten die ingevolge de WHW het instellingscollegegeld verschuldigd zijn, niet door het Rijk worden bekostigd. Om die reden heeft hij ervoor gekozen het aantal uitzonderingen in de overgangsregeling beperkt te houden. Hetgeen appellant heeft aangevoerd, geeft geen grond voor het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid tot deze keuze heeft kunnen komen en ruimere overgangsregelingen had dienen te treffen. Dat andere universiteiten ruimere overgangsregelingen hebben getroffen, dan wel een lager instellingscollegegeldtarief hanteren, maakt niet dat in het geval van appellant sprake is van een kennelijke onredelijkheid. Daarbij wordt mede in aanmerking genomen dat het in beginsel aan het instellingsbestuur is om de hoogte van het instellingscollegegeldtarief vast te stellen.

De bachelor- en masteropleiding worden niet als één opleiding aangemerkt en bovendien vindt de inschrijving voor een opleiding ingevolge artikel 7.32, vierde lid, van de WHW uitsluitend voor een collegejaar plaats. Zoals het College verder eerder heeft overwogen (uitspraak van 17 december 2012 in zaak nr. 2012/113; www.cbho.nl) houdt het starten van een opleiding tegen een vastgesteld collegegeldtarief op zichzelf geen recht in dat de hoogte ervan gedurende de hele looptijd van de studie onveranderd blijft. Gelet hierop en op de omstandigheid dat het collegegeld jaarlijks wordt vastgesteld, bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder appellant bij

aanvang van de bacheloropleiding had moeten waarschuwen voor een eventuele toekomstige verhoging van het collegegeld en dat, nu hij dit niet heeft gedaan, de hoogte van het verschuldigde collegegeld de gehele opleiding gelijk dient te blijven. Verder is appellant tijdig en afdoende vóór aanvang van de masteropleiding op de hoogte gesteld van de wetswijziging. Hieraan is rond september 2010 veel aandacht besteed door de universiteit en de media (vergelijk de uitspraak van het College van 16 april 2013 in zaak nr. 2012/236; www.cbho.nl). Verder heeft appellant hierover een informatiebrief ontvangen in mei 2012.

2.6.3 Gelet op het vorenoverwogene ziet het College aanleiding de rechtsgevolgen van de beslissing van 26 september 2014 in stand te laten.

2.7 Van proceskosten die voor vergoeding is aanmerking komen, is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam van 26 september 2014, kenmerk 2014cb0309;
III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van de onder II. vermelde beslissing in stand blijven;
IV. gelast dat het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam aan [naam appellant] het door hem betaalde griffierecht voor de behandeling van het beroep ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2014/231
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Troostwijk, Verheij
Datum uitspraak	:	5 maart 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Bindend negatief studieadvies Bijzondere omstandigheden BNSA Studentendecaan Waarschuwing
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 1 OER HvA artikel 6.3 OER HvA artikel 6.4
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Uit hetgeen appellante in beroep naar voren heeft gebracht en uit de daarbij door haar overgelegde stukken komt naar voren dat zij in (een deel van) de studiejaren 2012-2013 en 2013-2014 door persoonlijke omstandigheden niet heeft kunnen studeren. Daarmee is echter niet gezegd dat die omstandigheden aanleiding hadden moeten geven af te zien van het uitbrengen van een bindend negatief studieadvies. Appellante heeft op 18 juli 2014 met de studentendecaan gesproken over haar studieresultaten. In dat gesprek heeft zij blijkbaar uitsluitend gesproken over de persoonlijke omstandigheden die er in het studiejaar 2012-2013 toe hebben geleid dat zij onder haar normale niveau heeft gepresteerd. In het verslag dat van dit gesprek is opgesteld is immers vermeld dat appellante heeft gesteld dat haar matige prestaties in het studiejaar 2013-2014 geen verband houden met deze omstandigheden. Andere omstandigheden zijn niet vermeld. De in het studiejaar 2013-2014 vastgestelde matige studieprestatie wijt appellante aan de faalangst die zij vooral bij het maken van tentamens ondervond. Dit probleem heeft zij echter niet op of vóór 18 juli 2014 besproken, maar zij heeft dit pas naar voren gebracht ter zitting bij verweerder op 23 september 2014, waarbij zij een verklaring heeft overgelegd van de gezondheidspsychologe bij wie zij sinds medio 2014 onder behandeling is. Door de late melding kon met deze persoonlijke omstandigheid, wat daar verder ook van zij, geen rekening (meer) worden gehouden, bijvoorbeeld door het aanbieden van een aangepast studieprogramma of een (extra) herkansing buiten het reguliere programma voor het tentamen sociale psychologie dat appellante eerder niet succesvol had afgelegd en dat haar voldoende punten had kunnen opleveren om de propedeutische fase af te ronden. De gevolgen van de late melding komen voor risico van appellante, die immers in maart 2014, en dus tijdig, was gewaarschuwd dat zij bij het uitblijven van voldoende studieprestaties een bindend negatief studieadvies zou (kunnen) krijgen. Appellante was bovendien bekend met de ter zake geldende regels omdat zij in het studiejaar 2012-2013 met de studentendecaan contact heeft gehad over de problemen in dat studiejaar en het toen dreigende bindend negatief studieadvies. Dit leidt tot het oordeel dat verweerder de beslissing waarbij de Examencommissie aan appellante een bindend negatief studieadvies heeft gegeven terecht in stand heeft gelaten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 juli 2014 heeft de voorzitter van de Examencommissie namens de voorzitter van het domein Maatschappij en Recht van de Hogeschool van Amsterdam aan appellante een bindend negatief studieadvies gegeven.

Op 22 augustus 2014 heeft appellante tegen deze beslissing administratief beroep ingesteld bij verweerder.

Bij beslissing van 25 september 2014, schriftelijk gemotiveerd op 11 november 2014, heeft verweerder het beroep ongegrond verklaard.

Bij brief van 4 november 2014 heeft appellante tegen de beslissing van 25 september 2014 beroep bij het College ingesteld.

Het College heeft het beroep behandeld op 16 februari 2015, waar appellante is verschenen in persoon en verweerder, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.
Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

2.2. In artikel 6.3 van de Onderwijs- en examenregeling van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: de OER) is, voor zover hier van belang, bepaald dat de examencommissie namens de domeinvoorzitter een bindend negatief studieadvies uitbrengt indien de student aan het einde van het tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet heeft behaald.
Ingevolge artikel 6.4 van de OER moet, voor zover hier van belang, een student eenmaal tijdig via SIS en eenmaal op redelijke termijn door de opleiding worden gewaarschuwd dat hij een bindend negatief studieadvies kan ontvangen en wat daarvan de gevolgen kunnen zijn. Een bindend negatief studieadvies wordt in geval er melding is gemaakt van persoonlijke omstandigheden die studievertraging hebben veroorzaakt, niet eerder afgegeven dan nadat de studentendecaan daarover een advies heeft uitgebracht.

2.3. Tussen partijen is niet in geschil dat appellante de propedeutische fase van haar opleiding niet heeft afgerond voor het einde van het tweede studiejaar en dat zij tijdig is gewaarschuwd dat om die reden een bindend negatief studieadvies zou kunnen worden uitgebracht.

2.4. Appellante betoogt dat aan haar geen bindend negatief studieadvies had mogen worden gegeven vanwege haar persoonlijke omstandigheden die eraan in de weg hebben gestaan dat zij voor het einde van het tweede studiejaar de propedeutische fase kon afronden. Zij heeft gewezen op de juridische strijd waarmee zij in 2012-2013 met haar ex-echtgenoot was verwikkeld en op haar faalangst, paniekaanvallen en concentratieproblemen.

2.4.1. Uit hetgeen appellante in beroep naar voren heeft gebracht en uit de daarbij door haar overgelegde stukken komt naar voren dat zij in (een deel van) de studiejaren 2012-2013 en 2013-2014 door persoonlijke omstandigheden niet heeft kunnen studeren. Daarmee is echter niet gezegd dat die omstandigheden aanleiding hadden moeten geven af te zien van het uitbrengen van een bindend negatief studieadvies.
Appellante heeft op 18 juli 2014 met de studentendecaan gesproken over haar studieresultaten. In dat gesprek heeft zij blijkbaar uitsluitend gesproken over de persoonlijke omstandigheden die er in het studiejaar 2012-2013 toe hebben geleid dat zij onder haar normale niveau heeft gepresteerd. In het verslag dat van dit gesprek is opgesteld is immers vermeld dat appellante heeft gesteld dat haar matige prestaties in het studiejaar 2013-2014 geen verband houden met deze omstandigheden. Andere omstandigheden zijn niet vermeld.
De in het studiejaar 2013-2014 vastgestelde matige studieprestatie wijt appellante aan de faalangst die zij vooral bij het maken van tentamens ondervond. Dit probleem heeft zij echter niet op of vóór 18 juli 2014 besproken, maar zij heeft dit pas naar voren gebracht ter zitting bij verweerder op 23 september 2014, waarbij zij een verklaring heeft overgelegd van de gezondheidspsychologe bij wie zij sinds medio 2014 onder behandeling is.
Door de late melding kon met deze persoonlijke omstandigheid, wat daar verder ook van zij, geen rekening (meer) worden gehouden, bijvoorbeeld door het aanbieden van een aangepast studieprogramma of een (extra) herkansing buiten het reguliere programma voor het tentamen sociale psychologie dat appellante eerder niet succesvol had afgelegd en dat haar voldoende punten had kunnen opleveren om de propedeutische fase af te ronden.
De gevolgen van de late melding komen voor risico van appellante, die immers in maart 2014, en dus tijdig, was gewaarschuwd dat zij bij het uitblijven van voldoende studieprestaties een bindend negatief studieadvies zou (kunnen) krijgen. Appellante was bovendien bekend met de ter zake geldende regels omdat zij in het studiejaar 2012-2013 met de studentendecaan contact heeft gehad over de problemen in dat studiejaar en het toen dreigende bindend negatief studieadvies.
Dit leidt tot het oordeel dat verweerder de beslissing waarbij de Examencommissie aan appellante een bindend negatief studieadvies heeft gegeven terecht in stand heeft gelaten. Het betoog slaagt niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/232A 2014 232B
Rechter(s)	:	mrs. Nijenhof, Van der Spoel, Hoogvliet
Datum uitspraak	:	25 maart 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool Zeeland
Trefwoorden	:	Bindend negatief studieadvies BNSA Beoordeling Deficiëntie Schakeltoets Toezegging Zorgvuldigheidsbeginsel
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 4 WHW artikel 7.8b lid 6 WHW artikel 7.25 lid 1 WHW artikel 7.25 lid 5 OER HZ 2013-2014 artikel 8.2 lid 1 OER HZ 2013-2014 artikel 8.2 lid 2 OER HZ 2014-2015 artikel 2.4 lid 1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	232A 2.4.1 Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat de docent, die de door hem gemaakte schakeltoets in eerste instantie heeft beoordeeld, tijdens de inzage zou hebben toegezegd dat hij in plaats van een 5,0 een 5,9 zou krijgen voor die toets. De docent ontkent dit en appellant heeft zijn andersluidende stelling niet gestaafd. Uit de stukken blijkt dat de docent bij de examencommissie heeft uitgelegd dat appellant inderdaad twee van de door hem gegeven antwoorden niet had gemotiveerd en dat dit ook niet werd gevraagd. Voor één van die vragen heeft appellant daarom alsnog de maximaal te behalen punten toegekend gekregen. Dat heeft geleid tot een 5,4 in plaats van de in eerste instantie toegekende 5,0. De docent heeft verder toegelicht dat de andere vraag ook zonder motivering onjuist was beantwoord, zodat daaraan in zijn geheel geen punten konden worden toegekend. Met het CBE is het College van oordeel dat deze toelichting niet getuigt van een onzorgvuldige beoordeling van de door appellant gemaakte schakeltoets. Het CBE heeft dan ook terecht geen grond gezien voor het oordeel dat de examencommissie het cijfer 5,4 niet in stand heeft kunnen laten. Daarbij wordt verder nog in aanmerking genomen dat een niet bij de schakeltoets betrokken beoordelaar die de toets in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel nogmaals heeft beoordeeld op een 5,2 is uitgekomen. 232B 2.7.1 Appellant heeft in het studiejaar 2013-2014 12,50 studiepunten behaald, terwijl hij ingevolge artikel 8.2, tweede lid, van de OER ten minste 45 studiepunten diende te behalen om een bindend negatief studieadvies te voorkomen. Het vak Marketing heeft een studielast van 5 studiepunten. Gelet daarop had appellant ook een bindend negatief studieadvies gekregen, indien hij dat vak wel had behaald. Het CBE heeft naar het oordeel van het College dan ook terecht geen grond gezien voor het oordeel dat de examencommissie geen bindend negatief studieadvies aan appellant had mogen geven. Het door appellant ter zitting ingenomen standpunt dat hij wel had kunnen voldoen aan de eis van ten minste 45 studiepunten als hij het vak Marketing had behaald, omdat het feit dat hij dat vak niet had behaald een negatieve invloed had op zijn andere vakken, biedt reeds omdat hij er niet in is geslaagd dat aannemelijk te maken geen grond voor een ander oordeel.

Gelet op het voorgaande, is hetgeen appellant heeft aangevoerd over zijn e mailwisseling met de docent Marketing en de afsluiting van zijn HZ-account niet van belang.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de HZ University of Applied Sciences, gevestigd te Vlissingen, verweerder.

1. Procesverloop

Zaak nr. 2014/232A

Bij ongedateerde beslissing heeft de examencommissie HZ aan appellant meegedeeld dat hij een onvoldoende heeft behaald voor de door hem op 25 augustus 2014 gemaakte schakelcursus economie voor de opleiding Commerciële Economie.

Bij beslissing van 29 oktober 2014 heeft het CBE het daartegen door appellant bij hem ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 6 november 2014, beroep ingesteld. De gronden van beroep zijn aangevuld bij brief van 3 december 2014.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Zaak nr. 2014/232B

Bij beslissing van 28 augustus 2014 heeft de examencommissie HZ aan appellant een bindend negatief studieadvies gegeven voor de door hem gevolgde opleiding Communicatie.

Bij beslissing van 29 oktober 2014 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 6 november 2014, beroep ingesteld. De gronden van beroep zijn aangevuld bij brief van 3 december 2014.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft zaken nrs. 2014/232A en 2014/232B gelijktijdig ter zitting behandeld op 5 maart 2015 waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. N.A. Koole, H.J.A. Huismans MSc en C.E. Minderhoud-Beenhouwer, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Zaak nr. 2014/232A

2.1 Ingevolge artikel 7.25, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) wordt bij ministeriële regeling het profiel, bedoeld in artikel 12 van de Wet op het voortgezet onderwijs, aangewezen waarop het diploma voorbereidend wetenschappelijk onderwijs betrekking moet hebben om te kunnen worden ingeschreven voor een bepaalde opleiding of groep van opleidingen.

Ingevolge het vijfde lid kan het instellingsbestuur bepalen dat de bezitter van een diploma genoemd in het eerste lid, die niet voldoet aan de in het eerste, tweede of derde lid bedoelde voorwaarden, toch wordt ingeschreven onder de voorwaarde dat blijkens een onderzoek wordt voldaan aan inhoudelijk daarmee vergelijkbare eisen. Aan deze eisen moet zijn voldaan voor de aanvang van de opleiding, met dien verstande dat bij ministeriële regeling opleidingen kunnen worden aangewezen voor welke, in door het instellingsbestuur vast te stellen voorwaarden, aan de eisen kan worden voldaan uiterlijk bij afronding van de propedeutische fase.

Ingevolge artikel 2.4, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling 2014-2015 (hierna: de OER 2014-2015) kan de bezitter van een diploma dat niet voldoet aan de voorwaarden voor inschrijving (deficiëntie) worden ingeschreven onder de voorwaarde dat blijkens een onderzoek wordt voldaan aan inhoudelijk daarmee vergelijkbare eisen. Aan deze eisen moet zijn voldaan voor aanvang van de opleiding. Dit onderzoek wordt door of namens het college van bestuur uitgevoerd.

2.2 De door appellant gemaakte schakeltoets economie is een onderzoek als bedoeld in artikel 7.25, vierde lid, van de WHW en artikel 2.4, eerste lid, van de OER 2014-2015. Appellant diende deze toets te maken, omdat hij niet het juiste profiel van het middelbaar onderwijs had voor toelating tot de opleiding Commerciële Economie. In de aanloop naar het studiejaar 2013-2014 heeft appellant de schakeltoets ook gemaakt om te kunnen worden toegelaten tot die opleiding. Toen heeft hij een 3,0 behaald. De door appellant ten behoeve van de inschrijving voor de opleiding Commerciële Economie voor het studiejaar 2014-2015 op 25 augustus 2014 gemaakte schakeltoets is aanvankelijk beoordeeld met een 5,0. Na de inzage is dit gewijzigd in een 5,4. Dit was niet voldoende om te kunnen worden toegelaten tot de opleiding Commerciële Economie.

2.3 Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat hij door toedoen van de opleiding Commerciële Economie zich onvoldoende heeft kunnen voorbereiden op de schakeltoets en daarom een onvoldoende heeft behaald. Hiertoe voert hij aan dat hij ten onrechte niet op de hoogte is gesteld van de data van de voorbereidende cursus voor de schakeltoets en de toets zelf en hij daarom te weinig voorbereidingstijd had voor die toets. In dit verband brengt appellant naar voren dat hij op 18 augustus 2014 (lees: 18 juni 2014) een e-mailbericht van de hogeschool heeft ontvangen over de voorbereidende cursus, maar dat in dat bericht de data niet waren vermeld en hij de bijgevoegde bijlage niet kon openen. Naar aanleiding daarvan heeft hij diezelfde dag op het ontvangen e-mailbericht geantwoord met de vraag wanneer de voorbereidende cursus zou aanvangen en wanneer de schakeltoets zou plaatsvinden. Daarop ontving hij een automatisch antwoord met de mededeling dat de hogeschool die week nog gesloten was vanwege de zomervakantie, dat deze op 25 augustus 2014 weer open zou gaan en dat dan een reactie zou volgen, aldus appellant. Daar dit niet gebeurde heeft hij nog een aantal keren met de hogeschool gebeld en heeft hij naar zijn zeggen op 27 augustus 2014 de opleidingscoördinator telefonisch gesproken. Deze deelde hem, zo stelt appellant, mee dat de cursus reeds twee dagen eerder was begonnen en dat nog die week zou worden afgerond. Volgens appellant was hij op dat moment vanwege reeds gemaakte afspraken niet meer in staat om de laatste twee cursusdagen nog bij te wonen en moest hij daarom volstaan met zelfstudie.

2.3.1 Uit de stukken blijkt dat de cursus is aangevangen op maandag 18 augustus 2014, dat deze vijf dagen duurde en dat de schakeltoets op 25 augustus 2014 heeft plaatsgevonden.

2.3.2 Het CBE betwist de stelling van appellant dat hij op het e-mailbericht van 18 juni 2014 heeft gereageerd met de mededeling dat hij de bijlage niet kon openen. Appellant heeft zijn stelling niet aannemelijk gemaakt. Dat appellant, naar hij heeft gesteld, daartoe niet in staat is omdat hij sinds september 2014 geen toegang meer heeft tot zijn HZ-account, kan daaraan niet afdoen. Het CBE heeft toegelicht dat appellant, voordat hij in september 2014 is afgesloten van zijn HZ-account in het kader van het bindend negatief studieadvies dat hij heeft gekregen voor de opleiding Communicatie, in de gelegenheid is gesteld om de berichten in dat account te kopiëren. Afgezien daarvan, heeft het CBE zich terecht op het standpunt gesteld dat problemen met een computer voor rekening en risico van de student komen en dat het op de weg van appellant lag om eerder dan eind augustus 2014 nader bij de hogeschool te informeren wanneer de voorbereidende cursus zou starten. Overigens is gebleken dat geen van de andere deelnemers aan de voorbereidende cursus kenbaar heeft gemaakt problemen te hebben gehad met het openen van de bijlage bij het e-mailbericht van 18 juni 2014 en dat zij wel op de eerste cursusdag zijn verschenen. Bovendien was appellant in de periode van 18 juni 2014 tot september 2014 nog steeds ingeschreven aan de hogeschool, zodat hij toen nadere informatie had kunnen vragen over de voorbereidende cursus bij het academiebureau van de Academie voor Economie en Management. Verder waren de data van de voorbereidende cursus en de schakeltoets ook op de website van de hogeschool vermeld, zodat appellant ook langs die weg ervan op de hoogte kon zijn wanneer de voorbereidende cursus zou beginnen en wanneer de schakeltoets zou plaatsvinden. In dit verband wordt voorts nog in aanmerking genomen dat appellant in aanloop naar het studiejaar 2013-2014 de schakeltoets reeds heeft gemaakt om in dat jaar te kunnen worden toegelaten tot de opleiding Commerciële Economie. Hij kon derhalve vermoeden dat de voorbereidende cursus ongeveer vanaf half augustus zou plaatsvinden gedurende vijf dagen met aansluitend op de maandag de schakeltoets. Ten slotte heeft appellant, nadat hij door middel van telefonisch contact dat tijdens de cursusdagen moet hebben plaatsgevonden wist wanneer de cursus en de schakeltoets plaatsvonden, er zelf voor gekozen om de laatste twee cursusdagen niet bij te wonen en te volstaan met zelfstudie. Dat de toen nog voor hem beschikbare tijd te kort was om een voldoende te behalen, komt voor zijn rekening en risico. Het CBE heeft appellant dan ook terecht niet gevolgd in zijn betoog dat hij door toedoen van de opleiding Commerciële Economie zich onvoldoende heeft kunnen voorbereiden op de schakeltoets en daarom geen voldoende heeft kunnen behalen.

Het betoog faalt.

2.4 Appellant betoogt verder dat het CBE hem ten onrechte niet is gevolgd in zijn standpunt dat hij recht heeft op een 5,9 voor de schakeltoets. Appellant brengt in dit verband naar voren dat hij voor twee antwoorden geen punten had gekregen, omdat hij de antwoorden niet had gemotiveerd. Omdat niet gevraagd werd om die antwoorden te motiveren, had hij alsnog recht op de maximaal te behalen punten bij die vragen, aldus appellant. Volgens hem is hem dit ook toegezegd door de docent tijdens de inzage.

2.4.1 Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat de docent, die de door hem gemaakte schakeltoets in eerste instantie heeft beoordeeld, tijdens de inzage zou hebben toegezegd dat hij in plaats van een 5,0 een 5,9 zou krijgen voor die toets. De docent ontkent dit en appellant heeft zijn andersluidende stelling niet gestaafd. Uit de stukken blijkt dat de docent bij de examencommissie heeft uitgelegd dat appellant inderdaad twee van de door hem gegeven antwoorden niet had gemotiveerd en dat dit ook niet werd gevraagd. Voor één van die vragen heeft appellant daarom alsnog de maximaal te behalen punten toegekend gekregen. Dat heeft geleid tot een 5,4 in plaats van de in eerste instantie toegekende 5,0. De docent heeft verder toegelicht dat de andere vraag ook zonder motivering onjuist was beantwoord, zodat daaraan in zijn geheel geen punten konden worden toegekend. Met het CBE is het College van oordeel dat deze toelichting

niet getuigt van een onzorgvuldige beoordeling van de door appellant gemaakte schakeltoets. Het CBE heeft dan ook terecht geen grond gezien voor het oordeel dat de examencommissie het cijfer 5,4 niet in stand heeft kunnen laten. Daarbij wordt verder nog in aanmerking genomen dat een niet bij de schakeltoets betrokken beoordelaar die de toets in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel nogmaals heeft beoordeeld op een 5,2 is uitgekomen.

Het betoog faalt.

Zaak nr. 2014/232B Het bindend negatief studieadvies

2.5 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het vierde lid geeft het instellingsbestuur de desbetreffende student, voordat het tot afwijzing overgaat, een waarschuwing onder bepaling van een redelijke termijn waarbinnen de studieresultaten ten genoegen van dat bestuur moeten zijn verbeterd.
Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 8.2, eerste lid, van de Onderwijs en Examenregeling 2013-2014 (hierna: de OER 2013-2014) kan het studieadvies aan het einde van het eerste jaar van inschrijving positief, voorwaardelijk positief dan wel negatief zijn.

Ingevolge het tweede lid is het studieadvies positief indien de student aan het einde van het eerste jaar van inschrijving de propedeuse volledig heeft behaald. Het advies is voorwaardelijk positief als aan de student 45 van de 60 studiepunten van de propedeutische fase zijn toegekend. Het studieadvies is negatief wanneer aan de student aan het einde van het eerste jaar van inschrijving minder dan 45 van de 60 studiepunten van de propedeutische fase zijn toegekend.

2.6 Appellant is in het studiejaar 2013-2014 gestart met de opleiding Communicatie. Bij beslissing van 28 augustus 2014 heeft appellant van de examencommissie een bindend negatief studieadvies gekregen, omdat hij in dat studiejaar 12,50 van de 60 te behalen studiepunten had behaald. Daarmee voldeed hij niet aan de ingevolge artikel 8.2, eerste lid, van de OER geldende norm van minimaal 45 studiepunten.

2.7 Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat zijn docent Marketing niet bereid was hem alsnog te helpen en hem duidelijk te maken hoe hij dat vak kon behalen en dat de examencommissie in die omstandigheden grond had moeten zien geen bindend negatief studieadvies te geven. Volgens hem blijkt de starre houding van de docent Marketing uit e-mailwisseling tussen hen via zijn HZ-account. Omdat appellant sinds september 2014 geen toegang meer heeft tot dat account, is hij niet in staat om de door hem bedoelde e-mailwisseling te overleggen, zo stelt hij.

2.7.1 Appellant heeft in het studiejaar 2013-2014 12,50 studiepunten behaald, terwijl hij ingevolge artikel 8.2, tweede lid, van de OER ten minste 45 studiepunten diende te behalen om een bindend negatief studieadvies te voorkomen. Het vak Marketing heeft een studielast van 5 studiepunten. Gelet daarop had appellant ook een bindend negatief studieadvies gekregen, indien hij dat vak wel had behaald. Het CBE heeft naar het oordeel van het College dan ook terecht geen grond gezien voor het oordeel dat de examencommissie geen bindend negatief studieadvies aan appellant had mogen geven. Het door appellant ter zitting ingenomen standpunt dat hij wel had kunnen voldoen aan de eis van ten minste 45 studiepunten als hij het vak Marketing had behaald, omdat het feit dat hij dat vak niet had behaald een negatieve invloed had op zijn andere vakken, biedt reeds omdat hij er niet in is geslaagd dat aannemelijk te maken geen grond voor een ander oordeel.

Gelet op het voorgaande, is hetgeen appellant heeft aangevoerd over zijn e mailwisseling met de docent Marketing en de afsluiting van zijn HZ-account niet van belang.

Het betoog faalt.

2.8 De beroepen zijn ongegrond.

2.9 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart de beroepen ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/235
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	30 maart 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	BNSA Bindend negatief studieadvies Bijzondere omstandigheden Causaal verband PTSS
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b lid 1 WHW: artikel 7.8b lid 2 WHW: artikel 7.8b lid 3 WHW: artikel 7.8b lid 6 OER 2013-2014 HR: artikel 10.2.2 Reglement Studieadvies en afwijzend studieadvies HR: artikel 1.1 Reglement Studieadvies en afwijzend studieadvies HR: artikel 1.2 Reglement Studieadvies en afwijzend studieadvies HR: artikel 1.4 Reglement Studieadvies en afwijzend studieadvies HR: artikel 1.5
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Niet in geschil is dat appellant voormelde omstandigheden niet bij de studentendecaan heeft gemeld. De hogeschool heeft appellant bij brief van 19 maart 2014 gewaarschuwd voor een mogelijk negatief bindend studieadvies en de gevolgen daarvan. Tevens is hij in deze brief uitdrukkelijk erop gewezen dat persoonlijke omstandigheden moeten worden gemeld bij de studentendecaan. Derhalve wist dan wel behoorde appellant te weten op welke wijze persoonlijke omstandigheden moesten worden gemeld. Eerst in gehoor bij de Instituutsdirectie in augustus 2014 heeft appellant voormelde omstandigheid inzake zijn thuissituatie naar voren gebracht. Het CBE heeft in navolging van de Instituutsdirectie overwogen dat niet aannemelijk is dat een causaal verband bestaat tussen deze omstandigheid en de in de propedeutische fase opgelopen studievertraging. Volgens het CBE lijkt de studievertraging te worden veroorzaakt door de overgang van appellant van een MBO-opleiding naar een meer theoretisch georiënteerde HBO-opleiding. Appellant heeft aan zijn studiecoach immers verklaard dat hij moeite heeft met deze overgang en dit wordt ondersteund door het studievoortgangsoverzicht, waaruit blijkt dat appellant voornamelijk theoretische vakken van de propedeutische fase niet heeft behaald. Verder heeft appellant wel 43 studiepunten van het eerste jaar van de hoofdfase behaald. In hetgeen appellant heeft aangevoerd, ziet het College geen aanleiding om te concluderen dat het CBE ten onrechte tot dit oordeel is gekomen. De omstandigheid dat appellant onder behandeling staat van een psycholoog, heeft hij voor het eerst in beroep bij het College naar voren gebracht. Niet aannemelijk is geworden dat hij deze omstandigheid niet eerder naar voren had kunnen brengen. Overigens doet deze omstandigheid aan het oordeel van het CBE niet af. Nu appellant niet aan de in de OER vermelde norm heeft voldaan en niet aannemelijk is dat persoonlijke omstandigheden bedoeld in artikel 1.5, eerste lid, aanhef en onder a, van het Reglement het niet behalen van de norm hebben veroorzaakt, heeft het CBE terecht overwogen dat de beslissing van de Instituutsdirectie om appellant een negatief bindend studieadvies te geven, op goede gronden is genomen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 juli 2014 heeft de Instituutsdirectie van de Rotterdam Business School van de Hogeschool Rotterdam appellant een bindend negatief studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 29 september 2014 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend. Appellant heeft nog een medische verklaring overgelegd.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 februari 2015, waar appellant, vergezeld door drs. J.P. Lamboo, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. L.M. Petersen, werkzaam bij de Hogeschool Rotterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 1.1 van de bijlage reglement studieadvies en afwijzing van de Hogeschoolgids 2013-2014 van de Hogeschool Rotterdam (hierna: het Reglement) wordt aan iedere student aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase schriftelijk advies uitgebracht over de voortzetting van zijn/haar studie.

Ingevolge artikel 1.2 wordt voor een student die de propedeutische fase nog niet heeft voltooid en die, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt geacht wordt voor de bacheloropleiding, aan een dergelijk advies een afwijzing verbonden indien de student niet voldoet aan de normen.

Ingevolge artikel 1.4 wordt aan het studieadvies een afwijzing verbonden indien de student aan het einde van het eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een bacheloropleiding van de hogeschool niet ten minste 48 studiepunten voor onderdelen van het eerstejaarsprogramma van de opleiding heeft behaald.

Ingevolge artikel 1.5, eerste lid, aanhef en onder a, kan van de in artikel 1.4 genoemde criteria worden afgeweken, indien persoonlijke omstandigheden van de student zoals bedoeld in de Hogeschoolgids, artikel 3.2, eerste lid, hiertoe aanleiding geven. De persoonlijke omstandigheden van de student worden gewogen. Hierbij adviseert de studentendecaan. Om de student hierbij te ondersteunen dienen deze persoonlijke omstandigheden tijdig gemeld te worden.

Ingevolge artikel 10.2.2 van de Onderwijs- en Examenregeling 2013-2014 van de Hogeschool Rotterdam (hierna: de OER), welk artikel betrekking heeft op het fast track programma voor de opleiding International Business Management Studies (hierna: IBMS), krijgt een student een negatief bindend studieadvies, indien hij/zij in het eerste jaar van het studieprogramma (een combinatie van de eerste twee jaar van het reguliere IBMS-programma) minder dan 48 studiepunten (inclusief RPL/PLA) haalt.

2.2 Appellant is in het studiejaar 2013-2014 gestart met het fast track programma van de opleiding IBMS. In het kader van dit programma diende appellant in het eerste studiejaar zowel het onderwijs van het propedeutische jaar als het onderwijs van het eerste jaar van de hoofdfase te volgen. Appellant diende ingevolge artikel 10.2.2 van de OER aan het einde van het studiejaar 2013-2014 48 studiepunten (inclusief RPL/PLA) te hebben behaald. Appellant heeft niet aan deze norm voldaan, omdat hij aan het einde van dit studiejaar 31 van de 48 bedoelde studiepunten heeft behaald.

2.3 Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de beslissing om hem een negatief bindend studieadvies te geven, op goede gronden is genomen. Hij voert aan dat onvoldoende rekening is gehouden met zijn thuissituatie. Hij moet zijn familie in het buitenland financieel ondersteunen, hetgeen hem financieel en emotioneel in een moeilijk parket brengt. Verder voert hij aan dat hij vanaf 2010 onder behandeling staat van een psycholoog van GGZ Delfland voor de klachten PTSS, angst, herlevingstrauma's en stemmingsklachten. Hij betoogt dat hij ter zitting van het CBE niet de gelegenheid kreeg hierover duidelijkheid te verschaffen. Verder voert appellant aan dat zijn studiecoach van zijn situatie op de hoogte is en dat hij nimmer is verwezen naar de studentendecaan. Hij brengt verder naar voren dat de ouders van een studiegenoot op de hoogte zijn van zijn situatie en bereid zijn hem inhoudelijk en financieel te helpen. Daartoe verwijst hij naar een bijgevoegde verklaring van de ouders. Appellant stelt dat dit zijn studieomstandigheden positief zal veranderen.

2.3.1 Niet in geschil is dat appellant voormelde omstandigheden niet bij de studentendecaan heeft gemeld. De hogeschool heeft appellant bij brief van 19 maart 2014 gewaarschuwd voor een mogelijk negatief bindend studieadvies en de gevolgen daarvan. Tevens is hij in deze brief uitdrukkelijk erop gewezen dat persoonlijke omstandigheden moeten worden gemeld bij de studentendecaan. Derhalve wist dan wel behoorde appellant te weten op welke wijze persoonlijke omstandigheden moesten worden gemeld.

Eerst in gehoor bij de Instituutsdirectie in augustus 2014 heeft appellant voormelde omstandigheid inzake zijn thuissituatie naar voren gebracht. Het CBE heeft in navolging van de Instituutsdirectie overwogen dat niet aannemelijk is dat een causaal verband bestaat tussen deze omstandigheid en de in de propedeutische fase opgelopen studievertraging. Volgens het CBE lijkt de studievertraging te worden veroorzaakt door de overgang van appellant van een MBO-opleiding naar een meer theoretisch georiënteerde HBO-opleiding. Appellant heeft aan zijn studiecoach immers verklaard dat hij moeite heeft met deze overgang en dit wordt ondersteund door het studievoortgangsoverzicht, waaruit blijkt dat appellant voornamelijk theoretische vakken van de propedeutische fase niet heeft behaald. Verder heeft appellant wel 43 studiepunten van het eerste jaar van de hoofdfase behaald. In hetgeen appellant heeft aangevoerd, ziet het College geen aanleiding om te concluderen dat het CBE ten onrechte tot dit oordeel is gekomen.

De omstandigheid dat appellant onder behandeling staat van een psycholoog, heeft hij voor het eerst in beroep bij het College naar voren gebracht. Niet aannemelijk is geworden dat hij deze omstandigheid niet eerder naar voren had kunnen brengen. Overigens doet deze omstandigheid aan het oordeel van het CBE niet af.

Nu appellant niet aan de in de OER vermelde norm heeft voldaan en niet aannemelijk is dat persoonlijke omstandigheden bedoeld in artikel 1.5, eerste lid, aanhef en onder a, van het Reglement het niet behalen van de norm hebben veroorzaakt, heeft het CBE terecht overwogen dat de beslissing van de Instituutsdirectie om appellant een negatief bindend studieadvies te geven, op goede gronden is genomen.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/236
Rechter(s)	:	mr. Nijenhof
Datum uitspraak	:	2 april 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	[nieuwe] Aanvraag Feiten en omstandigheden Finale geschillenbeslechting Herziening Termijnoverschrijding
Artikelen	:	Awb artikel 4:6 lid 2 Awb artikel 8:72 lid 3 Awb artikel 8:88 lid 1 Awb artikel 8:119 lid 1
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5.1 Artikel 4:6 van de Awb heeft betrekking op het doen van een herhaalde aanvraag. De beslissing van het CBE van 13 oktober 2010 is niet genomen op een door appellant gedane aanvraag, maar naar aanleiding van een door appellant ingediend beroepschrift tegen de beslissing van de examencommissie van 9 augustus 2010. Het CBE kon het verzoek dan ook niet met toepassing van artikel 4:6 van de Awb afwijzen en had het verzoek van appellant moeten opvatten als een verzoek om herziening van de beslissing van 13 oktober 2010 op grond van artikel 8:119, eerste lid, van de Awb. Reeds hierom is het beroep gegrond. (…) 2.8 Het CBE heeft in de beslissing van 3 oktober 2014 overwogen dat de feiten of omstandigheden die appellant aan zijn verzoek ten grondslag heeft gelegd hem al bekend waren of hem al bekend konden zijn voor de niet-ontvankelijkverklaring van zijn beroep bij de beslissing van 5 september 2010, dan wel tijdens de behandeling van zijn beroep bij het College die heeft geleid tot de uitspraak van 15 november 2010 dan wel in de herzieningsprocedure die heeft geleid tot de uitspraak van het College van 21 juli 2011. Naar het oordeel van het College heeft het CBE zich met juistheid op dit standpunt gesteld. Niet valt in te zien dat appellant niet eerder in voorgaande procedures informatie over de interne postverwerking kon opvragen om daarmee aan te tonen dat hij zijn beroepschrift wel per post heeft bezorgd. Voorts heeft het CBE zich in verweer bij het College terecht op het standpunt gesteld dat, indien ervan zou moeten worden uitgegaan dat de informatie over de interne postverwerking van de universiteit wel nieuwe informatie is, die informatie nog niet zonder meer tot de conclusie leidt dat appellant zijn beroepschrift voor het einde van de termijn, dat wil zeggen voor 6 september 2010, ter post heeft bezorgd. Niet is uitgesloten dat dit op 7 september 2010 is gebeurd, nu het poststuk door het CBE op 8 september 2010 is ontvangen. Nu het CBE met juistheid geen gronden heeft gezien om de beslissing van 3 oktober 2014 te herzien, ziet het College aanleiding om de rechtsgevolgen van die vernietigde beslissing in stand te laten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Universiteit van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 13 oktober 2010 heeft het CBE het door appellant bij hem ingestelde beroep tegen een beslissing van de examencommissie Communicatiewetenschap van 9 augustus 2010 kennelijk niet-ontvankelijk verklaard.

Bij beslissing van 3 oktober 2014 heeft het CBE het verzoek van appellant om heroverweging van zijn beslissing van 13 oktober 2010 afgewezen.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 12 november 2014, beroep ingesteld. De gronden van beroep zijn aangevuld bij brief van 11 december 2014.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 5 maart 2015 waar appellant is verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Bij beslissing van 13 oktober 2010 heeft het CBE een door appellant ingediend beroep tegen de beslissing van de examencommissie van 9 augustus 2010 kennelijk niet ontvankelijk verklaard wegens termijnoverschrijding.

Bij uitspraak van 15 november 2010 in zaak nr. 2010/051 (www.cbho.nl) heeft het College het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. In die uitspraak heeft het College overwogen dat appellant zijn stelling dat hij zijn beroepschrift op 5 september 2010 heeft gepost niet aannemelijk heeft gemaakt. Op de ter zitting door het CBE overgelegde enveloppe waren noch postzegels, noch een poststempel aanwezig. Voorts heeft het College het CBE gevolgd in zijn standpunt dat niet is gebleken van omstandigheden op grond waarvan geconcludeerd zou moeten worden dat sprake was van overmacht.

Bij uitspraak van 21 juli 2011 in zaak nr. 2011/067.4 (www.cbho.nl) heeft het College het verzoek van appellant om herziening van haar uitspraak van 15 november 2010 in zaak nr. 2010/051 afgewezen. In die procedure had appellant aangevoerd dat tijdens de zitting van het College op 4 november 2010 niet de originele enveloppe was getoond. Naar het oordeel van het College had appellant echter geen nieuwe feiten en omstandigheden, als bedoeld in, het op dat moment geldende, artikel 8:88, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) aangevoerd.

2.2 Na de uitspraak van het College van 21 juli 2011 heeft appellant het CBE bij brief van 5 augustus 2014 onder verwijzing naar artikel 4:6 van de Awb verzocht de beslissing van 13 oktober 2010 te heroverwegen. Bij de beslissing van 3 oktober 2014 heeft het CBE het door appellant gedane verzoek vanwege het ontbreken van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden onder verwijzing naar het bepaalde in artikel 4:6, tweede lid, van de Awb afgewezen.

2.3 Ingevolge artikel 4:6, eerste lid, van de Awb is de aanvrager, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan, gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden.

Ingevolge het tweede lid kan het bestuursorgaan, wanneer geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden worden vermeld, zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking.

Ingevolge artikel 8:119, eerste lid, van de Awb kan de bestuursrechter op verzoek van een partij een onherroepelijk geworden uitspraak herzien op grond van feiten en omstandigheden die:
a. hebben plaatsgevonden vóór de uitspraak,
b. bij de indiener van het verzoekschrift vóór de uitspraak niet bekend waren en redelijkerwijs niet bekend konden zijn, en
c. waren zij bij de bestuursrechter eerder bekend geweest, tot een andere uitspraak zouden hebben kunnen leiden.

2.4. Appellant heeft ter zitting zijn beroep toegelicht en dit beperkt tot zijn beroepsgrond betreffende de interne postverwerking van de Universiteit van Amsterdam.

2.5. Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat de door hem aangevoerde feiten en omstandigheden wel dienen te worden aangemerkt als feiten en omstandigheden die hij nog niet kende en evenmin reeds kon kennen. Ook hadden die feiten en omstandigheden tot de conclusie moeten leiden dat het door appellant ingestelde beroepschrift tegen de beslissing van de examencommissie van 9 augustus 2010 ten onrechte niet-ontvankelijk is verklaard. Hij stelt in dit verband dat uit informatie over de interne postverwerking die hij pas na de uitspraak van het College van 21 juli 2011 heeft verkregen kan worden opgemaakt dat hij het beroepschrift niet persoonlijk heeft afgegeven, maar via de post heeft verzonden terwijl het CBE zich steeds op het standpunt heeft gesteld dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn beroepschrift heeft gepost. Appellant brengt ter onderbouwing van dit standpunt naar voren dat op zijn enveloppe een paraaf en datum zijn vermeld en dat uit de informatie die hij heeft verkregen over de interne postverwerking bij de universiteit blijkt dat dit bij persoonlijk afgegeven stukken niet gebruikelijk is. Zowel persoonlijk als per post ontvangen beroepschriften moeten door medewerkers van DIV van een poststempel worden voorzien en dat heeft degene die de paraaf heeft gezet, de heer W. Meijer, ten onrechte niet gedaan, aldus appellant. Ook stelt hij dat uit de nadere informatie blijkt dat de enveloppen van persoonlijk afgegeven beroepschriften door medewerkers van DIV worden geopend en het beroepschrift wordt gekopieerd. Dat is niet gebeurd met zijn beroepschrift. Het voorgaande toont volgens appellant aan dat hij zijn beroepschrift per post heeft bezorgd. Nu hij dat aannemelijk gemaakt, is zijn beroepschrift wel tijdig ingediend, omdat is voldaan aan het bepaalde in artikel 6:9, tweede lid, van de Awb, zo stelt appellant. Hiertoe stelt hij dat hij het beroepschrift op 5 september 2010 ter post heeft bezorgd en dat dit binnen een week na het eindigen van de beroepstermijn op 8 september 2010 is ontvangen door het CBE.

2.5.1 Artikel 4:6 van de Awb heeft betrekking op het doen van een herhaalde aanvraag. De beslissing van het CBE van 13 oktober 2010 is niet genomen op een door appellant gedane aanvraag, maar naar aanleiding van een door appellant ingediend beroepschrift tegen de beslissing van de examencommissie van 9 augustus 2010. Het CBE kon het verzoek dan ook niet met toepassing van artikel 4:6 van de Awb afwijzen en had het verzoek van appellant moeten opvatten als een verzoek om herziening van de beslissing van 13 oktober 2010 op grond van artikel 8:119, eerste lid, van de Awb. Reeds hierom is het beroep gegrond.

2.6 Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 3 oktober 2014 dient te worden vernietigd.

2.7 In het kader van de definitieve beslechting van het geschil en het feit dat voor zowel artikel 8:119, eerste lid, als artikel 4:6 van de Awb vereist is dat sprake is van nieuw gebleken feiten en omstandigheden, ziet het College aanleiding om te beoordelen of de rechtsgevolgen van de beslissing van het CBE van 3 oktober 2014 met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb in stand kunnen blijven.

2.8 Het CBE heeft in de beslissing van 3 oktober 2014 overwogen dat de feiten of omstandigheden die appellant aan zijn verzoek ten grondslag heeft gelegd hem al bekend waren of hem al bekend konden zijn voor de niet-ontvankelijkverklaring van zijn beroep bij de beslissing van 5 september 2010, dan wel tijdens de behandeling van zijn beroep bij het College die heeft geleid tot de uitspraak van 15 november 2010 dan wel in de herzieningsprocedure die heeft geleid tot de uitspraak van het College van 21 juli 2011.

Naar het oordeel van het College heeft het CBE zich met juistheid op dit standpunt gesteld. Niet valt in te zien dat appellant niet eerder in voorgaande procedures informatie over de interne postverwerking kon opvragen om daarmee aan te tonen dat hij zijn beroepschrift wel per post heeft bezorgd. Voorts heeft het CBE zich in verweer bij het College terecht op het standpunt gesteld dat, indien ervan zou moeten worden uitgegaan dat de informatie over de interne postverwerking van de universiteit wel nieuwe informatie is, die informatie nog niet zonder meer tot de conclusie leidt dat appellant zijn beroepschrift voor het einde van de termijn, dat wil zeggen voor 6 september 2010, ter post heeft bezorgd. Niet is uitgesloten dat dit op 7 september 2010 is gebeurd, nu het poststuk door het CBE op 8 september 2010 is ontvangen.

Nu het CBE met juistheid geen gronden heeft gezien om de beslissing van 3 oktober 2014 te herzien, ziet het College aanleiding om de rechtsgevolgen van die vernietigde beslissing in stand te laten.

2.9. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het CBE van 3 oktober 2014;
III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van die beslissing geheel in stand blijven;
IV. gelast dat het CBE aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2014/238 2014/239
Rechter(s)	:	mrs. Nijenhof, Kleijn, Van der Spoel
Datum uitspraak	:	7 januari 2015
Partijen	:	Appellant en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Feiten en omstandigheden [intimiderend] Gedrag Huis- en ordemaatregel [punitieve] Maatregel Omstandigheden Ontzegging toegang gebouwen Proportionaliteit [verzoek] Schadevergoeding
Artikelen	:	WHW: artikel 7.57h Awb: artikel 8:88 lid 1
Uitspraak	:	ongegrond; verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Het opleggen van een maatregel in de zin van artikel 7.57h van de WHW moet worden aangemerkt als een maatregel met een punitief karakter, die door het College op zijn evenredigheid dient te worden getoetst. Aan een maatregel dienen feiten, omstandigheden en verklaringen ten grondslag te worden gelegd die de maatregel kunnen dragen. (…) 2.3.3 Gelet op de overgelegde stukken en hetgeen ter zitting naar voren is gebracht is naar het oordeel van het College voldoende vast komen te staan dat appellant zich schuldig heeft gemaakt aan het hem verweten gedrag, waaronder in elk geval begrepen het zich beledigend en diskwalificerend uitlaten over verschillende medewerkers van de hogeschool in zijn e-mailbericht van 11 december 2013. Het College ziet in hetgeen appellant heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat zijn gedrag gerechtvaardigd zou zijn, omdat hij al jarenlang wordt gepest en geïntimideerd door medewerkers van de hogeschool, met name de domeinvoorzitter en opleidingsmanager. In dit verband wordt in overweging genomen dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat dit daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Uit zijn e-mailbericht van 11 december 2013 blijkt echter wel zonder meer dat hij zich beledigend en diskwalificerend over verschillende medewerkers van de hogeschool heeft uitgelaten. Gelet op het bepaalde in artikel 7.57h, eerste lid, van de WHW heeft het college van bestuur dan ook met juistheid geoordeeld dat de examencommissie appellant de toegang tot de gebouwen en terreinen van de hogeschool kon ontzeggen vanwege ongeoorloofd gedrag. Met het college van bestuur is het College verder van oordeel dat de opgelegde maatregel als een passende sanctie kan worden aangemerkt. Daartoe is van belang dat aan appellant in 2010 reeds een disciplinaire maatregel is opgelegd vanwege beschuldigingen van dezelfde aard, hij daarna begin 2013 nogmaals is gewaarschuwd en dat een en ander niet tot een verandering van zijn gedrag heeft geleid. Dat, naar appellant heeft gesteld, hij in rechte is opgekomen tegen de in 2010 opgelegde disciplinaire maatregel biedt geen grond voor een ander oordeel, nu het College in die zaak, die heeft geleid tot de uitspraak van 20 september 2010 in zaak nr. 2010/029 (www.cbho.nl), juist heeft geoordeeld dat appellant zich schuldig heeft gemaakt aan het hem toen verweten gedrag. Het College heeft destijds uitsluitend overwogen dat de in 2010 opgelegde sanctie niet evenredig was. Appellant is uiteindelijk niet opgekomen tegen de nieuwe maatregel die het college van bestuur hem naar aanleiding van de uitspraak van het College opnieuw heeft opgelegd. Dat de schorsing toen feitelijk voorbij was, doet er niet aan af dat wel onherroepelijk is komen vast te staan dat appellant zich schuldig heeft gemaakt aan het hem in 2010 verweten gedrag.

(…)
2.5.2 Nu geen van de in artikel 8:88, eerste lid, van de Awb genoemde omstandigheden zich voordoet, dient het verzoek van appellant om vergoeding van de door hem gestelde schade te worden afgewezen

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 december 2013 heeft de domeinvoorzitter Maatschappij en Recht namens het college van bestuur appellant een disciplinaire maatregel opgelegd en hem de toegang tot de gebouwen en terreinen van de hogeschool ontzegd tot en met 31 augustus 2014.

Bij beslissing van 12 mei 2014 heeft het college van bestuur het daartegen door appellant ingediende beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 18 juni 2014, beroep ingesteld. De gronden van beroep zijn aangevuld bij brief van 21 juli 2014. Voorts heeft appellant om toekenning van schadevergoeding verzocht.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 december 2014 waar appellant en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Zaak nr. 2012/239 Schorsing en ontzegging toegang

2.1 Ingevolge artikel 7.57h van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) kan het instellingsbestuur voorschriften geven en maatregelen nemen met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling. Die maatregelen kunnen inhouden dat aan degene die de bedoelde voorschriften heeft overtreden, de toegang tot die gebouwen en terreinen geheel of gedeeltelijk voor de tijd van ten hoogste een jaar wordt ontzegd.

2.2 Het college van bestuur heeft aan de beslissing om appellant de disciplinaire maatregel op te leggen ten grondslag gelegd dat - samengevat weergegeven - appellant zich intimiderend en hinderlijk heeft gedragen tegenover medestudenten en medewerkers van de hogeschool, dat hij hiervoor in 2010 ook al een disciplinaire maatregel opgelegd heeft gekregen, dat hij daarna nogmaals is gewaarschuwd en dat dit niet tot een verbetering van zijn gedrag heeft geleid. Het college van bestuur wijst in dit verband onder meer op een e-mailbericht van appellant van 11 december 2013 waarin hij zich intimiderend uitlaat over verschillende medewerkers van de hogeschool.

2.3 Appellant betoogt dat de beslissing hem de disciplinaire maatregel op te leggen onzorgvuldig is genomen. Volgens hem worden ten onrechte geen concrete data en gevallen genoemd en heeft hij zich juist altijd netjes en gepast gedragen. Ook stelt appellant dat medewerkers van de hogeschool zijn stageorganisatie, de juridische afdeling van Stadsdeel Oost van de gemeente Amsterdam, onder druk hebben gezet om negatief over hem te oordelen, zodat hij uiteindelijk ongeschikt zou kunnen worden geacht voor zijn opleiding HBO-rechten. Hij wijst er in dit verband op dat de opleidingsmanager lid is van de bezwaarschriftencommissie van Stadsdeel Oost en dat zij zich binnen die organisatie negatief over hem heeft uitgelaten. Volgens appellant was zijn gedrag en functioneren tijdens de stage juist onbesproken. Onder meer het gedrag van de opleidingsmanager en de stagedocent heeft ertoe geleid dat hij het e-mailbericht van 11 december 2013 heeft geschreven, aldus appellant. Hij stelt voor de inhoud ervan te staan, gelet op het feit dat hij al jarenlang door verschillende medewerkers van de hogeschool, waaronder met name de

domeinvoorzitter en de opleidingsmanager, wordt gepest, geïntimideerd, onheus bejegend en belasterd. Ook heeft de stagedocent zich ongepast gedragen door tijdens een groepsbijeenkomst te stellen dat appellant de stageorganisatie als een vampier leegzoog, zo stelt hij. Volgens hem is de inhoud van het e-mailbericht van 11 december 2013 dan ook passend en bevat het geen onjuistheden. Appellant stelt voorts dat de opgelegde sanctie disproportioneel is.

2.3.1 Het opleggen van een maatregel in de zin van artikel 7.57h van de WHW moet worden aangemerkt als een maatregel met een punitief karakter, die door het College op zijn evenredigheid dient te worden getoetst. Aan een maatregel dienen feiten, omstandigheden en verklaringen ten grondslag te worden gelegd die de maatregel kunnen dragen.

2.3.2 Uit de in het dossier aanwezige stukken blijkt het volgende. In de jaren na de in 2010 aan appellant opgelegde disciplinaire maatregel zijn door verschillende medewerkers van de hogeschool en medestudenten van appellant opnieuw meldingen van intimiderend gedrag gedaan. De domeinvoorzitter heeft appellant naar aanleiding daarvan begin 2013 aangesproken op zijn gedrag en gewaarschuwd dat het zo niet langer ging. Ook zijn, zo volgt uit de stukken, problemen tijdens de stage van appellant ontstaan waarop hij verzocht heeft om een andere stagebegeleider. Omdat dit verzoek niet nader was onderbouwd is dit afgewezen. Daarop heeft appellant zich op 11 december 2013 in een e-mailbericht beklaagd over verschillende medewerkers van de hogeschool, waaronder onder meer de opleidingsmanager en de stagedocent.

2.3.3 Gelet op de overgelegde stukken en hetgeen ter zitting naar voren is gebracht is naar het oordeel van het College voldoende vast komen te staan dat appellant zich schuldig heeft gemaakt aan het hem verweten gedrag, waaronder in elk geval begrepen het zich beledigend en diskwalificerend uitlaten over verschillende medewerkers van de hogeschool in zijn e-mailbericht van 11 december 2013. Het College ziet in hetgeen appellant heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat zijn gedrag gerechtvaardigd zou zijn, omdat hij al jarenlang wordt gepest en geïntimideerd door medewerkers van de hogeschool, met name de domeinvoorzitter en opleidingsmanager. In dit verband wordt in overweging genomen dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat dit daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Uit zijn e-mailbericht van 11 december 2013 blijkt echter wel zonder meer dat hij zich beledigend en diskwalificerend over verschillende medewerkers van de hogeschool heeft uitgelaten. Gelet op het bepaalde in artikel 7.57h, eerste lid, van de WHW heeft het college van bestuur dan ook met juistheid geoordeeld dat de examencommissie appellant de toegang tot de gebouwen en terreinen van de hogeschool kon ontzeggen vanwege ongeoorloofd gedrag.

Met het college van bestuur is het College verder van oordeel dat de opgelegde maatregel als een passende sanctie kan worden aangemerkt. Daartoe is van belang dat aan appellant in 2010 reeds een disciplinaire maatregel is opgelegd vanwege beschuldigingen van dezelfde aard, hij daarna begin 2013 nogmaals is gewaarschuwd en dat een en ander niet tot een verandering van zijn gedrag heeft geleid. Dat, naar appellant heeft gesteld, hij in rechte is opgekomen tegen de in 2010 opgelegde disciplinaire maatregel biedt geen grond voor een ander oordeel, nu het College in die zaak, die heeft geleid tot de uitspraak van 20 september 2010 in zaak nr. 2010/029 (www.cbho.nl), juist heeft geoordeeld dat appellant zich schuldig heeft gemaakt aan het hem toen verweten gedrag. Het College heeft destijds uitsluitend overwogen dat de in 2010 opgelegde sanctie niet evenredig was. Appellant is uiteindelijk niet opgekomen tegen de nieuwe maatregel die het college van bestuur hem naar aanleiding van de uitspraak van het College opnieuw heeft opgelegd. Dat de schorsing toen feitelijk voorbij was, doet er niet aan af dat wel onherroepelijk is komen vast te staan dat appellant zich schuldig heeft gemaakt aan het hem in 2010 verweten gedrag.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep tegen de beslissing van het college van bestuur van 12 mei 2014 is ongegrond.

Zaak nr. 2012/238 Verzoek om schadevergoeding

2.5 Appellant heeft het College verzocht het college van bestuur te veroordelen tot vergoeding van €100.000,00. Dit bedrag bestaat uit de schuld die hij sinds 2008 bij de Dienst Uitvoering Onderwijs heeft opgebouwd en de schade die hij heeft geleden door de beslissingen en gedragingen van verschillende medewerkers van de hogeschool, waaronder het pestgedrag, de intimidatie en onheuse bejegening en de slechte kwaliteit van het onderwijs.

2.5.1 Ingevolge artikel 8:88, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) is de bestuursrechter bevoegd op verzoek van een belanghebbende een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van schade die de belanghebbende lijdt of zal lijden als gevolg van:
a. een onrechtmatig besluit;
b. een andere onrechtmatige handeling ter voorbereiding van een onrechtmatig besluit;

c. het niet tijdig nemen van een besluit;
d. een andere onrechtmatige handeling van een bestuursorgaan waarbij een persoon als bedoeld in artikel 8:2, eerste lid, onder a, zijn nagelaten betrekkingen of zijn rechtverkrijgenden belanghebbende zijn.

2.5.2 Nu geen van de in artikel 8:88, eerste lid, van de Awb genoemde omstandigheden zich voordoet, dient het verzoek van appellant om vergoeding van de door hem gestelde schade te worden afgewezen.
2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep tegen de beslissing van het college van bestuur van 12 mei 2014 ongegrond;
wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Zaaknummer	:	2014/241
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Verheij en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	28 augustus 2015
Partijen	:	Appellante en Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	algemeen rechtsbeginsel algemeen verbindend voorschrift belangenafweging bekostigde student bekostigingssystematiek instellingscollegegeld instellingscollegegeldtarief kennelijk onredelijk motivering onderzoeksdeel rijksbijdrage volgtijdige student wettelijk collegegeld wettelijk voorschrift
Artikelen	:	WHW: artikel 7.45, lid 1 WHW: artikel 7.45a, WHW: artikel 7.46, Awb: artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a Regeling inschrijving, collegegeld en examengeld 2014-2015: artikel 12, lid 1 Regeling inschrijving, collegegeld en examengeld 2014-2015: artikel 14 Eerste Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden: artikel 2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2. Een door het desbetreffende instellingsbestuur krachtens artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW, vastgestelde regeling, waarvan de krachtens artikel 7.46, tweede lid, door dat bestuur vastgestelde hoogte van het instellingscollegegeld deel uitmaakt, zoals in dit geval de Regeling en de Tarieven, is een algemeen verbindend voorschrift. Ingevolge artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht, kan tegen een besluit inhoudende een algemeen verbindend voorschrift geen beroep worden ingesteld. In het kader van het beroep tegen een individueel besluit beperkt de rechterlijke toetsing van een dergelijk voorschrift zich tot de vraag of het in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel, of dat toepassing ervan in het voorliggende concrete geval kennelijk onredelijk is. Het is aan het regelgevend bevoegd gezag, in dit geval verweerder, om de verschillende belangen, die bij het nemen van een besluit inhoudende een algemeen verbindende voorschrift betrokken zijn, tegen elkaar af te wegen. De rechter heeft daarbij niet tot taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen moet worden toegekend naar eigen inzicht vast te stellen en heeft ook overigens daarbij terughoudendheid te betrachten. 2.3. Appellante betoogt dat het tarief te hoog is en dat verweerder de totstandkoming van het tarief in de bestreden beslissing ondeugdelijk heeft gemotiveerd. Hiertoe voert zij aan dat verweerder niet heeft aangetoond dat het tarief nuttig en noodzakelijk is in verhouding met het wettelijk collegegeld. Voorts voert zij aan dat het standpunt van verweerder in de bestreden beslissing dat het onderzoeksdeel van de rijksbijdrage in het tarief is verdisconteerd, in strijd is met het standpunt dat hij hierover in het jaar 2011 in een civiele procedure heeft ingenomen. Voorts volgt volgens haar uit door haar gegeven berekeningen dat het tarief te hoog is, zowel vanuit het perspectief van bekostiging als onderwijskosten. 2.3.1. Volgens de bestreden beslissing, het verweerschrift en de

door verweerder ter zitting gegeven toelichting heeft verweerder bij de vaststelling van het tarief aansluiting gezocht bij de rijksbijdrage voor een bekostigde student. Voorts heeft verweerder toegelicht op welke wijze de door hem gemaakte berekening van de rijksbijdrage tot stand is gekomen en welke rol het onderzoeksdeel daarbij heeft gespeeld. In het licht van deze motivering en hetgeen in 2.2 is overwogen, biedt het betoog van appellant geen grond voor het oordeel dat verweerder de totstandkoming van het tarief ondeugdelijk heeft gemotiveerd.
Het betoog faalt.
2.4.Voorts faalt het beroep van appellante op artikel 2 van het Eerste Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat het tarief ziet op een tweede studie van appellante in het hoger onderwijs en het tarief volgens verweerder verband houdt met de onderwijskosten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Bestuur van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 10 juni 2014 heeft verweerder aan appellante medegedeeld dat zij voor de bacheloropleiding fiscaal recht in het studiejaar 2014-2015 het instellingscollegegeldtarief van € 10.100,00 (hierna: het tarief) is verschuldigd.

Bij beslissing van 17 oktober 2014 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellante beroep ingesteld. Voorts heeft appellante om schadevergoeding verzocht.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 april 2015, waar appellante, bijgestaan door haar gemachtigde mr. M. Kalkwiek, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.L. Batting, advocaat te Den Haag, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, als bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede, derde of zesde lid, en niet is ingeschreven voor een onderwijseenheid bij de Open Universiteit, het instellingscollegegeld verschuldigd.
Ingevolge het tweede lid wordt de hoogte van het instellingscollegegeld door het instellingsbestuur vastgesteld. Het instellingsbestuur kan per opleiding of groep van opleidingen of per groep of groepen studenten een verschillend instellingscollegegeld vaststellen.
Ingevolge het derde lid bedraagt het instellingscollegegeld, onverminderd artikel 7.3c, vierde lid, ten minste het volledige wettelijk collegegeld, bedoeld in artikel 7.45, eerste lid.
Ingevolge het vijfde lid stelt het instellingsbestuur regels vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel.

Verweerder heeft krachtens voormeld vijfde lid de Regeling inschrijving, collegegeld en examengeld 2014-2015 (hierna: de Regeling) vastgesteld.
Ingevolge artikel 12, eerste lid, van de Regeling, is een student die niet voldoet aan de in artikel 11 gestelde voorwaarden voor verschuldigdheid van het wettelijk collegegeld, het door het College van Bestuur vastgestelde instellingscollegegeld verschuldigd.
In artikel 14 wordt voor de hoogte van het instellingscollegegeld verwezen naar de Tarieven instellingscollegegeld en overige onderwijstarieven (hierna: de Tarieven) zoals jaarlijks vastgesteld door het College van Bestuur.

Volgens de Tarieven bedraagt het instellingscollegegeld voor een alfa- of gamma-bacheloropleiding in het studiejaar 2014-2015: € 10.100,00.

2.2. Een door het desbetreffende instellingsbestuur krachtens artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW, vastgestelde regeling, waarvan de krachtens artikel 7.46, tweede lid, door dat bestuur vastgestelde hoogte van het instellingscollegegeld deel uitmaakt, zoals in dit geval de Regeling en de Tarieven, is een algemeen verbindend voorschrift. Ingevolge artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht, kan tegen een besluit inhoudende een algemeen verbindend voorschrift geen beroep worden ingesteld. In het kader van het beroep tegen een individueel besluit beperkt de rechterlijke toetsing van een dergelijk voorschrift zich tot de vraag of het in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel, of dat toepassing ervan in het voorliggende concrete geval kennelijk onredelijk is. Het is aan het regelgevend bevoegd gezag, in dit geval verweerder, om de verschillende belangen, die bij het nemen van een besluit inhoudende een algemeen verbindende voorschrift betrokken zijn, tegen elkaar af te wegen. De rechter heeft daarbij niet tot taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen moet worden toegekend naar eigen inzicht vast te stellen en heeft ook overigens daarbij terughoudendheid te betrachten.

2.3. Appellante betoogt dat het tarief te hoog is en dat verweerder de totstandkoming van het tarief in de bestreden beslissing ondeugdelijk heeft gemotiveerd. Hiertoe voert zij aan dat verweerder niet heeft aangetoond dat het tarief nuttig en noodzakelijk is in verhouding met het wettelijk collegegeld. Voorts voert zij aan dat het standpunt van verweerder in de bestreden beslissing dat het onderzoeksdeel van de rijksbijdrage in het tarief is verdisconteerd, in strijd is met het standpunt dat hij hierover in het jaar 2011 in een civiele procedure heeft ingenomen. Voorts volgt volgens haar uit door haar gegeven berekeningen dat het tarief te hoog is, zowel vanuit het perspectief van bekostiging als onderwijskosten.

2.3.1. Volgens de bestreden beslissing, het verweerschrift en de door verweerder ter zitting gegeven toelichting heeft verweerder bij de vaststelling van het tarief aansluiting gezocht bij de rijksbijdrage voor een bekostigde student. Voorts heeft verweerder toegelicht op welke wijze de door hem gemaakte berekening van de rijksbijdrage tot stand is gekomen en welke rol het onderzoeksdeel daarbij heeft gespeeld. In het licht van deze motivering en hetgeen in 2.2 is overwogen, biedt het betoog van appellant geen grond voor het oordeel dat verweerder de totstandkoming van het tarief ondeugdelijk heeft gemotiveerd.

Het betoog faalt.

2.4. Voorts faalt het beroep van appellante op artikel 2 van het Eerste Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat het tarief ziet op een tweede studie van appellante in het hoger onderwijs en het tarief volgens verweerder verband houdt met de onderwijskosten.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Reeds hierom moet het verzoek om schadevergoeding worden afgewezen.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

1. verklaart het beroep ongegrond;
2. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Zaaknummer	:	2014/244
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Borman, Kleijn
Datum uitspraak	:	2 april 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Saxion Hogeschool
Trefwoorden	:	BNSA [tentamen] Fraude [uitsluiting] Herkansing Proportionaliteitsbeginsel Recidive Toetshuisregels
Artikelen	:	WHW artikel 7.12b lid 2 WHW artikel 7.12b lid 3 OER Saxion Hogeschool artikel 19 lid 1 OER Saxion Hogeschool artikel 19 lid 2 OER Saxion Hogeschool artikel 19 lid 3 OER Saxion Hogeschool artikel 19 lid 4 OER Saxion Hogeschool artikel 19 lid 5 OER Saxion Hogeschool artikel 19 lid 6 OER Saxion Hogeschool artikel 19 lid 7
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Niet in geschil is dat de wettenbundel die appellant tijdens de toets van de module Methodiek 1 heeft gebruikt aantekeningen bevatte die hij daarin had aangebracht. In de toetshuisregels is uitdrukkelijk vermeld dat dit niet is toegestaan. De enkele stelling van appellant dat geen opzet aanwezig was, doet er niet aan af dat hij handelingen heeft verricht die niet zijn toegestaan volgens de toetshuisregels. Door dat te doen heeft hij in strijd met artikel 19, eerste lid, van de OER gehandeld en mocht de examencommissie maatregelen nemen. De omstandigheid dat appellant achteraf bezien geen voordeel heeft behaald, doet er niet aan af dat hij in strijd met de OER heeft gehandeld. Die omstandigheid maakt dan ook niet dat de examencommissie geen maatregelen had mogen nemen. Hierbij is van belang dat het CBE zich gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat niet op voorhand was uit te sluiten dat appellant voordeel van de aantekeningen zou kunnen hebben, afhankelijk van de casus die hem tijdens de toets zou worden voorgelegd. Voor zover appellant betoogt dat hij als gevolg van de ongeldigverklaring geheel is uitgesloten van deelname aan de opleiding en dit in strijd is met artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW, heeft het CBE zich terecht op het standpunt gesteld dat het niet langer mogen deelnemen aan de opleiding geen gevolg van de ongeldigverklaring is, maar van het bindend afwijzend studieadvies. Strijd met die bepaling doet zich dan ook niet voor. In de omstandigheid dat appellant mede als gevolg van de ongeldigverklaring een bindend afwijzend studieadvies heeft gekregen, heeft het CBE voorts terecht geen grond gezien voor het oordeel dat de beslissing van de examencommissie niet proportioneel is, aangezien dat een omstandigheid is die appellant door zijn eigen handelen in het leven heeft geroepen. Bovendien geldt het bindend afwijzend studieadvies, zoals het CBE ter zitting heeft toegelicht, slechts voor één jaar en kan appellant zich gedurende dat jaar voor een andere, verwante opleiding inschrijven bij Saxion, dan wel voor dezelfde opleiding bij een andere onderwijsinstelling. Voor zover appellant betoogt dat de examencommissie er ten onrechte van uit is gegaan dat sprake is van recidive, overweegt het College dat de eerdere beslissing waarbij de examencommissie heeft vastgesteld dat appellant betrokken was bij een onregelmatigheid in rechte onaantastbaar is, zodat van de juistheid daarvan moet worden uitgegaan. Reeds hierom geeft ook dat betoog geen grond voor het oordeel dat de beslissing van de examencommissie niet proportioneel is.

Ten aanzien van de stelling van appellant dat de examencommissie hem de kans had moeten geven op andere wijze, bijvoorbeeld door een mondeling tentamen, zijn kennis, inzicht en vaardigheden van de module Methodiek 1 te toetsen, heeft het CBE zich op het standpunt gesteld dat het niet voor de hand ligt appellant na een onregelmatigheid een extra toetsingskans te geven. Dat standpunt acht het College niet onredelijk.
Gelet op het voorgaande heeft het CBE terecht geconcludeerd dat de examencommissie de toets van de module Methodiek 1 ongeldig mocht verklaren en appellant mocht uitsluiten van de eerstvolgende twee toetsingskansen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Saxion Hogeschool, gevestigd te Enschede (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 juli 2014 heeft de examencommissie van de Academie Bestuur, Recht en Ruimte de door appellant gemaakte toets van de module Methodiek 1 ongeldig verklaard en hem uitgesloten van deelname aan de eerstvolgende twee kansen van die module.

Bij beslissing van 3 oktober 2014 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep, gevoegd met het beroep in zaak nr. 2014/245, ter zitting behandeld op 11 maart 2015, waar appellant, bijgestaan door mr. J.H.D. Luteijn, advocaat te Amsterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. F.M. Beckmann, en de examencommissie, vertegenwoordigd door drs. C.M. van der Draaij, en mr. B. Wildering, opleidingsmanager van de Academie Bestuur, Recht en Ruimte, zijn verschenen. Na de zitting zijn de zaken gesplitst.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar.
Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.

Ingevolge artikel 19, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: de OER) moet de student zich bij deelname aan toetsen houden aan de huisregels voor toetsen.
Ingevolge het tweede lid melden degenen die met betrekking tot een toets enige onregelmatigheid constateren dit zo spoedig mogelijk aan de examencommissie onder wier verantwoordelijkheid de toets wordt afgenomen. Onder onregelmatigheden worden al die gebeurtenissen verstaan, die afwijken van de huisregels voor toetsen of die zijn te kenmerken als een onvoorziene gebeurtenis.
Ingevolge het derde lid voert de examencommissie naar aanleiding van deze melding een onderzoek uit. Daarbij hoort de commissie in elk geval degene die de melding heeft gedaan, de betrokken student(en) en de betrokken examinator(en).
Ingevolge het vierde lid stelt de examencommissie ter afsluiting van het onderzoek vast of, en zo ja, welke maatregelen genomen worden. Tot de mogelijkheden behoren het ongeldig verklaren van de toets en het gedurende een bepaalde periode ontnemen van het recht om één of

meer nader aangeduide toetsen of examens aan de instelling af te leggen. Bij ernstige fraude kan het College van Bestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.

Ingevolge het vijfde lid is de periode bedoeld in het vierde lid ten hoogste één jaar (365 dagen) en kan zij worden toegepast bij ernstige onregelmatigheden in de zin van fraude (bijvoorbeeld door bedrog of plagiaat).

Ingevolge het zesde lid deelt de examencommissie de resultaten van haar onderzoek en de eventuele daarop gebaseerde maatregel(en) zo spoedig mogelijk schriftelijk mee aan betrokkenen. Een afschrift van deze schriftelijke mededeling wordt opgenomen in het dossier van de student.

Ingevolge het zevende lid kan de student tegen de beslissing van de examencommissie beroep instellen bij het College van Beroep voor de examens (cobex) van Saxion Hogeschool.

Volgens de Toetshuisregels van Saxion Hogeschool wordt, voor zover hier van belang, onder een onregelmatigheid verstaan elk handelen van een student dat in strijd is met de toetshuisregels.

Volgens de Toetshuisregels van de Academie Bestuur, Recht en Ruimte geldt dat, indien bij schriftelijke en computertoetsen het gebruik van een wettenset of bepaalde wetteksten is toegestaan, deze wetgeving ongeannoteerd dient te zijn. De wetgeving mag derhalve geen eigenhandig aangebracht notities, verwijzingen, cijfers, letters, pijlen, etcetera bevatten.

2.2. De examencommissie heeft de door appellant gemaakte toets van de module Methodiek 1 ongeldig verklaard, omdat de door hem tijdens die toets gebruikte wettenbundel in strijd met artikel 19, eerste lid, van de OER, gelezen in samenhang met de toetshuisregels, aantekeningen bevatte.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie de toets van de module Methodiek 1 ten onrechte ongeldig heeft verklaard. Daartoe voert hij aan dat hij in de periode dat de module Methodiek 1 werd gegeven de module Strafrecht volgde. Omdat hij te laat bij een college voor die laatste module verscheen, hij niet over papier beschikte en hij niet meer onrust wilde veroorzaken door aan een andere student papier te vragen, heeft hij aantekeningen voor dat college in de wettenbundel gemaakt. Hij had de bedoeling deze aantekeningen na het college over te nemen in zijn aantekeningblok en de aantekeningen uit de wettenbundel te verwijderen, maar is dat vergeten te doen. Volgens appellant heeft hij dan ook niet opzettelijk gehandeld. Voorts voert hij aan dat hij geen voordeel van de aantekeningen heeft gehad, omdat de gemaakte aantekeningen en de module Methodiek 1 op geen enkele manier verband met elkaar houden.

Appellant betoogt verder dat de ongeldigverklaring en de uitsluiting van de eerstvolgende twee toetsingskansen een disproportionele maatregel is. In dat verband wijst hij erop dat ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW de examencommissie bij fraude de student het recht kan ontnemen tentamens af te leggen voor een tijdsbestek van ten hoogste een jaar. Volgens appellant wordt hij echter geheel uitgesloten van deelname aan de opleiding, aangezien hij als gevolg van de ongeldigverklaring een bindend afwijzend studieadvies heeft gekregen. Naar het oordeel van appellant had het op de weg van de examencommissie gelegen hem de kans te geven op andere wijze, bijvoorbeeld door een mondeling tentamen, zijn kennis, inzicht en vaardigheden van de module Methodiek 1 te toetsen opdat de uitslag voor afloop van het studiejaar bekend zou zijn en een negatief advies achterwege was gebleven.

2.3.1. Niet in geschil is dat de wettenbundel die appellant tijdens de toets van de module Methodiek 1 heeft gebruikt aantekeningen bevatte die hij daarin had aangebracht. In de toetshuisregels is uitdrukkelijk vermeld dat dit niet is toegestaan. De enkele stelling van appellant dat geen opzet aanwezig was, doet er niet aan af dat hij handelingen heeft verricht die niet zijn toegestaan volgens de toetshuisregels. Door dat te doen heeft hij in strijd met artikel 19, eerste lid, van de OER gehandeld en mocht de examencommissie maatregelen nemen. De omstandigheid dat appellant achteraf bezien geen voordeel heeft behaald, doet er niet aan af dat hij in strijd met de OER heeft gehandeld. Die omstandigheid maakt dan ook niet dat de examencommissie geen maatregelen had mogen nemen. Hierbij is van belang dat het CBE zich gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat niet op voorhand was uit te sluiten dat appellant voordeel van de aantekeningen zou kunnen hebben, afhankelijk van de casus die hem tijdens de toets zou worden voorgelegd.

Voor zover appellant betoogt dat hij als gevolg van de ongeldigverklaring geheel is uitgesloten van deelname aan de opleiding en dit in strijd is met artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW, heeft het CBE zich terecht op het standpunt gesteld dat het niet langer mogen deelnemen aan de opleiding geen gevolg van de ongeldigverklaring is, maar van het bindend afwijzend studieadvies. Strijd met die bepaling doet zich dan ook niet voor. In de omstandigheid dat

appellant mede als gevolg van de ongeldigverklaring een bindend afwijzend studieadvies heeft gekregen, heeft het CBE voorts terecht geen grond gezien voor het oordeel dat de beslissing van de examencommissie niet proportioneel is, aangezien dat een omstandigheid is die appellant door zijn eigen handelen in het leven heeft geroepen. Bovendien geldt het bindend afwijzend studieadvies, zoals het CBE ter zitting heeft toegelicht, slechts voor één jaar en kan appellant zich gedurende dat jaar voor een andere, verwante opleiding inschrijven bij Saxion, dan wel voor dezelfde opleiding bij een andere onderwijsinstelling. Voor zover appellant betoogt dat de examencommissie er ten onrechte van uit is gegaan dat sprake is van recidive, overweegt het College dat de eerdere beslissing waarbij de examencommissie heeft vastgesteld dat appellant betrokken was bij een onregelmatigheid in rechte onaantastbaar is, zodat van de juistheid daarvan moet worden uitgegaan. Reeds hierom geeft ook dat betoog geen grond voor het oordeel dat de beslissing van de examencommissie niet proportioneel is.

Ten aanzien van de stelling van appellant dat de examencommissie hem de kans had moeten geven op andere wijze, bijvoorbeeld door een mondeling tentamen, zijn kennis, inzicht en vaardigheden van de module Methodiek 1 te toetsen, heeft het CBE zich op het standpunt gesteld dat het niet voor de hand ligt appellant na een onregelmatigheid een extra toetsingskans te geven. Dat standpunt acht het College niet onredelijk.

Gelet op het voorgaande heeft het CBE terecht geconcludeerd dat de examencommissie de toets van de module Methodiek 1 ongeldig mocht verklaren en appellant mocht uitsluiten van de eerstvolgende twee toetsingskansen.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/245
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Borman, Kleijn
Datum uitspraak	:	2 april 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Saxion Hogeschool
Trefwoorden	:	Bindend negatief studieadvies BNSA Evenredigheidsbeginsel Geschiktheid opleiding
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 6 OER Saxion artikel 6 lid 1 OER Saxion artikel 6 lid 2 OER Saxion artikel 6 lid 3 OER Saxion artikel 6 lid 4
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Bij uitspraak van heden in zaak 2014/244/CBE heeft het College het beroep van appellant ten aanzien van de ongeldigverklaring van de toets van de module Methodiek 1 ongegrond verklaard. Daarmee staat vast dat appellant aan het einde van het tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet had behaald. Ter zitting heeft de opleidingsmanager nader toegelicht dat bij de beslissing appellant een bindend afwijzend studieadvies te geven naast het niet behaald hebben van de propedeuse als gevolg van het niet behaald hebben van de module Methodiek 1 ook is gekeken naar andere factoren, waaronder het beperkte aantal studiepunten van het tweede studiejaar dat appellant heeft behaald en het studiegedrag van appellant. Deze omstandigheden tezamen hebben ertoe geleid dat appellant niet geschikt wordt geacht voor de opleiding, aldus de opleidingsmanager. Gelet op deze toelichting, is het bindend afwijzend studieadvies niet uitsluitend gebaseerd op het niet behaald hebben van de propedeuse, maar ook op andere omstandigheden. Het CBE heeft terecht geen grond gezien voor het oordeel dat de directeur op basis van die omstandigheden niet tot de conclusie heeft mogen komen dat appellant niet geschikt is voor de opleiding. De stelling van appellant dat hij slechts een beperkt aantal punten van het tweede jaar heeft behaald omdat hij moest zorgen voor zijn moeder en hij prioriteit heeft gegeven aan het behalen van de propedeuse, biedt, in aanmerking genomen dat hij slechts 24 van de 60 studiepunten van het tweede jaar heeft behaald, onvoldoende grond voor het oordeel dat de directeur daaraan geen enkele betekenis had mogen toekennen. Voor zover appellant betoogt dat hij onevenredig wordt geraakt door het bindend afwijzend studieadvies, leidt dat evenmin tot het oordeel dat de directeur dat advies niet had mogen geven, te minder nu van de zijde van Saxion ter zitting is toegelicht dat het bindend afwijzend studieadvies slechts voor één jaar geldt en appellant zich gedurende dat jaar voor een andere, verwante opleiding kan inschrijven bij Saxion, dan wel voor dezelfde opleiding bij een andere onderwijsinstelling.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Saxion Hogeschool, gevestigd te Enschede (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 juli 2014 heeft de directeur van de Academie Bestuur, Recht en Ruimte appellant een bindend afwijzend studieadvies gegeven voor de opleiding Sociaal-Juridische Dienstverlening voor het studiejaar 2014-2015.

Bij beslissing van 3 oktober 2014 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep, gevoegd met het beroep in zaak nr. 2014/244, ter zitting behandeld op 11 maart 2015, waar appellant, bijgestaan door mr. J.H.D. Luteijn, advocaat te Amsterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. F.M. Beckmann, en de examencommissie, vertegenwoordigd door drs. C.M. van der Draaij, en mr. B. Wildering, opleidingsmanager van de Academie Bestuur, Recht en Ruimte, zijn verschenen. Na de zitting zijn de zaken gesplitst.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 6, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling heeft een student zolang hij het propedeutisch examen nog niet met goed gevolg heeft afgelegd en daarvan niet is vrijgesteld jaarlijks recht op een schriftelijk studieadvies over het al dan niet voortzetten van de studie bij de betreffende opleiding.

Ingevolge het tweede lid gaat het er bij het schriftelijk studieadvies om of de academie de student geschikt acht voor de opleiding. Het advies kan zijn:
a. 'positief (de academie heeft geen reden om te twijfelen aan de geschiktheid van de student voor de opleiding),
b. 'negatief' (de academie heeft redenen om te twijfelen aan de geschiktheid van de student voor de opleiding; de student doet er goed aan grondig na te denken of de keuze voor de opleiding een goede keuze is) of
c. 'negatief met afwijzing' (de academie acht de student niet geschikt voor de opleiding; dit betekent, dat de student zich het eerstkomende studiejaar niet opnieuw kan inschrijven bij diezelfde opleiding van die hogeschool of bij een opleiding van die hogeschool waarmee de opleiding het propedeutisch examen gemeen heeft).

Ingevolge het derde lid weegt de academie bij het uitbrengen van het studieadvies de persoonlijke omstandigheden van de student mee.

Ingevolge het vierde lid ontvangt een student die voor de tweede maal is ingeschreven in de propedeutische fase van een opleiding een 'negatief advies met afwijzing' als:
a. de student niet voldaan heeft aan de eis, dat het propedeutisch examen met goed gevolg moet zijn afgelegd en
b. de academie zich gehouden heeft aan de regels.

2.2. Bij de beslissing van 11 juli 2014 heeft appellant een bindend afwijzend studieadvies gekregen, omdat hij aan het einde van het tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet had behaald.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat de directeur van de Academie Bestuur, Recht en Ruimte hem ten onrechte een bindend afwijzend studieadvies heeft gegeven. Daartoe voert hij aan dat hij slechts één module uit de propedeutische fase niet heeft behaald, namelijk Methodiek 1. Volgens appellant is de door hem gemaakte toets van die module ten onrechte ongeldig verklaard. Voorts voert hij aan dat de directeur ten onrechte uitsluitend vanwege het niet behaald hebben van de module Methodiek 1 een bindend afwijzend studieadvies heeft gegeven. In dat verband wijst hij erop dat hij voor de andere modules gemiddeld een ruime voldoende heeft gehaald.

2.3.1. Bij uitspraak van heden in zaak 2014/244/CBE heeft het College het beroep van appellant ten aanzien van de ongeldigverklaring van de toets van de module Methodiek 1 ongegrond verklaard. Daarmee staat vast dat appellant aan het einde van het tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet had behaald.

Ter zitting heeft de opleidingsmanager nader toegelicht dat bij de beslissing appellant een bindend afwijzend studieadvies te geven naast het niet behaald hebben van de propedeuse als gevolg van het niet behaald hebben van de module Methodiek 1 ook is gekeken naar andere factoren, waaronder het beperkte aantal studiepunten van het tweede studiejaar dat appellant heeft behaald en het studiegedrag van appellant. Deze omstandigheden tezamen hebben ertoe geleid dat appellant niet geschikt wordt geacht voor de opleiding, aldus de opleidingsmanager.

Gelet op deze toelichting, is het bindend afwijzend studieadvies niet uitsluitend gebaseerd op het niet behaald hebben van de propedeuse, maar ook op andere omstandigheden. Het CBE heeft terecht geen grond gezien voor het oordeel dat de directeur op basis van die omstandigheden niet tot de conclusie heeft mogen komen dat appellant niet geschikt is voor de opleiding. De stelling van appellant dat hij slechts een beperkt aantal punten van het tweede jaar heeft behaald omdat hij moest zorgen voor zijn moeder en hij prioriteit heeft gegeven aan het behalen van de propedeuse, biedt, in aanmerking genomen dat hij slechts 24 van de 60 studiepunten van het tweede jaar heeft behaald, onvoldoende grond voor het oordeel dat de directeur daaraan geen enkele betekenis had mogen toekennen.

Voor zover appellant betoogt dat hij onevenredig wordt geraakt door het bindend afwijzend studieadvies, leidt dat evenmin tot het oordeel dat de directeur dat advies niet had mogen geven, te minder nu van de zijde van Saxion ter zitting is toegelicht dat het bindend afwijzend studieadvies slechts voor één jaar geldt en appellant zich gedurende dat jaar voor een andere, verwante opleiding kan inschrijven bij Saxion, dan wel voor dezelfde opleiding bij een andere onderwijsinstelling.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/246
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Troostwijk, Verheij
Datum uitspraak	:	5 maart 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	Bindend negatief studieadvies Bijzondere omstandigheden BNSA Hinderverklaring
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 1 Regeling binden studieadvies Universiteit Leiden Sectie B artikel 4.3.3 Regeling binden studieadvies Universiteit Leiden Sectie B artikel 4.9
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Uit hetgeen appellante in beroep naar voren heeft gebracht en uit de daarbij door haar overgelegde stukken komt naar voren dat zij (een deel van) de studiejaren 2011-2012, 2012-2013 en 2013-2014 niet heeft kunnen studeren. Daarmee is echter niet gezegd dat de aangevoerde omstandigheden aanleiding hadden moeten geven af te zien van het verstrekken van een negatief bindend studieadvies. Naar het oordeel van het College mocht de Examencommissie zich op het standpunt stellen dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat de persoonlijke omstandigheden er voor haar gedurende drie jaren aan in de weg hebben gestaan te presteren op haar normale niveau en dat zij daardoor aan het einde van het derde studiejaar niet het vereiste aantal studiepunten kon behalen. In dit verband heeft verweerder er terecht op gewezen dat appellante in het eerste studiejaar 40 studiepunten heeft behaald, waarvan 35 met vrijstellingen en dat zij in het tweede en derde studiejaar geen studiepunten heeft behaald. Weliswaar heeft appellante een zogeheten hinderverklaring overgelegd, maar deze bestrijkt slechts het laatste van de genoemde studiejaren. Uit die verklaring kan bovendien worden afgeleid dat appellante nog wel een beperkte mogelijkheid tot studeren heeft gehad. Die mogelijkheid heeft echter niet tot het behalen van studiepunten geleid. Dat appellante wellicht ook voor de eerste twee jaren een hinderverklaring had kunnen vragen, maar zij daar, zoals zij ter zitting heeft verklaard – achteraf bezien tot haar spijt – bewust van heeft afgezien, leidt niet tot een ander oordeel. Daarbij komt – en ook verweerder heeft daarop gewezen – dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar omstandigheden op korte termijn zullen verbeteren. Dit betekent dat verweerder de beslissing waarbij de Examencommissie aan appellante een negatief bindend studieadvies heeft gegeven terecht in stand heeft gelaten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 augustus 2014 heeft de Examencommissie propedeuse namens het bestuur van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid aan appellante een negatief bindend studieadvies gegeven.

Bij brief van 26 augustus 2014 heeft appellante tegen deze beslissing administratief beroep ingesteld bij verweerder.

Bij beslissing van 15 oktober 2014 heeft verweerder het beroep ongegrond verklaard.

Bij brief van 19 november 2014 heeft appellante tegen de beslissing van 15 oktober 2014 beroep ingesteld.

Het College heeft het beroep behandeld op 16 februari 2015, waar appellante is verschenen in persoon, en waar verweerder is vertegenwoordigd door mr. A. van Ingen Scholten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale Bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.
Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

2.2. In Sectie B, artikel 4.3.3 van de Regeling bindend studieadvies Universiteit Leiden (hierna: de Regeling) is, voor zover hier van belang, bepaald dat een bindend afwijzend studieadvies wordt gegeven indien een deeltijdstudent de propedeutische fase van zijn studie nog niet heeft afgerond aan het eind van het derde studiejaar.
In Sectie B, artikel 4.9 van de Regeling is bepaald dat een student aan het College ven Bestuur ter beoordeling voorlegt of sprake is van persoonlijke omstandigheden in de zin van de Regeling en in welke mate deze omstandigheden de studieresultaten beïnvloeden.

2.3. Tussen partijen is niet in geschil dat appellante in het eerste van drie studiejaren in totaal 40 studiepunten heeft behaald, voornamelijk in de vorm van vrijstellingen. In het tweede en derde jaar heeft zij geen studiepunten gehaald. Daarmee heeft zij de propedeutische fase van haar bacheloropleiding niet afgerond voor het einde van het derde studiejaar.

2.4. Appellante betoogt dat aan haar niettemin geen bindend negatief studieadvies had mogen worden gegeven wegens haar persoonlijke omstandigheden die eraan in de weg hebben gestaan dat zij voor het einde van het derde studiejaar de propedeutische fase van haar studie kon afronden. Zij heeft gewezen op een reeks bijzondere omstandigheden die haar in deze jaren parten hebben gespeeld. Zo is haar stiefvader overleden, heeft zij veel tijd moeten steken in voeren van bewind voor haar moeder die een beperking heeft, is bij haar vader geconstateerd dat hij lijdt aan een spierziekte, is haar zusje enig tijd dakloos geweest en is bij appellante geconstateerd dat zij lijdt aan een ernstige ziekte.

2.4.1. Uit hetgeen appellante in beroep naar voren heeft gebracht en uit de daarbij door haar overgelegde stukken komt naar voren dat zij (een deel van) de studiejaren 2011-2012, 2012-2013 en 2013-2014 niet heeft kunnen studeren.
Daarmee is echter niet gezegd dat de aangevoerde omstandigheden aanleiding hadden moeten geven af te zien van het verstrekken van een negatief bindend studieadvies.
Naar het oordeel van het College mocht de Examencommissie zich op het standpunt stellen dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat de persoonlijke omstandigheden er voor haar gedurende drie jaren aan in de weg hebben gestaan te presteren op haar normale niveau en dat zij daardoor aan het einde van het derde studiejaar niet het vereiste aantal studiepunten kon behalen.

In dit verband heeft verweerder er terecht op gewezen dat appellante in het eerste studiejaar 40 studiepunten heeft behaald, waarvan 35 met vrijstellingen en dat zij in het tweede en derde studiejaar geen studiepunten heeft behaald.
Weliswaar heeft appellante een zogeheten hinderverklaring overgelegd, maar deze bestrijkt slechts het laatste van de genoemde studiejaren. Uit die verklaring kan bovendien worden afgeleid dat appellante nog wel een beperkte mogelijkheid tot studeren heeft gehad. Die mogelijkheid heeft echter niet tot het behalen van studiepunten geleid. Dat appellante wellicht ook voor de eerste twee jaren een hinderverklaring had kunnen vragen, maar zij daar, zoals zij ter zitting heeft verklaard – achteraf bezien tot haar spijt – bewust van heeft afgezien, leidt niet tot een ander oordeel. Daarbij komt – en ook verweerder heeft daarop gewezen – dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar omstandigheden op korte termijn zullen verbeteren.
Dit betekent dat verweerder de beslissing waarbij de Examencommissie aan appellante een negatief bindend studieadvies heeft gegeven terecht in stand heeft gelaten. Het betoog slaagt niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/249.5
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Lubberdink en Troostwijk
Datum uitspraak	:	23 februari 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	bekendmaking disproportioneel fraude maatregelen ongeldig studievertraging termijn van orde uitgesloten uitslag
Artikelen	:	OER: artikel 2, aanhef en onder t, OER: artikel 27, lid 6 en lid 9
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 De docent van de opleiding heeft de vermoedelijke fraude op 8 april 2014 gemeld bij de examencommissie. Deze heeft appellante op 27 juni 2014 gehoord. Vervolgens heeft de examencommissie nadere informatie opgevraagd bij de moduleleider. Appellante is hierna in de gelegenheid gesteld op de ontvangen toelichting van de moduleleider te reageren. Vervolgens heeft de examencommissie op 8 juli 2014 geconcludeerd dat sprake is van fraude en dat voormelde maatregel wordt opgelegd. Bij beslissing van 11 juli 2014 heeft de examencommissie appellante hiervan in kennis gesteld. Naar het oordeel van het College heeft de examencommissie appellante na de melding op 8 april 2014 niet zo spoedig mogelijk op de hoogte gebracht van haar besluit om appellante een fraudemaatregel op te leggen. De examencommissie had slagvaardiger op de melding dienen te reageren, temeer nu appellante haar meerdere malen om uitsluitsel had gevraagd. Derhalve heeft de examencommissie in strijd met artikel 27, negende lid, van de OER gehandeld. Deze bepaling bevat echter een termijn van orde, zodat schending daarvan niet zonder meer betekent dat geen fraudemaatregel meer kan worden opgelegd. Het College is van oordeel dat de termijn tussen de melding en de bekendmaking van de fraudemaatregel in dit geval niet zodanig lang is, dat de examencommissie de fraudemaatregel niet meer heeft kunnen opleggen. Het betoog faalt. (…) 2.4.1 Het CBE heeft toegelicht dat het totale werk van appellante weliswaar voor 17% overeenkomt met het werk van de oud-studente, maar dat dit percentage betrekking heeft op de volledige uitwerking van opdracht 2. De oud-studente heeft haar werk op een eerder moment dan appellante op het digitale forum geplaatst. Appellante heeft verklaard dat zij het werk van de oud-studente kent en het ook heeft opgeslagen. De uitwerking van appellante komt woordelijk vrijwel overeen met de uitwerking van de oud-studente. Het CBE heeft er verder op gewezen dat in het werk van appellante de bronvermelding in de tekst niet aansluit bij bronnenlijst aan het eind. Ook dit is volgens het CBE een indicatie dat het werk is overgenomen. Verder heeft het CBE toegelicht dat in het werk van de oud-studente de geraadpleegde bronnen niet zijn geciteerd, maar geparafraseerd. Dat appellante en de oud-studente dezelfde bronnen hebben geraadpleegd en vermeld, kan volgens het CBE dan ook geen verklaring zijn voor de overeenkomsten in de uitwerkingen. Gelet op het vorenstaande, heeft het CBE terecht geoordeeld dat appellante fraude als bedoeld in artikel 2, aanhef en onder t, van de OER heeft gepleegd. Het betoog faalt.

(…)
2.5.1 Gelet op hetgeen onder 2.3.1 is overwogen, wordt de stelling dat de examencommissie onredelijk laat een beslissing op de vermeende fraude heeft genomen en appellante hierdoor onredelijk lang is het ongewisse is gelaten, niet gevolgd. De overige door appellante aangevoerde omstandigheden leiden, gelet op de ernst van de gepleegde fraude, niet tot het oordeel dat de opgelegde maatregel disproportioneel is en dat had moeten worden volstaan met de geheel of gedeeltelijke ongeldigverklaring van de toets en dat had moeten worden afgeweken van het tijdstip waarop door appellante een afstudeerscriptie mag worden ingeleverd. Dat appellante studievertraging is opgelopen, is inherent aan het opleggen van een maatregel tot tijdelijk uitsluiting van deelname aan één of meer toetsen. Dat door die tijdelijke uitsluiting ook het tijdstip van het mogen inleveren van de afstudeerscriptie wordt verschoven, is eveneens inherent daaraan.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 11 juli 2014 heeft de voorzitter van de examencommissie van de opleiding Media & Entertainment Management (hierna: MEM) appellante meegedeeld dat de examencommissie op 8 juli 2014 heeft besloten dat de uitslag van de door haar afgelegde toets Onderzoekslijn 2.3 en Onderzoekslijn 2.4 ongeldig wordt verklaard en dat zij wordt uitgesloten van deelname aan de eerstvolgende toets.

Bij beslissing van 15 september 2014, verzonden op 25 november 2014, heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 januari 2015, waar appellante, bijgestaan door mr. M.I. L'Ghdas, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C. Grim, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de examencommissie was aanwezig R.V. van Mourik.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 2, aanhef en onder t, van de Onderwijs- en examenregeling van de Hogeschool Inholland 2013-2014 (hierna: de OER) wordt onder fraude verstaan: elke handelen, nalaten, pogen, aanzetten tot of toelaten van gedrag, dat het op de juiste wijze van vormen van een correct en eerlijk oordeel over iemands kennis, inzicht, vaardigheden, of (beroeps)houding, geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt.

Ingevolge artikel 27, zesde lid, van de OER besluit de examencommissie, indien deze tot het oordeel komt dat sprake is van fraude, tot passende maatregelen, waartoe uitsluitend kunnen behoren:

1. de bevestiging van door de examinator of surveillant genomen maatregelen;
2. het besluit dat voor bepaalde studenten geen uitslag wordt vastgesteld of de uitslag ongeldig wordt verklaard;
3. uitsluiting van deelname voor de eerstvolgende toets voor dezelfde onderwijseenheid;
4. uitsluiting van deelname aan alle toetsen voor een door de examencommissie te bepalen termijn welke niet langer is dan één jaar.

Ingevolge het negende lid stelt de examencommissie de student zo spoedig mogelijk op de hoogte van haar besluit.

2.2 De examencommissie heeft zich op het standpunt gesteld dat appellante fraude heeft gepleegd als bedoeld in artikel 2, aanhef en onder t, van de OER met betrekking tot de toets Onderzoekslijn 2.3 en Onderzoekslijn 2.4 uit blok 2 van het studiejaar 2013-2014, omdat zij een deel van haar werk, opdracht 2 (APA opdracht), in grote mate heeft overgenomen van het ingeleverde werk van een oud-studente van de opleiding MEM. Gelet hierop heeft de examencommissie appellante voormelde maatregel opgelegd.

Het CBE heeft overwogen dat de examencommissie op goede gronden tot de conclusie is gekomen dat sprake is van fraude en dat de opgelegde maatregel passend en geboden is.

2.3 Appellante betoogt dat het CBE niet heeft onderkend dat artikel 27, negende lid, van de OER is geschonden. Zij voert aan dat de vermeende fraude is geconstateerd op 8 april 2014, terwijl de examencommissie pas op 11 juli 2014 haar beslissing heeft bekendgemaakt, hetgeen niet zo spoedig mogelijk is. Volgens haar was de examencommissie dan ook niet bevoegd de fraudemaatregel op te leggen.

2.3.1 De docent van de opleiding heeft de vermoedelijke fraude op 8 april 2014 gemeld bij de examencommissie. Deze heeft appellante op 27 juni 2014 gehoord. Vervolgens heeft de examencommissie nadere informatie opgevraagd bij de moduleleider. Appellante is hierna in de gelegenheid gesteld op de ontvangen toelichting van de moduleleider te reageren. Vervolgens heeft de examencommissie op 8 juli 2014 geconcludeerd dat sprake is van fraude en dat voormelde maatregel wordt opgelegd. Bij beslissing van 11 juli 2014 heeft de examencommissie appellante hiervan in kennis gesteld.

Naar het oordeel van het College heeft de examencommissie appellante na de melding op 8 april 2014 niet zo spoedig mogelijk op de hoogte gebracht van haar besluit om appellante een fraudemaatregel op te leggen. De examencommissie had slagvaardiger op de melding dienen te reageren, temeer nu appellante haar meerdere malen om uitsluitsel had gevraagd. Derhalve heeft de examencommissie in strijd met artikel 27, negende lid, van de OER gehandeld. Deze bepaling bevat echter een termijn van orde, zodat schending daarvan niet zonder meer betekent dat geen fraudemaatregel meer kan worden opgelegd. Het College is van oordeel dat de termijn tussen de melding en de bekendmaking van de fraudemaatregel in dit geval niet zodanig lang is, dat de examencommissie de fraudemaatregel niet meer heeft kunnen opleggen.

Het betoog faalt.

2.4 Appellante betoogt dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de examencommissie zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat zij fraude heeft gepleegd. Volgens haar is hiervan geen sprake. Zij wijst erop dat slechts 17% van haar werk woordelijk overeenkomt met het werk van de oud-studente. Verder is het volgens haar ook logisch dat er overeenkomsten zijn, nu zij en de oud-studente dezelfde opdracht hebben gemaakt en in dezelfde groep op het digitale forum zaten en dezelfde bronnen hebben geraadpleegd en vermeld.

2.4.1 Het CBE heeft toegelicht dat het totale werk van appellante weliswaar voor 17% overeenkomt met het werk van de oud-studente, maar dat dit percentage betrekking heeft op de volledige uitwerking van opdracht 2. De oud-studente heeft haar werk op een eerder moment dan appellante op het digitale forum geplaatst. Appellante heeft verklaard dat zij het werk van de oud-studente kent en het ook heeft opgeslagen. De uitwerking van appellante komt woordelijk vrijwel overeen met de uitwerking van de oud-studente. Het CBE heeft er verder op gewezen dat in het werk van appellante de bronvermelding in de tekst niet aansluit bij bronnenlijst aan het eind. Ook dit is volgens het CBE een indicatie dat het werk is overgenomen. Verder heeft het CBE toegelicht dat in het werk van de oud-studente de geraadpleegde bronnen niet zijn geciteerd, maar geparafraseerd. Dat appellante en de oud-studente dezelfde bronnen hebben geraadpleegd en vermeld, kan volgens het CBE dan ook geen verklaring zijn voor de overeenkomsten in de uitwerkingen.

Gelet op het vorenstaande, heeft het CBE terecht geoordeeld dat appellante fraude als bedoeld in artikel 2, aanhef en onder t, van de OER heeft gepleegd.

Het betoog faalt.

2.5 Appellante betoogt dat het CBE niet heeft onderkend dat de maatregel disproportioneel is. Zij voert aan dat haar belangen onvoldoende zijn meegewogen. De examencommissie heeft onredelijk laat een beslissing op de vermeende fraude genomen. Hierdoor is zij onredelijk lang in het ongewisse gelaten en heeft zij studievertraging opgelopen. De examencommissie had haar ook een minder vergaande maatregel kunnen opleggen, zoals het opnieuw laten maken van de opdracht. Ook had het op de weg van de examencommissie gelegen om haar in de gelegenheid te

stellen haar scriptie in te leveren, om zodoende verdere studievertraging te voorkomen, aldus appellante.

2.5.1 Gelet op hetgeen onder 2.3.1 is overwogen, wordt de stelling dat de examencommissie onredelijk laat een beslissing op de vermeende fraude heeft genomen en appellante hierdoor onredelijk lang is het ongewisse is gelaten, niet gevolgd. De overige door appellante aangevoerde omstandigheden leiden, gelet op de ernst van de gepleegde fraude, niet tot het oordeel dat de opgelegde maatregel disproportioneel is en dat had moeten worden volstaan met de geheel of gedeeltelijke ongeldigverklaring van de toets en dat had moeten worden afgeweken van het tijdstip waarop door appellante een afstudeerscriptie mag worden ingeleverd. Dat appellante studievertraging is opgelopen, is inherent aan het opleggen van een maatregel tot tijdelijk uitsluiting van deelname aan één of meer toetsen. Dat door die tijdelijke uitsluiting ook het tijdstip van het mogen inleveren van de afstudeerscriptie wordt verschoven, is eveneens inherent daaraan.
Het betoog faalt.

2.6 Het beroep is ongegrond.

2.7 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/253
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Troostwijk, Verheij
Datum uitspraak	:	5 maart 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	Bestuurswerkzaamheden Bindend negatief studieadvies Bijzondere omstandigheden [geoormerkt] tentamen Hinderverklaring
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 1 Regeling binden studieadvies Universiteit Leiden Sectie B artikel 4.2 Regeling binden studieadvies Universiteit Leiden Sectie B artikel 4.9
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Uit hetgeen appellant naar voren heeft gebracht en uit de daarbij door hem overgelegde stukken komt naar voren dat zich in (een deel van) het studiejaar 2013 2014 persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan waardoor appellant zich gehinderd heeft geacht te studeren. Daarmee is echter niet gezegd dat die omstandigheden de Examencommissie aanleiding hadden moeten geven af te zien van het verstrekken van een bindend negatief studieadvies. De Examencommissie heeft de hinderverklaring en de overige door appellante genoemde omstandigheden, mede gelet op de periode waarin de omstandigheden zich hebben voorgedaan, onvoldoende geacht om daarin een afdoende verklaring te vinden voor de achterblijvende studieprestatie en geoordeeld dat onvoldoende vertrouwen bestaat dat appellant de opleiding in een redelijke termijn met succes kan afronden. Ter zitting heeft de voorzitter van de Examencommissie er nog op gewezen dat het vak dat appellant niet heeft behaald een essentieel vak is voor zijn studie. Verweerder heeft het standpunt van de Examencommissie naar het oordeel van het College terecht onderschreven. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat ook andere factoren dan de in de hinderverklaring genoemde bij de achterblijvende prestatie een rol (kunnen) hebben gespeeld. Zo heeft appellant om hem moverende redenen deelgenomen aan een niet verplichte studiereis en heeft hij, in weerwil van wat zijn studieadviseur hem had aangeraden, tweedejaarsvakken gevolgd terwijl hij nog niet alle eerstejaarsvakken had afgerond. Ook het aanvaarden van de bestuursfunctie waarvoor de hiervoor genoemde hinderverklaring is afgegeven is appellant indertijd afgeraden, maar die raad heeft hij naast zich neergelegd. Deze keuzes en de invloed daarvan op de studieresultaten van appellant dienen voor zijn risico te komen. Dat appellant slechts één studiepunt tekortkomt en het bindend negatief studieadvies voor hem aanzienlijke gevolgen heeft maakt dit alles niet anders en de beslissing niet onevenredig.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 22 juli 2014 heeft de Examencommissie Biologie namens het bestuur van de Faculteit der Wiskunde en Natuurwetenschappen aan appellant een bindend negatief studieadvies gegeven, waaraan een afwijzing is verbonden.

Bij brief van 22 augustus 2014 heeft appellant tegen deze beslissing administratief beroep ingesteld bij verweerder.

Bij beslissing van 15 oktober 2014 heeft verweerder het beroep ongegrond verklaard.

Bij brief van 19 november 2014 heeft appellant tegen de beslissing van 15 oktober 2014 beroep ingesteld.

Het College heeft het beroep behandeld op 16 februari 2015, waar appellant is verschenen in persoon, vergezeld van zijn vader, en waar verweerder is vertegenwoordigd door mr. A. van Ingen Scholten en prof. dr. P.G.L. Klinkhamer.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.
Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

2.2. In Sectie B, artikel 4.3.2, van de Regeling bindend studieadvies Universiteit Leiden (hierna: de Regeling) is, voor zover hier van belang, bepaald dat een bindend afwijzend studieadvies wordt gegeven indien een voltijdstudent de propedeutische fase van zijn studie nog niet heeft afgerond aan het eind van het tweede jaar van inschrijving.
In Sectie B, artikel 4.9 van de Regeling is bepaald dat een student aan het College ven Bestuur ter beoordeling voorlegt of sprake is van persoonlijke omstandigheden in de zin van de Regeling en in welke mate deze omstandigheden de studieresultaten beïnvloeden.

2.3. Tussen partijen is niet in geschil dat appellant het tentamen van het vak Basiswiskunde niet, ook niet na drie herkansingen, voor het einde van het studiejaar 2013-2014 met een voldoende heeft weten af te sluiten en dat hij daardoor de propedeutische fase van zijn bacheloropleiding niet heeft afgerond voor het einde van het tweede jaar van inschrijving.

2.4. Appellant betoogt dat aan hem niettemin geen bindend negatief studieadvies had mogen worden gegeven vanwege zijn persoonlijke omstandigheden die eraan in de weg hebben gestaan dat hij voor het einde van het tweede studiejaar zijn bachelor kon afronden. Hij heeft gewezen op een reeks bijzondere omstandigheden die hem een groot deel van het studiejaar 2013-2014 parten hebben gespeeld. Als gevolg van ziekte heeft hij in september en oktober 2013 niet kunnen studeren, vanaf december 2013 was hij bestuurslid van de Leidse Biologen Club en in de periode januari tot en met maart 2014 zijn twee ooms van zijn moeder overleden en heeft hij bij de rouwverwerking zijn familie bijgestaan. Ten bewijze van twee van deze omstandigheden heeft hij een zogeheten hinderverklaring overgelegd van 29 september 2014. Deze betreft de ziekte (zeer ernstig gehinderd van 15 september 2013 tot 1 november 2013) en de erkende bestuurswerkzaamheden (gehinderd van 1 december 2013 tot 1 september 2014).

2.4.1. Uit hetgeen appellant naar voren heeft gebracht en uit de daarbij door hem overgelegde stukken komt naar voren dat zich in (een deel van) het studiejaar 2013 2014 persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan waardoor appellant zich gehinderd heeft geacht te studeren. Daarmee is echter niet gezegd dat die omstandigheden de Examencommissie aanleiding hadden moeten geven af te zien van het verstrekken van een bindend negatief studieadvies.

De Examencommissie heeft de hinderverklaring en de overige door appellante genoemde omstandigheden, mede gelet op de periode waarin de omstandigheden zich hebben voorgedaan, onvoldoende geacht om daarin een afdoende verklaring te vinden voor de achterblijvende studieprestatie en geoordeeld dat onvoldoende vertrouwen bestaat dat appellant de opleiding in een redelijke termijn met succes kan afronden.
Ter zitting heeft de voorzitter van de Examencommissie er nog op gewezen dat het vak dat appellant niet heeft behaald een essentieel vak is voor zijn studie.
Verweerder heeft het standpunt van de Examencommissie naar het oordeel van het College terecht onderschreven. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat ook andere factoren dan de in de hinderverklaring genoemde bij de achterblijvende prestatie een rol (kunnen) hebben gespeeld. Zo heeft appellant om hem moverende redenen deelgenomen aan een niet verplichte studiereis en heeft hij, in weerwil van wat zijn studieadviseur hem had aangeraden, tweedejaarsvakken gevolgd terwijl hij nog niet alle eerstejaarsvakken had afgerond. Ook het aanvaarden van de bestuursfunctie waarvoor de hiervoor genoemde hinderverklaring is afgegeven is appellant indertijd afgeraden, maar die raad heeft hij naast zich neergelegd. Deze keuzes en de invloed daarvan op de studieresultaten van appellant dienen voor zijn risico te komen. Dat appellant slechts één studiepunt tekortkomt en het bindend negatief studieadvies voor hem aanzienlijke gevolgen heeft maakt dit alles niet anders en de beslissing niet onevenredig.
Dit leidt tot het oordeel dat verweerder de beslissing waarbij de Examencommissie aan appellant een bindend negatief studieadvies heeft gegeven terecht in stand heeft gelaten. Het betoog slaagt niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/254
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	14 april 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	BNSA e-mail medische problematiek niet-ontvankelijk niet-tijdig termijnoverschrijding
Artikelen	:	Awb: artikel 6:7
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Uit de stukken en het verhandelde ter zitting blijkt dat appellante al langere tijd problemen ervoer met het plannen, prioriteiten stellen en het inschatten van de gevolgen van handelingen of het juist niet verrichten van handelingen. Zo heeft zij in haar beroepschrift tegen de beslissing van de examencommissie van 14 juli 2014 vermeld dat zij aan de opleiding Communication and Multimedia Design is begonnen in het studiejaar 2013-2014 in de wetenschap dat zij kampt met persoonlijke, psychische problemen. Sinds het tweede half jaar 2013 is appellante ook in behandeling bij GGZ in Geest vanwege onder meer de eetstoornis waaraan zij lijdt. Uiteindelijk is begin 2014 vastgesteld dat appellante ADD heeft. Onder deze omstandigheden is geen sprake van een rechtvaardiging voor de termijnoverschrijding. Het lag op de weg van appellante om maatregelen te treffen om de al langer bestaande beperkingen in haar functioneren op te vangen. De gevolgen van het achterwege laten van dergelijke maatregelen heeft verweerder bij de beoordeling van de tijdigheid van het beroepschrift voor haar rekening mogen laten. Dat appellante in voorgaande jaren berichten via de post ontving, zodat haar ouders haar er op konden wijzen dat zij bepaalde handelingen diende te verrichten, biedt geen grond voor een ander oordeel. De hogeschool heeft op diverse manieren, waaronder mededelingen in de klas, op de website en in de digitale leeromgeving, kenbaar heeft gemaakt dat de studieadviezen in het studiejaar 2013-2014 via de e-mail van de hogeschool zouden worden verzonden. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 14 juli 2014 heeft de examencommissie Communication and Multimedia Design aan appellante een bindend negatief studieadvies gegeven voor die door haar gevolgde opleiding.

Bij beslissing van 31 oktober 2014 heeft het CBE het daartegen door appellante bij hem ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 26 november 2014, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 maart 2015 waar appellante, bijgestaan door F.A. van der Werf, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, zijn verschenen.

Op 23 maart 2015 heeft appellante een nader stuk ingediend. Nu dit stuk is ingediend na de sluiting van de zitting, is dit stuk buiten beschouwing gelaten.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift zes weken.

Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, vangt de termijn aan met ingang van de dag na die waarop de beslissing op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.

Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen. Ingevolge het tweede lid is bij verzending per post een beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn van de termijn ter post is bezorgd, mits het niet later dan een week na afloop van de termijn is ontvangen.

Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.2 De beslissing van de examencommissie van 14 juli 2014 is op diezelfde dag via de e-mail van de hogeschool verzonden aan appellante. De laatste dag van de termijn waarbinnen appellante beroep kon instellen tegen die beslissing was 25 augustus 2014. Haar tegen de beslissing van 14 juli 2014 gerichte beroepschrift is op 29 augustus 2014, derhalve na het einde van de beroepstermijn, bij het CBE binnengekomen door middel van een ingevuld formulier via juridische.hva.nl. Het CBE heeft in de door appellante naar voren gebrachte omstandigheden geen aanleiding gezien de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten.

2.3 Appellante betoogt dat het CBE haar beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard en heeft miskend dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is. Zij stelt in dit verband dat zij al jaren lijdt aan een ernstige eetstoornis en dyslexie heeft. Voorts is begin 2014 vastgesteld dat zij ADD heeft. Door die aandoening is appellante niet goed in staat te plannen, prioriteiten te stellen en de gevolgen van bepaalde handelingen te overzien, zo stelt zij. Volgens haar heeft zij het e-mailbericht van de examencommissie van 14 juli 2014 weliswaar ontvangen, maar vanwege de ADD de inhoud ervan niet goed ingeschat en niet goed begrepen dat zij daartegen binnen zes weken beroep diende in te stellen. Appellante brengt in dit verband ook naar voren dat zij naar aanleiding van een gesprek met de mentor in de veronderstelling leefde dat zij alsnog via de post een bindend negatief studieadvies zou ontvangen. Dan zouden haar ouders haar kunnen helpen met het begrijpen van de inhoud ervan.

2.3.1 Uit de stukken en het verhandelde ter zitting blijkt dat appellante al langere tijd problemen ervoer met het plannen, prioriteiten stellen en het inschatten van de gevolgen van handelingen of het juist niet verrichten van handelingen. Zo heeft zij in haar beroepschrift tegen de beslissing van de examencommissie van 14 juli 2014 vermeld dat zij aan de opleiding Communication and Multimedia Design is begonnen in het studiejaar 2013-2014 in de wetenschap dat zij kampt met persoonlijke, psychische problemen. Sinds het tweede half jaar 2013 is appellante ook in behandeling bij GGZ in Geest vanwege onder meer de eetstoornis waaraan zij lijdt. Uiteindelijk is begin 2014 vastgesteld dat appellante ADD heeft.

Onder deze omstandigheden is geen sprake van een rechtvaardiging voor de termijnoverschrijding. Het lag op de weg van appellante om maatregelen te treffen om de al langer bestaande beperkingen in haar functioneren op te vangen. De gevolgen van het achterwege laten van dergelijke maatregelen heeft verweerder bij de beoordeling van de tijdigheid van het beroepschrift voor haar rekening mogen laten.

Dat appellante in voorgaande jaren berichten via de post ontving, zodat haar ouders haar er op konden wijzen dat zij bepaalde handelingen diende te verrichten, biedt geen grond voor een ander oordeel. De hogeschool heeft op diverse manieren, waaronder mededelingen in de klas, op de website en in de digitale leeromgeving, kenbaar heeft gemaakt dat de studieadviezen in het studiejaar 2013-2014 via de e-mail van de hogeschool zouden worden verzonden.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/255
Rechter(s)	:	mr. Nijenhof
Datum uitspraak	:	12 maart 2015
Partijen	:	Appellant en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	Bindend negatief studieadvies Beslissing [samenstelling] CBE [afzien van] Horen
Artikelen	:	
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.2 In de brief van 30 oktober 2014 volstaat de secretaris van het CBE met de mededeling dat het CBE het beroep van appellant niet-ontvankelijk heeft verklaard. Uit de brief blijkt niet welke leden van het CBE hebben deelgenomen aan de beraadslaging. Derhalve kan niet worden vastgesteld of het CBE voltallig zitting heeft gehad, zoals artikel 7.60, tweede lid, van de WHW voorschrijft. De brief van 30 oktober 2014 voldoet, nu de namen van de leden van het CBE die de uitspraak hebben gewezen ontbreken, evenmin aan het bepaalde in artikel 19, eerste lid, onderdeel d, van het Reglement College van Beroep voor de Examens 2013-2014. Gelet op het voorgaande kan de brief van 30 oktober 2014 niet worden aangemerkt als een beslissing van het CBE. Het heeft dan ook nog steeds geen beslissing genomen op het door appellant tegen de beslissing van de examencommissie van 22 juli 2014 ingestelde beroep. Het betoog slaagt. 2.3 Het beroep van appellant van het College is, gelet op het onder 2.2.2 overwogene, gegrond. Het CBE dient alsnog op het beroep van appellant tegen de beslissing van de examencommissie van 22 juli 2014 te beslissen. Daarbij wordt opgemerkt dat het afzien van horen als bedoeld in artikel 7:3 van de Algemene wet bestuursrecht mogelijk is in geval van, onder meer, een kennelijke niet-ontvankelijkheid van een beroepschrift. Uit de brief van 30 oktober 2014 blijkt niet dat het CBE het beroepschrift van appellant kennelijk niet-ontvankelijk achtte, zodat ten onrechte van het horen van hem is afgezien.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Haagse Hogeschool (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 22 juli 2014 heeft de examencommissie van de opleiding Werktuigbouwkunde aan appellant een bindend negatief studieadvies gegeven voor de door hem gevolgde opleiding Werktuigbouwkunde.

Bij als beslissing aangemerkte brief van 30 oktober 2014 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 25 november 2014, beroep ingesteld. De gronden van beroep zijn aangevuld bij brief van 16 februari 2015.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 februari 2015 waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. C.A.M. Tiel, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Bij brief van 30 oktober 2014 heeft de secretaris van het CBE aan appellant meegedeeld dat het door hem tegen de beslissing van de examencommissie van 22 juli 2014 ingestelde beroep door het CBE niet-ontvankelijk is verklaard.

2.2 Appellant betoogt dat de brief van 30 oktober 2014, waarin de beslissing van het CBE aan hem is meegedeeld, niet als een beslissing van het CBE kan worden aangemerkt, nu uit die brief niet blijkt welke leden daarvan bij de beraadslaging betrokken zijn geweest.

2.2.1 Ingevolge artikel 7.60, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) heeft het college van beroep drie of vijf leden. Het aantal plaatsvervangende leden is niet groter dan het aantal leden. Het college houdt voltallig zitting.

Ingevolge artikel 19, eerste lid, onderdeel d, van het Reglement College van Beroep voor de Examens 2013-2014 zijn de uitspraken van het College van Beroep voor de Examens gedagtekend en houden deze de namen van de leden van het College van Beroep voor de Examens die de uitspraak hebben gewezen in.

2.2.2 In de brief van 30 oktober 2014 volstaat de secretaris van het CBE met de mededeling dat het CBE het beroep van appellant niet-ontvankelijk heeft verklaard. Uit de brief blijkt niet welke leden van het CBE hebben deelgenomen aan de beraadslaging. Derhalve kan niet worden vastgesteld of het CBE voltallig zitting heeft gehad, zoals artikel 7.60, tweede lid, van de WHW voorschrijft. De brief van 30 oktober 2014 voldoet, nu de namen van de leden van het CBE die de uitspraak hebben gewezen ontbreken, evenmin aan het bepaalde in artikel 19, eerste lid, onderdeel d, van het Reglement College van Beroep voor de Examens 2013-2014.

Gelet op het voorgaande kan de brief van 30 oktober 2014 niet worden aangemerkt als een beslissing van het CBE. Zij heeft dan ook nog steeds geen beslissing genomen op het door appellant tegen de beslissing van de examencommissie van 22 juli 2014 ingestelde beroep.
Het betoog slaagt.

2.3 Het beroep van appellant van het College is, gelet op het onder 2.2.2 overwogene, gegrond. Het CBE dient alsnog op het beroep van appellant tegen de beslissing van de examencommissie van 22 juli 2014 te beslissen. Daarbij wordt opgemerkt dat het afzien van horen als bedoeld in artikel 7:3 van de Algemene wet bestuursrecht mogelijk is in geval van, onder meer, een kennelijke niet-ontvankelijkheid van een beroepschrift. Uit de brief van 30 oktober 2014 blijkt niet dat het CBE het beroepschrift van appellant kennelijk niet-ontvankelijk achtte, zodat ten onrechte van het horen van hem is afgezien.

2.4 Het CBE dient op navolgende wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. draagt het CBE op om binnen zes weken na dagtekening van deze uitspraak te beslissen op het door appellant tegen de beslissing van de examencommissie van 22 juli 2014 ingestelde beroep;
III. veroordeelt het CBE tot vergoeding aan appellant van de bij hem in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 980,00 (zegge: negenhonderdtachtig euro), geheel toe te rekenen aan dor een derde beroepsmatig verleende bijstand;
IV. gelast dat het CBE aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2014/256
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Borman en Kleijn
Datum uitspraak	:	10 juli 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Christelijke Hogeschool Windesheim
Trefwoorden	:	beoordeling beoordelingsformulier deskundigheid examencommissie externe beoordelaar herbeoordeling herkansing inspraak klacht kwaliteitsborging objectief onderwijs- en examenregeling ongeldig tentamen toetsmatrijs
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12 WHW: artikel 7.12b, eerste lid, aanhef en onder b WHW: artikel 7.13, OER: artikel 6.6
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6.1. Het College ziet – anders dan appellante – in de uitspraak van verweerder van 18 oktober 2014 niet dat appellante had moeten worden betrokken bij de keuze door de examencommissie van een onafhankelijke (derde) beoordelaar van het tentamen. Uit de wijze waarop deze derde beoordelaar is aangetrokken blijkt, anders dan appellante meent, niet enige vorm van beïnvloeding van deze beoordelaar. Ook blijkt niet van vooringenomenheid bij deze beoordelaar. Dat bij de beoordeling door de verschillende examinatoren gedeeltelijk dezelfde terminologie is gebruikt, is daarvoor zonder bijkomend bewijs niet voldoende. Verder is van belang dat de deskundigheid van de derde beoordelaar niet ter discussie staat. 2.6.2. Dat niet vooraf een toetsmatrijs en/of een beoordelingsformulier is gemaakt, betekent niet dat het door appellante gemaakte tentamen niet zou kunnen worden beoordeeld. Een toetsmatrijs en een beoordelingsformulier kunnen hulpmiddelen bij de beoordeling zijn, maar de beschikbaarheid ervan is, mede gelet op de regelgeving met betrekking tot kwaliteitsborging, niet een voorwaarde voor een correcte beoordeling. Van strijd met artikel 7.12 van de WHW en/of de OER is niet gebleken. Uit de gemaakte beoordelingen komt naar voren dat alle beoordelaars, los van elkaar, vergelijkbare kritiek hebben op het door appellante gemaakte tentamen. 2.6.3. Wat er zij van de precieze door de examencommissie gebruikte bewoordingen in de beslissing waarin aan appellante te kennen werd gegeven dat ook de derde beoordelaar het werk "insufficient" vond, de strekking van deze beslissing is duidelijk. Het betoog van appellante slaagt derhalve niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Christelijke Hogeschool Windesheim, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Appellante studeerde ten tijde hier van belang aan de Christelijke Hogeschool Windesheim. Op 20 juni 2014 heeft zij daar voor haar opleiding Leraar Voortgezet Onderwijs (LVO) Engels het tentamen LSD2 writing gemaakt.

Tegen de waardering "insufficient" die haar voor dit tentamen is toegekend, heeft appellante bij brief van 29 juni 2014 een klacht ingediend.

Bij beslissing van 16 september 2014 heeft de examencommissie naar aanleiding van de door haar ingediende klacht aan appellante meegedeeld dat inzake de beoordeling van het tentamen LSD2 writing een onderzoek is verricht en dat geen aanleiding wordt gezien het tentamen ongeldig te verklaren dan wel appellante een extra tentamenkans te geven.

Op 3 oktober 2014 heeft appellante tegen de beslissing van 16 september 2014 bij verweerder beroep ingesteld.

Bij (tussen)beslissing van 28 oktober 2014 heeft verweerder de examencommissie verzocht over te gaan tot een herbeoordeling van het tentamen LSD2 writing door een voldoende onafhankelijke docent, gevolgd door een toetsing aan het door de eerste beoordelaar bepaalde tentamenresultaat.

Bij brief van 20 november 2014, aangevuld op 24 november 2014, heeft appellante tegen de beslissing van 28 oktober 2014 bij het College beroep ingesteld.

Bij beslissing van 18 december 2014 heeft de examencommissie aan appellante meegedeeld dat het tentamen LSD2 writing door een externe beoordelaar is beoordeeld en dat het werk van appellante onvoldoende is voor de eisen die daaraan worden gesteld. Het eerder vastgestelde tentamenresultaat is gehandhaafd.

Op 4 januari 2015 heeft appellante tegen de beslissing van 18 december 2014 bij verweerder beroep ingesteld.

Bij (eind)beslissing van 6 januari 2014 (lees: 2015) heeft verweerder het beroep tegen de beslissing van 16 september 2014 ongegrond verklaard.

Op 4 februari 2015 en op 9 februari 2015 heeft appellante tegen de beslissing van 6 januari 2015 bij het College beroep ingesteld.

Bij beslissing van 18 maart 2015 heeft verweerder het beroep van appellante tegen de beslissing van 18 december 2014 ongegrond verklaard.

Op 9 april 2015 heeft verweerder een (aanvullend) verweerschrift ingezonden.

Het College heeft het beroep, gevoegd met de zaken 2014/201 en 2014/252, behandeld op 20 april 2015, waar appellante in persoon, voor deze zaak bijgestaan door haar gemachtigde mr. L. Lok, advocaat te Zwolle, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.W. Gerritsen, zijn verschenen. Namens de examencommissie is verschenen haar voorzitter dr. M.J. Stolk.

Na de behandeling ter zitting zijn de zaken voor het doen van uitspraak gesplitst.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.12 van de WHW is de examencommissie het orgaan dat op objectieve en deskundige wijze vaststelt of een student voldoet aan de voorwaarden die de onderwijs- en examenregeling stelt ten aanzien van kennis, inzicht en vaardigheden die nodig zijn voor het verkrijgen van een graad.
Ingevolge artikel 7.12b, eerste lid, aanhef en onder b, heeft de examencommissie de taak richtlijnen en aanwijzingen vast te stellen binnen het kader van de onderwijs- en examenregeling, bedoeld in artikel 7.13, om de uitslag van tentamens en examens te beoordelen en vast te stellen.
In artikel 6.6 van de Onderwijs- en Examenregeling van de opleiding is bepaald dat elk tentamen tweemaal per jaar kan worden afgelegd.

2.2. Het College zal beoordelen of de uitspraak van verweerder van 18 maart 2015 stand kan houden, mede in het licht van hetgeen appellante heeft aangevoerd in haar beroepschrift van

9 februari 2015 tegen de beslissing van 6 januari 2015, om zo te komen tot finale beslechting van het geschil over het tentamen LSD2 writing.

2.3. Appellante heeft op formele en inhoudelijke gronden betoogd dat zij voor een extra herkansing in aanmerking zou moeten worden gebracht, dan wel dat zij alsnog de beoordeling "sufficient" zou moeten krijgen voor het op 20 juni 2014 gemaakte tentamen LSD2 writing. Zij heeft erop gewezen dat bij de herbeoordeling van haar tentamen geen toetsmatrijs is gebruikt en dat er geen beoordelingsformulier voorhanden was. Zij heeft voorts geen inspraak gehad in wie als derde beoordelaar zou (kunnen) worden benaderd.

2.4. Verweerder heeft met betrekking tot het beroep inzake het tentamen LSD2 writing naar voren gebracht dat ook de derde beoordeling van het door appellante gemaakte tentamen heeft uitgewezen dat de oorspronkelijke beoordeling correct was. Er is geen aanleiding te veronderstellen dat de derde beoordelaar niet voldoende objectief was. Het ontbreken van een toetsmatrijs of beoordelingsformulier maakt niet dat het niet mogelijk was om een objectieve beoordeling van het tentamen te maken. Met de constatering dat er sprake is van gelijkenis tussen begrippen die door de eerste en de derde beoordelaar bij hun beoordelingen zijn gebruikt, is niet aangetoond dat de derde beoordelaar kennis heeft genomen van de beoordeling van de eerste beoordelaar.

2.5 Bij de eerste beoordeling van het op 20 juni 2014 gemaakte tentamen heeft aangewezen examinator J. Reinders, die verbonden is aan verweerders hogeschool, aan appellante het resultaat "insufficient" toegekend. Bij een tweede, op verzoek van appellante uitgevoerde, beoordeling door K. Ward, die is verbonden aan dezelfde hogeschool, is dit resultaat bevestigd. In zijn uitspraak van 28 oktober 2014 heeft verweerder geoordeeld dat niet voldoende is komen vast te staan dat er sprake is geweest van een onafhankelijke tweede beoordeling van het tentamen en is de Examencommissie verzocht over te gaan tot een herbeoordeling van dat tentamen door een voldoende onafhankelijke docent, gevolgd door een toetsing aan het door de eerste beoordelaar bepaalde tentamenresultaat. Deze derde beoordeling, uitgevoerd door J.E.P. Lucassen, verbonden aan Fontys Lerarenopleiding Sittard, heeft begin december 2014 plaatsgevonden en deze heeft niet geleid tot een voor appellante gunstig resultaat.

2.6. De vraag die voorligt is of deze waardering terecht door verweerder in stand is gelaten, gezien hetgeen appellante in beroep tegen de uitspraak van verweerder aanvoert. Het College beantwoordt deze vraag bevestigend en overweegt hiertoe het volgende.

2.6.1. Het College ziet – anders dan appellante – in de uitspraak van verweerder van 18 oktober 2014 niet dat appellante had moeten worden betrokken bij de keuze door de examencommissie van een onafhankelijke (derde) beoordelaar van het tentamen. Uit de wijze waarop deze derde beoordelaar is aangetrokken blijkt, anders dan appellante meent, niet enige vorm van beïnvloeding van deze beoordelaar. Ook blijkt niet van vooringenomenheid bij deze beoordelaar. Dat bij de beoordeling door de verschillende examinatoren gedeeltelijk dezelfde terminologie is gebruikt, is daarvoor zonder bijkomend bewijs niet voldoende. Verder is van belang dat de deskundigheid van de derde beoordelaar niet ter discussie staat.

2.6.2. Dat niet vooraf een toetsmatrijs en/of een beoordelingsformulier is gemaakt, betekent niet dat het door appellante gemaakte tentamen niet zou kunnen worden beoordeeld. Een toetsmatrijs en een beoordelingsformulier kunnen hulpmiddelen bij de beoordeling zijn, maar de beschikbaarheid ervan is, mede gelet op de regelgeving met betrekking tot kwaliteitsborging, niet een voorwaarde voor een correcte beoordeling. Van strijd met artikel 7.12 van de WHW en/of de OER is niet gebleken. Uit de gemaakte beoordelingen komt naar voren dat alle beoordelaars, los van elkaar, vergelijkbare kritiek hebben op het door appellante gemaakte tentamen.

2.6.3. Wat er zij van de precieze door de examencommissie gebruikte bewoordingen in de beslissing waarin aan appellante te kennen werd gegeven dat ook de derde beoordelaar het werk "insufficient" vond, de strekking van deze beslissing is duidelijk.
Het betoog van appellante slaagt derhalve niet.

2.7. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen moet het beroep ongegrond worden verklaard. Dit betekent dat de bestreden beslissing in stand blijft en dat er voor een veroordeling tot vergoeding van de beweerdelijk ten gevolge van deze beslissing geleden schade geen plaats is, zodat het daartoe strekkende verzoek wordt afgewezen.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. Verklaart het beroep ongegrond;
II. Wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Zaaknummer	:	2014/258
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	4 augustus 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Avans Hogeschool
Trefwoorden	:	afwijzing bindend negatief studieadvies onderwijsbureau persoonlijke omstandigheden propedeuse psychische problemen studentenaccount
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b, lid 1, lid 2 en lid 3 OER: artikel 5A.6.3, lid 11
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Daargelaten of het aan de opleiding of appellant te wijten is dat hij de tentamens van periode 1 niet heeft gemaakt, is niet in geschil dat hij, indien hij alle tentamens in die periode wel zou hebben behaald, ook niet alle benodigde 60 studiepunten van de propedeuse zou hebben behaald. Met het CBE is het College van oordeel dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn verdere studieresultaten in het studiejaar 2013-2014 het gevolg zijn van de door hem naar voren gebrachte omstandigheid dat hij een zware knieblessure heeft gehad. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat appellant in de periode dat deze omstandigheid zich voordeed juist wel goede studieresultaten heeft behaald. De door appellant aangevoerde omstandigheid dat hij een training van vier weken voor zijn werk heeft moeten volgen is geen persoonlijke omstandigheid als bedoeld in artikel 5A.6.3, elfde lid, van de OER. Het ter zitting door appellant ingenomen standpunt dat hij ook door psychische problemen niet in staat is geweest alle studiepunten te behalen heeft hij niet bij de examencommissie voorafgaand aan de beslissing van 8 juli 2014 naar voren gebracht. Deze omstandigheid dient daarom thans ook buiten beschouwing te blijven. Dat appellant deze omstandigheid wel in de procedure inzake het bindend negatief studieadvies dat hij aan het einde van het studiejaar 2012-2013 heeft gekregen naar voren heeft gebracht, doet hier niet aan af. Wat betreft de stelling van appellant dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie er ten onrechte vanuit is gegaan dat hij een aantal vakken niet heeft behaald, geldt dat dit buiten de orde van deze procedure valt. Bij iedere beoordeling van een tentamen of een opdracht bestaat de mogelijkheid om daar tegenop te komen. Gelet op het voorgaande bestaat geen grond voor het oordeel dat het CBE de beslissing van de examencommissie van 8 juli 2014 niet in stand heeft kunnen laten. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Avans Hogeschool (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 8 juli 2014 heeft de directie van de opleiding Ad HRM namens de examencommissie van de Academie voor HRM en Bedrijfskunde aan appellant een bindend negatief studieadvies gegeven voor de opleiding Human Resource Management.

Bij beslissing van 1 oktober 2014, verzonden op 20 oktober 2014, heeft het CBE het

daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 29 november 2014, beroep ingesteld. Appellant heeft zijn gronden van beroep aangevuld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 5 juni 2015 waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. S. Beljaards en mr. J. Withaar, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge artikel 5A.6.3, elfde lid, van de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: de OER) zijn de persoonlijke omstandigheden die bij de vaststelling van de bindende afwijzing bedoeld in lid 1, lid 3 en lid 5 worden betrokken:
a. ziekte, lichamelijke, zintuigelijke of andere functiestoornis of zwangerschap van de student;
b. bijzondere familieomstandigheden;
c. lidmaatschap of voorzitterschap van de opleidingscommissie, de AMR, of de academieraad;
d. eventuele andere door het College van Bestuur nader aan te geven activiteiten in het kader van de organisatie van het bestuur van de instelling;
e. lidmaatschap van het bestuur van een studentorganisatie met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel van een vergelijkbare organisatie van maatschappelijk belang, mits van enige omvang en mits deze organisatie daadwerkelijk activiteiten ontplooit;
f. overmacht anderszins.

2.2 Appellant is in 2012 gestart met de opleiding Human Resource Management. Op grond van de OER van die opleiding dienen studenten aan het eind van het tweede jaar van inschrijving de propedeuse te hebben afgerond. Aan het eind van het tweede jaar van inschrijving had appellant niet de 60 te behalen studiepunten van de propedeuse behaald. Daarom heeft de examencommissie hem het bindend negatief studieadvies gegeven.

2.3 Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie van het geven van een bindend negatief studieadvies had moeten afzien vanwege door de opleiding gemaakte fouten bij zijn inschrijving voor het studiejaar 2013-2014. In dit verband brengt hij naar voren dat hij tengevolge van een beroepszaak inzake een aan het einde van het studiejaar 2012-2013 aan hem gegeven bindend negatief studieadvies zich niet op tijd opnieuw heeft kunnen inschrijven voor de opleiding. Volgens hem is aan hem door een medeweker van het onderwijsbureau toegezegd dat zijn inschrijving in orde zou worden gemaakt, evenals zijn inschrijving voor de tentamens, maar is die belofte niet nagekomen. Daardoor kon hij niet in zijn studentenaccount om de studiestof te bekijken en zich goed voor te bereiden op de tentamens van periode 1 van het studiejaar 2013-2014, aldus appellant. Appellant betoogt verder dat hij door verschillende omstandigheden niet in staat is geweest zich volledig in te zetten voor de opleiding. Ook stelt hij dat hij enkele vakken, anders dan waar de examencommissie vanuit gaat, wel heeft behaald.

2.3.1 Daargelaten of het aan de opleiding of appellant te wijten is dat hij de tentamens van periode 1 niet heeft gemaakt, is niet in geschil dat hij, indien hij alle tentamens in die periode wel zou hebben behaald, ook niet alle benodigde 60 studiepunten van de propedeuse zou hebben behaald. Met het CBE is het College van oordeel dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat

zijn verdere studieresultaten in het studiejaar 2013-2014 het gevolg zijn van de door hem naar voren gebrachte omstandigheid dat hij een zware knieblessure heeft gehad. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat appellant in de periode dat deze omstandigheid zich voordeed juist wel goede studieresultaten heeft behaald. De door appellant aangevoerde omstandigheid dat hij een training van vier weken voor zijn werk heeft moeten volgen is geen persoonlijke omstandigheid als bedoeld in artikel 5A.6.3, elfde lid, van de OER. Het ter zitting door appellant ingenomen standpunt dat hij ook door psychische problemen niet in staat is geweest alle studiepunten te behalen heeft hij niet bij de examencommissie voorafgaand aan de beslissing van 8 juli 2014 naar voren gebracht. Deze omstandigheid dient daarom thans ook buiten beschouwing te blijven. Dat appellant deze omstandigheid wel in de procedure inzake het bindend negatief studieadvies dat hij aan het einde van het studiejaar 2012-2013 heeft gekregen naar voren heeft gebracht, doet hier niet aan af. Wat betreft de stelling van appellant dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie er ten onrechte vanuit is gegaan dat hij een aantal vakken niet heeft behaald, geldt dat dit buiten de orde van deze procedure valt. Bij iedere beoordeling van een tentamen of een opdracht bestaat de mogelijkheid om daar tegenop te komen. Gelet op het voorgaande bestaat geen grond voor het oordeel dat het CBE de beslissing van de examencommissie van 8 juli 2014 niet in stand heeft kunnen laten.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het college

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/259
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Scholten-Hinloopen en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	17 juli 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	afstudeereisen afstudeervereisten curriculum digitaal studieprogramma financiële schade gelijkheidsbeginsel masterprogramma onderwijs- en examenregeling overgangsregeling rechtens vergelijkbare gevallen studieadviseur studielast studieprogramma studiepunten studievertraging
Artikelen	:	WHW: artikel 7.13, lid 1 en lid 2 OER: artikel 5.1, lid1 en lid 2, van bijlage A OER: artikel E4 van bijlage E
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Niet in geschil is dat appellant onder de overgangsregeling, bedoeld in artikel E4 van bijlage E van de OER 2011-2012, valt. Evenmin in geschil is dat hij zijn masteropleiding niet voor 1 september 2012 heeft afgerond, zodat hij ingevolge de overgangsregeling diende te voldoen aan het nieuwe curriculum, en zijn studieprogramma voor 1 augustus 2011 ter goedkeuring aan de examencommissie diende voor te leggen. Appellant heeft zijn studieprogramma echter niet voor die datum aan de examencommissie voorgelegd, maar pas in juli 2013, na de beoordeling van zijn scriptie. Voor zover appellant betoogt dat hij er redelijkerwijs van mocht uitgaan dat hij aan het oude curriculum diende te voldoen, omdat de studieadviseur hem niet op de overgangsregeling heeft gewezen, wordt dit niet gevolgd. Daargelaten hetgeen in september 2011 tussen de studieadviseur en appellant is besproken, is van de zijde van het CBE toegelicht, en appellant heeft dit niet weersproken, dat de overgangsregeling was opgenomen in de onderwijs- en examenregeling die gold in het eerste studiejaar van appellant en was gepubliceerd op de website van de universiteit. Verder was appellant per email op de hoogte gesteld van de wijziging in het curriculum. Derhalve had appellant hiervan redelijkerwijs op de hoogte kunnen dan wel moeten zijn. Het betoog van appellant dat zijn scriptie ten onrechte op 15 studiepunten is gewaardeerd, wordt evenmin gevolgd. Ter zitting van het College heeft het CBE toegelicht dat een scriptie onder het oude curriculum op 20 studiepunten werd gewaardeerd, en onder het nieuwe curriculum op 15 studiepunten. Dit verschil in waardering hangt samen met een gewijzigde studielast. Onder het oude curriculum werden aan een scriptie zwaardere eisen gesteld en was de studielast zwaarder. Ook in het nieuwe curriculum bestaat de mogelijkheid een scriptie voor 20 studiepunten te schrijven. Daaraan worden echter zwaardere eisen gesteld en hiervoor dient vooraf toestemming van de examencommissie te zijn verkregen. De scriptie van appellant is onder het nieuwe curriculum geschreven en beoordeeld. Appellant heeft geen gebruik gemaakt van voormelde mogelijkheid om een zwaardere scriptie voor 20 studiepunten te schrijven. Het CBE gaat ervan uit dat de door appellant bedoelde medestudent wel van die mogelijkheid gebruik heeft gemaakt en daarom 20 studiepunten voor zijn scriptie heeft gekregen. Het

College ziet geen aanleiding dit in twijfel te trekken. Het gelijkheidsbeginsel is derhalve niet geschonden, nu geen sprake is van gelijke dan wel rechtens vergelijkbare gevallen.
Gelet op het vorenstaande heeft CBE terecht geconcludeerd dat de examencommissie in redelijkheid heeft kunnen besluiten het verzoek van appellant af te keuren. Dat appellant studievertraging heeft opgelopen en schade heeft geleden, dient voor zijn rekening te komen.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 augustus 2013 heeft de examencommissie Economie en Bedrijfskunde het verzoek Controle Afstudeervereisten (hierna: het verzoek) van appellant, afgekeurd.

Bij beslissing van 16 januari 2014 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Bij uitspraak van 2 juli 2014 in zaak nr. CBHO 2014/051 heeft het College het daartegen door appellant ingestelde beroep gegrond verklaard en de beslissing van 16 januari 2014 vernietigd.

Bij beslissing van 27 oktober 2014 heeft het CBE het bij hem ingestelde beroep van appellant ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 10 april 2015 waar appellant, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, werkzaam bij de Universiteit van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.13, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek stelt het instellingsbestuur voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast.
Ingevolge het tweede lid worden in de onderwijs- en examenregeling, onverminderd het overigens in deze wet bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgesteld met betrekking tot het onderwijs en de examens. Ingevolge onderdeel a worden daaronder ten minste begrepen de inhoud van de opleiding en de daarvan verbonden examens.

Ingevolge artikel E4 van bijlage E van de Onderwijs- en Examenregeling Master of Science in Business Studies 2011-2012 (hierna: de OER 2011-2012) zijn studenten die onder de overgangsregeling van deze bepaling vallen en die niet uiterlijk voor 1 september 2012 hun masterprogramma volledig afronden, verplicht over te stappen op het curriculum van het studiejaar 2012-2013. Verder moeten alle masterstudenten Business Studies uiterlijk voor 1 augustus 2011 een digitaal studieprogramma indienen, tenzij zij reeds beschikken over een goedgekeurd studieprogramma dat niet is gewijzigd of gewijzigd hoeft te worden. Indien men nog vakken moet volgen in het studiejaar 2011-2012, dan dient altijd een nieuw studieprogramma te worden ingediend.

Ingevolge artikel 5.1, eerste lid, van bijlage A van de Onderwijs- en Examenregeling Master of Science in Business Studies 2012-2013 dient het door de student gevolgde

masterstudieprogramma te voldoen aan de onderwijs- en examenregeling geldig in het studiejaar waarin het studieprogramma ter beoordeling aan de Examencommissie wordt voorgelegd of waarin de student voldoet aan de afstudeereisen.

Ingevolge het tweede lid kan de examencommissie in afwijking van het bepaalde in het eerste lid onderdelen van het studieprogramma goedkeuren die beschreven staan in oudere onderwijs- en examenregelingen. Deze regelingen mogen echter niet ouder zijn dan drie studiejaren voorafgaand aan het studiejaar waarin het studieprogramma ter beoordeling aan de examencommissie wordt voorgelegd.

2.2 De examencommissie heeft aan de beslissing van 20 augustus 2013 ten grondslag gelegd dat appellant onder de overgangsregeling van artikel E4 van bijlage E van de OER 2011-2012 valt. Nu hij het masterprogramma niet uiterlijk op 1 september 2012 heeft afgerond, dient hij ingevolge de overgangsregeling te voldoen aan het curriculum van de Master Business Studies voor het studiejaar 2012-2013. Appellant heeft niet aan dit curriculum voldaan. In de beslissing van 27 oktober 2014 heeft het CBE geoordeeld dat de examencommissie in redelijkheid tot deze beslissing heeft kunnen komen.

2.3 Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte tot zijn beslissing is gekomen. Hij voert aan dat hij in september 2011 een gesprek heeft gevoerd met de studieadviseur over de voortgang van zijn studie en deze hem onjuist heeft geïnformeerd en geadviseerd. De studieadviseur heeft hem er niet op gewezen dat de regels waren gewijzigd, dat hij onder voormelde overgangsregeling viel, dat hij ingevolge deze regeling moest voldoen aan het nieuwe curriculum en dat hij zijn studieprogramma zo spoedig mogelijk ter goedkeuring aan de examencommissie moest voorleggen. Verder is appellant van mening dat hij aan het nieuwe curriculum heeft voldaan. Zijn scriptie is ten onrechte gewaardeerd op 15 in plaats van op 20 studiepunten. Indien hij dezelfde scriptie onder het oude curriculum zou hebben ingediend, zou deze op 20 punten zijn gewaardeerd, aldus appellant. Volgens hem is onduidelijk waarop het verschil in waardering van de scriptie onder het oude en nieuwe curriculum is gebaseerd. Voorts beroept appellant zich op het gelijkheidsbeginsel. Hij wijst erop dat een medestudent die in dezelfde situatie verkeerde, en later een scriptie heeft ingeleverd, wel 20 studiepunten voor zijn scriptie heeft gekregen. Appellant stelt dat hij door de onterechte afkeuring van zijn verzoek studievertraging heeft opgelopen en financiële schade heeft geleden.

2.3.1 Niet in geschil is dat appellant onder de overgangsregeling, bedoeld in artikel E4 van bijlage E van de OER 2011-2012, valt. Evenmin in geschil is dat hij zijn masteropleiding niet voor 1 september 2012 heeft afgerond, zodat hij ingevolge de overgangsregeling diende te voldoen aan het nieuwe curriculum, en zijn studieprogramma voor 1 augustus 2011 ter goedkeuring aan de examencommissie diende voor te leggen. Appellant heeft zijn studieprogramma echter niet voor die datum aan de examencommissie voorgelegd, maar pas in juli 2013, na de beoordeling van zijn scriptie.

Voor zover appellant betoogt dat hij er redelijkerwijs van mocht uitgaan dat hij aan het oude curriculum diende te voldoen, omdat de studieadviseur hem niet op de overgangsregeling heeft gewezen, wordt dit niet gevolgd. Daargelaten hetgeen in september 2011 tussen de studieadviseur en appellant is besproken, is van de zijde van het CBE toegelicht, en appellant heeft dit niet weersproken, dat de overgangsregeling was opgenomen in de onderwijs- en examenregeling die gold in het eerste studiejaar van appellant en was gepubliceerd op de website van de universiteit. Verder was appellant per email op de hoogte gesteld van de wijziging in het curriculum. Derhalve had appellant hiervan redelijkerwijs op de hoogte kunnen dan wel moeten zijn.

Het betoog van appellant dat zijn scriptie ten onrechte op 15 studiepunten is gewaardeerd, wordt evenmin gevolgd. Ter zitting van het College heeft het CBE toegelicht dat een scriptie onder het oude curriculum op 20 studiepunten werd gewaardeerd, en onder het nieuwe curriculum op 15 studiepunten. Dit verschil in waardering hangt samen met een gewijzigde studielast. Onder het oude curriculum werden aan een scriptie zwaardere eisen gesteld en was de studielast zwaarder. Ook in het nieuwe curriculum bestaat de mogelijkheid een scriptie voor 20 studiepunten te schrijven. Daaraan worden echter zwaardere eisen gesteld en hiervoor dient vooraf toestemming van de examencommissie te zijn verkregen. De scriptie van appellant is onder het nieuwe curriculum geschreven en beoordeeld. Appellant heeft geen gebruik gemaakt van voormelde mogelijkheid om een zwaardere scriptie voor 20 studiepunten te schrijven. Het CBE gaat ervan uit dat de door appellant bedoelde medestudent wel van die mogelijkheid gebruik heeft gemaakt en daarom 20 studiepunten voor zijn scriptie heeft gekregen. Het College ziet geen aanleiding dit in twijfel te trekken. Het gelijkheidsbeginsel is derhalve niet geschonden, nu geen sprake is van gelijke dan wel rechtens vergelijkbare gevallen.

Gelet op het vorenstaande heeft CBE terecht geconcludeerd dat de examencommissie in redelijkheid heeft kunnen besluiten het verzoek van appellant af te keuren. Dat appellant studievertraging heeft opgelopen en schade heeft geleden, dient voor zijn rekening te komen.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/261
Rechter(s)	:	mr. Nijenhof
Datum uitspraak	:	24 maart 2015
Partijen	:	Appellante en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	Bindend negatief studieadvies BNSA Bijzondere omstandigheden Persoonlijke omstandigheden Onbevooroordeeldheid Studeerbaarheid opleiding
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 4 WHW artikel 7.8b lid 6 OER HHS 2013-2014 artikel 7.2 lid 3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Naar het oordeel van het College heeft het CBE zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de examencommissie binnen de voor haar bestaande mogelijkheden een goede studievoortgang voor appellante heeft gewaarborgd. Hiertoe is van belang dat een overplaatsing van appellante naar een andere klas, gelet op het rooster, niet mogelijk was. Ook hebben de teamleider en de vertrouwenspersoon van de opleiding aan het begin van het tweede studiejaar een gesprek gevoerd met de klas en daarbij coaching voorgesteld. De klas voelde daar niet voor. Appellante heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat zij met dat voorstel heeft ingestemd. Nadat het voorstel voor coaching begin oktober 2013 is gedaan heeft appellante bij geen van de medewerkers van de opleiding nog melding gedaan betreffende haar conflict met de mede-studente. Het CBE is de examencommissie dan ook terecht gevolgd in haar standpunt dat zij er daarom vanuit kon gaan dat het conflict niet langer speelde en appellante zich gedurende de rest van het tweede studiejaar niet belemmerd voelde om de lessen van het vak Spaans te volgen. Pas nadat appellante het bindend negatief studieadvies bij de beslissing van 11 juli 2014 had ontvangen heeft zij naar voren gebracht dat zij vanwege het conflict met de medestudente daartoe ook gedurende het tweede studiejaar niet in staat was. Op dat moment was de examencommissie niet meer in staat om daar nog iets aan te doen. Verder heeft het CBE met juistheid naar voren gebracht dat het vak Spaans geen groepsopdrachten kent en dat de lessen en het tentamen individueel kunnen worden voorbereid. Ook daarom valt redelijkerwijs niet in te zien dat uitsluitend het conflict met de medestudente tot gevolg zou hebben gehad dat appellante het vak Spaans niet kon behalen. De door appellante overgelegde geanonimiseerde verklaringen van drie medestudenten leiden niet tot een ander oordeel, nu deze verklaringen uitsluitend betrekking hebben op het eerste studiejaar. Wat betreft het argument van appellante dat zij ook geen eerlijke kans heeft gehad om het vak Spaans te halen, omdat zij het tentamen in het tweede studiejaar op basis van de studiestof uit het eerste studiejaar diende te maken en de lessen in het tweede studiejaar daar niet op aansloten, geldt dat appellante er bij het e-mailbericht van 5 september 2013, waarbij zij uitstel van een bindend negatief studieadvies ontving, door de voorzitter van de examencommissie, de heer Van Midden, expliciet op is gewezen dat zij op zo kort mogelijke termijn diende te informeren bij de desbetreffende vakgroepen of er programmawijzigingen zouden zijn en wanneer de (herkansings-)tentamens zouden plaatsvinden. Voorts heeft de docente van het vak Spaans, mevrouw Diaz, onweersproken gesteld dat studenten die het oude programma

moesten afronden in het tweede studiejaar uitsluitend gebruik konden maken van de lessen van het nieuwe programma als extra ondersteuning en dat zij hen verschillende malen er op heeft gewezen dat zij het tentamen op basis van de oude lesstof dienden te maken. Appellante heeft gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de lessen in het tweede studiejaar ter ondersteuning te volgen. Zij heeft echter als enige van de studenten die het oude programma moesten afronden het verkeerde tentamen, zijnde het tentamen van het nieuwe programma, gemaakt, terwijl in het tentamenrooster in hoofdletters was vermeld wanneer het tentamen van de oude module was gepland. Het College is van oordeel dat appellante gelet op het voorgaande kon en behoorde te weten dat zij het tentamen op basis van de oude studiestof diende te maken. Dat de lesstof van de lessen in het tweede studiejaar niet aansloot op het door appellante te maken tentamen, biedt ook geen grond voor het oordeel dat de beslissing van het CBE niet in stand kan blijven. Daartoe is van belang dat appellante wist dat de lessen in het tweede studiejaar slechts dienden ter extra ondersteuning en dat zij zich op basis van de oude studiestof individueel kon voorbereiden ten behoeve van het te maken tentamen. Ook had appellante ervoor kunnen kiezen om bijles te nemen.
Appellante stelt tevens tevergeefs dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie geen rekening heeft gehouden met de door haar gestelde medische en familieomstandigheden. Het CBE heeft hierover onweersproken gesteld dat appellante vanwege haar medische omstandigheden altijd extra tentamentijd heeft gekregen en dat zij recht had op extra begeleiding door een gespecialiseerde studieloopbaanbegeleider. Volgens het CBE heeft appellante, naar ook niet is weersproken, van dat laatste recht geen gebruik gemaakt. Voorts heeft appellante bij beslissing van 5 september 2013 uitstel van een bindend negatief studieadvies gekregen van de examencommissie, omdat zij in het eerste studiejaar veel tijd heeft besteed aan mantelzorg voor haar vader. Ten tijde van die beslissing heeft appellante gesteld dat haar familiesituatie haar niet langer zou belemmeren in haar studievoortgang, omdat zij met haar broers had afgesproken dat zij als eersten de mantelzorg voor hun vader op zich zouden nemen. Appellante heeft verder gedurende het tweede studiejaar niet naar voren gebracht dat zij desondanks nog steeds veel tijd moest besteden aan mantelzorg voor haar vader en daarom niet in staat was om de propedeuse af te ronden.
(…)
2.4.1 Het CBE heeft zowel [naam 3] als [naam 2] om een reactie gevraagd. Zij konden zich beiden niet herkennen in het door appellante gestelde. [naam 2], heeft in dit verband uiteengezet dat hij nooit een negatief advies geeft over studenten in het kader van een bindend studieadvies, maar dat hij uitsluitend een positief advies geeft of helemaal geen advies. Hij geeft geen advies indien hij van oordeel is dat de door de student naar voren gebrachte bijzondere omstandigheden te laat zijn gemeld of als hij deze oncontroleerbaar en/of onwaarschijnlijk acht.
Het College ziet in hetgeen appellante heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat de voorzitter van de examencommissie niet onbevooroordeeld betrokken was bij het nemen van de beslissing van de examencommissie van 11 juli 2014. Daarbij is van belang dat de decaan in dit geval geen advies heeft gegeven, zodat niet aannemelijk is geworden dat hij zou hebben gezegd dat hij negatief heeft geadviseerd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Haagse Hogeschool (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 juli 2014 heeft de examencommissie ESCM van de faculteit Management en Organisatie aan appellante een bindend negatief studieadvies gegeven voor de door haar gevolgde opleiding European Studies.

Bij beslissing van 27 oktober 2014 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 2 december 2014, beroep ingesteld. De gronden van beroep zijn aangevuld bij brief van 6 februari 2015.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 februari 2015 waar appellante, bijgestaan door mr. J.L.A. Helmer, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. C.A.M. Tiel zijn verschenen. Namens de examencommissie was drs. L. van Midden, voorzitter aanwezig.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het vierde lid geeft het instellingsbestuur de desbetreffende student, voordat het tot afwijzing overgaat, een waarschuwing onder bepaling van een redelijke termijn waarbinnen de studieresultaten ten genoegen van dat bestuur moeten zijn verbeterd.
Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 7.2, derde lid, van de Onderwijs- en Examenregeling 2013-2014 (hierna: de OER) dient een student in het tweede studiejaar de propedeuse te hebben behaald.

2.2 Appellante is in het studiejaar 2012-2013 gestart met de opleiding European Studies. Bij beslissing van 11 juli 2014 heeft appellante van de examencommissie een bindend negatief studieadvies gekregen, omdat zij aan het einde van het tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet had behaald, zoals artikel 7.2, derde lid, van de OER voorschrijft.

Voorafgaand aan de beslissing van de examencommissie van 11 juli 2014 heeft appellante tweemaal uitstel van een negatief bindend studieadvies gekregen op 5 september 2013 en op 17 april 2014. De eerste keer kreeg zij uitstel op grond van persoonlijke omstandigheden en de tweede keer, omdat zij alsnog het tentamen van het vak Political Dimension had behaald. Aan het einde van het tweede studiejaar had appellante het vak Spaans van de propedeuse nog niet behaald.

2.3 Appellante betoogt dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie vanwege persoonlijke omstandigheden van het geven van het bindend negatiefstudieadvies had moeten afzien. Hiertoe voert zij aan dat zij in het tweede studiejaar 2013-2014, evenals in het eerste studiejaar 2012-2013, geen eerlijke kans heeft gekregen om het vak Spaans te behalen. In dit verband wijst appellante er op dat in het eerste studiejaar tussen haar en een medestudente een conflict is ontstaan waardoor zij zich niet meer veilig voelde in de klas. Volgens appellante is vanuit de opleiding onvoldoende ondernomen om een einde te maken aan het conflict. Zo is ten onrechte haar aan het begin van het tweede studiejaar gedane verzoek om overplaatsing naar een andere klas geweigerd, aldus appellante. Omdat de medestudente ook in het tweede studiejaar bij haar in de klas zat, durfde appellante niet naar alle lessen, zo stelt zij. Ook brengt appellante ter onderbouwing van haar betoog dat zij geen eerlijke kans heeft gehad om het vak Spaans te behalen naar voren dat de studiestof van dat vak in het tweede studiejaar anders was dan in het eerste studiejaar, maar dat zij wel een tentamen op basis van de studiestof uit het eerste studiejaar diende te maken. Het door haar in het tweede studiejaar gevolgde onderwijs van het vak Spaans vormde dan ook geen voorbereiding op het af te leggen tentamen, aldus appellante.

2.3.1 Naar het oordeel van het College heeft het CBE zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de examencommissie binnen de voor haar bestaande mogelijkheden een goede studievoortgang voor appellante heeft gewaarborgd. Hiertoe is van belang dat een overplaatsing van appellante naar een andere klas, gelet op het rooster, niet mogelijk was. Ook hebben de teamleider en de vertrouwenspersoon van de opleiding aan het begin van het tweede studiejaar een gesprek gevoerd met de klas en daarbij coaching voorgesteld. De klas voelde daar niet voor. Appellante heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat zij met dat voorstel heeft ingestemd. Nadat het voorstel voor coaching begin oktober 2013 is gedaan heeft appellante bij geen van de medewerkers van de opleiding nog melding gedaan betreffende haar conflict met de mede-studente. Het CBE is de examencommissie dan ook terecht gevolgd in haar standpunt dat zij er daarom vanuit kon gaan dat het conflict niet langer speelde en appellante zich gedurende de rest van het tweede studiejaar niet belemmerd voelde om de lessen van het vak Spaans te volgen. Pas nadat appellante het bindend negatief studieadvies bij de beslissing van 11 juli 2014 had ontvangen heeft zij naar voren gebracht dat zij vanwege het conflict met de medestudente daartoe ook gedurende het tweede studiejaar niet in staat was. Op dat moment was de examencommissie niet meer in staat om daar nog iets aan te doen. Verder heeft het CBE met juistheid naar voren gebracht dat het vak Spaans geen groepsopdrachten kent en dat de lessen en het tentamen individueel kunnen worden voorbereid. Ook daarom valt redelijkerwijs niet in te zien dat uitsluitend het conflict met de medestudente tot gevolg zou hebben gehad dat appellante het vak Spaans niet kon behalen. De door appellante overgelegde geanonimiseerde verklaringen van drie medestudenten leiden niet tot een ander oordeel, nu deze verklaringen uitsluitend betrekking hebben op het eerste studiejaar.

Wat betreft het argument van appellante dat zij ook geen eerlijke kans heeft gehad om het vak Spaans te halen, omdat zij het tentamen in het tweede studiejaar op basis van de studiestof uit het eerste studiejaar diende te maken en de lessen in het tweede studiejaar daar niet op aansloten, geldt dat appellante er bij het e-mailbericht van 5 september 2013, waarbij zij uitstel van een bindend negatief studieadvies ontving, door de voorzitter van de examencommissie, de heer Van Midden, expliciet op is gewezen dat zij op zo kort mogelijke termijn diende te informeren bij de desbetreffende vakgroepen of er programmawijzigingen zouden zijn en wanneer de (herkansings-)tentamens zouden plaatsvinden. Voorts heeft de docente van het vak Spaans, mevrouw Diaz, onweersproken gesteld dat studenten die het oude programma moesten afronden in het tweede studiejaar uitsluitend gebruik konden maken van de lessen van het nieuwe programma als extra ondersteuning en dat zij hen verschillende malen er op heeft gewezen dat zij het tentamen op basis van de oude lesstof dienden te maken. Appellante heeft gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de lessen in het tweede studiejaar ter ondersteuning te volgen. Zij heeft echter als enige van de studenten die het oude programma moesten afronden het verkeerde tentamen, zijnde het tentamen van het nieuwe programma, gemaakt, terwijl in het tentamenrooster in hoofdletters was vermeld wanneer het tentamen van de oude module was gepland. Het College is van oordeel dat appellante gelet op het voorgaande kon en behoorde te weten dat zij het tentamen op basis van de oude studiestof diende te maken. Dat de lesstof van de lessen in het tweede studiejaar niet aansloot op het door appellante te maken tentamen, biedt ook geen grond voor het oordeel dat de beslissing van het CBE niet in stand kan blijven. Daartoe is van belang dat appellante wist dat de lessen in het tweede studiejaar slechts dienden ter extra ondersteuning en dat zij zich op basis van de oude studiestof individueel kon voorbereiden ten behoeve van het te maken tentamen. Ook had appellante ervoor kunnen kiezen om bijles te nemen.

Appellante stelt tevens tevergeefs dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie geen rekening heeft gehouden met de door haar gestelde medische en familieomstandigheden. Het

CBE heeft hierover onweersproken gesteld dat appellante vanwege haar medische omstandigheden altijd extra tentamentijd heeft gekregen en dat zij recht had op extra begeleiding door een gespecialiseerde studieloopbaanbegeleider. Volgens het CBE heeft appellante, naar ook niet is weersproken, van dat laatste recht geen gebruik gemaakt. Voorts heeft appellante bij beslissing van 5 september 2013 uitstel van een bindend negatief studieadvies gekregen van de examencommissie, omdat zij in het eerste studiejaar veel tijd heeft besteed aan mantelzorg voor haar vader. Ten tijde van die beslissing heeft appellante gesteld dat haar familiesituatie haar niet langer zou belemmeren in haar studievoortgang, omdat zij met haar broers had afgesproken dat zij als eersten de mantelzorg voor hun vader op zich zouden nemen. Appellante heeft verder gedurende het tweede studiejaar niet naar voren gebracht dat zij desondanks nog steeds veel tijd moest besteden aan mantelzorg voor haar vader en daarom niet in staat was om de propedeuse af te ronden.

2.3.2 Gelet op hetgeen onder 2.3.1 is overwogen, heeft het CBE naar het oordeel van het College in het betoog van appellante terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de examencommissie wegens persoonlijke omstandigheden van het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies had moeten afzien.

Het betoog faalt.

2.4 Appellante betoogt tenslotte dat een vriendin van haar een gesprek tussen de voorzitter van de examencommissie, [naam 3], en de decaan, [naam 2], heeft opgevangen en dat daarbij door [naam 3] werd gezegd dat er inderdaad niets is gedaan aan de ruzie en dat het niet serieus werd genomen, gelet op het feit dat zowel appellante als de medestudente bijna 30 zijn. [naam 2], zou daarop hebben gereageerd met de woorden dat [naam 3] zich geen zorgen hoefde te maken, omdat hij toch negatief heeft geadviseerd. Volgens appellante blijkt uit dit door haar vriendin waargenomen gesprek dat [naam 3] als voorzitter van de examencommissie niet onbevooroordeeld betrokken was bij de beslissing van 11 juli 2014.

2.4.1 Het CBE heeft zowel [naam 3] als [naam 2] om een reactie gevraagd. Zij konden zich beiden niet herkennen in het door appellante gestelde. [naam 2], heeft in dit verband uiteengezet dat hij nooit een negatief advies geeft over studenten in het kader van een bindend studieadvies, maar dat hij uitsluitend een positief advies geeft of helemaal geen advies. Hij geeft geen advies indien hij van oordeel is dat de door de student naar voren gebrachte bijzondere omstandigheden te laat zijn gemeld of als hij deze oncontroleerbaar en/of onwaarschijnlijk acht.

Het College ziet in hetgeen appellante heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat de voorzitter van de examencommissie niet onbevooroordeeld betrokken was bij het nemen van de beslissing van de examencommissie van 11 juli 2014. Daarbij is van belang dat de decaan in dit geval geen advies heeft gegeven, zodat niet aannemelijk is geworden dat hij zou hebben gezegd dat hij negatief heeft geadviseerd.

2.5 Het beroep is ongegrond.

2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/262
Rechter(s)	:	mr. Nijenhof
Datum uitspraak	:	19 maart 2015
Partijen	:	Appellant en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	Bindend negatief studieadvies BNSA [geoormerkt] Tentamen Persoonlijke omstandigheden Zelfstudie
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b lid 1 WHW: artikel 7.8b lid 2 WHW: artikel 7.8b lid 3 WHW: artikel 7.8b lid 4 WHW: artikel 7.8b lid 6 OER: artikel 7.2 lid 3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Het CBE heeft onweersproken gesteld dat appellant, nadat zijn inschrijving voor de opleiding in het eerste studiejaar in oktober was gelukt, de helft van de lessen van het vak Nederlands heeft gevolgd. Ook erkent appellant dat hij er in het tweede studiejaar voor heeft gekozen om zich te richten op zelfstudie in plaats van het volgen van klassikaal onderwijs voor het vak Nederlands als voorbereiding op het hertentamen. Ook is niet in geschil dat appellant niet meer dan vijf van de acht mogelijkheden om het tentamen Nederlands te maken heeft benut. Gelet op deze omstandigheden heeft appellant naar het oordeel van het College niet aannemelijk gemaakt dat de moeizame start van zijn opleiding in het eerste studiejaar van dien aard was dat het daardoor voor hem redelijkerwijs niet mogelijk was het vak Nederlands binnen twee haar te behalen. Het CBE heeft in het betoog van appellant dan ook terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de examencommissie wegens persoonlijke omstandigheden van het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies had moeten afzien. Het ter zitting door appellant ingenomen standpunt dat hij ook een ander vak dan het vak Dutch had kunnen doen, leidt niet tot een ander oordeel. Namens de examencommissie is daarop naar voren gebracht dat het vak Dutch een verplicht onderdeel vormt van de propedeuse van de opleiding European Studies.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Haagse Hogeschool (hierna: het CBE), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 11 juli 2014 heeft de examencommissie van The Hague School of European Studies aan appellant een bindend negatief studieadvies gegeven voor de door hem gevolgde opleiding European Studies.

Bij beslissing van 7 oktober 2014 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 1 december 2014, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 februari 2015 waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. C.A.M. Tiel en drs. L. van Midden, voorzitter van de examencommissie, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het vierde lid geeft het instellingsbestuur de desbetreffende student, voordat het tot afwijzing overgaat, een waarschuwing onder bepaling van een redelijke termijn waarbinnen de studieresultaten ten genoegen van dat bestuur moeten zijn verbeterd.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 7.2, derde lid, van de Onderwijs- en Examenregeling 2013-2014 (hierna: de OER) dient een student in het tweede studiejaar de propedeuse te hebben behaald.

2.2 Appellant is in het studiejaar 2012-2013 gestart met de opleiding European Studies. Bij beslissing van 11 juli 2014 heeft appellant van de examencommissie een bindend negatief studieadvies gekregen, omdat hij aan het einde van het tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet had behaald, zoals artikel 7.2, derde lid, van de OER voorschrijft. Aan het einde van het tweede studiejaar had appellant het vak Nederlands nog niet behaald.

2.3 Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie vanwege persoonlijke omstandigheden van het geven van het bindend negatief studieadvies had moeten afzien. Hij wijst er op dat hij uitsluitend het vak Nederlands niet heeft behaald en dat dit komt door een probleem met de inschrijving voor de opleiding in het eerste studiejaar. Door de problemen met de inschrijving kon hij pas in oktober starten met het volgen van het onderwijs en heeft hij enkele lessen van het vak Nederlands moeten missen, aldus appellant. Hij stelt voorts dat hij door het missen van die lessen zich onvoldoende heeft kunnen voorbereiden op het tentamen van het vak Nederlands. Ook brengt hij naar voren dat hij zich in het tweede studiejaar heeft vergist in de tentamendatum van het vak Nederlands, zodat hij dat niet met goed gevolg heeft kunnen afronden.

2.3.1 Het CBE heeft onweersproken gesteld dat appellant, nadat zijn inschrijving voor de opleiding in het eerste studiejaar in oktober was gelukt, de helft van de lessen van het vak Nederlands heeft gevolgd. Ook erkent appellant dat hij er in het tweede studiejaar voor heeft gekozen om zich te richten op zelfstudie in plaats van het volgen van klassikaal onderwijs voor het vak Nederlands als voorbereiding op het hertentamen. Ook is niet in geschil dat appellant niet meer dan vijf van de acht mogelijkheden om het tentamen Nederlands te maken heeft benut. Gelet op deze omstandigheden heeft appellant naar het oordeel van het College niet aannemelijk gemaakt dat de moeizame start van zijn opleiding in het eerste studiejaar van dien aard was dat het daardoor voor hem redelijkerwijs niet mogelijk was het vak Nederlands binnen twee haar te behalen. Het CBE heeft in het betoog van appellant dan ook terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de examencommissie wegens persoonlijke omstandigheden van het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies had moeten afzien. Het ter zitting door appellant ingenomen

standpunt dat hij ook een ander vak dan het vak Dutch had kunnen doen, leidt niet tot een ander oordeel. Namens de examencommissie is daarop naar voren gebracht dat het vak Dutch een verplicht onderdeel vormt van de propedeuse van de opleiding European Studies.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/263.5
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	30 maart 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Advies studentendecaan BNSA Bindend negatief studieadvies Bijzondere omstandigheden Horen Mantelzorg Melding Ten overvloede
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b lid 2 WHW: artikel 7.8b lid 3 WHW: artikel 7.8b lid 6 WHW: artikel 7.8b lid 7 OER HvA: artikel 6.2 lid 1 OER HvA: artikel 6.3 OER HvA: artikel 6.4 lid 1 OER HvA: artikel 6.4 lid 2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4 Appellant is van oordeel dat geen bindend negatief studieadvies mocht worden gegeven, omdat hij niet vooraf in de gelegenheid is gesteld te worden gehoord nu hij hiervoor geen specifieke uitnodiging als bedoeld in artikel 6.4 van de OER heeft ontvangen. Hij heeft uitsluitend een algemene aankondiging ontvangen, maar omdat hij op dat moment bezig was met de voorbereiding van de tentamens heeft hij hierop geen actie ondernomen en zich niet aangemeld voor een gesprek noch om een alternatieve mogelijkheid verzocht. Met verweerder is het College van mening dat met de algemene uitnodiging van 13 juni 2014 mocht worden volstaan en dat het voor rekening van appellant komt dat hij geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid gehoord te worden. (…) 2.5.3 Anders dan verweerder betoogt kan mantelzorg voor grootouders naar het oordeel van het College wel een familieomstandigheid opleveren als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, sub d, van het UWHW. In dat geval dient dat net als andere persoonlijke omstandigheden zo spoedig mogelijk gemeld te worden bij de studentendecaan ter voorkoming dan wel beperking van studievertraging. (…) 2.5.5 Appellant heeft ook in het eerste jaar van de studie niet voldaan aan de opleidingsnorm. Op grond van persoonlijke omstandigheden heeft de examencommissie destijds afgezien van het geven van een bindend negatief studieadvies en is aan appellant medegedeeld dat hij nog een jaar de tijd kreeg om de propedeuse af te ronden. 2.5.6 Nu appellant er zelf voor gekozen heeft om af te zien van ondersteuning en begeleiding is een causaal verband achteraf niet eenduidig vast te stellen. De examencommissie kon naar het oordeel van het College derhalve concluderen dat een causaal verband tussen die omstandigheden en het niet voldoen aan de studievoortgangsnormen onvoldoende aannemelijk is, en deze het gebrek aan studievoortgang niet voldoende konden verklaren. Hoewel vaststaat dat de mantelzorg voor de grootouders gevolgen heeft gehad voor de studievoortgang, is het College met de examencommissie van oordeel dat de keuze, teneinde de financiële problemen van de grootouders op te lossen, om vrijwel fulltime te gaan werken naast een voltijdse studie, niet valt te brengen onder mantelzorg en dat die keuze voor rekening van appellant dient te

blijven. Het CBE heeft dan ook terecht het beroep van appellant ongegrond verklaard.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool van Amsterdam, (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 juli 2014 heeft de examencommissie namens de domeinvoorzitter een bindend negatief studieadvies verstrekt voor de opleiding International Business and Management Studies.

Bij beslissing van 30 oktober 2014, heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 27 februari 2015, waar appellant bijgestaan door zijn gemachtigde, mr. R. van Tilborg, en het CBE vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, werkzaam bij de hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

2.2. Ingevolge artikel 6.2, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: OER) brengt de examencommissie namens de domeinvoorzitter aan iedere student aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van de opleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen de opleiding. Ingevolge het bepaalde in het tweede lid kan daaraan een bindende afwijzing worden verbonden.

Ingevolge artikel 6.3 van de OER brengt de examencommissie een bindend afwijzend studieadvies uit indien de student aan het einde van het tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet heeft behaald.

Ingevolge artikel 6.4, eerste lid wordt een bindend negatief studieadvies niet uitgebracht indien de student niet ten minste eenmaal is gewaarschuwd.

Ingevolge het tweede lid, besluit de Examencommissie pas over het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies nadat de studentendecaan om schriftelijk advies is gevraagd ten aanzien van mogelijke persoonlijke omstandigheden die kunnen rechtvaardigen dat wordt afgezien van het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies aan de betrokken student. Ingevolge het vijfde lid wordt de student in de gelegenheid gesteld te worden gehoord alvorens een bindend negatief studieadvies wordt uitgebracht.

2.3. Vast staat dat appellant aan het einde van het tweede jaar niet het propedeutische examen heeft behaald. Hij heeft 51 studiepunten van de propedeuse behaald in plaats van de vereiste 60 studiepunten en daarnaast 14 studiepunten van de hoofdfase.

2.4. Appellant is van oordeel dat geen bindend negatief studieadvies mocht worden gegeven, omdat hij niet vooraf in de gelegenheid is gesteld te worden gehoord nu hij hiervoor geen specifieke uitnodiging als bedoeld in artikel 6.4 van de OER heeft ontvangen. Hij heeft uitsluitend een algemene aankondiging ontvangen, maar omdat hij op dat moment bezig was met de voorbereiding van de tentamens heeft hij hierop geen actie ondernomen en zich niet aangemeld voor een gesprek noch om een alternatieve mogelijkheid verzocht.

Met verweerder is het College van mening dat met de algemene uitnodiging van 13 juni 2014 mocht worden volstaan en dat het voor rekening van appellant komt dat hij geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid gehoord te worden.

Het betoog faalt.

2.5. Appellant betoogt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met de persoonlijke omstandigheden die hij tijdig bij de studentendecaan heeft gemeld. Deze omstandigheden betreffen zowel de gevolgen van een mishandeling op het werk van appellant als de belasting van de zorgplicht voor zijn grootouders, die met ernstige financiële problemen kampen. Om de grootouders te ondersteunen is appellant onder meer extra uren gaan werken naast de studie.

2.5.1. De studentendecaan heeft bevestigd dat appellant melding heeft gemaakt van de mishandeling, maar geeft daarbij aan dat appellant de gemaakte vervolgafspraken niet is nagekomen, waardoor begeleiding niet mogelijk was.

Wat betreft de mantelzorg voor de grootouders, waarvan eerst in juni melding is gemaakt, is verweerder met de studentendecaan van oordeel dat deze omstandigheden geen omstandigheden zijn als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, sub d van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 (hierna: UWHW). De keuze om dientengevolge meer tijd aan de werkzaamheden dan aan de studie te besteden, betekent dat de studievertraging die daardoor ontstaat voor eigen rekening van appellant dient te komen, aldus verweerder. Nu die omstandigheden bovendien pas op een zeer laat moment werden gemeld is een causaal verband met het niet behalen van voldoende studiepunten nauwelijks meer vast te stellen.

2.5.2. Appellant betoogt dat de omstandigheden wel tijdig zijn gemeld en dat deze, ook de mantelzorg voor de grootouders, in het kader van het bindend negatief studieadvies wel relevant waren. Er is ook een studieplan opgesteld. Anders dan tijdens het eerste jaar heeft de studentendecaan evenwel geen bevestiging van die melding dan wel van de gemaakte afspraken opgesteld en toegestuurd.

2.5.3. Anders dan verweerder betoogt kan mantelzorg voor grootouders naar het oordeel van het College wel een familieomstandigheid opleveren als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, sub d, van het UWHW. In dat geval dient dat net als andere persoonlijke omstandigheden zo spoedig mogelijk gemeld te worden bij de studentendecaan ter voorkoming dan wel beperking van studievertraging.

2.5.4. Appellant heeft ook in het eerste jaar van de studie niet voldaan aan de opleidingsnorm. Op grond van persoonlijke omstandigheden heeft de examencommissie destijds afgezien van het geven van een bindend negatief studieadvies en is aan appellant medegedeeld dat hij nog een jaar de tijd kreeg om de propedeuse af te ronden.

2.5.5. Het College deelt de opvatting van verweerder dat appellant daarom wist of althans behoorde te weten dat persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan gemeld moeten worden. Het bevreemdt het College overigens dat deze eerdere omstandigheid voor de studentendecaan geen aanleiding vormde om te bezien of die wellicht nog relevant was voor het bindend negatief studieadvies aan het eind van het tweede jaar.

2.5.6. Nu appellant er zelf voor gekozen heeft om af te zien van ondersteuning en begeleiding is een causaal verband achteraf niet eenduidig vast te stellen. De examencommissie kon naar het oordeel van het College derhalve concluderen dat een causaal verband tussen die omstandigheden

en het niet voldoen aan de studievoortgangsnormen onvoldoende aannemelijk is, en deze het gebrek aan studievoortgang niet voldoende konden verklaren.

Hoewel vaststaat dat de mantelzorg voor de grootouders gevolgen heeft gehad voor de studievoortgang, is het College met de examencommissie van oordeel dat de keuze, teneinde de financiële problemen van de grootouders op te lossen, om vrijwel fulltime te gaan werken naast een voltijdse studie, niet valt te brengen onder mantelzorg en dat die keuze voor rekening van appellant dient te blijven. Het CBE heeft dan ook terecht het beroep van appellant ongegrond verklaard.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Zaaknummer	:	2014/264
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Borman, Lubberdink
Datum uitspraak	:	20 april 2015
Partijen	:	Appellant en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	belangenafweging (tussentijdse) inschrijving finale geschillenbeslechting financiële belangen laatinschrijvers motivering organisatorische problemen peildatum precedentwerking zelf voorzien
Artikelen	:	WHW: artikel 7.32 lid 1 WHW: artikel 7.33 lid 1 WHW: artikel 7.37 lid 2 Awb: artikel 8:72 lid 4 Studentenstatuut HvA Algemeen deel: artikel 4.2
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3 (…) Bij de beantwoording van de vraag of al dan niet met een tussentijdse inschrijving kan worden ingestemd moet de domeinvoorzitter een inzichtelijke belangenafweging maken. De domeinvoorzitter is in staat die belangenafweging te maken omdat juist hij zicht heeft op mogelijke organisatorische en andere problemen die zich bij de opleiding zouden kunnen voordoen indien zich na aanvang van het studiejaar een of meer studenten aanmelden die zouden moeten worden ingeschreven, terwijl met hun komst geen rekening is gehouden. Daarbij moet de domeinvoorzitter ook rekening houden met administratieve en financiële belangen van de instelling, omdat tussentijdse inschrijving beslag legt op de administratieve capaciteit van de onderwijsinstelling en haar bekostiging mede wordt bepaald door het aantal studenten dat op 1 oktober van het desbetreffende studiejaar aan de instelling is ingeschreven. 2.4 Studenten die vergevorderd zijn met hun studie hebben een groot belang om (alsnog) te worden ingeschreven ter voorkoming van vertraging in de afronding van de studie. Ook bijvoorbeeld het voorkomen van het vervallen van studieresultaten of het kunnen volgen van een voorziene stage zijn zwaarwegende belangen die bij de afweging kunnen, dan wel moeten, worden betrokken. (…) 2.10 Het College komt tot de slotsom dat de belangenafweging die aan de afwijzing van het verzoek tot tussentijdse inschrijving ten grondslag heeft gelegen, voor zover die afweging kenbaar is, de rechterlijke toetsing niet kan doorstaan. Nu de afweging van de naar voren gebrachte belangen niet anders dan in het voordeel van appellant kan uitvallen, ziet het College aanleiding de beslissing van 11 november 2014 te vernietigen, het besluit van 11 september 2014 te herroepen, en verweerder met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Awb op te dragen appellant alsnog voor zijn opleiding in te schrijven met ingang van de datum waarop hij aanvankelijk afwijzend op zijn verzoek om inschrijving heeft beslist.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 september 2014 is geweigerd appellant voor het studiejaar 2014-2015 aan de Hogeschool van Amsterdam in te schrijven voor de opleiding Media, Informatie en Communicatie.

Bij beslissing van 11 november 2014 heeft verweerder het daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Appellant heeft tegen deze beslissing bij het College beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het beroep is gevoegd met de zaken CBHO 2014/243.5 en CBHO 2015/027 ter zitting behandeld op 26 februari 2015. Appellant is niet verschenen. Verweerder is vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam.

Na de behandeling ter zitting zijn de zaken voor het doen van uitspraak weer gesplitst.

2. Overwegingen

Ingevolge artikel 7.32, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), zoals dat luidt ten tijde hier van belang, geschiedt de inschrijving voor een opleiding voor het gehele studiejaar. Indien de inschrijving in de loop van het studiejaar plaatsvindt, geldt zij voor het resterende gedeelte van het studiejaar.

Ingevolge artikel 7.33, eerste lid, van de WHW, voor zover hier van belang, geschiedt de inschrijving overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard.

Ingevolge artikel 7.37, tweede lid, van de WHW wordt tot de inschrijving niet overgegaan, dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan of het verschuldigde examengeld is voldaan.

In artikel 4.2, tweede lid, van het Algemeen Deel van het Studentenstatuut van de Hogeschool van Amsterdam is bepaald dat voor inschrijving in de loop van het studiejaar de instemming van de domeinvoorzitter is vereist. Dit artikellid bepaalt ook, in navolging van artikel 7.32, vierde lid, van de WHW, dat de inschrijving in de loop van het studiejaar geldt voor de resterende periode van dat studiejaar.

Ingevolge het bepaalde in artikel 4.2, vierde lid, van het Algemeen Deel van het Studentenstatuut dient de inschrijving te zijn voltooid voor het begin van het studiejaar, tenzij sprake is van een tussentijdse inschrijving als bedoeld in het tweede lid.

Hoewel uit het hiervoor weergegeven wettelijke kader volgt dat de hoofdregel is dat studenten hun inschrijvingsprocedure moeten hebben afgerond voor aanvang van het desbetreffende studiejaar, en inschrijving met terugwerkende kracht niet mogelijk is, wordt zowel in artikel 7.32, vierde lid, van de WHW als in artikel 4.2 van het Algemeen Deel van het Studentenstatuut de mogelijkheid van tussentijdse inschrijving geboden, zij het dat daarvoor volgens laatstgenoemde bepaling dan de instemming van de domeinvoorzitter is vereist.

Bij de beantwoording van de vraag of al dan niet met een tussentijdse inschrijving kan worden ingestemd moet de domeinvoorzitter een inzichtelijke belangenafweging maken. De domeinvoorzitter is in staat die belangenafweging te maken omdat juist hij zicht heeft op mogelijke organisatorische en andere problemen die zich bij de opleiding zouden kunnen voordoen indien zich na aanvang van het studiejaar een of meer studenten aanmelden die zouden moeten worden ingeschreven, terwijl met hun komst geen rekening is gehouden. Daarbij moet de domeinvoorzitter ook rekening houden met administratieve en financiële belangen van de instelling, omdat tussentijdse inschrijving beslag legt op de administratieve capaciteit van de onderwijsinstelling en haar bekostiging mede wordt bepaald door het aantal studenten dat op 1 oktober van het desbetreffende studiejaar aan de instelling is ingeschreven.

Studenten die vergevorderd zijn met hun studie hebben een groot belang om (alsnog) te worden ingeschreven ter voorkoming van vertraging in de afronding van de studie. Ook bijvoorbeeld het voorkomen van het vervallen van studieresultaten of het kunnen volgen van een voorziene stage zijn zwaarwegende belangen die bij de afweging kunnen, dan wel moeten, worden betrokken.

In ieder geval de hiervoor beschreven belangen van onderwijsinstelling en student moeten bij de afweging worden betrokken.

Tussen partijen is niet in geschil dat appellant zich op 1 september 2014 voor zijn opleiding heeft aangemeld en dat de inschrijving dus niet voor het begin van het studiejaar was afgerond.

Het College stelt vast dat de domeinvoorzitter in dit geval niet heeft ingestemd met tussentijdse inschrijving, maar de belangenafweging die daaraan ten grondslag moet hebben gelegen is niet kenbaar. Verweerder heeft wel gesteld dat organisatorische problemen aan inschrijving in de weg staan, maar van problemen die concreet in dit geval voor de domeinvoorzitter speelden, is niet gebleken. Gegeven de mogelijkheid voor studenten de (reguliere) inschrijving af te ronden vlak voor aanvang van het nieuwe studiejaar is niet eenvoudig voorstelbaar dat een inschrijving die kort daarna tot stand komt zwaarwegende organisatorische problemen oplevert, zeker niet als het voor een bepaalde opleiding om een zeer beperkt aantal studenten gaat. Ook de geschillenadviescommissie, die tot gegrondverklaring van het bezwaar van appellant had geadviseerd, heeft hierop gewezen en gesteld dat studenten een hoge prijs betalen voor te late aanmelding, terwijl het volgens verweerder gaat om een "verwaarloosbaar" klein aantal te late aanmeldingen.

Het College stelt verder vast dat verweerder in dit geval wel een belangenafweging heeft gemaakt, maar een onderbouwing van de belangen van de onderwijsinstelling ontbreekt, zodat niet duidelijk kan worden hoe zwaar die belangen wegen. Nu de inschrijving van appellant zodanig tijdig vóór 1 oktober had kunnen worden gerealiseerd dat de instelling geen rijksbekostiging mis zou lopen, legt het financiële belang geen gewicht in de schaal. Nu genoegzaam aannemelijk is geworden dat appellant het verschuldigde collegegeld heeft voldaan, maar verweerder heeft aangegeven dat dit zal worden teruggestort, kan in dit geval aan appellant het bepaalde in artikel 7.37, tweede lid van de WHW niet worden tegengeworpen. Uiteraard zal appellant na inschrijving het collegegeld verschuldigd zijn. Het belang dat de regels met betrekking tot tijdige inschrijving eenvoudig en strak kunnen worden gehanteerd is een mee te wegen belang, maar bij het relatief beperkte aantal inschrijvingen in de eerste weken van september niet een belang dat zo zwaar mag wegen dat de belangen van de studenten daarvoor zonder meer moeten wijken. Dat in de toekomst het aantal laatinschrijvers mogelijk zal toenemen als gevolg van het niet strak hanteren van de inschrijvingstermijn, is een toekomstige onzekere gebeurtenis die thans geen gewicht in de schaal legt.

Appellant beoogt inschrijving voor het laatste jaar van zijn studie. Hij hoeft nog slechts enkele tentamens te doen en een scriptie af te ronden. Bijzondere omstandigheden daargelaten zou hij zijn studie in het studiejaar 2014-2015 (hebben moeten) kunnen afronden. Bij het kunnen voortzetten en afronden van de studie heeft appellant daarmee een belang dat voor hem zwaar weegt.

Het College komt tot de slotsom dat de belangenafweging die aan de afwijzing van het verzoek tot tussentijdse inschrijving ten grondslag heeft gelegen, voor zover die afweging kenbaar is, de rechterlijke toetsing niet kan doorstaan. Nu de afweging van de naar voren gebrachte belangen niet anders dan in het voordeel van appellant kan uitvallen, ziet het College aanleiding de beslissing van 11 november 2014 te vernietigen, het besluit van 11 september 2014 te herroepen, en verweerder met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Awb op te dragen appellant alsnog voor zijn opleiding in te schrijven met ingang van de datum waarop hij aanvankelijk afwijzend op zijn verzoek om inschrijving heeft beslist.

Anders dan verweerder lijkt voor te staan, leidt de uitspraak in de zaak CBHO 2014/037, waarin het College op basis van de in die zaak aangevoerde beroepsgronden een op die gronden toegespitst oordeel gaf, niet tot een ander oordeel, reeds niet omdat in deze zaak appellant zich in de eerste helft van september heeft gemeld.

Van voor vergoeding in aanmerking komende proceskosten is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van 11 november 2014;
III. herroept de beslissing van 11 september 2014;
IV. bepaalt dat appellant voor het studiejaar 2014-2015 voor de opleiding Media, Informatie en Communicatie aan de Hogeschool van Amsterdam wordt ingeschreven met ingang van 11 september 2014;
V. bepaalt dat deze uitspraak in zoverre in de plaats treedt van de beslissing van 11 september 2014;
VI. gelast dat verweerder aan appellant het door hem betaalde griffierecht voor de behandeling van het beroep ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2016/270
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	24 april 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	BNSA Causaal verband Coulance Melding van jaar tot jaar Persoonlijke omstandigheden Studentendecaan
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 1 OER opleiding HBO-rechten HvA artikel 6.3 OER opleiding HBO-rechten HvA artikel 6.4 lid 2 OER opleiding HBO-rechten HvA artikel 6.4 lid 4
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Van de zijde van het CBE is ter zitting van het College toegelicht dat aan appellant ook aan het einde van het eerste studiejaar een bindend negatief studieadvies was gegeven, omdat hij niet voldeed aan de norm dat 50 studiepunten van de propedeutische fase moesten zijn behaald. Appellant had 48 studiepunten van deze fase behaald. Appellant heeft op 9 juli 2013 een persoonlijke omstandigheid bij de studentendecaan gemeld, die verband hield met een verhuizing in augustus 2012. De examencommissie was van oordeel dat geen causaal verband kon worden vastgesteld tussen deze omstandigheid en de aan het einde van het eerste jaar opgelopen studievertraging. Echter, nu voorts gebleken was dat twee studiepunten niet waren geregistreerd wegens een overschrijding van de deadline, heeft de examencommissie uit coulance besloten appellant het voordeel van de twijfel te geven en het bindend negatief studieadvies in te trekken. Appellant heeft dit als zodanig niet weersproken. Het College stelt naar aanleiding hiervan vast dat appellant in 2012-2013 een andere omstandigheid naar voren heeft gebracht dan de thans voor 2013-2014 aangevoerde omstandigheden. Het betoog van appellant dat hij ervan mocht uitgaan dat de examencommissie in 2013-2014 al op de hoogte was dan wel had moeten zijn van de onder 2.3 vermelde omstandigheden, omdat deze al in 2012-2013 bekend waren, wordt reeds hierom niet gevolgd. Uit artikel 6.4, vierde lid, van de OER volgt dat appellant de onder 2.3 vermelde omstandigheden in 2013-2014 diende te melden bij de studentendecaan. Appellant heeft ter zitting van het College bevestigd dat hij hiervan op de hoogte is. Niet in geschil is dat appellant deze omstandigheden niet bij de studentendecaan heeft gemeld. Het CBE heeft overwogen dat nu appellant deze omstandigheden niet tijdig bij de studentendecaan heeft gemeld, appellant de studentendecaan de mogelijkheid heeft ontnomen hem te monitoren, te begeleiden en te adviseren, waardoor thans niet meer kan worden vastgesteld of een causaal verband bestaat tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet behalen van de norm. Volgens het CBE dient dit voor risico van appellant te komen. Het College is van oordeel dat het CBE dit standpunt terecht heeft ingenomen. Nu appellant het propedeutisch examen aan het einde van het tweede studiejaar niet heeft behaald en niet aannemelijk is dat zich persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan die dit rechtvaardigen, heeft het CBE terecht overwogen dat de examencommissie appellant in redelijkheid een bindend negatief studieadvies heeft kunnen geven.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 juli 2014 heeft de examencommissie van de opleiding HBO-rechten appellant een bindend negatief studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 14 november 2014 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 10 april 2015, waar appellant, bijgestaan door mr. S.S. Oedit Doebé, advocaat te Amsterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 6.3 van de Onderwijs- en examenregeling van de opleiding HBO-rechten 2013-2014 (hierna: de OER), voor zover thans van belang, brengt de examencommissie een bindend negatief studieadvies uit indien de student aan het einde van het tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet heeft behaald.

Ingevolge artikel 6.4, tweede lid, besluit de examencommissie pas over het uitbrengen van een bindend negatief studieadvies nadat de betrokken studentendecaan om schriftelijk advies is gevraagd ten aanzien van mogelijke persoonlijke omstandigheden die kunnen rechtvaardigen dat wordt afgezien van het uitbrengen van een bindend negatief studieadvies aan de betrokken student.

Ingevolge het vierde lid, voor zover thans van belang, brengt de studentendecaan het advies als bedoeld in het tweede lid alleen uit indien de student de persoonlijke omstandigheden heeft gemeld bij de studentendecaan.

2.2 Appellant is in het studiejaar 2012-2013 gestart met de opleiding HBO-rechten. Aan het einde van het tweede studiejaar 2013-2014 heeft hij in totaal 58 van de 60 benodigde

studiepunten van de propedeutische fase behaald. Derhalve staat vast dat appellant aan het einde van het tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet heeft behaald.

2.3 Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de examencommissie hem in redelijkheid een bindend negatief studieadvies heeft gegeven. Hij voert aan dat in het studiejaar 2013-2014 persoonlijke omstandigheden speelden die zijn studieresultaten negatief hebben beïnvloed. Zijn moeder heeft artritis. Verder heeft zijn zus de ouderijke woning op een ongunstige manier verlaten. De lichamelijke situatie van zijn moeder is sinds eind 2013 verslechterd. Hierdoor is hij verantwoordelijk geworden voor de zorg voor zijn moeder en moest hij veel huishoudelijke taken verrichten. Weliswaar heeft hij deze omstandigheden in het studiejaar niet gemeld bij de studentendecaan, maar de examencommissie was reeds in het studiejaar 2012-2013 op de hoogte van zijn persoonlijke situatie, zodat hij ervan mocht uitgaan dat de examencommissie ook in het studiejaar 2013-2014 op de hoogte was van deze omstandigheden. Daarnaast heeft appellant tijdens studieloopbaangesprekken duidelijk gemaakt dat het niet goed met zijn studie ging en hij zich niet goed kon concentreren. Ten onrechte heeft het CBE overwogen dat niet kan worden vastgesteld dat een causaal verband bestaat tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet behalen van het propedeutisch examen. Appellant wijst er verder op dat hij sinds juli 2014 op een studentenkamer woont en zijn moeder thuiszorg heeft. Door deze gewijzigde woon- en leefsituatie zal hij zijn studievertraging snel kunnen inlopen, aldus appellant.

2.3.1 Van de zijde van het CBE is ter zitting van het College toegelicht dat aan appellant ook aan het einde van het eerste studiejaar een bindend negatief studieadvies was gegeven, omdat hij niet voldeed aan de norm dat 50 studiepunten van de propedeutische fase moesten zijn behaald. Appellant had 48 studiepunten van deze fase behaald. Appellant heeft op 9 juli 2013 een persoonlijke omstandigheid bij de studentendecaan gemeld, die verband hield met een verhuizing in augustus 2012. De examencommissie was van oordeel dat geen causaal verband kon worden vastgesteld tussen deze omstandigheid en de aan het einde van het eerste jaar opgelopen studievertraging. Echter, nu voorts gebleken was dat twee studiepunten niet waren geregistreerd wegens een overschrijding van de deadline, heeft de examencommissie uit coulance besloten appellant het voordeel van de twijfel te geven en het bindend negatief studieadvies in te trekken. Appellant heeft dit als zodanig niet weersproken. Het College stelt naar aanleiding hiervan vast dat appellant in 2012-2013 een andere omstandigheid naar voren heeft gebracht dan de thans voor 2013-2014 aangevoerde omstandigheden. Het betoog van appellant dat hij ervan mocht uitgaan dat de examencommissie in 2013-2014 al op de hoogte was dan wel had moeten zijn van de onder 2.3 vermelde omstandigheden, omdat deze al in 2012-2013 bekend waren, wordt reeds hierom niet gevolgd.

Uit artikel 6.4, vierde lid, van de OER volgt dat appellant de onder 2.3 vermelde omstandigheden in 2013-2014 diende te melden bij de studentendecaan. Appellant heeft ter zitting van het College bevestigd dat hij hiervan op de hoogte is. Niet in geschil is dat appellant deze omstandigheden niet bij de studentendecaan heeft gemeld. Het CBE heeft overwogen dat nu appellant deze omstandigheden niet tijdig bij de studentendecaan heeft gemeld, appellant de studentendecaan de mogelijkheid heeft ontnomen hem te monitoren, te begeleiden en te adviseren, waardoor thans niet meer kan worden vastgesteld of een causaal verband bestaat tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet behalen van de norm. Volgens het CBE dient dit voor risico van appellant te komen. Het College is van oordeel dat het CBE dit standpunt terecht heeft ingenomen.

Nu appellant het propedeutisch examen aan het einde van het tweede studiejaar niet heeft behaald en niet aannemelijk is dat zich persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan die dit rechtvaardigen, heeft het CBE terecht overwogen dat de examencommissie appellant in redelijkheid een bindend negatief studieadvies heeft kunnen geven.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/272
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	17 juli 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Hogeschool van Arnhem en Nijmegen
Trefwoorden	:	afwijzing bezwaarprocedure bindend negatief studieadvies causaal verband gehoord hoorzitting meer persoonlijke omstandigheden persoonlijke omstandigheden studentendecaan studiecoördinator studieloopbaanbegeleider studieresultaten studievoortgang studievoortgangsnorm voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: art. 7.8b, lid 1, 2 en 3 OER: art. 5.6, lid 1 en 2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4 Het College ziet evenmin aanleiding de beslissing van het CBE van 26 oktober 2014 te vernietigen, omdat appellante niet in bezwaar is gehoord. Nu appellante alsnog in administratief beroep haar bezwaren tegen het bindend negatief studieadvies naar voren heeft kunnen brengen is zij niet onevenredig in haar belangen geschaad door het niet horen in bezwaar. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat de WHW geen bezwaarprocedure kent inzake negatieve bindende studieadviezen, maar uitsluitend administratief beroep bij het College van Beroep voor de Examens. 2.5 Appellante betoogt onder verwijzing naar de uitspraak van het College van 17 april 2014 in zaak nr. 2013/256.5 (www.cbho.nl) dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat er geen causaal verband bestaat tussen de door haar aangevoerde persoonlijke omstandigheden en haar studieresultaten. Volgens haar volgt uit die uitspraak dat een student geen direct verband tussen de door hem gestelde persoonlijke omstandigheden en zijn studieresultaten hoeft aan te tonen. […] 2.5.1 Er hebben zich verschillende omstandigheden voorgedaan in het persoonlijke leven van appellante. Om op basis van deze omstandigheden een uitzondering te maken op de algemeen geldende studievoortgangsnorm, dient aannemelijk te zijn dat de persoonlijke omstandigheden ertoe hebben geleid dat de norm niet werd gehaald. Verweerder heeft geoordeeld dat dit niet het geval is. Dit oordeel houdt in beroep stand. Hiertoe wordt als volgt overwogen. Een verband tussen enerzijds de door appellante gestelde omstandigheden dat zij ten gevolge van een ernstig auto-ongeluk last heeft gehad van paniek- en angstaanvallen en dat haar oma een hartaanval heeft gehad en anderzijds de door haar behaalde studieresultaten is niet aannemelijk, nu appellante juist in de periode dat deze omstandigheden zich voordeden meer en betere studieresultaten heeft behaald dan daarvoor. De door appellante overgelegde verklaring van haar huisarts van 25 september 2014 leidt niet tot een ander oordeel. Daarin staat uitsluitend dat appellante bekend is met stressproblemen in verband met haar studie en dat zij de huisarts heeft bezocht op 30 januari 2014, 3 juli 2014 en 29 augustus 2014. Indien appellante vanwege het auto-ongeluk dat op 3 april 2014 heeft plaatsgevonden zodanige paniek- en angstaanvallen had dat zij niet in staat was te studeren, had het

in de rede gelegen dat zij eerder dan op 3 juli 2014 de huisarts zou hebben bezocht.
Dat appellante veel heeft moeten werken vanwege de financiële situatie van het gezin waar zij vandaan komt, hoefde het CBE evenmin grond te geven om het bindend negatief studieadvies in beroep niet te handhaven. Financiële omstandigheden zijn in artikel 5.6, eerste lid, van de OER niet aangemerkt als een in dit verband relevante persoonlijke omstandigheid. Ditzelfde geldt voor de ruzie die appellante stelt te hebben met haar zusje.
Wat betreft de stelling van appelante dat zij in de tweede tentamenperiode en de periode daaraan voorafgaand geen begeleiding had van een studieloopbaanbegeleider, heeft verweerder van belang mogen achten dat appellante de mogelijkheid had om gedurende de tijd dat zij geen studieloopbaanbegeleider had met andere medewerkers van de hogeschool contact op te nemen en haar situatie aan hen voor te leggen, zoals de studentendecaan en de studiecoördinator. Voorts heeft appellante niet eerder dan op 11 april 2014 contact opgenomen met de nieuwe studieloopbaanbegeleider, mevrouw Akkerman, terwijl deze zich op 6 februari 2014 via de studentenmail aan iedereen bekend heeft gemaakt als de nieuwe studieloopbaanbegeleider. Dat dit bericht appellante, naar zij stelt, niet heeft bereikt, kan voor haar rekening worden gelaten.
De omstandigheden dat appellante door haar ex-vriend werd gestalkt en haar broertje moest verzorgen heeft zij niet in administratief beroep bij het CBE naar voren gebracht. Het CBE kon daar dan ook geen rekening mee houden. Deze omstandigheden dienen daarom bij de beoordeling van dit besluit buiten beschouwing te blijven.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 juli 2014 heeft de instituutsdirectie van de faculteit Economie en Management aan appellante een bindend negatief studieadvies gegeven voor de opleiding HBO-rechten.

Bij beslissing van 29 augustus 2014 heeft de instituutsdirectie het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij beslissing van 26 oktober 2014 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 8 december 2014, beroep ingesteld. De gronden van beroep zijn aangevuld bij brief van 20 februari 2015.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 5 juni 2015 waar appellante, bijgestaan door mr. A.M.T.A. Verhagen, advocaat te Boxtel, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. L.H.J. Baars, zijn verschenen.

Ter zitting heeft appellante nog nadere stukken overgelegd die aan het dossier van het College zijn toegevoegd. Het CBE heeft hiermee ingestemd.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge artikel 5.6, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER) wordt onder persoonlijke omstandigheden verstaan:
a. ziekte van de student;
b. lichamelijke, zintuigelijke of andere functiestoornis van de student,
c. zwangerschap van de studente,
d. bijzondere familieomstandigheden,
e. bestuurlijke activiteiten als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit van de wet.

Ingevolge artikel 5.6, tweede lid, van de OER stelt de student zodra één of meer persoonlijke omstandigheden als bedoeld in het vorige lid zich voordoen zijn studieloopbaanbegeleider hiervan onverwijld in kennis.

2.2 Appellante is in februari 2013 gestart met de opleiding HBO-rechten. Op grond van de OER dienen studenten aan het eind van het eerste studiejaar 40 studiepunten te hebben behaald. Appellante diende, omdat zij in februari 2013 is ingestroomd aan het einde van studiejaar 2013-2014 52,5 studiepunten te hebben behaald. Uit de stukken blijkt echter dat de studieloopbaanbegeleider van appellante, mevrouw Akkerman, ermee heeft ingestemd dat appellante 45 studiepunten diende te behalen aan het einde van het studiejaar 2013-2014. Zij had aan het einde van dat jaar 37,5 studiepunten behaald. Daarom is haar een bindend negatief studieadvies gegeven. De instituutsdirectie heeft in de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden geen aanleiding gezien af te wijken van de studievoortgangsnorm.

2.3 Appellante betoogt in de eerste plaats dat het CBE ten onrechte niet is ingegaan op haar in administratief beroep gedane verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening.

2.3.1 Het CBE heeft erkend dat het door appellante in haar in administratief beroep ingediende beroepschrift gedane verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening over het hoofd is gezien. Verder heeft het CBE toegelicht dat op het moment dat dit was opgemerkt alsnog binnen drie weken een hoorzitting is gehouden en dat binnen negen weken na de behandeling van de zaak uitspraak in de hoofdzaak is gedaan. Dat het verzoek niet is onderkend, betekent niet dat het besluit van het CBE op het wél onderkende beroep dientengevolge voor vernietiging in aanmerking zou komen.

2.4 Het College ziet evenmin aanleiding de beslissing van het CBE van 26 oktober 2014 te vernietigen, omdat appellante niet in bezwaar is gehoord. Nu appellante alsnog in administratief beroep haar bezwaren tegen het bindend negatief studieadvies naar voren heeft kunnen brengen is zij niet onevenredig in haar belangen geschaad door het niet horen in bezwaar. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat de WHW geen bezwaarprocedure kent inzake negatieve bindende studieadviezen, maar uitsluitend administratief beroep bij het CBE.

2.5 Appellante betoogt onder verwijzing naar de uitspraak van het College van 17 april 2014 in zaak nr. 2013/256.5 (www.cbho.nl) dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat er geen causaal verband bestaat tussen de door haar aangevoerde persoonlijke omstandigheden en haar studieresultaten. Volgens haar volgt uit die uitspraak dat een student geen direct verband tussen de door hem gestelde persoonlijke omstandigheden en zijn studieresultaten hoeft aan te tonen.

Appellante stelt verder dat uit de door haar aangevoerde persoonlijke omstandigheden zonder meer blijkt dat zij onvoldoende tijd en energie aan haar opleiding heeft kunnen besteden en dat de door haar tot aan het eind van het studiejaar 2013-2014 behaalde studieresultaten niets zeggen over haar geschiktheid voor de opleiding HBO-rechten. Wat betreft die persoonlijke omstandigheden brengt zij in de eerste plaats naar voren dat haar relatie eind september 2013 is geëindigd en dat zij vanaf dat moment tot en met eind november 2013 werd gestalkt door haar ex-vriend. Dit heeft zij ook gemeld bij haar toenmalige studieloopbaanbegeleider, mevrouw Keizer. Appellante stelt verder dat zij door de stalking vijf onvoldoendes heeft behaald in de eerste tentamenperiode van het studiejaar 2013-2014 en dat zij daardoor in de volgende tentamenperiode naast de reguliere tentamens ook vijf herkansingen moest maken. Volgens haar was het niet mogelijk om zoveel tentamens in de tweede tentamenperiode te behalen vanwege andere persoonlijke omstandigheden. Hiertoe voert appellante aan dat zij vanwege financiële problemen binnen het gezin waar zij vandaan komt veel heeft moeten werken naast haar opleiding en daarom minder tijd en energie aan haar opleiding heeft kunnen besteden. Zij draagt tevens zorg voor haar zwakbegaafde zusje en broertje met ADHD. Dit neemt veel tijd in beslag en veroorzaakt soms hevige conflicten. Ook dit heeft tot gevolg gehad dat appellante minder tijd en energie had voor haar opleiding. Appellante voert verder aan dat zij deze omstandigheden in de periode van 1 oktober 2013 tot en met 6 februari 2014 niet heeft kunnen bespreken met een studieloopbaanbegeleider, omdat mevrouw Keizer langdurig ziek was en zij niet eerder dan op 6 februari 2014 is vervangen door mevrouw Akkerman. Volgens appellante heeft zij geen begeleiding gehad in de tweede tentamenperiode die duurde van 20 januari tot en met 24 januari 2014 en is ten onrechte geen passend studieplan voor haar gemaakt voor de periode voorafgaand aan die tentamens. Zij brengt voorts naar voren dat zij op 3 april 2014 op weg naar school betrokken is geweest bij een ernstig auto-ongeluk. Door dat ongeluk en herbelevingen van een eerder auto-ongeluk heeft appellante last gekregen van paniek- en angstaanvallen. Hierdoor heeft zij zich niet goed kunnen voorbereiden op de tentamens van de derde tentamenperiode die van 7 tot en met 11 april 2014 duurde. Appellante voert verder aan dat zij op 11 april 2014 door middel van een e-mailbericht contact heeft gezocht met de nieuwe studieloopbaanbegeleider, mevrouw Akkerman, om haar persoonlijke omstandigheden en de studievoortgang te bespreken. Het eerste gesprek vond vervolgens pas op 19 mei 2014 plaats. Juist op die dag kreeg appellante te horen dat haar oma een hartaanval had gehad en in kritieke toestand in het ziekenhuis lag. Dit gebeurde vlak voor de vierde tentamenperiode die duurde van 16 tot en met 20 juni 2014, zodat zij in die periode niet al de te maken tentamens heeft kunnen behalen.

2.5.1 Er hebben zich verschillende omstandigheden voorgedaan in het persoonlijke leven van appellante. Om op basis van deze omstandigheden een uitzondering te maken op de algemeen geldende studievoortgangsnorm, dient aannemelijk te zijn dat de persoonlijke omstandigheden ertoe hebben geleid dat de norm niet werd gehaald. Verweerder heeft geoordeeld dat dit niet het geval is. Dit oordeel houdt in beroep stand. Hiertoe wordt als volgt overwogen.

Een verband tussen enerzijds de door appellante gestelde omstandigheden dat zij ten gevolge van een ernstig auto-ongeluk last heeft gehad van paniek- en angstaanvallen en dat haar oma een hartaanval heeft gehad en anderzijds de door haar behaalde studieresultaten is niet aannemelijk, nu appellante juist in de periode dat deze omstandigheden zich voordeden meer en betere studieresultaten heeft behaald dan daarvoor. De door appellante overgelegde verklaring van haar huisarts van 25 september 2014 leidt niet tot een ander oordeel. Daarin staat uitsluitend dat appellante bekend is met stressproblemen in verband met haar studie en dat zij de huisarts heeft bezocht op 30 januari 2014, 3 juli 2014 en 29 augustus 2014. Indien appellante vanwege het auto-ongeluk dat op 3 april 2014 heeft plaatsgevonden zodanige paniek- en angstaanvallen had dat zij niet in staat was te studeren, had het in de rede gelegen dat zij eerder dan op 3 juli 2014 de huisarts zou hebben bezocht.

Dat appellante veel heeft moeten werken vanwege de financiële situatie van het gezin waar zij vandaan komt, hoefde het CBE evenmin grond te geven om het bindend negatief studieadvies in beroep niet te handhaven. Financiële omstandigheden zijn in artikel 5.6, eerste lid, van de OER niet aangemerkt als een in dit verband relevante persoonlijke omstandigheid. Ditzelfde geldt voor de ruzie die appellante stelt te hebben met haar zusje.

Wat betreft de stelling van appelante dat zij in de tweede tentamenperiode en de periode daaraan voorafgaand geen begeleiding had van een studieloopbaanbegeleider, heeft verweerder van belang mogen achten dat appellante de mogelijkheid had om gedurende de tijd dat zij geen studieloopbaanbegeleider had met andere medewerkers van de hogeschool contact op te nemen en haar situatie aan hen voor te leggen, zoals de studentendecaan en de studiecoördinator. Voorts heeft appellante niet eerder dan op 11 april 2014 contact opgenomen met de nieuwe studieloopbaanbegeleider, mevrouw Akkerman, terwijl deze zich op 6 februari 2014 via de studentenmail aan iedereen bekend heeft gemaakt als de nieuwe studieloopbaanbegeleider. Dat dit bericht appellante, naar zij stelt, niet heeft bereikt, kan voor haar rekening worden gelaten.

De omstandigheden dat appellante door haar ex-vriend werd gestalkt en haar broertje moest verzorgen heeft zij niet in administratief beroep bij het CBE naar voren gebracht. Het CBE kon daar dan ook geen rekening mee houden. Deze omstandigheden dienen daarom bij de beoordeling van dit besluit buiten beschouwing te blijven.

Het betoog faalt.

2.6 Het beroep is ongegrond.

2.7 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het college

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/274
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	16 april 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	Advies studentendecaan BNSA Bindend negatief studieadvies [Melding] Persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER Hogeschool Inholland 2013-2014: artikel 13 lid 5 OER Hogeschool Inholland 2013-2014: artikel 17 lid 1 OER Hogeschool Inholland 2013-2014: artikel 17 lid 4
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 De directeur, en het CBE is de directeur daarin gevolgd, acht niet aannemelijk dat persoonlijke omstandigheden hebben veroorzaakt dat appellante niet alle studiepunten van de propedeutische fase heeft behaald. Het College merkt allereerst op dat niet in geschil is dat het merendeel van de gestelde persoonlijke omstandigheden niet bij de studentendecaan is gemeld. In aanmerking genomen dat appellante ook in het eerste jaar een beroep op persoonlijke omstandigheden heeft gedaan, valt het appellante aan te rekenen dat zij pas nadat het bindend negatief studieadvies aan haar was uitgebracht, de meeste omstandigheden heeft gemeld. Hoewel op zichzelf begrijpelijk is dat appellante moeite heeft zich daarover te uiten, kan dat niet afdoen aan de op appellante rustende plicht persoonlijke omstandigheden zo spoedig mogelijk te melden aan een studentendecaan of een vertrouwenspersoon. Voorts is van belang dat in het dossier een door appellante ondertekend stuk van 16 juli 2013 is opgenomen, waarin de studentendecaan appellante het advies heeft gegeven zich te concentreren op de zogenoemde bsa-vakken. Appellante heeft dat advies niet opgevolgd. Het College acht van belang dat het CBE de studentendecaan heeft gevraagd alsnog te adviseren over de nieuw aangevoerde omstandigheden, nadat de directeur te kennen had gegeven zijn beslissing te handhaven. In haar nadere advies heeft de studentendecaan haar eerder gegeven oordeel gehandhaafd. Het College ziet geen aanleiding om te concluderen dat het CBE ten onrechte, mede gelet op dat nadere advies, de directeur is gevolgd in diens standpunt dat de persoonlijke omstandigheden niet de oorzaak zijn van het niet behalen van de propedeutische fase. De reactie van appellante op het nadere advies van de studentendecaan is in het geheel niet onderbouwd en doet ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van appellante. Het CBE heeft in het overzicht van studieresultaten mogen afleiden dat concentratieproblemen niet de oorzaak waren van het niet behalen van de propedeutische fase. Nu appellante aan het einde van het tweede studiejaar de propedeutische fase niet heeft behaald en niet aannemelijk is dat persoonlijke omstandigheden, bedoeld in artikel 17 van de OER, het niet behalen van de norm hebben veroorzaakt, heeft het CBE terecht overwogen dat de beslissing van de directeur om appellante een bindend negatief studieadvies te geven, in redelijkheid is genomen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 juli 2014 heeft de directeur van het Domein Communicatie, Media en Muziek van de Hogeschool Inholland (hierna: de directeur) appellante een bindend negatief studieadvies gegeven.

Bij beslissing verzonden op 28 oktober 2014 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 maart 2015, waar appellante, bijgestaan door mr. M. Wiersma, advocaat te Rotterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. S.E. van Oosterhout, werkzaam bij de Hogeschool Inholland, zijn verschenen. Namens de directeur was aanwezig W.E. Jagtenberg, werkzaam bij de Hogeschool Inholland.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 13, vijfde lid, van de Onderwijs- en examenregeling Inholland Bacheloropleiding 2013-2014, algemeen deel (hierna: de OER), verstrekt de domeindirecteur een bindend negatief studieadvies, indien de student niet aan het einde van het tweede jaar van inschrijving de propedeutische fase volledig met goed gevolg heeft afgerond en geen persoonlijke omstandigheden zich daartegen verzetten.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, doet de student zo spoedig mogelijk melding van persoonlijke omstandigheden bij het studentendecanaat, onder opgave van de periode waarin de omstandigheid zich voordoet of voordeed, een omschrijving van de omstandigheid en de ernst ervan, met overlegging van bewijsstukken, de mate waarin hij niet aan het onderwijs of toets kan deelnemen of heeft kunnen deelnemen.

Ingevolge het vierde lid weegt de domeindirecteur, voordat hij overgaat tot een bindend negatief studieadvies, ten behoeve daarvan de binnen de opleiding bekende persoonlijke omstandigheden. Hij vraagt in dat kader het studentendecanaat advies met betrekking tot de daar gemelde persoonlijke omstandigheden. De studentendecaan brengt zijn advies schriftelijk uit.

2.2 Appellante is in het studiejaar 2012-2013 gestart met de opleiding Media & Entertainment Management. Aan het einde van het eerste studiejaar heeft zij een termijnstelling gekregen, die inhield dat zij nog een jaar de tijd kreeg om de propedeutische fase te behalen. Aan het einde van het tweede studiejaar 2013-2014 heeft appellante 48 van de 60 benodigde studiepunten van de propedeutische fase behaald. Derhalve staat vast dat zij niet aan het einde van het tweede studiejaar de propedeutische fase volledig met goed gevolg heeft afgerond.

2.3 Appellante betoogt dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de directeur de beslissing om haar een bindend negatief studieadvies te geven, in redelijkheid heeft genomen. Zij

voert aan dat onvoldoende rekening is gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. Hoewel veel omstandigheden niet aan de studentendecaan en de directeur zijn gemeld, hadden de wel gestelde omstandigheden tot uitstel van het bindend negatief studieadvies moeten leiden. Een oom van appellante is op 5 november 2013 overleden, een andere oom is op 25 april 2014 overleden, appellante had depressieve klachten en zij had te maken met een verdenking van haar familie van fraude. Volgens haar zijn deze omstandigheden de hoofdoorzaak van de opgelopen studievertraging geweest. Appellante heeft geen verkeerde prioriteiten gesteld. Vanwege de persoonlijke omstandigheden had appellante veel concentratieproblemen en kon zij de leervakken niet doen. De vakken van het tweede jaar waarbij moest worden samengewerkt in een groep, vergden minder concentratie, aldus appellante.

2.3.1 De directeur, en het CBE is de directeur daarin gevolgd, acht niet aannemelijk dat persoonlijke omstandigheden hebben veroorzaakt dat appellante niet alle studiepunten van de propedeutische fase heeft behaald. Het College merkt allereerst op dat niet in geschil is dat het merendeel van de gestelde persoonlijke omstandigheden niet bij de studentendecaan is gemeld. In aanmerking genomen dat appellante ook in het eerste jaar een beroep op persoonlijke omstandigheden heeft gedaan, valt het appellante aan te rekenen dat zij pas nadat het bindend negatief studieadvies aan haar was uitgebracht, de meeste omstandigheden heeft gemeld. Hoewel op zichzelf begrijpelijk is dat appellante moeite heeft zich daarover te uiten, kan dat niet afdoen aan de op appellante rustende plicht persoonlijke omstandigheden zo spoedig mogelijk te melden aan een studentendecaan of een vertrouwenspersoon. Voorts is van belang dat in het dossier een door appellante ondertekend stuk van 16 juli 2013 is opgenomen, waarin de studentendecaan appellante het advies heeft gegeven zich te concentreren op de zogenoemde bsa-vakken. Appellante heeft dat advies niet opgevolgd. Het College acht van belang dat het CBE de studentendecaan heeft gevraagd alsnog te adviseren over de nieuw aangevoerde omstandigheden, nadat de directeur te kennen had gegeven zijn beslissing te handhaven. In haar nadere advies heeft de studentendecaan haar eerder gegeven oordeel gehandhaafd. Het College ziet geen aanleiding om te concluderen dat het CBE ten onrechte, mede gelet op dat nadere advies, de directeur is gevolgd in diens standpunt dat de persoonlijke omstandigheden niet de oorzaak zijn van het niet behalen van de propedeutische fase. De reactie van appellante op het nadere advies van de studentendecaan is in het geheel niet onderbouwd en doet ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van appellante. Het CBE heeft in het overzicht van studieresultaten mogen afleiden dat concentratieproblemen niet de oorzaak waren van het niet behalen van de propedeutische fase.

Nu appellante aan het einde van het tweede studiejaar de propedeutische fase niet heeft behaald en niet aannemelijk is dat persoonlijke omstandigheden, bedoeld in artikel 17 van de OER, het niet behalen van de norm hebben veroorzaakt, heeft het CBE terecht overwogen dat de beslissing van de directeur om appellante een bindend negatief studieadvies te geven, in redelijkheid is genomen.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/278
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Verheij
Datum uitspraak	:	9 oktober 2015
Partijen	:	Appellante en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	algemeen verbindend voorschrift, 4 algemene beginselen van behoorlijk bestuur avv bekostigingsmodel hardheidsclausule instellingscollegegeld instellingscollegegeldtarief kostendekkend motivering onderwijskosten onderzoeksopslag recht op hoger onderwijs rechtsgevolgen rijksbijdrage
Artikelen	:	WHW: artikel 7.45a WHW: artikel 7.46 Awb: artikel 8:3, lid 1, aanhef en onder a, Inschrijvingsbesluit: artikel 1.13 Inschrijvingsbesluit: artikel 2.4 Eerste Protocol EVRM: artikel 2
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6. Nu verweerder in zijn beslissing van 12 november 2014 in het geheel geen motivering heeft gegeven over de totstandkoming van het tarief, komt het College tot het oordeel dat de beslissing ondeugdelijk is gemotiveerd, hetgeen in strijd is met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb. 2.7. Gelet op het voorgaande is het beroep gegrond en dient de beslissing van verweerder van 12 november 2014 te worden vernietigd. 2.8 Het College zal onderzoeken of aanleiding bestaat om met toepassing van artikel 8:72 van de Awb de rechtsgevolgen van de beslissing van 12 november 2014 in stand te laten. 2.9 Volgens het verweerschrift van 16 april 2015 en de door verweerder ter zitting van het College gegeven toelichting is verweerder bij de vaststelling van het tarief uitgegaan van het zogenaamde bekostigingsmodel, hetgeen, kort gezegd, inhoudt dat hij aansluiting heeft gezocht bij het bedrag dat de instelling voor een bekostigde student van het Rijk ontvangt. Als startpunt heeft verweerder verder voor de verschillende opleidingen de hoogte van de studentgebonden inkomsten in de rijksbijdrage 2008 genomen, inclusief de onderzoeksopslag. Verweerder heeft in de daaropvolgende studiejaren, ook in het studiejaar 2014-2015, steeds bij dit tarief aangesloten. In dit verband heeft verweerder het belang van onderzoek door docenten voor de kwaliteit van het onderwijs benadrukt. In het licht van deze motivering en hetgeen in 2.5 is overwogen, biedt het betoog van appellante geen grond voor het oordeel dat het tarief kennelijk onredelijk hoog is. 2.9 Hetgeen appellante voor het overige heeft aangevoerd, biedt voorts geen grond voor het oordeel dat verweerder op grond van de hardheidsclausule gehouden was appellante een lager tarief in rekening te brengen. Het betoog dat toepassing van het tarief in strijd is met artikel 2 van het Eerste Protocol bij het EVRM, kan evenmin slagen. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat verweerder het tarief heeft toegepast op een tweede masteropleiding van appellante in het hoger onderwijs. Gelet op het voorgaande ziet het College aanleiding de rechtsgevolgen van de beslissing van 12 november 2014 in stand te laten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 juli 2014 heeft het Hoofd Centrale Studentenadministratie appellante namens verweerder meegedeeld dat zij voor het studiejaar 2014-2015 voor de masteropleiding Privaatrecht een instellingscollegegeldtarief van € 12.000,00 (hierna: het tarief) is verschuldigd.

Bij beslissing van 12 november 2014 heeft verweerder het door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 mei 2015, waar appellante, bijgestaan door mr. M. Kalkwiek, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. E.L.C.M. Rijnders en drs. F.D. Boels, beiden werkzaam bij de universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.8. Ingevolge artikel 7.45a van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) is een student het wettelijk collegegeld verschuldigd voor één bachelor- of een masteropleiding indien hij of zij niet eerder een bachelor- of mastergraad heeft behaald.
Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, als bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede, derde of zesde lid, en niet is ingeschreven voor een onderwijseenheid bij de Open Universiteit, het instellingscollegegeld verschuldigd.
Ingevolge het tweede lid wordt de hoogte van het instellingscollegegeld door het instellingsbestuur vastgesteld. Het instellingsbestuur kan per opleiding of groep van opleidingen of per groep of groepen studenten een verschillend instellingscollegegeld vaststellen.
Ingevolge het vijfde lid stelt het instellingsbestuur regels vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel.

Verweerder heeft krachtens artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW het Inschrijvingsbesluit Universiteit van Amsterdam 2014-2015 (hierna: het Inschrijvingsbesluit) vastgesteld.
Ingevolge artikel 2.4 van het Inschrijvingsbesluit is voor het studiejaar 2014-2015 voor masteropleidingen van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid een instellingscollegegeld verschuldigd van € 12.000,00.
Ingevolge artikel 1.13 kan verweerder van deze regeling afwijken, indien een bepaling in deze regeling zou leiden tot een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard.

2.9. Appellante heeft in januari 2014 de masteropleiding Media Studies aan de Universiteit Utrecht met goed gevolg afgerond.

2.10. Appellante betoogt dat verweerder haar ten onrechte heeft meegedeeld dat zij voor de masteropleiding Privaatrecht het instellingstarief is verschuldigd. Dit is volgens haar in strijd met artikel 2 van het Eerste Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), omdat het tarief zo hoog is dat het een inbreuk op het recht op hoger onderwijs oplevert. Voorts voert zij aan dat het tarief de grenzen van een als redelijk aan te merken tegenprestatie voor genoten onderwijs te buiten gaat. Zij stelt in dit verband dat de werkelijke kosten van een student aan de masteropleiding Privaatrecht maximaal € 6.143,00 per jaar bedragen. Zij baseert zich hiervoor op onderzoeken naar de gemiddelde onderwijskosten per student van masteropleidingen en op de door andere onderwijsinstellingen gehanteerde tarieven. Verder betoogt zij dat een beroep op de rijksbijdrage voor masteropleidingen verweerder niet kan baten, omdat de rijksbijdrage niet is gerelateerd aan de werkelijke onderwijskosten van een opleiding. Voor zover dat wel zo zou zijn, heeft verweerder ten onrechte de onderzoeksopslag daarbij betrokken, omdat volgens verweerder zelf alleen de kostendekkendheid van het onderwijs, en niet het onderzoek, uitgangspunt is geweest bij

vaststelling van het tarief. Zonder die onderzoeksopslag is de rijksbijdrage aanzienlijk minder dan het door verweerder in rekening gebrachte tarief. Ten slotte is door verweerder niet onderkend dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur nopen tot een belangenafweging en dat deze in dit geval maken dat haar een lager tarief in rekening moet worden gebracht, aldus appellante.

2.11. Verweerder is in zijn beslissing van 12 november 2014 niet inhoudelijk ingegaan op het betoog van appellante dat het tarief te hoog is. Hij heeft het standpunt ingenomen dat het tarief in een algemeen verbindend voorschrift (hierna: avv), te weten het Inschrijvingsbesluit, is vastgelegd en tegen een avv geen rechtsmiddelen kunnen worden aangewend.

2.12. Een door het desbetreffende instellingsbestuur krachtens artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW, vastgestelde regeling, waarvan de krachtens artikel 7.46, tweede lid, door dat bestuur vastgestelde hoogte van het instellingscollegegeld deel uitmaakt, zoals in dit geval het Inschrijvingsbesluit, is een avv. Ingevolge artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), kan tegen een besluit inhoudende een avv geen beroep worden ingesteld. In het kader van het beroep tegen een individueel besluit beperkt de rechterlijke toetsing van een dergelijk voorschrift zich tot de vraag of het in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel, of dat toepassing ervan in het voorliggende concrete geval kennelijk onredelijk is. Het is aan het regelgevend bevoegd gezag, in dit geval verweerder, om de verschillende belangen, die bij het nemen van een besluit inhoudende een avv betrokken zijn, tegen elkaar af te wegen. De rechter heeft daarbij niet tot taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen moet worden toegekend naar eigen inzicht vast te stellen en heeft ook overigens daarbij terughoudendheid te betrachten.

2.13. Nu verweerder in zijn beslissing van 12 november 2014 in het geheel geen motivering heeft gegeven over de totstandkoming van het tarief, komt het College tot het oordeel dat de beslissing ondeugdelijk is gemotiveerd, hetgeen in strijd is met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb.

2.14. Gelet op het voorgaande is het beroep gegrond en dient de beslissing van verweerder van 12 november 2014 te worden vernietigd.

2.15. Het College zal onderzoeken of aanleiding bestaat om met toepassing van artikel 8:72 van de Awb de rechtsgevolgen van de beslissing van 12 november 2014 in stand te laten.

2.16. Volgens het verweerschrift van 16 april 2015 en de door verweerder ter zitting van het College gegeven toelichting is verweerder bij de vaststelling van het tarief uitgegaan van het zogenaamde bekostigingsmodel, hetgeen, kort gezegd, inhoudt dat hij aansluiting heeft gezocht bij het bedrag dat de instelling voor een bekostigde student van het Rijk ontvangt. Als startpunt heeft verweerder verder voor de verschillende opleidingen de hoogte van de studentgebonden inkomsten in de rijksbijdrage 2008 genomen, inclusief de onderzoeksopslag. Verweerder heeft in de daaropvolgende studiejaren, ook in het studiejaar 2014-2015, steeds bij dit tarief aangesloten. In dit verband heeft verweerder het belang van onderzoek door docenten voor de kwaliteit van het onderwijs benadrukt. In het licht van deze motivering en hetgeen in 2.5 is overwogen, biedt het betoog van appellante geen grond voor het oordeel dat het tarief kennelijk onredelijk hoog is.

2.17. Hetgeen appellante voor het overige heeft aangevoerd, biedt voorts geen grond voor het oordeel dat verweerder op grond van de hardheidsclausule gehouden was appellante een lager tarief in rekening te brengen. Het betoog dat toepassing van het tarief in strijd is met artikel 2 van het Eerste Protocol bij het EVRM, kan evenmin slagen. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat verweerder het tarief heeft toegepast op een tweede masteropleiding van appellante in het hoger onderwijs.

2.18. Gelet op het voorgaande ziet het College aanleiding de rechtsgevolgen van de beslissing van 12 november 2014 in stand te laten.

2.19. Verweerder dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van verweerder van 12 november 2014, kenmerk 2014cb0379;
III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van de onder II. vermelde beslissing in stand blijven;
IV. veroordeelt verweerder tot vergoeding van de bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 980,00 (zegge: negenhonderdtachtig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
V. gelast dat verweerder aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2014/279
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Verheij en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	28 augustus 2015
Partijen	:	Appellant en Universiteit Utrecht
Trefwoorden	:	algemeen rechtsbeginsel algemeen verbindend voorschrift belangenafweging bekostigde student bekostigingssystematiek instellingscollegegeld instellingscollegegeldtarief motivering rijksbijdrage wettelijk collegegeld wettelijk voorschrift
Artikelen	:	WHW: artikel 7.45, lid 1 WHW: artikel 7.45a, leden 1,2,3,6 WHW: artikel 7.46, leden 1, 2 en 5 Awb: artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a Reglement: paragraaf 4A, onder c Eerste Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden: artikel 2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2. Een door het desbetreffende instellingsbestuur krachtens artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW, vastgestelde regeling, waarvan de krachtens artikel 7.46, tweede lid, door dat bestuur vastgestelde hoogte van het instellingscollegegeld deel uitmaakt, zoals in dit geval het Reglement, is een algemeen verbindend voorschrift. Ingevolge artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht, kan tegen een besluit inhoudende een algemeen verbindend voorschrift geen beroep worden ingesteld. In het kader van het beroep tegen een individueel besluit beperkt de rechterlijke toetsing van een dergelijk voorschrift zich tot de vraag of het in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel, of dat toepassing ervan in het voorliggende concrete geval kennelijk onredelijk is. Het is aan het regelgevend bevoegd gezag, in dit geval verweerder, om de verschillende belangen, die bij het nemen van een besluit inhoudende een algemeen verbindende voorschrift betrokken zijn, tegen elkaar af te wegen. De rechter heeft daarbij niet tot taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen moet worden toegekend naar eigen inzicht vast te stellen en heeft ook overigens daarbij terughoudendheid te betrachten. 2.3. Appellant betoogt dat het tarief te hoog is en dat verweerder in de bestreden beslissing de totstandkoming van het tarief ondeugdelijk heeft gemotiveerd. Hiertoe voert hij aan dat het tarief tot stand is gekomen om volgtijdige studenten te weren, de door verweerder als uitgangspunt genomen rijksbijdrage geen goede indicator voor de onderwijskosten is en de door verweerder gehanteerde bekostigingssystematiek is vervangen door een systematiek die tot andere uitkomsten leidt. Voorts volgt volgens hem uit door hem gegeven berekeningen van de onderwijskosten dat het tarief onjuist is. 2.3.1. Volgens de bestreden beslissing, het verweerschrift en de door verweerder ter zitting gegeven toelichting heeft verweerder bij de vaststelling van het tarief aansluiting gezocht bij de rijksbijdrage voor een bekostigde student. Voorts heeft verweerder toegelicht op welke wijze de door hem gemaakte berekening van de rijksbijdrage tot stand is gekomen, dat vrees voor aanzuigende werking bij een te laag tarief een rol heeft gespeeld, dat er verband met de onderwijskosten is en hoe de oude bekostigingssystematiek zich tot de nieuwe verhoudt. In het licht van deze motivering en hetgeen in

2.2 is overwogen, biedt het betoog van appellant geen grond voor het oordeel dat verweerder de totstandkoming van het tarief ondeugdelijk heeft gemotiveerd.
Het betoog faalt.
2.4. Voorts faalt het beroep van appellant op artikel 2 van het Eerste Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat het tarief ziet op een tweede studie van appellant in het hoger onderwijs en het tarief volgens verweerder verband houdt met de onderwijskosten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 21 mei 2014 heeft verweerder aan appellant medegedeeld dat hij voor de bacheloropleiding Geneeskunde in het studiejaar 2014-2015 het instellingscollegegeldtarief van € 11.050,00 (hierna: het tarief) is verschuldigd.

Bij beslissing van 11 november 2014 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 april 2015, waar appellant, vertegenwoordigd door zijn gemachtigde mr. M. Kalkwiek, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. M.J.J. de Bekker, X.L. Westenburg LLB en mr. M.A. Merton, in dienst bij verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, als bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede, derde of zesde lid, en niet is ingeschreven voor een onderwijseenheid bij de Open Universiteit, het instellingscollegegeld verschuldigd.
Ingevolge het tweede lid wordt de hoogte van het instellingscollegegeld door het instellingsbestuur vastgesteld. Het instellingsbestuur kan per opleiding of groep van opleidingen of per groep of groepen studenten een verschillend instellingscollegegeld vaststellen.
Ingevolge het derde lid bedraagt het instellingscollegegeld, onverminderd artikel 7.3c, vierde lid, ten minste het volledige wettelijk collegegeld, bedoeld in artikel 7.45, eerste lid.
Ingevolge het vijfde lid stelt het instellingsbestuur regels vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel.

Verweerder heeft krachtens voormeld vijfde lid het Reglement inschrijving en collegegeld 2014-2015 (hierna: het Reglement) vastgesteld.
Ingevolge paragraaf 4A, onder c, van het Reglement, bedraagt het tarief van het collegegeld voor een student die niet voldoet aan de onder a genoemde voorwaarden voor verschuldigdheid van het wettelijk collegegeld voor de bacheloropleiding Geneeskunde: € 11.050,00.

2.2. Een door het desbetreffende instellingsbestuur krachtens artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW, vastgestelde regeling, waarvan de krachtens artikel 7.46, tweede lid, door dat bestuur vastgestelde hoogte van het instellingscollegegeld deel uitmaakt, zoals in dit geval het Reglement, is een algemeen verbindend voorschrift. Ingevolge artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht, kan tegen een besluit inhoudende een algemeen verbindend

voorschrift geen beroep worden ingesteld. In het kader van het beroep tegen een individueel besluit beperkt de rechterlijke toetsing van een dergelijk voorschrift zich tot de vraag of het in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel, of dat toepassing ervan in het voorliggende concrete geval kennelijk onredelijk is. Het is aan het regelgevend bevoegd gezag, in dit geval verweerder, om de verschillende belangen, die bij het nemen van een besluit inhoudende een algemeen verbindende voorschrift betrokken zijn, tegen elkaar af te wegen. De rechter heeft daarbij niet tot taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen moet worden toegekend naar eigen inzicht vast te stellen en heeft ook overigens daarbij terughoudendheid te betrachten.

2.3. Appellant betoogt dat het tarief te hoog is en dat verweerder in de bestreden beslissing de totstandkoming van het tarief ondeugdelijk heeft gemotiveerd. Hiertoe voert hij aan dat het tarief tot stand is gekomen om volgtijdige studenten te weren, de door verweerder als uitgangspunt genomen rijksbijdrage geen goede indicator voor de onderwijskosten is en de door verweerder gehanteerde bekostigingssystematiek is vervangen door een systematiek die tot andere uitkomsten leidt. Voorts volgt volgens hem uit door hem gegeven berekeningen van de onderwijskosten dat het tarief onjuist is.

2.3.1. Volgens de bestreden beslissing, het verweerschrift en de door verweerder ter zitting gegeven toelichting heeft verweerder bij de vaststelling van het tarief aansluiting gezocht bij de rijksbijdrage voor een bekostigde student. Voorts heeft verweerder toegelicht op welke wijze de door hem gemaakte berekening van de rijksbijdrage tot stand is gekomen, dat vrees voor aanzuigende werking bij een te laag tarief een rol heeft gespeeld, dat er verband met de onderwijskosten is en hoe de oude bekostigingssystematiek zich tot de nieuwe verhoudt. In het licht van deze motivering en hetgeen in 2.2 is overwogen, biedt het betoog van appellant geen grond voor het oordeel dat verweerder de totstandkoming van het tarief ondeugdelijk heeft gemotiveerd.

Het betoog faalt.

2.4. Voorts faalt het beroep van appellant op artikel 2 van het Eerste Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat het tarief ziet op een tweede studie van appellant in het hoger onderwijs en het tarief volgens verweerder verband houdt met de onderwijskosten.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/280
Rechter(s)	:	mr. Borman, Lubberdink en Troostwijk
Datum uitspraak	:	19 juni 2015
Partijen	:	Appellant en CvB Hogeschool Leiden
Trefwoorden	:	betalingsverplichting geldigheidsduur tentamen [geweigerde] inschrijving hardheidsclausule onzorgvuldig proportioneel studieschuld studietempo
Artikelen	:	WHW: artikel 7.33, lid 1 OER: artikel 2.6, lid 1 Inschrijvingsregeling Hogeschool Leiden: artikel 13 Inschrijvingsregeling Hogeschool Leiden: artikel 26
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.Verweerder heeft geweigerd appellante in te schrijven voor de opleiding Toegepaste Psychologie per 1 september 2014, omdat appellante nog een openstaande betalingsverplichting heeft voor de studiejaren 2012-2013 en 2013-2014. 2.3.1. Appellante betoogt dat verweerder ten onrechte heeft geweigerd haar in te schrijven. Volgens haar is die beslissing onzorgvuldig en niet proportioneel. Daartoe voert zij aan dat zij wegens een ernstige ziekte een Wajong-uitkering heeft, zij naast haar studie niet kan werken en haar administratie wegens depressieve klachten in het slop is geraakt. Volgens appellante heeft zij een betalingsregeling getroffen die zij trouw nakomt. Voorts voert zij aan dat de gevolgen van het niet kunnen afstuderen in het studiejaar 2014-2015 heel groot zijn, omdat de geldigheidsduur van een aantal tentamens zal verlopen en zij geconfronteerd wordt met een grote studieschuld wegens het overschrijden van de studietermijn. Met die gevolgen heeft verweerder geen rekening gehouden, aldus appellante. 2.3.2. Artikel 13, eerste lid, van de Inschrijvingsregeling schrijft dwingend voor dat een inschrijving wordt geweigerd, indien uit hoofde van een eerdere inschrijving nog sprake is van een openstaande betalingsverplichting jegens Hogeschool Leiden. In zoverre biedt hetgeen appellante heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat verweerder ten onrechte heeft geweigerd haar in te schrijven. Voor zover appellante heeft beoogd een beroep te doen op de hardheidsclausule van artikel 36, tweede lid, van de Inschrijvingsregeling, overweegt het College als volgt. Verweerder heeft ter zitting nader toegelicht dat de betalingsachterstand niet incidenteel maar structureel is, dat het bedrag dat nog moet worden betaald hoog is en dat dit bedrag door een eventuele inschrijving nog een stuk hoger zal worden. Voorts heeft verweerder erop gewezen dat appellante nog 60 studiepunten moet halen en dat haar dit, gelet op haar studietempo, naar verwachting nog twee studiejaren zou kosten. Gelet op deze toelichting, ziet het College geen grond voor het oordeel dat verweerder in dit geval gehouden was de hardheidsclausule toe te passen. Verweerder heeft dan ook terecht geweigerd appellante per 1 september 2014 in te schrijven voor de opleiding Toegepaste Psychologie. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van Hogeschool Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 7 augustus 2014 heeft verweerder geweigerd appellante per 1 september 2014 in te schrijven voor de opleiding Toegepaste Psychologie.

Bij beslissing van 31 oktober 2014 heeft verweerder het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 15 juni 2015, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. R.E. Melcherts en N. Yanik, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.33, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek geschiedt de inschrijving overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard.

Ingevolge artikel 2.6, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling leidt, indien een aankomend student voldoet aan de eisen voor toelating tot de opleiding, opgenomen in dit hoofdstuk, dit alleen tot een inschrijving voor de opleiding als student of extraneus, indien ook aan alle overige inschrijfvoorwaarden van Hogeschool Leiden wordt voldaan. De voorwaarden alsmede de procedure tot inschrijving bij de hogeschool zijn opgenomen in de Inschrijvingsregeling Hogeschool Leiden, te raadplegen via www.hsleiden.nl.

Ingevolge artikel 13, eerste lid, van de Inschrijvingsregeling Hogeschool Leiden wordt het verzoek tot inschrijving van een student geweigerd, indien uit hoofde van een eerdere inschrijving nog sprake is van een openstaande betalingsverplichting jegens Hogeschool Leiden.
Ingevolge het tweede lid is een student zelf verantwoordelijk om ervoor te zorgen in het kader van een betalingsregeling dat aan het einde van een studiejaar is voldaan aan de gehele openstaande betalingsverplichting bij Hogeschool Leiden.
Ingevolge artikel 36, tweede lid, kan de directeur Beleids- en Onderwijsondersteuning en Strategisch Advies (BOOSA) in bijzondere gevallen, waar toepassing van deze regeling tot onevenredige benadeling of onbillijkheden van zwaarwegende aard zou leiden, ten gunste van de student, van deze regeling afwijken.

2.2. Verweerder heeft geweigerd appellante in te schrijven voor de opleiding Toegepaste Psychologie per 1 september 2014, omdat appellante nog een openstaande betalingsverplichting heeft voor de studiejaren 2012-2013 en 2013-2014.

2.3.1. Appellante betoogt dat verweerder ten onrechte heeft geweigerd haar in te schrijven. Volgens haar is die beslissing onzorgvuldig en niet proportioneel. Daartoe voert zij aan dat zij wegens een ernstige ziekte een Wajong-uitkering heeft, zij naast haar studie niet kan werken en haar administratie wegens depressieve klachten in het slop is geraakt. Volgens appellante heeft zij een betalingsregeling getroffen die zij trouw nakomt. Voorts voert zij aan dat de gevolgen van het niet kunnen afstuderen in het studiejaar 2014-2015 heel groot zijn, omdat de geldigheidsduur van een aantal tentamens zal verlopen en zij geconfronteerd wordt met een grote studieschuld wegens het overschrijden van de studietermijn. Met die gevolgen heeft verweerder geen rekening gehouden, aldus appellante.

2.3.2. Artikel 13, eerste lid, van de Inschrijvingsregeling schrijft dwingend voor dat een inschrijving wordt geweigerd, indien uit hoofde van een eerdere inschrijving nog sprake is van een openstaande betalingsverplichting jegens Hogeschool Leiden. In zoverre biedt hetgeen appellante heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat verweerder ten onrechte heeft geweigerd haar in te schrijven.
Voor zover appellante heeft beoogd een beroep te doen op de hardheidsclausule van artikel 36, tweede lid, van de Inschrijvingsregeling, overweegt het College als volgt. Verweerder heeft ter zitting nader toegelicht dat de betalingsachterstand niet incidenteel maar structureel is, dat het bedrag dat nog moet worden betaald hoog is en dat dit bedrag door een eventuele inschrijving nog een stuk hoger zal worden. Voorts heeft verweerder erop gewezen dat appellante nog 60

studiepunten moet halen en dat haar dit, gelet op haar studietempo, naar verwachting nog twee studiejaren zou kosten. Gelet op deze toelichting, ziet het College geen grond voor het oordeel dat verweerder in dit geval gehouden was de hardheidsclausule toe te passen. Verweerder heeft dan ook terecht geweigerd appellante per 1 september 2014 in te schrijven voor de opleiding Toegepaste Psychologie.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/282 2014/282.1
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	26 januari 2015
Partijen	:	Verzoeker en Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	[onderzoek] Adviseur Bijzondere omstandigheden Finale geschillenbeslechting Gelijkheidsbeginsel Gerechtvaardigde verwachtingen Gewisverplichting Inschrijving Kortsluiting [instand laten] Rechtsgevolgen Toelatingseis Vertrouwensbeginsel Voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW artikel 7.30b Awb artikel 3:9 Awb artikel 8:41a Awb artikel 8:72 lid 3 Awb artikel 8:81 Awb artikel 8:86 OER Hogeschool Rotterdam artikel 10.1.2. aanhef en onderdeel b eerste lid
Uitspraak	:	gegrond; verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.5.1. Dit betoog slaagt niet. Gelet op het door verweerder bij de geschillencommissie ingenomen standpunt en het advies blijkt genoegzaam dat verweerder aan zijn vergewisplicht heeft voldaan. (…) 2.6.1. Anders dan verweerder kennelijk meent staat artikel 7.30b van de WHW niet toe dat in de OER wordt bepaald dat altijd het bezit van de graad Bachelor is vereist. Verzoeker heeft terecht betoogd dat, mede gelet op het advies van de geschillencommissie waarnaar verweerder heeft verwezen, de bestreden beslissing een deugdelijke motivering ontbeert. Dat betekent dat deze beslissing moet worden vernietigd. (…) 2.8.2. Uit de door verzoeker overgelegde bewijsstukken heeft verweerder naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet de conclusie hoeven trekken dat verzoeker over het juiste niveau beschikte. Verweerder heeft bij de beoordeling van het getuigschrift (groot) gewicht mogen toekennen aan de – ten opzichte van een afgeronde bacheloropleiding zeer beperkte – studielast van de door verzoeker gevolgde post-HBO-opleiding. Uit de rapportage van het assessment heeft verweerder niet hoeven afleiden dat verzoeker over het juiste niveau beschikte, nu dit assessment specifiek gericht is geweest op de toelating tot de post-HBO-opleiding waarvan verzoeker het getuigschrift heeft ontvangen. Daarbij is het feit dat verzoekers enige jaren onderwijs heeft gegeven betrokken. (…) 2.9.1. De voorzieningenrechter volgt verzoeker niet in dit betoog. Zoals ook verweerder heeft gesteld zijn de lector met wie verzoeker een onderhoud heeft gehad, en de andere docent niet bevoegd mededelingen te doen over mogelijke inschrijving. Bij verzoeker kan gelet daarop niet de gerechtvaardigde verwachting zijn gewekt dat hij zou worden toegelaten. Zo hij al (even) in de veronderstelling heeft verkeerd dat hij aan de toelatingseisen voldeed, kan worden vastgesteld dat hij in april 2014 op de hoogte is gebracht van de voorwaarden waaraan hij volgens verweerder diende te voldoen en had hem op basis daarvan duidelijk kunnen zijn dat de mededeling van de lector en de andere docent niet juist kon zijn, alsmede dat

volgens verweerder een afgeronde bacheloropleiding was vereist.
(…)
2.10.1. Hoewel verweerder, in navolging van de geschillencommissie, ten onrechte in zijn beslissing in het geheel geen aandacht heeft besteed aan deze grond, wijst de voorzieningenrechter erop dat het beroep in de eerdere fasen van de procedure niet is gemotiveerd. Van verweerder kan in zo'n geval niet worden verlangd dat hij zelfstandig onderzoek doet naar mogelijk vergelijkbare gevallen. Overigens is ook in beroep bij het College niet naar voren gebracht op welke persoon verzoeker bij het beroep op het gelijkheidsbeginsel het oog heeft gehad. Het betoog leidt niet tot het door verzoeker gewenste resultaat.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

en

het College van Bestuur van Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 2 september 2014 heeft de directie van de dienst Financiën & Studentenregistratie van de Hogeschool Rotterdam geweigerd verzoeker voor het studiejaar 2014-2015 in te schrijven voor de deeltijd masteropleiding Leren en Innoveren.

Bij brief van 3 oktober 2014 heeft verzoeker tegen deze beslissing bezwaar gemaakt bij verweerder.

Op 3 november 2014 heeft de Geschillencommissie van de Hogeschool Rotterdam verweerder geadviseerd het bezwaar van verzoeker ongegrond te verklaren.

Bij beslissing van 25 november 2014 heeft verweerder besloten het advies van de Geschillencommissie over te nemen. Bij brief van 26 november 2014 heeft verweerder, onder bijvoeging van het advies, verzoeker daarvan op de hoogte gebracht.

Bij faxbericht ingekomen bij het College op 11 december 2014 heeft verzoeker beroep ingesteld en de voorzitter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De voorzieningenrechter van het College heeft het verzoek behandeld op 9 januari 2015, waar verzoeker is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde
mr. L.M.A. Schrieder, werkzaam bij de Stichting Achmea Rechtsbijstand, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S. Lamkadmi en mr. drs. C.M. Scheepers, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.2. In dit geval kan nader onderzoek naar het oordeel van de voorzieningenrechter redelijkerwijs niet bijdragen aan de beoordeling van de zaken en bestaat ook overigens geen beletsel om met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, van de Awb onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak.

2.3. Ingevolge artikel 7.30b van de WHW, zoals dit met ingang van 1 september 2014 luidt, geldt, voor zover hier van belang, voor de inschrijving voor een masteropleiding in het hoger beroepsonderwijs als toelatingseis het bezit van een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs,

of het bezit van kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs.

2.4. In artikel 10.1.2, aanhef en onder b, lid 1, van de Onderwijs en Examenregeling van de Hogeschool Rotterdam (hierna: de OER) is bepaald dat een student die wil worden toegelaten tot de masteropleiding Leren en Innoveren moet beschikken over een afgeronde educatieve bachelor of een niet-educatieve bachelor met een onderwijsbevoegdheid.

2.5. Verzoeker betoogt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder heeft voldaan aan zijn vergewisplicht als bedoeld in artikel 3:9 van de Awb.

2.5.1. Dit betoog slaagt niet. Gelet op het door verweerder bij de geschillencommissie ingenomen standpunt en het advies blijkt genoegzaam dat verweerder aan zijn vergewisplicht heeft voldaan.

2.6. Verzoeker betoogt dat verweerder zijn beslissing onvoldoende heeft gemotiveerd. In dit verband heeft hij aangevoerd dat hij voldoet aan de toelatingseisen omdat hij weliswaar niet de graad van Bachelor heeft, maar dat hij wel beschikt over het juiste niveau.

2.6.1. Anders dan verweerder kennelijk meent staat artikel 7.30b van de WHW niet toe dat in de OER wordt bepaald dat altijd het bezit van de graad Bachelor is vereist. Verzoeker heeft terecht betoogd dat, mede gelet op het advies van de geschillencommissie waarnaar verweerder heeft verwezen, de bestreden beslissing een deugdelijke motivering ontbeert. Dat betekent dat deze beslissing moet worden vernietigd.

2.7. De voorzieningenrechter moet, gelet op het bepaalde in artikel 8:41a van de Awb vervolgens beoordelen tot welk gevolg de vernietiging van de bestreden beslissing moet leiden. Gelet op het bepaalde in artikel 8:72, derde lid, van de Awb zal de voorzieningenrechter bezien of de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing in stand kunnen blijven.

2.8. Tussen partijen is niet in geschil dat verzoeker niet beschikt over een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs.

2.8.1. Verzoeker betoogt dat hij niettemin voldoet aan de toelatingseis. Ten bewijze van het bezit van kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een graad Bachelor heeft verzoeker het in 2011 behaalde getuigschrift "Pedagogisch Didactische Aantekening docent BVE" overgelegd, alsmede de rapportage van een assessment waaraan hij heeft deelgenomen voorafgaand aan het volgen van de opleiding waarvoor het getuigschrift is ontvangen.

2.8.2. Uit de door verzoeker overgelegde bewijsstukken heeft verweerder naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet de conclusie hoeven trekken dat verzoeker over het juiste niveau beschikte. Verweerder heeft bij de beoordeling van het getuigschrift (groot) gewicht mogen toekennen aan de – ten opzichte van een afgeronde bacheloropleiding zeer beperkte – studielast van de door verzoeker gevolgde post-HBO-opleiding. Uit de rapportage van het assessment heeft verweerder niet hoeven afleiden dat verzoeker over het juiste niveau beschikte, nu dit assessment specifiek gericht is geweest op de toelating tot de post-HBO-opleiding waarvan verzoeker het getuigschrift heeft ontvangen. Daarbij is het feit dat verzoekers enige jaren onderwijs heeft gegeven betrokken.

2.9. Verzoeker betoogt dat twee docenten vertrouwen hebben gewekt dat hij tot de opleiding zou kunnen worden toegelaten. In dit verband heeft hij gesteld dat hij tijdens een open dag in maart 2014 een onderhoud heeft gehad met een lector bij het Kenniscentrum Talentontwikkeling. Uit dit onderhoud heeft hij afgeleid dat hij op basis van zijn onderwijservaring en het getuigschrift waarover hij beschikt tot de opleiding zou kunnen worden toegelaten.

2.9.1. De voorzieningenrechter volgt verzoeker niet in dit betoog. Zoals ook verweerder heeft gesteld zijn de lector met wie verzoeker een onderhoud heeft gehad, en de andere docent niet bevoegd mededelingen te doen over mogelijke inschrijving. Bij verzoeker kan gelet daarop niet de gerechtvaardigde verwachting zijn gewekt dat hij zou worden toegelaten. Zo hij al (even) in de veronderstelling heeft verkeerd dat hij aan de toelatingseisen voldeed, kan worden vastgesteld dat hij in april 2014 op de hoogte is gebracht van de voorwaarden waaraan hij volgens verweerder diende te voldoen en had hem op basis daarvan duidelijk kunnen zijn dat de mededeling van de lector en de andere docent niet juist kon zijn, alsmede dat volgens verweerder een afgeronde bacheloropleiding was vereist.

2.10. Verzoeker betoogt dat verweerder ten onrechte niet is ingegaan op het beroep op het gelijkheidsbeginsel dat verzoeker in de bezwaarfase heeft gedaan. Ten minste één ander met dezelfde vooropleiding als verzoeker zou wel zijn ingeschreven.

2.10.1. Hoewel verweerder, in navolging van de geschillencommissie, ten onrechte in zijn beslissing in het geheel geen aandacht heeft besteed aan deze grond, wijst de voorzieningenrechter erop dat het beroep in de eerdere fasen van de procedure niet is gemotiveerd. Van verweerder kan in zo'n geval niet worden verlangd dat hij zelfstandig onderzoek doet naar mogelijk vergelijkbare gevallen. Overigens is ook in beroep bij het College niet naar voren gebracht op welke persoon verzoeker bij het beroep op het gelijkheidsbeginsel het oog heeft gehad. Het betoog leidt niet tot het door verzoeker gewenste resultaat.

2.11. Van zodanig bijzondere omstandigheden dat verweerder de inschrijving van verzoeker op basis van de overgelegde gegevens in redelijkheid niet had mogen weigeren is niet gebleken. Dat verzoeker bijzonder gemotiveerd is om de opleiding te volgen en dat hij pas in een zeer laat stadium, kort voor de aanvang van het onderwijs, te horen heeft gekregen dat hij niet tot de opleiding zou worden toegelaten zijn, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, niet te beschouwen, ook niet in combinatie met elkaar, als dergelijke omstandigheden.

2.12. Wat is overwogen in 2.8 tot en met 2.11 leidt tot de conclusie dat de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing in stand kunnen blijven.

2.13. Verweerder dient op na te melden wijze te worden veroordeeld in de door verzoeker gemaakte kosten.

3. <u>Beslissing</u>

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van 25 november 2014;
III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van die beslissing in stand blijven;
IV. wijst het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen af;
V. veroordeelt verweerder tot vergoeding van bij verzoeker in verband met de behandeling van het verzoek opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 980,00 (zegge: negenhonderdtachtig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VI. gelast dat verweerder aan verzoeker het door hem betaalde griffierecht voor de behandeling van het verzoek ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2014/283 2014/283.1
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	4 maart 2015
Partijen	:	Verzoeker en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	bevoegdheid cbe colloquium doctum finale geschillenbeslechting inschrijving inschrijvingsprocedure proceskosten bezwaarprocedure kortsluiting voorlopige voorziening vooropleidingseisen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.24 WHW: artikel 7.29 lid 1 Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:86 OER: artikel 2.5 lid 4 Infowijzer 21+ HvA
Uitspraak	:	gegrond; verzoek toegewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.6.1. Verweerder heeft ontkend dat verzoeker ingeschreven is geweest voor de opleiding IBMS. Ook de voorzieningenrechter gaat daarvan uit. Uit hetgeen verzoeker naar voren heeft gebracht en hetgeen uit de daarbij ingebrachte stukken is af te leiden blijkt niet dat hij, anders dan waarvan hij zelf uitgaat, ingeschreven is geweest voor deze opleiding. Verzoeker heeft zijn stellingen ook niet onderbouwd. Voorts staat vast dat verzoeker niet aan de voorwaarden voor inschrijving voldeed. Het feit dat hij al in een klas was ingedeeld en aan het onderwijs heeft deelgenomen is niet van beslissende betekenis nu het wel vaker bij HvA voorkomt dat studenten worden ingedeeld en aan het onderwijs deelnemen voordat de inschrijvingsprocedure is afgerond. Het betoog slaagt niet. (…) 2.7.1. De voorzieningenrechter merkt allereerst op dat verzoeker weliswaar een verzoek tot inschrijving heeft gedaan voor de opleiding IBMS, maar dat het door hem afgelegde toelatingsonderzoek betrekking had op de opleiding Bedrijfseconomie (hierna: BE). Verzoeker kon uit de aan hem afgegeven toelatingsverklaring onmiskenbaar afleiden dat deze verklaring slechts betrekking had op de opleiding BE. Verzoeker had zich dan ook (schriftelijk) tot verweerder moeten wenden met het verzoek of hij in de gelegenheid kon worden gesteld alsnog een toelatingsonderzoek voor de opleiding IBMS te doen. Op basis daarvan had, gelet op artikel 7.29 van de WHW, de examencommissie kunnen beoordelen of verzoeker geheel of gedeeltelijk zou kunnen worden vrijgesteld van de in artikel 2.5 van de OER neergelegde eisen. Vast staat dat verzoeker dit verzoek niet heeft gedaan en dat pas in de bezwaarprocedure (impliciet) naar voren is gebracht dat hij zich op het standpunt stelt dat hij voor vrijstelling in aanmerking komt. De verklaring van verzoeker dat hij ter zake inlichtingen heeft ingewonnen bij de Afdeling studentenzaken (HvA Leeuwenburg) is niet onderbouwd en ook niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker is ook nimmer in het bezit gesteld van een aan een voor de opleiding IBMS aangepaste verklaring. De voorzieningenrechter merkt verder op dat de tekst van de Infowijzer 21+ vermeldt dat voor studenten als verzoeker het cijfer 7 voor het vak Engels wordt vereist, terwijl uit artikel 2.5, vierde lid, van de OER deze eis niet volgt. Uit het bepaalde in artikel 7.29, tweede lid, vloeit voort dat in deze situatie de tekst van de OER bepalend is.

Het is aan de examencommissie om zich uit te laten over de vraag of verzoeker alsnog een toelatingsonderzoek moet doen of dat hij daarvan op de basis van artikel 2.5, vierde lid, laatste volzin van de OER geheel of gedeeltelijk kan worden vrijgesteld. Die beslissing is vatbaar voor beroep bij het college van beroep voor de examens. Verweerder heeft een en ander in de beslissing op bezwaar niet onderkend.
(…)
2.11. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld. Voor een toewijzing van het verzoek om verweerder in de kosten van bezwaar te veroordelen bestaat thans geen aanleiding. Bovendien is niet uitgesloten dat een herroeping van de primaire beslissing niet te wijten is aan onrechtmatig handelen van verweerder nu verzoeker pas in bezwaar naar voren heeft gebracht dat hij een aangepaste verklaring kan krijgen en een verzoek daartoe door verzoeker nimmer is ingediend.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

en

het College van Bestuur van de Hogeschool van Amsterdam (HvA), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 november 2014 heeft verweerder het bezwaar van verzoeker tegen het besluit dat hij niet zou worden ingeschreven voor de opleiding International Business and Management Studies (hierna: IBMS) ongegrond verklaard.

Bij brief van 12 december 2014 heeft verzoeker tegen de beslissing van 20 november 2014 bij het College beroep ingesteld en de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De voorzieningenrechter van het College heeft het verzoek en het beroep behandeld op 9 januari 2015, waar verzoeker, bijgestaan door zijn gemachtigde mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, zijn verschenen.

De voorzieningenrechter heeft het onderzoek ter zitting geschorst en partijen gelegenheid gegeven tot het indienen van nadere stukken. Deze stukken zijn ingediend.

De behandeling ter zitting is voortgezet op 19 januari 2015, waar verzoeker zich heeft laten vertegenwoordigen door mr. Verspaandonk en verweerder door mr. Koppenol.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.2. In dit geval kan nader onderzoek naar het oordeel van de voorzieningenrechter redelijkerwijs niet bijdragen aan de beoordeling van de zaak en bestaat ook overigens geen beletsel om met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, van de Awb onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak.

2.3. Ingevolge artikel 7.29, eerste lid, van de WHW kan het instellingsbestuur personen van eenentwintig jaar en ouder die niet voldoen aan de in artikel 7.24, eerste onderscheidenlijk tweede lid, bedoelde vooropleidingseis noch daarvan krachtens artikel 7.28 zijn vrijgesteld, van die vooropleidingseis vrijstellen, indien zij bij een onderzoek door een door het instellingsbestuur in te stellen commissie hebben blijk gegeven van geschiktheid voor het desbetreffende onderwijs en van voldoende beheersing van de Nederlandse taal voor het met vrucht kunnen volgen van dat onderwijs.

Ingevolge artikel 7.29, tweede lid, van de WHW worden de bij het onderzoek te stellen eisen opgenomen in de onderwijs- en examenregeling.

Ingevolge artikel 7:61, eerste lid, van de WHW is het college van beroep voor de examens bevoegd ten aanzien van, voor zover hier van belang, beslissingen genomen door examencommissies en door de commissie bedoeld in het eerste lid van artikel 7.29 van de WHW.

2.4. In artikel 2.5, vierde lid, van de Engelstalige Onderwijs- en Examenregeling (OER) van de opleiding waarvoor verzoeker ingeschreven wenst te worden is bepaald dat "the candidate must achieve a pass mark in the entrance examination for the following components at HAVO 5 or comparable level:
a. IELTS or TOEFL for English,
b. Economics & Accounting
c. Mathematics
(…)
Candidates who hold a certificate for a subject at HAVO of VWO level are exempt from taking the subject in question as part of the entrance examination."

De voorzieningenrechter stelt vast dat de examencommissie van de opleiding de taken van de in artikel 7.29, eerste lid, bedoelde commissie vervult.

2.5. Verzoeker wenst met zijn beroep te bereiken dat hij wordt toegelaten tot de Engelstalige opleiding IBMS, dan wel dat hij deze mag voortzetten. Tussen partijen is niet in geschil dat verzoeker niet voldoet aan de in artikel 7.24, tweede lid, van de WHW bedoelde vooropleidingseis voor deze opleiding noch dat hij van die eis krachtens artikel 7.28 van de WHW is vrijgesteld. Evenmin is in geschil dat verzoeker niet een toelatingsexamen heeft gedaan voor deze opleiding.

2.6. Verzoeker betoogt allereerst dat verweerder hem voor het studiejaar 2014-2015 had ingeschreven voor de opleiding IBMS en dat hij niet had mogen worden uitgeschreven van deze opleiding omdat een grond voor uitschrijving ontbreekt. In dit verband heeft verzoeker naar voren gebracht dat hij aan het begin van het studiejaar voor een klas is ingedeeld en dat hij tot het onderwijs is toegelaten.

2.6.1. Verweerder heeft ontkend dat verzoeker ingeschreven is geweest voor de opleiding IBMS. Ook de voorzieningenrechter gaat daarvan uit. Uit hetgeen verzoeker naar voren heeft gebracht en hetgeen uit de daarbij ingebrachte stukken is af te leiden blijkt niet dat hij, anders dan waarvan hij zelf uitgaat, ingeschreven is geweest voor deze opleiding. Verzoeker heeft zijn stellingen ook niet onderbouwd. Voorts staat vast dat verzoeker niet aan de voorwaarden voor inschrijving voldeed. Het feit dat hij al in een klas was ingedeeld en aan het onderwijs heeft deelgenomen is niet van beslissende betekenis nu het wel vaker bij HvA voorkomt dat studenten worden ingedeeld en aan het onderwijs deelnemen voordat de inschrijvingsprocedure is afgerond. Het betoog slaagt niet.

2.7. Verzoeker betoogt voorts dat het ontbreken van de toelatingsverklaring er niet aan in de weg hoeft te staan dat hij wordt toegelaten tot de opleiding IBMS. Ter ondersteuning van dit betoog heeft hij aangevoerd dat hij beschikt over een HAVO-certificaat Engels en dat hij voor dit vak dus is vrijgesteld van het toelatingsonderzoek. Dat hij niet het cijfer 7, maar het cijfer 6, heeft behaald is in zijn ogen niet relevant omdat de OER die eis niet stelt. Dit laatste heeft verzoeker pas in beroep bij het College aangevoerd.

2.7.1. De voorzieningenrechter merkt allereerst op dat verzoeker weliswaar een verzoek tot inschrijving heeft gedaan voor de opleiding IBMS, maar dat het door hem afgelegde toelatingsonderzoek betrekking had op de opleiding Bedrijfseconomie (hierna: BE). Verzoeker kon uit de aan hem afgegeven toelatingsverklaring onmiskenbaar afleiden dat deze verklaring slechts betrekking had op de opleiding BE. Verzoeker had zich dan ook (schriftelijk) tot verweerder moeten wenden met het verzoek of hij in de gelegenheid kon worden gesteld alsnog een toelatingsonderzoek voor de opleiding IBMS te doen. Op basis daarvan had, gelet op artikel 7.29 van de WHW, de examencommissie kunnen beoordelen of verzoeker geheel of gedeeltelijk zou kunnen worden vrijgesteld van de in artikel 2.5 van de OER neergelegde eisen. Vast staat dat verzoeker dit verzoek niet heeft gedaan en dat pas in de bezwaarprocedure (impliciet) naar voren is gebracht dat hij zich op het standpunt stelt dat hij voor vrijstelling in aanmerking komt. De

verklaring van verzoeker dat hij ter zake inlichtingen heeft ingewonnen bij de Afdeling studentenzaken (HvA Leeuwenburg) is niet onderbouwd en ook niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker is ook nimmer in het bezit gesteld van een aan een voor de opleiding IBMS aangepaste verklaring.

De voorzieningenrechter merkt verder op dat de tekst van de Infowijzer 21+ vermeldt dat voor studenten als verzoeker het cijfer 7 voor het vak Engels wordt vereist, terwijl uit artikel 2.5, vierde lid, van de OER deze eis niet volgt. Uit het bepaalde in artikel 7.29, tweede lid, vloeit voort dat in deze situatie de tekst van de OER bepalend is.

Het is aan de examencommissie om zich uit te laten over de vraag of verzoeker alsnog een toelatingsonderzoek moet doen of dat hij daarvan op de basis van artikel 2.5, vierde lid, laatste volzin van de OER geheel of gedeeltelijk kan worden vrijgesteld. Die beslissing is vatbaar voor beroep bij het college van beroep voor de examens. Verweerder heeft een en ander in de beslissing op bezwaar niet onderkend.

2.8. Wat is overwogen in 2.7.1 betekent dat het beroep gegrond is. De beslissing van 20 november 2014 dient te worden vernietigd. Of de primaire beslissing tot afwijzing van de inschrijving kan worden gehandhaafd hangt af van het oordeel van de examencommissie. Definitieve beslechting van het geschil in deze uitspraak is dan ook niet mogelijk. Voor toepassing van de bestuurlijke lus bestaat om dezelfde reden geen aanleiding. Verweerder zal met inachtneming van deze uitspraak een nieuwe beslissing op bezwaar moeten nemen.

2.9. Mede nu verzoeker al in de bezwaarfase heeft verzocht om een voorlopige voorziening ziet de voorzieningenrechter, de omstandigheden van het geval in aanmerking nemend, aanleiding een voorlopige voorziening te treffen die inhoudt dat verzoeker wordt behandeld als ware hij ingeschreven voor de opleiding IBMS.

2.10. Wat overigens door verzoeker is betoogd behoeft gelet op het voorgaande geen bespreking.

2.11. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld. Voor een toewijzing van het verzoek om verweerder in de kosten van bezwaar te veroordelen bestaat thans geen aanleiding. Bovendien is niet uitgesloten dat een herroeping van de primaire beslissing niet te wijten is aan onrechtmatig handelen van verweerder nu verzoeker pas in bezwaar naar voren heeft gebracht dat hij een aangepaste verklaring kan krijgen en een verzoek daartoe door verzoeker nimmer is ingediend.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;

II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van 20 november 2014;

III. draagt het college van bestuur op een nieuwe beslissing op het bezwaar van verzoeker te nemen met inachtneming van deze uitspraak;

IV. bepaalt bij wijze van voorlopige voorziening dat verzoeker wordt behandeld als ware hij ingeschreven voor de opleiding IBMS tot zes weken nadat het college van bestuur opnieuw op het bezwaar van verzoeker heeft beslist;

V. veroordeelt het college van bestuur in de proceskosten van verzoeker tot een bedrag van € 1.205,- (zegge: twaalfhonderdvijf euro) geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

VI. gelast dat het college van bestuur aan verzoeker het door hem voor de behandeling van het verzoek en beroep betaalde griffierecht van € 90,00 (zegge: negentig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2014/284
Rechter(s)	:	mrs. Nijenhof, Olivier, Borman
Datum uitspraak	:	30 april 2015
Partijen	:	Appellant en Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	[toekomstig] beroepsbeoefenaar bewijsvoering commissie professioneel gedrag gedragingen en uitlatingen gevaarzettingssituatie iudicium abeundi onbevooroordeeldheid ongeschiktheid seksuele uitlatingen [gangbare] normen en waarden in de zorgsector uitzonderlijke omstandigheden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.42a Protocol Iudicium Abeundi
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Verweerder heeft met de getuigenis en het advies, zoals bij brief van 28 juli 2014 nader toegelicht door de voorzitter van de Cpg, zodanig aannemelijk gemaakt dat appellant zich op 9 december 2013 tegen de patiënte en de moeder seksueel heeft uitgelaten, dat de beslissing om de inschrijving van appellant te beëindigen daarop kon worden gebaseerd. Hierbij is van belang dat de weergave van de uitlatingen van appellant in de getuigenis gedetailleerd en consistent is en overeenkomt met zowel de weergave van die uitlatingen in het advies als met de weergave van de door de moeder op 9 december 2013 ingediende klacht over appellant in een e-mail van de coördinator coschap van 10 december 2013. De enkele mogelijkheid dat de patiënte en de moeder appellant vals hebben beschuldigd, waarvoor overigens geen aanknopingspunten bestaan, doet aan de bewijskracht van de getuigenis niet af. In het advies is vermeld: "Waarom de gesprekken met patiënte en haar moeder uiteindelijk zijn ontaard in seksuele intimidatie kan [appellant] niet goed uitleggen." Appellant heeft het advies ondertekend en daarbij niet het seksuele karakter van zijn uitlatingen ontkend. Volgens de voorzitter van de Cpg in voormelde brief van 28 juli 2014 is tijdens het gesprek op 18 december 2013 voorts gesproken over "sexueel getinte verbale contacten" van appellant met de patiënte en de moeder en heeft appellant deze op geen enkele wijze ontkend. Het is gelet hierop niet aannemelijk dat dat gesprek alleen ging over de omstandigheid dat appellant vanuit zijn privésituatie contact heeft gezocht. Gelet op het voorgaande hoefde verweerder de moeder niet nader te bevragen. Dat appellant zich volgens de politie niet strafbaar heeft gedragen, kan aan het voorgaande niet afdoen, reeds nu verweerder hem geen strafbaar gedrag heeft tegengeworpen en de weergave van de klacht in het overzicht van de politie op hoofdlijnen overeenkomt met de inhoud van voormelde stukken. 2.4. Gelet op het voorgaande, behoeft het betoog dat het enkele feit dat appellant vanuit zijn privésituatie contact heeft gezocht toepassing van artikel 7:42a, eerste lid, van de WHW, niet rechtvaardigt, geen bespreking.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Bestuur van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 27 mei 2014 heeft verweerder krachtens artikel 7.42a, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), de inschrijving van appellant als student geneeskunde beëindigd.

Bij beslissing van 5 november 2014 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 april 2015, waar appellant, vertegenwoordigd door zijn gemachtigde mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.A.C. de Boer en mr. D.H. Mandel, in dienst bij verweerder, zijn verschenen. Tevens zijn verschenen prof. dr. P.C.W. Hogendoorn, decaan van de Faculteit der Geneeskunde, en dr. A.J. Fogteloo, voorzitter van de Examencommissie Geneeskunde.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.42a, eerste lid, van de WHW, kan het instellingsbestuur in bijzondere gevallen na advies van de examencommissie, de decaan of een met de decaan vergelijkbaar orgaan binnen de instelling en na zorgvuldige afweging van de betrokken belangen de inschrijving van een student voor een opleiding beëindigen dan wel weigeren, als die student door zijn gedragingen of uitlatingen blijk heeft gegeven van ongeschiktheid voor de uitoefening van een of meer beroepen waartoe de door hem gevolgde opleiding hem opleidt, dan wel voor de praktische voorbereiding op de beroepsuitoefening.

Volgens het door verweerder vastgestelde *Protocol Iudicium Abeundi*, over de toepassing van het *iudicium abeundi*, bedoeld in voormeld artikel 7.42a, eerste lid, is het *iudicium abeundi* een voorziening voor zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarbij in de regel sprake is van een 'gevaarzettingssituatie'. Het gedrag van de student tijdens zijn of haar opleiding als toekomstig beoefenaar van een beroep in de zorgsector dient in overeenstemming, althans niet in strijd, te zijn met de gangbare normen en waarden binnen de beroepsgroep waartoe de desbetreffende student na het voltooien van de opleiding toegang krijgt. Het betreft gedragingen en uitlatingen die onder meer van belang kunnen zijn voor het basisvertrouwen dat een patiënt in een beroepsbeoefenaar moet kunnen stellen. Men kan daarbij denken aan begrippen als integriteit, respect, openheid, transparantie, zorgvuldigheid, fatsoen, beleefdheid, maar ook bijvoorbeeld onbevooroordeeldheid en compassie.

2.2. Verweerder heeft in de bestreden beslissing zijn standpunt gehandhaafd dat appellant op 8 december 2013 vanuit zijn privésituatie via de chatfunctie van *Facebook* en telefonisch contact heeft gehad met een vijftienjarige patiënte (hierna: de patiënte) – die hij eerder heeft gesproken tijdens zijn coschap bij de afdeling kindergeneeskunde van het Groene Hart Ziekenhuis te Gouda – en haar moeder (hierna: de moeder) en zich tijdens dit contact tegen beiden seksueel heeft uitgelaten. Volgens verweerder heeft appellant blijk gegeven van ongeschiktheid als bedoeld in voormeld artikel 7.42a, eerste lid, omdat hij heeft gehandeld op een wijze die in strijd is met de binnen de zorgsector gangbare normen en waarden en die het basisvertrouwen dat een patiënt in een beroepsbeoefenaar moet kunnen stellen, raakt.

2.3. Appellant voert aan dat hij louter erkent dat hij vanuit zijn privésituatie contact met de patiënte en de moeder heeft gehad. Verweerder heeft met de door de moeder op 16 december 2013 afgelegde en op 3 februari 2014 ondertekende getuigenis (hierna: de getuigenis) niet bewezen dat hij zich seksueel heeft uitgelaten, aangezien onderliggende stukken ontbreken, en is te gemakkelijk voorbij gegaan aan de mogelijkheid dat de patiënte en de moeder hem vals hebben beschuldigd, aldus appellant. Hierbij voert hij aan dat verweerder ten onrechte heeft nagelaten de moeder nader te bevragen om haar met zijn versie van het gebeurde te confronteren. Appellant betwist voorts dat hij in een gesprek op 18 december 2013 met de Commissie professioneel gedrag (hierna: de Cpg) van het Leids Universitair Medisch Centrum heeft erkend dat hij zich seksueel heeft uitgelaten. Hij voert aan dat hij het advies van de Cpg aan de examencommissie van 20 december 2013 (hierna: het advies), dat een weergave van dat gesprek

bevat, voor kennisneming heeft ondertekend met het voorbehoud 'niet geheel akkoord'. Het was hem tijdens het gesprek met de Cpg immers niet duidelijk welke gedragingen hem precies werden verweten, aangezien hij niet beschikte over de getuigenis, en dacht tijdens dat gesprek dat de patiënte en de moeder het enkele vanuit zijn privésituatie contact zoeken als seksueel intimiderend hadden ervaren. Voorts wijst hij erop dat hij zich volgens een overzicht van 27 november 2014 van de politie niet strafbaar heeft gedragen en dat het overzicht geen klacht over seksuele intimidatie vermeldt.

2.3.1. Verweerder heeft met de getuigenis en het advies, zoals bij brief van 28 juli 2014 nader toegelicht door de voorzitter van de Cpg, zodanig aannemelijk gemaakt dat appellant zich op 9 december 2013 tegen de patiënte en de moeder seksueel heeft uitgelaten, dat de beslissing om de inschrijving van appellant te beëindigen daarop kon worden gebaseerd.

Hierbij is van belang dat de weergave van de uitlatingen van appellant in de getuigenis gedetailleerd en consistent is en overeenkomt met zowel de weergave van die uitlatingen in het advies als met de weergave van de door de moeder op 9 december 2013 ingediende klacht over appellant in een e-mail van de coördinator coschap van 10 december 2013. De enkele mogelijkheid dat de patiënte en de moeder appellant vals hebben beschuldigd, waarvoor overigens geen aanknopingspunten bestaan, doet aan de bewijskracht van de getuigenis niet af.

In het advies is vermeld: "Waarom de gesprekken met patiënte en haar moeder uiteindelijk zijn ontaard in seksuele intimidatie kan [appellant] niet goed uitleggen." Appellant heeft het advies ondertekend en daarbij niet het seksuele karakter van zijn uitlatingen ontkend. Volgens de voorzitter van de Cpg in voormelde brief van 28 juli 2014 is tijdens het gesprek op 18 december 2013 voorts gesproken over "sexueel getinte verbale contacten" van appellant met de patiënte en de moeder en heeft appellant deze op geen enkele wijze ontkend. Het is gelet hierop niet aannemelijk dat dat gesprek alleen ging over de omstandigheid dat appellant vanuit zijn privésituatie contact heeft gezocht.

Gelet op het voorgaande hoefde verweerder de moeder niet nader te bevragen.

Dat appellant zich volgens de politie niet strafbaar heeft gedragen, kan aan het voorgaande niet afdoen, reeds nu verweerder hem geen strafbaar gedrag heeft tegengeworpen en de weergave van de klacht in het overzicht van de politie op hoofdlijnen overeenkomt met de inhoud van voormelde stukken.

De beroepsgrond faalt.

2.4. Gelet op het voorgaande, behoeft het betoog dat het enkele feit dat appellant vanuit zijn privésituatie contact heeft gezocht toepassing van artikel 7:42a, eerste lid, van de WHW, niet rechtvaardigt, geen bespreking.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/285
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Troostwijk en Kleijn
Datum uitspraak	:	31 augustus 2015
Partijen	:	Appellant en Hogeschool Utrecht
Trefwoorden	:	betalingsregeling collegegeld datum inloggegevens restitutie rijksbijdrage studiegids studieloopbaanbegeleider uitschrijfdatum voorlichting vrijstellingen
Artikelen	:	WHW: artikel 2.9, lid 1 WHW: artikel 7.42, lid 1 WHW: artikel 7.47, onderdeel b WHW: artikel 7.48, lid 4 en lid 5 Inschrijvingsregeling HU 2013-2014: artikel 27, lid 1 Inschrijvingsregeling HU 2013-2014: artikel 34a, lid 2, onderdeel b.
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Het College is van oordeel dat het college van bestuur de beslissing van de faculteitsdirecteur van 16 juli 2014 terecht in stand heeft gelaten. Onbetwist is dat appellant zich per 31 maart 2013 heeft uitgeschreven voor de opleiding Sociaal Juridische Dienstverlening. Er is dan ook terecht van die datum van uitschrijving uitgegaan. Dat appellant pas in november 2013 feitelijk met zijn opleiding is begonnen, omdat hij, naar hij stelt, onvoldoende door de hogeschool is voorgelicht en hij op advies van de heer ’t Blik eerst de beroepsprocedure inzake het bindend negatief studieadvies van de Hogeschool van Amsterdam heeft afgewacht kan, wat daar ook van zij, daar niet aan afdoen. Dit zijn geen gronden voor restitutie van collegegeld. Bovendien heeft het college van bestuur gesteld dat het Bureau Inschrijving heeft bevestigd dat aan appellant bij e-mailbericht van 15 augustus 2013 de inloggegevens zijn toegestuurd waarmee hij toegang kon krijgen tot SharePoint en Osiris. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij dit bericht niet heeft ontvangen. Ook kon hij alle benodigde informatie over zijn opleiding vinden in de studiegids die op de website van de opleiding voor iedereen beschikbaar is. Het lag op de weg van appellant om de voor het goed kunnen volgen van de opleiding benodigde informatie informatie te verkrijgen en hier desgewenst navraag naar te doen. Appellant heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat hij door medewerkers van de hogeschool onjuist zou zijn voorgelicht waardoor hij uiteindelijk niet in staat zou zijn tentamens te kunnen behalen. De heer ’t Blik ontkent appellant te hebben geadviseerd eerst de beroepsprocedure inzake het bindend negatief studieadvies voor de door hem gevolgde opleiding Sociaal Juridische Dienstverlening aan de Hogeschool van Amsterdam af te wachten alvorens in Utrecht te starten. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat dit anders is. Het komt dan ook voor zijn rekening en risico dat hij feitelijk pas in november 2013 met de opleiding is gestart en dit laat onverlet dat hij reeds vanaf 1 september 2013 voor die opleiding stond ingeschreven. Het college van bestuur heeft dan ook terecht geconcludeerd dat, gelet op artikel 7.48, vierde lid, van de WHW en artikel 34a, tweede lid, van de Inschrijvingsregeling, geen aanleiding bestaat voor restitutie van het door appellant voldane collegegeld voor de maanden september 2013 tot en met maart 2014. Voorts bepaalt artikel 7.48, vijfde lid, van de WHW dat vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in het eerste tot en met

het vierde lid, aangemerkt wordt als ondoelmatige besteding van de rijksbijdrage.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en
het college van bestuur van de Hogeschool Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 juli 2014 heeft de directeur van de faculteit Management & Recht het bezwaar van appellant tegen de afwijzing van zijn verzoek om restitutie van het door hem betaalde collegegeld voor de maanden september 2013 tot en met maart 2014 voor de opleiding Sociaal Juridische Dienstverlening ongegrond verklaard.

Bij beslissing van 30 oktober 2014 heeft het college van bestuur het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 11 december 2014, beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 augustus 2015 waar het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. M.P.I. van Leeuwen en J. Kroon LLB, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.42, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) beëindigt het instellingsbestuur op verzoek van degene die is ingeschreven voor een opleiding diens inschrijving met ingang van de volgende maand.
Ingevolge artikel 7.48, vierde lid, heeft de student aanspraak op terugbetaling van een twaalfde gedeelte van het door hem verschuldigde wettelijk collegegeld voor elke maand dat het studiejaar na beëindiging van zijn inschrijving duurt, tenzij een betalingsregeling als bedoeld in artikel 7.47, onderdeel b, is getroffen. Bij beëindiging van de inschrijving met ingang van juli of augustus heeft de student geen aanspraak op beëindiging van betaling van de termijnen, bedoeld in artikel 7.47, onderdeel b, en op terugbetaling van het voor die maanden betaalde collegegeld, tenzij het instellingsbestuur dat anders heeft geregeld.
Ingevolge artikel 7.48, vijfde lid, wordt vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in het eerste tot en met het vierde lid, aangemerkt als ondoelmatige besteding van de rijksbijdrage, bedoeld in artikel 2.9, eerste lid.

In artikel 27, eerste lid, van de Inschrijvingsregeling HU 2013-2014 is bepaald dat terugbetaling van betaald collegegeld, eventueel onder aftrek van administratiekosten, is geregeld in de artikelen 32, 33, 34a, 35, 23, vierde lid, sub b en c, en 36, eerste lid, sub b, van de regeling.
In het tweede lid van dit artikel is bepaald dat terugbetaling of vermindering van collegegeld in andere gevallen dan onder het eerste lid beschreven niet is toegestaan.
In artikel 34a, tweede lid, onderdeel b, is bepaald dat indien de inschrijving is beëindigd per 1 juli of 1 augustus van het collegejaar geen restitutie van collegegeld plaatsvindt, met uitzondering van beëindiging van rechtswege in geval van overlijden van een student.

2.2 Appellant heeft zich op 1 september 2013 ingeschreven voor de opleiding Sociaal Juridische Dienstverlening aan de Hogeschool Utrecht, nadat hij voor die opleiding aan de Hogeschool van Amsterdam in het studiejaar 2012-2013 een bindend negatief studieadvies had gekregen. Hij heeft zich via Studielink op 27 maart 2013 weer uitgeschreven voor die opleiding aan de Hogeschool Utrecht per 31 maart 2014.
Appellant heeft vervolgens verzocht om restitutie van het door hem betaalde collegegeld voor de periode september 2013 tot en met maart 2014. Dat verzoek is afgewezen. Aan die beslissing ligt ten grondslag dat appellant eerst op 27 maart 2014 een verzoek om uitschrijving heeft gedaan en dat er, gelet op deze uitschrijfdatum, geen aanleiding is voor restitutie van het door hem voldane collegegeld voor de maanden september 2013 tot en met maart 2014 en dat evenmin is voldaan aan de overige in de Inschrijvingsregeling neergelegde gronden voor restitutie.

2.3 Appellant betoogt dat het college van bestuur heeft miskend dat de afwijzing van zijn verzoek onredelijk is, omdat hem in de periode van september 2013 tot en met maart 2014 geen goed onderwijs is geboden. In dit verband voert hij aan dat hij pas in periode B inloggegevens heeft ontvangen, zodat hij geen toegang had tot SharePoint en Osiris. Omdat hij daar niet vanaf september 2013 in kon, was hij niet goed geïnformeerd over de inhoud van de studie, de mogelijkheid om vrijstellingen te krijgen voor vakken die hij had behaald bij de Hogeschool van Amsterdam en het feit dat voor bepaalde vakken een aanwezigheidsplicht gold. Ook stelt hij dat hij verkeerd is geïnformeerd door de heer 't Blik en mevrouw Geugjes, zijn studieloopbaanbegeleider, over respectievelijk het verlenen van vrijstellingen en relevante zaken voor zijn opleiding, zoals het feit dat hij vrijwilligerswerk moest doen. Appellant stelt tevens dat de heer 't Blik hem zou hebben geadviseerd dat hij beter eerst de beroepsprocedure inzake het bindend negatief studieadvies voor de opleiding Sociaal Juridische Dienstverlening van de Hogeschool van Amsterdam zou kunnen afwachten, voordat hij met die opleiding aan de Hogeschool Utrecht zou beginnen. Daardoor is appellant feitelijk pas in november 2013 met de opleiding aan de Hogeschool Utrecht gestart. Omdat appellant door diverse medewerkers van de hogeschool zo slecht is voorgelicht ondervond hij veel stress en was hij niet in staat tentamens te behalen, zo stelt hij. Hierdoor kon hij dan ook niet anders dan zich uitschrijven voor de opleiding. In verband met de wanprestatie van de hogeschool dient volgens hem restitutie van het door hem bepaalde collegegeld plaats te vinden.

2.3.1 Het College is van oordeel dat het college van bestuur de beslissing van de faculteitsdirecteur van 16 juli 2014 terecht in stand heeft gelaten. Onbetwist is dat appellant zich per 31 maart 2013 heeft uitgeschreven voor de opleiding Sociaal Juridische Dienstverlening. Er is dan ook terecht van die datum van uitschrijving uitgegaan. Dat appellant pas in november 2013 feitelijk met zijn opleiding is begonnen, omdat hij, naar hij stelt, onvoldoende door de hogeschool is voorgelicht en hij op advies van de heer 't Blik eerst de beroepsprocedure inzake het bindend negatief studieadvies van de Hogeschool van Amsterdam heeft afgewacht kan, wat daar ook van zij, daar niet aan afdoen. Dit zijn geen gronden voor restitutie van collegegeld. Bovendien heeft het college van bestuur gesteld dat het Bureau Inschrijving heeft bevestigd dat aan appellant bij e-mailbericht van 15 augustus 2013 de inloggegevens zijn toegestuurd waarmee hij toegang kon krijgen tot SharePoint en Osiris. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij dit bericht niet heeft ontvangen. Ook kon hij alle benodigde informatie over zijn opleiding vinden in de studiegids die op de website van de opleiding voor iedereen beschikbaar is. Het lag op de weg van appellant om de voor het goed kunnen volgen van de opleiding benodigde informatie informatie te verkrijgen en hier desgewenst navraag naar te doen. Appellant heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat hij door medewerkers van de hogeschool onjuist zou zijn voorgelicht waardoor hij uiteindelijk niet in staat zou zijn tentamens te kunnen behalen. De heer 't Blik ontkent appellant te hebben geadviseerd eerst de beroepsprocedure inzake het bindend negatief studieadvies voor de door hem gevolgde opleiding Sociaal Juridische Dienstverlening aan de Hogeschool van Amsterdam af te wachten alvorens in Utrecht te starten. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat dit anders is. Het komt dan ook voor zijn rekening en risico dat hij feitelijk pas in november 2013 met de opleiding is gestart en dit laat onverlet dat hij reeds vanaf 1 september 2013 voor die opleiding stond ingeschreven. Het college van bestuur heeft dan ook terecht geconcludeerd dat, gelet op artikel 7.48, vierde lid, van de WHW en artikel 34a, tweede lid, van de Inschrijvingsregeling, geen aanleiding bestaat voor restitutie van het door appellant voldane collegegeld voor de maanden september 2013 tot en met maart 2014. Voorts bepaalt artikel 7.48, vijfde lid, van de WHW dat vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in het eerste tot en met het vierde lid, aangemerkt wordt als ondoelmatige besteding van de rijksbijdrage.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/286
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Hoogvliet en Verheij
Datum uitspraak	:	10 juli 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool van Arnhem en Nijmegen
Trefwoorden	:	beëindigen belang beschuldiging bindend negatief studieadvies deeltentamen ernstige fraude fraude examencommissie finale geschillenbeslechting inhoudelijke beoordeling inschrijving inzage niet-ontvankelijk ongeldig onregelmatigheid rechtmatigheid tentamenformulier uitgesloten wijzigingen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid Reglement examencommissies: artikel 6.1, derde lid, onder h
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5 Appellant betoogt dat de beschuldiging van de examencommissie onjuist is en dat hij geen wijzigingen heeft aangebracht op het antwoordformulier van het deeltentamen Engels tijdens de inzage ervan. Hij stelt dat de docent diverse vergissingen heeft begaan bij het nakijken van het tentamen. Verder stelt hij dat hij bij diverse vragen, waaronder de vragen E1 en E4, de daarvoor bestemde antwoordruimte niet heeft gebruikt, omdat hij dat wel vaker niet doet en dat de antwoorden die hij tussen haakjes heeft geplaatst fout zijn. 2.5.1 Ter zitting is het originele antwoordformulier van appellant getoond. Daarop was te zien dat de docent bij vraag E1 een rode streep onder de woorden “might had” heeft geplaatst en dat boven die woorden de woorden “could have” zijn geplaatst. Met het CBE is het College van oordeel dat het niet logisch zou zijn dat de docent die het tentamenwerk heeft beoordeeld het juiste antwoord “could have” over het hoofd zou hebben gezien. Dit geldt ook voor vraag E4 waarbij de docent in rode letters het woord “should” achter het met blauwe pen ingevulde woord “must” heeft opgeschreven. Het College acht het dan ook aannemelijk dat appellant pas na de beoordeling door de docent alsnog achter de vraag het woord “should” heeft opgeschreven in de rechterkantlijn en het woord “must” tussen haakjes heeft geplaatst. Ook met betrekking tot diverse andere vragen, waaronder de vragen A2, A10, B5, C3, D10 en G7 heeft het CBE naar het oordeel van het College terecht geoordeeld dat de examencommissie het terecht aannemelijk heeft geacht dat diverse goede antwoorden er tijdens het nakijken nog niet stonden en dat die dan tijdens de inzage moeten zijn aangebracht. Appellant heeft desgevraagd slechts gesteld dat hij niet weet waarom bij die vragen wijzigingen zijn aangebracht terwijl de docent tijdens het nakijken een rode streep onder de antwoorden heeft gezet. Met die stelling en het door appellant verder nog ingenomen standpunt dat hij de ene keer foute antwoorden tussen haakjes plaatst, de andere keer juist doorstreept of doorkrast en hij niet precies nadenkt of hij een goed antwoord boven een fout antwoord zet of juist in de rechterkantlijn van het antwoordformulier heeft hij de beschuldiging van een onregelmatigheid tijdens de

inzage van het deeltentamen Engels naar het oordeel van het College niet kunnen ontkrachten. Het CBE heeft de examencommissie dan ook kunnen volgen in haar standpunt dat er voldoende bewijs is voor de beschuldiging van appellant dat hij tijdens de inzage van het deeltentamen Engels wijzigingen heeft aangebracht in het antwoordformulier.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 8 september 2014 heeft de examencommissie van het instituut International Business and Communication aan appellant meegedeeld dat is vastgesteld dat een onregelmatigheid heeft plaatsgevonden bij de inzage van het deeltentamen Engels op 26 juni 2014 en dat zijn tentamen daarom ongeldig is verklaard en hij wordt uitgesloten van deelname aan dit tentamen tot 1 februari 2015.

Bij beslissing van 16 oktober 2014, verzonden 14 november 2014, heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 12 december 2014, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 mei 2015 waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door zijn secretaris mr. L.H.J. Baars en namens de examencommissie M.R. Timmermans, voorzitter, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.

Ingevolge artikel 6.1, derde lid, onder h, van het Reglement examencommissies wordt onder onregelmatigheid in elk geval begrepen het aanbrengen van wijzigingen in de ter inzage gelegde uitwerkingen van tentamens, respectievelijk integrale toetsen.

2.2 Aan de beslissing van 16 oktober 2014 heeft het CBE ten grondslag gelegd dat appellant in verband met een onherroepelijk aan hem opgelegd bindend negatief studieadvies de opleiding niet meer kan vervolgen en daarom geen belang meer heeft bij een inhoudelijke beoordeling van zijn beroep tegen de beslissing van de examencommissie van 8 september 2014. Anders dan het CBE, is het College van oordeel dat appellant daar nog wel een belang bij had. Hiertoe wordt overwogen dat uit een eerdere uitspraak van het College van 12 januari 2015 in zaak nr. 2014/180 (www.cbho.nl) volgt dat in geval van een beschuldiging van fraude de student in verband met de mogelijkheid om die beschuldiging te weerspreken en zijn naam daarvan te zuiveren wel belang heeft bij een inhoudelijke beoordeling van de rechtmatigheid van de beschuldiging. In de uitspraak van 12 januari 2015 leidde de omstandigheid dat de student het vak waarbij hij van fraude was beschuldigd reeds had afgerond niet tot een ander oordeel. Naar het oordeel van het College geldt dit eveneens voor dit geval waarbij appellant in verband met het aan hem opgelegde bindend negatief studieadvies niet meer in staat is de opleiding af te ronden. Die omstandigheid doet er niet aan af dat hij er belang bij heeft om de rechtmatigheid van de beschuldiging van een onregelmatigheid bij de inzage van het deeltentamen Engels te laten beoordelen om zijn naam mogelijk te kunnen zuiveren.

2.3 Gelet op het vorenoverwogene is het beroep van appellant reeds gegrond en dient de beslissing van het CBE van 16 oktober 2014 te worden vernietigd. Nu de standpunten van beide partijen ter zitting uitgebreid naar voren zijn gebracht en het originele door appellant ingevulde tentamenformulier ter zitting is getoond en overgelegd ziet het College aanleiding om, met het oog op een finale geschillenbeslechting, het door appellant tegen de beslissing van de examencommissie van 8 september 2014 ingediende beroep inhoudelijk te beoordelen.

2.4 Appellant heeft het deeltentamen Engels gemaakt op 18 juni 2014. Na de inzage ervan op 26 juni 2014 heeft hij bij de examencommissie bezwaar gemaakt tegen de beoordeling ervan. Naar aanleiding van dat bezwaar heeft de examencommissie het door appellant gemaakte deeltentamen nader bestudeerd en daarbij is het vermoeden ontstaan dat appellant tijdens de inzage wijzigingen heeft aangebracht in het antwoordformulier. Aan de beslissing van 8 september 2014 heeft de examencommissie ten grondslag gelegd dat appellant tijdens een hoorzitting die naar aanleiding van het vermoeden van een onregelmatigheid heeft plaatsgevonden geen inhoudelijke argumenten naar voren heeft gebracht die dat vermoeden hebben ontkracht.

2.5 Appellant betoogt dat de beschuldiging van de examencommissie onjuist is en dat hij geen wijzigingen heeft aangebracht op het antwoordformulier van het deeltentamen Engels tijdens de inzage ervan. Hij stelt dat de docent diverse vergissingen heeft begaan bij het nakijken van het tentamen. Verder stelt hij dat hij bij diverse vragen, waaronder de vragen E1 en E4, de daarvoor bestemde antwoordruimte niet heeft gebruikt, omdat hij dat wel vaker niet doet en dat de antwoorden die hij tussen haakjes heeft geplaatst fout zijn.

2.5.1 Ter zitting is het originele antwoordformulier van appellant getoond. Daarop was te zien dat de docent bij vraag E1 een rode streep onder de woorden “might had” heeft geplaatst en dat boven die woorden de woorden “could have” zijn geplaatst. Met het CBE is het College van oordeel dat het niet logisch zou zijn dat de docent die het tentamenwerk heeft beoordeeld het juiste antwoord “could have” over het hoofd zou hebben gezien. Dit geldt ook voor vraag E4 waarbij de docent in rode letters het woord “should” achter het met blauwe pen ingevulde woord “must” heeft opgeschreven. Het College acht het dan ook aannemelijk dat appellant pas na de beoordeling door de docent alsnog achter de vraag het woord “should” heeft opgeschreven in de rechterkantlijn en het woord “must” tussen haakjes heeft geplaatst. Ook met betrekking tot diverse andere vragen, waaronder de vragen A2, A10, B5, C3, D10 en G7 heeft het CBE naar het oordeel van het College terecht geoordeeld dat de examencommissie het terecht aannemelijk heeft geacht dat diverse goede antwoorden er tijdens het nakijken nog niet stonden en dat die dan tijdens de inzage moeten zijn aangebracht. Appellant heeft desgevraagd slechts gesteld dat hij niet weet waarom bij die vragen wijzigingen zijn aangebracht terwijl de docent tijdens het nakijken een rode streep onder de antwoorden heeft gezet. Met die stelling en het door appellant verder nog ingenomen standpunt dat hij de ene keer foute antwoorden tussen haakjes plaatst, de andere keer juist doorstreept of doorkrast en hij niet precies nadenkt of hij een goed antwoord boven een fout antwoord zet of juist in de rechterkantlijn van het antwoordformulier heeft hij de beschuldiging van een onregelmatigheid tijdens de inzage van het deeltentamen Engels naar het oordeel van het College niet kunnen ontkrachten. Het CBE heeft de examencommissie dan ook kunnen volgen in haar standpunt dat er voldoende bewijs is voor de beschuldiging van appellant dat hij tijdens de inzage van het deeltentamen Engels wijzigingen heeft aangebracht in het antwoordformulier.

2.6 Het beroep is gelet op het onder 2.2 overwogene gegrond. De beslissing van het CBE van 16 oktober 2014 dient te worden vernietigd. Doende hetgeen het CBE had behoren te doen zal het College het administratief beroep van appellant tegen de beslissing van de examencommissie van 8 september 2014 alsnog ongegrond verklaren en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van het CBE van 16 oktober 2014.

2.7.Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het CBE van 16 oktober 2014;
III. verklaart het administratief beroep van appellant tegen de beslissing van de examencommissie van 8 september 2014 ongegrond;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van het CBE van 16 oktober 2014;
V. gelast dat het CBE aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2014/287.6
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Borman, Verheij
Datum uitspraak	:	10 juni 2015
Partijen	:	Appellante en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Geheel of gedeeltelijk tegemoetkomen aan bezwaar Veroordeling proceskosten
Artikelen	:	Awb artikel 7:15 lid 2 Awb artikel 8:75a lid 1
Uitspraak	:	Verzoek toegewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Nu verweerder de beslissing van 19 november 2014 heeft ingetrokken, is hij appellante tegemoetgekomen als bedoeld in artikel 8:75a, eerste lid, van de Awb. Het verzoek om vergoeding van de bij appellante in verband met het beroep opgekomen proceskosten komt daarom voor inwilliging in aanmerking. Nu voorts niet is gebleken dat de ingetrokken beslissing van 12 september 2014 niet verwijtbaar onrechtmatig is geweest als bedoeld in artikel 7:15, tweede lid, van de Awb en appellante in bezwaar reeds om vergoeding van de proceskosten heeft verzocht, bestaat tevens aanleiding om verweerder op na te melden wijze te veroordelen in de door appellante gemaakte kosten in verband met de behandeling van het bezwaar.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 september 2014 heeft het hoofd van de afdeling Onderwijs en Kwaliteit van het Domein Maatschappij en Recht van de hogeschool een verzoek van appellante om (her)inschrijving voor het studiejaar 2014-2015 afgewezen.

Bij beslissing van 19 november 2014 heeft verweerder het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 mei 2015, waar appellante, bijgestaan door mr. M.M. Brink, advocaat te Hoofddorp, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, werkzaam bij de hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 8:75a, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan, in geval van intrekking van het beroep omdat het bestuursorgaan geheel of gedeeltelijk aan de indiener van het beroepschrift is tegemoetkomen, het bestuursorgaan op verzoek van de indiener bij afzonderlijke uitspraak met toepassing van artikel 8:75 in de kosten worden veroordeeld.
Ingevolge artikel 7:15, tweede lid, van de Awb worden de kosten, die de belanghebbende in verband met de behandeling van het bezwaar redelijkerwijs heeft moeten maken, door het bestuursorgaan uitsluitend vergoed op verzoek van de belanghebbende voor zover het bestreden besluit wordt herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid.

2.2. Bij de behandeling ter zitting bij het College heeft verweerder de beslissingen van 12 september 2014 en 19 november 2014 ingetrokken. Appellante heeft vervolgens haar beroep ingetrokken en het College verzocht verweerder te veroordelen in de bij haar opgekomen

proceskosten. Voorts hebben partijen ter zitting aangegeven dat zij in onderling overleg zullen bezien of appellante nog wordt ingeschreven en zo ja per welke datum.

2.3. Nu verweerder de beslissing van 19 november 2014 heeft ingetrokken, is hij appellante tegemoetgekomen als bedoeld in artikel 8:75a, eerste lid, van de Awb. Het verzoek om vergoeding van de bij appellante in verband met het beroep opgekomen proceskosten komt daarom voor inwilliging in aanmerking. Nu voorts niet is gebleken dat de ingetrokken beslissing van 12 september 2014 niet verwijtbaar onrechtmatig is geweest als bedoeld in artikel 7:15, tweede lid, van de Awb en appellante in bezwaar reeds om vergoeding van de proceskosten heeft verzocht, bestaat tevens aanleiding om verweerder op na te melden wijze te veroordelen in de door appellante gemaakte kosten in verband met de behandeling van het bezwaar.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. veroordeelt verweerder tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het bezwaar en het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1960,00 (zegge: negentienhonderdzestig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

II. gelast dat verweerder aan appellante het door haar betaalde griffierecht voor de behandeling van het beroep ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro)

Zaaknummer	:	2014/289
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Troostwijk, Scholten-Hinloopen
Datum uitspraak	:	4 juni 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden	:	BNSA Bijzondere familieomstandigheden Causaal verband Herkansing Verhuizing
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat appellante als gevolg van de door haar aangevoerde omstandigheden voormelde herkansing van een eerstejaarsvak in juni 2014 niet heeft gehaald. Een causaal verband tussen voorbedoelde familieomstandigheden en het niet halen van die herkansing is niet aannemelijk, nu appellante heeft verklaard dat haar situatie wegens voormelde familieomstandigheden is verbeterd nadat zij zelfstandig is gaan wonen. Voorts is niet aannemelijk dat zij die herkansing door haar relatieproblemen en verhuizing niet heeft gehaald, aangezien die omstandigheden tot uiterlijk maart 2014 speelden. Reeds hierom heeft verweerder het bnsa terecht gehandhaafd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Vrije Universiteit Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 augustus 2014 heeft de BSA-commissie namens het Bestuur van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid (hierna: het faculteitsbestuur) appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: bnsa) voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid gegeven.

Bij beslissing van 24 november 2014 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante en verweerder hebben ieder een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 mei 2015, waar appellante, bijgestaan door mr. drs. R.F. Bakker, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Tevens was aanwezig mr. L. van den Berg, lid van de BSA-commissie.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met

goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

2.2. Appellante is ingeschreven geweest voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid in de studiejaren 2011-2012, 2012-2013 en 2013-2014. Het faculteitsbestuur heeft aan het eind van de studiejaren 2011-2012 en 2012-2013 de termijn voor het uitbrengen van een studieadvies wegens de persoonlijke omstandigheden van appellante met telkens één jaar verlengd. Aan het eind van het studiejaar 2013-2014 had appellante niet alle studiepunten voor het eerste jaar behaald. Zo heeft zij in januari 2014 één tentamen voor een eerstejaarsvak niet behaald. De herkansing voor dat vak in juni 2014 heeft zij evenmin behaald. Daarom heeft het faculteitsbestuur haar een bnsa gegeven. Haar beroep op persoonlijke omstandigheden heeft het faculteitsbestuur niet gehonoreerd. In de bestreden beslissing heeft verweerder het bnsa gehandhaafd en zich daarbij op het standpunt gesteld dat het causale verband tussen de door haar aangevoerde omstandigheden en haar studieresultaten niet aannemelijk is gemaakt.

2.3. Appellante betoogt dat zij in het eerste semester van het studiejaar 2013-2014 relatieproblemen had, haar relatie eind december 2013 heeft beëindigd en toen moest verhuizen. Van januari tot maart 2014 heeft zij bij vrienden verbleven. Voorts speelden de familieomstandigheden die in de voorgaande studiejaren aanleiding waren tot het verlengen van de termijn voor het uitbrengen van een bnsa nog steeds. Door die familieomstandigheden is haar broer in de zomer van 2014 bij haar komen wonen. Verweerder heeft met deze omstandigheden volgens haar onvoldoende rekening gehouden.

2.3.1. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat appellante als gevolg van de door haar aangevoerde omstandigheden voormelde herkansing van een eerstejaarsvak in juni 2014 niet heeft gehaald. Een causaal verband tussen voorbedoelde familieomstandigheden en het niet halen van die herkansing is niet aannemelijk, nu appellante heeft verklaard dat haar situatie wegens voormelde familieomstandigheden is verbeterd nadat zij zelfstandig is gaan wonen. Voorts is niet aannemelijk dat zij die herkansing door haar relatieproblemen en verhuizing niet heeft gehaald, aangezien die omstandigheden tot uiterlijk maart 2014 speelden. Reeds hierom heeft verweerder het bnsa terecht gehandhaafd.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/292
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	14 april 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Hogeschool van Rotterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA bijzondere omstandigheden dyslexie handicap
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b Hogeschoolgids 2014-2015: artikel 6.9 lid 1 Hogeschoolgids 2014-2015: artikel 6.9 lid 2 Reglement Studieadvies en Afwijzing: artikel 1.5 lid 1 Reglement Studieadvies en Afwijzing: artikel 2.1 Reglement Studieadvies en Afwijzing: artikel 2.2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Met het CBE is het College van oordeel dat een student op HBO-niveau in staat moet worden geacht opdrachten in meerdere vakken kort na elkaar te maken. Het CBE heeft de examencommissie met juistheid gevolgd in haar standpunt dat de omstandigheden dat appellante de dag voor het tentamen Inleiding Recht een artikel voor het vak Nederlands diende in te leveren en zij nog geen uitsluitsel had over het cijfer dat zij daarvoor zou krijgen geen bijzondere omstandigheden zijn op grond waarvan zou moeten worden afgezien van het geven van een bindend negatief studieadvies. Ten aanzien van de dyslexie geldt dat de opleiding daarvoor reeds sinds september 2013 speciale voorzieningen heeft getroffen. Zo krijgt appellante extra tijd bij toetsen en examens en teksten met een vergroot lettertype dan wel een grotere regelafstand. Appellante heeft in het gehele studiejaar 2013-2014 niet gesteld dat die voorzieningen voor haar onvoldoende waren. Gelet daarop heeft zij niet aannemelijk gemaakt dat zij vanwege dyslexie het vak Inleiding Recht niet heeft kunnen behalen. Ook de omstandigheid dat de tante van appellante in december 2013 is overleden biedt onvoldoende steun voor het standpunt dat appellante het tentamen Inleiding Recht niet zou hebben kunnen behalen in het laatste half jaar van het studiejaar 2013-2014. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat appellante zich in het tweede jaar van inschrijving uitsluitend heeft gericht op het behalen van vakken uit de propedeuse en zij in dat jaar niet meer dan tien studiepunten heeft behaald. Het CBE heeft in het betoog van appellant dan ook terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de examencommissie wegens persoonlijke omstandigheden van het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies had moeten afzien.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool van Rotterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 21 augustus 2014 heeft de directeur van het Instituut voor Bedrijfskunde appellante een bindend negatief studieadvies gegeven voor de door haar gevolgde opleiding Human Resource Management.

Bij beslissing van 3 november 2014 heeft het CBE het daartegen door appellante bij hem

ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 16 december 2014, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 maart 2015 waar appellante en het CBE, vertegenwoordigd door mr. S. Lamkadmi en L.J.M. Peters, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het vierde lid geeft het instellingsbestuur de desbetreffende student, voordat het tot afwijzing overgaat, een waarschuwing onder bepaling van een redelijke termijn waarbinnen de studieresultaten ten genoegen van dat bestuur moeten zijn verbeterd.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 6.9, eerste lid, van de Hogeschoolgids 2014-2015 wordt aan elke student aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van elke bacheloropleiding voltijds, deeltijds en duaal, een advies uitgebracht over de voortzetting van de studie binnen of buiten de opleiding. Ook aan het einde van het tweede jaar van inschrijving wordt een advies uitgebracht, tenzij de student het propedeutisch examen reeds heeft behaald. Deze adviezen worden uitgebracht door de instituutsdirectie volgens het Reglement Studieadvies en Afwijzing.

Ingevolge het tweede lid kan door de instituutsdirectie aan het studieadvies een afwijzing worden verbonden overeenkomstig de regels die zijn opgenomen in de bijlage Reglement Studieadvies en Afwijzing. Tot afwijzing wordt overgegaan indien de student de propedeutische fase nog niet heeft voltooid en, met inachtneming met zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt geacht moet worden voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die zijn opgenomen in de onderwijs- en examenregeling.

Ingevolge artikel 1.5, eerste lid, van het Reglement Studieadvies en Afwijzing kan van de in artikel 1.4 genoemde criteria worden afgeweken indien persoonlijke omstandigheden, zoals bedoeld in de Hogeschoolgids, artikel 3.2, eerste lid, hiertoe aanleiding geven. Hiervoor gelden de volgende richtlijnen:
a. de persoonlijke omstandigheden van de student worden gewogen; hierbij adviseert de studentendecaan; om de student hierbij te ondersteunen dienen deze persoonlijke omstandigheden tijdig gemeld te worden. Als de student door de persoonlijke omstandigheden slechts een deel van het jaar heeft kunnen studeren wordt zo mogelijk toch een advies – met een eventueel daaraan verbonden afwijzing – uitgebracht, gebaseerd op dat deel van het jaar dat de student wel heeft kunnen studeren. De criteria worden naar rato aangepast.

Ingevolge artikel 2.1 wordt aan iedere student aan het einde van diens tweede jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse, deeltijdse of duale variant van een bacheloropleiding, advies uitgebracht over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten deze bacheloropleiding.

Ingevolge artikel 2.2 wordt voor een student die na twee jaren van inschrijving de propedeutische fase nog niet heeft voltooid - met inachtneming van zijn persoonlijke

omstandigheden - aan een dergelijk advies een afwijzing verbonden. Dit geldt zowel voor studenten die een voltijdse als een duale of een deeltijdse variant van een bacheloropleiding volgen.

2.2 Appellante is in het studiejaar 2012-2013 gestart met de opleiding Human Resource Management. Bij beslissing van 21 augustus 2014 heeft zij een bindend negatief studieadvies gekregen, omdat zij na haar tweede jaar van inschrijving 58 van de 60 te behalen studiepunten van de propedeuse had behaald. Zij diende het vak Inleiding Recht nog te behalen. Aan de beslissing van 21 augustus 2014 heeft de directeur ten grondslag gelegd dat zij het tentamen van het vak Inleiding Recht viermaal niet heeft behaald en dat zij daarnaast geen tweedejaarsvak heeft behaald in haar tweede jaar van inschrijving.

2.3 Appellante betoogt dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie vanwege persoonlijke omstandigheden van het geven van het bindend negatief studieadvies had moeten afzien. Hiertoe voert zij aan dat de docent van het vak Nederlands, mevrouw Sandberg, het haar de laatste schooldagen van het studiejaar 2013-2014 erg moeilijk heeft gemaakt, zodat zij gestrest was en zich niet goed kon concentreren op haar laatste tentamen van het vak Inleiding Recht. Zij brengt in dit verband naar voren dat zij de dag voor dat tentamen een artikel voor het vak Nederlands diende te schrijven.

Ook bracht het feit dat zij niet wist of zij een voldoende had voor het door haar geschreven artikel volgens haar zodanige spanning met zich mee dat zij zich niet goed kon concentreren. Appellante stelt verder dat zij in de procedure die heeft geleid tot de beslissing van het CBE heeft verzuimd naar voren te brengen dat zij vanwege dyslexie, waarvan de hogeschool reeds op de hoogte is, het tentamen van het vak Inleiding Recht steeds niet heeft kunnen behalen. Ter zitting heeft zij toegelicht dat de juridische teksten vanwege de dyslexie voor haar moeilijk te begrijpen zijn. Tenslotte brengt appellante naar voren dat zij in de procedure bij het CBE niet naar voren had gebracht dat haar tante in december 2013 vlak voor een tentamen van het vak Inleiding Recht is overleden en zij daarom niet in staat was daar op dat moment een voldoende voor te behalen. Zij heeft vlak daarna bij de decaan gemeld te willen stoppen met de opleiding, maar die heeft haar toen geadviseerd door te gaan en zich te concentreren op het behalen van de vakken van de propedeuse. Daarom begrijpt appellante niet dat de decaan thans geen advies heeft gegeven om rekening te houden met haar persoonlijke omstandigheden.

2.3.1 Met het CBE is het College van oordeel dat een student op HBO-niveau in staat moet worden geacht opdrachten in meerdere vakken kort na elkaar te maken. Het CBE heeft de examencommissie met juistheid gevolgd in haar standpunt dat de omstandigheden dat appellante de dag voor het tentamen Inleiding Recht een artikel voor het vak Nederlands diende in te leveren en zij nog geen uitsluitsel had over het cijfer dat zij daarvoor zou krijgen geen bijzondere omstandigheden zijn op grond waarvan zou moeten worden afgezien van het geven van een bindend negatief studieadvies. Ten aanzien van de dyslexie geldt dat de opleiding daarvoor reeds sinds september 2013 speciale voorzieningen heeft getroffen. Zo krijgt appellante extra tijd bij toetsen en examens en teksten met een vergroot lettertype dan wel een grotere regelafstand. Appellante heeft in het gehele studiejaar 2013-2014 niet gesteld dat die voorzieningen voor haar onvoldoende waren. Gelet daarop heeft zij niet aannemelijk gemaakt dat zij vanwege dyslexie het vak Inleiding Recht niet heeft kunnen behalen. Ook de omstandigheid dat de tante van appellante in december 2013 is overleden biedt onvoldoende steun voor het standpunt dat appellante het tentamen Inleiding Recht niet zou hebben kunnen behalen in het laatste half jaar van het studiejaar 2013-2014. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat appellante zich in het tweede jaar van inschrijving uitsluitend heeft gericht op het behalen van vakken uit de propedeuse en zij in dat jaar niet meer dan tien studiepunten heeft behaald.

Het CBE heeft in het betoog van appellant dan ook terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de examencommissie wegens persoonlijke omstandigheden van het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies had moeten afzien.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/293
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Borman en Verheij
Datum uitspraak	:	13 augustus 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	aantekening administratieve fout bindend negatief studieadvies foutieve datum fraude gedragingen ongeldig onjuiste datum persoonlijke omstandigheden procesbelang tentamen toetsprotocol uitsluiting van tentamens
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid en derde lid Awb: artikel 8:72, vierde lid Fraudereglement: Artikel 3
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Verweerder betoogt dat appellant geen procesbelang meer heeft bij het onderhavige beroep, omdat hij het hem gegeven bindend negatief studieadvies niet langer bestrijdt en niet in staat is de opleiding aan de hogeschool te vervolgen. Dit betoog faalt. Gelet op het karakter van de aan appellant opgelegde maatregel is er ook nog procesbelang aanwezig, indien hij zijn opleiding niet aan de hogeschool wil vervolgen. 2.5. Appellant betoogt dat verweerder ten onrechte de examencommissie is gevolgd in de aanname dat hij op 3 juli 2014 een ander tentamen Sales heeft ingeleverd dan hem aan het begin van dit tentamen is uitgereikt. Hiertoe voert hij aan dat verweerder hierbij ten onrechte geen acht heeft geslagen op zijn persoonlijke omstandigheden en ook niet heeft onderkend dat hij niets zou zijn opgeschoten met het maken van een verkeerde toets. Verder wijst hij erop dat hij tijdens het tentamen zelf aan de orde heeft gesteld dat er iets mis was met de hem voorgelegde toets. Volgens appellant kan hem, gezien de importantie van dit tentamen voor hem, niet worden verweten dat de onjuistheden hem niet direct zijn opgevallen. Het bestaan van een toetsprotocol of de in de beslissing van 4 november 2014 geschetste procedures in aanloop naar tentamens, bieden geen garantie dat door een administratieve fout toch aan een student een verkeerd tentamen wordt uitgereikt, aldus appellant. 2.6 Het College volgt verweerder niet in de conclusie dat er voldoende bewijs is voor de door de examencommissie geconstateerde fraude. In de aan appellant tegengeworpen onregelmatigheid ligt besloten dat hij op enig moment gedurende het tentamen de hem uitgereikte toets moet hebben omgewisseld met de door hem eerder gemaakte toets van 22 januari 2014. Hiervan zijn echter geen directe waarnemingen gedaan. De omstandigheden waarnaar verweerder in de bestreden beslissing heeft verwezen, te weten de mate waarin uit het tentamen zou blijken dat het niet het juiste tentamen was en de wijze waarop de uit te reiken tentamens vooraf zouden zijn gecontroleerd, vormen in dit geval onvoldoende grond om te oordelen dat appellant heeft gefraudeerd. Hierbij wordt mede van belang geacht dat ook al zou appellant de toetsen hebben omgewisseld, dit nooit zou hebben kunnen leiden tot het behalen van het tentamen. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 juli 2014 heeft de examencommissie van de opleiding Commerciële Economie van de hogeschool het door appellant op 3 juli 2014 afgelegde tentamen van het vak Sales wegens fraude ongeldig verklaard, hem uitgesloten van het eerstvolgende tentamen van dit vak en hem medegedeeld dat in de resultatenadministratie en in zijn dossier een aantekening van de fraude zal worden gemaakt.

Bij beslissing van 4 november 2014 heeft verweerder het door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 mei 2015, waar appellant, bijgestaan door mr. R.P. van der Vliet, advocaat te Baarn, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris bij verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.20. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar.
Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden bedoeld in het tweede lid en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.

In artikel 3 van het Fraudereglement van de hogeschool is onder a tot en met f bepaald wat onder fraude wordt verstaan. Volgens deze bepaling kunnen, afhankelijk van de concrete omstandigheden van het geval, ook andere gedragingen als fraude worden aangemerkt.

2.21. Appellant heeft in het studiejaar 2013-2014 de opleiding Commerciële Economie aan de hogeschool gevolgd. Op 3 juli 2014 heeft appellant in het kader van die opleiding een tentamen afgelegd voor het vak Sales. Tijdens dit tentamen heeft appellant na ongeveer een uur bij een surveillant gemeld dat het tentamen een dubbele vraag bevatte en een onjuiste datum van 22 januari 2014 vermeldde. Vervolgens heeft appellant het tentamen afgemaakt en ingeleverd.

2.22. De beslissing van 17 juli 2014 strekt ertoe dat de examencommissie bewezen acht dat het door appellant ingeleverde tentamen voor het vak Sales niet hetzelfde tentamen is als het tentamen dat hem door de toetsorganisatie is uitgereikt, hetgeen als fraude als bedoeld in het Fraudereglement wordt aangemerkt.

Aan de beslissing van 4 november 2014 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat, samengevat weergegeven, voldoende aannemelijk is dat appellant fraude heeft gepleegd. Hierbij is betrokken dat de op het tentamen vermelde foutieve datum zowel op het voorblad, als met grote letters op de bijbehorende instructie is vermeld, zodat niet aannemelijk is dat appellant eerst na een uur ontdekte dat het een ander tentamen betrof, te meer nu de surveillanten de studenten gelet op het geldende toetsprotocol vooraf op de instructie hebben gewezen. Verder heeft verweerder betrokken dat tentamens vooraf door verschillende personen meermalen worden gecontroleerd op volledigheid, datum en tijd en dat uit verklaringen van de surveillanten tijdens het tentamen Sales blijkt dat ook zij dit vooraf nog hebben gedaan.

2.23. Verweerder betoogt dat appellant geen procesbelang meer heeft bij het onderhavige beroep, omdat hij het hem gegeven bindend negatieve studieadvies niet langer bestrijdt en niet in staat is de opleiding aan de hogeschool te vervolgen.

Dit betoog faalt. Gelet op het karakter van de aan appellant opgelegde maatregel is er ook nog procesbelang aanwezig, indien hij zijn opleiding niet aan de hogeschool wil vervolgen.

2.24. Appellant betoogt dat verweerder ten onrechte de examencommissie is gevolgd in de aanname dat hij op 3 juli 2014 een ander tentamen Sales heeft ingeleverd dan hem aan het begin van dit tentamen is uitgereikt. Hiertoe voert hij aan dat verweerder hierbij ten onrechte geen acht heeft geslagen op zijn persoonlijke omstandigheden en ook niet heeft onderkend dat hij niets zou zijn opgeschoten met het maken van een verkeerde toets. Verder wijst hij erop dat hij tijdens het tentamen zelf aan de orde heeft gesteld dat er iets mis was met de hem voorgelegde toets. Volgens appellant kan hem, gezien de importantie van dit tentamen voor hem, niet worden verweten dat de onjuistheden hem niet direct zijn opgevallen. Het bestaan van een toetsprotocol of de in de beslissing van 4 november 2014 geschetste procedures in aanloop naar tentamens, bieden geen garantie dat door een administratieve fout toch aan een student een verkeerd tentamen wordt uitgereikt, aldus appellant.

2.25. Het College volgt verweerder niet in de conclusie dat er voldoende bewijs is voor de door de examencommissie geconstateerde fraude. In de aan appellant tegengeworpen onregelmatigheid ligt besloten dat hij op enig moment gedurende het tentamen de hem uitgereikte toets moet hebben omgewisseld met de door hem eerder gemaakte toets van 22 januari 2014. Hiervan zijn echter geen directe waarnemingen gedaan. De omstandigheden waarnaar verweerder in de bestreden beslissing heeft verwezen, te weten de mate waarin uit het tentamen zou blijken dat het niet het juiste tentamen was en de wijze waarop de uit te reiken tentamens vooraf zouden zijn gecontroleerd, vormen in dit geval onvoldoende grond om te oordelen dat appellant heeft gefraudeerd. Hierbij wordt mede van belang geacht dat ook al zou appellant de toetsen hebben omgewisseld, dit nooit zou hebben kunnen leiden tot het behalen van het tentamen.

Het betoog slaagt.

2.26. Het beroep is gegrond. De beslissing van 4 november 2014 dient te worden vernietigd. Gelet op het hiervoor onder 2.5 overwogene ziet het College aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Algemene wet bestuursrecht zelf in de zaak te voorzien. Het College zal het bij verweerder ingestelde beroep gegrond verklaren, de beslissing van de examencommissie van 17 juli 2014 vernietigen en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 4 november 2014.

2.27. Verweerder dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van verweerder van 4 november 2014;
III. verklaart het door appellant bij verweerder ingestelde beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de examencommissie van 17 juli 2014;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 4 november 2014;
VI. veroordeelt verweerder tot vergoeding van de bij appellant in verband met de behandeling van het administratief beroep en het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1960,00 (zegge: negentienhonderdzestig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VII. gelast dat verweerder aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2014/295.1
Rechter(s)	:	mr. Nijenhof
Datum uitspraak	:	10 februari 2015
Partijen	:	Verzoekster en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA spoedeisend belang voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b Awb: artikel 8:81
Uitspraak	:	verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Verweerder heeft ter zitting van de voorzieningenrechter in reactie op de nadere precisering van verzoekster, te kennen gegeven dat verzoekster een aanvang kan maken met het vak "seminar". Daarbij heeft verweerder het voorbehoud gemaakt dat het voor dat vak behaalde cijfer evenwel niet geldig is in het geval het door verzoekster ingestelde beroep ongegrond wordt verklaard. In zoverre heeft verzoekster naar het oordeel van de voorzieningenrechter geen belang bij het treffen van een voorlopige voorziening. Verzoekster heeft verder niet aannemelijk weten te maken dat een spoedeisend belang bestaat bij een spoedige omzetting van oude door haar behaalde eenheden naar nieuwe eenheden. Daarbij valt niet in te zien dat verzoekster zich niet tot de examencommissie zou kunnen wenden met een daartoe strekkend verzoek. Verweerder heeft voorts ter zitting verklaard dat de besluitvorming over de afwijzing van het verzoek van verzoekster om individuele tentamengelegenheden, zeer spoedig zal worden afgerond.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te, [woonplaats], verzoekster,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 juli 2014 heeft de examencommissie van de opleiding Oude Culturen van de Mediterrane Wereld verzoekster een negatief bindend studieadvies verstrekt.

Bij beslissing van 6 november 2014 heeft verweerder het door verzoekster daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft verzoekster bij brief van 15 december 2014 beroep ingesteld. Tevens heeft verzoekster een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ingediend.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 28 januari 2015, waar verzoekster in persoon, en verweerder vertegenwoordigd door mr. W.A.A.C. van Ingen Scholten, vergezeld door drs. D. van Loon, beiden werkzaam bij de Universiteit Leiden, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
Een inhoudelijke beoordeling van de ingenomen standpunten vergt naar het oordeel van de

voorzieningenrechter nader onderzoek, waartoe de voorlopige voorzieningenprocedure zich in dit geval minder leent.

2.2. Ter zitting van de voorzieningenrechter heeft verzoekster haar verzoek gepreciseerd in die zin dat zij met het verzoek deelname wenst te bewerkstelligen aan het vak "seminar" dat in het eerste blok van het komende semester zal worden gegeven. Verder beoogt verzoekster, zoals zij ter zitting heeft verklaard, met haar verzoek te bewerkstelligen dat oude door haar behaalde eenheden worden omgezet naar nieuwe eenheden.

2.3. Verweerder heeft ter zitting van de voorzieningenrechter in reactie op de nadere precisering van verzoekster, te kennen gegeven dat verzoekster een aanvang kan maken met het vak "seminar". Daarbij heeft verweerder het voorbehoud gemaakt dat het voor dat vak behaalde cijfer evenwel niet geldig is in het geval het door verzoekster ingestelde beroep ongegrond wordt verklaard. In zoverre heeft verzoekster naar het oordeel van de voorzieningenrechter geen belang bij het treffen van een voorlopige voorziening. Verzoekster heeft verder niet aannemelijk weten te maken dat een spoedeisend belang bestaat bij een spoedige omzetting van oude door haar behaalde eenheden naar nieuwe eenheden. Daarbij valt niet in te zien dat verzoekster zich niet tot de examencommissie zou kunnen wenden met een daartoe strekkend verzoek. Verweerder heeft voorts ter zitting verklaard dat de besluitvorming over de afwijzing van het verzoek van verzoekster om individuele tentamengelegenheden, zeer spoedig zal worden afgerond.

2.4. Gelet op het voorgaande ziet de voorzieningenrechter aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

2.5.Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Zaaknummer	:	2014/295
Rechter(s)	:	mr. Nijenhof
Datum uitspraak	:	3 juni 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	BNSA Hardheidsclausule Horen Medische problemen Persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 4 WHW artikel 7.8b lid 5 WHW artikel 7.8b lid 6 Awb artikel 7:13 lid 6 Regeling Bindend Studieadvies UL artikel 5.2.1 Regeling Bindend Studieadvies UL artikel 5.7 Regeling Bindend Studieadvies UL artikel 5.8 Regeling Bindend Studieadvies UL artikel 6.6
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Hetgeen appellante heeft aangevoerd, leidt niet tot het oordeel dat verweerder het aan haar gegeven bindend afwijzend studieadvies ten onrechte in stand heeft gelaten. De persoonlijke omstandigheden van appellante, in verband waarmee de hinderverklaring van 21 augustus 2014 is afgegeven, zijn betrokken bij het haar gegeven studieadvies. Verweerder heeft in die hinderverklaring geen aanleiding hoeven zien om te concluderen dat het studieadvies niet mocht worden gegeven. Hierbij mocht, gezien de aard van de persoonlijke omstandigheden van appellante, worden betrokken dat er onvoldoende grond is om aannemelijk te achten dat zij de studie in een redelijke termijn zal kunnen afronden en dat zij, indien haar persoonlijke omstandigheden veranderen, een verzoek als bedoeld in het vijfde lid van artikel 7.8b van de WHW kan doen. Verder mocht worden betrokken dat niet is gebleken dat appellante, zoals is voorgeschreven in de Procedure Persoonlijke Omstandigheden van de universiteit, tijdig het initiatief heeft genomen om zich in verband met haar persoonlijke omstandigheden bij de studiecoördinator te melden om tot een aangepast studieplan te komen. Voorts faalt het beroep van appellante op het vertrouwensbeginsel, reeds omdat de medewerkers van Studenten- en Onderwijszaken niet bevoegd zijn om toezeggingen te doen over of, en zo ja hoe, onderwijseenheden van de opleiding Egyptologie kunnen worden omgezet naar onderwijseenheden van de opleiding OCMW. Wat betreft de hoorzitting bij verweerder is daarvan in overeenstemming met artikel 7:13, zesde lid, van de Algemene wet bestuursrecht een schriftelijk verslag gemaakt. Het door appellante aangevoerde geeft geen grond voor het oordeel dat verweerder gehouden was om ook een geluidsopname van die zitting aan haar te verstrekken. Hetgeen overigens door appellante is aangevoerd, leidt evenmin tot het oordeel dat de beslissing van 6 november 2014 dient te worden vernietigd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 juli 2014 heeft de examencommissie van de opleiding Oude Culturen van de Mediterrane Wereld (hierna: OCMW) van de universiteit appellante een bindend afwijzend studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 6 november 2014 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 april 2015, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door mr. W.A.A.C. van Ingen Scholten, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Tevens is namens de examencommissie drs. D. van Loon verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het vijfde lid wordt van de student die op grond van het derde lid is afgewezen de inschrijving voor de desbetreffende opleiding aan de betrokken instelling beëindigd. De student kan niet opnieuw aan die instelling voor die opleiding worden ingeschreven, tenzij de betrokkene op een later tijdstip verzoekt om te worden ingeschreven voor de desbetreffende opleiding en daarbij ten genoegen van het instellingsbestuur aannemelijk maakt dat hij die opleiding met vrucht zal kunnen volgen.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Uit artikel 5.2.1 van de Regeling bindend studieadvies van de universiteit (hierna: de Regeling) volgt dat het in 3.1.7 bedoelde advies negatief en afwijzend is als op het moment dat het advies wordt uitgebracht minder dan 45 studiepunten van de propedeutische fase van de desbetreffende bacheloropleiding zijn behaald.

In artikel 5.7 is bepaald dat geen afwijzing aan het negatieve advies wordt verbonden indien de in artikel 5.8 van de Regeling genoemde omstandigheden die zijn opgenomen in het dossier van de student de oorzaak zijn geweest van het niet behalen van de normen en termijnen. Indien een persoonlijk studieplan zoals bedoeld in artikel 4.3 van de regeling aanwezig is, wordt het al dan niet verbinden van een afwijzing aan de bedoelde adviezen bepaald door de behaalde studieresultaten te vergelijken met het persoonlijke studieplan.

In artikel 5.8 is bepaald dat de student aan het College van Bestuur ter beoordeling dient voor te leggen of sprake is van persoonlijke omstandigheden in de zin van deze Regeling en in welke mate deze omstandigheden de studieresultaten beïnvloeden. Namens het College beoordeelt Student- en Onderwijszaken of sprake is van persoonlijke omstandigheden.

In artikel 6.6 is bepaald dat de examencommissie van een bacheloropleiding artikel 5 buiten toepassing kan laten of daarvan afwijken voor zover toepassing gelet op het belang dat deze regeling beoogt te beschermen, zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

2.2. Appellante heeft vanaf 2002 met onderbrekingen, afwisselend als gast- en als voltijdstudente, de opleiding Egyptologie en de opleiding OCMW aan de universiteit gevolgd. In het studiejaar 2013-2014 heeft zij laatstgenoemde opleiding als voltijdstudent gevolgd en in dit studiejaar heeft zij 10 studiepunten behaald. Bij brief van 21 augustus 2014 heeft de afdeling Studenten- en Onderwijszaken van de universiteit ten aanzien van appellante een verklaring afgegeven die ertoe strekt dat zij in het studiejaar 2013-2014 door persoonlijke omstandigheden zeer ernstig gehinderd is bij het verrichten van studieprestaties.

2.3. Aan de beslissing van 6 november 2014 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat, samengevat weergegeven, appellante niet heeft voldaan aan de norm van 45 studiepunten, dat de ten aanzien van haar afgegeven hinderverklaring het gebrek aan behaalde studiepunten niet geheel verschoonbaar maakt en dat er onvoldoende grond is om aannemelijk te achten dat appellante, rekening houdend met de hinderverklaring, de studie binnen een redelijke termijn zal afronden.

2.4. Appellante betoogt dat verweerder ten onrechte heeft geconcludeerd dat voor toepassing van de hardheidsclausule in haar geval geen aanleiding bestaat. Hiertoe wijst zij op haar medische problemen, te weten chronische depressieve klachten en slaapproblemen, en de medische problemen van haar vader die zich gedurende het studiejaar hebben voorgedaan. Volgens appellante is de door de opleiding aan haar geboden begeleiding onvoldoende geweest. Zij wijst erop dat zij hierover al lange tijd een conflict met de studiecoördinator van de opleiding heeft en dat de decaan daar niets mee heeft gedaan. Verder stelt appellante dat medewerkers van de afdeling Studenten- en Onderwijszaken haar hebben toegezegd dat het mogelijk zou zijn om met extra opdrachten oude studiepunten van de opleiding Egyptologie om te zetten naar studiepunten voor de opleiding OCMW. Zij doet wat dat betreft een beroep op het vertrouwensbeginsel. In dat kader voert zij ook aan dat in de bestreden beslissing onvoldoende wordt onderkend dat veel van de vakken van de opleiding Egyptologie in de opleiding OCMW zijn gehandhaafd. Voorts klaagt appellante over de duur van de procedure bij verweerder, de houding van de studieadviseur bij de zitting bij verweerder en dat verweerder haar niet de geluidsopname van die zitting heeft verstrekt.

2.5. Hetgeen appellante heeft aangevoerd, leidt niet tot het oordeel dat verweerder het aan haar gegeven bindend afwijzend studieadvies ten onrechte in stand heeft gelaten. De persoonlijke omstandigheden van appellante, in verband waarmee de hinderverklaring van 21 augustus 2014 is afgegeven, zijn betrokken bij het haar gegeven studieadvies. Verweerder heeft in die hinderverklaring geen aanleiding hoeven zien om te concluderen dat het studieadvies niet mocht worden gegeven. Hierbij mocht, gezien de aard van de persoonlijke omstandigheden van appellante, worden betrokken dat er onvoldoende grond is om aannemelijk te achten dat zij de studie in een redelijke termijn zal kunnen afronden en dat zij, indien haar persoonlijke omstandigheden veranderen, een verzoek als bedoeld in het vijfde lid van artikel 7.8b van de WHW kan doen. Verder mocht worden betrokken dat niet is gebleken dat appellante, zoals is voorgeschreven in de Procedure Persoonlijke Omstandigheden van de universiteit, tijdig het initiatief heeft genomen om zich in verband met haar persoonlijke omstandigheden bij de studiecoördinator te melden om tot een aangepast studieplan te komen. Voorts faalt het beroep van appellante op het vertrouwensbeginsel, reeds omdat de medewerkers van

Studenten- en Onderwijszaken niet bevoegd zijn om toezeggingen te doen over of, en zo ja hoe, onderwijseenheden van de opleiding Egyptologie kunnen worden omgezet naar onderwijseenheden van de opleiding OCMW. Wat betreft de hoorzitting bij verweerder is daarvan in overeenstemming met artikel 7:13, zesde lid, van de Algemene wet bestuursrecht een schriftelijk verslag gemaakt. Het door appellante aangevoerde geeft geen grond voor het oordeel dat verweerder gehouden was om ook een geluidsopname van die zitting aan haar te verstrekken. Hetgeen overigens door appellante is aangevoerd, leidt evenmin tot het oordeel dat de beslissing van 6 november 2014 dient te worden vernietigd.

Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/296
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	8 juli 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Noordelijke Hogeschool Leeuwarden
Trefwoorden	:	bezemweek bindend negatief studieadvies BNSA deadlines [onvoldoende] geïnformeerd persoonlijke omstandigheden propedeuse vertrouwen
Artikelen	:	WHW artikel.8b, lid 1, lid 2 en lid 3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Appellante betoogt dat haar ten onrechte een bnsa is gegeven. Hiertoe voert zij aan dat verweerder haar persoonlijke omstandigheden en het grote belang dat zij bij het halen van haar propedeuse heeft, onvoldoende bij zijn beoordeling heeft betrokken. Door ziekte van haar zoon moest zij een voor begin juli 2014 geplande afspraak met haar docenten Duits en Spaans voor het houden van presentaties en het inleveren van een portfolio afzeggen. Zij verkeerde door de uitlatingen van die docenten in de veronderstelling dat zij die vakken na de vakantie, en derhalve in het nieuwe studiejaar, zou mogen halen. Volgens haar wist zij niet dat zij die punten vóór 1 september 2014 had moeten halen en dat er in de laatste week van augustus 2014 een 'bezemweek' was, en heeft de hogeschool haar hierover onvoldoende geïnformeerd. Ter staving van haar inspanningen om haar propedeuse te halen, overlegt appellante certificaten van door haar gevolgde cursussen Duits en Spaans, en een formulier met uitslagen van door haar afgelegde toetsen Engels. Voorts overlegt zij onder meer een portfolio voor het vak Spaans, die zij op 2 maart 2014 zou hebben ingeleverd. 2.3.1. Het College is van oordeel dat, mede gezien het feit dat appellante reeds sinds het studiejaar 2011 2012 studeerde, appellante geacht moet worden te hebben geweten dat zij in het studiejaar 2013-2014, derhalve vóór 1 september 2014, haar propedeuse had moeten behalen. Hierbij neemt het College in aanmerking dat verweerder in beroep heeft toegelicht dat het onderwijs op de hogeschool uitgaande van 1 september als begin van een nieuw studiejaar is georganiseerd en vanuit de universiteit voortdurend aandacht is voor het belang van het halen van deadlines. Voor zover appellante niet wist dat de laatste week van augustus 2014 een bezemweek was, komt dit voor haar risico. Gezien het grote belang van het vóór 1 september 2014 behalen van de propedeuse, mocht van appellante verwacht worden dat zij zich hierover door de hogeschool had laten informeren. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat haar docenten bij haar het gerechtvaardigde vertrouwen hebben gewekt dat zij de vakken Duits en Spaans in het nieuwe studiejaar mocht halen. Dat appellante groot belang stelt in het halen van haar propedeuse, is op zichzelf niet een omstandigheid die aan het bnsa kan afdoen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

En het college van beroep voor de examens van de Noordelijke Hogeschool Leeuwarden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 juli 2014 heeft de examencommissie van de Thorbecke Academie namens het College van Bestuur van de Noordelijke Hogeschool Leeuwarden (NHL Hogeschool) appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: bnsa) voor de bacheloropleiding European Studies gegeven.

Bij beslissing van 20 oktober 2014 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 mei 2015, waar appellante, bijgestaan door haar gemachtigde mr. S. Bakker, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door zijn gemachtigde mr. A.E.M. Boogerman, zijn verschenen.

Het College heeft het onderzoek ter zitting geschorst teneinde partijen de gelegenheid te bieden tot een schikking te komen.

Verweerder en appellante hebben ieder een nader stuk ingediend.

Met toestemming van partijen heeft het College een nadere zitting achterwege gelaten, waarna het College het onderzoek heeft gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

2.2. Appellante heeft de bacheloropleiding European Studies sinds het studiejaar 2011-2012 gevolgd zonder haar propedeuse te behalen. In het jaar 2012-2013 heeft zij wegens bijzondere persoonlijke omstandigheden uitstel van een bnsa gekregen.

De examencommissie heeft appellante het bnsa gegeven omdat zij ook in het studiejaar 2013-2014 haar propedeuse niet heeft behaald. Het gaat om tien ontbrekende studiepunten voor de vakken Duits en Spaans. Verweerder heeft het bnsa gehandhaafd.

2.3. Appellante betoogt dat haar ten onrechte een bnsa is gegeven. Hiertoe voert zij aan dat verweerder haar persoonlijke omstandigheden en het grote belang dat zij bij het halen van haar propedeuse heeft, onvoldoende bij zijn beoordeling heeft betrokken. Door ziekte van haar zoon moest zij een voor begin juli 2014 geplande afspraak met haar docenten Duits en Spaans voor het houden van presentaties en het inleveren van een portfolio afzeggen. Zij verkeerde door de uitlatingen van die docenten in de veronderstelling dat zij die vakken na de vakantie, en derhalve in het nieuwe studiejaar, zou mogen halen. Volgens haar wist zij niet dat zij die punten vóór 1 september 2014 had moeten halen en dat er in de laatste week van augustus 2014 een 'bezemweek' was, en heeft de hogeschool haar hierover onvoldoende geïnformeerd. Ter staving van haar inspanningen om haar propedeuse te halen, overlegt appellante certificaten van door haar

gevolgde cursussen Duits en Spaans, en een formulier met uitslagen van door haar afgelegde toetsen Engels. Voorts overlegt zij onder meer een portfolio voor het vak Spaans, die zij op 2 maart 2014 zou hebben ingeleverd.

2.3.1. Het College is van oordeel dat, mede gezien het feit dat appellante reeds sinds het studiejaar 2011-2012 studeerde, appellante geacht moet worden te hebben geweten dat zij in het studiejaar 2013-2014, derhalve vóór 1 september 2014, haar propedeuse had moeten behalen. Hierbij neemt het College in aanmerking dat verweerder in beroep heeft toegelicht dat het onderwijs op de hogeschool uitgaande van 1 september als begin van een nieuw studiejaar is georganiseerd en vanuit de universiteit voortdurend aandacht is voor het belang van het halen van *deadlines*. Voor zover appellante niet wist dat de laatste week van augustus 2014 een bezemweek was, komt dit voor haar risico. Gezien het grote belang van het vóór 1 september 2014 behalen van de propedeuse, mocht van appellante verwacht worden dat zij zich hierover door de hogeschool had laten informeren. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat haar docenten bij haar het gerechtvaardigde vertrouwen hebben gewekt dat zij de vakken Duits en Spaans in het nieuwe studiejaar mocht halen. Dat appellante groot belang stelt in het halen van haar propedeuse, is op zichzelf niet een omstandigheid die aan het bnsa kan afdoen.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College,

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/299
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	12 maart 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool voor de Kunsten Utrecht
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies taak examencommissie fatale termijn finale geschillenbeslechting zelf voorzien
Artikelen	:	WHW artikel: 7.8b OER HKU: artikel 7.4
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1 De beslissing om appellant een bindend negatief studieadvies te geven is weliswaar op 28 augustus 2014 genomen, maar pas op 2 september 2014 per aangetekende post naar appellant verzonden. Appellant heeft deze beslissing vervolgens op 3 september 2014 ontvangen. Dit is buiten de in artikel 7.4, eerste lid, van de OER gestelde termijn. Het CBE heeft ter zitting van het College het standpunt ingenomen dat dit niet tot de conclusie dient te leiden dat het bindend negatief studieadvies niet mocht worden gegeven, maar dat de gevolgen van dit advies op een later moment hadden moeten intreden. Dit standpunt wordt niet gevolgd. Op grond van tekst, doel en strekking moet in navolging van artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW, de in artikel 7.4, eerste lid, van de OER opgenomen termijn als een fatale termijn worden aangemerkt. Hetgeen in artikel 7.8b, tweede lid, van de WHW is bepaald, kan hieraan niet afdoen. Dit betekent dat het bindend negatief studieadvies niet in stand kan blijven, nu appellant het advies niet uiterlijk op 31 augustus 2014 heeft ontvangen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 augustus 2014, verzonden op 2 september 2014, heeft de examencommissie van de Bacheloropleiding Bachelor of Art and Technology appellant een bindend negatief studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 11 november 2014 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 maart 2015, waar appellant, vergezeld door zijn moeder [naam 2] en bijgestaan door mr. M.W.A. Scholtes, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. C. de Vos, werkzaam bij de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

2.2 Ingevolge artikel 7.4, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling Bachelor of Art and Technology – Sound Design HKU 2013-2014 (hierna: de OER) ontvangt de student uiterlijk op 31 augustus van het eerste studiejaar advies over de voortzetting van zijn opleiding.

Ingevolge het derde lid wordt niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar aan dit studieadvies een afwijzing met een bindend karakter verbonden, indien de student de volgende norm niet behaalt: 55 studiepunten van het propedeutisch programma.

Ingevolge het zevende lid betrekt de examencommissie in haar afweging om een bindend negatief studieadvies uit te brengen op verzoek van de student diens persoonlijke omstandigheden of andere overmachtssituaties. Uitsluitend persoonlijke omstandigheden of andere overmachtssituaties die door de student na intreden zo spoedig als redelijkerwijs kan worden verlangd bij de studentendecaan zijn gemeld, worden door de examencommissie betrokken in haar afweging.

2.3 Appellant is in het studiejaar 2013-2014 gestart met de opleiding Art and Technology aan de hogeschool. Bij zijn beslissing van 11 november 2014 heeft het CBE het door de examencommissie gegeven bindend negatief studieadvies gehandhaafd, omdat appellant niet heeft voldaan aan de in artikel 7.4, derde lid, van de OER vermelde norm en hij zijn gestelde persoonlijke omstandigheden niet heeft gemeld bij de studentendecaan.

2.4 Appellant betoogt dat het CBE niet heeft onderkend dat het bindend negatief studieadvies niet mocht worden gegeven, nu hij het advies niet uiterlijk op 31 augustus 2014 heeft ontvangen.

2.4.1 De beslissing om appellant een bindend negatief studieadvies te geven is weliswaar op 28 augustus 2014 genomen, maar pas op 2 september 2014 per aangetekende post naar appellant verzonden. Appellant heeft deze beslissing vervolgens op 3 september 2014 ontvangen. Dit is buiten de in artikel 7.4, eerste lid, van de OER gestelde termijn. Het CBE heeft ter zitting van het College het standpunt ingenomen dat dit niet tot de conclusie dient te leiden dat het bindend negatief studieadvies niet mocht worden gegeven, maar dat de gevolgen van dit advies op een later moment hadden moeten intreden. Dit standpunt wordt niet gevolgd. Op grond van tekst, doel en strekking moet in navolging van artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW, de in artikel 7.4, eerste lid, van de OER opgenomen termijn als een fatale termijn worden aangemerkt. Hetgeen in artikel 7.8b, tweede lid, van de WHW is bepaald, kan hieraan niet afdoen. Dit betekent dat het bindend negatief studieadvies niet in stand kan blijven, nu appellant het advies niet uiterlijk op 31 augustus 2014 heeft ontvangen.

Het betoog slaagt.

2.5 Het beroep is gegrond. Hetgeen overigens is aangevoerd, behoeft geen bespreking. De beslissing van het CBE van 11 november 2014 dient te worden vernietigd. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, ziet het College aanleiding om zelf in de zaak te voorzien. Daarbij zal het College het door appellant bij het CBE ingestelde beroep gegrond verklaren, het door de examencommissie bij beslissing van 28 augustus 2014 gegeven bindend negatief studieadvies vernietigen en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 11 november 2014.

2.6 Het CBE dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht van 11 november 2014;
III. verklaart het bij het college van beroep voor de examens van de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht ingestelde beroep gegrond;
IV. vernietigt het bij beslissing van 28 augustus 2014 door de examencommissie gegeven bindend negatief studieadvies;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 11 november 2014;
VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht tot vergoeding van de bij [naam] in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 980,00 (zegge: negenhonderdtachtig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht aan [naam] het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2014/300
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Kleijn en Verheij
Datum uitspraak	:	28 augustus 2015
Partijen	:	Appellant en Universiteit Utrecht
Trefwoorden	:	algemeen rechtsbeginsel algemeen verbindend voorschrift bekostigde student instellingscollegegeld instellingscollegegeldtarief kennelijk onredelijk motivering onderwijsvoorzieningen rijksbijdrage restitutie variabele kosten
Artikelen	:	WHW: artikel 7.3c, lid 4 WHW: artikel 7.45, lid 1 WHW: artikel 7.46 Awb: artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a Reglement inschrijving en collegegeld 2014-2015: paragraaf 4A, onder c
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2. Een door het desbetreffende instellingsbestuur krachtens artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW, vastgestelde regeling, waarvan de krachtens artikel 7.46, tweede lid, door dat bestuur vastgestelde hoogte van het instellingscollegegeld deel uitmaakt, zoals in dit geval het Reglement, is een algemeen verbindend voorschrift. Ingevolge artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht, kan tegen een besluit inhoudende een algemeen verbindend voorschrift geen beroep worden ingesteld. In het kader van het beroep tegen een individueel besluit beperkt de rechterlijke toetsing van een dergelijk voorschrift zich tot de vraag of het in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel, of dat toepassing ervan in het voorliggende concrete geval kennelijk onredelijk is. Het is aan het regelgevend bevoegd gezag, in dit geval verweerder, om de verschillende belangen, die bij het nemen van een besluit inhoudende een algemeen verbindende voorschrift betrokken zijn, tegen elkaar af te wegen. De rechter heeft daarbij niet tot taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen moet worden toegekend naar eigen inzicht vast te stellen en heeft ook overigens daarbij terughoudendheid te betrachten. 2.3. Appellant betoogt dat het tarief te hoog is en dat verweerder in de bestreden beslissing de totstandkoming van het tarief ondeugdelijk heeft gemotiveerd. Hiertoe voert hij aan dat de door verweerder in de bestreden beslissing gegeven uitleg over de opbouw van het tarief onduidelijk is. Volgens hem lijken een aantal componenten in die opbouw op hetzelfde neer te komen en is niet duidelijk wat onder 'variabele kosten' wordt verstaan. Voorts voert hij aan dat hij in het studiejaar 2014-2015 nog slechts zijn scriptie hoefde te schrijven. 2.3.1. Volgens de bestreden beslissing, het verweerschrift en de door verweerder ter zitting gegeven toelichting heeft verweerder bij de vaststelling van het tarief aansluiting gezocht bij de rijksbijdrage voor een bekostigde student. Voorts heeft verweerder toegelicht op welke wijze de door hem gemaakte berekening van de rijksbijdrage tot stand is gekomen. Volgens verweerder gaat het hierbij niet om werkelijke kosten, aangezien het niet mogelijk is om per student vast te stellen in welke mate van de onderwijsvoorzieningen gebruik wordt gemaakt, maar om gemiddelde bekostigingsbedragen. In het licht van deze motivering en hetgeen in 2.2 is overwogen, biedt het betoog van appellant geen grond voor het oordeel dat verweerder

de totstandkoming van het tarief ondeugdelijk heeft gemotiveerd. Hierbij neemt het College voorts in aanmerking dat ter zitting van het College is gebleken dat appellant in het studiejaar 2014-2015 ter afronding van zijn studie slechts twee maanden heeft gestudeerd en dat de universiteit in verband hiermee vijf zesde deel van het betaalde collegegeld aan appellant heeft teruggestort.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 27 juli 2014 is aan appellant medegedeeld dat hij voor de masteropleiding Recht en Onderneming in het studiejaar 2014-2015 het instellingscollegegeldtarief van € 15.150,00 (hierna: het tarief) is verschuldigd.

Bij beslissing van 11 november 2014 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 juli 2015, waar appellant, vertegenwoordigd door zijn gemachtigde mr. A.M.H. Dellaert, advocaat te Zoetermeer, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. M.J.J. de Bekker en X.L. Westenburg LLB, in dienst bij verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, als bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede, derde of zesde lid, en niet is ingeschreven voor een onderwijseenheid bij de Open Universiteit, het instellingscollegegeld verschuldigd.
Ingevolge het tweede lid wordt de hoogte van het instellingscollegegeld door het instellingsbestuur vastgesteld. Het instellingsbestuur kan per opleiding of groep van opleidingen of per groep of groepen studenten een verschillend instellingscollegegeld vaststellen.
Ingevolge het derde lid bedraagt het instellingscollegegeld, onverminderd artikel 7.3c, vierde lid, ten minste het volledige wettelijke collegegeld, bedoeld in artikel 7.45, eerste lid.
Ingevolge het vijfde lid stelt het instellingsbestuur regels vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel.

Verweerder heeft krachtens voormeld vijfde lid het Reglement inschrijving en collegegeld 2014-2015 (hierna: het Reglement) vastgesteld.
Ingevolge paragraaf 4A, onder c, van het Reglement, bedraagt het tarief van het collegegeld voor een student die niet voldoet aan de onder a genoemde voorwaarden voor verschuldigdheid van het wettelijk collegegeld voor de master van een alfa- of gammaopleiding: € 15.150,00.

2.2. Een door het desbetreffende instellingsbestuur krachtens artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW, vastgestelde regeling, waarvan de krachtens artikel 7.46, tweede lid, door dat bestuur vastgestelde hoogte van het instellingscollegegeld deel uitmaakt, zoals in dit geval het Reglement, is een algemeen verbindend voorschrift. Ingevolge artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht, kan tegen een besluit inhoudende een algemeen verbindend voorschrift geen beroep worden ingesteld. In het kader van het beroep tegen een individueel besluit beperkt de rechterlijke toetsing van een dergelijk voorschrift zich tot de vraag of het in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel, of dat toepassing ervan in het voorliggende concrete geval kennelijk onredelijk is. Het is aan het regelgevend

bevoegd gezag, in dit geval verweerder, om de verschillende belangen, die bij het nemen van een besluit inhoudende een algemeen verbindende voorschrift betrokken zijn, tegen elkaar af te wegen. De rechter heeft daarbij niet tot taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen moet worden toegekend naar eigen inzicht vast te stellen en heeft ook overigens daarbij terughoudendheid te betrachten.

2.3. Appellant betoogt dat het tarief te hoog is en dat verweerder in de bestreden beslissing de totstandkoming van het tarief ondeugdelijk heeft gemotiveerd. Hiertoe voert hij aan dat de door verweerder in de bestreden beslissing gegeven uitleg over de opbouw van het tarief onduidelijk is. Volgens hem lijken een aantal componenten in die opbouw op hetzelfde neer te komen en is niet duidelijk wat onder 'variabele kosten' wordt verstaan. Voorts voert hij aan dat hij in het studiejaar 2014-2015 nog slechts zijn scriptie hoefde te schrijven.

2.3.1. Volgens de bestreden beslissing, het verweerschrift en de door verweerder ter zitting gegeven toelichting heeft verweerder bij de vaststelling van het tarief aansluiting gezocht bij de rijksbijdrage voor een bekostigde student. Voorts heeft verweerder toegelicht op welke wijze de door hem gemaakte berekening van de rijksbijdrage tot stand is gekomen. Volgens verweerder gaat het hierbij niet om werkelijke kosten, aangezien het niet mogelijk is om per student vast te stellen in welke mate van de onderwijsvoorzieningen gebruik wordt gemaakt, maar om gemiddelde bekostigingsbedragen. In het licht van deze motivering en hetgeen in 2.2 is overwogen, biedt het betoog van appellant geen grond voor het oordeel dat verweerder de totstandkoming van het tarief ondeugdelijk heeft gemotiveerd. Hierbij neemt het College voorts in aanmerking dat ter zitting van het College is gebleken dat appellant in het studiejaar 2014-2015 ter afronding van zijn studie slechts twee maanden heeft gestudeerd en dat de universiteit in verband hiermee vijf zesde deel van het betaalde collegegeld aan appellant heeft teruggestort.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/301
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Kleijn en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	28 september 2015
Partijen	:	Appellant en Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	instellingscollegegeld overgangsregeling Schakeljaar tarievenlijst verblijfsrecht wettelijk collegegeld
Artikelen	:	WHW: Artikel 7.46, lid 1, lid 2, lid 3, lid 5 Reglement Inschrijving en Voorbereiding
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Tussen partijen is niet in geschil dat artikel 7.46 van de WHW op appellant van toepassing is. Dat betekent dat hij instellingscollegegeld verschuldigd is. Verweerder heeft voor studenten die vóór 1 september 2010 reeds waren ingeschreven aan zijn hogeschool een overgangsregeling vastgesteld voor de studiejaren 2010-2011 tot en met 2012-2013. De overgangsregeling is naderhand met een jaar verlengd, zodat deze ook van toepassing was voor het studiejaar 2013-2014. Op basis van deze overgangsregeling werd aan studenten een instellingscollegegeld in rekening gebracht ter hoogte van het wettelijke collegegeld. Deze regeling is ook bij appellant toegepast. Vanaf het studiejaar 2014-2015 diende appellant, nu de overgangsregeling haar werking had verloren, het voor zijn opleiding vastgestelde instellingscollegegeld te betalen, zoals dat in de bij het Reglement behorende tarievenlijst is vastgesteld. Appellant had daarvan op de hoogte kunnen zijn. De overgangs-regeling is tijdig bekendgemaakt en voor appellant te raadplegen geweest, nu deze in de (algemeen bekendgemaakte) Onderwijs- en examenregeling was opgenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel brengt niet mee dat verweerder thans niet het (hogere) instellings-collegegeld aan appellant in rekening zou mogen brengen, uitsluitend omdat appellant zich niet, of niet voldoende, heeft gerealiseerd dat het collegegeld dat hij al een aantal jaren betaalde was gebaseerd op die overgangsregeling. Dat appellant grote moeite heeft om het hem in rekening gebrachte bedrag te betalen, onder meer omdat zijn verblijfsrechtelijke status meebrengt dat hij niet eenvoudig neveninkomsten kan verwerven, is op zichzelf geen reden hem in afwijking van de wettelijke regeling het instellingscollegegeld niet in rekening te brengen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Bestuur van de Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 14 maart 2014 heeft verweerder aan appellant meegedeeld dat hij voor zijn opleiding Civiele Techniek voor het studiejaar 2014-2015 een bedrag van € 7.500,- aan instellingscollegegeld verschuldigd is.

Bij beslissing van 18 augustus 2014 heeft de Manager Service Center Studentenregistratie & Financiën aan appellant meegedeeld dat zijn verzoek om betaling van het wettelijk collegegeld voor het studiejaar 2014-2015 niet kan worden ingewilligd.

Bij beslissing van 25 november 2014 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar onder verwijzing naar het advies van de Geschillenadviescommissie van 3 november 2014 ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft mr. A. Quispel namens appellant bij brief van 22 december 2014 bij het College beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 8 juli 2015, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Lageweg, advocaat te Oud-Beijerland, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.H. Trimpe en C.C. Serberie, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, als bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede, derde of zesde lid, en niet is ingeschreven voor een onderwijseenheid bij de Open Universiteit, het instellingscollegegeld verschuldigd.

Ingevolge het tweede lid wordt de hoogte van het instellingscollegegeld door het instellingsbestuur vastgesteld. Het instellingsbestuur kan per opleiding of groep van opleidingen of per groep of groepen studenten een verschillend instellingscollegegeld vaststellen.

Ingevolge het derde lid bedraagt het instellingscollegegeld, onverminderd artikel 7.3c, vierde lid, ten minste het volledige wettelijk collegegeld, bedoeld in artikel 7.45, eerste lid.

Ingevolge het vijfde lid stelt het instellingsbestuur regels vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel.

Verweerder heeft krachtens voormeld vijfde lid het Reglement Inschrijving en Voorbereiding (hierna: het Reglement) vastgesteld.

In de bij dit Reglement behorende tarievenlijst is bepaald dat het instellingscollegegeld bij inschrijving als student voor het studiejaar 2014-2015 € 7.500,- bedraagt.

2.2. Appellant heeft van 1 september 2009 tot en met 31 augustus 2010 het zogeheten Albeda Schakeljaar gevolgd via verweerders Hogeschool. Sinds september 2010 is hij aldaar ingeschreven bij de opleiding Civiele Techniek. Tot en met het studiejaar 2013-2014 heeft hij jaarlijks – op basis van de voor hem geldende overgangsregeling – voor die opleiding instellingscollegegeld betaald ter hoogte van het wettelijk collegegeld.

2.3. Appellant betoogt dat hij aan instellingscollegegeld niet meer verschuldigd is dan een bedrag ter hoogte van het wettelijke collegegeld. Hij heeft erop gewezen dat hij er niet van op de hoogte was dat het hem tot en met het studiejaar 2013-2014 in rekening gebrachte bedrag gebaseerd was op een (verlengde) overgangsregeling.

2.4. Tussen partijen is niet in geschil dat artikel 7.46 van de WHW op appellant van toepassing is. Dat betekent dat hij instellingscollegegeld verschuldigd is.
Verweerder heeft voor studenten die vóór 1 september 2010 reeds waren ingeschreven aan zijn hogeschool een overgangsregeling vastgesteld voor de studiejaren 2010-2011 tot en met 2012-2013. De overgangsregeling is naderhand met een jaar verlengd, zodat deze ook van toepassing was voor het studiejaar 2013-2014. Op basis van deze overgangsregeling werd aan studenten een instellingscollegegeld in rekening gebracht ter hoogte van het wettelijke collegegeld. Deze regeling is ook bij appellant toegepast.
Vanaf het studiejaar 2014-2015 diende appellant, nu de overgangsregeling haar werking had verloren, het voor zijn opleiding vastgestelde instellingscollegegeld te betalen, zoals dat in de bij het Reglement behorende tarievenlijst is vastgesteld. Appellant had daarvan op de hoogte kunnen zijn. De overgangsregeling is tijdig bekendgemaakt en voor appellant te raadplegen geweest, nu deze in de (algemeen bekendgemaakte) Onderwijs- en examenregeling was opgenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel brengt niet mee dat verweerder thans niet het (hogere) instellingscollegegeld aan appellant in rekening zou mogen brengen, uitsluitend omdat appellant zich niet, of niet voldoende, heeft gerealiseerd dat het collegegeld dat hij al een aantal jaren betaalde was gebaseerd op die overgangsregeling. Dat appellant grote moeite heeft om het hem in rekening gebrachte bedrag te betalen, onder meer omdat zijn verblijfsrechtelijke status meebrengt dat hij niet eenvoudig neveninkomsten kan verwerven, is op zichzelf geen reden hem in afwijking van de wettelijke regeling het instellingscollegegeld niet in rekening te brengen.

Het betoog faalt.

2.5. De beslissing van 25 november 2014 kan de rechterlijke toetsing doorstaan. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College,

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/302.1
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	26 januari 2015
Partijen	:	Verzoeker en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	bevoegdheid domeinvoorzitter informatieverstrekking [tussentijdse] inschrijving motivering organisatorische problemen spoedeisend belang terugwerkende kracht voorlopige voorziening
Artikelen	:	Awb: artikel 7:12 Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:85 Studentenstatuut HvA: artikel 4.2 lid 2
Uitspraak	:	verzoek toegewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.9. De voorzieningenrechter overweegt dat noch de WHW en noch verweerders eigen regels uitsluiten dat een student na 1 september 2014 tussentijds kan worden ingeschreven. Het beleid betreffende uitzonderingen op de strikte regeling die verweerder sinds enige tijd hanteert zijn niet vastgelegd in een beleidsregel, dan wel in een notitie die daarmee kan worden gelijk gesteld. Derhalve zal verweerder niet kunnen volstaan met verwijzing naar die gedragslijn en zal hij in elk geval concreet moeten motiveren waarom het verzoek om tussentijdse inschrijving niet kan worden gehonoreerd. Nu in het studentenstatuut is bepaald dat de instemming van de Domeinvoorzitter is vereist kan verweerder niet een afwijzing in bezwaar handhaven onder verwijzing naar een motivering die los staat van de situatie in het domein. De voorzieningenrechter stelt vast dat in zoverre de motivering van de bestreden beslissing tekortschiet, nu deze niet is afgestemd op de situatie in het domein terwijl de Domeinvoorzitter geen concrete motivering heeft gegeven. Voorts acht de voorzieningenrechter daarbij van belang dat verweerder heeft beslist in afwijking van het advies van de geschillenadviescommissie. 2.10. Nu de stage reeds was geregeld, verzoeker feitelijk ook deze stage volgt, en de voorzieningenrechter van oordeel is dat verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt dat organisatorische problemen zich verzetten tegen een (tussentijdse) inschrijving van verzoeker, had de Domeinvoorzitter naar voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter in redelijkheid niet de instemming mogen weigeren. Verweerder heeft dit niet onderkend. De als gewichtige belangen naar voren gebrachte belangen en de uitspraken van het College in de zaken CBHO 2011/080, CBHO 2014/024 en CBHO 2014/037, waarop verweerder heeft gewezen, leiden niet tot een ander oordeel, reeds niet omdat die uitspraken niet zien op het studiejaar 2014-2015 en daarvoor sprake was van minder strikt beleid.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

en

het College van Bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 september 2014 is namens de Domeinvoorzitter geweigerd verzoeker met terugwerkende kracht per 1 september 2014, dan wel tussentijds voor het studiejaar 2014-2015 aan de Hogeschool van Amsterdam in te schrijven voor de opleiding Human Resource Management.

Bij beslissing van 19 november 2014 heeft verweerder het daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Verzoeker heeft tegen deze beslissing beroep ingesteld en tevens de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter heeft het verzoek ter zitting behandeld op 9 januari 2015, waar verzoeker, bijgestaan door mr. R.M.G. Sussenbach, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan, indien aan de overige in laatstgenoemd artikel vermelde voorwaarden is voldaan, op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

2.2. Verzoeker heeft ter zitting toegelicht dat het spoedeisend belang bij het treffen van een voorziening is gelegen in de mogelijkheid om in de eerstvolgende tentamenperiode tentamens af te leggen.

2.3. De voorzieningenrechter ziet aanleiding in het onderhavige geval een voorziening te treffen, waartoe het volgende wordt overwogen.

2.4. Volgens verweerder heeft verzoeker verzuimd zich tijdig, te weten vóór 1 september 2014, via Studielink aan te melden voor de opleiding Human Resource Management. Verzoeker heeft aangegeven dat zijn ouders hem tijdig hebben aangemeld voor deze opleiding, maar dat een technische onvolkomenheid ertoe moet hebben geleid dat deze aanmelding blijkbaar niet (goed) is verwerkt. Ten bewijze van de actie van zijn ouders heeft verzoeker schermprints overgelegd waarop een inschrijvingsdatum is vermeld die voor 1 september 2014 ligt. De authenticiteit van de op de schermprint vermelde gegevens met betrekking tot de inschrijving voor het studiejaar 2014-2015 wordt door verweerder in twijfel getrokken.

2.5. De geschillenadviescommissie heeft in zijn advies van 14 november 2014 aan verweerder geadviseerd het bezwaar gegrond te verklaren.

2.6. Verweerder heeft na heroverweging besloten de beslissing tot weigering van de inschrijving, in afwijking van het advies van de geschillenadviescommissie, te handhaven. Verweerder heeft aangevoerd dat de bepalingen betreffende aanmelding en inschrijving voor alle studenten gelden. De strikte hantering van deadlines is van belang om organisatorische redenen, de regels zijn duidelijk bekend gemaakt en studenten ontvangen meerdere herinneringen. In bijzondere gevallen kan een Domeinvoorzitter toestaan dat een student ook op later moment kan worden ingeschreven. Dat is onder meer het geval als een student zich in de afrondende fase van de opleiding bevindt en nog maximaal 30 ECTS dient te behalen. Ook perikelen met het verkrijgen van wachtwoorden voor een DigiD kunnen aanleiding zijn om in bepaalde situaties de regels coulanter te hanteren.

2.7. In artikel 4.2, tweede lid, van het Studentenstatuut van de hogeschool is bepaald dat voor inschrijving in de loop van het studiejaar de instemming van de Domeinvoorzitter is vereist. Indien een Domeinvoorzitter daar toestemming voor geeft, is het volgens verweerder mogelijk studenten tussentijds in te schrijven. Die toestemming wordt in beginsel geweigerd. Aan die weigering liggen vooral organisatorische redenen ten grondslag; aan het begin van het studiejaar is de vereiste capaciteit van mensen en middelen verdeeld en benut en dan kan het voor de organisatie of de

opleiding te belastend zijn om nog studenten toe te laten. Dat laatste wordt vrijwel altijd aangenomen, tenzij student in de laatste fase van zijn studie zit.

Bij het nemen van de beslissing heeft volgens verweerder een zorgvuldige belangenafweging plaatsgevonden, waarbij aan het belang van studenten die al verder gevorderd zijn in de studie een groot gewicht toekomt.

2.8. Het derde studiejaar waarvoor verzoeker wenst te worden ingeschreven is een jaar waarin hij begint met een stage. De stage wordt ook daadwerkelijk door verzoeker gevolgd, blijkbaar zonder dat dit organisatorische problemen voor de opleiding oplevert. Verzoeker hoeft zich in het kader van zijn stage slechts eenmaal per twee weken gedurende korte tijd bij de onderwijsinstelling te melden om de voortgang van zijn stage te bespreken.

2.9. De voorzieningenrechter overweegt dat noch de WHW en noch verweerders eigen regels uitsluiten dat een student na 1 september 2014 tussentijds kan worden ingeschreven. Het beleid betreffende uitzonderingen op de strikte regeling die verweerder sinds enige tijd hanteert zijn niet vastgelegd in een beleidsregel, dan wel in een notitie die daarmee kan worden gelijk gesteld. Derhalve zal verweerder niet kunnen volstaan met verwijzing naar die gedragslijn en zal hij in elk geval concreet moeten motiveren waarom het verzoek om tussentijdse inschrijving niet kan worden gehonoreerd. Nu in het Studentenstatuut is bepaald dat de instemming van de Domeinvoorzitter is vereist kan verweerder niet een afwijzing in bezwaar handhaven onder verwijzing naar een motivering die los staat van de situatie in het domein. De voorzieningenrechter stelt vast dat in zoverre de motivering van de bestreden beslissing tekortschiet, nu deze niet is afgestemd op de situatie in het domein terwijl de Domeinvoorzitter geen concrete motivering heeft gegeven. Voorts acht de voorzieningenrechter daarbij van belang dat verweerder heeft beslist in afwijking van het advies van de geschillenadviescommissie.

2.10. Nu de stage reeds was geregeld, verzoeker feitelijk ook deze stage volgt, en de voorzieningenrechter van oordeel is dat verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt dat organisatorische problemen zich verzetten tegen een (tussentijdse) inschrijving van verzoeker, had de Domeinvoorzitter naar voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter in redelijkheid niet de instemming mogen weigeren. Verweerder heeft dit niet onderkend. De als gewichtige belangen naar voren gebrachte belangen en de uitspraken van het College in de zaken CBHO 2011/080, CBHO 2014/024 en CBHO 2014/037, waarop verweerder heeft gewezen, leiden niet tot een ander oordeel, reeds niet omdat die uitspraken niet zien op het studiejaar 2014-2015 en daarvoor sprake was van minder strikt beleid.

2.11. De voorzieningenrechter zal bepalen dat verzoeker zal worden behandeld als ware hij per 1 september 2014 aan de Hogeschool van Amsterdam ingeschreven voor de opleiding Human Resource Management, totdat en zodra, conform het bepaalde in artikel 8:85 van de Awb, het beroep door verzoeker wordt ingetrokken of het College op het ingestelde beroep heeft beslist.

2.12. Verweerder wordt op de navolgende wijze in de proceskosten verwezen.

3. <u>Beslissing</u>

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

I. bepaalt dat verzoeker door verweerder wordt behandeld als ware hij met ingang van 1 september 2014 aan de Hogeschool van Amsterdam ingeschreven voor de opleiding Human Resource Management;

II. veroordeelt verweerder tot vergoeding van bij verzoeker in verband met de behandeling van het verzoek opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.002,40 (zegge: duizendentwee euro en veertig cent), waarvan € 980,00 (zegge: negenhonderdtachtig euro) is toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand en € 22,40 (zegge: tweeëntwintig euro en veertig cent) aan reiskosten van verzoeker;

III. gelast dat verweerder aan verzoeker het door hem betaalde griffierecht voor de behandeling van het verzoek ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2014/302
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Troostwijk en Kleijn
Datum uitspraak	:	23 september 2015
Partijen	:	Appellant en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	aanmelden bekostiging belangenafweging collegegeld financiële belang inschrijving inschrijvingsprocedure, 3 organisatorische problemen stage studieresultaten terugwerkende kracht tussentijdse inschrijving voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.32, lid 4 WHW: artikel 7.33, lid 1 WHW: artikel 7.37, lid 2
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Verweerder heeft gesteld dat organisatorische problemen aan inschrijving in de weg staan, maar van problemen die concreet in dit geval voor de domeinvoorzitter speelden, is niet gebleken. Gegeven de mogelijkheid voor studenten de (reguliere) inschrijving af te ronden vlak voor aanvang van het nieuwe studiejaar is ook niet eenvoudig voorstelbaar dat een inschrijving die kort daarna tot stand komt zwaarwegende organisatorische problemen oplevert, zeker niet als het voor een bepaalde opleiding om een zeer beperkt aantal studenten gaat. Ook de geschillenadviescommissie, die tot gegrondverklaring van het bezwaar van appellant had geadviseerd, heeft hierop gewezen en gesteld dat studenten een hoge prijs betalen voor te late aanmelding, terwijl het volgens verweerder gaat om een "verwaarloosbaar" klein aantal te late aanmeldingen. Nu de inschrijving van appellant zodanig tijdig vóór 1 oktober had kunnen worden gerealiseerd dat de instelling geen rijksbekostiging mis zou lopen, legt het financiële belang geen gewicht in de schaal. Het belang dat de regels met betrekking tot tijdige inschrijving eenvoudig en strak kunnen worden gehanteerd is een mee te wegen belang, maar bij het relatief beperkte aantal inschrijvingen in de eerste weken van september niet een belang dat zo zwaar mag wegen dat de belangen van de studenten daarvoor zonder meer moeten wijken. Het College wijst in dit verband ook op zijn uitspraken van 30 maart 2015, CBHO 2014/043.5, en 29 april 2015, CBHO 2015/027. 2.6. Nu aannemelijk is dat verweerder het feitelijk voor appellant onmogelijk heeft gemaakt vóór 1 oktober 2014 het verschuldigde collegegeld te voldoen, kan in dit geval aan appellant het bepaalde in artikel 7.37, tweede lid, van de WHW niet worden tegengeworpen. Uiteraard zal appellant na inschrijving alsnog (het nog niet betaalde deel van) het verschuldigde collegegeld moeten betalen. 2.7. Het College komt tot de slotsom dat de belangenafweging die aan de afwijzing van het verzoek tot tussentijdse inschrijving ten grondslag heeft gelegen, voor zover die afweging kenbaar is, de rechterlijke toetsing niet kan doorstaan. Nu de afweging van de naar voren gebrachte belangen niet anders dan in het voordeel van appellant kan uitvallen, ziet het College aanleiding de beslissing van 19 november 2014 te vernietigen, de beslissing van 18 september 2014 te herroepen en verweerder met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Awb op te dragen appellant alsnog voor zijn

opleiding in te schrijven met ingang van 18 september 2014, de datum waarop hij aanvankelijk afwijzend op zijn verzoek om inschrijving heeft beslist.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Bestuur van de Hogeschool van Amsterdam,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 september 2014 is namens de domeinvoorzitter geweigerd appellant met terugwerkende kracht per 1 september 2014, dan wel tussentijds voor het studiejaar 2014-2015 aan de Hogeschool van Amsterdam in te schrijven voor de opleiding Human Resource Management.

Bij beslissing van 19 november 2014 heeft verweerder het daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Appellant heeft tegen deze beslissing beroep ingesteld en tevens de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Bij uitspraak van 26 januari 2015 heeft de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen toegewezen en bepaald dat verzoeker door verweerder wordt behandeld als ware hij met ingang van 1 september 2014 aan de Hogeschool van Amsterdam ingeschreven voor de opleiding Human Resource Management.

De enkelvoudige kamer van het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 8 juli 2015, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Sussenbach, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, zijn verschenen.

De behandeling ter zitting is geschorst en de zaak is verwezen naar een meervoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 20 juli 2015, waar appellant, bijgestaan door mr. Sussenbach, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.32, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), zoals dat luidt ten tijde hier van belang, geschiedt de inschrijving voor een opleiding voor het gehele studiejaar. Indien de inschrijving in de loop van het studiejaar plaatsvindt, geldt zij voor het resterende gedeelte van het studiejaar.
Ingevolge artikel 7.33, eerste lid, van de WHW, voor zover hier van belang, geschiedt de inschrijving overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard. Ingevolge artikel 7.37, tweede lid, van de WHW wordt tot de inschrijving niet overgegaan, dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan of het verschuldigde examengeld is voldaan.

2.2. In artikel 4.2, tweede lid, van het Algemeen Deel van het Studentenstatuut van de Hogeschool van Amsterdam is bepaald dat voor inschrijving in de loop van het studiejaar de instemming van de domeinvoorzitter is vereist. Dit artikellid bepaalt ook, in navolging van artikel 7.32, vierde lid, van de WHW, dat de inschrijving in de loop van het studiejaar geldt voor de resterende periode van dat studiejaar.

Ingevolge het bepaalde in artikel 4.2, vierde lid, van het Algemeen Deel van het Studentenstatuut dient de inschrijving te zijn voltooid voor het begin van het studiejaar, tenzij sprake is van een tussentijdse inschrijving als bedoeld in het tweede lid.

2.3. Hoewel uit het hiervoor weergegeven wettelijke kader volgt dat de hoofdregel is dat studenten hun inschrijvingsprocedure moeten hebben afgerond voor aanvang van het desbetreffende studiejaar, en inschrijving met terugwerkende kracht niet mogelijk is, wordt zowel in artikel 7.32, vierde lid, van de WHW als in artikel 4.2 van het Algemeen Deel van het Studentenstatuut de mogelijkheid van tussentijdse inschrijving geboden, zij het dat daarvoor volgens laatstgenoemde bepaling dan de instemming van de domeinvoorzitter is vereist.
Bij de beantwoording van de vraag of al dan niet met een tussentijdse inschrijving kan worden ingestemd moet de domeinvoorzitter een inzichtelijke belangenafweging maken. De domeinvoorzitter is in staat die belangenafweging te maken omdat juist hij zicht heeft op mogelijke organisatorische en andere problemen die zich bij de opleiding zouden kunnen voordoen indien zich na aanvang van het studiejaar een of meer studenten aanmelden die zouden moeten worden ingeschreven, terwijl met hun komst geen rekening is gehouden. Daarbij moet de domeinvoorzitter ook rekening houden met administratieve en financiële belangen van de instelling, omdat tussentijdse inschrijving beslag legt op de administratieve capaciteit van de onderwijsinstelling en haar bekostiging mede wordt bepaald door het aantal studenten dat op 1 oktober van het desbetreffende studiejaar aan de instelling is ingeschreven.
Studenten die vergevorderd zijn met hun studie hebben een groot belang om (alsnog) te worden ingeschreven ter voorkoming van vertraging in de afronding van de studie. Ook bijvoorbeeld het voorkomen van het vervallen van studieresultaten of het kunnen volgen van een voorziene stage zijn zwaarwegende belangen die bij de afweging kunnen, dan wel moeten, worden betrokken.

2.4. Tussen partijen is niet in geschil dat appellant zich – in ieder geval – vóór 1 oktober 2014 voor zijn opleiding heeft aangemeld. Hij volgde op dat moment een voor zijn opleiding verplichte stage.

2.5. Verweerder heeft gesteld dat organisatorische problemen aan inschrijving in de weg staan, maar van problemen die concreet in dit geval voor de domeinvoorzitter speelden, is niet gebleken. Gegeven de mogelijkheid voor studenten de (reguliere) inschrijving af te ronden vlak voor aanvang van het nieuwe studiejaar is ook niet eenvoudig voorstelbaar dat een inschrijving die kort daarna tot stand komt zwaarwegende organisatorische problemen oplevert, zeker niet als het voor een bepaalde opleiding om een zeer beperkt aantal studenten gaat. Ook de geschillenadviescommissie, die tot gegrondverklaring van het bezwaar van appellant had geadviseerd, heeft hierop gewezen en gesteld dat studenten een hoge prijs betalen voor te late aanmelding, terwijl het volgens verweerder gaat om een "verwaarloosbaar" klein aantal te late aanmeldingen. Nu de inschrijving van appellant zodanig tijdig vóór 1 oktober had kunnen worden gerealiseerd dat de instelling geen rijksbekostiging mis zou lopen, legt het financiële belang geen gewicht in de schaal. Het belang dat de regels met betrekking tot tijdige inschrijving eenvoudig en strak kunnen worden gehanteerd is een mee te wegen belang, maar bij het relatief beperkte aantal inschrijvingen in de eerste weken van september niet een belang dat zo zwaar mag wegen dat de belangen van de studenten daarvoor zonder meer moeten wijken. Het College wijst in dit verband ook op zijn uitspraken van 30 maart 2015, CBHO 2014/043.5, en 29 april 2015, CBHO 2015/027.

2.6. Nu aannemelijk is dat verweerder het feitelijk voor appellant onmogelijk heeft gemaakt vóór 1 oktober 2014 het verschuldigde collegegeld te voldoen, kan in dit geval aan appellant het bepaalde in artikel 7.37, tweede lid, van de WHW niet worden tegengeworpen. Uiteraard zal appellant na inschrijving alsnog (het nog niet betaalde deel van) het verschuldigde collegegeld moeten betalen.

2.7. Het College komt tot de slotsom dat de belangenafweging die aan de afwijzing van het verzoek tot tussentijdse inschrijving ten grondslag heeft gelegen, voor zover die afweging kenbaar is, de rechterlijke toetsing niet kan doorstaan. Nu de afweging van de naar voren gebrachte belangen niet anders dan in het voordeel van appellant kan uitvallen, ziet het College aanleiding de beslissing van 19 november 2014 te vernietigen, de beslissing van 18 september 2014 te herroepen en verweerder met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Awb op te dragen appellant alsnog voor zijn opleiding in te schrijven met ingang van 18 september 2014, de datum waarop hij aanvankelijk afwijzend op zijn verzoek om inschrijving heeft beslist.

2.8. Verweerder wordt op de navolgende wijze in de kosten van de procedures verwezen.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van 19 november 2014;
III. herroept de beslissing van 18 september 2014;
IV. bepaalt dat appellant voor het studiejaar 2014-2015 voor de opleiding Human Resource Management aan de Hogeschool van Amsterdam wordt ingeschreven met ingang van 18 september 2014;
V. bepaalt dat deze uitspraak in zoverre in de plaats treedt van de beslissing van 18 september 2014;
VI. veroordeelt verweerder tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het bezwaar en beroep opgekomen kosten tot een bedrag van € 2.494,80 (zegge: tweeduizend en vierhonderdvierennegentig euro en tachtig cent), waarvan € 2.450,00 (zegge: tweeduizend en vierhonderdvijftig euro) is toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand en € 44,80 (zegge: vierenveertig euro en tachtig cent) aan reiskosten van appellant;
VII. gelast dat verweerder aan appellant het door hem betaalde griffierecht voor de behandeling van het beroep ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2014/303
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Hoogvliet, Verheij
Datum uitspraak	:	11 juni 2015
Partijen	:	Appellant en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	(voldoening) Collegegeld Betalingsmachtiging Inschrijving SIS-systeem Schadevergoeding Studielink Terugwerkende kracht
Artikelen	:	WHW artikel 7.34 WHW artikel 7.37 WHW artikel 7.47 WHW artikel 15.2
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.1 In de stukken bevindt zich een brief van 23 september 2013 van het Hoofd Centrale Studentenadministratie gericht aan appellant. In die brief is vermeld dat uit de administratie is gebleken dat appellant op dat moment niet stond ingeschreven als student aan de Hogeschool van Amsterdam voor het studiejaar 2013-2014. Verder is vermeld dat appellant zonder inschrijving vanaf 1 september 2013 geen onderwijs kan volgen, geen gebruik kan maken van de faciliteiten van de hogeschool en er geen studiepunten toegekend kunnen worden. Appellant heeft gesteld dat hij zich naar aanleiding van de brief en een sms met soortgelijke strekking alsnog handmatig heeft ingeschreven en in overleg met een medewerker van de Centrale Studentenadministratie € 391,00 heeft overgemaakt bestaande uit twee maanden collegegeld en administratiekosten. Ook heeft appellant gesteld dat hij sinds de handmatige inschrijving en overmaking van voornoemd bedrag niets meer van de hogeschool heeft vernomen wat betreft zijn inschrijving voor de opleiding Maatschappelijk Werk en Dienstverlening. Uit de in het dossier aanwezige stukken blijkt ook niet dat appellant na 23 september 2013 door de hogeschool ervan op de hoogte is gebracht dat zijn inschrijving niet op juiste wijze tot stand is gekomen. Gelet hierop en gelet op de door appellant gestelde en niet door de hogeschool met stukken weerlegde omstandigheden dat hij wel onderwijs kon volgen, hij op de klassenlijsten was vermeld, hij kon inloggen in het account van de hogeschool en het SIS-systeem, hij tentamens kon maken en de door hem daarvoor behaalde studieresultaten ook werden vermeld in het SIS-systeem, heeft het college van bestuur onvoldoende gemotiveerd dat appellant kon weten dat zijn inschrijving niet was voltooid. Dat het door appellant betaalde deel van het collegegeld à € 391,00 is teruggestort, leidt niet tot een ander oordeel. Uit de stukken blijkt dat appellant dat bedrag vanaf zijn betaalrekening heeft betaald en dat de hogeschool het op de rekening van zijn vader heeft teruggestort. Door het door appellant betaalde deel van het collegegeld op een andere rekening terug te storten kon de hogeschool er niet zonder meer van uitgaan dat appellant wist dat zijn inschrijving uiteindelijk niet tot stand was gekomen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 7 februari 2014 heeft het college van bestuur het verzoek van appellant om met terugwerkende kracht te worden ingeschreven per 1 september 2013 voor de opleiding Maatschappelijk Werk en Dienstverlening afgewezen. Voorts heeft het college van bestuur bij die beslissing appellant om betaling van zes maanden collegegeld verzocht, omdat hij in de periode van begin september 2013 tot eind januari 2014 onderwijs heeft gevolgd zonder dat daarvoor collegegeld is betaald.

Bij beslissing van 2 december 2014 heeft het college van bestuur het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 23 december 2014, beroep ingesteld. De gronden van beroep zijn aangevuld bij brief van 13 februari 2015.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 mei 2015 waar appellant, bijgestaan door mr. E. Bruijn, advocaat te Amsterdam, is verschenen. Het college van bestuur is met kennisgeving van afwezigheid niet verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Aan de beslissing van 2 december 2014 heeft het college van bestuur ten grondslag gelegd dat appellant zich niet op juiste wijze voor 1 oktober 2013 had ingeschreven voor de opleiding Maatschappelijk Werk en Dienstverlening, omdat de betalingsmachtiging ontbrak. Het door appellant in Studielink gedane verzoek om inschrijving is daarom ongedaan gemaakt en het door appellant betaalde bedrag aan collegegeld à € 391,00 is teruggestort, aldus het college van bestuur. Volgens het college van bestuur heeft appellant dan ook vanaf 1 september 2013 tot eind januari 2014 gebruik gemaakt van onderwijsfaciliteiten zonder dat hij daarvoor collegegeld heeft betaald. Daarom vordert het van appellant de betaling van schadevergoeding ter hoogte van zes maanden collegegeld.

2.2 Appellant betoogt dat het college van bestuur miskent dat hij niet kon weten dat zijn inschrijving voor de opleiding Maatschappelijk Werk en Dienstverlening niet goed was afgerond en dat er juist fouten zijn gemaakt door de hogeschool. Hiertoe voert hij aan dat hij eind september 2013 zowel een brief als een sms van de hogeschool heeft ontvangen betreffende zijn inschrijving. Daaruit bleek dat zijn inschrijving nog niet was afgerond. Naar aanleiding daarvan heeft appellant zich alsnog voor 1 oktober 2014 handmatig ingeschreven, omdat hij op dat moment niet beschikte over een DigiD. Ook heeft hij toen op advies van een medewerker van de Centrale Studentenadministratie € 391,00 overgemaakt bestaande uit twee maanden collegegeld en administratiekosten, aldus appellant. Ook brengt appellant naar voren dat hij in de periode van 1 september 2013 tot en met eind januari altijd in staat is geweest onderwijs te volgen, dat hij op de klassenlijst stond, dat hij kon inloggen in het account van de hogeschool en het SIS-systeem, dat hij tentamens kon maken en dat de door hem daarvoor behaalde studieresultaten ook werden vermeld in het SIS-systeem. Pas eind januari 2014 kwam hij er via de Dienst Onderwijs Uitvoering achter dat zijn inschrijving niet was voltooid, zo stelt appellant.

2.2.1 In de stukken bevindt zich een brief van 23 september 2013 van het Hoofd Centrale Studentenadministratie gericht aan appellant. In die brief is vermeld dat uit de administratie is gebleken dat appellant op dat moment niet stond ingeschreven als student aan de Hogeschool van Amsterdam voor het studiejaar 2013-2014. Verder is vermeld dat appellant zonder inschrijving vanaf 1 september 2013 geen onderwijs kan volgen, geen gebruik kan maken van de faciliteiten van de hogeschool en er geen studiepunten toegekend kunnen worden. Appellant heeft gesteld dat hij zich naar aanleiding van de brief en een sms met soortgelijke strekking alsnog handmatig heeft ingeschreven en in overleg met een medewerker van de Centrale Studentenadministratie € 391,00 heeft overgemaakt bestaande uit twee maanden collegegeld en administratiekosten. Ook heeft appellant gesteld dat hij sinds de handmatige inschrijving en overmaking van voornoemd bedrag niets meer van de hogeschool heeft vernomen wat betreft zijn inschrijving voor de opleiding Maatschappelijk Werk en Dienstverlening. Uit de in het dossier aanwezige stukken blijkt ook niet dat appellant na 23 september 2013 door de hogeschool ervan op de hoogte is gebracht dat zijn inschrijving niet op juiste wijze tot stand is gekomen. Gelet hierop en gelet op de door appellant gestelde en niet door de hogeschool met stukken weerlegde omstandigheden dat hij wel onderwijs kon volgen, hij op de klassenlijsten was vermeld, hij kon inloggen in het account van de hogeschool en het SIS-systeem, hij tentamens kon maken en de door hem daarvoor behaalde

studieresultaten ook werden vermeld in het SIS-systeem, heeft het college van bestuur onvoldoende gemotiveerd dat appellant kon weten dat zijn inschrijving niet was voltooid. Dat het door appellant betaalde deel van het collegegeld à € 391,00 is teruggestort, leidt niet tot een ander oordeel. Uit de stukken blijkt dat appellant dat bedrag vanaf zijn betaalrekening heeft betaald en dat de hogeschool het op de rekening van zijn vader heeft teruggestort. Door het door appellant betaalde deel van het collegegeld op een andere rekening terug te storten kon de hogeschool er niet zonder meer van uitgaan dat appellant wist dat zijn inschrijving uiteindelijk niet tot stand was gekomen.

Het betoog slaagt.

2.3 Het beroep is gegrond. De beslissing van het college van bestuur van 2 december 2014 dient te worden vernietigd. Het college van bestuur dient binnen zes weken na verzending van deze uitspraak een nieuwe beslissing te nemen.

2.4 Het college van bestuur dient op navolgende wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van 2 december 2014, kenmerk G040314BOU;
III. draagt het college van bestuur op om binnen zes weken na verzending van deze uitspraak een nieuwe beslissing te nemen;
IV. veroordeelt het college van bestuur tot vergoeding aan appellant van de bij hem in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 980,00 (zegge: negenhondertachtig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende bijstand;
V. gelast dat het college van bestuur aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2014/304
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	19 mei 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	beoordeling bindend negatief studieadvies BNSA bijzondere omstandigheden causaal verband gelijkheidsbeginsel mantelzorg studieadviseur
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.1. Volgens een door verweerder overgelegde, door appellante niet betwiste, lijst met contactmomenten tussen de universiteit en appellante zijn haar gedurende het studiejaar 2013-2014 een aantal studievoortgangsoverzichten en berichten over een mogelijk bnsa gestuurd. Voorts is niet in geschil dat haar op 18 juli 2014 per e-mail een voornemen tot het geven van een bnsa is gestuurd, waarop zij niet binnen de in dat voornemen gestelde termijn heeft gereageerd. Uit het voorgaande volgt dat het College van Bestuur overeenkomstig artikel 7.8b, vierde lid, van de WHW, heeft gehandeld. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij niet in staat was tijdig op het voornemen te reageren. (…) 2.3.1. Appellante heeft bij verweerder als persoonlijke omstandigheden aangevoerd dat zij vanaf het begin van het studiejaar 2013-2014 problemen heeft gehad met het vinden van een woning, waardoor zij veel moest reizen, en dat zij gedurende dat studiejaar drie keer is verhuisd. Hier heeft haar studie onder geleden, te meer nu zij met psychische problemen kampte. In april 2014 heeft zij contact opgenomen met haar voormalig studieadviseur, omdat zij zich door de hectiek van een verhuizing had vergeten zich in te schrijven voor een tentamen in het enige nog niet door haar gehaalde propedeusevak, aldus appellante. De e-mail van 20 november 2014 bevat geen informatie over wanneer appellante in het studiejaar 2013-2014 haar persoonlijke omstandigheden bij haar studieadviseur heeft gemeld. Nu die omstandigheden reeds in het studiejaar 2012 2013 speelden, heeft verweerder haar terecht tegengeworpen dat zij zich daarmee niet tijdig in het studiejaar 2013-2014 bij haar studieadviseur heeft gemeld. (…) 2.4.1. Appellante heeft haar huisvestingsproblemen als directe aanleiding voor haar studieresultaten aangevoerd. In het licht hiervan en gelet op hetgeen in 2.3.1 is overwogen, heeft verweerder terecht niet het causale verband tussen haar medische situatie en haar studieresultaten aangenomen. Verweerder hoefde derhalve geen nader onderzoek te laten verrichten. (…) 2.5.1. Verweerder heeft de door appellante aangevoerde omstandigheid dat zij haar propedeuse op slechts één vak na heeft gehaald bij zijn beoordeling betrokken. Die omstandigheid betekent niet dat die beoordeling ondeugdelijk is, nu die omstandigheid moet worden geacht te zijn verdisconteerd in de regel dat een bnsa wordt gegeven aan een student die niet binnen twee jaar zijn propedeuse heeft gehaald. (…) 2.6.1. Het door appellante ingeroepen geval van een medestudent is niet vergelijkbaar met haar geval, reeds nu zij niet heeft aangevoerd

mantelzorg te geven.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 juli 2014 heeft het College van Bestuur aan appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: bnsa) gegeven.

Bij beslissing van 18 november 2014 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 april 2015, waar appellante, bijgestaan door haar advocaat mr. H.J. Brouwer, advocaat te Zeist, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Verweerder heeft in de bestreden beslissing geoordeeld dat de door appellante aangevoerde omstandigheden niet een uitzondering rechtvaardigen op de regel dat een bnsa wordt gegeven aan een student die niet binnen twee jaar zijn propedeuse heeft gehaald. Hierbij heeft verweerder in aanmerking genomen dat appellante weliswaar persoonlijke omstandigheden naar voren heeft gebracht, maar deze niet tijdig bij haar studieadviseur heeft gemeld en een causaal verband tussen haar medische situatie en haar studieresultaten niet aannemelijk is.

2.2. Appellante voert aan dat verweerder heeft miskend dat het College van Bestuur in strijd met artikel 7.8b, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), heeft gehandeld door haar geen waarschuwing en een redelijke termijn te geven en haar niet te horen.

2.2.1. Volgens een door verweerder overgelegde, door appellante niet betwiste, lijst met contactmomenten tussen de universiteit en appellante zijn haar gedurende het studiejaar 2013-2014 een aantal studievoortgangsoverzichten en berichten over een mogelijk bnsa gestuurd. Voorts is niet in geschil dat haar op 18 juli 2014 per e-mail een voornemen tot het geven van een bnsa is gestuurd, waarop zij niet binnen de in dat voornemen gestelde termijn heeft gereageerd.

Uit het voorgaande volgt dat het College van Bestuur overeenkomstig artikel 7.8b, vierde lid, van de WHW, heeft gehandeld. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij niet in staat was tijdig op het voornemen te reageren.

2.3. Voorts voert appellante aan dat verweerder haar ten onrechte heeft tegengeworpen dat zij haar persoonlijke omstandigheden niet tijdig bij haar studieadviseur heeft gemeld. Zij verwijst hierbij naar een e-mail van 20 november 2014 van haar voormalig studieadviseur.

2.3.1. Appellante heeft bij verweerder als persoonlijke omstandigheden aangevoerd dat zij vanaf het begin van het studiejaar 2013-2014 problemen heeft gehad met het vinden van een woning, waardoor zij veel moest reizen, en dat zij gedurende dat studiejaar drie keer is verhuisd. Hier heeft haar studie onder geleden, te meer nu zij met psychische problemen kampte. In april 2014 heeft zij contact opgenomen met haar voormalig studieadviseur, omdat zij zich door de hectiek van een verhuizing had vergeten zich in te schrijven voor een tentamen in het enige nog niet door haar gehaalde propedeusevak, aldus appellante.

De e-mail van 20 november 2014 bevat geen informatie over wanneer appellante in het studiejaar 2013-2014 haar persoonlijke omstandigheden bij haar studieadviseur heeft gemeld. Nu

die omstandigheden reeds in het studiejaar 2012-2013 speelden, heeft verweerder haar terecht tegengeworpen dat zij zich daarmee niet tijdig in het studiejaar 2013-2014 bij haar studieadviseur heeft gemeld.

2.4. Appellante voert verder aan dat verweerder haar medische situatie ondeugdelijk bij de bestreden beslissing heeft betrokken. Volgens haar is haar ziekte van langdurige aard en had verweerder hiernaar nader onderzoek moeten laten verrichten, alvorens de bestreden beslissing te nemen.

2.4.1. Appellante heeft haar huisvestingsproblemen als directe aanleiding voor haar studieresultaten aangevoerd. In het licht hiervan en gelet op hetgeen in 2.3.1 is overwogen, heeft verweerder terecht niet het causale verband tussen haar medische situatie en haar studieresultaten aangenomen. Verweerder hoefde derhalve geen nader onderzoek te laten verrichten.

2.5. Appellant voert aan dat de door verweerder gemaakte belangenafweging ondeugdelijk is, nu zij haar propedeuse op slechts één vak na heeft gehaald.

2.5.1. Verweerder heeft de door appellante aangevoerde omstandigheid dat zij haar propedeuse op slechts één vak na heeft gehaald bij zijn beoordeling betrokken. Die omstandigheid betekent niet dat die beoordeling ondeugdelijk is, nu die omstandigheid moet worden geacht te zijn verdisconteerd in de regel dat een bnsa wordt gegeven aan een student die niet binnen twee jaar zijn propedeuse heeft gehaald.

2.6. Ten slotte doet appellante een beroep op het gelijkheidsbeginsel. Hiertoe verwijst zij naar het geval van een medestudent die onder meer wegens het geven van mantelzorg aan zijn moeder studievertraging heeft opgelopen en geen bnsa is gegeven.

2.6.1. Het door appellante ingeroepen geval van een medestudent is niet vergelijkbaar met haar geval, reeds nu zij niet heeft aangevoerd mantelzorg te geven.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/308
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Borman, Kleijn
Datum uitspraak	:	2 april 2015
Partijen	:	Appellante en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Belangenafweging (tussentijdse) Inschrijving Finale geschillenbeslechting Financiële belangen Laatinschrijvers Motivering Organisatorische problemen Peildatum Precedentwerking Zelf voorzien
Artikelen	:	WHW artikel 7.32 lid 1 WHW artikel 7.33 lid 1 WHW artikel 7.37 lid 2 Awb artikel 8:72 lid 4 Studentenstatuut HvA Algemeen deel artikel 4.2 lid 2 Studentenstatuut HvA Algemeen deel artikel 4.2 lid 4
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. (…) Bij de beantwoording van de vraag of al dan niet met een tussentijdse inschrijving kan worden ingestemd moet de domeinvoorzitter een inzichtelijke belangenafweging maken. De domeinvoorzitter is in staat die belangenafweging te maken omdat juist hij zicht heeft op mogelijke organisatorische en andere problemen die zich bij de opleiding zouden kunnen voordoen indien zich na aanvang van het studiejaar een of meer studenten aanmelden die zouden moeten worden ingeschreven, terwijl met hun komst geen rekening is gehouden. Daarbij moet de domeinvoorzitter ook rekening houden met administratieve en financiële belangen van de instelling, omdat tussentijdse inschrijving beslag legt op de administratieve capaciteit van de onderwijsinstelling en haar bekostiging mede wordt bepaald door het aantal studenten dat op 1 oktober van het desbetreffende studiejaar aan de instelling is ingeschreven. (…) 2.7. Het College stelt vast dat de domeinvoorzitter in dit geval niet heeft ingestemd met tussentijdse inschrijving, maar de belangenafweging die daaraan ten grondslag moet hebben gelegen is niet kenbaar. Verweerder heeft wel gesteld dat organisatorische problemen aan inschrijving in de weg staan, maar van problemen die concreet in dit geval voor de domeinvoorzitter speelden, is niet gebleken. Gegeven de mogelijkheid voor studenten de (reguliere) inschrijving af te ronden vlak voor aanvang van het nieuwe studiejaar is niet eenvoudig voorstelbaar dat een inschrijving die kort daarna tot stand komt zwaarwegende organisatorische problemen oplevert, zeker niet als het voor een bepaalde opleiding om een zeer beperkt aantal studenten gaat. Ook de geschillenadviescommissie, die tot gegrondverklaring van het bezwaar van appellante had geadviseerd, heeft hierop gewezen en gesteld dat studenten een hoge prijs betalen voor te late aanmelding, terwijl het volgens verweerder gaat om een "verwaarloosbaar" klein aantal te late aanmeldingen. 2.8. Het College stelt verder vast dat verweerder in dit geval wel een belangenafweging heeft gemaakt, maar een onderbouwing van de belangen van de onderwijsinstelling ontbreekt, zodat niet duidelijk kan worden hoe zwaar die belangen wegen. Nu de inschrijving van appellante zodanig tijdig vóór 1 oktober had kunnen worden gerealiseerd dat de instelling geen rijksbekostiging mis zou lopen, legt het financiële belang geen gewicht in de schaal. Nu genoegzaam aannemelijk is geworden dat verweerder feitelijk het

voor appellante onmogelijk heeft gemaakt vóór 1 oktober 2014 het verschuldigde collegegeld te voldoen, kan in dit geval aan appellante het bepaalde in artikel 7.37, tweede lid van de WHW niet worden tegengeworpen. Uiteraard zal appellante na inschrijving alsnog het verschuldigde collegegeld moeten betalen. Het belang dat de regels met betrekking tot tijdige inschrijving eenvoudig en strak kunnen worden gehanteerd is een mee te wegen belang, maar bij het relatief beperkte aantal inschrijvingen in de eerste weken van september niet een belang dat zo zwaar mag wegen dat de belangen van de studenten daarvoor zonder meer moeten wijken.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissingen van 15 en 22 september 2014 is geweigerd appellante voor het studiejaar 2014-2015 aan de Hogeschool van Amsterdam in te schrijven voor de opleiding Sociaal Pedagogische Hulpverlening.

Bij beslissing van 19 november 2014 heeft verweerder het daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Appellante heeft tegen deze beslissing bij het College beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het beroep is ter zitting behandeld op 11 maart 2015, waar appellante, bijgestaan door W. Russon, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.32, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), zoals dat luidt ten tijde hier van belang, geschiedt de inschrijving voor een opleiding voor het gehele studiejaar. Indien de inschrijving in de loop van het studiejaar plaatsvindt, geldt zij voor het resterende gedeelte van het studiejaar.
Ingevolge artikel 7.33, eerste lid, van de WHW, voor zover hier van belang, geschiedt de inschrijving overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard.
Ingevolge artikel 7.37, tweede lid, van de WHW wordt tot de inschrijving niet overgegaan, dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan of het verschuldigde examengeld is voldaan.

2.2. In artikel 4.2, tweede lid, van het Algemeen Deel van het Studentenstatuut van de Hogeschool van Amsterdam is bepaald dat voor inschrijving in de loop van het studiejaar de instemming van de domeinvoorzitter is vereist. Dit artikellid bepaalt ook, in navolging van artikel 7.32, vierde lid, van de WHW, dat de inschrijving in de loop van het studiejaar geldt voor de resterende periode van dat studiejaar.
Ingevolge het bepaalde in artikel 4.2, vierde lid, van het Algemeen Deel van het Studentenstatuut dient de inschrijving te zijn voltooid voor het begin van het studiejaar, tenzij sprake is van een tussentijdse inschrijving als bedoeld in het tweede lid.

2.3. Hoewel uit het hiervoor weergegeven wettelijke kader volgt dat de hoofdregel is dat studenten hun inschrijvingsprocedure moeten hebben afgerond voor aanvang van het desbetreffende studiejaar, en inschrijving met terugwerkende kracht niet mogelijk is, wordt zowel in artikel 7.32, vierde lid, van de WHW als in artikel 4.2 van het Algemeen Deel van het Studentenstatuut de mogelijkheid van tussentijdse inschrijving geboden, zij het dat daarvoor volgens laatstgenoemde bepaling dan de instemming van de domeinvoorzitter is vereist.

Bij de beantwoording van de vraag of al dan niet met een tussentijdse inschrijving kan worden ingestemd moet de domeinvoorzitter een inzichtelijke belangenafweging maken. De domeinvoorzitter is in staat die belangenafweging te maken omdat juist hij zicht heeft op mogelijke organisatorische en andere problemen die zich bij de opleiding zouden kunnen voordoen indien zich na aanvang van het studiejaar een of meer studenten aanmelden die zouden moeten worden ingeschreven, terwijl met hun komst geen rekening is gehouden. Daarbij moet de domeinvoorzitter ook rekening houden met administratieve en financiële belangen van de instelling, omdat tussentijdse inschrijving beslag legt op de administratieve capaciteit van de onderwijsinstelling en haar bekostiging mede wordt bepaald door het aantal studenten dat op 1 oktober van het desbetreffende studiejaar aan de instelling is ingeschreven.

2.4. Studenten die vergevorderd zijn met hun studie hebben een groot belang om (alsnog) te worden ingeschreven ter voorkoming van vertraging in de afronding van de studie. Ook bijvoorbeeld het voorkomen van het vervallen van studieresultaten of het kunnen volgen van een voorziene stage zijn zwaarwegende belangen die bij de afweging kunnen, dan wel moeten, worden betrokken.

2.5. In ieder geval de hiervoor beschreven belangen van onderwijsinstelling en student moeten bij de afweging worden betrokken.

2.6. Tussen partijen is niet in geschil dat appellante zich op 12 september 2014 voor haar opleiding heeft aangemeld en dat de inschrijving dus niet voor het begin van het studiejaar was afgerond.

2.7. Het College stelt vast dat de domeinvoorzitter in dit geval niet heeft ingestemd met tussentijdse inschrijving, maar de belangenafweging die daaraan ten grondslag moet hebben gelegen is niet kenbaar. Verweerder heeft wel gesteld dat organisatorische problemen aan inschrijving in de weg staan, maar van problemen die concreet in dit geval voor de domeinvoorzitter speelden, is niet gebleken. Gegeven de mogelijkheid voor studenten de (reguliere) inschrijving af te ronden vlak voor aanvang van het nieuwe studiejaar is niet eenvoudig voorstelbaar dat een inschrijving die kort daarna tot stand komt zwaarwegende organisatorische problemen oplevert, zeker niet als het voor een bepaalde opleiding om een zeer beperkt aantal studenten gaat. Ook de geschillenadviescommissie, die tot gegrondverklaring van het bezwaar van appellante had geadviseerd, heeft hierop gewezen en gesteld dat studenten een hoge prijs betalen voor te late aanmelding, terwijl het volgens verweerder gaat om een “verwaarloosbaar” klein aantal te late aanmeldingen.

2.8. Het College stelt verder vast dat verweerder in dit geval wel een belangen¬afweging heeft gemaakt, maar een onderbouwing van de belangen van de onderwijsinstelling ontbreekt, zodat niet duidelijk kan worden hoe zwaar die belangen wegen. Nu de inschrijving van appellante zodanig tijdig vóór 1 oktober had kunnen worden gerealiseerd dat de instelling geen rijksbekostiging mis zou lopen, legt het financiële belang geen gewicht in de schaal. Nu genoegzaam aannemelijk is geworden dat verweerder feitelijk het voor appellante onmogelijk heeft gemaakt vóór 1 oktober 2014 het verschuldigde collegegeld te voldoen, kan in dit geval aan appellante het bepaalde in artikel 7.37, tweede lid van de WHW niet worden tegengeworpen. Uiteraard zal appellante na inschrijving alsnog het verschuldigde collegegeld moeten betalen. Het belang dat de regels met betrekking tot tijdige inschrijving eenvoudig en strak kunnen worden gehanteerd is een mee te wegen belang, maar bij het relatief beperkte aantal inschrijvingen in de eerste weken van september niet een belang dat zo zwaar mag wegen dat de belangen van de studenten daarvoor zonder meer moeten wijken.

2.9. Appellante beoogt inschrijving voor het derde jaar van haar studie. Zij heeft ter zitting toegelicht dat zij in het derde jaar stage moet lopen, dat deze al was geregeld en dat zij slechts één keer per week onderwijs hoeft te volgen. Appellante loopt op dit moment ook feitelijk stage en gaat één keer per week naar de Hogeschool. Zij heeft onweersproken gesteld dat dit niet tot organisatorische problemen heeft geleid. Bij het kunnen voortzetten van de studie heeft appellante een belang dat voor haar zwaar weegt. Dat, zoals verweerder heeft gesteld, in de toekomst het aantal laatinschrijvers mogelijk zal toenemen als gevolg van het niet strak hanteren van de inschrijvingstermijn, is een toekomstige onzekere gebeurtenis die thans geen gewicht in de schaal legt.

2.10. Het College komt tot de slotsom dat de belangenafweging die aan de afwijzing van het verzoek tot tussentijdse inschrijving ten grondslag heeft gelegen, voor zover die afweging kenbaar is, de rechterlijke toetsing niet kan doorstaan. Nu de afweging van de naar voren gebrachte belangen niet anders dan in het voordeel van appellante kan uitvallen, ziet het College aanleiding

de beslissing van 19 november 2014 te vernietigen, de beslissingen van 15 en 22 september 2014 te herroepen en verweerder met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Awb op te dragen appellante alsnog voor haar opleiding in te schrijven met ingang van de datum waarop hij aanvankelijk afwijzend op haar verzoek om inschrijving heeft beslist.

2.11. Anders dan verweerder lijkt voor te staan, leidt de uitspraak in de zaak CBHO 2014/037, waarin het College op basis van de in die zaak aangevoerde beroepsgronden een op die gronden toegespitst oordeel gaf, niet tot een ander oordeel, reeds niet omdat in deze zaak appellante zich in de eerste helft van september heeft gemeld.

2.12. Van voor vergoeding in aanmerking komende proceskosten is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van 19 november 2014;
III. herroept de beslissingen van 15 en 22 september 2014;
IV. bepaalt dat appellante voor het studiejaar 2014-2015 voor de opleiding Sociaal Pedagogische Hulpverlening aan de Hogeschool van Amsterdam wordt ingeschreven met ingang van 15 september 2014;
V. bepaalt dat deze uitspraak in zoverre in de plaats treedt van de beslissingen van 15 en 22 september 2014;
VI. gelast dat verweerder aan appellante het door haar betaalde griffierecht voor de behandeling van het beroep ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2014/311
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Scholten-Hinloopen en Van der Spoel
Datum uitspraak	:	28 april 2015
Partijen	:	Appellant en Hogeschool Utrecht
Trefwoorden	:	[restitutie] collegegeld [beëindiging] inschrijving [ondoelmatige besteding] rijksbijdrage
Artikelen	:	WHW: artikel 2.9 lid 1 WHW: artikel 7.42 lid 1 WHW: artikel 7.48 Inschrijvingsregeling HU 2013-2014: artikel 27 Inschrijvingsregeling HU 2013-2014: artikel 34a
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	Het College is van oordeel dat verweerder de beslissing van 9 september 2014 terecht in stand heeft gelaten. Onbetwist is dat appellant eerst op 31 juli 2014 een uitschrijvingsverzoek heeft gedaan. Verweerder is dan ook terecht van deze uitschrijfdatum uitgegaan. Dat appellant, naar hij stelt, zich niet eerder dan 16 juni 2014 had kunnen uitschrijven, kan, wat daar verder van zij, daaraan niet afdoen. Verweerder heeft derhalve terecht geconcludeerd dat, gelet op artikel 7.48, vierde lid, van de WHW en artikel 34a, tweede lid, van de Inschrijvingsregeling, geen aanleiding bestaat voor restitutie van het door appellant voldane collegegeld. Hetgeen appellant heeft aangevoerd over de mate waarin hij gebruik heeft gemaakt van het door de hogeschool geboden onderwijs, kan, gelet op artikel 7.48, vijfde lid, van de WHW, niet leiden tot een ander oordeel.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Utrecht, verweerder.

3. Procesverloop

Bij beslissing van 9 september 2014 heeft de directie van de faculteit Economie en Management van de hogeschool een verzoek van appellant om restitutie van acht termijnen van het hem voor het collegejaar 2013-2014 in rekening gebrachte collegegeld afgewezen.

Bij beslissing van 28 oktober 2014 heeft verweerder het door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 april 2015, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.M. Slump, werkzaam bij de hogeschool, zijn verschenen.

4. Overwegingen

4.1. Ingevolge artikel 7.42, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) beëindigt het instellingsbestuur op verzoek van degene die is ingeschreven voor een opleiding diens inschrijving met ingang van de volgende maand.

Ingevolge artikel 7.48, vierde lid, voor zover thans van belang, heeft de student aanspraak op terugbetaling van een twaalfde gedeelte van het door hem verschuldigde wettelijk collegegeld voor elke maand dat het studiejaar na beëindiging van zijn inschrijving duurt, tenzij een betalingsregeling als bedoeld in artikel 7.47, onderdeel b, is getroffen. Bij beëindiging van de inschrijving met ingang van juli of augustus heeft de student geen aanspraak op beëindiging van

betaling van de termijnen, bedoeld in artikel 7.47, onderdeel b, en op terugbetaling van het voor die maanden betaalde collegegeld, tenzij het instellingsbestuur dat anders heeft geregeld.

Ingevolge artikel 7.48, vijfde lid, wordt vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in het eerste tot en met het vierde lid, aangemerkt als ondoelmatige besteding van de rijksbijdrage, bedoeld in artikel 2.9, eerste lid.

In artikel 27, eerste lid, van de Inschrijvingsregeling HU 2013-2014 is bepaald dat terugbetaling van betaald collegegeld, eventueel onder aftrek van administratiekosten, is geregeld in de artikelen 32, 33, 34a, 35, 23, vierde lid, sub b en c, en 36, eerste lid, sub b, van de regeling.

In het tweede lid van dit artikel is bepaald dat terugbetaling of vermindering van collegegeld in andere gevallen dan onder het eerste lid beschreven niet is toegestaan.

In artikel 34a, tweede lid, onderdeel b, is bepaald dat indien de inschrijving is beëindigd per 1 juli of 1 augustus van het collegejaar geen restitutie van collegegeld plaatsvindt, met uitzondering van beëindiging van rechtswege in geval van overlijden van een student.

4.2. Aan de beslissing van 28 oktober 2014 ligt ten grondslag dat, samengevat weergegeven, appellant eerst op 31 juli 2014 een verzoek om uitschrijving heeft gedaan en dat er gelet op deze uitschrijfdatum geen aanleiding is voor restitutie van het door hem voldane collegegeld. Evenmin is voldaan aan de overige in de Inschrijvingsregeling neergelegde gronden voor restitutie, aldus verweerder.

4.3. Appellant betoogt dat de afwijzing van zijn verzoek onredelijk is, omdat hij in het collegejaar 2013-2014 geen onderwijs heeft genoten en geen gebruik heeft gemaakt van de faciliteiten van de hogeschool, met uitzondering van een vervangende opdracht gedurende maximaal een maand. Verder betoogt hij dat hij zich niet eerder dan 16 juni 2014 heeft kunnen uitschrijven, terwijl hij, zoals op zijn bachelordiploma is vermeld, reeds op 29 mei 2014 is geslaagd.

4.4. Verweerder heeft onbestreden toegelicht dat appellant aan het begin van het collegejaar 2013-2014 nog een laatste vak van de door hem gevolgde bacheloropleiding Business Management moest behalen. Op 30 september 2013 is hem de daarvoor uit te voeren opdracht bekend gemaakt. Deze opdracht heeft appellant op 29 mei 2014 bij de examinator ingeleverd. Op 13 juni 2014 heeft de examinator de beoordeling van de opdracht bekendgemaakt.

4.5. Het College is van oordeel dat verweerder de beslissing van 9 september 2014 terecht in stand heeft gelaten. Onbetwist is dat appellant eerst op 31 juli 2014 een uitschrijvingsverzoek heeft gedaan. Verweerder is dan ook terecht van deze uitschrijfdatum uitgegaan. Dat appellant, naar hij stelt, zich niet eerder dan 16 juni 2014 had kunnen uitschrijven, kan, wat daar verder van zij, daaraan niet afdoen. Verweerder heeft derhalve terecht geconcludeerd dat, gelet op artikel 7.48, vierde lid, van de WHW en artikel 34a, tweede lid, van de Inschrijvingsregeling, geen aanleiding bestaat voor restitutie van het door appellant voldane collegegeld. Hetgeen appellant heeft aangevoerd over de mate waarin hij gebruik heeft gemaakt van het door de hogeschool geboden onderwijs, kan, gelet op artikel 7.48, vijfde lid, van de WHW, niet leiden tot een ander oordeel.

Het betoog van appellant faalt.

4.6. Het beroep is ongegrond.

4.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

5. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2014/312 2014/312.1
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	26 januari 2015
Partijen	:	Verzoekster en CBE Hogeschool van Arnhem en Nijmegen
Trefwoorden	:	begeleiding bindend negatief studieadvies BNSA bijzondere omstandigheden kortsluiting persoonlijke omstandigheden voorlopige voorziening
Artikelen	:	Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:86 OER HAN: artikel 5.3 OER HAN: artikel 5.6
Uitspraak	:	ongegrond, verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.6.1. Uit hetgeen verzoekster in beroep naar voren heeft gebracht en uit de daarbij door haar overgelegde stukken komt naar voren dat verzoekster het vanwege haar persoonlijke omstandigheden in (een deel van) het studiejaar 2013-2014 niet gemakkelijk heeft gehad. Daarmee is echter niet gezegd dat die omstandigheden aanleiding hadden moeten geven af te zien van het verstrekken van een bindend negatief studieadvies. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter mocht verweerder zich op het standpunt stellen dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat de persoonlijke omstandigheden er voor haar het gehele studiejaar aan in de weg hebben gestaan te presteren op haar normale niveau, noch dat haar achterblijvende prestaties hun oorzaak vinden in een slechte begeleiding door de onderwijsinstelling. Zoals verweerder heeft vastgesteld heeft verzoekster zowel in de eerste tentamenperiode, als in de volgende en aan het eind van het studiejaar slecht gepresteerd. Uit de cijferlijst blijkt niet dat verzoekster juist in een specifieke periode onder haar kunnen heeft gepresteerd. De voorzieningenrechter ziet geen aanleiding te twijfelen aan hetgeen de studieloopbaanbegeleider heeft verklaard over het aantal gesprekken dat zij met verzoekster heeft gehad en de inhoud van die gesprekken. Net als verweerder acht de voorzieningenrechter niet aannemelijk dat de studieloopbaanbegeleider onvolledig over deze gesprekken heeft gerapporteerd. Zij heeft daarbij immers ook geen enkel belang. Steun voor dit oordeel kan bovendien worden gevonden in de eigen verklaring van verzoekster die immers stelt dat zij bepaalde informatie niet (tijdig) heeft verstrekt omdat die privézaken betrof. Pas in de procedure bij verweerder heeft verzoekster haar omstandigheden uitgebreid uit de doeken gedaan. Zelfs als ervan zou worden uitgegaan dat de begeleiding van verzoekster in de periode waarin zij die nodig had, te wensen heeft overgelaten, dan nog neemt dat niet weg dat de door verzoekster gedurende vrijwel het gehele studiejaar, en dus ook buiten die periode, geleverde prestaties van een dusdanig niveau zijn dat had moeten worden geoordeeld dat verweerder het bindend negatief studieadvies niet in stand had mogen laten. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoekster,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 juli 2014, gehandhaafd bij beslissing van 18 augustus 2014, heeft de directie van het Instituut Bedrijfskunde en Rechten, Faculteit Economie en Management van de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen aan verzoekster een bindend negatief studieadvies gegeven.

Bij brief van 3 september 2014 heeft verzoekster tegen deze beslissing beroep ingesteld bij verweerder.

Bij beslissing van 5 november 2014 heeft verweerder het beroep ongegrond verklaard.

Bij brief van 31 december 2014 heeft verzoekster tegen de beslissing van 5 november 2014 beroep ingesteld en de voorzitter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De voorzieningenrechter van het College heeft het verzoek en het beroep behandeld op 9 januari 2015, waar verzoekster, bijgestaan door haar gemachtigde mr. Y. Wong, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. L.H.J. Baars, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.2. In dit geval kan nader onderzoek naar het oordeel van de voorzieningenrechter redelijkerwijs niet bijdragen aan de beoordeling van de zaak en bestaat ook overigens geen beletsel om met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, van de Awb onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak.

2.3. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.
Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

2.4. In artikel 5.3, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling (OER) is, voor zover hier van belang, bepaald dat aan het einde van een eerste studiejaar van inschrijving voor de propedeutische fase tot het uitbrengen van een negatief bindend studieadvies wordt overgegaan indien de student niet ten minste 45 studiepunten heeft behaald, tenzij de instituutsdirecteur daarvan vanwege persoonlijke omstandigheden van de student afziet.
In artikel 5.6, eerste lid, aanhef en onder d, van de OER is bepaald dat onder meer onder persoonlijke omstandigheden als bedoeld in het eerste lid van artikel 5.3 worden verstaan bijzondere familieomstandigheden.
In artikel 5.6, tweede lid, van de OER is bepaald dat de student zijn studieloopbaanbegeleider onverwijld van zijn persoonlijke omstandigheden als bedoeld in het eerste lid in kennis stelt, zodra die omstandigheden zich voordoen.

2.5. Tussen partijen is niet in geschil dat verzoekster in het studiejaar 2013-2014 in totaal 22,5 studiepunten heeft behaald.

2.6. Verzoekster betoogt dat aan haar geen bindend negatief studieadvies had mogen worden gegeven vanwege haar persoonlijke omstandigheden die eraan in de weg hebben gestaan dat zij het in artikel 5.3 van de OER bepaalde normaantal van 45 studiepunten heeft gehaald. Zij heeft in dit verband gesteld dat zij zich niet volledig voor haar studie heeft kunnen inzetten omdat zij haar zieke moeder moest verzorgen en – mede door de afwezigheid van haar vader – een belangrijk aandeel had in de huishouding van het gezin. Naar haar idee is zij bij deze problemen te weinig ondersteund door haar studieloopbaanbegeleider.

2.6.1. Uit hetgeen verzoekster in beroep naar voren heeft gebracht en uit de daarbij door haar overgelegde stukken komt naar voren dat verzoekster het vanwege haar persoonlijke omstandigheden in (een deel van) het studiejaar 2013-2014 niet gemakkelijk heeft gehad. Daarmee is echter niet gezegd dat die omstandigheden aanleiding hadden moeten geven af te zien van het verstrekken van een bindend negatief studieadvies. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter mocht verweerder zich op het standpunt stellen dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat de persoonlijke omstandigheden er voor haar het gehele studiejaar aan in de weg hebben gestaan te presteren op haar normale niveau, noch dat haar achterblijvende prestaties hun oorzaak vinden in een slechte begeleiding door de onderwijsinstelling. Zoals verweerder heeft vastgesteld heeft verzoekster zowel in de eerste tentamenperiode, als in de volgende en aan het eind van het studiejaar slecht gepresteerd. Uit de cijferlijst blijkt niet dat verzoekster juist in een specifieke periode onder haar kunnen heeft gepresteerd.
De voorzieningenrechter ziet geen aanleiding te twijfelen aan hetgeen de studieloopbaanbegeleider heeft verklaard over het aantal gesprekken dat zij met verzoekster heeft gehad en de inhoud van die gesprekken. Net als verweerder acht de voorzieningenrechter niet aannemelijk dat de studieloopbaanbegeleider onvolledig over deze gesprekken heeft gerapporteerd. Zij heeft daarbij immers ook geen enkel belang. Steun voor dit oordeel kan bovendien worden gevonden in de eigen verklaring van verzoekster die immers stelt dat zij bepaalde informatie niet (tijdig) heeft verstrekt omdat die privézaken betrof. Pas in de procedure bij verweerder heeft verzoekster haar omstandigheden uitgebreid uit de doeken gedaan.
Zelfs als ervan zou worden uitgegaan dat de begeleiding van verzoekster in de periode waarin zij die nodig had, te wensen heeft overgelaten, dan nog neemt dat niet weg dat de door verzoekster gedurende vrijwel het gehele studiejaar, en dus ook buiten die periode, geleverde prestaties van een dusdanig niveau zijn dat had moeten worden geoordeeld dat verweerder het bindend negatief studieadvies niet in stand had mogen laten. Het betoog slaagt niet.

2.7. Wat hiervoor is overwogen betekent dat verweerder de beslissing waarbij aan verzoekster een bindend negatief studieadvies is gegeven terecht in stand heeft gelaten. Het beroep is ongegrond. Gelet hierop bestaat geen aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening toe te wijzen.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

1. verklaart het beroep ongegrond;

2. wijst het verzoek af.

Zaaknummer	:	2015/001
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Van der Spoel en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	10 april 2015
Partijen	:	Appellant en Open Universiteit
Trefwoorden	:	[restitutie] collegegeld evenredigheidsbeginsel [beëindiging] inschrijving [wijziging] inschrijvingsvoorwaarden overgangsrecht persoonlijke omstandigheden precedentwerking
Artikelen	:	WHW: artikel 7.42
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.1 Vast staat dat de Open Universiteit de inschrijfvoorwaarden voor de bachelor en master heeft gewijzigd per 1 september 2014. De wijziging heeft betrekking op de verkorting van de inschrijfduur per cursus van 14 naar 12 maanden en op de afschaffing van de mogelijkheid om de inschrijfrechten automatisch te verlengen bij de aankoop van een studie-, tentamenpakket of losse tentamenkans. Het college van bestuur heeft zich op het standpunt gesteld dat appellant niet onevenredig in zijn belangen wordt geschaad door de wijziging van de inschrijfvoorwaarden. Hiertoe heeft het college van bestuur uiteengezet dat de gewijzigde inschrijfvoorwaarden voorzien in een overgangsmaatregel voor studenten die zich vóór 1 september 2014 hebben ingeschreven. Deze maatregel houdt in dat studenten die zich vóór 1 september 2014 hebben inschreven voor een cursus tot 31 augustus 2015 nog een keer de inschrijfduur kunnen verlengen met acht maanden door een te betalen tentamenkans te kopen ten bedrage van 91 euro. Voor appellant betekent dit concreet dat hij voor de cursus ASM vanaf 1 september 2014 tot uiterlijk 21 maart 2015 tentamen kon doen, omdat hij daarvoor in september 2014 reeds een tentamenkans had gekocht. Wat betreft de cursus ICM kan appellant op basis van de overgangsmaatregel tot uiterlijk 31 augustus 2015 een tentamenkans kopen die vervolgens binnen acht maanden na de aanschaf ervan dient te worden benut. Derhalve heeft appellant tot eind maart 2016 de tijd heeft om de cursus ICM af te ronden en klopt zijn stelling, dat hij binnen acht maanden zowel ASM als ICM dient af te ronden, niet. Appellant heeft deze door het college van bestuur gegeven uiteenzetting niet bestreden. Naar het oordeel van het College staat het een opleiding vrij de inschrijfvoorwaarden jaarlijks te wijzigen en is met de getroffen overgangsmaatregel voldoende rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden van studenten die zich vóór 1 september 2014 hebben ingeschreven voor een cursus van de Open Universiteit. De door appellant geschetste situatie is niet zodanig bijzonder dat het college van bestuur van die overgangsmaatregel had moeten afwijken door de inschrijving van appellant voor de cursus ICM stop te zetten en het reeds door hem daarvoor betaalde collegegeld te restitueren. Gelet op het voorgaande bestaat verder geen grond voor het oordeel dat het college van bestuur had moeten ingaan op het door appellant gedane aanbod om te komen tot een schikking

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Open Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 augustus 2014 heeft het college van bestuur het verzoek van appellant om stopzetting van zijn inschrijving voor de cursus Implementation and Change Management en restitutie van het voor die cursus door hem betaalde collegegeld afgewezen.

Bij beslissing van 26 november 2014 heeft het college van bestuur het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 2 januari 2015, beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 maart 2015 waar appellant, vertegenwoordigd door zijn vader P. van Harmelen, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. J.J.F.A. Engels, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Op 18 maart 2013 heeft appellant zich ingeschreven voor de masteropleiding Managementwetenschappen van de Open Universiteit, bestaande uit de cursussen Advanced Studies in Management (hierna: ASM) en Implementation and Change Management (hierna: ICM). In juni 2014 heeft hij het bericht ontvangen dat de inschrijfvoorwaarden, waaronder de maximale inschrijfduur per cursus, per 1 september 2014 worden gewijzigd. Naar aanleiding daarvan heeft appellant het college van bestuur verzocht zijn inschrijving voor de cursus ICM stop te zetten en het collegegeld voor die cursus te restitueren. Het college van bestuur heeft dat verzoek afgewezen bij de beslissing van 15 augustus 2014.

2.2 Appellant betoogt dat het college van bestuur heeft miskend dat hij door de wijziging van de inschrijfvoorwaarden onevenredig in zijn belangen wordt geschaad en dat het daarin aanleiding had moeten vinden om zijn inschrijving voor de cursus ICM stop te zetten en het door hem betaalde collegegeld voor die cursus te restitueren. Hiertoe voert hij aan dat het college van bestuur in de beslissing van 26 november 2014 is voorbij gegaan aan zijn persoonlijke situatie. Hij brengt in dit verband naar voren dat hij zich juist bij de Open Universiteit heeft ingeschreven, omdat hij dan ruim de tijd had om de cursussen ASM en ICM naast zijn werk te doen en daarnaast ruimte zou hebben voor zijn privéleven. Door de gewijzigde inschrijfvoorwaarden wordt hij gedwongen om de twee cursussen ineens binnen een termijn van acht maanden te behalen, aldus appellant. Hij stelt voorts dat het college van bestuur ten onrechte niet is ingegaan op zijn op 16 december 2014 gedane aanbod om te komen tot een schikking. Volgens hem is zijn aanbod, bestaande uit het ongedaan maken van zijn inschrijving voor ICM en de afspraak dat hij zich daar weer voor inschrijft zodra de cursus ASM is afgerond, een passende oplossing voor beide partijen. Het college van bestuur is daarop volgens hem ten onrechte niet ingegaan met het argument dat het geen precedent wil scheppen. Appellant stelt dat daarvan, in zijn geval, gelet op zijn bijzondere omstandigheden geen sprake zou zijn.

2.2.1 Vast staat dat de Open Universiteit de inschrijfvoorwaarden voor de bachelor en master heeft gewijzigd per 1 september 2014. De wijziging heeft betrekking op de verkorting van de inschrijfduur per cursus van 14 naar 12 maanden en op de afschaffing van de mogelijkheid om de inschrijfrechten automatisch te verlengen bij de aankoop van een studie-, tentamenpakket of losse tentamenkans. Het college van bestuur heeft zich op het standpunt gesteld dat appellant niet onevenredig in zijn belangen wordt geschaad door de wijziging van de inschrijfvoorwaarden. Hiertoe heeft het college van bestuur uiteengezet dat de gewijzigde inschrijfvoorwaarden voorzien in een overgangsmaatregel voor studenten die zich vóór 1 september 2014 hebben ingeschreven. Deze maatregel houdt in dat studenten die zich vóór 1 september 2014 hebben inschreven voor een cursus tot 31 augustus 2015 nog een keer de inschrijfduur kunnen verlengen met acht maanden door een te betalen tentamenkans te kopen ten bedrage van 91 euro. Voor appellant betekent dit concreet dat hij voor de cursus ASM vanaf 1 september 2014 tot uiterlijk 21 maart 2015 tentamen kon doen, omdat hij daarvoor in september 2014 reeds een tentamenkans had gekocht. Wat betreft de cursus ICM kan appellant op basis van de overgangsmaatregel tot uiterlijk 31 augustus 2015 een tentamenkans kopen die vervolgens binnen acht maanden na de aanschaf ervan dient te worden benut. Derhalve heeft appellant tot eind maart 2016 de tijd heeft om de cursus ICM af te ronden en klopt zijn stelling, dat hij binnen acht maanden zowel ASM als ICM dient af te ronden, niet. Appellant heeft deze door het college van bestuur gegeven uiteenzetting niet bestreden.

Naar het oordeel van het College staat het een opleiding vrij de inschrijfvoorwaarden jaarlijks te wijzigen en is met de getroffen overgangsmaatregel voldoende rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden van studenten die zich vóór 1 september 2014 hebben ingeschreven voor een cursus van de Open Universiteit. De door appellant geschetste situatie is niet zodanig bijzonder dat het college van bestuur van die overgangsmaatregel had moeten afwijken door de inschrijving van appellant voor de cursus ICM stop te zetten en het reeds door hem daarvoor betaalde collegegeld te restitueren.

Gelet op het voorgaande bestaat verder geen grond voor het oordeel dat het college van bestuur had moeten ingaan op het door appellant gedane aanbod om te komen tot een schikking.

Het betoog faalt.

2.3 Het beroep is ongegrond.

2.4 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/002
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	19 mei 2015
Partijen	:	Appellant en Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	decentrale selectie [gerechtvaardigde] verwachting vertrouwensbeginsel wachtlijst [zonder]zitting
Artikelen	:	WHW: artikel 7.57e Awb: artikel 8:57
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.1. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat bij hem het gerechtvaardigd vertrouwen is gewekt dat hij is geselecteerd voor de opleiding geneeskunde 2014-2015. Hierbij is van belang dat de e-mail van 18 juli 2014 niet namens de DUO is opgesteld en de AO de onjuiste informatie in de e-mail van 18 juli 2014 reeds bij e-mail van 22 juli 2014 heeft hersteld. Voorts is hierbij van belang dat appellant niet heeft toegelicht welke voorbereidingshandelingen hij naar aanleiding van de e-mail van 18 juli 2014 heeft verricht en niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij, zo hij dergelijke handelingen al heeft verricht, daardoor in een situatie is gekomen die niet zonder nadeel ongedaan kon worden gemaakt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats] [woonland], appellant,

en

het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna de EUR), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 juli 2014 is een verzoek van appellant om hem in de gelegenheid te stellen met de opleiding geneeskunde 2014-2015 te beginnen, afgewezen.

Bij beslissing van 25 november 2014 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Partijen hebben toestemming verleend als bedoeld in artikel 8:57 van de Algemene wet bestuursrecht, om in het geding uitspraak te doen zonder zitting. Vervolgens heeft het College bepaald dat het onderzoek ter zitting achterwege blijft.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft deelgenomen aan de decentrale selectie voor de opleiding geneeskunde 2014-2015. Bij brief van 18 juni 2014 heeft de coördinator decentrale selectie appellant bericht dat zijn rangnummer 497 is, dat de kandidaten 1 tot en met 328 zijn geselecteerd en dat kandidaten met een rangnummer hoger dan 328 kunnen worden geplaatst als kandidaten zich terugtrekken of om een andere reden geen gebruik maken van hun selectie.

Op 18 juli 2014 heeft het Admissions Office van de EUR (hierna: de AO) een e-mail naar appellant gestuurd met de mededeling dat appellant decentraal voor de opleiding geneeskunde is geselecteerd.

Op 22 juli 2014 heeft de AO een e-mail naar appellant gestuurd met de mededeling dat de e-mail van 18 juli 2014 op een administratieve vergissing berust en onterecht naar appellant is

verzonden.

Bij de beslissing van 28 juli 2014 is het verzoek van appellant om in de gelegenheid te worden gesteld met de opleiding geneeskunde te beginnen, afgewezen, omdat appellant gezien de brief van 18 juni 2014 had kunnen weten dat zijn rangnummer hoogstwaarschijnlijk geen plaatsing zou opleveren en hij over de e-mail van 18 juli 2014 contact had kunnen opnemen met de universiteit.

Hiertegen heeft appellant bezwaar gemaakt. In bezwaar heeft appellant aangevoerd dat hij zich heeft laten leiden door de e-mail van 18 juli 2014, omdat hij als student met een buitenlandse vooropleiding is uitgenodigd om zich aan te melden bij de AO. Volgens appellant is de e-mail van 18 juli 2014 niet tegenstrijdig met de brief van 18 juni 2014, zodat hij over die e-mail geen contact met de universiteit hoefde op te nemen. Volgens appellant heeft verweerder een fout gemaakt en mag hij daarvan geen nadelige gevolgen ondervinden. Volgens appellant heeft hij vergaande voorbereidingsmaatregelen getroffen.

Verweerder heeft het bezwaar van appellant ongegrond verklaard omdat met de e-mail van 18 juli 2014 bij appellant niet de gerechtvaardigde verwachting is gewekt dat hij voor de opleiding geneeskunde is geplaatst. Volgens verweerder is hierbij van belang dat het voor appellant gezien zijn rangnummer 497 zeer onwaarschijnlijk moet zijn geweest dat hij alsnog zou worden geplaatst, de brief van 18 juni 2014 vermeldt dat de Dienst Uitvoering Onderwijs (hierna: de DUO) – en niet de AO – over een opleidingsplaats beslist, de e-mail van 18 juli 2014 geen beslissing bevat maar louter informerend is, de onjuiste informatie in de e-mail van 18 juli 2014 reeds bij e-mail van 22 juli 2014 is hersteld en appellant op grond van de e-mail van 18 juli 2014 geen handelingen heeft verricht die niet kunnen worden teruggedraaid.

2.2. In beroep voert appellant aan dat de bestreden beslissing in strijd met het vertrouwensbeginsel is. Hij verwijst hiertoe naar hetgeen hij in bezwaar heeft aangevoerd.

2.2.1. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat bij hem het gerechtvaardigd vertrouwen is gewekt dat hij is geselecteerd voor de opleiding geneeskunde 2014-2015. Hierbij is van belang dat de e-mail van 18 juli 2014 niet namens de DUO is opgesteld en de AO de onjuiste informatie in de e-mail van 18 juli 2014 reeds bij e-mail van 22 juli 2014 heeft hersteld. Voorts is hierbij van belang dat appellant niet heeft toegelicht welke voorbereidingshandelingen hij naar aanleiding van de e-mail van 18 juli 2014 heeft verricht en niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij, zo hij dergelijke handelingen al heeft verricht, daardoor in een situatie is gekomen die niet zonder nadeel ongedaan kon worden gemaakt.

2.3. Het beroep is ongegrond.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/003
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	16 november 2015
Partijen	:	Appellant en CBE NLH Hogeschool
Trefwoorden	:	geschikt bindend negatief studieadvies BNSA Memorie van Toelichting minor onverbindend positief studieadvies studieadvies
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b Studentenstatuut: artikel 5.1
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. De beslissing die op 16 juli 2013 aan appellante is toegezonden is, zoals daarin ook is vermeld, gebaseerd op artikel 7.8b van de WHW. In deze beslissing is appellante geadviseerd de studie voort te zetten omdat zij naar het oordeel van de examen¬commissie moet worden geacht geschikt te zijn voor de opleiding CMD. Uit de beslissing blijkt niet dat bij het advies een voorbehoud wordt gemaakt. Het gegeven advies moet, ook al is vermeld dat aan het eind van het tweede jaar opnieuw een advies wordt uitgebracht als de propedeuse op dat moment niet is behaald, worden aangemerkt als een positief studieadvies volgens de Regeling. 2.4. Blijkens de tekst van artikel 7.8b van de WHW kan aan een student slechts eenmaal een studieadvies worden uitgebracht. Daaraan kan, indien niet aan de studievereisten is voldaan, een afwijzing worden verbonden. De Regeling gaat evenwel uit van een studieadvies aan het einde van het eerste studiejaar en een studieadvies aan het eind van het tweede jaar. Ook uit de beslissing van 16 juli 2013 blijkt dat deze methodiek wordt gehanteerd. 2.5. Zoals het College al heeft beslist in zijn uitspraak van 25 augustus 2014, CBHO 2014/022, zijn bepalingen die ertoe strekken dat een examencommissie aan een tweede advies een bindende afwijzing kan verbinden onverbindend wegens strijd met artikel 7.8b van de WHW. In hetgeen verweerder naar voren heeft gebracht wordt geen aanleiding gevonden daarover thans anders te oordelen. Anders dan verweerder kennelijk meent blijkt uit de wetsgeschiedenis in het geheel niet dat de wetgever heeft beoogd om na een uitgebracht positief studieadvies na het eerste jaar, de instelling de bevoegdheid te geven alsnog een bindend negatief studieadvies te geven zolang de propedeuse niet met goed gevolg is afgerond. De verruiming heeft blijkens de door verweerder aangehaalde pagina's in de Memorie van Toelichting een beperkte strekking. Nu aan appellante reeds op 16 juli 2013 een positief advies op basis van artikel 7.8b van de WHW is uitgebracht, brengt de onverbindendheid in zoverre van de Regeling mee dat de beslissing van 14 juli 2014 in strijd is met artikel 7.8b van de WHW.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van NHL Hogeschool, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 16 juli 2013 heeft de examencommissie van de opleiding Communication & Multimedia Design (CMD) van NHL Hogeschool, namens het college van bestuur van deze hogeschool, aan appellante een positief studieadvies uitgebracht.

Bij beslissing van 14 juli 2014 heeft de examencommissie van de opleiding CMD van NHL Hogeschool, namens het college van bestuur van deze hogeschool, aan appellante een bindend negatief studieadvies gegeven.

Bij brief van 27 augustus 2014 heeft appellante tegen deze beslissing administratief beroep ingesteld bij verweerder.

Bij uitspraak van 25 november 2014 heeft verweerder het beroep tegen de beslissing van 14 juli 2014 ongegrond verklaard.

Bij brief van 3 januari 2015 heeft appellante tegen de beslissing van 25 november 2014 bij het College beroep ingesteld.

Op 19 februari 2015 is een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep behandeld op 22 mei 2015, waar appellante, zoals tevoren aangekondigd, niet is verschenen. Verweerder is vertegenwoordigd door G.D. Wiersma en P. Stoel, respectievelijk voorzitter en secretaris van de examencommissie bijgestaan door mr. drs. A.E.M. Boogerman.

Het College heeft de behandeling ter zitting geschorst en verweerder in de gelegenheid gesteld de beslissing van 25 november 2014, bezien in het licht van de uitspraak van het College van 25 augustus 2014, CBHO 2014/022, nader toe te lichten.

Op 3 juni 2015 heeft verweerder een nadere toelichting ingezonden. Appellante heeft een reactie ingediend.

Het College heeft de behandeling ter zitting voortgezet op 8 juli 2015. Appellante is met bericht niet verschenen. Verweerder is vertegenwoordigd door mr. drs. Boogerman.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast

2.2. Ingevolge artikel 5.1 van het Studentenstatuut wordt aan een student in de propedeutische fase een studieadvies uitgebracht overeenkomstig de Regeling studieadvies propedeutische fase (hierna: de Regeling).

Ingevolge de Regeling is de norm voor een positief studieadvies aan het eind van het eerste jaar dat ten minste 45 EC in de propedeutische fase moeten zijn behaald.

De norm voor een positief studieadvies aan het einde van het tweede jaar is het met goed gevolg afgelegd hebben van het propedeutisch examen. Als die norm niet is behaald dan wordt een bindend negatief studieadvies gegeven.

2.3. De beslissing die op 16 juli 2013 aan appellante is toegezonden is, zoals daarin ook is vermeld, gebaseerd op artikel 7.8b van de WHW. In deze beslissing is appellante geadviseerd de studie voort te zetten omdat zij naar het oordeel van de examencommissie moet worden geacht geschikt te zijn voor de opleiding CMD. Uit de beslissing blijkt niet dat bij het advies een voorbehoud wordt gemaakt. Het gegeven advies moet, ook al is vermeld dat aan het eind van het tweede jaar opnieuw een advies wordt uitgebracht als de propedeuse op dat moment niet is behaald, worden aangemerkt als een positief studieadvies volgens de Regeling.

2.4. Blijkens de tekst van artikel 7.8b van de WHW kan aan een student slechts eenmaal een studieadvies worden uitgebracht. Daaraan kan, indien niet aan de studievereisten is voldaan, een afwijzing worden verbonden. De Regeling gaat evenwel uit van een studieadvies aan het einde van het eerste studiejaar en een studieadvies aan het eind van het tweede jaar. Ook uit de beslissing van 16 juli 2013 blijkt dat deze methodiek wordt gehanteerd.

2.5. Zoals het College al heeft beslist in zijn uitspraak van 25 augustus 2014, CBHO 2014/022, zijn bepalingen die ertoe strekken dat een examencommissie aan een tweede advies een bindende afwijzing kan verbinden onverbindend wegens strijd met artikel 7.8b van de WHW. In hetgeen verweerder naar voren heeft gebracht wordt geen aanleiding gevonden daarover thans anders te oordelen. Anders dan verweerder kennelijk meent blijkt uit de wetsgeschiedenis in het geheel niet dat de wetgever heeft beoogd om na een uitgebracht positief studieadvies na het eerste jaar, de instelling de bevoegdheid te geven alsnog een bindend negatief studieadvies te geven zolang de propedeuse niet met goed gevolg is afgerond. De verruiming heeft blijkens de door verweerder aangehaalde pagina's in de Memorie van Toelichting een beperkte strekking. Nu aan appellante reeds op 16 juli 2013 een positief advies op basis van artikel 7.8b van de WHW is uitgebracht, brengt de onverbindendheid in zoverre van de Regeling mee dat de beslissing van 14 juli 2014 in strijd is met artikel 7.8b van de WHW.

2.6. Het beroep is reeds hierom gegrond. Aan de voorgedragen beroepsgronden wordt niet toegekomen. Het College volstaat met de opmerking dat de examencommissie ten onrechte geen onderzoek heeft ingesteld naar de problemen met betrekking tot de minor ook al was die afgelegd in een andere opleiding, en verweerder heeft ten onrechte gemeend daarover niet te mogen oordelen nu die andere opleiding geen partij was in het beroep bij verweerder. De beslissing van 25 november 2014, waarbij de beslissing van 14 juli 2014 in stand is gelaten, dient wegens strijd met de WHW te worden vernietigd. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, ziet het College aanleiding om zelf in de zaak te voorzien. Het College zal het door appellante bij verweerder ingestelde beroep gegrond verklaren, het door de examencommissie op 14 juli 2014 gegeven bindend negatief studieadvies vernietigen en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 25 november 2014.

2.7. Van voor vergoeding in aanmerking komende proceskosten is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de NHL Hogeschool van 25 november 2014;
III. verklaart het bij het college van beroep voor de examens van de NHL Hogeschool ingestelde beroep gegrond;
IV. vernietigt het op 14 juli 2014 door de examencommissie van bacheloropleiding Communication & Multimedia Design namens het college van bestuur gegeven bindend negatief studieadvies;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 25 november 2014;
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van de NHL Hogeschool het door appellante betaalde griffierecht van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) aan haar vergoedt.

Zaaknummer	:	2015/004
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	17 juni 2015
Partij	:	Appellante en Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	advies decaan belangenafweging bijzondere omstandigheden causaal verband (restitutie) collegegeld Studielink
Artikelen	:	WHW: artikel 7.42
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.2 Appellant heeft de verklaring van de decaan niet weersproken. Gelet op die verklaring heeft het college van bestuur zich naar het oordeel van het College in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de decaan appellant de hulp heeft geboden die van een decaan verwacht mag worden. Uit de verklaring van de decaan blijkt dat appellant er zelf voor heeft gekozen om, tegen het advies van de decaan in, door te gaan met zijn opleiding en zich niet eerder dan eind augustus 2013 uit te schrijven. Dat appellant feitelijk sinds maart 2013 geen colleges heeft gevolgd en geen gebruik heeft gemaakt van de onderwijsfaciliteiten kan dan ook niet aan de decaan, maar uitsluitend aan hemzelf worden toegerekend. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat iedere student bij het inschrijfproces expliciet wordt gewezen op de in- en uitschrijfregels. Ook zijn deze regels gepubliceerd op de interne website van de opleiding. Niet is gebleken dat de psychische problemen van appellant zo ernstig waren dat hij niet in staat kon worden geacht zichzelf via Studielink uit te schrijven voor de opleiding. Met het college van bestuur is het College dan ook van oordeel dat geen grond bestaat voor restitutie van een deel van het door appellant in 2013 betaalde collegegeld. Dat het college van bestuur die beslissing heeft gebaseerd op de verklaring van de decaan betekent tenslotte niet dat het geen eigenstandige belangenafweging heeft gemaakt. Die verklaring heeft het college van bestuur met juistheid tot de beslissing doen komen dat meer belang moet worden toegekend aan het belang van de opleiding bij betaling van het geheel verschuldigde collegegeld, omdat appellant tot en met 31 augustus 2103 ingeschreven heeft gestaan dan aan het belang van appellant bij restitutie van een deel van het collegegeld.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Inholland, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 31 juli 2013 heeft het college van bestuur aan appellant meegedeeld dat hij tot en met 31 augustus 2013 is ingeschreven voor de opleiding Culturele en Maatschappelijke Vorming en geen recht heeft op restitutie van het collegegeld.

Bij beslissing van 13 december 2013 heeft het college van bestuur het daartegen door appellant bij hem ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 1 juli 2014 in zaak nr. 2014/019 (www.cbho.nl) heeft het College het daartegen door appellant bij haar ingestelde beroep gegrond verklaard, de beslissing van het

college van bestuur van 13 december 2013 vernietigd en dit college opgedragen een nieuwe beslissing te nemen.

Bij beslissing van 11 november 2014 heeft het college van bestuur naar aanleiding van de uitspraak van het College besloten niet terug te komen op de beslissing van 13 december 2013.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College na doorzending door het college van bestuur binnengekomen op 5 januari 2015, beroep ingesteld. De gronden van beroep zijn aangevuld bij brief van 6 februari 2015.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het college heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 5 juni 2015 waar appellant bijgestaan door M. Derin en mr. T. Catak, advocaat te Amsterdam, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. C. Grim en drs. J.W. van der Graaf, decaan, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Appellant heeft zich per 1 februari 2013 ingeschreven voor de opleiding Culturele en Maatschappelijke Vormgeving en is per 31 augustus 2013 uitgeschreven voor die opleiding via Studielink. Derhalve was hij ingevolge de door de Hogeschool opgestelde inschrijf- en uitschrijfregels collegegeld verschuldigd tot en met 31 augustus 2013. Het college van bestuur heeft het door appellant in bezwaar tegen de beslissing van 31 juli 2013 gedane verzoek om restitutie van collegegeld, omdat hij sinds maart 2013 geen colleges heeft kunnen volgen in verband met psychische gezondheidsproblemen, afgewezen. Het college van bestuur heeft dat verzoek afgewezen, omdat appellant zijn gezondheidsproblemen niet eerder naar voren zou hebben gebracht.

2.2 Het College heeft in de uitspraak van 1 juli 2014 het beroep van appellant tegen de beslissing van 13 december 2013 gegrond verklaard en die beslissing vernietigd. Aan die beslissing heeft het College ten grondslag gelegd dat uit de beslissing van 13 december 2013 niet bleek dat daadwerkelijk een belangenafweging had plaatsgevonden, nu was volstaan met een verwijzing naar de omstandigheid dat de decaan het verzoek om restitutie van het collegegeld niet ondersteunde. Naar het oordeel van het College bleek niet of het college van bestuur daadwerkelijk een eigenstandige belangenafweging had gemaakt. Daarbij is in aanmerking genomen dat door het college van bestuur was gesteld dat appellant zich pas in juli 2013 had gemeld bij de decaan met zijn psychische gezondheidsproblemen en dat appellant ter zitting onweersproken naar voren heeft gebracht dat hij reeds binnen één maand nadat hij in februari 2013 was begonnen met de opleiding bij de decaan is langs geweest om melding te doen van zijn psychische gezondheidsproblemen en het feit dat hij daarom niet in staat was colleges te volgen.

2.3 Naar aanleiding van de uitspraak van het College van 1 juli 2014 heeft het college van bestuur nader onderzoek gedaan naar eventuele eerdere bezoeken van appellant aan de decaan en hetgeen tijdens mogelijke eerdere bezoeken is besproken. Dat heeft het college van bestuur niet gebracht tot een andere beslissing dan het weigeren van het verzoek om restitutie van een deel van het in 2013 door appellant betaalde collegegeld.

2.4 Appellant betoogt dat het college van bestuur ten onrechte heeft vastgehouden aan de beslissing een deel van het door hem in 2013 betaalde collegegeld niet te restitueren. Hiertoe voert hij aan dat het college van bestuur inmiddels erkent dat hij wel eerder dan in juli 2013 bij de decaan is geweest en dat hij toen al melding heeft gedaan van zijn psychische problemen. De decaan was dus ook van die problemen op de hoogte, aldus appellant. Verder stelt hij dat de decaan niet voldaan heeft aan de taken die een decaan heeft. Volgens appellant had de decaan hem weer moeten uitnodigen voor een gesprek. Ook had de decaan hem moeten waarschuwen zich tijdig uit te schrijven, aldus appellant. In dit verband wijst hij er op dat de belangrijkste taak van een decaan is studenten te adviseren en begeleiden in bijzondere omstandigheden. Ook blijkt uit de beslissing van 11 november 2014 volgens appellant nog steeds niet of het college van bestuur een eigenstandige belangenafweging heeft gemaakt, omdat uitsluitend is uitgegaan van de verklaring van de decaan.

2.4.1 Uit de beslissing van het college van bestuur van 11 november 2014 blijkt dat nader onderzoek is verricht naar het aantal bezoeken van appellant aan de decaan in de periode van februari tot en met juli 2013. Daaruit is gebleken dat appellant op 25 februari 2013 bij de decaan op gesprek is geweest. Ter zitting heeft de decaan verklaard dat tijdens dat gesprek duidelijk was

dat appellant vanwege zijn psychische problemen moeite zou hebben de opleiding te vervolgen. Hij heeft appellant op dat moment geadviseerd niet in februari, maar in september 2013 te starten met de opleiding nadat de behandeling van zijn psychische problemen zou zijn afgerond. Daarop heeft appellant, zo heeft de decaan verklaard, te kennen gegeven niet te willen stoppen met zijn opleiding. Vervolgens is besproken wat nodig zou zijn om appellant zijn opleiding zo goed mogelijk te laten vervolgen, aldus de decaan. Appellant moest dat verder afhandelen met de examencommissie en zou weer langskomen als er iets niet goed zou gaan. Appellant is vervolgens niet eerder dan in juli 2013 teruggekomen.

2.4.2 Appellant heeft de verklaring van de decaan niet weersproken. Gelet op die verklaring heeft het college van bestuur zich naar het oordeel van het College in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de decaan appellant de hulp heeft geboden die van een decaan verwacht mag worden. Uit de verklaring van de decaan blijkt dat appellant er zelf voor heeft gekozen om, tegen het advies van de decaan in, door te gaan met zijn opleiding en zich niet eerder dan eind augustus 2013 uit te schrijven. Dat appellant feitelijk sinds maart 2013 geen colleges heeft gevolgd en geen gebruik heeft gemaakt van de onderwijsfaciliteiten kan dan ook niet aan de decaan, maar uitsluitend aan hemzelf worden toegerekend. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat iedere student bij het inschrijfproces expliciet wordt gewezen op de in- en uitschrijfregels. Ook zijn deze regels gepubliceerd op de interne website van de opleiding.
Niet is gebleken dat de psychische problemen van appellant zo ernstig waren dat hij niet in staat kon worden geacht zichzelf via Studielink uit te schrijven voor de opleiding. Met het college van bestuur is het College dan ook van oordeel dat geen grond bestaat voor restitutie van een deel van het door appellant in 2013 betaalde collegegeld. Dat het college van bestuur die beslissing heeft gebaseerd op de verklaring van de decaan betekent tenslotte niet dat het geen eigenstandige belangenafweging heeft gemaakt. Die verklaring heeft het college van bestuur met juistheid tot de beslissing doen komen dat meer belang moet worden toegekend aan het belang van de opleiding bij betaling van het geheel verschuldigde collegegeld, omdat appellant tot en met 31 augustus 2103 ingeschreven heeft gestaan dan aan het belang van appellant bij restitutie van een deel van het collegegeld.

Het betoog faalt.

2.5 Het beroep is ongegrond.

2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/007
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Van der Spoel, Hoogvliet
Datum uitspraak	:	7 april 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Open Universiteit
Trefwoorden	:	Beoordeling kennen en kunnen toetsingskader
Artikelen	:	Awb: artikel 8:4 lid 3 onderdeel b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.2. Ingevolge artikel 8:4, derde lid onderdeel b (abusievelijk staat hier artikel 8:4, aanhef en onder e, vermeld) van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een beslissing inhoudende een beoordeling van kennen of kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepaling staat eraan in de weg, dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van het CBE een oordeel van de bestuursrechter, en ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek ook van het College, wordt verkregen over een zodanige beslissing die als zodanig van de bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat, wat betreft de aan de beslissing van 17 december 2014 ten grondslag liggende beslissing van de examencommissie, door het College slechts kan worden beoordeeld of het CBE zich al dan niet terecht op het standpunt heeft gesteld dat aan de formele voorschriften die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan. 2.2.3 Hetgeen in beroep is aangevoerd, betreft in wezen de waardering van het antwoord van appellante op vraag 22 van het tentamen. Gelet op het hiervoor weergegeven toetsingskader kan dat betoog niet leiden tot het ermee beoogde resultaat.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Open Universiteit (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 september 2014 heeft de examencommissie van de Faculteit Psychologie en Onderwijswetenschappen aan appellante meegedeeld dat zij een 4,0 heeft behaald voor het tentamen Selectiepsychologie.

Bij beslissing van 17 december 2014 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 12 januari 2015, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 maart 2015 waar appellante, vergezeld door haar echtgenoot [naam 2] en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.J.F.A. Engels, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Appellante heeft op 16 september 2014 het tentamen Selectiepsychologie afgelegd. De examinator heeft dit meerkeuze tentamen met een 4,0 beoordeeld. In het beroepschrift bij het CBE tegen die beoordeling is appellante opgekomen tegen de meerkeuzevragen 1, 6, 7, 8, 14, 19, 22 en 27 en de daarbij behorende antwoordmogelijkheden. In beroep bij het College is uitsluitend meerkeuzevraag 22 nog aan de orde.

2.2 Appellante betoogt dat het CBE heeft miskend dat het door haar gekozen antwoordalternatief voor vraag 22 van het tentamen Selectiepsychologie niet onjuist is. Volgens haar zijn de vier antwoordalternatieven van vraag 22 voor meerderlei uitleg vatbaar en sluit het door haar gekozen antwoordalternatief 1 het beste aan bij het onderzoek van Bright en Hutton, waar in de vraagstelling onder meer naar is verwezen. Zij stelt voorts dat antwoordalternatief 3, dat volgens de examencommissie juist is, niet volgt uit de tekst van het voorgeschreven studieboek. Ter onderbouwing van haar betoog heeft appellante ter zitting naar voren gebracht dat zij vraag 22 en de vier mogelijke antwoordalternatieven heeft voorgelegd aan twee onafhankelijke experts van de Universiteit van Amsterdam en dat zij tot de conclusie zijn gekomen dat de interpretatie van die vraag in het licht van de tekst in paragraaf 3.1 van het voorgeschreven studieboek verwarrend is en dat de vraag ruimte geeft voor verschillende interpretaties. Appellante heeft ter zitting verzocht de brief van de onafhankelijke experts alsnog te mogen overleggen. Desgevraagd heeft de vertegenwoordiger van het CBE te kennen gegeven de brief te willen voorleggen aan de examencommissie met het verzoek aan appellante een inhoudelijke reactie daarop te geven. Appellante heeft daarmee ingestemd. Het College zal de brief buiten beschouwing laten.

2.2.1 Aan de beslissing van 18 september 2014 heeft het CBE ten grondslag gelegd dat de studenten op basis van de van belang zijnde passages uit het studiemateriaal tot de keuze van het enige juiste antwoordalternatief 3 konden komen. Voorts heeft het CBE overwogen dat is voldaan aan zowel de regels van het geschreven als het ongeschreven recht.

2.2.2. Ingevolge artikel 8:4, derde lid onderdeel b (abusievelijk staat hier artikel 8:4, aanhef en onder e, vermeld) van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een beslissing inhoudende een beoordeling van kennen of kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepaling staat eraan in de weg, dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van het CBE een oordeel van de bestuursrechter, en ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek ook van het College, wordt verkregen over een zodanige beslissing die als zodanig van de bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat, wat betreft de aan de beslissing van 17 december 2014 ten grondslag liggende beslissing van de examencommissie, door het College slechts kan worden beoordeeld of het CBE zich al dan niet terecht op het standpunt heeft gesteld dat aan de formele voorschriften die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan.

2.2.3 Hetgeen in beroep is aangevoerd, betreft in wezen de waardering van het antwoord van appellante op vraag 22 van het tentamen. Gelet op het hiervoor weergegeven toetsingskader kan dat betoog niet leiden tot het ermee beoogde resultaat.
Het betoog faalt.

2.3 Het beroep is ongegrond.

2.4 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/008
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	19 mei 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden	:	[bevoegde] beslissing bindend negatief studieadvies BNSA bijzondere omstandigheden causaal verband horen [ondeugdelijke] motivering vakantie
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW artikel 2.1 lid 1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Het College stelt vast dat het bnsa is gegeven omdat appellante 36 EC uit het eerste studiejaar heeft behaald, terwijl de norm ingevolge de Onderwijs- en examenregeling tenminste 42 EC vereist. Bij beslissing van eveneens 15 december 2014 heeft verweerder het administratief beroep tegen een tentamenuitslag ongegrond verklaard. Voorts blijkt uit de stukken dat appellante door de BSA-commissie is gehoord, alvorens het bnsa is gegeven, alsmede dat de door appellante gemelde bijzondere omstandigheden zijn betrokken, maar dat de BSA-commissie niet overtuigd was van een causaal verband tussen de familieomstandigheden en het niet voldoen aan de norm van 42 EC. Verweerder is de BSA-commissie daarin gevolgd. Het College merkt op dat appellante bij de BSA-commissie niet alles met betrekking tot de aard van de familieomstandigheden kenbaar heeft gemaakt en dat voorts ook pas na de zitting van verweerder een door appellante aan haar gemachtigde op 22 mei 2014 gestuurde e-mail is toegezonden. Hoewel, anders dan verweerder heeft overwogen, het niet aan appellante is om het causaal verband aannemelijk te maken, komt het wel voor haar risico dat zij niet tijdig en volledig de bijzondere omstandigheden kenbaar heeft gemaakt. In hetgeen de BSA-commissie over het niet aannemelijk achten van het causaal verband heeft uiteengezet, zowel in het bericht aan appellante van 30 augustus 2014, als in het bij verweerder ingediende verweerschrift, in aanmerking genomen hetgeen appellante daartegen heeft aangevoerd, heeft verweerder terecht geen reden gezien voor het oordeel dat de BSA-commissie ten onrechte geen causaal verband aanwezig heeft geacht. Daarbij merkt het College op dat voor zover de aangevoerde familieomstandigheden, die deels al van langduriger aard zijn, indirect van invloed zijn geweest op de studieplanning van appellante, dat indirecte verband niet als causaal verband is aan te merken.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Vrije Universiteit te Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 augustus 2014 heeft de BSA-commissie namens het bestuur van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: bnsa) gegeven.

Bij beslissing van 15 december 2014 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 april 2015, waar appellante, vertegenwoordigd door drs. S.A.N. Geerling, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Tevens was aanwezig prof. mr. J. Struiksma, voorzitter van de BSA-commissie.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweed lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.
Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW, zijn de persoonlijke omstandigheden, bedoeld in artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW, uitsluitend:
[…]
d. bijzondere familieomstandigheden[.]

2.2. Verweerder heeft in de bestreden beslissing geoordeeld dat de door appellante aangevoerde skivakantie en vrijwillige stage niet behoren tot de persoonlijke omstandigheden bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, van de WHW en artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW, en dat appellante het causaal verband tussen haar studieresultaten en de door haar aangevoerde familieomstandigheden niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.3. Appellante voert tevergeefs aan dat op de bestreden beslissing onbevoegd is genomen en onjuist is bekendgemaakt omdat een handtekening ontbreekt. Appellant betwist niet dat zij de bestreden beslissing per e-mail heeft ontvangen. In die e-mail is vermeld dat een door de voorzitter en secretaris van verweerder ondertekend exemplaar van de bestreden beslissing in het archief van verweerder wordt bewaard. Een afschrift van dat exemplaar bevindt zich in het procesdossier.

2.4. Appellante voert aan dat verweerder het in 2.2 weergeven oordeel ondeugdelijk heeft gemotiveerd, omdat hij niet op de door haar in dat kader aangevoerde gronden is ingegaan. Hiertoe verwijst zij naar de bij verweerder op 29 september en 25 november 2014 ingediende stukken. Deze stukken bevatten de betogen dat, samengevat weergeven, de beslissing van 19 augustus 2014 de grondslag van het bnsa niet vermeldt, dat haar ten onrechte een verband tussen haar skivakantie en stage en haar studieresultaten is tegengeworpen, omdat die activiteiten duiden op enthousiasme voor en betrokkenheid bij haar vakgebied, dat niet is gebleken dat zij geheel niet geschikt is voor haar opleiding, aangezien zij het vereiste aantal studiepunten slechts op een klein aantal na niet heeft gehaald, dat geen rekening is gehouden met de door haar op 31 mei 2014 gemelde familieomstandigheden, noch met de familieomstandigheden, vermeld in een e-mail van 22 september 2014, waarvan zij eerst tijdens de mondelinge behandeling van haar beroep bij verweerder gewag heeft gemaakt en dat zij een beroepsprocedure heeft lopen over een niet door haar behaald tentamen. Voorts verwijst zij naar een afschrift van een e-mailwisseling met haar stagebegeleider, waarin een verslag van haar bezigheden tijdens haar stageperiode is opgenomen en waarin onder meer is vermeld dat zij van 5 mei tot 4 juli 2014 stage liep en op 26 mei 2014 niet op kantoor aanwezig was. Volgens appellante heeft zij op advies van haar studieadviseur niet meegedaan aan een op 26 mei 2014 gehouden tentamen.

2.4.1. Het College stelt vast dat het bnsa is gegeven omdat appellante 36 EC uit het eerste studiejaar heeft behaald, terwijl de norm ingevolge de Onderwijs- en examenregeling tenminste 42 EC vereist. Bij beslissing van eveneens 15 december 2014 heeft verweerder het administratief beroep tegen een tentamenuitslag ongegrond verklaard. Voorts blijkt uit de stukken dat appellante door de BSA-commissie is gehoord, alvorens het bnsa is gegeven, alsmede dat de door appellante gemelde bijzondere omstandigheden zijn betrokken, maar dat de BSA-commissie niet overtuigd was van een causaal verband tussen de familieomstandigheden en het niet voldoen aan de norm van 42 EC. Verweerder is de BSA-commissie daarin gevolgd.

Het College merkt op dat appellante bij de BSA-commissie niet alles met betrekking tot de aard van de familieomstandigheden kenbaar heeft gemaakt en dat voorts ook pas na de zitting van verweerder een door appellante aan haar gemachtigde op 22 mei 2014 gestuurde e-mail is toegezonden. Hoewel, anders dan verweerder heeft overwogen, het niet aan appellante is om het causaal verband aannemelijk te maken, komt het wel voor haar risico dat zij niet tijdig en volledig de bijzondere omstandigheden kenbaar heeft gemaakt. In hetgeen de BSA-commissie over het niet aannemelijk achten van het causaal verband heeft uiteengezet, zowel in het bericht aan appellante van 30 augustus 2014, als in het bij verweerder ingediende verweerschrift, in aanmerking genomen hetgeen appellante daartegen heeft aangevoerd, heeft verweerder terecht geen reden gezien voor het oordeel dat de BSA-commissie ten onrechte geen causaal verband aanwezig heeft geacht. Daarbij merkt het College op dat voor zover de aangevoerde familieomstandigheden, die deels al van langduriger aard zijn, indirect van invloed zijn geweest op de studieplanning van appellante, dat indirecte verband niet als causaal verband is aan te merken.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/009
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	14 april 2015
Partijen	:	Appellant en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband persoonlijke omstandigheden waarschuwing
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: OER Civiele Techniek artikel 7.1 lid 1 OER: Civiele Techniek artikel 7.2 lid 1 OER: Civiele Techniek artikel 7.2 lid 2 OER: Civiele Techniek artikel 7.3 lid 3 OER: Civiele Techniek artikel 7.9 lid 2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Uit de in de stukken aanwezige verklaring van de decaan, [naam2], blijkt dat appellant zich niet eerder dan op 12 mei 2014 bij haar heeft gemeld met de omstandigheid dat zijn oma ernstig ziek was, dat hij zich daardoor niet goed kon concentreren op zijn opleiding en dat hij wilde opkomen tegen het bindend negatief studieadvies dat hij volgens een eerder ontvangen waarschuwing naar alle waarschijnlijkheid zou krijgen. De decaan heeft tegenover de examencommissie verklaard dat appellant haar er niet van heeft kunnen overtuigen dat uitsluitend de gezondheidssituatie van zijn oma ertoe heeft geleid dat hij in het studiejaar 2013-2014 niet meer dan drie studiepunten voor de door hem gevolgde vakken heeft kunnen behalen. Met het CBE is het College van oordeel dat de examencommissie, gelet op de door de decaan afgegeven verklaring, vanwege het ontbreken van een causaal verband tussen de door appellant gestelde bijzondere omstandigheid en de door hem behaalde studieresultaten een bindend negatief studieadvies mocht geven. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat appellant, zo is ter zitting door de voorzitter van de examencommissie uiteengezet en blijkt ook uit de stukken, tijdens een gesprek met zijn studieloopbaanbegeleider in januari 2014 heeft verteld dat de oorzaak van zijn studieachterstand was gelegen in het feit dat hij onvoldoende tijd had besteed aan studeren. Op dat moment heeft hij geen melding gemaakt van de gezondheidssituatie van zijn oma, terwijl wel gevraagd is of sprake was van bijzondere omstandigheden. Tijdens een volgend gesprek met de studieloopbaanbegeleider in maart 2014 heeft appellant evenmin daarvan melding gedaan. In dat gesprek heeft hij uitsluitend gesteld dat zijn relatie voorbij was en hij daarom in staat zou zijn om meer tijd aan zijn opleiding te besteden.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van De Haagse Hogeschool (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 juli 2014 heeft de examencommissie van de opleiding Civiele Techniek aan appellant een bindend negatief studieadvies gegeven voor die door hem gevolgde opleiding.

Bij beslissing van 19 december 2014 heeft het CBE het daartegen door appellant bij hem ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 6 januari 2015, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 maart 2015 waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. C.A.M. Tiel zijn verschenen, alsmede ing. P.L. Schravendeel, voorzitter van de examencommissie.

2. Overwegingen

1. 2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

2. Ingevolge het vierde lid geeft het instellingsbestuur de desbetreffende student, voordat het tot afwijzing overgaat, een waarschuwing onder bepaling van een redelijke termijn waarbinnen de studieresultaten ten genoegen van dat bestuur moeten zijn verbeterd.

3. Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

4.

Ingevolge artikel 7.1, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling Civiele Techniek 2013-2014 (hierna: de OER) ontvangt een student aan het einde van zijn eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een opleiding advies over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de opleiding waarvoor hij is ingeschreven.

Ingevolge artikel 7.2, eerste lid, is aan de studievoortgangsnorm voor het eerste jaar van inschrijving voldaan indien de student tenminste 50 studiepunten uit de propedeutische fase heeft behaald.

Ingevolge artikel 7.2, tweede lid, geldt, indien voor één of meer onderwijseenheden in de propedeutische fase vrijstelling is verleend aan de student, in afwijking van het in het eerste lid genoemde aantal van 50 studiepunten dat de student ten minste 5/6e van de na aftrek van vrijstellingen te behalen studiepunten uit de propedeutische fase, zo nodig af te ronden naar boven, moet hebben behaald.

Ingevolge artikel 7.3, derde lid, wordt aan de student een bindend negatief studieadvies uitgebracht indien hij aan het eind van zijn eerste jaar van inschrijving niet heeft voldaan aan de studievoortgangsnorm voor het eerste jaar van inschrijving.

Ingevolge artikel 7.9, tweede lid, dient de student, indien hij wil dat de examencommissie rekening houdt met zijn persoonlijke omstandigheden, de studentendecaan en zijn studie(loopbaan)begeleider over deze omstandigheden te informeren op het moment dat deze zich voordoen, of zo spoedig mogelijk daarna.

2.2 Appellant is in het studiejaar 2013-2014 gestart met de opleiding Civiele Techniek. Bij beslissing van 16 juli 2014 heeft appellant van de examencommissie een bindend negatief studieadvies gekregen, omdat hij aan het einde van het eerste jaar van inschrijving 25 studiepunten had behaald, waarvan drie voor een tentamen en 22 door middel van verleende vrijstellingen vanwege door hem eerder aan de Hogeschool van Rotterdam behaalde vakken van de opleiding Civiele Techniek.

2.3 Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie vanwege persoonlijke omstandigheden van het geven van het bindend negatief studieadvies had moeten afzien. Hiertoe voert hij aan dat zijn oma die op Aruba woonde en die hem heeft opgevoed in het studiejaar 2013-2014 ziek is geworden en uiteindelijk is overleden in augustus 2014. Als gevolg

van de gezondheidssituatie van zijn oma gedurende dat studiejaar heeft hij zich niet kunnen concentreren op zijn opleiding, aldus appellant. Hij brengt voorts naar voren dat hij wel in staat is de opleiding Civiele Techniek te afronden, omdat hij bij de Hogeschool van Rotterdam reeds 53 studiepunten van de propedeutische fase van die opleiding heeft behaald. Appellant stelt dat hij de opleiding wil afronden, omdat hij dat aan zijn oma heeft beloofd.

2.3.1 Uit de in de stukken aanwezige verklaring van de decaan, [naam 2], blijkt dat appellant zich niet eerder dan op 12 mei 2014 bij haar heeft gemeld met de omstandigheid dat zijn oma ernstig ziek was, dat hij zich daardoor niet goed kon concentreren op zijn opleiding en dat hij wilde opkomen tegen het bindend negatief studieadvies dat hij volgens een eerder ontvangen waarschuwing naar alle waarschijnlijkheid zou krijgen. De decaan heeft tegenover de examencommissie verklaard dat appellant haar er niet van heeft kunnen overtuigen dat uitsluitend de gezondheidssituatie van zijn oma ertoe heeft geleid dat hij in het studiejaar 2013-2014 niet meer dan drie studiepunten voor de door hem gevolgde vakken heeft kunnen behalen. Met het CBE is het College van oordeel dat de examencommissie, gelet op de door de decaan afgegeven verklaring, vanwege het ontbreken van een causaal verband tussen de door appellant gestelde bijzondere omstandigheid en de door hem behaalde studieresultaten een bindend negatief studieadvies mocht geven. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat appellant, zo is ter zitting door de voorzitter van de examencommissie uiteengezet en blijkt ook uit de stukken, tijdens een gesprek met zijn studieloopbaanbegeleider in januari 2014 heeft verteld dat de oorzaak van zijn studieachterstand was gelegen in het feit dat hij onvoldoende tijd had besteed aan studeren. Op dat moment heeft hij geen melding gemaakt van de gezondheidssituatie van zijn oma, terwijl wel gevraagd is of sprake was van bijzondere omstandigheden. Tijdens een volgend gesprek met de studieloopbaanbegeleider in maart 2014 heeft appellant evenmin daarvan melding gedaan. In dat gesprek heeft hij uitsluitend gesteld dat zijn relatie voorbij was en hij daarom in staat zou zijn om meer tijd aan zijn opleiding te besteden.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/010
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Scholten-Hinloopen en Van der Spoel,
Datum uitspraak	:	8 juli 2015
Partijen	:	Appellant en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Centraal register opleidingen hoger onderwijs CRIHO gezondheidszorg, instellingscollegegeld mastergraad onderwijs tweede opleiding
Artikelen	:	WHW: art. 6.13 WHW: art. 7.45a, lid 1, aanhef en onder a en lid 2
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Appellant betoogt in beroep tevergeefs dat de opleiding Biomedische Wetenschappen niet kan worden aangemerkt als een opleiding op het gebied van de gezondheidszorg. In het in artikel 6.13 van de WHW voorziene Centraal register opleidingen hoger onderwijs is deze opleiding immers als zodanig geregistreerd. Dat, naar appellant heeft gesteld, de opleiding meer een laboratoriumopleiding is zoals Biologie of Farmacie en het volgen van deze opleiding volgens hem niet leidt tot 'meer handen aan het bed', maakt niet dat verweerder ten onrechte van dit register is uitgegaan. Dit betoog van appellant faalt. 2.4. Zijn subsidiaire betoog dat, ook indien de door hem eerder behaalde opleiding wel een opleiding op het gebied van de gezondheidszorg is, verweerder ten onrechte de in van artikel 7.45a, tweede lid, van de WHW neergelegde uitzondering niet op hem van toepassing heeft geacht, treft wel doel. Het College is van oordeel dat voormelde bepaling gelet op de bewoordingen daarvan aldus moet worden gelezen dat de daarin voorziene uitzondering op het eerste lid, onderdeel a, van toepassing is op de student die een opleiding op het gebied van onderwijs wil gaan volgen en niet eerder een opleiding op dat gebied heeft gevolgd en op de student die een opleiding op het gebied van gezondheidszorg wil gaan volgen en niet eerder een opleiding op dat gebied heeft gevolgd. Voor het standpunt van verweerder dat artikel 7.45a, tweede lid, van de WHW aldus moet worden verstaan dat daaruit ook volgt dat de daarin voorziene uitzondering op het eerste lid, onderdeel a, niet geldt voor de student die, zoals appellant, eerst een opleiding op het gebied van gezondheidszorg heeft gevolgd en daarna een opleiding op het gebied van onderwijs wil gaan volgen en de student die eerst een opleiding op het gebied van onderwijs heeft gevolgd en daarna een opleiding op het gebied van gezondheidszorg wil gaan volgen, bieden de bewoordingen van die bepaling naar het oordeel van het College geen aanknopingspunten. Ook overigens is niet gebleken van aanknopingspunten die de door voorgestane uitleg van artikel 7.45a, tweede lid, van de WHW ondersteunen

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 13 oktober 2014 heeft verweerder appellant medegedeeld dat hij voor het volgen van de tweedegraads lerarenopleiding Biologie aan de hogeschool in het studiejaar 2013-2014 het instellingscollegegeld is verschuldigd.

Bij beslissing van 15 december 2014 heeft verweerder het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 april 2015, waar appellant, vertegenwoordigd door zijn vader, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, werkzaam bij de hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

5.1. Ingevolge artikel 7.45a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) is het wettelijk collegegeld verschuldigd door een student die blijkens het Centraal register inschrijving hoger onderwijs sedert 1 september 1991 voor een inschrijving aan een bacheloropleiding niet eerder een bachelorgraad heeft behaald of voor een inschrijving aan een masteropleiding niet eerder een mastergraad heeft behaald.
Ingevolge het tweede lid van dit artikel geldt de voorwaarde, bedoeld in het eerste lid, onderdeel a, niet voor een student die voor de eerste maal een opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg volgt.

5.2. Aan de beslissing van 15 december 2014 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat appellant het instellingscollegegeld is verschuldigd, omdat hij eerder de opleiding Biomedische wetenschappen heeft afgerond en hiermee niet voldoet aan de voorwaarden in het eerste lid van artikel 7.45a van de WHW. Nu deze eerder afgeronde opleiding een opleiding is op het terrein van de gezondheidszorg en de lerarenopleiding Biologie aan de hogeschool een opleiding op het terrein van het onderwijs, is ook het tweede lid van voormeld artikel van de WHW niet op hem van toepassing, aldus verweerder.

5.3. Appellant betoogt in beroep tevergeefs dat de opleiding Biomedische Wetenschappen niet kan worden aangemerkt als een opleiding op het gebied van de gezondheidszorg. In het in artikel 6.13 van de WHW voorziene Centraal register opleidingen hoger onderwijs is deze opleiding immers als zodanig geregistreerd. Dat, naar appellant heeft gesteld, de opleiding meer een laboratoriumopleiding is zoals Biologie of Farmacie en het volgen van deze opleiding volgens hem niet leidt tot 'meer handen aan het bed', maakt niet dat verweerder ten onrechte van dit register is uitgegaan. Dit betoog van appellant faalt.

5.4. Zijn subsidiaire betoog dat, ook indien de door hem eerder behaalde opleiding wel een opleiding op het gebied van de gezondheidszorg is, verweerder ten onrechte de in van artikel 7.45a, tweede lid, van de WHW neergelegde uitzondering niet op hem van toepassing heeft geacht, treft wel doel. Het College is van oordeel dat voormelde bepaling gelet op de bewoordingen daarvan aldus moet worden gelezen dat de daarin voorziene uitzondering op het eerste lid, onderdeel a, van toepassing is op de student die een opleiding op het gebied van onderwijs wil gaan volgen en niet eerder een opleiding op dat gebied heeft gevolgd en op de student die een opleiding op het gebied van gezondheidszorg wil gaan volgen en niet eerder een opleiding op dat gebied heeft gevolgd. Voor het standpunt van verweerder dat artikel 7.45a, tweede lid, van de WHW aldus moet worden verstaan dat daaruit ook volgt dat de daarin voorziene uitzondering op het eerste lid, onderdeel a, niet geldt voor de student die, zoals appellant, eerst een opleiding op het gebied van gezondheidszorg heeft gevolgd en daarna een opleiding op het gebied van onderwijs wil gaan volgen en de student die eerst een opleiding op het gebied van onderwijs heeft gevolgd en daarna een opleiding op het gebied van gezondheidszorg wil gaan volgen, bieden de bewoordingen van die bepaling naar het oordeel van het College geen aanknopingspunten. Ook overigens is niet gebleken van aanknopingspunten die de door voorgestane uitleg van artikel 7.45a, tweede lid, van de WHW ondersteunen.

5.5. Het beroep is derhalve gegrond. Hetgeen appellant overigens heeft aangevoerd, behoeft geen bespreking. De beslissing van 15 december 2014 dient te worden vernietigd. Gelet op het hiervoor onder 2.4 overwogene bestaat tevens aanleiding om de beslissing van 13 oktober 2014 te

herroepen en verweerder met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Algemene wet bestuursrecht op te dragen om appellant voor de periode dat hij in het studiejaar 2013-2014 bij de hogeschool ingeschreven heeft gestaan, het wettelijk collegegeld in rekening te brengen en het door hem mogelijk teveel betaalde collegegeld aan hem terug te betalen.

5.6. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van verweerder van 15 december 2014, kenmerk G101114CAR;
III. herroept de beslissing van verweerder van 13 oktober 2014;
IV. bepaalt dat verweerder appellant voor de periode dat hij in het studiejaar 2013-2014 bij de hogeschool ingeschreven heeft gestaan, het wettelijk collegegeld in rekening brengt en het door hem mogelijk teveel betaalde collegegeld aan hem terugbetaalt;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing;
VI. gelast dat verweerder aan appellant het door hem betaalde griffierecht voor de behandeling van het beroep ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2015/011
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	26 mei 2015
Partij	:	Appellant en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	1 februari-regel Administratief beroep Bindend negatief studieadvies BNSA (voldoening) Collegegeld Finale geschillenbeslechting Horen Minnelijke schikking Studielink (oproep) Zitting
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b lid 3 WHW: artikel 7.8b lid 4 WHW: artikel 7.61 lid 3 WHW: artikel 7.62 lid 1 aanhef en onderdeel e
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Ter zitting van het College heeft verweerder te kennen dat ervan werd uitgegaan dat appellant zijn opleiding had beëindigd. Nu kennelijk niet wordt bestreden dat appellant zijn studie vóór 1 februari 2014 had beëindigd, wat ook voor het College vaststaat, had het voor verweerder voor de hand gelegen met appellant naar een oplossing te zoeken, ook voor de kwestie van het collegegeld. In de situatie van appellant had niet mogen worden volstaan met de opvatting dat de kwestie de examencommissie propedeuse en verweerder niet regardeerde. Daarbij merkt het College op dat blijkens de bestreden beslissing de voorzitter van verweerder per brief heeft medegedeeld dat wordt afgezien van het voorgeschreven overleg met betrokkenen, waarin zou moeten worden bezien of alsnog een minnelijke schikking mogelijk is. Deze brief is niet overgelegd en ter zitting is verklaard dat in dit soort zaken standaard wordt afgezien van de schikkingsprocedure. Daargelaten of dat in overeenstemming is met het reglement van orde van verweerder, zoals artikel 7.62, eerste lid, aanhef en onder e, van de WHW, voorschrijft, had de voorzitter van verweerder in dit geval de schikkingsprocedure niet achterwege mogen laten, nu het hier een a-typisch geval betreft en voorts appellant door de examencommissie propedeuse in strijd met artikel 7.8b, vierde lid, laatste volzin, van de WHW niet was gehoord alvorens het bnsa te geven. Derhalve is de bestreden beslissing in strijd met artikel 7.61, derde lid, van de WHW, genomen. Het College laat daar of appellant deugdelijk is opgeroepen voor de zitting van verweerder. Het College constateert echter wel dat de oproep voor de zitting van verweerder appellant niet heeft bereikt en dat dit verweerder ten tijde van de bestreden beslissing bekend was.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het College van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 11 augustus 2014 heeft de examencommissie propedeuse namens het bestuur van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: bnsa) gegeven.

Bij beslissing van 4 december 2014 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het hiertegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 april 2015, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. W.J. de Wit, secretaris van verweerder, is verschenen. Namens de examencommissie propedeuse was aanwezig mr. A. Deelder.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het vierde lid geeft het instellingsbestuur, voordat het tot afwijzing overgaat, de desbetreffende student een waarschuwing onder bepaling van een redelijke termijn waarbinnen de studieresultaten ten genoegen van dat bestuur moeten zijn verbeterd. Het instellingsbestuur stelt de student alvorens tot een afwijzing over te gaan in de gelegenheid te worden gehoord.

Ingevolge artikel 7.61, derde lid, zendt het college van beroep voor de examens het administratief beroepschrift aan het orgaan waartegen het administratief beroep is gericht, met uitnodiging om in overleg met betrokkenen na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is. Het desbetreffende orgaan deelt binnen drie weken aan het college van beroep voor de examens, onder overlegging van de daarop betrekking hebbende stukken, mede tot welke uitkomst het beraad heeft geleid. Is een minnelijke schikking niet mogelijk gebleken, dan wordt het administratief beroepschrift door het college van beroep voor de examens in behandeling genomen.

2.2. De examencommissie propedeuse heeft aan het bnsa ten grondslag gelegd dat appellant zijn opleiding Rechtsgeleerdheid naar verwachting niet binnen een redelijke termijn zal kunnen afronden, omdat hij in het studiejaar 2013-2014 nul studiepunten heeft behaald. Verweerder heeft het bnsa gehandhaafd.

Verweerder heeft het betoog van appellant dat hij vóór 1 februari 2014 zijn inschrijving heeft beëindigd, verworpen. Volgens verweerder heeft appellant weliswaar aan zijn studieadviseur medegedeeld dat hij met de opleiding stopt, maar heeft hij zijn inschrijving niet op de voorgeschreven wijze via Studielink beëindigd.

2.3 Appellant betoogt dat verweerder heeft miskend dat hij zijn inschrijving vóór 1 februari 2014 heeft beëindigd. Voorts betoogt hij dat artikel 7.8b van de WHW niet is nageleefd en dat hij van de verplichting tot betaling van het collegegeld over het studiejaar 2013-2014 dient te worden ontheven.

2.3.1. Ter zitting van het College heeft verweerder te kennen dat ervan werd uitgegaan dat appellant zijn opleiding had beëindigd. Nu kennelijk niet wordt bestreden dat appellant zijn studie vóór 1 februari 2014 had beëindigd, wat ook voor het College vaststaat, had het voor verweerder voor de hand gelegen met appellant naar een oplossing te zoeken, ook voor de kwestie van het collegegeld. In de situatie van appellant had niet mogen worden volstaan met de opvatting dat de kwestie de examencommissie propedeuse en verweerder niet regardeerde. Daarbij merkt het College op dat blijkens de bestreden beslissing de voorzitter van verweerder per brief heeft medegedeeld dat wordt afgezien van het voorgeschreven overleg met betrokkenen, waarin zou moeten worden bezien of alsnog een minnelijke schikking mogelijk is. Deze brief is niet overgelegd en ter zitting is verklaard dat in dit soort zaken standaard wordt afgezien van de schikkingsprocedure. Daargelaten of dat in overeenstemming is met het reglement van orde van verweerder, zoals artikel 7.62, eerste lid, aanhef en onder e, van de WHW, voorschrijft, had de voorzitter van verweerder in dit geval de schikkingsprocedure niet achterwege mogen laten, nu het hier een a-typisch geval betreft en voorts appellant door de examencommissie propedeuse in strijd met artikel 7.8b, vierde lid, laatste volzin, van de WHW niet was gehoord alvorens het bnsa te

geven. Derhalve is de bestreden beslissing in strijd met artikel 7.61, derde lid, van de WHW, genomen.

Het College laat daar of appellant deugdelijk is opgeroepen voor de zitting van verweerder. Het College constateert echter wel dat de oproep voor de zitting van verweerder appellant niet heeft bereikt en dat dit verweerder ten tijde van de bestreden beslissing bekend was.

2.4. Het beroep is gegrond. Hetgeen appellant overigens heeft aangevoerd behoeft geen bespreking. De bestreden beslissing moet worden vernietigd. Dit geschil kan niet finaal worden beslecht omdat wegens schending van artikel 7.8b, vierde lid, laatste volzin, van de WHW, niet kan worden volstaan met het vernietigen van het bnsa. Het is aan verweerder om met inachtneming van deze uitspraak opnieuw op het administratief beroep te beslissen.

2.5 Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van 4 december 2014 van het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden;
III. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden aan [naam] het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Zaaknummer	:	2015/012
Rechter(s)	:	mrs Olivier, Borman en Verheij
Datum uitspraak	:	8 juli 2015
Partij	:	Appellante en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	Herkansing Beoordeling Coschap Modules Vertrouwens- en het gelijkheidsbeginsel
Artikelen	:	WHW 7.13 lid 2 WHW 7.66 lid 2 AWB 8:4 lid 3 onder b OER 4.5.1. lid 7
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Appellante betoogt dat in de beslissing van 2 december 2014 ten onrechte is vermeld dat zij begrip heeft voor de tijdens het coschap gegeven deelbeoordelingen van haar functioneren. Deze beoordelingen waren volgens haar niet objectief en te negatief gezien haar werkelijke functioneren tijdens het coschap. Dat zij het met die beoordelingen niet eens is, is, zo stelt appellante, ook de reden waarom zij om inkorting van de herkansing van het coschap heeft verzocht. Verder betoogt appellante dat de examencommissie aan een andere coassistent met een onvoldoende voor een coschap wel een herkansing met een kortere termijn heeft gegund. Deze gang van zaken is volgens haar in strijd met het vertrouwens- en het gelijkheidsbeginsel. Daarbij stelt zij dat in haar geval ook in vijf, in plaats van in tien, weken had kunnen worden beoordeeld of zij over de benodigde kennis beschikt. Ten slotte wijst zij erop dat zij nadelige gevolgen heeft ondervonden van het in zijn geheel overdoen van het coschap, nu zij als gevolg daarvan studievertraging heeft opgelopen en tevens een ander rooster heeft gekregen waardoor zij in ziekenhuizen is geplaatst die zij zelf niet zou hebben uitgekozen. 2.5. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg, dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van verweerder een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het betoog van appellante dat de deelbeoordelingen van het coschap Interne Geneeskunde onjuist en niet objectief zijn geweest gezien haar werkelijk functioneren, hoe dan ook niet kan leiden tot gegrondverklaring van het beroep. Wat betreft de aan de beslissing van 2 december 2014 ten grondslag liggende beslissing om de door appellante af te leggen herkansing voor het coschap Interne Geneeskunde niet in te korten, kan het College slechts onderzoeken of aan voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enige andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan. 2.6. Wat betreft de duur van de herkansing van het coschap heeft verweerder terecht geconcludeerd dat de examencommissie zich op het standpunt heeft mogen stellen dat appellante het coschap in zijn geheel moet overdoen. Daarbij mocht worden betrokken dat het coschap in beginsel als een geheel moet worden gezien en niet in modules kan worden herkanst. Dat, naar gesteld, in andere gevallen aan studenten wel een kortere termijn is gegund, betekent niet dat

dit in het geval van appellante ook had moeten gebeuren, te minder nu artikel 4.5.1, zevende lid, van de OER open laat welke beslissing wordt genomen na een onvoldoende beoordeling van een coschap. Schending van het vertrouwens- of het gelijkheidsbeginsel doet zich niet voor. Hetgeen appellante overigens heeft aangevoerd, leidt niet tot het oordeel dat de verweerder de beslissing van 20 mei 2014 ten onrechte in stand heeft gelaten. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appelante,

en

Het College van Beroep voor de Examens Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 mei 2014 heeft de examencommissie Geneeskunde van de universiteit een verzoek van appellante om de door haar af te leggen herkansing voor het coschap Interne Geneeskunde in te korten afgewezen.

Bij beslissing van 2 december 2014 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 mei 2015, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door S. el Ghafour LLM, werkzaam bij de universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.13, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) worden in de onderwijs- en examenregeling, onverminderd het overigens in de WHW terzake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens.

In artikel 4.5.1, zevende lid, van de Onderwijs- en Examenregeling van de masteropleiding Geneeskunde van de universiteit (hierna: de OER) is bepaald dat wanneer een coschap als onvoldoende wordt beoordeeld, de examencommissie, eventueel na overleg met de examinator en/of disciplinecoördinator, beslist over het verdere beleid.

2.2. Appellante heeft in het kader van de masteropleiding Geneeskunde aan de universiteit van januari tot maart 2014 het coschap Interne Geneeskunde gedaan. Voor dit coschap heeft zij een onvoldoende als eindbeoordeling gekregen. Hierbij heeft de examencommissie haar medegedeeld dat zij het coschap in zijn geheel moet overdoen.

2.3. Aan de beslissing van 2 december 2014 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat, samengevat weergegeven, de examencommissie voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het coschap Interne Geneeskunde niet als losse modules maar als een geheel integraal moet worden beoordeeld. Dat appellante het laatste deel van haar coschap verbetering heeft getoond, hoefde geen aanleiding te vormen om de herkansing van het coschap met een aantal weken in te korten, aldus verweerder.

2.4. Appellante betoogt dat in de beslissing van 2 december 2014 ten onrechte is vermeld dat zij begrip heeft voor de tijdens het coschap gegeven deelbeoordelingen van haar functioneren. Deze beoordelingen waren volgens haar niet objectief en te negatief gezien haar werkelijke functioneren tijdens het coschap. Dat zij het met die beoordelingen niet eens is, is, zo stelt appellante, ook de reden waarom zij om inkorting van de herkansing

van het coschap heeft verzocht. Verder betoogt appellante dat de examencommissie aan een andere coassistent met een onvoldoende voor een coschap wel een herkansing met een kortere termijn heeft gegund. Deze gang van zaken is volgens haar in strijd met het vertrouwens- en het gelijkheidsbeginsel. Daarbij stelt zij dat in haar geval ook in vijf, in plaats van in tien, weken had kunnen worden beoordeeld of zij over de benodigde kennis beschikt. Ten slotte wijst zij erop dat zij nadelige gevolgen heeft ondervonden van het in zijn geheel overdoen van het coschap, nu zij als gevolg daarvan studievertraging heeft opgelopen en tevens een ander rooster heeft gekregen waardoor zij in ziekenhuizen is geplaatst die zij zelf niet zou hebben uitgekozen

2.5. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg, dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van verweerder een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het betoog van appellante dat de deelbeoordelingen van het coschap Interne Geneeskunde onjuist en niet objectief zijn geweest gezien haar werkelijk functioneren, hoe dan ook niet kan leiden tot gegrondverklaring van het beroep. Wat betreft de aan de beslissing van 2 december 2014 ten grondslag liggende beslissing om de door appellante af te leggen herkansing voor het coschap Interne Geneeskunde niet in te korten, kan het College slechts onderzoeken of aan voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enige andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan.

2.6. Wat betreft de duur van de herkansing van het coschap heeft verweerder terecht geconcludeerd dat de examencommissie zich op het standpunt heeft mogen stellen dat appellante het coschap in zijn geheel moet overdoen. Daarbij mocht worden betrokken dat het coschap in beginsel als een geheel moet worden gezien en niet in modules kan worden herkanst. Dat, naar gesteld, in andere gevallen aan studenten wel een kortere termijn is gegund, betekent niet dat dit in het geval van appellante ook had moeten gebeuren, te minder nu artikel 4.5.1, zevende lid, van de OER open laat welke beslissing wordt genomen na een onvoldoende beoordeling van een coschap. Schending van het vertrouwens- of het gelijkheidsbeginsel doet zich niet voor. Hetgeen appellante overigens heeft aangevoerd, leidt niet tot het oordeel dat de verweerder de beslissing van 20 mei 2014 ten onrechte in stand heeft gelaten. Het betoog faalt.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/014
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Lubberdink en Troostwijk
Datum uitspraak	:	1 juli 2015
Partij	:	Appellant en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	beoordeling bevoegdheid cautie e-mail extern lid fraude misleiding motivatie ondertekening ongeldig plagiaat plagiaatdetectieprogramma rechtsgeldig samenwerking strafmaatregel verklaring voor recht volledige uitsluiting deelname tentamens
Artikelen	:	WHW: 7.12b lid 2 WHW: 7.12b lid 3 Fraude- en Plagiaatregeling Studenten Universiteit van Amsterdam: artikel 1, lid 3 Fraude- en Plagiaatregeling Studenten Universiteit van Amsterdam: artikel 6
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Voor zover appellant verzoekt om verklaringen voor recht overweegt het College dat de Algemene wet bestuursrecht en de WHW niet voorzien in de mogelijkheid tot het geven van een dergelijke verklaring. Reeds hierom komt het verzoek niet voor inwilliging in aanmerking. 2.4. Anders dan appellant betoogt, bestaat geen aanleiding voor twijfel of de persoon die de beslissing van het CBE in opdracht van de voorzitter heeft ondertekend bevoegd was dat te doen. Het betoog van appellant dat de voorzitter van het CBE een extern lid dient te zijn, faalt, nu de WHW die eis niet stelt. 2.6. Appellant betoogt voorts dat, nu het hier gaat om een strafmaatregel, het CBE en de examencommissie hem ten onrechte de cautie niet hebben gegeven. 2.6.1. Het CBE heeft het oordeel dat de examencommissie zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellant fraude heeft gepleegd, gebaseerd op een onderzoek naar de overeenkomsten tussen het door appellant ingeleverde onderzoeksrapport en dat van de medestudent. Voorts is dat oordeel gebaseerd op een ongevraagde reactie per e-mail van appellant op 3 juli 2014 naar aanleiding van de e-mail van [docent] dat de inhoud van het onderzoeksrapport van appellant sterk lijkt op dat van een medestudent en hij de examencommissie zal verzoeken daarover een oordeel te geven. Aan het gebruik maken van de aldus verkregen gegevens kan een niet verlenen van de cautie, wat hier verder van zij, niet in de weg staan. 2.7. Appellant betoogt verder dat het CEE heeft miskend dat de examencommissie haar standpunt dat appellant plagiaat heeft gepleegd in de beslissing van 15 juli 2014 niet heeft gemotiveerd. Volgens appellant heeft de examencommissie ten onrechte eerst na het nemen van dat besluit geprobeerd zijn standpunt te staven met concrete feiten en omstandigheden. Voorts voert appellant aan dat het gebruikte plagiaatdetectieprogramma onbetrouwbaar is, nu dat programma slechts de procentuele overeenkomst tussen twee werkstukken kan vaststellen maar niet wie het brondocument heeft geleverd en wie het heeft overgenomen. Verder voert appellant aan dat het CBE en de examencommissie de door hem op 3 juli 2014 aan [docent]

gestuurde e-mail verkeerd uitleggen. Het CBE en de examencommissie hebben die e-mail zo gelezen, dat appellant daarin toegeeft dat hij tekst en voetnoten heeft overgenomen en dat zijn medestudent geen blaam treft. Volgens appellant heeft hij met de e-mail willen aangeven dat hij met de medestudent heeft samengewerkt en dat hij om het stuk van de medestudent heeft gevraagd omdat hij wilde zien wat de medestudent met de door hem ingebrachte zinnen had gedaan. Hij heeft dus niet de zinnen van de medestudent, maar zijn eigen zinnen overgenomen, aldus appellant. 2.7.1. In de beslissing van 15 juli 2014 wordt uitdrukkelijk gewezen op het door [docent] opgestelde proces-verbaal van 4 juli 2014. Daaruit blijkt dat de tekst van het onderzoeksrapport van appellant voor 66% overlapt met bestaande bronnen en voor 60% gelijk is aan dat van de medestudent. Voorts wordt daarin gewezen op de e-mail die appellant op 3 juli 2014 aan [docent] heeft gezonden. Aldus is duidelijk dat de examencommissie deze gegevens aan haar standpunt dat appellant plagiaat heeft gepleegd ten grondslag heeft gelegd. In zoverre bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie haar standpunt niet heeft gemotiveerd. 2.7.2. Het gebruikte plagiaatdetectieprogramma is bedoeld om de overeenkomsten tussen twee documenten vast te stellen. Op zichzelf is juist dat indien het programma vaststelt dat overeenkomsten bestaan tussen twee documenten, daaruit niet zonder meer volgt wie plagiaat heeft gepleegd. Daarvoor zal, zoals hier is gedaan, aanvullend onderzoek moeten plaatsvinden. Dat maakt echter niet dat het programma onbetrouwbaar is voor het doel waarvoor het wordt gebruikt. 2.7.3. In de e-mail die appellant op 3 juli 2014 aan [docent] heeft gezonden staat dat de medestudent zijn stuk aan appellant heeft gestuurd om te laten zien wat hij ervan heeft gemaakt, dat de medestudent weinig tot geen blaam treft, dat veel dezelfde voetnoten zijn gebruikt en zinnen zijn overgenomen en dat appellant heeft getracht zoveel mogelijk in eigen woorden te schrijven. Gelet op die e-mail, de uitslag van het onderzoek met het plagiaatdetectieprogramma en de daarop volgende beoordeling door de examencommissie van de overeenkomsten tussen het onderzoeksrapport van appellant en dat van de medestudent, heeft het CBE met juistheid geoordeeld dat de examencommissie zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellant tekst van de medestudent heeft overgenomen en hij dus plagiaat heeft gepleegd. Voor de stelling van appellant dat hij met de medestudent heeft samengewerkt en dus geen zinnen van de medestudent, maar eigen zinnen heeft overgenomen, bieden de overgelegde stukken geen grond. Daarbij merkt het College op dat appellant de door hem gestelde samenwerking op geen enkele wijze heeft gestaafd. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

Het College van Beroep voor de Examens Universiteit van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 juli 2014 heeft de examencommissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid beslist dat een door appellant voor het vak Fundamentele Rechten ingediend onderzoeksrapport niet zal worden beoordeeld en dat appellant wordt uitgesloten van deelname aan alle tentamens, examens of andere vormen van toetsing aan de Faculteit der Rechtsgeleerdheid voor een periode van twaalf maanden.

Bij beslissing van 9 december 2014 heeft het CBE het door appellant daartegen

gemaakte beroep gegrond verklaard voor zover het betrekking heeft op de opgelegde maatregel en voor het overige ongegrond verklaard, de beslissing van 15 juli 2014 in zoverre vernietigd en de examencommissie opgedragen om binnen vier weken na dagtekening een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze beslissing.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Bij beslissing van 18 december 2014 heeft de examencommissie, gevolg gevend aan de beslissing van het CBE, appellant uitgesloten van deelname aan alle tentamens, examens of andere vormen van toetsing aan de Faculteit der Rechtsgeleerdheid voor een periode van zes maanden.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 15 juni 2015, waar het CBE, vertegenwoordigd door mr. Rijnders, en namens de examencommissie dr. Cappon, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) kan de examencommissie indien een student of extraneus fraudeert de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.

Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.

Ingevolge artikel 1, derde lid, van de Fraude en Plagiaatregeling Studenten UvA wordt onder plagiaat in ieder geval verstaan:
a. het gebruik maken dan wel overnemen van andermans teksten, gegevens of ideeën zonder volledige en correcte bronvermelding;
b. het presenteren als eigen werk of eigen gedachten van de structuur dan wel het centrale gedachtegoed uit bronnen van derden, zelfs indien een verwijzing naar andere auteurs is opgenomen;
c. het niet duidelijk aangeven in de tekst, bijvoorbeeld via aanhalingstekens of een bepaalde vormgeving, dat letterlijke of bijna letterlijke citaten in het werk werden overgenomen, zelfs indien met een correcte bronvermelding;
d. het parafraseren van de inhoud van andermans teksten zonder voldoende bronverwijzingen;
e. het overnemen van beeld-, geluids- of testmateriaal, software en programmacodes van anderen zonder verwijzing en zodoende laten doorgaan voor eigen werk;
f. het indienen van een eerder ingediende of daarmee vergelijkbare tekst voor opdrachten van andere opleidingsonderdelen;
g. het overnemen van werk van medestudenten en dit laten doorgaan voor eigen werk;
h. het indienen van werkstukken die verworven zijn van een commerciële instelling of die (al dan niet tegen betaling) door iemand anders zijn geschreven.

Ingevolge artikel 6 wordt plagiaat door de examencommissie als volgt bestraft:
1. Bij gedragingen zoals omschreven in artikel 1, derde lid, waarbij bepaalde gedeeltes uit bestaande teksten zijn overgenomen maar de student nog wel eigen onderzoek heeft verricht, volgt ongeldig verklaring van het ingeleverde werkstuk en uitsluiting van deelname aan het tentamen van het desbetreffende vak dan wel volledige uitsluiting van deelname aan alle tentamens, examens of andere vormen van toetsing van de opleiding voor een periode van maximaal 6 maanden.
2. Bij gedragingen zoals omschreven in artikel 1, derde lid, waarbij het hele werkstuk dan wel aanzienlijke delen daarvan, inclusief het als eigen werk gepresenteerde onderzoek, afkomstig is van bestaand materiaal en elders gepubliceerd onderzoek dan wel literatuur, volgt ongeldig verklaring van het ingeleverde werkstuk en uitsluiting van deelname aan het tentamen van het desbetreffende vak dan wel volledige uitsluiting van deelname aan alle tentamens, examens of andere vormen van toetsing van de opleiding voor een periode van maximaal 12 maanden.

2.2. Aan de beslissing van 15 juli 2014 heeft de examencommissie ten grondslag

gelegd dat appellant plagiaat heeft gepleegd. Volgens de examencommissie heeft hij het onderzoeksrapport van een medestudent overgenomen en laten doorgaan voor eigen werk.

Bij de beslissing van 9 december 2014 heeft het CBE geconcludeerd dat de examencommissie zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellant plagiaat heeft gepleegd. Volgens het CBE mocht de examencommissie dan ook beslissen dat het ingediende onderzoeksrapport niet zal worden beoordeeld. Het CBE heeft de beslissing van 15 juli 2014 vernietigd voor zover appellant daarbij is uitgesloten van deelname aan alle tentamens, examens of andere vormen van toetsing voor een periode van twaalf maanden, omdat niet deugdelijk was gemotiveerd waarom die maatregel voor de maximaal mogelijke duur van twaalf maanden was opgelegd.

Bij de beslissing van 18 december 2014 heeft de examencommissie, gevolg gevend aan de beslissing van het CBE, appellant uitgesloten van deelname aan alle tentamens, examens of andere vormen van toetsing aan de Faculteit der Rechtsgeleerdheid voor een periode van zes maanden.

2.3. Voor zover appellant verzoekt om verklaringen voor recht overweegt het College dat de Algemene wet bestuursrecht en de WHW niet voorzien in de mogelijkheid tot het geven van een dergelijke verklaring. Reeds hierom komt het verzoek niet voor inwilliging in aanmerking.

2.4. Anders dan appellant betoogt, bestaat geen aanleiding voor twijfel of de persoon die de beslissing van het CBE in opdracht van de voorzitter heeft ondertekend bevoegd was dat te doen.

Het betoog van appellant dat de voorzitter van het CBE een extern lid dient te zijn, faalt, nu de WHW die eis niet stelt.

2.5. Anders dan appellant verder betoogt, maakt de enkele omstandigheid dat [docent] in een e-mail van 3 juli 2014 aan appellant bewust niet de naam van de betrokken medestudent heeft vermeld en er slechts op heeft gewezen dat de inhoud van het door appellant ingeleverde onderzoeksrapport sterk lijkt op dat van een andere student niet dat het door [docent] op 4 juli 2014 opgestelde "Proces-verbaal constatering plagiaat" niet rechtsgeldig is of van de juistheid daarvan niet kan worden uitgegaan. In de e-mail van 3 juli 2014 staat voorts geen informatie die feitelijk onjuist is, zodat, anders dan appellant stelt, geen sprake is van misleiding. Ook maakt de enkele omstandigheid dat de naam van de medestudent niet is vermeld in de beslissingen van het CBE en de examencommissie niet dat die beslissingen reeds daarom geen stand kunnen houden. Daarbij merkt het College op dat appellant bekend is met de naam van de medestudent.

Voor zover appellant betoogt dat hem ten onrechte niet wordt verteld of en, zo ja, welke strafmaatregel de medestudent heeft gekregen, overweegt het College dat het voor de beoordeling of de examencommissie zich op grond van de door haar gestelde feiten en omstandigheden terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellant plagiaat heeft gepleegd op zichzelf niet nodig is om te weten of ook de medestudent een strafmaatregel is opgelegd.

2.6. Appellant betoogt voorts dat, nu het hier gaat om een strafmaatregel, het CBE en de examencommissie hem ten onrechte de cautie niet hebben gegeven.

2.6.1. Het CBE heeft het oordeel dat de examencommissie zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellant fraude heeft gepleegd, gebaseerd op een onderzoek naar de overeenkomsten tussen het door appellant ingeleverde onderzoeksrapport en dat van de medestudent. Voorts is dat oordeel gebaseerd op een ongevraagde reactie per e-mail van appellant op 3 juli 2014 naar aanleiding van de e-mail van [docent] dat de inhoud van het onderzoeksrapport van appellant sterk lijkt op dat van een medestudent en hij de examencommissie zal verzoeken daarover een oordeel te geven. Aan het gebruik maken van de aldus verkregen gegevens kan een niet verlenen van de cautie, wat hier verder van zij, niet in de weg staan.

2.7. Appellant betoogt verder dat het CEE heeft miskend dat de examencommissie haar standpunt dat appellant plagiaat heeft gepleegd in de beslissing van 15 juli 2014 niet heeft gemotiveerd. Volgens appellant heeft de examencommissie ten onrechte eerst na het nemen van dat besluit geprobeerd zijn standpunt te staven met concrete feiten en omstandigheden.

Voorts voert appellant aan dat het gebruikte plagiaatdetectieprogramma

onbetrouwbaar is, nu dat programma slechts de procentuele overeenkomst tussen twee werkstukken kan vaststellen maar niet wie het brondocument heeft geleverd en wie het heeft overgenomen.

Verder voert appellant aan dat het CBE en de examencommissie de door hem op 3 juli 2014 aan [docent] gestuurde e-mail verkeerd uitleggen. Het CBE en de examencommissie hebben die e-mail zo gelezen, dat appellant daarin toegeeft dat hij tekst en voetnoten heeft overgenomen en dat zijn medestudent geen blaam treft. Volgens appellant heeft hij met de e-mail willen aangeven dat hij met de medestudent heeft samengewerkt en dat hij om het stuk van de medestudent heeft gevraagd omdat hij wilde zien wat de medestudent met de door hem ingebrachte zinnen had gedaan. Hij heeft dus niet de zinnen van de medestudent, maar zijn eigen zinnen overgenomen, aldus appellant.

2.7.1. In de beslissing van 15 juli 2014 wordt uitdrukkelijk gewezen op het door [docent] opgestelde proces-verbaal van 4 juli 2014. Daaruit blijkt dat de tekst van het onderzoeksrapport van appellant voor 66% overlapt met bestaande bronnen en voor 60% gelijk is aan dat van de medestudent. Voorts wordt daarin gewezen op de e-mail die appellant op 3 juli 2014 aan [docent] heeft gezonden. Aldus is duidelijk dat de examencommissie deze gegevens aan haar standpunt dat appellant plagiaat heeft gepleegd ten grondslag heeft gelegd. In zoverre bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie haar standpunt niet heeft gemotiveerd.

2.7.2. Het gebruikte plagiaatdetectieprogramma is bedoeld om de overeenkomsten tussen twee documenten vast te stellen. Op zichzelf is juist dat indien het programma vaststelt dat overeenkomsten bestaan tussen twee documenten, daaruit niet zonder meer volgt wie plagiaat heeft gepleegd. Daarvoor zal, zoals hier is gedaan, aanvullend onderzoek moeten plaatsvinden. Dat maakt echter niet dat het programma onbetrouwbaar is voor het doel waarvoor het wordt gebruikt.

2.7.3. In de e-mail die appellant op 3 juli 2014 aan [docent] heeft gezonden staat dat de medestudent zijn stuk aan appellant heeft gestuurd om te laten zien wat hij ervan heeft gemaakt, dat de medestudent weinig tot geen blaam treft, dat veel dezelfde voetnoten zijn gebruikt en zinnen zijn overgenomen en dat appellant heeft getracht zoveel mogelijk in eigen woorden te schrijven. Gelet op die e-mail, de uitslag van het onderzoek met het plagiaatdetectieprogramma en de daarop volgende beoordeling door de examencommissie van de overeenkomsten tussen het onderzoeksrapport van appellant en dat van de medestudent, heeft het CBE met juistheid geoordeeld dat de examencommissie zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellant tekst van de medestudent heeft overgenomen en hij dus plagiaat heeft gepleegd. Voor de stelling van appellant dat hij met de medestudent heeft samengewerkt en dus geen zinnen van de medestudent, maar eigen zinnen heeft overgenomen, bieden de overgelegde stukken geen grond. Daarbij merkt het College op dat appellant de door hem gestelde samenwerking op geen enkele wijze heeft gestaafd.

Het betoog faalt.

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/016
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Troostwijk en Kleijn
Datum uitspraak	:	10 september 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	beroepenveld cijfers ernstige ziekte geldigheidsduur langstudeerbegeleider onderwijsprogramma overmacht persoonlijke omstandigheden studentendecanaat studiehouding studieplan studievertraging verlengen vrijstellingen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.13, lid 1 en lid 2, aanhef en onder k OER: artikel 30, lid 4
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Appellante betoogt dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. Zij voert, onder verwijzing naar verklaringen van haar behandelend specialist en het Centraal Administratiekantoor (hierna: CAK), aan door een ernstige ziekte studievertraging te hebben opgelopen. Appellante bestrijdt dat een aantal andere door haar behaalde cijfers ten tijde van het verlengingsverzoek waren vervallen. Verder voert zij aan dat verweerder ten onrechte als criterium heeft gehanteerd in hoeverre zij in staat is om op korte termijn af te studeren, nu dit criterium niet is gebaseerd op artikel 30 van de OER of andere beleidsregels van de hogeschool. Bovendien is het volgens haar gelet op een verklaring van de langstudeerbegeleider van 6 mei 2014 en een door haar bijgevoegd studieplan ook zeer wel mogelijk om op korte termijn af te studeren. Ook stelt appellante dat verweerder ten onrechte heeft betrokken dat slechts ten aanzien van een enkel cijfer veel ruimte zit tussen het behalen van het vak en het publiceren van het cijfer. Volgens haar volgt uit door haar bijgevoegde e mailcorrespondentie dat het gaat om vijf cijfers. Ten slotte betwist appellante dat zij het afgelopen anderhalf jaar een weinig voortvarende studiehouding heeft getoond. Zij wijst erop dat zij ook in die periode gehinderd werd door haar ziekte. 2.4. Het aldus in beroep aangevoerde leidt niet tot het oordeel dat verweerder de beslissing van de examencommissie van 16 september 2014 ten onrechte in stand heeft gelaten. Artikel 30 van de OER staat er, anders dan appellante betoogt, niet aan in de weg dat bij de beoordeling van een verlengingsverzoek als bedoeld in dat artikel, mede wordt betrokken of de verlenging de betreffende student daadwerkelijk in staat zal stellen om binnen afzienbare en redelijke termijn af te studeren. Het College laat daar, of in de OER de zelfstandige bevoegdheid van de examencommissie om te beslissen over de verlenging van de geldigheidsduur kan worden beperkt. In het geval van appellante is dit niet aannemelijk geworden. In de beslissing van 8 december 2014 is vermeld dat appellante nog 100 studiepunten moet behalen. Appellante heeft het te behalen aantal studiepunten bestreden. Verweerder heeft ter zitting bij het College nader toegelicht dat appellante nog steeds meer dan een studiejaar aan studiepunten moet behalen en dat ieder half jaar door appellante behaalde cijfers gaan vervallen. Gelet op de zich in het dossier bevindende stukken en hetgeen appellante heeft aangevoerd ziet het College geen aanleiding die nadere toelichting voor onjuist te houden. Onder deze omstandigheden zijn

het door appellante overgelegde studieplan en de in mei 2014 afgelegde verklaring van haar langstudeerbegeleider onvoldoende om aan te nemen dat zij met de gevraagde verlenging binnen afzienbare tijd zal kunnen afstuderen. Gelet hierop heeft verweerder in de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden, die overigens niet worden ondersteund door een verklaring van het studentendecanaat, geen aanleiding hoeven zien om de beslissing van de examencommissie te vernietigen. Ook hetgeen appellante heeft aangevoerd over de publicatie van haar cijfers en haar studiehouding, kan, wat daar ook van zij, gezien het voorgaande niet tot het ermee beoogde resultaat leiden.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het CBE van de Hogeschool Inholland, gevestigd te Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 september 2014 heeft de examencommissie Marketing van de opleiding International Business & Languages van de hogeschool een verzoek van appellante om de geldigheidsduur van drie door haar behaalde cijfers te verlengen afgewezen.

Bij beslissing van 8 december 2014, verzonden op 6 februari 2015, heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 juli 2015, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, werkzaam bij de hogeschool, is verschenen. Appellante en haar gemachtigde zijn met bericht niet verschenen.

2. Overwegingen

5.7. Ingevolge artikel 7.13, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek stelt het instellingsbestuur voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast.
Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder k, worden in de onderwijs- en examenregeling, onverminderd het overigens in deze wet terzake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Daaronder wordt ten minste begrepen waar nodig, de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens, behoudens de bevoegdheid van de examencommissie die geldigheidsduur te verlengen.

In artikel 30, vierde lid, van de Onderwijs- en Examenregeling van de hogeschool is bepaald dat de examencommissie op verzoek van de student kan beslissen de geldigheidsduur van cijfers of vrijstellingen met maximaal een jaar te verlengen, indien de student daar bijzondere redenen voor aanvoert (studievertraging door persoonlijke omstandigheden, overmacht) en dat verantwoord is, gezien de ontwikkelingen binnen het onderwijsprogramma en het afnemende beroepenveld.

5.8. Aan de beslissing van 8 december 2014 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat, samengevat weergegeven, een aantal andere door appellante behaalde cijfers reeds zijn vervallen, zij nog 100 studiepunten heeft openstaan zodat zij niet op korte termijn zal kunnen afstuderen, zij geen deugdelijke planning heeft gemaakt voor de resterende vakken en zij in het laatste anderhalf jaar een weinig voortvarende studiehouding heeft getoond.

5.9. Appellante betoogt dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. Zij voert, onder verwijzing naar verklaringen van haar behandelend specialist en het Centraal Administratiekantoor (hierna: CAK), aan door een ernstige ziekte studievertraging te hebben opgelopen. Appellante bestrijdt dat een aantal andere door haar behaalde cijfers ten tijde van het verlengingsverzoek waren vervallen. Verder voert zij aan dat

verweerder ten onrechte als criterium heeft gehanteerd in hoeverre zij in staat is om op korte termijn af te studeren, nu dit criterium niet is gebaseerd op artikel 30 van de OER of andere beleidsregels van de hogeschool. Bovendien is het volgens haar gelet op een verklaring van de langstudeerbegeleider van 6 mei 2014 en een door haar bijgevoegd studieplan ook zeer wel mogelijk om op korte termijn af te studeren. Ook stelt appellante dat verweerder ten onrechte heeft betrokken dat slechts ten aanzien van een enkel cijfer veel ruimte zit tussen het behalen van het vak en het publiceren van het cijfer. Volgens haar volgt uit door haar bijgevoegde e-mailcorrespondentie dat het gaat om vijf cijfers. Ten slotte betwist appellante dat zij het afgelopen anderhalf jaar een weinig voortvarende studiehouding heeft getoond. Zij wijst erop dat zij ook in die periode gehinderd werd door haar ziekte.

5.10. Het aldus in beroep aangevoerde leidt niet tot het oordeel dat verweerder de beslissing van de examencommissie van 16 september 2014 ten onrechte in stand heeft gelaten. Artikel 30 van de OER staat er, anders dan appellante betoogt, niet aan in de weg dat bij de beoordeling van een verlengingsverzoek als bedoeld in dat artikel, mede wordt betrokken of de verlenging de betreffende student daadwerkelijk in staat zal stellen om binnen afzienbare en redelijke termijn af te studeren. Het College laat daar, of in de OER de zelfstandige bevoegdheid van de examencommissie om te beslissen over de verlenging van de geldigheidsduur kan worden beperkt. In het geval van appellante is dit niet aannemelijk geworden. In de beslissing van 8 december 2014 is vermeld dat appellante nog 100 studiepunten moet behalen. Appellante heeft het te behalen aantal studiepunten bestreden. Verweerder heeft ter zitting bij het College nader toegelicht dat appellante nog steeds meer dan een studiejaar aan studiepunten moet behalen en dat ieder half jaar door appellante behaalde cijfers gaan vervallen. Gelet op de zich in het dossier bevindende stukken en hetgeen appellante heeft aangevoerd ziet het College geen aanleiding die nadere toelichting voor onjuist te houden. Onder deze omstandigheden zijn het door appellante overgelegde studieplan en de in mei 2014 afgelegde verklaring van haar langstudeerbegeleider onvoldoende om aan te nemen dat zij met de gevraagde verlenging binnen afzienbare tijd zal kunnen afstuderen. Gelet hierop heeft verweerder in de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden, die overigens niet worden ondersteund door een verklaring van het studentendecanaat, geen aanleiding hoeven zien om de beslissing van de examencommissie te vernietigen. Ook hetgeen appellante heeft aangevoerd over de publicatie van haar cijfers en haar studiehouding, kan, wat daar ook van zij, gezien het voorgaande niet tot het ermee beoogde resultaat leiden.

5.11. Het beroep is ongegrond.

5.12. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/017
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Borman en Lubberdink
Datum uitspraak	:	23 september 2015
Partijen	:	Appellant en Fontys Hogeschool
Trefwoorden	:	begeleiding beroepschrift bindend negatief studieadvies dictum extra tentamenkans fraude niet-ontvankelijk ongeldig persoonlijke omstandigheden propedeuse rechtsmiddel Studentenloket studienormen termijnoverschrijding voorwaardelijk studieadvies
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b, lid 1, lid 2, lid 3 en lid 6 OER: artikel 32, lid 2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Appellant betoogt dat het beroep tegen de beslissing van 9 juli 2014 ten onrechte niet-ontvankelijk is verklaard. Daartoe heeft appellant aangevoerd dat hij reeds op 11 juli 2014 schriftelijk contact heeft gezocht met een van zijn docenten, de heer Schwake. Deze heeft hem verwezen naar het Studentenloket en naar de examencommissie. Appellant is in de reactie van deze docent (weliswaar) geadviseerd welke rechtsgang dient te worden gevolgd, maar wegens gebrek aan adequate begeleiding – appellant is Duitstalig – kan hem niet worden tegengeworpen dat hij daarvan niet tijdig gebruik heeft gemaakt. Andere studenten in vergelijkbare omstandigheden hebben wel gedetailleerde instructies ontvangen. Het e-mailbericht van 11 juli 2014 had daarom moeten worden opgevat als (tijdig ingediend) bezwaarschrift. 2.4.1. Hoewel verweerder niet in het dictum van zijn beslissing tot uitdrukking heeft gebracht dat het beroep tegen de beslissing van 9 juli 2014 niet-ontvankelijk was, blijkt uit de overwegingen in de beslissing van 17 december 2014 duidelijk dat de beslissing hiertoe beoogde te strekken. 2.4.2. Het oordeel van verweerder is juist. Terecht heeft hij geoordeeld dat de Examencommissie geen aanleiding heeft hoeven zien de stukken waarin appellant verzoekt om een extra tentamenkans aan te merken als beroep tegen de beslissing van 9 juli 2014. Het woord bezwaar of beroep komt in deze brieven niet voor en geen enkel geschrift is gericht aan het beroepsorgaan. Over de fraude wordt in geen van deze geschriften gerept. De brief van 29 september 2014 is wel als beroepschrift aan te merken. Op dat moment was de termijn om beroep in te stellen overschreden. Zo het e-mailbericht van 17 september 2014 zou moeten worden beschouwd als beroepschrift omdat ook daarin het woord fraude voorkomt, dan moet ook daarvan worden vastgesteld dat dit buiten de beroepstermijn is verzonden. In dit verband kan overigens worden opgemerkt dat appellant nimmer te kennen heeft gegeven dat de reactie op dit e-mailbericht niet adequaat zou zijn. Verder is appellant correct voorgelicht over de aan te wenden rechtsmiddelen. Dat anderen door derden anders en/of uitgebreider zijn geïnformeerd leidt niet tot een andere conclusie. Dat appellant omdat hij Duitstalig is mogelijk eerder dan anderen op hulp is aangewezen is evenmin, nog daargelaten dat niet is gebleken dat een taalhandicap een rol van betekenis heeft gespeeld. In wat ter zake is aangevoerd behoefde examencommissie geen aanleiding te

zien de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten.
Het betoog slaagt niet

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Fontys Hogescholen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 9 juli 2014 heeft de examencommissie van de opleiding Informatica de op 23 juni 2014 door appellant afgelegde tentamens PRO2/SEN1 ongeldig verklaard.

Bij beslissing van 31 augustus 2014 heeft de instituutsdirecteur van de opleiding Informatica, op advies van de examencommissie, aan appellant een bindend negatief studieadvies gegeven.

Op 29 september 2014 heeft appellant tegen deze beslissingen administratief beroep ingesteld bij verweerder.

Verweerder heeft op 10 december 2014 op dit beroep beslist. De motivering daarvoor is gegeven op 17 december 2014.

Op 21 januari 2015 heeft mr. B.C.A. Reijnders namens appellant bij het College beroep ingesteld.

Appellant heeft nog nadere stukken ingediend en de gronden van het beroep aangevuld.

Het College heeft het beroep behandeld op 22 mei 2015, waar appellant is verschenen, bijgestaan door mr. B.C.A. Reijnders. Verweerder is vertegenwoordigd door mr. drs. M.E.C. Hesseling-Hertsenberg.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding. Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd. Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

2.2. Ingevolge artikel 32, tweede lid, van de Onderwijs- en Examenregeling van de Opleiding Informatica (hierna: de OER) wordt aan een student die aan het eind van het eerste jaar een voorwaardelijk studieadvies heeft ontvangen aan het einde van het tweede jaar van inschrijving indien hij zijn propedeuse nog niet behaald, alsnog een bindend negatief studieadvies gegeven, tenzij er sprake is van bijzondere omstandigheden waardoor (nog) geen bindend negatief studieadvies kan worden gegeven.

2.3. Tussen partijen is niet in geschil dat appellant de propedeutische fase van zijn opleiding niet heeft afgerond voor het einde van het tweede jaar van inschrijving (1 september 2014). Appellant mist hiervoor de punten die hij zou hebben kunnen behalen met het succesvol afronden van de tentamens PRO2/SEN1 en QUM4/STA12.

2.4. Appellant betoogt dat het beroep tegen de beslissing van 9 juli 2014 ten onrechte niet-ontvankelijk is verklaard. Daartoe heeft appellant aangevoerd dat hij reeds op 11 juli 2014

schriftelijk contact heeft gezocht met een van zijn docenten, de heer Schwake. Deze heeft hem verwezen naar het Studentenloket en naar de examencommissie. Appellant is in de reactie van deze docent (weliswaar) geadviseerd welke rechtsgang dient te worden gevolgd, maar wegens gebrek aan adequate begeleiding – appellant is Duitstalig – kan hem niet worden tegengeworpen dat hij daarvan niet tijdig gebruik heeft gemaakt. Andere studenten in vergelijkbare omstandigheden hebben wel gedetailleerde instructies ontvangen. Het e-mailbericht van 11 juli 2014 had daarom moeten worden opgevat als (tijdig ingediend) bezwaarschrift.

2.4.1. Hoewel verweerder niet in het dictum van zijn beslissing tot uitdrukking heeft gebracht dat het beroep tegen de beslissing van 9 juli 2014 niet-ontvankelijk was, blijkt uit de overwegingen in de beslissing van 17 december 2014 duidelijk dat de beslissing hiertoe beoogde te strekken.

2.4.2. Het oordeel van verweerder is juist. Terecht heeft hij geoordeeld dat de Examencommissie geen aanleiding heeft hoeven zien de stukken waarin appellant verzoekt om een extra tentamenkans aan te merken als beroep tegen de beslissing van 9 juli 2014. Het woord bezwaar of beroep komt in deze brieven niet voor en geen enkel geschrift is gericht aan het beroepsorgaan. Over de fraude wordt in geen van deze geschriften gerept. De brief van 29 september 2014 is wel als beroepschrift aan te merken. Op dat moment was de termijn om beroep in te stellen overschreden. Zo het e-mailbericht van 17 september 2014 zou moeten worden beschouwd als beroepschrift omdat ook daarin het woord fraude voorkomt, dan moet ook daarvan worden vastgesteld dat dit buiten de beroepstermijn is verzonden. In dit verband kan overigens worden opgemerkt dat appellant nimmer te kennen heeft gegeven dat de reactie op dit e-mailbericht niet adequaat zou zijn. Verder is appellant correct voorgelicht over de aan te wenden rechtsmiddelen. Dat anderen door derden anders en/of uitgebreider zijn geïnformeerd leidt niet tot een andere conclusie. Dat appellant omdat hij Duitstalig is mogelijk eerder dan anderen op hulp is aangewezen is evenmin, nog daargelaten dat niet is gebleken dat een taalhandicap een rol van betekenis heeft gespeeld. In wat ter zake is aangevoerd behoefde examencommissie geen aanleiding te zien de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten.

Het betoog slaagt niet.

2.5. Nu het oordeel dat het beroep van appellant tegen de beslissing van 9 juli 2014 wegens termijnoverschrijding door verweerder niet inhoudelijk behoefde te worden behandeld, stand houdt, is die beslissing in rechte komen vast te staan. Wat in beroep bij het College inhoudelijk over deze beslissing en de omstandigheden waaronder deze tot stand is gekomen is aangevoerd, kan niet inhoudelijk worden beoordeeld.

2.6. Met het voorgaande is gegeven dat appellant niet heeft voldaan aan de in de OER vastgelegde studienormen, zodat aan hem een bindend negatief studieadvies mocht worden gegeven. Er zijn geen omstandigheden gesteld die aanleiding hadden moeten geven van een bindend negatief studieadvies af te zien. Het overlijden van een oom van appellant is niet een omstandigheid die daarvoor aanleiding behoefde te geven. In dit verband wijst het College erop dat dit overlijden er niet aan in de weg heeft gestaan dat appellant in dezelfde periode waarin de kans voor het tentamen PRO2/SEN1 viel een ander tentamen wel kon afleggen. Dit betekent dat verweerder de beslissing waarbij de instituutsdirecteur aan appellant een bindend negatief studieadvies heeft gegeven terecht in stand heeft gelaten.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/018.1
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	4 februari 2015
Partijen	:	Verzoeker en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	bijzondere omstandigheden BNSA kwantitatieve vereisten kwalitatieve vereisten onderwijsfaciliteiten, 1 onverwijlde spoed persoonlijke omstandigheden vaardighedentoets voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, lid 2 Awb: artikel 8:81
Uitspraak	:	verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter biedt het aldus aangevoerde voorshands geen grond om aan te nemen dat de beslissing van 10 oktober 2014 geen stand zal kunnen houden. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat de voorzitter van de examencommissie, tevens zelf docent bij de eerste toets, ter zitting heeft verklaard dat het de vier bij de toetsen betrokken docenten niet is gebleken dat verzoeker tijdens die toetsen een black-out had dan wel dat zich andere bijzondere omstandigheden voordeden en dat blijkens de aantekeningen die zij bij zich had van deze toetsen daaruit ook niets blijkt. Hoewel verzoeker heeft betwist dat hij bij de herkansing op 20 maart 2014 niets over stress heeft gemeld, valt niet in te zien waarom hij, gelet ook op de omstandigheid dat het een verplicht te behalen vak betreft, niet eerder dan na die herkansing de door hem gestelde persoonlijke omstandigheden heeft gemeld. Te minder nu de beoordeling van de eerste toets ter inzage is gegeven en verzoeker het, naar hij heeft gesteld, reeds op dat moment niet met die beoordeling eens was. Dat hij moeilijk over zijn gevoelens kan praten, vormt hiervoor een onvoldoende verklaring. Gelet hierop bestaan thans onvoldoende aanknopingspunten voor het oordeel dat het verweerder had moeten concluderen dat het bindend afwijzend studieadvies niet mocht worden gegeven.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en
het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland, gevestigd te Diemen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 31 juli 2014 heeft de directeur van de opleiding Mondzorgkunde van de hogeschool verzoeker een bindend afwijzend studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 10 oktober 2014 heeft verweerder het daartegen door verzoeker ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft verzoeker beroep ingesteld en tevens heeft hij de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 29 januari 2015, waar verzoeker en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, werkzaam bij de hogeschool, zijn verschenen. Tevens is verschenen L.G. Velthuizen, voorzitter van de examencommissie en tevens docent van de opleiding Mondzorgkunde.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

2.2. Verzoeker heeft tijdens het eerste studiejaar van de opleiding Mondzorgkunde aan de hogeschool het verplicht te behalen vak Preklinisch instrumenteren niet met goed gevolg afgelegd en 48 in plaats van de vereiste 50 studiepunten behaald. In de beslissing van 31 juli 2014 is vermeld dat hij daarmee niet aan de kwantitatieve en kwalitatieve vereisten heeft voldaan voor het mogen vervolgen van de opleiding en dat de door hem gestelde persoonlijke omstandigheden niet maken dat het bindend afwijzend studieadvies niet mocht worden gegeven.

Aan de beslissing van 10 oktober 2014 ligt ten grondslag dat het betoog van verzoeker dat onvoldoende rekening is gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden faalt. Deze omstandigheden kunnen volgens verweerder niet verklaren dat verzoeker een vaardighedentoets niet heeft behaald, nu hij hiervoor heeft kunnen oefenen en hieraan tweemaal kon deelnemen. De conclusie van de decaan dat er geen relatie is te leggen tussen de gestelde persoonlijke omstandigheden en het niet behalen van een vaardighedentoets kan worden gevolgd, aldus verweerder.

2.3. Verweerder heeft ter zitting bij de voorzieningenrechter toegelicht dat verzoeker desgewenst nog eenmaal de toets van het vak Preklinisch instrumenteren mag afleggen, maar dat het resultaat van de toets pas bekend wordt gemaakt indien blijkt dat het bindend afwijzend studieadvies ten onrechte is gegeven. Verzoeker heeft in reactie daarop verklaard dat hij wenst te oefenen voor deze toets en hij daarom de voorzieningenrechter verzoekt om bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat hem, hangende het beroep tegen de beslissing van 10 oktober 2014, wordt toegestaan om ter voorbereiding op de toets gebruik te maken van de onderwijsfaciliteiten van de hogeschool.

2.4. Verzoeker kan zich niet met de beslissing van 10 oktober 2014 verenigen, omdat verweerder hierin volgens hem ten onrechte is voorbijgegaan aan de door hem gestelde persoonlijke omstandigheden. Deze omstandigheden houden in dat van februari tot april 2014 de vader van verzoeker plotseling het gezin heeft verlaten, waardoor in die periode vrijwel alle huishoudelijke taken en de zorg voor zijn jonge broertje op de schouders van verzoeker terechtkwam. Als gevolg hiervan stelt hij, onder verwijzing naar verklaringen van een psychiater en een huisarts, veel stress te hebben ondervonden en ook last te hebben gekregen van slapeloosheid. Hierdoor stelt verzoeker tijdens beide toetsen van het vak Preklinisch instrumenteren op 13 februari en 20 maart 2014 een black-out te hebben gehad. Dat hij tussen februari en april 2014 minder goed kon presteren, blijkt ook uit zijn andere studieresultaten, aldus verzoeker.

2.5. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter biedt het aldus aangevoerde voorshands geen grond om aan te nemen dat de beslissing van 10 oktober 2014 geen stand zal kunnen houden. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat de voorzitter van de examencommissie, tevens zelf docent bij de eerste toets, ter zitting heeft verklaard dat het de vier bij de toetsen betrokken docenten niet is gebleken dat verzoeker tijdens die toetsen een black-out had dan wel dat zich andere bijzondere omstandigheden voordeden en dat blijkens de aantekeningen die zij bij zich had van deze toetsen daaruit ook niets blijkt. Hoewel verzoeker heeft betwist dat hij bij de herkansing op 20 maart 2014 niets over stress heeft gemeld, valt niet in te zien waarom hij, gelet ook op de omstandigheid dat het een verplicht te behalen vak betreft, niet eerder dan na die herkansing de door hem gestelde persoonlijke omstandigheden heeft gemeld. Te minder nu de beoordeling van de eerste toets ter inzage is gegeven en verzoeker het, naar hij heeft gesteld, reeds op dat moment niet met die beoordeling eens was. Dat hij moeilijk over zijn gevoelens kan praten, vormt hiervoor een onvoldoende verklaring. Gelet hierop bestaan thans onvoldoende aanknopingspunten voor het oordeel dat het verweerder had moeten concluderen dat het bindend afwijzend studieadvies niet mocht worden gegeven.

2.6. Het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening zal daarom worden afgewezen. Aangezien de kennelijk gemaakte aantekeningen van de toetsen nog geen deel uitmaken van het dossier, ziet de voorzieningenrechter aanleiding geen toepassing te geven aan artikel 8:86 van de Awb.

2.7 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Zaaknummer	:	2015/019
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Kleijn en Verheij
Datum uitspraak	:	28 augustus 2015
Partijen	:	Appellant en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	collegegeld digitale leeromgeving diploma financieel nadeel inschrijving inschrijvingsvereiste toelatingsvereisten1 vertrouwen vooropleidingsvereisten
Artikelen	:	WHW: artikel 7.24, lid 2 Studentenstatuut: artikel 4.1 (Algemeen deel)
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Uit de in 2.1 weergegeven bepalingen, in onderlinge samenhang gelezen, kan worden afgeleid dat verweerder het bezit van een relevant diploma vóór 1 september van het desbetreffende studiejaar als inschrijvingsvereiste stelt. Uit het bezwaarschrift van appellant blijkt voorts dat de studentenadministratie hem op 1 augustus 2014 hierover persoonlijk heeft geïnformeerd. Appellant wist toen dat de laatste twee door hem te behalen herexamens van zijn vooropleiding in september 2014 zouden zijn en hij de uiterste datum van 1 september 2014 derhalve niet zou halen. Dat hij daarna op uitnodiging van de Hogeschool aan het introductieprogramma heeft deelgenomen, een studentennummer heeft gekregen, een factuur voor het collegegeld heeft betaald, toegang tot de digitale leeromgeving heeft gekregen en ongehinderd aan het onderwijs heeft kunnen deelnemen, leidt daarom niet tot het oordeel dat bij hem het gerechtvaardigde vertrouwen is gewekt dat voormeld inschrijvingsvereiste voor hem niet zou gelden. Verweerder heeft zich voorts in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat appellant zich niet in een bijzondere situatie bevindt, zodat geen aanleiding bestaat krachtens de hardheidsclausule een uitzondering te maken. Het is een onwenselijke situatie dat de vooropleiding van appellant soms herexamens niet eerder dan in september afneemt, waardoor het voor sommige studenten onmogelijk is om zich per 1 september voor het nieuwe studiejaar in te schrijven. Deze situatie biedt op zichzelf echter geen grond voor het oordeel dat verweerder het inschrijvingsvereiste ten onrechte aan appellant heeft tegengeworpen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en
het College van Bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 20 oktober 2014 heeft verweerder niet voldaan aan een verzoek van appellant om hem per 1 september 2014 in te schrijven voor de bacheloropleiding Product Design.

Bij beslissing op bezwaar van 12 december 2014 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder de beslissing van 20 oktober 2014 gehandhaafd.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 juli 2015, waar appellant, vergezeld door zijn moeder en bijgestaan door zijn gemachtigde, mr. A.M.H. Dellaert, advocaat te Zoetermeer, en verweerder, vertegenwoordigd door zijn gemachtigde mr. C.L. Koppenol, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In artikel 7.24, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), wordt voor de inschrijving voor een opleiding in het hoger beroepsonderwijs als vooropleidingseis het bezit van één van de in onderdeel a tot en met h vermelde diploma's gesteld.

Ingevolge artikel 4.1 van het Algemeen deel van het Studentenstatuut (hierna: het Studentenstatuut) dient degene die zich als student voor een opleiding wenst in te schrijven – met inachtneming van de WHW en het overige in of krachtens dit statuut bepaalde – te voldoen aan de in de betreffende onderwijs- en examenregeling gestelde vooropleidings- en overige toelatingsvereisten.

Ingevolge artikel 4.2, vierde lid, dient de inschrijving te zijn voltooid voor het begin van het studiejaar, tenzij er sprake is van een tussentijdse inschrijving als bedoeld in het tweede lid.

2.2. Verweerder heeft de beslissing van 20 oktober 2014 gehandhaafd, omdat appellant niet heeft voldaan aan het inschrijvingsvereiste om vóór 1 september 2014 over het relevante diploma te beschikken en bij hem niet de verwachting is gewekt dat dit vereiste niet voor hem zou gelden. Appellant beschikte eerst op 30 september 2014 over een op 25 september 2014 gedateerd relevant diploma.

2.3. Appellant betoogt dat de bestreden beslissing onjuist is. Hiertoe voert hij aan dat hij erop mocht vertrouwen dat hij was ingeschreven, omdat hij heeft deelgenomen aan het introductieprogramma, een studentennummer heeft gekregen, collegegeld heeft betaald, toegang tot de digitale leeromgeving heeft gekregen en enige tijd aan het onderwijs heeft deelgenomen. Voorts voert hij aan dat hij niet kon weten dat hij vóór 1 september 2014 over het diploma moest beschikken, omdat de WHW noch het Studentenstatuut dit vermelden en de communicatie van de Hogeschool onduidelijk en misleidend is geweest. Voorts voert hij aan dat de bestreden beslissing onevenredig is, omdat hij een studiejaar mist en het volgend studiejaar onder het leenstelsel valt, terwijl de Hogeschool geen financieel nadeel van zijn inschrijving zou hebben.

2.3.1. Uit de in 2.1 weergegeven bepalingen, in onderlinge samenhang gelezen, kan worden afgeleid dat verweerder het bezit van een relevant diploma vóór 1 september van het desbetreffende studiejaar als inschrijvingsvereiste stelt. Uit het bezwaarschrift van appellant blijkt voorts dat de studentenadministratie hem op 1 augustus 2014 hierover persoonlijk heeft geïnformeerd. Appellant wist toen dat de laatste twee door hem te behalen herexamens van zijn vooropleiding in september 2014 zouden zijn en hij de uiterste datum van 1 september 2014 derhalve niet zou halen. Dat hij daarna op uitnodiging van de Hogeschool aan het introductieprogramma heeft deelgenomen, een studentennummer heeft gekregen, een factuur voor het collegegeld heeft betaald, toegang tot de digitale leeromgeving heeft gekregen en ongehinderd aan het onderwijs heeft kunnen deelnemen, leidt daarom niet tot het oordeel dat bij hem het gerechtvaardigde vertrouwen is gewekt dat voormeld inschrijvingsvereiste voor hem niet zou gelden. Verweerder heeft zich voorts in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat appellant zich niet in een bijzondere situatie bevindt, zodat geen aanleiding bestaat krachtens de hardheidsclausule een uitzondering te maken. Het is een onwenselijke situatie dat de vooropleiding van appellant soms herexamens niet eerder dan in september afneemt, waardoor het voor sommige studenten onmogelijk is om zich per 1 september voor het nieuwe studiejaar in te schrijven. Deze situatie biedt op zichzelf echter geen grond voor het oordeel dat verweerder het inschrijvingsvereiste ten onrechte aan appellant heeft tegengeworpen.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/022.5
Rechter(s)	:	mrs. Nijenhof, Olivier en Borman,
Datum uitspraak	:	12 maart 2015
Partijen	:	Appellant en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	contra legem [tussentijdse] inschrijving [weigering] inschrijving uitvoering uitspraak zelf voorzien
Artikelen	:	WHW: artikel 7.32 WHW: artikel 7.37 Awb: artikel 8:41a Awb artikel 8:72 lid 3 aanhef en onderdeel b
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.1 In rechtsoverweging 2.7 van de uitspraak in zaak nr. CBHO 2014/196 heeft het College overwogen dat verweerder een nieuwe beslissing op bezwaar dient te nemen met inachtneming van de uitspraak, met dien verstande dat appellant vóór 1 oktober 2014 wordt ingeschreven. Uit deze overweging volgt ondubbelzinnig dat de nieuwe beslissing op bezwaar dient in te houden dat verweerder appellant met ingang van een datum liggend vóór 1 oktober 2014 dient in te schrijven voor de opleiding. Het College heeft verweerder geen ruimte gelaten daarvan af te wijken. Appellant betoogt terecht dat verweerder deze uitspraak onjuist heeft uitgevoerd, nu hij hieraan geen gevolg heeft gegeven. Verweerder heeft gesteld dat hij bij het uitvoeren van voormelde uitspraak, het dictum bepalend heeft mogen achten, en de opdracht tot inschrijving niet in het dictum is opgenomen. Dit standpunt wordt niet gevolgd. In voormelde rechtsoverweging 2.7 heeft het College nadrukkelijk overwogen dat verweerder een nieuwe beslissing op bezwaar dient te nemen met inachtneming van de uitspraak. Hieruit volgt dat verweerder bij het nemen van zijn nieuwe beslissing de volledige uitspraak in zaak nr. CBHO 2014/196 in acht had moeten nemen, derhalve ook de opdracht tot inschrijving, die eveneens in deze rechtsoverweging is opgenomen. Verweerder heeft verder gesteld dat een inschrijving in strijd is met de wet, omdat appellant voor het desbetreffende studiejaar (nog) geen collegegeld heeft betaald. Die stelling is, wat hier verder van zij, thans niet relevant. Het College heeft in voormelde rechtsoverweging 2.7 immers ook nadrukkelijk overwogen dat de omstandigheid dat appellant het collegegeld (nog) niet heeft betaald, voor verweerder geen beletsel mag vormen om appellant vóór 1 oktober 2014 in te schrijven. Verweerder heeft appellant derhalve ten onrechte, in strijd met voormelde uitspraak, tegengeworpen dat hij het collegegeld (nog) niet heeft betaald. (…) 2.3 Het beroep is gegrond. De beslissing op bezwaar van verweerder van 16 januari 2015 dient te worden vernietigd. Het College ziet aanleiding om zelf in de zaak te voorzien. Het door appellant gemaakte bezwaar tegen de beslissing van de Domeinvoorzitter van 23 september 2014 wordt gegrond verklaard. Deze beslissing wordt herroepen, en in de plaats hiervoor wordt bepaald dat appellant met ingang van 5 september 2014, zijnde de datum dat hij zich opnieuw voor inschrijving heeft aangemeld, wordt ingeschreven.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 september 2014 heeft de voorzitter van het Domein Economie en Management van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: de Domeinvoorzitter) geweigerd appellant per 1 september 2014 dan wel tussentijds in te schrijven voor de opleiding Bedrijfskunde voor het studiejaar 2014-2015.

Bij beslissing van 11 november 2014 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 23 december 2014 in zaak nr. CBHO 2014/196 heeft het College, voor zover thans van belang, het daartegen door appellant ingestelde beroep gegrond verklaard, de beslissing van 11 november 2014 vernietigd en verweerder opgedragen binnen vier weken een nieuwe beslissing op het bezwaar van appellant te nemen.

Bij beslissing van 16 januari 2015 heeft verweerder, hieraan gevolg gevend, het bezwaar van appellant opnieuw ongegrond verklaard en de weigering tot inschrijving, gehandhaafd.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 februari 2015, waar appellant, bijgestaan door zijn vader R. Van Zutphent, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Het standpunt van verweerder in zijn verweerschrift van 4 februari 2015 dat het beroep niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat appellant zijn beroepsgrond onvoldoende heeft gemotiveerd, wordt niet gevolgd.

2.2 Appellant betoogt dat verweerder voormelde uitspraak van het College in zaak nr. CBHO 2014/196 onjuist heeft uitgevoerd, nu in die uitspraak is bepaald dat de nieuwe beslissing op bezwaar dient in te houden dat hij vóór 1 oktober 2014 moet worden ingeschreven, terwijl verweerder daartoe niet heeft besloten.

2.2.1 In rechtsoverweging 2.7 van de uitspraak in zaak nr. CBHO 2014/196 heeft het College overwogen dat verweerder een nieuwe beslissing op bezwaar dient te nemen met inachtneming van de uitspraak, met dien verstande dat appellant vóór 1 oktober 2014 wordt ingeschreven.

Uit deze overweging volgt ondubbelzinnig dat de nieuwe beslissing op bezwaar dient in te houden dat verweerder appellant met ingang van een datum liggend vóór 1 oktober 2014 dient in te schrijven voor de opleiding. Het College heeft verweerder geen ruimte gelaten daarvan af te wijken. Appellant betoogt terecht dat verweerder deze uitspraak onjuist heeft uitgevoerd, nu hij hieraan geen gevolg heeft gegeven.

Verweerder heeft gesteld dat hij bij het uitvoeren van voormelde uitspraak, het dictum bepalend heeft mogen achten, en de opdracht tot inschrijving niet in het dictum is opgenomen. Dit standpunt wordt niet gevolgd. In voormelde rechtsoverweging 2.7 heeft het College nadrukkelijk overwogen dat verweerder een nieuwe beslissing op bezwaar dient te nemen met inachtneming van de uitspraak. Hieruit volgt dat verweerder bij het nemen van zijn nieuwe beslissing de volledige uitspraak in zaak nr. CBHO 2014/196 in acht had moeten nemen, derhalve ook de opdracht tot inschrijving, die eveneens in deze rechtsoverweging is opgenomen. Verweerder heeft verder gesteld dat een inschrijving in strijd is met de wet, omdat appellant voor het desbetreffende studiejaar (nog) geen collegegeld heeft betaald. Die stelling is, wat hier verder van zij, thans niet relevant. Het College heeft in voormelde rechtsoverweging 2.7 immers ook nadrukkelijk overwogen dat de omstandigheid dat appellant het collegegeld (nog) niet heeft betaald, voor verweerder geen beletsel mag vormen om appellant vóór 1 oktober 2014 in te schrijven. Verweerder heeft appellant derhalve ten onrechte, in strijd met voormelde uitspraak, tegengeworpen dat hij het collegegeld (nog) niet heeft betaald.

Het betoog slaagt.

2.3 Het beroep is gegrond. De beslissing op bezwaar van verweerder van 16 januari 2015 dient te worden vernietigd. Het College ziet aanleiding om zelf in de zaak te voorzien. Het door appellant

gemaakte bezwaar tegen de beslissing van de Domeinvoorzitter van 23 september 2014 wordt gegrond verklaard. Deze beslissing wordt herroepen, en in de plaats hiervoor wordt bepaald dat appellant met ingang van 5 september 2014, zijnde de datum dat hij zich opnieuw voor inschrijving heeft aangemeld, wordt ingeschreven.

2.4 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding, nu niet is gebleken van daarvoor in aanmerking komende proceskosten.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing op bezwaar van het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam van 16 januari 2015;
III. verklaart het door [naam] gemaakte bezwaar tegen de beslissing van de voorzitter van het Domein Economie en Management van de Hogeschool van Amsterdam van 23 september 2014 gegrond;
IV. herroept de onder III vermelde beslissing, en bepaalt dat [naam] met ingang van 5 september 2014 wordt ingeschreven voor de opleiding Bedrijfskunde aan de Hogeschool van Amsterdam voor het studiejaar 2014-2015;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de onder II vermelde vernietigde beslissing;
VI. gelast dat het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam aan [naam] het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Zaaknummer	:	2015/023
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Hoogvliet en Verheij
Datum uitspraak	:	13 juli 2015
Partijen	:	Appellant en Hogeschool van Arnhem en Nijmegen
Trefwoorden	:	beëindiging inschrijving bindend negatief studieadvies BNSA dyslexie functiebeperking gelijkheidsbeginsel kerncompetenties Nederlandse taal persoonlijke omstandigheden propedeutische fase spel- en grammaticafouten studieadvies studieloopbaanbegeleider voorzieningen ziekte
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b, OER bacheloropleiding Medische Hulpverlening: artikel 5.3, lid 1; OER bacheloropleiding Medische Hulpverlening: artikel 5.5, lid 1; OER bacheloropleiding Medische Hulpverlening: artikel 5.6
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Naar het oordeel van het College is het de eigen verantwoordelijkheid van een student om de keus te maken om al dan niet met een opleiding te stoppen. Dat de studieloopbaan-begeleider van appellante haar heeft geadviseerd door te gaan met haar studie betekent niet dat zij geen eigenstandige afweging meer hoefde te maken. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat appellante wist dat zij naast de gezondheidsproblemen die zij had in het eerste studiejaar ook dyslectisch is. Zij had daarom zelf kunnen en moeten inschatten of zij in staat zou zijn de propedeuse na het eerste studiejaar in het tweede jaar van inschrijving af te ronden. Wat betreft de stelling van appellante dat de beslissing haar een bindend negatief studieadvies te geven in strijd met het gelijkheids-beginsel is genomen heeft het CBE toegelicht dat aan de heer Y. in het studiejaar 2013-2014 eveneens een bindend negatief studieadvies is gegeven en hij inmiddels zelf de opleiding heeft verlaten. Appellante heeft dit niet bestreden. Van strijd met het gelijkheidsbeginsel is dan ook geen sprake. Verder stelt appellante tevergeefs dat het CBE heeft miskend dat de hogeschool onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat zij lijdt aan dyslexie. Voor appellante zijn verschillende voorzieningen getroffen, zoals extra tentamentijd, een apart lokaal en tentamens met een groter lettertype. Met die voorzieningen wordt in het algemeen volledig tegemoet gekomen aan het nadeel dat een student bij het maken van tentamens ondervindt als gevolg van het feit dat hij of zij dyslectisch is. Appellante heeft gedurende de twee jaren van inschrijving niet gesteld dat de getroffen voorzieningen niet afdoende waren om dat nadeel weg te nemen. Het CBE heeft dan ook met juistheid geoordeeld dat aan appellante een bindend negatief studieadvies mocht worden gegeven. Daarbij heeft het CBE in aanmerking kunnen nemen dat uit de stukken blijkt dat de onvoldoende resultaten die appellante heeft behaald niet uitsluitend te wijten zijn aan spel- en grammaticafouten, maar ook aan een gebrek aan inhoudelijke kennis. Dat heeft appellante op zichzelf niet bestreden. Voorts heeft het CBE zich op het standpunt kunnen stellen dat van studenten die worden opgeleid tot medische hulpverleners een goede beheersing van de Nederlandse taal wordt geëist. De door appellante overgelegde verklaring van het Regionaal Instituut voor Dyslexie dat appellante met de benodigde

ondersteuning op het gebied de opleiding met succes kan afronden leidt niet tot een ander oordeel. Naar het oordeel van het College is het Regionaal Instituut voor Dyslexie weliswaar gespecialiseerd in dyslexiezorg, maar dat betekent niet dat het in staat is te beoordelen of een student in staat is een bepaalde opleiding af te ronden. Daarbij geldt, zoals reeds overwogen, dat voor appellante reeds diverse voorzieningen in verband met haar dyslexie zijn getroffen.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

appellant,

en

het CBE van de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 26 augustus 2014 heeft de adjunct-instituutsdirecteur Verpleegkundige Studies een bindend negatief studieadvies gegeven aan appellante voor de bacheloropleiding Medische Hulpverlening, welke beslissing op 12 september 2014 is gehandhaafd.

Bij beslissing van 19 november 2014 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 12 december 2014, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 mei 2015 waar appellante, bijgestaan door mr. M.L. Saija, advocaat te Arnhem, en het CBE, vertegenwoordigd door zijn secretaris mr. B.A. van Koeven, zijn verschenen. Tevens was aanwezig M.M.A. Beckers Msc, adjunct-directeur Verpleegkundige Studies.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 5.5, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling 2013-2014 van de opleiding (hierna: de OER) wordt tot het uitbrengen van een bindend negatief studieadvies na het eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van de opleiding overgegaan indien de student aan het einde van het tweede studiejaar van inschrijving voor de propedeutische fase van de opleiding het propedeutisch examen niet heeft gehaald tenzij vanwege inachtneming van de persoonlijke omstandigheden van de student door de examencommissie, onder door de examencommissie te stellen voorwaarden, hiervan wordt afgezien.

Ingevolge artikel 5.6 wordt onder persoonlijke omstandigheden als bedoeld in de leden 1 van de artikelen 5.3 en 5.5 verstaan:

- Ziekte van de student,
- Lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van de student,
- Zwangerschap van de studente,
- Bijzondere familieomstandigheden en
- Bestuurlijke activiteiten als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW.

Zodra één of meer persoonlijke omstandigheden als bedoeld in het vorige lid zich voordoen, stelt de student zijn studieloopbaanbegeleider onverwijld hiervan in kennis.

2.2 Bij de beslissing van 26 augustus 2014 heeft appellante een bindend negatief studieadvies gekregen voor de bacheloropleiding Medische Hulpverlening, omdat zij aan het einde van het tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen nog niet had behaald.

2.3 Appellante betoogt dat het CBE zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat aan haar een bindend negatief studieadvies mocht worden gegeven. Hiertoe voert zij in de eerste plaats aan dat zij in het eerste studiejaar wegens ziekte weinig tijd aan haar studie kon besteden en in dat jaar daarom slechts 17,5 studiepunten heeft behaald. Volgens appellante wilde zij zich in het eerste studiejaar voor februari uitschrijven, maar adviseerde haar studieloopbaanbegeleider haar juist om door te gaan. Door dat advies is appellante niet in staat geweest om een jaar later opnieuw een goede aanvang met het eerste studiejaar te maken en heeft zij nu een bindend negatief studieadvies gekregen, zo stelt zij. In dit verband brengt appellante verder nog naar voren dat een studiegenoot van haar, de heer Y., zich in een soortgelijke situatie bevond en hem wel is geadviseerd te stoppen met de opleiding gedurende het eerste studiejaar. Daarna heeft hij zich opnieuw ingeschreven en had hij alsnog twee jaar de tijd om zijn propedeuse te behalen met behoud van de studiepunten die hij al in het jaar van uitschrijving had behaald. De beslissing haar een bindend negatief studieadvies te geven is volgens appellante daarom in strijd met het gelijkheidsbeginsel genomen. Zij stelt voorts dat onvoldoende rekening is gehouden met het feit dat zij lijdt aan dyslexie. Volgens haar heeft ten onrechte puntenaftrek bij tentamens plaatsgevonden voor spel- en grammaticafouten. Voor het functioneren als medisch hulpverlener is het niet vereist dat je perfect kan spellen, aldus appellante. Volgens haar heeft de opleiding dan ook onvoldoende haar verantwoordelijkheid genomen om haar goed te laten studeren ondanks haar studiebeperking. Appellante heeft in dit verband een verklaring van het Regionaal Instituut voor Dyslexie overgelegd waarin is overwogen dat appellante een taalhandicap of functiebeperking heeft en dat dit zich vooral uit in spellingsproblemen. Verder is in die verklaring vermeld dat appellante in staat is om, met de benodigde ondersteuning op het gebied van dyslexie, de opleiding medische hulpverlening, gelet op de omschreven kerncompetenties, met succes af te ronden en dat zij een adequate invulling zal kunnen geven aan de functie-eisen binnen het werkveld. Volgens appellante is de hogeschool niet deskundig op het gebied van dyslexie en had het nader onderzoek moeten (laten) verrichten naar haar taalhandicap of functiebeperking.

2.3.1 Naar het oordeel van het College is het de eigen verantwoordelijkheid van een student om de keus te maken om al dan niet met een opleiding te stoppen. Dat de studieloopbaanbegeleider van appellante haar heeft geadviseerd door te gaan met haar studie betekent niet dat zij geen eigenstandige afweging meer hoefde te maken. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat appellante wist dat zij naast de gezondheidsproblemen die zij had in het eerste studiejaar ook dyslectisch is. Zij had daarom zelf kunnen en moeten inschatten of zij in staat zou zijn de propedeuse na het eerste studiejaar in het tweede jaar van inschrijving af te ronden. Wat betreft de stelling van appellante dat de beslissing haar een bindend negatief studieadvies te geven in strijd met het gelijkheidsbeginsel is genomen heeft het CBE toegelicht dat aan de heer Y. in het studiejaar 2013-2014 eveneens een bindend negatief studieadvies is gegeven en hij inmiddels zelf de opleiding heeft verlaten. Appellante heeft dit niet bestreden. Van strijd met het gelijkheidsbeginsel is dan ook geen sprake. Verder stelt appellante tevergeefs dat het CBE heeft miskend dat de hogeschool onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat zij lijdt aan dyslexie. Voor appellante zijn verschillende voorzieningen getroffen, zoals extra tentamentijd, een apart lokaal en tentamens met een groter lettertype. Met die voorzieningen wordt in het algemeen volledig tegemoet gekomen aan het nadeel dat een student bij het maken van tentamens ondervindt als gevolg van het feit dat hij of zij dyslectisch is. Appellante heeft gedurende de twee jaren van inschrijving niet gesteld dat de getroffen voorzieningen niet afdoende waren om dat nadeel weg te nemen. Het CBE heeft dan ook met juistheid geoordeeld dat aan appellante een bindend negatief studieadvies mocht worden gegeven. Daarbij heeft het CBE in aanmerking kunnen nemen dat uit de stukken blijkt dat de onvoldoende resultaten die appellante heeft behaald niet uitsluitend te wijten zijn aan spel- en grammaticafouten, maar ook aan een gebrek aan inhoudelijke kennis. Dat heeft appellante op zichzelf niet bestreden. Voorts heeft het CBE zich op

het standpunt kunnen stellen dat van studenten die worden opgeleid tot medische hulpverleners een goede beheersing van de Nederlandse taal wordt geëist. De door appellante overgelegde verklaring van het Regionaal Instituut voor Dyslexie dat appellante met de benodigde ondersteuning op het gebied de opleiding met succes kan afronden leidt niet tot een ander oordeel. Naar het oordeel van het College is het Regionaal Instituut voor Dyslexie weliswaar gespecialiseerd in dyslexiezorg, maar dat betekent niet dat het in staat is te beoordelen of een student in staat is een bepaalde opleiding af te ronden. Daarbij geldt, zoals reeds overwogen, dat voor appellante reeds diverse voorzieningen in verband met haar dyslexie zijn getroffen.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het college

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/025
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Scholten-Hinloopen en Verheij
Datum uitspraak	:	7 augustus 2015
Partijen	:	Appellant en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	aspirant-student eerstejaars hogerejaarsstudent inschrijving minnelijke schikking schikking studiekeuzeactiviteit studiekeuzecheck Studielink uitnodiging voorwaarden voor toelating website
Artikelen	:	Awb: artikel 6:22 WHW: 7.31a, WHW: artikel 7.63a, lid 3 Regeling Studiekeuzecheck en Studiekeuzeadvies: artikel 2, Regeling Studiekeuzecheck en Studiekeuzeadvies: artikel 5, lid 1
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Artikel 7.63a, derde lid, van de WHW schrijft dwingend voor dat de geschillenadviescommissie nagaat of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is. Het College stelt in dat verband vast dat zich in het dossier geen gedingstukken bevinden, waaruit kan worden afgeleid dat aan de in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting is voldaan. Ter zitting van het College heeft verweerder in dat verband verklaard dat de geschillenadvies-commissie het dossier van appellant heeft overgedragen aan de desbetreffende behandelaar en dat deze behandelaar een schikking niet nodig vond. Naar het oordeel van het College heeft de geschillenadvies-commissie daarmee onvoldoende kenbaar gemotiveerd dat zij daadwerkelijk is nagegaan of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is. Het College is van oordeel dat dit gebrek onder de gegeven omstandigheden niet kan worden gepasseerd op de voet van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht. Daarbij acht het College het volgende van belang. Appellant heeft aangevoerd ervan op de hoogte te zijn dat deelname aan de studiekeuzecheck een toelatingsvoorwaarde voor de opleiding is. Hij heeft zich daartoe ook tijdig ingeschreven, maar geen enkele waarschuwing ontvangen wat de deelname aan de studiekeuzecheck betreft. Hij is ten onrechte niet uitgenodigd deel te nemen aan de studiekeuzecheck. Het is hem ook niet aan te rekenen dat hij niet direct contact heeft opgenomen met de Hogeschool, omdat de studiekeuzecheck in verschillende rondes, ook nog in juli en augustus, plaatsvond, aldus appellant. Verweerder heeft te dien aanzien aanvankelijk het standpunt ingenomen dat onduidelijk is waarom appellant de studiekeuzecheck niet heeft gedaan. In het in beroep overgelegde verweerschrift heeft verweerder dit standpunt vervolgens aangevuld in die zin dat op de website van de Hogeschool van Amsterdam duidelijk te kennen is gegeven hoe te handelen teneinde aan een studiekeuzecheck te kunnen deelnemen. Volgens verweerder heeft appellant gewacht op een uitnodiging, terwijl een aspirant-student pas wordt uitgenodigd als hij te kennen heeft gegeven op welke datum hij aan een studiekeuzecheck wil deelnemen. Het is volgens verweerder aan appellant te wijten dat hij niet aan de, voor toelating noodzakelijke, studiekeuzecheck heeft deelgenomen. Ter zitting van het College heeft verweerder een van het verweerschrift afwijkend standpunt ingenomen. In dat verband heeft

verweerder verklaard dat een aspirant-student zich correct moet inschrijven via Studielink als eerstejaarsstudent en dat hij na correcte inschrijving automatisch een uitnodiging voor deelname aan de studiekeuzecheck ontvangt. Vervolgens heeft verweerder, onder verwijzing naar een excel-lijst, ter zitting het standpunt ingenomen dat appellant zich niet correct heeft ingeschreven, omdat hij zich niet als eerstejaars-, maar als hogerejaarsstudent heeft ingeschreven. Om die reden heeft appellant geen uitnodiging ontvangen voor de studiekeuzecheck. Appellant heeft ten stelligste betwist zich niet correct te hebben ingeschreven bij de Hogeschool van Amsterdam.
Naar het oordeel van het College had, bij uitstek, tijdens de verkenning van een minnelijke schikking met deze omstandigheden rekening kunnen worden gehouden. Verweerder heeft in dat verband niet aannemelijk gemaakt dat het, zoals appellant heeft voorgesteld, onmogelijk was appellant alsnog aan een studiekeuzecheck deel te kunnen laten nemen. Gelet hierop is appellant, als gevolg van de schending van de in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting in zijn belangen geschaad.
Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 september 2014 heeft het hoofd van de Centrale Studentenadministratie het verzoek van appellant tot inschrijving voor het studiejaar 2014-2015 voor de bacheloropleiding ‘aviation studies’ afgewezen.

Bij beslissing van 15 december 2014 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 10 juni 2015, waar appellant bijgestaan door mr. R.F. Bakker en verweerder vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.31a, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), meldt degene die zich als student wil inschrijven voor een bepaalde propedeutische fase van een bacheloropleiding aan een bepaalde instelling of, indien die fase niet is ingesteld, de eerste periode in een bacheloropleiding met een studielast van 60 studiepunten, uiterlijk op 1 mei voorafgaand aan het desbetreffende studiejaar zich aan bij Onze minister, met inachtneming van artikel 7.31d en overeenkomstig bij ministeriële regeling vast te stellen regels van procedurele aard.
Ingevolge artikel 7.31b, eerste lid, heeft betrokkene, indien hij zich uiterlijk op 1 mei heeft aangemeld voor een bacheloropleiding op de wijze, bedoeld in artikel 7.31a, eerste lid, het recht deel te nemen aan door de instelling, met betrekking tot de desbetreffende bacheloropleiding te organiseren studiekeuzeactiviteiten. Het instellingsbestuur kan besluiten dat de betrokkene verplicht is deel te nemen aan de studiekeuzeactiviteiten.
Ingevolge artikel 7.31d, eerste lid, kan het instellingsbestuur, indien de betrokkene niet heeft voldaan aan de verplichting, bedoeld in artikel 7.31a, eerste lid, en zich na 1 mei voor een bacheloropleiding aanmeldt, besluiten dat:

a. hij de betrokkene de inschrijving voor de desbetreffende bacheloropleiding weigert, of
b. de betrokkene verplicht is deel te nemen aan de studiekeuzeactiviteiten, bedoeld in artikel 7.31b, eerste lid.

Ingevolge artikel 7.63a, derde lid, gaat de geschillenadviescommissie na of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is.

Ingevolge artikel 2, eerste lid, van de Regeling Studiekeuzecheck en Studiekeuzeadvies (hierna: de Regeling) is deelname aan de studiekeuzecheck een voorwaarde voor toelating.

Ingevolge het derde lid kan de aspirant-student die niet deelneemt aan de studiekeuzecheck voor de opleiding waarvoor hij het verzoek tot inschrijving heeft gedaan, een digitaal en gemotiveerd verzoek indienen bij de opleidingsmanager om een nieuwe gelegenheid te krijgen voor deelname aan de studiekeuzecheck. Dit verzoek zal worden gehonoreerd als de aspirant-student als gevolg van een in het vierde lid genoemde reden niet heeft kunnen deelnemen aan de studiekeuzecheck.

Ingevolge het vierde lid is een geldige reden als bedoeld in het derde lid:

a) schoolonderzoek, tentamen of schoolexamen;
b) deelname aan een andere studiekeuzecheck;
c) ziekte of bevalling;
d) lichamelijke-, zintuigelijke-, of functiestoornis;
e) bijzondere familieomstandigheden;
f) topsport, als bedoeld in de regeling Topsport HvA;
g) overige omstandigheden die, als het verzoek als bedoeld in het derde lid niet zou worden gehonoreerd, zouden leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Ingevolge artikel 5, eerste lid, wordt de aspirant-student die na 1 mei voor de eerste maal, via studielink, een verzoek tot inschrijving heeft gedaan voor een bacheloropleiding aan de HvA en niet kan aantonen dat hij zich uiterlijk op 1 mei heeft ingeschreven voor een andere bacheloropleiding bij een andere instelling of bij de HvA in de gelegenheid gesteld om deel te nemen aan de studiekeuzecheck in juni of augustus.

2.2. Verweerder heeft de afwijzing van het verzoek om inschrijving van appellant bij zijn beslissing van 15 december 2014 gehandhaafd, omdat appellant niet heeft deelgenomen aan de studiekeuzecheck. Appellant voldoet daarom niet aan de voorwaarden voor toelating, aldus verweerder.

2.3. Appellant betoogt in de eerste plaats dat de geschillenadviescommissie ten onrechte niet heeft onderzocht of een minnelijke schikking mogelijk was. Het was immers mogelijk geweest voor appellant om alsnog deel te nemen aan een studiekeuzecheck. De Regeling biedt die mogelijkheid, aldus appellant.

2.3.1. Artikel 7.63a, derde lid, van de WHW schrijft dwingend voor dat de geschillenadviescommissie nagaat of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is. Het College stelt in dat verband vast dat zich in het dossier geen gedingstukken bevinden, waaruit kan worden afgeleid dat aan de in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting is voldaan. Ter zitting van het College heeft verweerder in dat verband verklaard dat de geschillenadviescommissie het dossier van appellant heeft overgedragen aan de desbetreffende behandelaar en dat deze behandelaar een schikking niet nodig vond.

Naar het oordeel van het College heeft de geschillenadviescommissie daarmee onvoldoende kenbaar gemotiveerd dat zij daadwerkelijk is nagegaan of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is. Het College is van oordeel dat dit gebrek onder de gegeven omstandigheden niet kan worden gepasseerd op de voet van artikel 6:22 van de Awb.

Daarbij acht het College het volgende van belang. Appellant heeft aangevoerd ervan op de hoogte te zijn dat deelname aan de studiekeuzecheck een toelatingsvoorwaarde voor de opleiding is. Hij heeft zich daartoe ook tijdig ingeschreven, maar geen enkele waarschuwing ontvangen wat de deelname aan de studiekeuzecheck betreft. Hij is ten onrechte niet uitgenodigd deel te nemen aan de studiekeuzecheck. Het is hem ook niet aan te rekenen dat hij niet direct contact heeft opgenomen met de Hogeschool, omdat de studiekeuzecheck in verschillende rondes, ook nog in juli en augustus, plaatsvond, aldus appellant.

Verweerder heeft te dien aanzien aanvankelijk het standpunt ingenomen dat onduidelijk is waarom appellant de studiekeuzecheck niet heeft gedaan. In het in beroep overgelegde verweerschrift heeft verweerder dit standpunt vervolgens aangevuld in die zin dat op de website van de Hogeschool van Amsterdam duidelijk te kennen is gegeven hoe te handelen teneinde aan een studiekeuzecheck te kunnen deelnemen. Volgens verweerder heeft appellant gewacht op een uitnodiging, terwijl een aspirant-student pas wordt uitgenodigd als hij te kennen heeft gegeven op welke datum hij aan een studiekeuzecheck wil deelnemen. Het is volgens verweerder aan appellant te wijten dat hij niet aan de, voor toelating noodzakelijke, studiekeuzecheck heeft deelgenomen.

Ter zitting van het College heeft verweerder een van het verweerschrift afwijkend standpunt ingenomen. In dat verband heeft verweerder verklaard dat een aspirant-student zich correct moet inschrijven via Studielink als eerstejaarsstudent en dat hij na correcte inschrijving automatisch een uitnodiging voor deelname aan de studiekeuzecheck ontvangt. Vervolgens heeft verweerder, onder verwijzing naar een excel-lijst, ter zitting het standpunt ingenomen dat appellant zich niet correct heeft ingeschreven, omdat hij zich niet als eerstejaars-, maar als hogerejaarsstudent heeft ingeschreven. Om die reden heeft appellant geen uitnodiging ontvangen voor de studiekeuzecheck. Appellant heeft ten stelligste betwist zich niet correct te hebben ingeschreven bij de Hogeschool van Amsterdam.

Naar het oordeel van het College had, bij uitstek, tijdens de verkenning van een minnelijke schikking met deze omstandigheden rekening kunnen worden gehouden. Verweerder heeft in dat verband niet aannemelijk gemaakt dat het, zoals appellant heeft voorgesteld, onmogelijk was appellant alsnog aan een studiekeuzecheck deel te kunnen laten nemen. Gelet hierop is appellant, als gevolg van de schending van de in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting in zijn belangen geschaad.

Het betoog slaagt.

2.4. Het beroep is gegrond. De beslissing op bezwaar van verweerder van 15 december 2014 dient te worden vernietigd. Verweerder zal een nieuwe beslissing dienen te nemen met inachtneming deze uitspraak. Daarbij is van belang dat verweerder het bezwaar opnieuw in handen van de geschillenadviescommissie stelt en dat deze op de voet van artikel 7.63a, derde lid, van de WHW kenbaar nagaat of, onder de nieuw gebleken omstandigheden, een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is.

2.5. Verweerder dient op navolgende wijze in de proceskosten van appellant te worden veroordeeld. Daarbij zal één punt worden toegekend voor het instellen van beroep bij het College en één punt voor het verschijnen ter zitting van het College.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van 15 december 2014 van het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam met kenmerk G291014AFT;
III. veroordeelt het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam tot vergoeding van bij [appellant] in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 980,00 (zegge: negenhonderdtachtig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
IV. gelast dat het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam aan [appellant] het door hem betaalde griffierecht voor de behandeling van het beroep ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2015/027
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Borman, Lubberdink
Datum uitspraak	:	29 april 2015
Partijen	:	Appellant en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	belangenafweging financieel belang finale geschillen beslechting gelijkheidsbeginsel (tussentijdse) inschrijving (weigering) inschrijving inschrijvingsprocedure organisatorische redenen ten overvloede terugwerkende kracht wetsinterpretatie
Artikelen	:	WHW: artikel 7.32 lid 4 WHW: artikel 7.33 lid 1 WHW: artikel 7.37 lid 2 Awb: artikel 8:72 lid 4 Studentenstatuut HvA Algemeen Deel: artikel 4.2
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3 (…) Bij de beantwoording van de vraag of al dan niet met een tussentijdse inschrijving kan worden ingestemd moet de domeinvoorzitter een inzichtelijke belangenafweging maken. De domeinvoorzitter is in staat die belangenafweging te maken omdat juist hij zicht heeft op mogelijke organisatorische en andere problemen die zich bij de opleiding zouden kunnen voordoen indien zich na aanvang van het studiejaar een of meer studenten aanmelden die zouden moeten worden ingeschreven, terwijl met hun komst geen rekening is gehouden. Daarbij moet de domeinvoorzitter ook rekening houden met administratieve en financiële belangen van de instelling, omdat tussentijdse inschrijving beslag legt op de administratieve capaciteit van de onderwijsinstelling en haar bekostiging mede wordt bepaald door het aantal studenten dat op 1 oktober van het desbetreffende studiejaar aan de instelling is ingeschreven. (…) 2.8 Het College stelt verder vast dat verweerder in dit geval wel een belangenafweging heeft gemaakt, maar een onderbouwing van de belangen van de onderwijsinstelling ontbreekt, zodat niet duidelijk kan worden hoe zwaar die belangen wegen. Nu de inschrijving van appellant zodanig tijdig vóór 1 oktober had kunnen worden gerealiseerd dat de instelling geen rijksbekostiging mis zou lopen, legt het financiële belang geen gewicht in de schaal. Nu genoegzaam aannemelijk is geworden dat verweerder feitelijk het voor appellant onmogelijk heeft gemaakt vóór 1 oktober 2014 het verschuldigde collegegeld te voldoen, kan in dit geval aan appellant het bepaalde in artikel 7.37, tweede lid van de WHW niet worden tegengeworpen. Uiteraard zal appellant na inschrijving alsnog het verschuldigde collegegeld moeten betalen. Het belang dat de regels met betrekking tot tijdige inschrijving eenvoudig en strak kunnen worden gehanteerd is een mee te wegen belang, maar bij het relatief beperkte aantal inschrijvingen in de eerste weken van september niet een belang dat zo zwaar mag wegen dat de belangen van de studenten daarvoor zonder meer moeten wijken. Dat in de toekomst het aantal laatinschrijvers mogelijk zal toenemen als gevolg van het niet strak hanteren van de inschrijvingstermijn, is een toekomstige onzekere gebeurtenis die thans geen gewicht in de schaal legt. (…) 2.10. Het College komt tot de slotsom dat de belangenafweging die

aan de afwijzing van het verzoek tot tussentijdse inschrijving ten grondslag heeft gelegen, voor zover die afweging kenbaar is, de rechterlijke toetsing niet kan doorstaan. Nu de afweging van de naar voren gebrachte belangen niet anders dan in het voordeel van appellant kan uitvallen, ziet het College aanleiding de beslissing van 12 december 2014 te vernietigen, het besluit van 26 september 2014 te herroepen, en verweerder met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Awb op te dragen appellant alsnog voor zijn opleiding in te schrijven met ingang van de datum waarop hij aanvankelijk afwijzend op zijn verzoek om inschrijving heeft beslist.
2.11. (…)
Het College hecht er tot slot aan op te merken dat hij het standpunt van verweerder in de beslissing op bezwaar dat toelating van de kleine groep late inschrijvers niet zou getuigen van respect voor de grote groep studenten die zich wel tijdig heeft ingeschreven misplaatst acht, nog daargelaten dat ervan kan worden uitgegaan dat verweerder dat niet bij die grote groep studenten heeft nagevraagd. Dit standpunt kan derhalve evenmin tot een ander oordeel leiden.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 26 september 2014 is geweigerd appellant voor het studiejaar 2014-2015 aan de Hogeschool van Amsterdam in te schrijven voor de opleiding Commerciële Economie VT.

Bij beslissing van 12 december 2014 heeft verweerder het daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Appellant heeft tegen deze beslissing bij het College beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het beroep is gevoegd met de zaken CBHO 2014/243.5 en 2015/027 ter zitting behandeld op 26 februari 2015. Appellant is verschenen. Verweerder is vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam.

Na de behandeling ter zitting zijn de zaken voor het doen van uitspraak weer gesplitst.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.32, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), zoals dat luidt ten tijde hier van belang, geschiedt de inschrijving voor een opleiding voor het gehele studiejaar. Indien de inschrijving in de loop van het studiejaar plaatsvindt, geldt zij voor het resterende gedeelte van het studiejaar.
Ingevolge artikel 7.33, eerste lid, van de WHW, voor zover hier van belang, geschiedt de inschrijving overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard.
Ingevolge artikel 7.37, tweede lid, van de WHW wordt tot de inschrijving niet overgegaan, dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan of het verschuldigde examengeld is voldaan.

2.2. In artikel 4.2, tweede lid, van het Algemeen Deel van het Studentenstatuut van de Hogeschool van Amsterdam is bepaald dat voor inschrijving in de loop van het studiejaar de instemming van de domeinvoorzitter is vereist. Dit artikellid bepaalt ook, in navolging van artikel 7.32, vierde lid, van de WHW, dat de inschrijving in de loop van het studiejaar geldt voor de resterende periode van dat studiejaar.

Ingevolge het bepaalde in artikel 4.2, vierde lid, van het Algemeen Deel van het Studentenstatuut dient de inschrijving te zijn voltooid voor het begin van het studiejaar, tenzij sprake is van een tussentijdse inschrijving als bedoeld in het tweede lid.

2.3. Hoewel uit het hiervoor weergegeven wettelijke kader volgt dat de hoofdregel is dat studenten hun inschrijvingsprocedure moeten hebben afgerond voor aanvang van het desbetreffende studiejaar, en inschrijving met terugwerkende kracht niet mogelijk is, wordt zowel in artikel 7.32, vierde lid, van de WHW als in artikel 4.2 van het Algemeen Deel van het Studentenstatuut de mogelijkheid van tussentijdse inschrijving geboden, zij het dat daarvoor volgens laatstgenoemde bepaling dan de instemming van de domeinvoorzitter is vereist.

Bij de beantwoording van de vraag of al dan niet met een tussentijdse inschrijving kan worden ingestemd moet de domeinvoorzitter een inzichtelijke belangenafweging maken. De domeinvoorzitter is in staat die belangenafweging te maken omdat juist hij zicht heeft op mogelijke organisatorische en andere problemen die zich bij de opleiding zouden kunnen voordoen indien zich na aanvang van het studiejaar een of meer studenten aanmelden die zouden moeten worden ingeschreven, terwijl met hun komst geen rekening is gehouden. Daarbij moet de domeinvoorzitter ook rekening houden met administratieve en financiële belangen van de instelling, omdat tussentijdse inschrijving beslag legt op de administratieve capaciteit van de onderwijsinstelling en haar bekostiging mede wordt bepaald door het aantal studenten dat op 1 oktober van het desbetreffende studiejaar aan de instelling is ingeschreven.

2.4. Studenten die vergevorderd zijn met hun studie hebben een groot belang om (alsnog) te worden ingeschreven ter voorkoming van vertraging in de afronding van de studie. Ook bijvoorbeeld het voorkomen van het vervallen van studieresultaten of het kunnen volgen van een voorziene stage zijn zwaarwegende belangen die bij de afweging kunnen, dan wel moeten, worden betrokken.

2.5. In ieder geval de hiervoor beschreven belangen van onderwijsinstelling en student moeten bij de afweging worden betrokken.

2.6. Tussen partijen is niet in geschil dat appellant zich op of omstreeks 16 september 2014 voor zijn opleiding heeft aangemeld en dat de inschrijving dus niet voor het begin van het studiejaar was afgerond. Appellant heeft zich op bijzondere omstandigheden beroepen. Zo heeft hij gesteld dat hij problemen ondervond met DigiD en dat het niet mogelijk was eerder dan na de later dan aanvankelijk geplande terugkeer in Nederland op 16 september 2014 te zorgen voor aanmelding via Studielink. Appellant verbleef in de zomer in Marokko. Zijn verblijf daar heeft als gevolg van familieomstandigheden langer geduurd dan was voorzien. Uiteindelijk keerde hij medio september pas weer terug naar Nederland. Omdat hij zijn wachtwoord voor DigiD niet meer wist en geen gebruik kon maken van het nieuwe door hem vanuit Marokko aangevraagde wachtwoord, dat in Nederland per post naar zijn huisadres was gestuurd, was hij niet in de gelegenheid de inschrijving eerder te regelen dan hij heeft gedaan.

2.7. Het College stelt vast dat de domeinvoorzitter in dit geval niet heeft ingestemd met tussentijdse inschrijving, maar de belangenafweging die daaraan ten grondslag moet hebben gelegen is niet kenbaar. Verweerder heeft wel gesteld dat organisatorische problemen aan inschrijving in de weg staan, maar van problemen die concreet in dit geval voor de domeinvoorzitter speelden, is niet gebleken. Gegeven de mogelijkheid voor studenten de (reguliere) inschrijving af te ronden vlak voor aanvang van het nieuwe studiejaar is niet eenvoudig voorstelbaar dat een inschrijving die kort daarna tot stand komt zwaarwegende organisatorische problemen oplevert, zeker niet als het voor een bepaalde opleiding om een zeer beperkt aantal studenten gaat. Ook de geschillenadviescommissie, die tot gegrondverklaring van het bezwaar van appellant had geadviseerd, heeft hierop gewezen en gesteld dat studenten een hoge prijs betalen voor te late aanmelding, terwijl het volgens verweerder gaat om een “verwaarloosbaar” klein aantal te late aanmeldingen.

2.8. Het College stelt verder vast dat verweerder in dit geval wel een belangenafweging heeft gemaakt, maar een onderbouwing van de belangen van de onderwijsinstelling ontbreekt, zodat niet duidelijk kan worden hoe zwaar die belangen wegen. Nu de inschrijving van appellant zodanig tijdig vóór 1 oktober had kunnen worden gerealiseerd dat de instelling geen rijksbekostiging mis zou lopen, legt het financiële belang geen gewicht in de schaal. Nu genoegzaam aannemelijk is geworden dat verweerder feitelijk het voor appellant onmogelijk heeft gemaakt vóór 1 oktober 2014 het verschuldigde collegegeld te voldoen, kan in dit geval aan appellant het bepaalde in artikel 7.37, tweede lid van de WHW niet worden tegengeworpen. Uiteraard zal appellant na inschrijving alsnog het verschuldigde collegegeld moeten betalen. Het belang dat de regels met

betrekking tot tijdige inschrijving eenvoudig en strak kunnen worden gehanteerd is een mee te wegen belang, maar bij het relatief beperkte aantal inschrijvingen in de eerste weken van september niet een belang dat zo zwaar mag wegen dat de belangen van de studenten daarvoor zonder meer moeten wijken. Dat in de toekomst het aantal laatinschrijvers mogelijk zal toenemen als gevolg van het niet strak hanteren van de inschrijvingstermijn, is een toekomstige onzekere gebeurtenis die thans geen gewicht in de schaal legt.

2.9. Appellant beoogt inschrijving voor het laatste jaar van zijn studie. Hij hoeft nog slechts enkele tentamens te doen en een scriptie af te ronden. Bijzondere omstandigheden daargelaten zou hij zijn studie in het studiejaar 2014-2015 (hebben moeten) kunnen afronden. Bij het kunnen voortzetten en afronden van de studie heeft appellant daarmee een belang dat voor hem zwaar weegt.

2.10. Het College komt tot de slotsom dat de belangenafweging die aan de afwijzing van het verzoek tot tussentijdse inschrijving ten grondslag heeft gelegen, voor zover die afweging kenbaar is, de rechterlijke toetsing niet kan doorstaan. Nu de afweging van de naar voren gebrachte belangen niet anders dan in het voordeel van appellant kan uitvallen, ziet het College aanleiding de beslissing van 12 december 2014 te vernietigen, het besluit van 26 september 2014 te herroepen, en verweerder met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Awb op te dragen appellant alsnog voor zijn opleiding in te schrijven met ingang van de datum waarop hij aanvankelijk afwijzend op zijn verzoek om inschrijving heeft beslist.

2.11. Anders dan verweerder lijkt voor te staan, leidt de uitspraak in de zaak CBHO 2014/037, waarin het College op basis van de in die zaak aangevoerde beroepsgronden een op die gronden toegespitst oordeel gaf, niet tot een ander oordeel. Het College wijst er in dit verband op dat bij appellant sprake was van een bijzondere omstandigheid, die evenwel niet door verweerder is onderzocht. Het College ziet, mede vanwege het tijdsverloop, geen aanleiding verweerder de mogelijkheid tot onderzoek alsnog te bieden.

Het College hecht er tot slot aan op te merken dat hij het standpunt van verweerder in de beslissing op bezwaar dat toelating van de kleine groep late inschrijvers niet zou getuigen van respect voor de grote groep studenten die zich wel tijdig heeft ingeschreven misplaatst acht, nog daargelaten dat ervan kan worden uitgegaan dat verweerder dat niet bij die grote groep studenten heeft nagevraagd. Dit standpunt kan derhalve evenmin tot een ander oordeel leiden.

2.12. Van voor vergoeding in aanmerking komende proceskosten is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van 12 december 2014;
III. herroept de beslissing van 26 september 2014; bepaalt dat appellant voor het studiejaar 2014-2015 voor de opleiding Commerciële
IV. Economie VT aan de Hogeschool van Amsterdam wordt ingeschreven met ingang van september 2014;
V. bepaalt dat deze uitspraak in zoverre in de plaats treedt van de beslissing van 26 september 2014;
VI. gelast dat verweerder aan appellant het door hem betaalde griffierecht voor de behandeling van het beroep ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2015/028
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	10 juli 2015
Partijen	:	Appellante en Christelijke Hogeschool Windesheim
Trefwoorden	:	afschaffing beëindiging opleiding belangenafweging collegegeld e-mailadres financiële afwikkeling geldigheidsduur inschrijfvoorwaarden inschrijving niet-ontvankelijk rekeningafschrift studiepunt zwaarwegend belang
Artikelen	:	WHW: artikel 7.33, lid 1 WHW: artikel 7.37, lid 2 Uitvoeringsreglement in- en uitschrijving 2014-2015 van Windesheim: artikel 4, lid 1 en lid 8 Uitvoeringsreglement in- en uitschrijving 2014-2015 van Windesheim: artikel 28
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.2. Wat hiervoor is overwogen neemt niet weg dat in gevallen als deze door de directeur DIA, mede gelet op artikel 28 van het Uitvoeringsreglement in- en uitschrijving 2014-2015 van Windesheim, een belangenafweging moet worden gemaakt. Uit de beslissing van de directeur DIA blijkt niet dat deze een afweging heeft gemaakt. Ter zake is het volgende van belang. Gebleken is dat appellante ingeschreven wilde worden voor een deeltijdopleiding die zou worden afgeschaft per 1 september 2015. Het College heeft begrepen dat appellante de inschrijving – voornamelijk – nodig had om reeds ingeleverde werkstukken nog beoordeeld te krijgen. Tegen de achtergrond van de afschaffing van de opleiding is het alsnog verkrijgen van die beoordelingen een zwaarwegend belang dat niet kenbaar bij de afweging van de belangen is betrokken. Verweerder heeft dit gebrek in de beslissing van 2 oktober 2014 niet onderkend en evenmin in de beslissing van 16 oktober 2014 een kenbare afweging verricht.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van Christelijke Hogeschool Windesheim, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 2 oktober 2014 heeft de directeur Dienst Informatie en Administraties (DIA) geweigerd appellante per 1 september 2014 in te schrijven voor de deeltijdopleiding Communicatie.

Bij brief van 22 oktober 2014 heeft appellante tegen deze beslissing bezwaar gemaakt bij verweerder. Zij heeft daarbij verzocht de geldigheidsduur van de studiepunten van het tweede jaar te verlengen.

De Geschillenadviescommissie van Hogeschool Windesheim heeft verweerder in haar advies van 19 november 2014 (verzonden op 11 december 2014) schriftelijk over de te nemen beslissing geadviseerd.

Bij beslissing van 16 december 2014 heeft verweerder het bezwaar tegen de beslissing van 2 oktober 2014 ongegrond verklaard. Het verzoek om verlenging van de geldigheidsduur van de studiepunten van het tweede jaar is niet-ontvankelijk verklaard.

Bij brief van 27 januari 2015 heeft appellante tegen de beslissing van 16 december 2014 bij het College beroep ingesteld.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep behandeld op 22 mei 2015, waar appellante is verschenen in persoon. Verweerder is vertegenwoordigd door mr. W. Snippe.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.33, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, voor zover thans van belang, geschiedt de inschrijving overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard. Ingevolge artikel 7.37, tweede lid, voor zover thans van belang, wordt tot de inschrijving niet overgegaan dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde
collegegeld is of wordt voldaan.

Ingevolge artikel 4, eerste lid, van het Uitvoeringsreglement in- en uitschrijving 2014-2015 van Windesheim geschiedt de inschrijving in een opleiding per 1 september of per 1 februari.

Ingevolge het achtste lid wordt een verzoek dat tijdens de inschrijfperiode is ontvangen ingewilligd, tenzij uiterlijk op 25 september respectievelijk 25 februari niet aan de inschrijfvoorwaarden is voldaan.

Ingevolge artikel 28 van het Uitvoeringsreglement in- en uitschrijving 2014-2015 van Windesheim kan de directeur DIA in bijzondere gevallen in zijn beslissing ten gunste van de student onder voorwaarden afwijken van het reglement.

2.2. Appellante betoogt dat verweerder heeft miskend dat de directeur DIA ten onrechte heeft geweigerd haar per 1 september 2014 in te schrijven. Daartoe voert zij aan dat zij in de veronderstelling verkeerde dat aan de inschrijvingsvoorwaarden was voldaan. Buiten haar medeweten is de financiële afwikkeling niet goed verlopen. Zij was daarvan niet tijdig op de hoogte, mede als gevolg van het feit dat meldingen over de nog te verrichten betaling zijn verzonden naar een e-mailadres dat appellante niet meer in gebruik had. Post hierover heeft haar niet bereikt. Zij wordt bijzonder getroffen door de weigering omdat nieuwe inschrijving voor de deeltijdopleiding vanwege de afschaffing van die opleiding niet meer mogelijk is.

2.2.1. Appellante wist of kon weten, dat zij het collegegeld uiterlijk 25 september 2014 moest hebben voldaan. Het College overweegt dat het aan appellante is om er zorg voor te dragen dat het collegegeld tijdig wordt voldaan. Het College volgt verweerder in zijn standpunt dat appellante op juiste wijze is gewezen op de verplichting tot betaling van het collegegeld. Dat de e-mails die na het uitblijven van betaling aan appellante zijn gezonden haar niet hebben bereikt dient voor haar risico te komen, nu zij er de verantwoordelijkheid voor draagt dat de onderwijsinstelling over haar juist mailadres beschikt. De stelling van appellante dat de niet langs elektronische weg verzonden post over het uitblijven van de betaling haar niet heeft bereikt – wat daarvan verder ook zij – brengt daarin geen verandering.
Bovendien had appellante, die heeft verklaard dat het collegegeld op een rekening klaar stond om door Windesheim te worden geïncasseerd, aan de hand van een rekeningafschrift van die rekening kunnen verifiëren of die incasso inmiddels had plaatsgevonden.

2.2.2. Wat hiervoor is overwogen neemt niet weg dat in gevallen als deze door de directeur DIA, mede gelet op artikel 28 van het Uitvoeringsreglement in- en uitschrijving 2014-2015 van Windesheim, een belangenafweging moet worden gemaakt. Uit de beslissing van de directeur DIA blijkt niet dat deze een afweging heeft gemaakt. Ter zake is het volgende van belang. Gebleken is dat appellante ingeschreven wilde worden voor een deeltijdopleiding die zou worden afgeschaft per 1 september 2015. Het College heeft begrepen dat appellante de inschrijving – voornamelijk – nodig had om reeds ingeleverde werkstukken nog beoordeeld te krijgen. Tegen de achtergrond van de afschaffing van de opleiding is het alsnog verkrijgen van die beoordelingen een zwaarwegend belang dat niet kenbaar bij de afweging van de belangen is betrokken. Verweerder heeft dit gebrek

in de beslissing van 2 oktober 2014 niet onderkend en evenmin in de beslissing van 16 oktober 2014 een kenbare afweging verricht.

2.3. Het beroep is gegrond. De beslissing van 22 oktober 2014 moet worden vernietigd voor zover daarbij het bezwaar ongegrond is verklaard. Verweerder zal in zoverre opnieuw op het bezwaar van appellante moeten beslissen met inachtneming van deze uitspraak.

2.4. Niet is gebleken van voor vergoeding in aanmerking komende proceskosten.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van 16 december 2014, voor zover daarbij het bezwaar van appellante ongegrond is verklaard;
III. draagt verweerder op in zoverre en met inachtneming van deze uitspraak opnieuw op het bezwaar van appellante te beslissen;
IV. verstaat dat verweerder het door appellante betaalde griffierecht van € 45,- (zegge: vijfenveertig euro) aan haar vergoedt.

Zaaknummer	:	2015/030
Rechter(s)	:	Borman, Troostwijk en Scholten-Hinloopen
Datum uitspraak	:	9 juni 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Avans Hogeschool
Trefwoorden	:	beoordeling beoordelingsformulier herkansing kennen en kunnen taak afstudeercoach
Artikelen	:	Awb: artikel 8:4 lid 3 aanhef en onderdeel b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Mede gelet op hetgeen in 2.2 is overwogen, kunnen voormelde betogen niet afdoen aan de bestreden beslissing. Hierbij is van belang dat appellant niet betwist dat op de afstudeerzitting de in de Afstudeerwijzer Bedrijfskunde MER voorgeschreven werkwijze is gevolgd en dat de daarin vastgelegde criteria zijn gebruikt. Verweerder heeft in de bestreden beslissing voorts uiteengezet dat appellants afstudeeropdracht gering van omvang en complexiteit was en derhalve zeer goed moest worden uitgevoerd om tot een voldoende te leiden, en dat de woorden "kwalitatief excellent" in dit kader moeten worden begrepen. In het licht hiervan is de beoordeling niet in strijd met de OER. Er bestaat voorts geen grond voor het oordeel dat het beoordelingsformulier op een niet-inzichtelijke wijze is ingevuld. Verweerder heeft in de bestreden beslissing onder verwijzing naar verklaringen van de examinatoren voorts betwist dat er tijdens de afstudeerzitting een telefoongesprek is gevoerd en appellant geen positieve terugkoppeling is gegeven, en appellant heeft niet toegelicht waarom de afstudeercoach geen vragen over het afstudeerrapport had mogen stellen en waarom de gestelde vertraging tot een herkansing zou moeten leiden. Evenmin heeft hij een verband tussen het hem gegeven cijfer en het niet ondertekenen van de beoordeling aannemelijk gemaakt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Avans Hogeschool te 's-Hertogenbosch, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 december 2014 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het administratief beroep van appellant tegen de beoordeling van zijn afstudeertraject voor de opleiding Bedrijfskunde en de weigering hem een herkansing te bieden ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 mei 2015, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S. Beljaars, voorzitter van verweerder, zijn verschenen. Tevens is verschenen M.J.O. Kanters, afstudeerbeoordelaar.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft het onvoldoende cijfer 5,3 behaald voor het afstudeertraject van zijn opleiding Bedrijfskunde.

2.2. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg, dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd.

Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat bij de beoordeling van het afstudeertraject van appellant aan voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan.

2.3. Appellant betoogt dat onredelijke eisen aan zijn afstudeeropdracht zijn gesteld, aangezien hem te kennen is gegeven dat zijn werk "kwalitatief excellent" moet zijn om te kunnen afstuderen. Volgens hem komt deze norm niet in de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: de OER) voor en werd van hem meer verwacht dan van andere studenten. Appellant betoogt voorts dat de beoordeling niet objectief is geweest, omdat het eindcijfer alleen van de afstudeerbeoordelaar afhankelijk is. Volgens hem blijkt uit de beoordeling niet hoe de adviezen van de op de afstudeerzitting aanwezige afstudeercoach en extern deskundige zijn meegewogen. Hierbij is volgens hem van belang dat hij geen inzicht heeft gekregen in de beoordeling van zijn beroepshouding. Voorts is volgens hem de onderverdeling in de cijfers 1 tot en met 5 te grofmazig, zijn op het beoordelingsformulier kruisjes op een onduidelijke plaats gezet en heeft hij lage scores op sommige onderdelen gecompenseerd met hoge scores op andere onderdelen. Appellant betoogt voorts dat hij recht heeft op een herkansing, omdat de afstudeerzitting niet naar behoren is verlopen. Hij voert aan dat de afstudeercoach een aantal vragen over de inhoud van het afstudeerrapport heeft gesteld, hetgeen niet is toegestaan, dat de afstudeercoach tijdens de zitting een telefoongesprek heeft gevoerd, dat de examinatoren hem geen positieve terugkoppeling hebben gegeven en de zitting is vertraagd. Voorts voert hij aan dat hij een lager cijfer heeft gekregen omdat hij de beoordeling niet heeft ondertekend.

2.3.1. Mede gelet op hetgeen in 2.2 is overwogen, kunnen voormelde betogen niet afdoen aan de bestreden beslissing. Hierbij is van belang dat appellant niet betwist dat op de afstudeerzitting de in de Afstudeerwijzer Bedrijfskunde MER voorgeschreven werkwijze is gevolgd en dat de daarin vastgelegde criteria zijn gebruikt. Verweerder heeft in de bestreden beslissing voorts uiteengezet dat appellants afstudeeropdracht gering van omvang en complexiteit was en derhalve zeer goed moest worden uitgevoerd om tot een voldoende te leiden, en dat de woorden "kwalitatief excellent" in dit kader moeten worden begrepen. In het licht hiervan is de beoordeling niet in strijd met de OER. Er bestaat voorts geen grond voor het oordeel dat het beoordelingsformulier op een niet-inzichtelijke wijze is ingevuld. Verweerder heeft in de bestreden beslissing onder verwijzing naar verklaringen van de examinatoren voorts betwist dat er tijdens de afstudeerzitting een telefoongesprek is gevoerd en appellant geen positieve terugkoppeling is gegeven, en appellant heeft niet toegelicht waarom de afstudeercoach geen vragen over het afstudeerrapport had mogen stellen en waarom de gestelde vertraging tot een herkansing zou moeten leiden. Evenmin heeft hij een verband tussen het hem gegeven cijfer en het niet ondertekenen van de beoordeling aannemelijk gemaakt.

De betogen falen.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College,

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/031
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Scholten-Hinloopen en Verheij
Datum uitspraak	:	7 augustus 2015
Partijen	:	Appellante en Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden	:	administratieve fout bachelorgraad basisregister coulance dwingendrechtelijke bepalingen in rechte vast staan inschrijving instellingscollegegeld instellingstarief masteropleiding rechtsmiddelen toelating wettelijk collegegeld
Artikelen	:	WHW: artikel 7.45a, lid 1 WHW: artikel 7.46, Wet studiefinanciering 2000: artikel 2.2 Regeling Aanmelding en Inschrijving 2014-2015: artikel 8
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Verweerder heeft als uitgangspunt gehanteerd dat appellante met ingang van februari 2013 is ingeschreven voor de masteropleiding Fiscaal Recht. Volgens verweerder heeft die inschrijving plaatsgevonden na afronding van een masteropleiding en is om die reden het instellingscollegegeld verschuldigd. Naar het oordeel van het College heeft verweerder, anders dan appellante betoogt, op goede gronden de inschrijving met ingang van februari 2013 als uitgangspunt gehanteerd voor de beoordeling van de hoogte van het collegegeld. In dat verband is van belang dat verweerder de weigering tot inschrijving voor de masteropleiding Fiscaal Recht met ingang van 1 september 2012 bij beslissing van 17 december 2012 heeft gehandhaafd. Daartoe heeft verweerder overwogen dat appellante niet alle benodigde bescheiden voor definitieve toelating tot de masteropleiding had overgelegd. Aangezien appellante tegen de beslissing van 17 december 2012 geen rechtsmiddelen heeft aangewend, staat deze in rechte vast. Om die reden kan, anders dan appellante voorstaat, de weigering van de inschrijving met ingang van 1 september 2012 in deze procedure niet meer aan de orde komen. Het betoog van appellante, ter zitting herhaald, dat zij in 2012 slechts twee dagen te laat was met het completeren van haar inschrijving, leidt daarom niet tot vernietiging van de bestreden beslissing van 11 december 2014. Nu de inschrijving van februari 2013 het uitgangspunt is voor de beoordeling van de hoogte van het collegegeld en vaststaat dat appellant ten tijde van die inschrijving, zoals ter zitting van het College is bevestigd, reeds een masteropleiding had afgerond, heeft verweerder terecht vastgesteld dat appellante op de voet van artikel 7.46, eerste lid, van de WHW het instellingscollegegeld verschuldigd is. 2.3.2. Naar tussen partijen voorts niet in geschil is, heeft verweerder als gevolg van een administratieve fout in februari 2013 het wettelijk collegegeld geheven in plaats van het verschuldigde instellingscollegegeld. Deze administratieve fout kwam aan het licht tijdens de bezwaarprocedure over de beslissing waarbij verweerder appellante heeft medegedeeld dat zij over het studiejaar 2013-2014 het instellingscollegegeld verschuldigd is. Verweerder heeft zich in dit verband op het standpunt gesteld dat uit coulance is beslist appellante in het studiejaar 2013-2014 nog te laten studeren onder betaling van het wettelijk collegegeld. Zoals ook appellante in haar

beroepschrift en ter zitting van het College heeft erkend, is bij die mededeling uitdrukkelijk vermeld dat appellante indien zij niet voor 1 september 2014 afstudeert, zij per 1 september 2014 het instellingstarief van 12.000 euro verschuldigd is. Onder de gedingstukken bevindt zich in dat verband een e-mail aan appellante van de Centrale Studentenadministratie van 14 oktober 2013 waarin zulks expliciet is vermeld.
Naar het oordeel van het College heeft verweerder onder de gegeven omstandigheden op goede gronden de beslissing dat appellante het instellingscollegegeld verschuldigd is, gehandhaafd. De stelling van appellante dat zij bij inschrijving in februari 2013 in de veronderstelling was dat zij het wettelijk collegegeld verschuldigd was, leidt, wat daar ook van zij, niet tot een ander oordeel. Verweerder heeft zich in dat verband op het standpunt mogen stellen dat appellante in de gelegenheid is geweest om als gevolg van een administratieve fout, over een periode van 18 maanden 60 studiepunten te behalen tegen het wettelijk collegetarief. Dat het appellante niet is gelukt de masteropleiding Fiscaal Recht voor 1 september 2014 af te ronden, en dat zij, omdat zij dacht dat dit wel zou lukken niet meer heeft gereageerd op de mededeling van 14 oktober 2013 dat zij na 1 september 2014 het instellingstarief zou moeten betalen dient voor rekening van appellante te blijven. Het was haar immers in ieder geval na 14 oktober 2013 duidelijk dat zij na 1 september 2014, net als iedere andere student die een tweede mastergraad wil behalen, het instellingscollegegeld verschuldigd was. Naar het oordeel van het College, heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de administratieve fout in 2012-2013 niet tot het oordeel leidt dat appellante, om die reden en in weerwil van de dwingendrechtelijke bepalingen in de WHW, het wettelijk collegegeld verschuldigd is. Het betoog van appellante faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 26 augustus 2014 heeft het Hoofd van Centrale Studentenadministratie appellante te kennen gegeven dat zij voor het studiejaar 2014-2015 het instellingscollegegeld ter hoogte van € 9.600,00 verschuldigd is.

Bij beslissing van 11 december 2014 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 10 juni 2015, waar appellante, en verweerder vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, werkzaam bij de Vrije Universiteit Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.45a, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), is het wettelijke collegegeld verschuldigd door een student die:
a. blijkens het basisregister onderwijs sedert 1 september 1991 voor een inschrijving aan een bacheloropleiding niet eerder een bachelorgraad heeft behaald of voor een inschrijving aan een masteropleiding niet eerder een mastergraad heeft behaald, en
b. tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000, behoort of de Surinaamse nationaliteit bezit.

Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede, derde of zesde lid, en niet is ingeschreven voor een onderwijseenheid bij de Open Universiteit, het instellingscollegegeld verschuldigd.

Ingevolge het tweede lid wordt de hoogte van het instellingscollegegeld door het instellingsbestuur vastgesteld. Het instellingsbestuur kan per opleiding of groep van opleidingen of per groep of groepen studenten een verschillend instellingscollegegeld vaststellen.

Ingevolge artikel 8, vijfde lid, van de Regeling Aanmelding en Inschrijving 2014-2015 (hierna; de Regeling), bedraagt het instellingscollegegeld voor het studiejaar 2014-2015 van de masteropleiding Rechtsgeleerdheid (Nederlandstalig) een bedrag van € 9.600,00.

2.2. Verweerder heeft aan zijn beslissing van 11 december 2014 ten grondslag gelegd dat appellante na afronding van een masteropleiding de masteropleiding Fiscaal Recht heeft aangevangen. Dat betekent volgens verweerder dat appellante het instellingscollegegeld is verschuldigd. Dat aan appellante in het studiejaar 2012-2013 en het studiejaar 2013-2014 het wettelijk collegegeld in rekening is gebracht, betekent niet dat voor het studiejaar 2014-2015 ten onrechte het instellingscollegegeld in rekening is gebracht, aldus verweerder.

2.3. Appellante betoogt dat verweerder ten onrechte als uitgangspunt de inschrijving in februari 2013 heeft genomen. Weliswaar ontbrak bij haar inschrijving in de zomer van 2012 een formulier, maar in die periode heeft zij in het ziekenhuis gelegen voor een buikoperatie. Zij was slechts twee dagen te laat. Had verweerder haar inschrijving met ingang van 1 september 2012 geaccepteerd, dan was het wettelijk collegegeld verschuldigd en niet het instellingscollegegeld, aldus appellante. Zij voert vervolgens aan dat zij zich in februari 2013 nogmaals heeft ingeschreven voor de masteropleiding Fiscaal Recht. Bij die inschrijving heeft zij vernomen dat zij het wettelijk collegegeld verschuldigd was en niet het instellingscollegegeld. Vervolgens heeft appellante in september 2013 een bericht ontvangen dat zij het instellingscollegegeld verschuldigd was. Naar aanleiding van een tegen die beslissing gemaakt bezwaar, heeft verweerder alsnog beslist dat zij haar studie tegen het wettelijk collegegeld mocht volgen. Verweerder heeft in die beslissing overwogen dat zij het daaropvolgende studiejaar het instellingscollegegeld verschuldigd is en dat het wettelijk collegegeld per abuis, als gevolg van een administratieve fout in februari van 2013, in rekening is gebracht, aldus appellante. Volgens appellante heeft verweerder het instellings-collegegeld onder die omstandigheden echter ten onrechte in rekening gebracht en aldus de spelregels ten onrechte halverwege het spel gewijzigd. Aan haar is vanaf de inschrijving gecommuniceerd dat zij het wettelijk collegegeld verschuldigd was, aldus appellante. Volgens appellante is het onrechtvaardig dat het collegegeld halverwege de studie wordt verhoogd.

2.3.1. Verweerder heeft als uitgangspunt gehanteerd dat appellante met ingang van februari 2013 is ingeschreven voor de masteropleiding Fiscaal Recht. Volgens verweerder heeft die inschrijving plaatsgevonden na afronding van een masteropleiding en is om die reden het instellingscollegegeld verschuldigd. Naar het oordeel van het College heeft verweerder, anders dan appellante betoogt, op goede gronden de inschrijving met ingang van februari 2013 als uitgangspunt gehanteerd voor de beoordeling van de hoogte van het collegegeld.

In dat verband is van belang dat verweerder de weigering tot inschrijving voor de masteropleiding Fiscaal Recht met ingang van 1 september 2012 bij beslissing van 17 december 2012 heeft gehandhaafd. Daartoe heeft verweerder overwogen dat appellante niet alle benodigde bescheiden voor definitieve toelating tot de masteropleiding had overgelegd. Aangezien appellante tegen de beslissing van 17 december 2012 geen rechtsmiddelen heeft aangewend, staat deze in rechte vast. Om die reden kan, anders dan appellante voorstaat, de weigering van de inschrijving met ingang van 1 september 2012 in deze procedure niet meer aan de orde komen. Het betoog van appellante, ter zitting herhaald, dat zij in 2012 slechts twee dagen te laat was met het completeren van haar inschrijving, leidt daarom niet tot vernietiging van de bestreden beslissing van 11 december 2014.

Nu de inschrijving van februari 2013 het uitgangspunt is voor de beoordeling van de hoogte van het collegegeld en vaststaat dat appellant ten tijde van die inschrijving, zoals ter zitting van

het College is bevestigd, reeds een masteropleiding had afgerond, heeft verweerder terecht vastgesteld dat appellante op de voet van artikel 7.46, eerste lid, van de WHW het instellingscollegegeld verschuldigd is.

2.3.2. Naar tussen partijen voorts niet in geschil is, heeft verweerder als gevolg van een administratieve fout in februari 2013 het wettelijk collegegeld geheven in plaats van het verschuldigde instellingscollegegeld. Deze administratieve fout kwam aan het licht tijdens de bezwaarprocedure over de beslissing waarbij verweerder appellante heeft medegedeeld dat zij over het studiejaar 2013-2014 het instellingscollegegeld verschuldigd is. Verweerder heeft zich in dit verband op het standpunt gesteld dat uit coulance is beslist appellante in het studiejaar 2013-2014 nog te laten studeren onder betaling van het wettelijk collegegeld. Zoals ook appellante in haar beroepschrift en ter zitting van het College heeft erkend, is bij die mededeling uitdrukkelijk vermeld dat appellante indien zij niet voor 1 september 2014 afstudeert, zij per 1 september 2014 het instellingstarief van 12.000 euro verschuldigd is. Onder de gedingstukken bevindt zich in dat verband een e-mail aan appellante van de Centrale Studentenadministratie van 14 oktober 2013 waarin zulks expliciet is vermeld.

Naar het oordeel van het College heeft verweerder onder de gegeven omstandigheden op goede gronden de beslissing dat appellante het instellingscollegegeld verschuldigd is, gehandhaafd. De stelling van appellante dat zij bij inschrijving in februari 2013 in de veronderstelling was dat zij het wettelijk collegegeld verschuldigd was, leidt, wat daar ook van zij, niet tot een ander oordeel. Verweerder heeft zich in dat verband op het standpunt mogen stellen dat appellante in de gelegenheid is geweest om als gevolg van een administratieve fout, over een periode van 18 maanden 60 studiepunten te behalen tegen het wettelijk collegetarief. Dat het appellante niet is gelukt de masteropleiding Fiscaal Recht voor 1 september 2014 af te ronden, en dat zij, omdat zij dacht dat dit wel zou lukken niet meer heeft gereageerd op de mededeling van 14 oktober 2013 dat zij na 1 september 2014 het instellingstarief zou moeten betalen dient voor rekening van appellante te blijven. Het was haar immers in ieder geval na 14 oktober 2013 duidelijk dat zij na 1 september 2014, net als iedere andere student die een tweede mastergraad wil behalen, het instellingscollegegeld verschuldigd was. Naar het oordeel van het College, heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de administratieve fout in 2012-2013 niet tot het oordeel leidt dat appellante, om die reden en in weerwil van de dwingendrechtelijke bepalingen in de WHW, het wettelijk collegegeld verschuldigd is.

Het betoog van appellante faalt.

2.4. Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/033
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Lubberdink en Troostwijk
Datum uitspraak	:	7 augustus 2015
Partijen	:	Appellant en Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	EU/EER nationaliteit gelijkheidsbeginsel instellingscollegegeldtarief I instellingscollegegeldtarief II nationaliteit nationaliteitsvereiste partnerschap rechtvaardigingsgrond richtlijn 2004/38/EG wettelijk collegegeld
Artikelen	:	WHW: artikel 7.45a, eerste lid WHW: artikel 7.46, eerste lid WHW: artikel 7.46, tweede lid WHW: artikel 7.46, vijfde lid Wet studiefinanciering 2000: Artikel 2.2, eerste lid, Regeling Inschrijving en Collegegeld RUG 2014-2015: artikel 12, eerste lid Regeling Inschrijving en Collegegeld RUG 2014-2015: artikel 14, eerste lid, Regeling Inschrijving en Collegegeld RUG 2014-2015: artikel 14, zesde lid Regeling Inschrijving en Collegegeld RUG 2014-2015: artikel 15, derde lid Regeling Inschrijving en Collegegeld RUG 2014-2015: artikel 15, vijfde lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3 Appellant betoogt dat het college van bestuur heeft miskend dat de weigering hem voor het wettelijk collegegeld in aanmerking te laten komen in strijd met richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG) is genomen. Hij stelt hiertoe dat in bijlage 1, onder f, behorende bij de RIC 2014-2015, die is gebaseerd op richtlijn 2004/38/EG, een verkeerde uitleg aan die richtlijn is gegeven en dat hij op basis daarvan wel voor het wettelijk collegegeld in aanmerking komt. Volgens hem leidt het bepaalde in bijlage 1, onder f, behorende bij de RIC 2014-2015 ertoe dat mensen met een Nederlandse nationaliteit worden gediscrimineerd ten opzichte van mensen met een Europese, doch niet-Nederlandse nationaliteit. Appellant stelt dat het vreemd is dat hij in elk ander EU-land wel voor het wettelijk collegegeld in aanmerking zou komen als hij daar met zijn vader naar toe zou verhuizen, maar in Nederland niet. Dat kan niet de bedoeling van de Europese richtlijn en de Europese grondgedachte van vrij verkeer van personen zijn, aldus appellant. Appellant betoogt verder dat het instellingsbestuur ten onrechte geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om in de inschrijfregels een uitzondering te maken voor studenten zoals hij en hen wel in aanmerking te laten komen voor het wettelijk collegegeld dan wel collegegeld ter hoogte van het wettelijk collegegeld, zijnde instellingscollegegeld I. Dit is volgens hem in strijd met het gelijkheidsbeginsel. Tenslotte stelt appellant dat bij hem op basis van de RIC 2013-2014, die voordat hij zich inschreef op de website van de universiteit was gepubliceerd, het gerechtvaardigde vertrouwen is gewekt dat hij voor het wettelijk

collegegeld in aanmerking zou komen. In dit verband brengt hij naar voren dat in bijlage 1, onder f, behorende bij de RIC 2013-2014 stond vermeld dat familieleden van EU-burgers die in Nederland wonen en die of onder de 21 zijn of afhankelijk van die EU-burger zijn, behoren tot één van de groepen van personen als bedoeld in artikel 2.2 van de Wsf 2000. Pas in de RIC 2014-2015 is daaraan toegevoegd dat het gaat om in Nederland wonende EU-burgers met een niet-Nederlandse nationaliteit, die een niet EU/EER-nationaliteit bezitten, aldus appellant.
2.3.1 Ingevolge artikel 7.45a, eerste lid, van de WHW juncto artikel 12, eerste lid, onder b, van de RIC 2014-2015 komt een student in aanmerking voor betaling van het wettelijk collegegeld indien de student behoort tot één van de groepen van personen als bedoeld in artikel 2.2 van de Wsf 2000 of de Surinaamse nationaliteit bezit. Artikel 2.2, eerste lid, onder b, van de Wsf bepaalt dat een student die niet de Nederlandse nationaliteit heeft, maar op grond van een verdrag of een besluit van een volkenrechtelijke organisatie op het terrein van studiefinanciering met een Nederlander wordt gelijk gesteld voldoet aan het nationaliteitsvereiste als bedoeld in artikel 7.45a, eerste lid, onder b, van de WHW en derhalve het wettelijk collegegeld is verschuldigd.
De Rijksuniversiteit Groningen heeft in bijlage 1, onder f, behorende bij de RIC 2014-2015 een toelichting gegeven op het bepaalde in artikel 2.2 van de Wsf. Daarin is vermeld dat tot de in dat artikel genoemde groep personen die in aanmerking komen voor betaling van het wettelijk collegegeld niet-EU/EER familieleden van in Nederland wonende EU-burgers met een niet-Nederlandse nationaliteit behoren. Dit uitgangspunt is gebaseerd op richtlijn 2004/38/EG. Deze richtlijn ziet erop toe dat een burger van de Europese Unie die in een gastland van de Europese Unie verblijft recht heeft op dezelfde behandeling als de onderdanen van dat gastland. Anders dan appellant voorstaat kan hij geen beroep doen op het bepaalde in deze richtlijn, omdat zijn vader ten tijde van de beslissing van het college van bestuur van 15 januari 2015 niet over de Nederlandse nationaliteit beschikte. Voorts zou deze richtlijn evenmin toepasselijk zijn, indien de vader van appellant op dat moment wel de Nederlandse nationaliteit bezat. Zijn vader zou zich dan namelijk niet in ander land bevinden dan waarvan hij de nationaliteit zou bezitten. Appellant kan verder niet worden gevolgd in zijn standpunt dat in bijlage 1, onder f, behorende bij de RIC 2014-2015 een verkeerde uitleg aan richtlijn 2004/38/EG is gegeven. Daartoe wordt in aanmerking genomen dat de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap in een brief van 22 augustus 2007 betreffende de implementatie van richtlijn 2004/38/EG ook heeft vermeld dat familieleden van Nederlanders die in Nederland wonen niet onder die richtlijn vallen. Dat appellant de brief van de minister niet kende, naar hij heeft gesteld, betekent niet dat met de in die brief gegeven uitleg geen rekening mocht worden gehouden bij het opstellen van de inschrijfregels.
Nu appellant niet behoort tot één van de groepen van personen als bedoeld in artikel 2.2 van de Wsf 2000 heeft het college van bestuur dan ook terecht geconcludeerd dat appellant niet voor het wettelijk collegegeld in aanmerking komt.
2.3.2 Appellant betoogt voorts tevergeefs dat ten onrechte geen gebruik is gemaakt van de mogelijkheid om studenten zoals hij in aanmerking te laten komen voor het instellingscollegegeldtarief I, terwijl dit in de RIC 2014-2015 wel mogelijk is gemaakt voor een student die geen EU/EER nationaliteit heeft én die de echtgenoot/echtgenote of geregistreerd partner is van een Nederlander én die samen met deze Nederlander woonachtig is in Nederland. Appellant voldoet niet aan de vereisten voor de in de RIC 2014-2015 gemaakte uitzondering. Niet valt in te zien dat het instellingsbestuur in de RIC 2014-2015 niet in redelijkheid met deze gemaakte uitzondering heeft kunnen volstaan. Daartoe wordt overwogen dat een door het instellingsbestuur krachtens artikel

7.46, vijfde lid, van de WHW, vastgestelde regeling een algemeen verbindend voorschrift is en dat de toetsing daarvan door het College terughoudend is. Voor zover appellant stelt dat de omstandigheid dat voor studenten zoals hij geen uitzondering is gemaakt in de RIC 2014-2015 leidt tot strijd met het gelijkheidsbeginsel, geldt dat uit de uitspraak van het College van 2 juli 2007 in zaak nr. 2007/16 (www.cbho.nl) volgt dat voor het maken van onderscheid naar nationaliteit wat betreft het betalen van collegegeld een redelijke en objectieve rechtvaardigingsgrond is gelegen in de extra voorzieningen die door hogescholen en universiteiten moeten worden getroffen voor buitenlandse studenten. Verder onderscheidt appellant zich niet van andere niet-EU/EER studenten die aan de Rijksuniversiteit Groningen een opleiding willen volgen en het instellingscollegegeldtarief II verschuldigd zijn.
2.3.3 Tenslotte bestaat geen grond voor het oordeel dat bij appellant op basis van bijlage 1, onder f, behorende bij de RIC 2013-2014 het gerechtvaardigd vertrouwen is gewekt dat hij voor het wettelijk collegegeld in aanmerking zou komen. Weliswaar was daarin niet expliciet vermeld dat het dient te gaan om in Nederland wonende EU-burgers met een niet-Nederlandse nationaliteit, die een niet EU/EER-nationaliteit bezitten, maar uit richtlijn 2004/38/EG, waar in bijlage 1, onder f, behorende bij de RIC 2013-2014 naar was verwezen, volgt dit wel expliciet. Uit de door appellant overgelegde e-mailberichten, waaronder een e-mailbericht van [X] van 17 juni 2014, blijkt verder dat aan appellant is meegedeeld dat de richtlijn uitsluitend betrekking heeft op EU-burgers die verblijven in een andere lidstaat dan hun nationaliteit en hun non-familieleden die de EU-burgers hierbij vergezellen. Daarbij is ook verwezen naar de eerder vermelde brief van de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap die tevens als bijlage aan appellant is verzonden. Derhalve wist appellant reeds voordat hij zich inschreef voor de masteropleiding Sport Sciences dat hij niet voor het wettelijk collegegeld in aanmerking kwam.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 september 2014 heeft het college van bestuur het verzoek van appellant om in aanmerking te komen voor het wettelijk collegegeld dan wel collegegeld ter hoogte van het wettelijk collegegeld, zijnde het instellingscollegegeld I, voor de masteropleiding Sport Sciences afgewezen.

Bij beslissing van 15 januari 2015 heeft het college van bestuur het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 28 januari 2015, beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 mei 2015 waar het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. A.M. Wijnsma-Schuin, is verschenen. Appellant is met kennisgeving van afwezigheid niet verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.45a, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) is het wettelijk collegegeld verschuldigd door een student die:
a. blijkens het basisregister onderwijs sedert 1 september 1991 voor een inschrijving aan een bacheloropleiding niet eerder een bachelorgraad heeft behaald of voor een inschrijving aan een masteropleiding niet eerder een mastergraad heeft behaald, en
b. tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000, behoort of de Surinaamse nationaliteit bezit.

Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, van de WHW is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede, derde of zesde lid, en niet is ingeschreven voor een onderwijseenheid bij de Open Universiteit het instellingscollegegeld verschuldigd.

Ingevolge artikel 7.46, tweede lid, van de WHW wordt de hoogte van het instellingscollegegeld door het instellingsbestuur vastgesteld. Het instellingsbestuur kan per opleiding of groep van opleidingen of per groep of groepen studenten een verschillend instellingscollegegeld vaststellen.

Ingevolge 2.2, eerste lid, van de Wet studiefinanciering 2000 (hierna: Wsf 2000) kan een studerende voor studiefinanciering in aanmerking komen die:
a. de Nederlandse nationaliteit bezit,
b. niet de Nederlandse nationaliteit bezit maar wel ingevolge een verdrag of een besluit van een volkenrechtelijke organisatie op het terrein van de studiefinanciering met een Nederlander wordt gelijkgesteld, of
c. niet de Nederlandse nationaliteit bezit maar wel in Nederland woont en behoort tot een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen groep van personen die voor het terrein van de studiefinanciering met Nederlanders worden gelijkgesteld.

Ingevolge artikel 12, eerste lid, van de Regeling Inschrijving en Collegegeld RUG 2014-2015 (hierna: RIC 2014-2015) is het wettelijk collegegeld verschuldigd door een student die:
a. voor de inschrijving voor een bacheloropleiding niet eerder een bachelorgraad heeft behaald of voor de inschrijving voor een masteropleiding niet eerder een mastergraad heeft behaald, en
b. behoort tot één van de groepen van personen bedoeld in artikel 2.2 van de Wsf 2000 of de Surinaamse nationaliteit bezit.

Ingevolge artikel 14, eerste lid, van de RIC 2014-2015 bedraagt het instellingscollegegeld I bij inschrijving voor een voltijdse opleiding € 1.906,-.

Ingevolge artikel 14, zesde lid, van de RIC 2014-2015 is het instellingscollegegeld I verschuldigd door degene die:
- geen EU/EER nationaliteit heeft; én
- de echtgenoot/echtgenote of geregistreerd partner is van een Nederlander; én
- samen met deze Nederlander woonachtig is in Nederland.

Ingevolge artikel 15, derde lid, van de RIC 2014-2015 bedraagt het instellingscollegegeld II bij inschrijving als student voor een voltijdse masteropleiding respectievelijk € 10.800,-, €13.400,-, € 20.000,- of € 32.000,-.

Ingevolge artikel 15, vijfde lid, van de RIC 2014-2015 is het instellingscollegegeld II verschuldigd door de student die niet voldoet aan de voorwaarden voor het wettelijk collegegeld of het instellingscollegegeld I.

Ingevolge bijlage 1, onder f, behorende bij de RIC 2014-2015 behoren tot één van de groepen van personen als bedoeld in artikel 2.2 van de Wsf 2000: familieleden (echtgenoot; partner met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van dat land een geregistreerd partnerschap heeft gesloten voor zover wetgeving van het gastland partnerschap gelijk stelt met het huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland wordt voldaan; rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner beneden leeftijd van 21 jaar of die ten hunnen laste komt; de rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot en partner die ten hunnen laste komen) van in Nederland wonende EU-burgers met een niet-Nederlandse nationaliteit, die een niet EU/EER-nationaliteit bezitten (op grond van richtlijn 2004/38/EG).

2.2 Appellant heeft zich op 31 juli 2014 aangemeld voor de masteropleiding Sport Sciences aan de Rijksuniversiteit Groningen. Appellant heeft de Indiase nationaliteit en valt volgens het college van bestuur niet onder de in bijlage I, onder f, behorende bij de RIC 2014-2015 genoemde categorieën studenten die het wettelijk collegegeld verschuldigd zijn. Appellant komt evenmin in aanmerking voor het instellingscollegegeld I als bedoeld in artikel 14, zesde lid, van de RIC 2014-2015, aldus het college van bestuur. Naar het oordeel van het college van bestuur is appellant daarom voor de opleiding het instellingscollegegeld II à € 13.400,- verschuldigd.

2.3 Appellant betoogt dat het college van bestuur heeft miskend dat de weigering hem voor het wettelijk collegegeld in aanmerking te laten komen in strijd met richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG) is genomen. Hij stelt hiertoe dat in bijlage 1, onder f, behorende bij de RIC 2014-2015, die is gebaseerd op richtlijn 2004/38/EG, een verkeerde uitleg aan die richtlijn is gegeven en dat hij op basis daarvan wel voor het wettelijk collegegeld in aanmerking komt. Volgens hem leidt het bepaalde in bijlage 1, onder f, behorende bij de RIC 2014-2015 ertoe dat mensen met een Nederlandse nationaliteit worden gediscrimineerd ten opzichte van mensen met een Europese, doch niet-Nederlandse nationaliteit. Appellant stelt dat het vreemd is dat hij in elk ander EU-land wel voor het wettelijk collegegeld in aanmerking zou komen als hij daar met zijn vader naar toe zou verhuizen, maar in Nederland niet. Dat kan niet de bedoeling van de Europese richtlijn en de Europese grondgedachte van vrij verkeer van personen zijn, aldus appellant. Appellant betoogt verder dat het instellingsbestuur ten onrechte geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om in de inschrijfregels een uitzondering te maken voor studenten zoals hij en hen wel in aanmerking te laten komen voor het wettelijk collegegeld dan wel collegegeld ter hoogte van het wettelijk collegegeld, zijnde instellingscollegegeld I. Dit is volgens hem in strijd met het gelijkheidsbeginsel. Tenslotte stelt appellant dat bij hem op basis van de RIC 2013-2014, die voordat hij zich inschreef op de website van de universiteit was gepubliceerd, het gerechtvaardigde vertrouwen is gewekt dat hij voor het wettelijk collegegeld in aanmerking zou komen. In dit verband brengt hij naar voren dat in bijlage 1, onder f, behorende bij de RIC 2013-2014 stond vermeld dat familieleden van EU-burgers die in Nederland wonen en die of onder de 21 zijn of afhankelijk van die EU-burger zijn, behoren tot één van de groepen van personen als bedoeld in artikel 2.2 van de Wsf 2000. Pas in de RIC 2014-2015 is daaraan toegevoegd dat het gaat om in Nederland wonende EU-burgers met een niet-Nederlandse nationaliteit, die een niet EU/EER-nationaliteit bezitten, aldus appellant.

2.3.1 Ingevolge artikel 7.45a, eerste lid, van de WHW juncto artikel 12, eerste lid, onder b, van de RIC 2014-2015 komt een student in aanmerking voor betaling van het wettelijk collegegeld indien de student behoort tot één van de groepen van personen als bedoeld in artikel 2.2 van de Wsf 2000 of de Surinaamse nationaliteit bezit. Artikel 2.2, eerste lid, onder b, van de Wsf bepaalt dat een student die niet de Nederlandse nationaliteit heeft, maar op grond van een verdrag of een besluit van een volkenrechtelijke organisatie op het terrein van studiefinanciering met een Nederlander wordt gelijk gesteld voldoet aan het nationaliteitsvereiste als bedoeld in artikel 7.45a, eerste lid, onder b, van de WHW en derhalve het wettelijk collegegeld is verschuldigd.

De Rijksuniversiteit Groningen heeft in bijlage 1, onder f, behorende bij de RIC 2014-2015 een toelichting gegeven op het bepaalde in artikel 2.2 van de Wsf. Daarin is vermeld dat tot de in dat artikel genoemde groep personen die in aanmerking komen voor betaling van het wettelijk collegegeld niet-EU/EER familieleden van in Nederland wonende EU-burgers met een niet-Nederlandse nationaliteit behoren. Dit uitgangspunt is gebaseerd op richtlijn 2004/38/EG. Deze richtlijn ziet erop toe dat een burger van de Europese Unie die in een gastland van de Europese Unie verblijft recht heeft op dezelfde behandeling als de onderdanen van dat gastland. Anders dan appellant voorstaat kan hij geen beroep doen op het bepaalde in deze richtlijn, omdat zijn vader ten tijde van de beslissing van het college van bestuur van 15 januari 2015 niet over de Nederlandse nationaliteit beschikte. Voorts zou deze richtlijn evenmin toepasselijk zijn, indien de vader van appellant op dat moment wel de Nederlandse nationaliteit bezat. Zijn vader zou zich dan namelijk niet in ander land bevinden dan waarvan hij de nationaliteit zou bezitten. Appellant kan verder niet worden gevolgd in zijn standpunt dat in bijlage 1, onder f, behorende bij de RIC 2014-2015 een verkeerde uitleg aan richtlijn 2004/38/EG is gegeven. Daartoe wordt in aanmerking genomen dat de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap in een brief van 22 augustus 2007 betreffende de implementatie van richtlijn 2004/38/EG ook heeft vermeld dat familieleden van Nederlanders die in Nederland wonen niet onder die richtlijn vallen. Dat appellant de brief van de minister niet kende, naar hij heeft gesteld, betekent niet dat met de in die brief gegeven uitleg geen rekening mocht worden gehouden bij het opstellen van de inschrijfregels.
Nu appellant niet behoort tot één van de groepen van personen als bedoeld in artikel 2.2 van de Wsf 2000 heeft het college van bestuur dan ook terecht geconcludeerd dat appellant niet voor het wettelijk collegegeld in aanmerking komt.

2.3.2 Appellant betoogt voorts tevergeefs dat ten onrechte geen gebruik is gemaakt van de mogelijkheid om studenten zoals hij in aanmerking te laten komen voor het instellingscollegegeldtarief I, terwijl dit in de RIC 2014-2015 wel mogelijk is gemaakt voor een student die geen EU/EER nationaliteit heeft én die de echtgenoot/echtgenote of geregistreerd partner is van een Nederlander én die samen met deze Nederlander woonachtig is in Nederland.

Appellant voldoet niet aan de vereisten voor de in de RIC 2014-2015 gemaakte uitzondering. Niet valt in te zien dat het instellingsbestuur in de RIC 2014-2015 niet in redelijkheid met deze gemaakte uitzondering heeft kunnen volstaan. Daartoe wordt overwogen dat een door het instellingsbestuur krachtens artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW, vastgestelde regeling een algemeen verbindend voorschrift is en dat de toetsing daarvan door het College terughoudend is. Voor zover appellant stelt dat de omstandigheid dat voor studenten zoals hij geen uitzondering is gemaakt in de RIC 2014-2015 leidt tot strijd met het gelijkheidsbeginsel, geldt dat uit de uitspraak van het College van 2 juli 2007 in zaak nr. 2007/16 (www.cbho.nl) volgt dat voor het maken van onderscheid naar nationaliteit wat betreft het betalen van collegegeld een redelijke en objectieve rechtvaardigingsgrond is gelegen in de extra voorzieningen die door hogescholen en universiteiten moeten worden getroffen voor buitenlandse studenten. Verder onderscheidt appellant zich niet van andere niet-EU/EER studenten die aan de Rijksuniversiteit Groningen een opleiding willen volgen en het instellingscollegegeldtarief II verschuldigd zijn.

2.3.3 Tenslotte bestaat geen grond voor het oordeel dat bij appellant op basis van bijlage 1, onder f, behorende bij de RIC 2013-2014 het gerechtvaardigd vertrouwen is gewekt dat hij voor het wettelijk collegegeld in aanmerking zou komen. Weliswaar was daarin niet expliciet vermeld dat het dient te gaan om in Nederland wonende EU-burgers met een niet-Nederlandse nationaliteit, die een niet EU/EER-nationaliteit bezitten, maar uit richtlijn 2004/38/EG, waar in bijlage 1, onder f, behorende bij de RIC 2013-2014 naar was verwezen, volgt dit wel expliciet. Uit de door appellant overgelegde e-mailberichten, waaronder een e-mailbericht van [X] van 17 juni 2014, blijkt verder dat aan appellant is meegedeeld dat de richtlijn uitsluitend betrekking heeft op EU-burgers die verblijven in een andere lidstaat dan hun nationaliteit en hun non-familieleden die de EU-burgers hierbij vergezellen. Daarbij is ook verwezen naar de eerder vermelde brief van de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap die tevens als bijlage aan appellant is verzonden. Derhalve wist appellant reeds voordat hij zich inschreef voor de masteropleiding Sport Sciences dat hij niet voor het wettelijk collegegeld in aanmerking kwam.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/035
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	17 juli 2015
Partijen	:	Appellant en de Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	aanmelden afstuderen beoordeling betalingsbewijs betalingstermijn collegegeld herinnering herinschrijving herinschrijvingsplicht [tijdige] informatie inschrijving persoonlijke omstandigheden scriptie studielink studievertraging toelatingsvoorwaarden zorgvuldigheid
Artikelen	:	WHW: artikel 7.32 WHW: artikel 7.33, lid 1 WHW: artikel 7.34, lid 1 aanhef en onder b WHW: artikel 7.37, lid 2 Reglement inschrijving en voorbereiding Hogeschool Rotterdam artikel: 1.5
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Appellant betoogt dat verweerder bij zijn beslissing ten onrechte niet heeft onderkend dat hij in de 7 jaar dat hij ingeschreven heeft gestaan altijd het collegegeld heeft voldaan. Verder heeft hij te kampen gehad met depressie als gevolg waarvan hij de nodige studievertraging heeft opgelopen. Omdat hij tegen het einde van het schooljaar een eindspurt heeft gemaakt, is hem de inschrijving in alle drukte ontschoten, aldus appellant. Verder betoogt appellant dat hij direct nadat hij te horen kreeg dat zijn scriptie onvoldoende was op 1 september 2014 zijn leraar wilde contacteren via de e-mail, maar dat hij geen toegang tot het systeem had. Hij heeft vervolgens op 2 september 2014 telefonisch contact opgenomen en hij kreeg te horen dat het collegegeld niet was betaald. Hij heeft direct getracht het collegegeld alsnog te voldoen, maar dat bleek niet mogelijk, aldus appellant. 2.3.1. Vaststaat, hetgeen door appellant is bevestigd, dat hij zich niet, althans niet tijdig heeft ingeschreven en dat hij geen bewijs heeft overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is voldaan, als bedoeld in artikel 7.37, tweede lid, van de WHW, voor 1 september 2014 als vereist in artikel 1.5, eerste lid, van het Reglement. Gelet hierop heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat appellant niet heeft voldaan aan de verplichtingen als neergelegd in artikel 7.37, tweede lid, van de WHW en artikel 1.5, eerste lid, van het Reglement. Naar het oordeel van het College heeft verweerder voorts de afwijzing van het verzoek van appellant tot inschrijving op juiste gronden in stand gelaten. Dat appellant, zoals hij betoogt, als gevolg van persoonlijke omstandigheden de nodige studievertraging heeft opgelopen en het collegegeld altijd tijdig heeft voldaan, leidt niet tot het oordeel dat verweerder hem — in weerwil van de wettelijk voorgeschreven verplichting neergelegd in artikel 7.37, tweede lid, van de WHW en de in artikel 1.5, eerste lid, van het Reglement opgenomen verplichting — diende in te schrijven. Verweerder heeft zich in dit verband terecht, onweersproken, op het standpunt gesteld dat appellant voldoende en tijdig is geïnformeerd over de herinschrijvingsplicht, waarbij in het bijzonder is benadrukt

dat herinschrijving ook van belang is voor studenten in de eindfase van de studie. Daarnaast heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat appellant nog na de mededeling op 28 augustus dat zijn scriptie niet voor een positieve beoordeling in aanmerking kwam tijd resteerde zijn inschrijving in orde te maken. Verweerder heeft ter zitting van het College nader gemotiveerd dat appellant in 2013 de laatste studieresultaten heeft geboekt en dat in augustus 2014 nog diverse modulen dienden te worden afgerond, zodat het niet vaststaat dat appellant met een goedgekeurde scriptie aan alle voorwaarden voor afstuderen had voldaan. Appellant is ter zitting niet verschenen, zodat het College er niet vanuit kan gaan dat appellant na 1 september 2014 nog alleen de scriptie moest afronden. Gelet op het voorgaande heeft verweerder terecht geen aanleiding gezien terug te komen op de beslissing van 8 september 2014.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 8 september 2014 heeft de directie Financiën & Studentregistratie appellant de inschrijving aan de Hogeschool van Rotterdam voor het studiejaar 2014-2015 geweigerd.

Bij beslissing van 17 december 2014 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 10 juni 2015, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. Petersen, vergezeld door Binsbergen, beiden werkzaam bij de Hogeschool van Rotterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.32, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), dient een ieder die gebruik wenst te kunnen maken van onderwijsvoorzieningen, examenvoorzieningen of voorzieningen van andere aard ten behoeve van initieel onderwijs aan een instelling, zich door het instellingsbestuur als student of extraneus te laten inschrijven.
Ingevolge artikel 7.33, eerste lid, geschiedt de inschrijving overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard.
Ingevolge artikel 7.34, eerste lid, aanhef en onder b, geeft de inschrijving als student het recht de tentamens af te leggen van de onderwijseenheden behorend tot de opleiding, alsmede de examens af te leggen van die opleiding.
Ingevolge artikel 7.37, tweede lid, wordt niet tot de inschrijving overgegaan dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan, het verschuldigde examengeld is voldaan dan wel, in geval van inschrijving aan de Open Universiteit, het verschuldigde collegegeld OU is of wordt voldaan.

Ingevolge artikel 1.5, eerste lid, van het Reglement inschrijving en voorbereiding

(hierna: Reglement), moet voor 1 september aan alle toelatingsvoorwaarden zijn voldaan. Om aan alle voorwaarden te kunnen voldoen, dient de aanmelder zich voor 1 augustus aangemeld te hebben.

Ingevolge artikel 1.5, lid 6a, wordt pas tot inschrijving overgegaan, nadat het bewijs is overgelegd dat het collegegeld dan wel het examengeld is voldaan binnen de gestelde termijn.

2.2. Bij de door appellant in bezwaar bestreden beslissing heeft de directie Financiën & Studentregistratie appellant de inschrijving voor het studiejaar 2014-2015 geweigerd, omdat appellant niet voor 1 september 2014 had voldaan aan alle toelatingsvereisten.

Verweerder heeft voormelde beslissing gehandhaafd bij zijn beslissing van 17 december 2014 en daartoe overwogen dat appellant zowel schriftelijk als per e-mail meermaals is herinnerd aan de herinschrijving. Volgens verweerder is daarbij uitdrukkelijk vermeld dat die verplichting ook geldt in het geval de student gaat afstuderen. Dat appellant eerst op 28 augustus 2014 bij de verdediging van zijn scriptie te horen kreeg dat zijn scriptie onvoldoende was om af te kunnen studeren, heeft verweerder niet tot een andere beslissing gebracht. Verweerder heeft in dat verband overwogen dat appellant voldoende tijd resteerde zijn herinschrijving en de betaling van het collegegeld via studielink te regelen. Volgens verweerder is niet gebleken dat de procedure onzorgvuldig is verlopen en hij heeft geen aanleiding gezien de door appellant bestreden beslissing te herroepen.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder bij zijn beslissing ten onrechte niet heeft onderkend dat hij in de 7 jaar dat hij ingeschreven heeft gestaan altijd het collegegeld heeft voldaan. Verder heeft hij te kampen gehad met depressie als gevolg waarvan hij de nodige studievertraging heeft opgelopen. Omdat hij tegen het einde van het schooljaar een eindspurt heeft gemaakt, is hem de inschrijving in alle drukte ontschoten, aldus appellant. Verder betoogt appellant dat hij direct nadat hij te horen kreeg dat zijn scriptie onvoldoende was op 1 september 2014 zijn leraar wilde contacteren via de e-mail, maar dat hij geen toegang tot het systeem had. Hij heeft vervolgens op 2 september 2014 telefonisch contact opgenomen en hij kreeg te horen dat het collegegeld niet was betaald. Hij heeft direct getracht het collegegeld alsnog te voldoen, maar dat bleek niet mogelijk, aldus appellant.

2.3.1. Vaststaat, hetgeen door appellant is bevestigd, dat hij zich niet, althans niet tijdig heeft ingeschreven en dat hij geen bewijs heeft overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is voldaan, als bedoeld in artikel 7.37, tweede lid, van de WHW, véér 1 september 2014 als vereist in artikel 1.5, eerste lid, van het Reglement.

Gelet hierop heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat appellant niet heeft voldaan aan de verplichtingen als neergelegd in artikel 7.37, tweede lid, van de WHW en artikel 1.5, eerste lid, van het Reglement. Naar het oordeel van het College heeft verweerder voorts de afwijzing van het verzoek van appellant tot inschrijving op juiste gronden in stand gelaten. Dat appellant, zoals hij betoogt, als gevolg van persoonlijke omstandigheden de nodige studievertraging heeft opgelopen en het collegegeld altijd tijdig heeft voldaan, leidt niet tot het oordeel dat verweerder hem — in weerwil van de wettelijk voorgeschreven verplichting neergelegd in artikel 7.37, tweede lid, van de WHW en de in artikel 1.5, eerste lid, van het Reglement opgenomen verplichting — diende in te schrijven. Verweerder heeft zich in dit verband terecht, onweersproken, op het standpunt gesteld dat appellant voldoende en tijdig is geïnformeerd over de herinschrijvingsplicht, waarbij in het bijzonder is benadrukt dat herinschrijving ook van belang is voor studenten in de eindfase van de studie. Daarnaast heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat appellant nog na de mededeling op 28 augustus dat zijn scriptie niet voor een positieve beoordeling in aanmerking kwam tijd resteerde zijn inschrijving in orde te maken. Verweerder heeft ter zitting van het College nader gemotiveerd dat appellant in 2013 de laatste studieresultaten heeft geboekt en dat in augustus 2014 nog diverse modulen dienden te worden afgerond, zodat het niet vaststaat dat appellant met een goedgekeurde scriptie aan alle voorwaarden voor afstuderen had voldaan. Appellant is ter zitting niet verschenen, zodat het College er niet vanuit kan gaan dat appellant na 1 september 2014 nog alleen de scriptie moest afronden. Gelet op het voorgaande heeft verweerder terecht geen aanleiding gezien terug te komen op de beslissing van 8 september 2014.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

Zaaknummer	:	2015/036
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Troostwijk en Kleijn
Datum uitspraak	:	10 december 2015
Partijen	:	Appellant en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	beslissing contractuele verplichting dwangsom dwangsombeslissing finale geschillenbeslechting ingebrekestelling niet-ontvankelijk privaatrecht publiekrecht restitutie schade schadevergoeding stage stagebedrijf stagecoördinator studiefinanciering studievertraging verzoekschrift
Artikelen	:	Awb: artikel 1:3 Awb: artikel 4:17, Awb: artikel 7:1 Awb: artikel 8:4 Awb: artikel 8:88 Awb: artikel 8:89 Awb: artikel 8:90 Leerwijzer van de opleiding: paragraaf 3.1
Uitspraak	:	deels niet ontvankelijk / deels gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. In het verweerschrift en in het nadere stuk van 3 september 2015 heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat dit verzoek zuiver privaatrechtelijk is, nu in de brief van 13 oktober 2014 onder meer wordt gesteld dat de hogeschool een contractuele verplichting niet is nagekomen. De Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) en de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) zijn daarom niet op dit verzoek van toepassing, aldus verweerder. 2.4. Dit betoog faalt. Dat in het verzoek van appellant van 13 oktober 2014 onder meer is vermeld dat een contractuele verplichting moet worden nagekomen, doet er niet aan af dat dit verzoek ook een publiekrechtelijk karakter heeft, nu onder meer wordt verzocht om schadevergoeding in de vorm van restitutie van collegegeld. Verweerder had dan ook in zoverre een beslissing als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb op het verzoek moeten nemen. Een dergelijke beslissing is echter ingevolge artikel 8:4, eerste lid onderdeel f, gelezen in samenhang met artikel 7:1 van de Awb niet vatbaar voor bezwaar en beroep. Dit betekent dat ook geen beroep kan worden ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een dergelijke beslissing. Het beroep van appellant, voor zover gericht tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op zijn verzoek van 13 oktober 2014, is daarom niet-ontvankelijk. 2.5. De handelwijze van verweerder ten aanzien van de door appellant gelopen stage vormt in dit geval de oorzaak van de in het verzoek van 13 februari 2014 gestelde schade. Ter zitting bij het College heeft verweerder toegelicht dat in zijn nader stuk van 3 september 2015 tevens besloten ligt dat het verzoek om schadevergoeding, inhoudelijk bezien, dient te worden afgewezen. Het College is van oordeel dat dit stuk daarom moet worden aangemerkt als een afwijzende beslissing op dit verzoek. 2.6. Voorts heeft appellant betoogd dat de hogeschool een

dwangsom heeft verbeurd door niet tijdig op het verzoek van 13 oktober 2014 te beslissen en heeft hij het College verzocht deze dwangsom vast te stellen. Verweerder heeft zich in het nader stuk van 3 september 2015 op het standpunt heeft gesteld dat geen dwangsom is verbeurd. Het College merkt dit stuk daarom tevens aan als een afwijzende dwangsombeslissing en vat het beroep van appellant op als mede gericht tegen deze beslissing.
2.7. Ingevolge artikel 4:17, eerste lid, van de Awb verbeurt het bestuursorgaan aan de aanvrager, indien een beschikking op aanvraag niet tijdig wordt gegeven, een dwangsom voor elke dag dat het in gebreke is, doch voor ten hoogste 42 dagen.
Ingevolge het tweede lid bedraagt de dwangsom de eerste veertien dagen € 20 per dag, de daaropvolgende veertien dagen € 30 per dag en de overige dagen € 40 per dag.
Ingevolge het derde lid is de eerste dag waarover de dwangsom verschuldigd is, de dag waarop twee weken zijn verstreken na de dag waarop de termijn voor het geven van de beschikking is verstreken en het bestuursorgaan van de aanvrager een schriftelijke ingebrekestelling heeft ontvangen.
2.8. Vaststaat dat verweerder met de beslissing van 3 september 2015 niet binnen de daarvoor geldende termijn op het verzoek heeft beslist. De door de hogeschool ontvangen ingebrekestelling ziet ook op het hiervoor onder 2.4 bedoelde publiekrechtelijk deel van het verzoek om schadevergoeding. Het College stelt vast dat meer dan 42 dagen zijn verstreken na de eerste dag waarop ingevolge artikel 4:17, derde lid, van de Awb de dwangsom is verschuldigd, zodat verweerder de maximale dwangsom van € 1.260 heeft verbeurd.
Het beroep van appellant, voor zover gericht tegen de dwangsombeslissing van 3 september 2015, is derhalve gegrond.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam ,verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 13 oktober 2014 heeft appellant verweerder verzocht om vergoeding van door hem geleden schade als gevolg van een afgebroken stage in het derde jaar van de door hem gevolgde opleiding Commerciële Economie aan de hogeschool.

Bij e-mailbericht van 13 januari 2015 heeft appellant verweerder in gebreke gesteld wegens het niet tijdig nemen van een beslissing op voormeld verzoek.

Appellant heeft op 3 februari 2015 bij het College beroep ingediend tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op zijn verzoek.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 juli 2015, waar appellant, vertegenwoordigd door zijn gemachtigde M. Smit en zijn vader M.C.P. Meester, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, werkzaam bij de hogeschool, zijn verschenen.

Na sluiting van het onderzoek ter zitting heeft het College het onderzoek heropend en verweerder verzocht alsnog inhoudelijk te beslissen op het door appellant gedane verzoek.

Verweerder heeft op 3 september 2015 een nader stuk ingediend. Appellant heeft op 10 september 2015 een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak opnieuw ter zitting behandeld op 19 oktober 2015, waar appellant, bijgestaan door zijn gemachtigde M. Smit, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, werkzaam bij de hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.13. Appellant is in het tweede semester van het studiejaar 2013-2014 van de opleiding Commerciële Economie aan de hogeschool begonnen met een stage. Deze stage is voortijdig afgebroken, omdat deze niet voldeed aan de eisen die aan een stage in het derde jaar van de opleiding worden gesteld. Appellant is in september 2014 begonnen met een andere derdejaars stage.

2.14. In het verzoek van 13 oktober 2014 stelt appellant dat het aan de hogeschool is te wijten dat de eerste stage moest worden afgebroken. Hij verzoekt om vergoeding van schade in de vorm van restitutie van het door hem gedurende zes maanden betaalde collegegeld en om vergoeding van zes maanden aan studiefinanciering en reiskosten.

2.15. In het verweerschrift en in het nadere stuk van 3 september 2015 heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat dit verzoek zuiver privaatrechtelijk is, nu in de brief van 13 oktober 2014 onder meer wordt gesteld dat de hogeschool een contractuele verplichting niet is nagekomen. De Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) en de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) zijn daarom niet op dit verzoek van toepassing, aldus verweerder.

2.16. Dit betoog faalt. Dat in het verzoek van appellant van 13 oktober 2014 onder meer is vermeld dat een contractuele verplichting moet worden nagekomen, doet er niet aan af dat dit verzoek ook een publiekrechtelijk karakter heeft, nu onder meer wordt verzocht om schadevergoeding in de vorm van restitutie van collegegeld. Verweerder had dan ook in zoverre een beslissing als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb op het verzoek moeten nemen. Een dergelijke beslissing is echter ingevolge artikel 8:4, eerste lid onderdeel f, gelezen in samenhang met artikel 7:1 van de Awb niet vatbaar voor bezwaar en beroep. Dit betekent dat ook geen beroep kan worden ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een dergelijke beslissing. Het beroep van appellant, voor zover gericht tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op zijn verzoek van 13 oktober 2014, is daarom niet-ontvankelijk.

2.17. De handelwijze van verweerder ten aanzien van de door appellant gelopen stage vormt in dit geval de oorzaak van de in het verzoek van 13 februari 2014 gestelde schade. Ter zitting bij het College heeft verweerder toegelicht dat in zijn nader stuk van 3 september 2015 tevens besloten ligt dat het verzoek om schadevergoeding, inhoudelijk bezien, dient te worden afgewezen. Het College is van oordeel dat dit stuk daarom moet worden aangemerkt als een afwijzende beslissing op dit verzoek.

2.18. Voorts heeft appellant betoogd dat de hogeschool een dwangsom heeft verbeurd door niet tijdig op het verzoek van 13 oktober 2014 te beslissen en heeft hij het College verzocht deze dwangsom vast te stellen. Verweerder heeft zich in het nader stuk van 3 september 2015 op het standpunt heeft gesteld dat geen dwangsom is verbeurd. Het College merkt dit stuk daarom tevens aan als een afwijzende dwangsombeslissing en vat het beroep van appellant op als mede gericht tegen deze beslissing.

2.19. Ingevolge artikel 4:17, eerste lid, van de Awb verbeurt het bestuursorgaan aan de aanvrager, indien een beschikking op aanvraag niet tijdig wordt gegeven, een dwangsom voor elke dag dat het in gebreke is, doch voor ten hoogste 42 dagen.
Ingevolge het tweede lid bedraagt de dwangsom de eerste veertien dagen € 20 per dag, de daaropvolgende veertien dagen € 30 per dag en de overige dagen € 40 per dag.
Ingevolge het derde lid is de eerste dag waarover de dwangsom verschuldigd is, de dag waarop twee weken zijn verstreken na de dag waarop de termijn voor het geven van de beschikking is verstreken en het bestuursorgaan van de aanvrager een schriftelijke ingebrekestelling heeft ontvangen.

2.20. Vaststaat dat verweerder met de beslissing van 3 september 2015 niet binnen de daarvoor geldende termijn op het verzoek heeft beslist. De door de hogeschool ontvangen ingebrekestelling ziet ook op het hiervoor onder 2.4 bedoelde publiekrechtelijk deel van het verzoek om schadevergoeding. Het College stelt vast dat meer dan 42 dagen zijn verstreken na de eerste dag waarop ingevolge artikel 4:17, derde lid, van de Awb de dwangsom is verschuldigd, zodat verweerder de maximale dwangsom van € 1.260 heeft verbeurd. Het beroep van appellant, voor zover gericht tegen de dwangsombeslissing van 3 september 2015, is derhalve gegrond.

2.21. Ingevolge artikel 8:88, eerste lid, van de Awb is de bestuursrechter bevoegd op verzoek van een belanghebbende een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van schade die de belanghebbende lijdt of zal lijden als gevolg van:

a. een onrechtmatig besluit;
b. een andere onrechtmatige handeling ter voorbereiding van een onrechtmatig besluit;
c. het niet tijdig nemen van een besluit;
d. een andere onrechtmatige handeling van een bestuursorgaan waarbij een persoon als bedoeld in artikel 8:2, eerste lid, onder a, zijn nagelaten betrekkingen of zijn rechtverkrijgenden belanghebbende zijn.

Ingevolge artikel 8:89, eerste lid, van de Awb is de bestuursrechter bij uitsluiting bevoegd, indien de schade wordt veroorzaakt door een besluit waarover de Centrale Raad van Beroep of de Hoge Raad in enige of hoogste aanleg oordeelt.

Ingevolge artikel 8:89, tweede lid, van de Awb is de bestuursrechter in de overige gevallen bevoegd, voor zover de gevraagde vergoeding ten hoogste € 25 000 bedraagt met inbegrip van de tot aan de dag van het verzoek verschenen rente, en onverminderd het recht van de belanghebbende om op grond van andere wettelijke bepalingen schadevergoeding te vragen.

Ingevolge artikel 8:89, derde lid, van de Awb is de bestuursrechter in de gevallen, bedoeld in het tweede lid, niet bevoegd indien de belanghebbende het verzoek heeft ingediend nadat hij terzake van de schade een geding bij de burgerlijke rechter aanhangig heeft gemaakt.

Ingevolge artikel 8:89, vierde lid, van de Awb verklaart de burgerlijke rechter, zolang het verzoek van de belanghebbende bij de bestuursrechter aanhangig is, de burgerlijke rechter een vordering tot vergoeding van de schade niet ontvankelijk.

Ingevolge artikel 8:90, eerste lid en tweede lid, van de Awb wordt het verzoek schriftelijk ingediend bij de bestuursrechter die bevoegd is kennis te nemen van het beroep tegen het besluit, maar vraagt de belanghebbende ten minste acht weken voor het indienen van het in het eerste lid bedoelde verzoekschrift het betrokken bestuursorgaan schriftelijk om vergoeding van de schade, tenzij dit redelijkerwijs niet van hem kan worden gevergd.

2.22. Zoals volgt uit hetgeen hiervoor onder 2.4 is overwogen, is de beslissing van 3 september 2015 op het verzoek om schadevergoeding een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb, maar ingevolge artikel 8:4, eerste lid onderdeel f, gelezen in samenhang met artikel 7:1 van de Awb niet vatbaar voor bezwaar en beroep. In plaats daarvan kan de belanghebbende overeenkomstig artikel 8:90, eerste lid, van de Awb een verzoekschrift bij de bestuursrechter indienen en zijn de regels uit titel 8.4 van de Awb van toepassing.

In het licht van deze bepalingen en vanuit het oogpunt van finale geschillenbeslechting zal het College in dit geval het onderhavige beroep tevens opvatten als een verzoek als bedoeld in artikel 8:90, eerste lid, van de Awb.

2.23. Appellant heeft aan zijn verzoek ten grondslag gelegd dat het aan de hogeschool is te wijten dat zijn stage bij het bedrijf Stagemeester/Ecommerce (hierna: het bedrijf) niet aan de eisen voldeed en dat hij als gevolg daarvan studievertraging heeft opgelopen. Hiertoe voert hij aan dat hij de juiste procedure heeft gevolgd voor het vinden van een stage. Hij wijst erop dat het bedrijf in het door de hogeschool gebruikte digitale register Onstage was vermeld, hetgeen inhoudt dat reeds eerder studenten van de hogeschool bij dit bedrijf stage hebben gelopen. Hij mocht er volgens hem dan ook op vertrouwen dat het stagebedrijf aan de eisen voldeed. Verder heeft hij de stage met een formulier, met hierin de specificaties van het bedrijf, bij de opleiding aangemeld en heeft de opleiding dit goedgekeurd, aldus appellant.

2.24. Het aldus aangevoerde biedt geen grond voor het oordeel dat de als gevolg van het afbreken van de stage opgelopen studievertraging en de daaruit voortvloeiende schade voor appellant aan de hogeschool moet worden toegerekend. Blijkens paragraaf 3.1 van de leerwijzer van de opleiding Commerciële Economie is het aan de student om ervoor te zorgen dat de stage aan de voorwaarden voldoet. Aan de omstandigheid dat het bedrijf in Onstage was vermeld, kan in dit verband geen waarde worden gehecht, nu dit blijkens het e-mailbericht van de stagecoördinator van 17 oktober 2014 een registratiesysteem is dat door meerdere opleidingen wordt gebruikt voor meerdere soorten stages. Verder voldeed de stage onder meer niet aan de eisen, omdat er uitsluitend stagiaires en één begeleider bij het bedrijf werkten. Op het aan de hogeschool aangeboden stage-aanmeldformulier, dat door appellant en de bedrijfsbegeleider is ondertekend, is dit echter niet vermeld. Ten slotte wordt in aanmerking genomen dat appellant eerst in de vijfde week van de stage bij de stagecoördinator heeft gesignaleerd dat zijn stage niet aan de eisen voldeed, zodat op dat moment nog slechts één week resteerde om in het tweede semester een nieuw stageadres te zoeken. Onder deze omstandigheden bestaat geen aanleiding verweerder te veroordelen tot vergoeding van de door appellant gestelde schade.

2.25. Het College wijst het verzoek als bedoeld in artikel 8:90, eerste lid, van de Awb af.

2.26. Verweerder dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep, voor zover gericht tegen het niet tijdig nemen van een beslissing, niet-ontvankelijk;
II. verklaart het beroep, voor zover gericht tegen de dwangsombeslissing van verweerder van 3 september 2015, gegrond;
III. vernietigt de dwangsombeslissing van verweerder van 3 september 2015;
IV. stelt de door verweerder verbeurde dwangsom als bedoeld in artikel 4:17 van de Awb vast op € 1.260,00 (zegge: twaalfhonderdzestig euro);
V. wijst het verzoek om schadevergoeding als bedoeld in artikel 8:90 van de Awb af;
VI. veroordeelt verweerder tot vergoeding van de bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.715,00 (zegge: zeventienhonderdvijftien euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VII. gelast dat verweerder aan appellant het door hem betaalde griffierecht voor de behandeling van het beroep ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2015/037
Rechter(s)	:	mr. Nijenhof
Datum uitspraak	:	5 maart 2015
Partij	:	Appellante en CBE Open Universiteit
Trefwoorden	:	buiten zitting termijnoverschrijding ter postbezorging
Artikelen	:	Awb: artikel 3:41 Awb: artikel 6:7 Awb: artikel 6:8 Awb: artikel 6:11 Awb: artikel 8:54 lid 1 aanhef en onderdeel b
Uitspraak	:	Niet ontvankelijk
Hoofdoverwegingen	:	2.2. Nu voormelde brief, waarbij het beroep is ingesteld, blijkens het op de enveloppe, waarin deze is verzonden, gestelde poststempel op 3 februari 2015 ter post is bezorgd, is het beroep niet ingesteld binnen de daarvoor gestelde termijn, die afliep op 27 januari 2015.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Open Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 november 2014, toegezonden bij schrijven van 15 december 2014 heeft verweerder het door appellante ingestelde beroep tegen de beslissing van de Commissie voor de Examens van 22 augustus 2014 (originele versie 13 januari 2014), ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 4 februari 2015, beroep ingesteld.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge het bepaalde in artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), gelezen in verbinding met de artikelen 6:8, eerste lid, en 3:41 van die wet, wordt een beroepschrift ingediend binnen zes weken na de dag, waarop de beslissing aan belanghebbende is toegezonden of uitgereikt.

2.2. Nu voormelde brief, waarbij het beroep is ingesteld, blijkens het op de enveloppe, waarin deze is verzonden, gestelde poststempel op 3 februari 2015 ter post is bezorgd, is het beroep niet ingesteld binnen de daarvoor gestelde termijn, die afliep op 27 januari 2015.

2.3. Ingevolge het bepaalde in artikel 6:11 van de Awb blijft ten aanzien van een na afloop van de beroepstermijn ingediend beroepschrift niet-ontvankelijk verklaring op grond daarvan achterwege, indien niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.4 Nu geen omstandigheden zijn gesteld die tot dat oordeel kunnen leiden, komt voortzetting van het onderzoek niet nodig voor. Met toepassing van het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gelezen in verbinding met artikel 8:54, eerste lid, aanhef en onderdeel b, van de Awb, wordt als volgt beslist.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Zaaknummer	:	2015/037.2
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	17 juli 2015
Partij	:	Opposante
Trefwoorden	:	Beroepstermijn Niet-ontvankelijk Omstandigheden Termijnoverschrijding Verzenddatum Verzet Verzuim
Artikelen	:	Awb: artikel 8:55
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 In voormelde uitspraak is het College ervan uitgegaan dat het CBE zijn beslissing bij brief van 15 december 2014 aan opposante heeft verzonden. Geen aanleiding wordt gezien hieromtrent anders te oordelen. Op de begeleidende brief, waarbij de beslissing aan opposante is verzonden, staat de verzenddatum van 15 december 2014 vermeld en is het juiste adres van opposante opgenomen. Daarnaast heeft opposante in haar brief van 6 februari 2015 vermeld dat zij de begeleidende brief met de beslissing op 30 december 2014 in een blanco envelop in haar brievenbus heeft aangetroffen en dat het mogelijk is dat de brief abusievelijk elders is bezorgd en deze nadien door de ontvanger in haar brievenbus is gedaan. Hiervan uitgaande, heeft het College terecht vastgesteld dat de beroepstermijn is geëindigd op 27 januari 2015. Niet betwist is dat het beroepschrift van opposante op 3 februari 2015 ter post is bezorgd, en op 4 februari 2015 door het College is ontvangen. Gelet hierop heeft het College terecht geconcludeerd dat het beroepschrift niet binnen de beroepstermijn is ingediend. Het College heeft voorts terecht geoordeeld dat geen omstandigheden zijn gesteld op grond waarvan redelijkerwijs kan worden geoordeeld dat opposante niet in verzuim is geweest. Ook indien ervan moet worden uitgegaan dat opposante de begeleidende brief met de beslissing eerst op 30 december 2014 in haar brievenbus heeft aangetroffen, dan had zij kunnen weten, gelet op de verzenddatum op de begeleidende brief, dat de beslissing op 15 december 2014 aan haar was verzonden en dat zij nog ruim drie weken had om een beroepschrift, eventueel op nader aan te voeren gronden, bij het College in te dienen.

Uitspraak op het verzet (artikel 8:55 van de Algemene wet bestuursrecht) van:

[Naam], wonende te [woonplaats], opposante.

1. Procesverloop

Bij uitspraak van 5 maart 2015 in zaak nr. 2015/037 heeft het College het beroep van opposante tegen de beslissing van het College van Beroep voor de Examens van de Open Universiteit (hierna: het CBE) van 12 november 2014 niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze uitspraak heeft opposante verzet gedaan.

Het College heeft het verzet ter zitting behandeld op 19 juni 2015. Oppossante is, met kennisgeving, niet verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Bij voormelde uitspraak van 5 maart 2015 heeft het College het beroep van opposante kennelijk niet-ontvankelijk verklaard, omdat opposante het beroepschrift niet binnen de daarvoor gestelde termijn heeft ingediend en zij geen omstandigheden heeft

aangevoerd op grond waarvan redelijkerwijs kan worden geoordeeld dat zij in verzuim is geweest.

2.2 In verzet, als bedoeld in artikel 8:55 van de Algemene wet bestuursrecht, staat uitsluitend ter beoordeling of het College terecht tot kennelijke niet-ontvankelijkverklaring van het door opposante ingestelde beroep heeft beslist.

2.3 Opposante betoogt dat het College ten onrechte heeft geoordeeld dat het beroepschrift niet binnen de beroepstermijn is ingediend. Zij stelt dat zij de beslissing van het CBE pas op 30 december 2014 heeft ontvangen.

2.3.1 In voormelde uitspraak is het College ervan uitgegaan dat het CBE zijn beslissing bij brief van 15 december 2014 aan opposante heeft verzonden. Geen aanleiding wordt gezien hieromtrent anders te oordelen. Op de begeleidende brief, waarbij de beslissing aan opposante is verzonden, staat de verzenddatum van 15 december 2014 vermeld en is het juiste adres van opposante opgenomen. Daarnaast heeft opposante in haar brief van 6 februari 2015 vermeld dat zij de begeleidende brief met de beslissing op 30 december 2014 in een blanco envelop in haar brievenbus heeft aangetroffen en dat het mogelijk is dat de brief abusievelijk elders is bezorgd en deze nadien door de ontvanger in haar brievenbus is gedaan. Hiervan uitgaande, heeft het College terecht vastgesteld dat de beroepstermijn is geëindigd op 27 januari 2015.

Niet betwist is dat het beroepschrift van opposante op 3 februari 2015 ter post is bezorgd, en op 4 februari 2015 door het College is ontvangen. Gelet hierop heeft het College terecht geconcludeerd dat het beroepschrift niet binnen de beroepstermijn is ingediend.

Het College heeft voorts terecht geoordeeld dat geen omstandigheden zijn gesteld op grond waarvan redelijkerwijs kan worden geoordeeld dat opposante niet in verzuim is geweest. Ook indien ervan moet worden uitgegaan dat opposante de begeleidende brief met de beslissing eerst op 30 december 2014 in haar brievenbus heeft aangetroffen, dan had zij kunnen weten, gelet op de verzenddatum op de begeleidende brief, dat de beslissing op 15 december 2014 aan haar was verzonden en dat zij nog ruim drie weken had om een beroepschrift, eventueel op nader aan te voeren gronden, bij het College in te dienen.

2.4 Het verzet is ongegrond.

3. <u>Beslissing</u>

De voorzitter van het College

Rechtdoende:

verklaart het verzet ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/038
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Kleijn en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	28 september 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	beroepstermijn coördinator examinator minor rechtsmiddelenverwijzing second opinion tijdig verschoonbaar vrijstelling
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b Awb: artikel 6:11 OER: artikel 9.7
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Een examencommissie mag in beginsel op een aan haar uitgebracht gemotiveerd advies afgaan. Dit neemt niet weg dat zij zich er wel van moet vergewissen dat het advies en het daartoe ingestelde onderzoek naar de feiten op zorgvuldige wijze tot stand gekomen is en dat de feiten de conclusies kunnen dragen. Dat is bijvoorbeeld niet het geval indien de feiten voor de conclusie te weinig of te weinig directe aanwijzingen bieden of omdat ze in verschillende richtingen wijzen, onderling tegenstrijdig zijn of niet stroken met hetgeen overigens bekend is. Uit hetgeen appellante heeft aangevoerd is daarvan niet gebleken. Appellante heeft zelfs erkend dat de adviezen en de daarop gebaseerde beslissing van de examencommissie juist kunnen worden geacht, maar dat de OER ten onrechte niet voorziet in de mogelijkheid om in de situatie waarin zij verkeert, vrijstelling te verlenen. Tegen (de vaststelling van) de OER kan echter geen beroep worden ingesteld. Mede gelet op de inhoud van de in 2.3 genoemde adviezen behoefde de examencommissie in appellantes betoog geen aanleiding te zien om van de OER af te wijken.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 14 maart 2014 heeft appellante aan de examencommissie van onder meer de bacheloropleiding Logopedie van de Hogeschool Rotterdam verzocht haar vrijstelling te verlenen van de minor in het vierde studiejaar van haar opleiding logopedie.

Bij beslissing van 27 mei 2014 heeft de examencommissie dat verzoek afgewezen.

Bij beslissing van 18 augustus 2014 heeft verweerder het tegen de beslissing van 27 mei 2014 ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Bij beslissing van 30 september 2014 heeft de examencommissie aan appellante meegedeeld dat haar verzoek om een second opinion is gehonoreerd, maar dat het verzoek om vrijstelling (opnieuw) niet is gehonoreerd.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief van 29 oktober 2014 bij verweerder beroep ingesteld.

Bij beslissing van 1 december 2014, verzonden op 16 december 2014, heeft verweerder het beroep van appellante ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van 1 december 2014 heeft appellante op 5 februari 2015 bij het College beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 8 juli 2015, waar appellante, bijgestaan door haar echtgenoot, de heer B. Boekee, verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.H. Trimpe en de voorzitter van de examencommissie, A.J. Knoef, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het beroepschrift van appellante is na afloop van de beroepstermijn ontvangen en niet is gebleken dat het tijdig ter post is bezorgd. Appellante betoogt echter terecht dat de termijnoverschrijding ingevolge artikel 6:11 van de Algemene wet bestuursrecht verschoonbaar is, nu in de beslissing op het door haar ingestelde beroep geen volledige rechtsmiddelenverwijzing is opgenomen. Onder meer ontbreekt de beroepstermijn. In dit verband verwijst het College naar zijn uitspraak van 15 december 2011 in zaak nr. 2011/096 (www.cbho.nl). Het beroep kan daarom – anders dan verweerder heeft betoogd – ontvankelijk worden geacht.

2.2. Ingevolge artikel 7.12b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek heeft de examencommissie – onder meer – de bevoegdheid vrijstelling te verlenen van een of meer examens.

In artikel 9.7, zestiende lid, van de Onderwijs- en examenregeling 2014-2015 (hierna: de OER) is – voor zover hier van belang – bepaald dat voor minors geldt dat vrijstelling mogelijk is tot een maximum van 15 studiepunten of volledige vrijstelling indien reeds een vergelijkbare minor elders binnen of buiten de hogeschool met succes is afgerond. De examencommissie is bevoegd deze vrijstelling te verlenen op basis van het advies van de examinator(en) van de desbetreffende minor. Indien de aanvraag rechtstreeks wordt ontvangen door de examencommissie van de opleiding van de student, zendt deze examencommissie de aanvraag door naar deze examinator (en) met het verzoek om ter zake een advies uit de brengen aan de examencommissie.

2.3. Het College stelt vast dat de examencommissie het bij haar op 14 maart 2014 ingediende verzoek conform het bepaalde in artikel 9.7, zestiende lid, van de OER heeft doorgezonden naar de coördinator van de desbetreffende minor. Deze heeft de examencommissie geadviseerd het verzoek van appellante af te wijzen, omdat met de scriptie die appellante heeft afgerond bij haar bachelor Leraar Basisonderwijs niet alle competenties zijn verworven die vereist zijn om vrijstelling te verlenen. Het herhaalde verzoek van appellante van 11 juni 2014 is naar een andere examinator van de opleiding doorgezonden. Ook deze heeft de examencommissie geadviseerd het verzoek van appelante af te wijzen. Beide adviezen zijn gemotiveerd.

2.4. Een examencommissie mag in beginsel op een aan haar uitgebracht gemotiveerd advies afgaan. Dit neemt niet weg dat zij zich er wel van moet vergewissen dat het advies en het daartoe ingestelde onderzoek naar de feiten op zorgvuldige wijze tot stand gekomen is en dat de feiten de conclusies kunnen dragen. Dat is bijvoorbeeld niet het geval indien de feiten voor de conclusie te weinig of te weinig directe aanwijzingen bieden of omdat ze in verschillende richtingen wijzen, onderling tegenstrijdig zijn of niet stroken met hetgeen overigens bekend is. Uit hetgeen appellante heeft aangevoerd is daarvan niet gebleken. Appellante heeft zelfs erkend dat de adviezen en de daarop gebaseerde beslissing van de examencommissie juist kunnen worden geacht, maar dat de OER ten onrechte niet voorziet in de mogelijkheid om in de situatie waarin zij verkeert, vrijstelling te verlenen. Tegen (de vaststelling van) de OER kan echter geen beroep worden ingesteld. Mede gelet op de inhoud van de in 2.3 genoemde adviezen behoefde de examencommissie in appellantes betoog geen aanleiding te zien om van de OER af te wijken.

2.5. Het beroep op het gelijkheidsbeginsel faalt nu in het door appellante bedoelde geval de vrijstelling is verleend omdat de vereiste competenties waren vastgesteld.

2.6. Gelet op hetgeen is overwogen in 2.4 en 2.5 slaagt het betoog van appellante niet. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College,

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/040
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Verheij en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	6 oktober 2015
Partijen	:	Appellant en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	afstudeerverklaring bezwaartermijn inschrijven niet-ontvankelijkverklaring termijnoverschrijding rechtsmiddelenvoorlichting
Artikelen	:	Awb: artikel 6:11 Awb: artikel 6:7
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	Naar het oordeel van het College heeft appellant geen omstandigheden aangevoerd op grond waarvan redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat hij niet in verzuim is geweest. Hierbij neemt het College in aanmerking dat de beslissing van 16 september 2014 een rechtsmiddelenvoorlichting bevat, waarin is vermeld dat tegen deze beslissing binnen zes weken na dagtekening een bezwaarschrift kan worden ingediend. De door appellant aangevoerde omstandigheden verklaren in het licht hiervan niet waarom hij niet uiterlijk 28 oktober 2014 bezwaar heeft gemaakt. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 september 2014 heeft verweerder geweigerd appellant in te schrijven voor de opleiding Master Astronomy and Astrophysics voor het studiejaar 2014-2015.

Bij beslissing van 12 januari 2015 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 oktober 2015, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, werkzaam bij de universiteit, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift zes weken.
Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.2. Verweerder heeft in de bestreden beslissing het door appellant op 6 november 2014 tegen de beslissing van 16 september 2014 gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard wegens overschrijding van de bezwaartermijn.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder niet-ontvankelijkverklaring van zijn bezwaar achterwege had moeten laten omdat hij niet in verzuim is geweest. Hiertoe voert hij aan dat hij volgens de beslissing van 16 september 2014 tot 1 oktober 2014 de tijd had om zijn inschrijving te

completeren met een afstudeerverklaring, hij ervan overtuigd was dat hij die verklaring voor die datum in zijn bezit zou krijgen en een medewerker van de studentenbalie hem onjuist heeft geïnformeerd over de mogelijkheid om na 1 oktober 2014 een afstudeerverklaring in te leveren.

2.3.1. Verweerder heeft de beslissing van 16 september 2014 op dezelfde dag aan appellant verzonden. De bezwaartermijn liep derhalve tot en met 28 oktober 2014. Verweerder heeft het bezwaarschrift van appellant op 6 november 2014 en dus na afloop van de bezwaartermijn ontvangen.

Naar het oordeel van het College heeft appellant geen omstandigheden aangevoerd op grond waarvan redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat hij niet in verzuim is geweest. Hierbij neemt het College in aanmerking dat de beslissing van 16 september 2014 een rechtsmiddelenvoorlichting bevat, waarin is vermeld dat tegen deze beslissing binnen zes weken na dagtekening een bezwaarschrift kan worden ingediend. De door appellant aangevoerde omstandigheden verklaren in het licht hiervan niet waarom hij niet uiterlijk 28 oktober 2014 bezwaar heeft gemaakt.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/041
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Lubberdink, Troostwijk
Datum uitspraak	:	19 juni 2015
Partij	:	Appellante en Hogeschool Leiden
Trefwoorden	:	(voldoening) Collegegeld (tijdstip) Inschrijving Studielink
Artikelen	:	WHW artikel 7.33 lid 1 WHW artikel 7.42 lid 1 WHW artikel 7.48 lid 4 OER artikel 2.6 lid 1 Inschrijvingsregeling artikel 8 lid 5 Inschrijvingsregeling artikel 22 lid 1 aanhef en onderdeel d
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.2. Gelet op het voorgaande, heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat appellante niet per 27 oktober 2014 maar per 1 september 2014 is ingeschreven, zodat zij over de maanden september en oktober 2014 collegegeld verschuldigd is. Dat appellante er door een misverstand van uitging dat zij nog niet was ingeschreven en daarom niet deel heeft genomen aan het onderwijs, doet er niet aan af dat zij overeenkomstig de WHW en de Inschrijvingsregeling was ingeschreven en derhalve collegegeld verschuldigd is.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van Hogeschool Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 november 2014 heeft verweerder appellante per 31 oktober 2014 uitgeschreven voor de opleiding Sociaal Pedagogische Hulpverlening en vastgesteld dat zij over de maanden september en oktober 2014 collegegeld verschuldigd is.

Bij beslissing van 4 februari 2015 heeft verweerder het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 15 juni 2015, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door mr. N. Yanik en mr. R.E. Melcherts, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.33, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) geschiedt de inschrijving overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard

Ingevolge artikel 7.42, eerste lid, beëindigt het instellingsbestuur op verzoek van degene die is ingeschreven voor een opleiding diens inschrijving met ingang van de volgende maand.

Ingevolge artikel 7.48, vierde lid, voor zover thans van belang, heeft de student aanspraak op terugbetaling van een twaalfde gedeelte van het door hem verschuldigde wettelijk collegegeld voor elke maand dat het studiejaar na beëindiging van zijn inschrijving duurt, tenzij een betalingsregeling als bedoeld in artikel 7.47, onderdeel b, is getroffen. Bij beëindiging van de inschrijving met ingang van juli of augustus heeft de student geen aanspraak op beëindiging van

betaling van de termijnen, bedoeld in artikel 7.47, onderdeel b, en op terugbetaling van het voor die maanden betaalde collegegeld, tenzij het instellingsbestuur dat anders heeft geregeld.

Ingevolge artikel 2.6, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling leidt, indien een aankomend student voldoet aan de eisen voor toelating tot de opleiding, opgenomen in dit hoofdstuk, dit alleen tot een inschrijving voor de opleiding als student of extraneus, indien ook aan alle overige inschrijfvoorwaarden van Hogeschool Leiden wordt voldaan. De voorwaarden alsmede de procedure tot inschrijving bij de hogeschool zijn opgenomen in de Inschrijvingsregeling Hogeschool Leiden, te raadplegen via www.hsleiden.nl.

Ingevolge artikel 8, vijfde lid, van de Inschrijvingsregeling Hogeschool Leiden kan de directeur BOOSA een inschrijving en een herinschrijving voor een opleiding tussen 1 en 30 september 2014 toestaan, indien de aanmelding via Studielink heeft plaatsgevonden voor 1 september 2014; aan alle van toepassing zijnde vereisen van deze regeling is voldaan; uiterlijk op 15 september 2014 kan worden vastgesteld dat de student voldoet aan de vooropleidingseisen en toelatingseisen, bedoeld in titel 2 en titel 3 van hoofdstuk 7 van de WHW; en uiterlijk op 30 september 2014 kan worden vastgesteld dat de student voldoet aan de financiële voorwaarden, bedoeld in artikel 22. De student is verantwoordelijk voor het tijdig overleggen van de benodigde bewijsstukken voor de vaststelling dat de student aan de inschrijfvoorwaarden voldoet.

Ingevolge artikel 22, eerste lid, aanhef en onder d, wordt het collegegeld voldaan door verstrekking van een door Hogeschool Leiden aan een werkgever aangeleverde factuur en garantiestelling door de werkgever.

2.2. Appellante betoogt dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat zij per 1 september 2014 is ingeschreven en vanaf 1 november 2014 is uitgeschreven, zodat zij over de maanden september en oktober 2014 collegegeld verschuldigd is. Daartoe voert zij aan dat zij pas op 27 oktober 2014 is ingeschreven, zij nooit op de Hogeschool is geweest en daar geen onderwijs heeft gevolgd.

2.2.1. Appellante heeft voor 1 september 2014 een verzoek tot inschrijving gedaan. Niet in geschil is dat appellante ter voldoening van het collegegeld op 23 september 2014 een garantieverklaring van haar werkgever heeft ingeleverd bij de afdeling Studentenzaken. Op 24 september 2014 is haar inschrijving verwerkt en is appellante overeenkomstig de Inschrijvingsregeling per 1 september 2014 ingeschreven bij de Hogeschool. Hiervan is, naar evenmin in geschil is, appellante via Studielink op de hoogte gebracht.

2.2.2. Gelet op het voorgaande, heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat appellante niet per 27 oktober 2014 maar per 1 september 2014 is ingeschreven, zodat zij over de maanden september en oktober 2014 collegegeld verschuldigd is. Dat appellante er door een misverstand van uitging dat zij nog niet was ingeschreven en daarom niet deel heeft genomen aan het onderwijs, doet er niet aan af dat zij overeenkomstig de WHW en de Inschrijvingsregeling was ingeschreven en derhalve collegegeld verschuldigd is.
Het betoog faalt.

2.3. Het beroep is ongegrond.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/042
Rechter(s)	:	mrs. Borman
Datum uitspraak	:	16 juni 2015
Partij	:	Appellant en CBE Hogeschool Zeeland
Trefwoorden	:	BNSA Bijzondere omstandigheden Causaal verband Mantelzorg
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1 In beroep bij het College heeft appellant, evenals tijdens de behandeling van zijn administratief beroep bij het CBE, geen stukken overgelegd ter staving van de door hem aangevoerde persoonlijke omstandigheden. Met het CBE is het College dan ook van oordeel dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij als gevolg van de door hem aangevoerde persoonlijke omstandigheden niet in staat is geweest binnen twee studiejaren alle studiepunten van het propedeutisch examen te behalen. Of hij die omstandigheden al dan niet tijdig naar voren heeft gebracht is dan ook niet van belang. Gelet op het feit dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij ten gevolge van persoonlijke omstandigheden niet in staat is geweest zijn propedeuse binnen twee studiejaren te behalen, heeft het CBE het bindend negatiefstudieadvies terecht gehandhaafd. Hetgeen appellant heeft aangevoerd met betrekking tot het aantal uren dat hij naast zijn opleiding werkt, biedt geen grond voor een ander oordeel. Dat kan niet worden aangemerkt als een persoonlijke omstandigheid als bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, van de WHW. Voorts kan appellant niet worden gevolgd in zijn standpunt dat hij door van de zijde van de opleiding gemaakte fouten en niet nagekomen afspraken zijn propedeuse niet heeft kunnen behalen binnen twee studiejaren. Die stelling heeft appellant met de door hem in beroep bij het College overgelegde stukken niet aannemelijk gemaakt. Nu appellant onvoldoende bewijsmiddelen heeft overgelegd om aannemelijk te maken dat hij ten gevolge van de door hem gestelde persoonlijke omstandigheden niet in staat was om zijn propedeuse binnen twee studiejaren te behalen, voert appellant tevergeefs aan dat hij in het tweede studiejaar wel studiepunten van de propedeuse heeft behaald voor het vak Spaans. Daargelaten of deze stelling juist is, staat vast dat appellant ook met de studiepunten voor dat vak meegerekend niet alle studiepunten van de propedeuse zou hebben behaald.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool Zeeland (hierna: het CBE), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 29 augustus 2014 heeft de examencommissie HZ namens het college van bestuur aan appellant een bindend negatief studieadvies gegeven voor de opleiding Vitaliteitsmanagement en Toerisme.

Bij beslissing van 18 december 2014 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 10 februari 2015, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 5 juni 2015 waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. D.J.C. Hans, C.E. Minderhoud en P. Kruizinga, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

2.2 Appellant is in 2012 gestart met de opleiding Vitaliteitsmanagement en Toerisme. Op grond van de Onderwijs- en Examenregeling van die opleiding dienen studenten aan het eind van het tweede jaar van inschrijving de propedeuse te hebben afgerond. Aan het eind van het tweede jaar van inschrijving had appellant 45 van de 60 te behalen studiepunten van de propedeuse behaald. Daarom heeft de examencommissie hem namens het college van bestuur het bindend negatiefstudieadvies gegeven. Zijn beroep op persoonlijke omstandigheden heeft de examencommissie niet gehonoreerd.

In de bestreden beslissing heeft het CBE het negatief bindend studieadvies gehandhaafd en zich daarbij op het standpunt gesteld dat weliswaar sprake is van persoonlijke omstandigheden, maar dat de aard, ernst en omvang daarvan niet konden worden vastgesteld omdat appellant geen stukken ter staving van de persoonlijke omstandigheden heeft overgelegd. Nu een onderbouwing van de omvang en de ernst van de persoonlijke omstandigheden ontbrak, kon naar het oordeel van het CBE niet worden vastgesteld dat de persoonlijke omstandigheden volledig ten grondslag liggen aan het ontbreken van een vrij omvangrijk aantal studiepunten van de propedeutische fase. Daarbij heeft het CBE mede in overweging genomen dat appellant in het tweede jaar van inschrijving geen enkel studiepunt heeft behaald. Naar het oordeel van het CBE heeft de examencommissie zich dan ook op het standpunt kunnen stellen dat appellant niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding.

2.3 Ter zitting bij het CBE heeft appellant als persoonlijke omstandigheden naar voren gebracht dat zijn vader ernstig ziek is en dat hij zoveel mogelijk tijd en zorg aan hem probeert te besteden. Ook werkt hij vijf tot tien uur in de week om financieel bij te kunnen dragen aan de verzorging van zijn vader. Het vele werken en de reistijd die daarmee gepaard gaat hebben tot gevolg dat appellant minder tijd en energie aan de studie kan besteden. Ook zijn er binnen de familie problemen met zijn zus. Tenslotte heeft hij naar voren gebracht dat zijn eigen gezondheid ook niet goed is. Hij maakt zich zorgen dat hij dezelfde ziekte heeft als zijn vader maar er heeft nog geen diagnose kunnen plaatsvinden.

2.4 Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat hij onvoldoende bewijsmiddelen heeft overgelegd voor het aantonen van de aard en ernst van zijn persoonlijke omstandigheden die volgens hem ten grondslag liggen aan het niet behalen van het propedeutisch examen in twee jaar tijd. Volgens hem is er geen waterdicht bewijs voor de persoonlijke omstandigheden en zal het jaren duren voor dat er wel is. Verder stelt appellant dat het CBE miskent dat het feit dat hij naast zijn studie veel moet werken een persoonlijke omstandigheid is

die heeft bijgedragen aan het feit dat hij zijn propedeuse niet heeft behaald binnen twee studiejaren. Appellant stelt voorts hij dat hij de persoonlijke omstandigheden tijdig bekend heeft gemaakt door aan het einde van het eerste studiejaar contact te zoeken met de decaan, mevrouw de Waard, om onder andere zijn persoonlijke situatie te bespreken. Ook heeft hij de persoonlijke omstandigheden direct met zijn studieloopbaancoach, de heer Derriks besproken, aldus appellant. Hij stelt dat juist op grond van de door hem naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden met hem afspraken zijn gemaakt waar de opleiding zich niet aan heeft gehouden. Zo is hem ten onrechte geen ondersteuning geboden voor het vak Spaans waardoor hij meer tijd en energie aan dat vak moest besteden en minder tijd en energie had voor andere vakken. Ook zijn er fouten door de opleiding gemaakt, aldus appellant. Hiertoe brengt hij naar voren dat in het tentamenrooster voor het tentamen van het vak Spaans het verkeerde lokaal was vermeld dat en dat voor hem de juiste toets niet aanwezig was. Tenslotte voert appellant aan dat hij wel studiepunten heeft behaald in zijn tweede jaar van inschrijving, waaronder voor het eerstejaars vak Spaans.

2.4.1 In beroep bij het College heeft appellant, evenals tijdens de behandeling van zijn administratief beroep bij het CBE, geen stukken overgelegd ter staving van de door hem aangevoerde persoonlijke omstandigheden. Met het CBE is het College dan ook van oordeel dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij als gevolg van de door hem aangevoerde persoonlijke omstandigheden niet in staat is geweest binnen twee studiejaren alle studiepunten van het propedeutisch examen te behalen. Of hij die omstandigheden al dan niet tijdig naar voren heeft gebracht is dan ook niet van belang. Gelet op het feit dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij tengevolge van persoonlijke omstandigheden niet in staat is geweest zijn propedeuse binnen twee studiejaren te behalen, heeft het CBE het bindend negatiefstudieadvies terecht gehandhaafd. Hetgeen appellant heeft aangevoerd met betrekking tot het aantal uren dat hij naast zijn opleiding werkt, biedt geen grond voor een ander oordeel. Dat kan niet worden aangemerkt als een persoonlijke omstandigheid als bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, van de WHW. Voorts kan appellant niet worden gevolgd in zijn standpunt dat hij door van de zijde van de opleiding gemaakte fouten en niet nagekomen afspraken zijn propedeuse niet heeft kunnen behalen binnen twee studiejaren. Die stelling heeft appellant met de door hem in beroep bij het College overgelegde stukken niet aannemelijk gemaakt. Nu appellant onvoldoende bewijsmiddelen heeft overgelegd om aannemelijk te maken dat hij tengevolge van de door hem gestelde persoonlijke omstandigheden niet in staat was om zijn propedeuse binnen twee studiejaren te behalen, voert appellant tevergeefs aan dat hij in het tweede studiejaar wel studiepunten van de propedeuse heeft behaald voor het vak Spaans. Daargelaten of deze stelling juist is, staat vast dat appellant ook met de studiepunten voor dat vak meegerekend niet alle studiepunten van de propedeuse zou hebben behaald.

Het betoog faalt.

2.5 Het beroep is ongegrond.

2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/043.5
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Borman, Lubberdink
Datum uitspraak	:	30 maart 2015
Partijen	:	Appellante en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	belangenafweging financieel belang finale geschillen beslechting gelijkheidsbeginsel (tussentijdse) inschrijving (weigering) inschrijving inschrijvingsprocedure organisatorische redenen terugwerkende kracht wetsinterpretatie
Artikelen	:	WHW: artikel 7.32 lid 4 WHW: artikel 7.33 lid 1 WHW: artikel 7.37 lid 2 Awb: artikel 8:72 lid 4 Studentenstatuut HvA Algemeen Deel: artikel 4.2
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3 (…) Bij de beantwoording van de vraag of al dan niet met een tussentijdse inschrijving kan worden ingestemd moet de domeinvoorzitter een inzichtelijke belangenafweging maken. De domeinvoorzitter is in staat die belangenafweging te maken omdat juist hij zicht heeft op mogelijke organisatorische en andere problemen die zich bij de opleiding zouden kunnen voordoen indien zich na aanvang van het studiejaar een of meer studenten aanmelden die zouden moeten worden ingeschreven, terwijl met hun komst geen rekening is gehouden. Daarbij moet de domeinvoorzitter ook rekening houden met administratieve en financiële belangen van de instelling, omdat tussentijdse inschrijving beslag legt op de administratieve capaciteit van de onderwijsinstelling en haar bekostiging mede wordt bepaald door het aantal studenten dat op 1 oktober van het desbetreffende studiejaar aan de instelling is ingeschreven. (…) 2.8. Het College stelt verder vast dat verweerder in dit geval wel een belangenafweging heeft gemaakt, maar een onderbouwing van de belangen van de onderwijsinstelling ontbreekt, zodat niet duidelijk kan worden hoe zwaar die belangen wegen. Nu de inschrijving van appellante zodanig tijdig vóór 1 oktober had kunnen worden gerealiseerd dat de instelling geen rijksbekostiging mis zou lopen, legt het financiële belang geen gewicht in de schaal. Nu genoegzaam aannemelijk is geworden dat verweerder feitelijk het voor appellante onmogelijk heeft gemaakt vóór 1 oktober 2014 het verschuldigde collegegeld te voldoen, kan in dit geval aan appellante het bepaalde in artikel 7.37, tweede lid van de WHW niet worden tegengeworpen. Uiteraard zal appellante na inschrijving alsnog het verschuldigde collegegeld moeten betalen. Het belang dat de regels met betrekking tot tijdige inschrijving eenvoudig en strak kunnen worden gehanteerd is een mee te wegen belang, maar bij het relatief beperkte aantal inschrijvingen in de eerste weken van september niet een belang dat zo zwaar mag wegen dat de belangen van de studenten daarvoor zonder meer moeten wijken. (…) 2.10 Het College komt tot de slotsom dat de belangenafweging die aan de afwijzing van het verzoek tot tussentijdse inschrijving ten grondslag heeft gelegen, voor zover die afweging kenbaar is, de rechterlijke toetsing niet kan doorstaan. Nu de afweging van de naar voren gebrachte belangen niet anders dan in het voordeel van appellante kan uitvallen, ziet het College aanleiding de beslissing

van 28 januari 2015 te vernietigen, het besluit van 11 september 2014 te herroepen, en verweerder met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Awb op te dragen appellante alsnog voor haar opleiding in te schrijven met ingang van de datum waarop hij aanvankelijk afwijzend op haar verzoek om inschrijving heeft beslist.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 september 2014 is geweigerd appellante voor het studiejaar 2014-2015 aan de Hogeschool van Amsterdam in te schrijven voor de opleiding Multimedia Design.

Bij beslissing van 28 januari 2015 heeft verweerder het daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Appellante heeft tegen deze beslissing bij het College beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het beroep is gevoegd met de zaken CBHO 2014/264 en CBHO 2015/027 ter zitting behandeld op 26 februari 2015. Appellante is verschenen vergezeld door haar vader. Verweerder is vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam.

Na de behandeling ter zitting zijn de zaken voor het doen van uitspraak weer gesplitst.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.32, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), zoals dat luidt ten tijde hier van belang, geschiedt de inschrijving voor een opleiding voor het gehele studiejaar. Indien de inschrijving in de loop van het studiejaar plaatsvindt, geldt zij voor het resterende gedeelte van het studiejaar.
Ingevolge artikel 7.33, eerste lid, van de WHW, voor zover hier van belang, geschiedt de inschrijving overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard.
Ingevolge artikel 7.37, tweede lid, van de WHW wordt tot de inschrijving niet overgegaan, dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan of het verschuldigde examengeld is voldaan.

2.2. In artikel 4.2, tweede lid, van het Algemeen Deel van het Studentenstatuut van de Hogeschool van Amsterdam is bepaald dat voor inschrijving in de loop van het studiejaar de instemming van de domeinvoorzitter is vereist. Dit artikellid bepaalt ook, in navolging van artikel 7.32, vierde lid, van de WHW, dat de inschrijving in de loop van het studiejaar geldt voor de resterende periode van dat studiejaar.
Ingevolge het bepaalde in artikel 4.2, vierde lid, van het Algemeen Deel van het Studentenstatuut dient de inschrijving te zijn voltooid voor het begin van het studiejaar, tenzij sprake is van een tussentijdse inschrijving als bedoeld in het tweede lid.

2.3. Hoewel uit het hiervoor weergegeven wettelijke kader volgt dat de hoofdregel is dat studenten hun inschrijvingsprocedure moeten hebben afgerond voor aanvang van het desbetreffende studiejaar, en inschrijving met terugwerkende kracht niet mogelijk is, wordt zowel in artikel 7.32, vierde lid, van de WHW als in artikel 4.2 van het Algemeen Deel van het Studentenstatuut de mogelijkheid van tussentijdse inschrijving geboden, zij het dat daarvoor volgens laatstgenoemde bepaling dan de instemming van de domeinvoorzitter is vereist.

Bij de beantwoording van de vraag of al dan niet met een tussentijdse inschrijving kan worden ingestemd moet de domeinvoorzitter een inzichtelijke belangenafweging maken. De domeinvoorzitter is in staat die belangenafweging te maken omdat juist hij zicht heeft op mogelijke organisatorische en andere problemen die zich bij de opleiding zouden kunnen voordoen indien zich na aanvang van het studiejaar een of meer studenten aanmelden die zouden moeten worden

ingeschreven, terwijl met hun komst geen rekening is gehouden. Daarbij moet de domeinvoorzitter ook rekening houden met administratieve en financiële belangen van de instelling, omdat tussentijdse inschrijving beslag legt op de administratieve capaciteit van de onderwijsinstelling en haar bekostiging mede wordt bepaald door het aantal studenten dat op 1 oktober van het desbetreffende studiejaar aan de instelling is ingeschreven.

2.4. Studenten die vergevorderd zijn met hun studie hebben een groot belang om (alsnog) te worden ingeschreven ter voorkoming van vertraging in de afronding van de studie. Ook bijvoorbeeld het voorkomen van het vervallen van studieresultaten of het kunnen volgen van een voorziene stage zijn zwaarwegende belangen die bij de afweging kunnen, dan wel moeten, worden betrokken.

2.5. In ieder geval de hiervoor beschreven belangen van onderwijsinstelling en student moeten bij de afweging worden betrokken.

2.6. Tussen partijen is niet in geschil dat appellante zich op 9 september 2014 voor haar opleiding heeft aangemeld en dat de inschrijving dus niet voor het begin van het studiejaar was afgerond.

2.7. Het College stelt vast dat de domeinvoorzitter in dit geval niet heeft ingestemd met tussentijdse inschrijving, maar de belangenafweging die daaraan ten grondslag moet hebben gelegen is niet kenbaar. Verweerder heeft wel gesteld dat organisatorische problemen aan inschrijving in de weg staan, maar van problemen die concreet in dit geval voor de domeinvoorzitter speelden, is niet gebleken. Gegeven de mogelijkheid voor studenten de (reguliere) inschrijving af te ronden vlak voor aanvang van het nieuwe studiejaar is niet eenvoudig voorstelbaar dat een inschrijving die kort daarna tot stand komt zwaarwegende organisatorische problemen oplevert, zeker niet als het voor een bepaalde opleiding om een zeer beperkt aantal studenten gaat. Ook de geschillenadviescommissie, die tot gegrondverklaring van het bezwaar van appellante had geadviseerd, heeft hierop gewezen en gesteld dat studenten een hoge prijs betalen voor te late aanmelding, terwijl het volgens verweerder gaat om een “verwaarloosbaar” klein aantal te late aanmeldingen.

2.8. Het College stelt verder vast dat verweerder in dit geval wel een belangenafweging heeft gemaakt, maar een onderbouwing van de belangen van de onderwijsinstelling ontbreekt, zodat niet duidelijk kan worden hoe zwaar die belangen wegen. Nu de inschrijving van appellante zodanig tijdig vóór 1 oktober had kunnen worden gerealiseerd dat de instelling geen rijksbekostiging mis zou lopen, legt het financiële belang geen gewicht in de schaal. Nu genoegzaam aannemelijk is geworden dat verweerder feitelijk het voor appellante onmogelijk heeft gemaakt vóór 1 oktober 2014 het verschuldigde collegegeld te voldoen, kan in dit geval aan appellante het bepaalde in artikel 7.37, tweede lid van de WHW niet worden tegengeworpen. Uiteraard zal appellante na inschrijving alsnog het verschuldigde collegegeld moeten betalen. Het belang dat de regels met betrekking tot tijdige inschrijving eenvoudig en strak kunnen worden gehanteerd is een mee te wegen belang, maar bij het relatief beperkte aantal inschrijvingen in de eerste weken van september niet een belang dat zo zwaar mag wegen dat de belangen van de studenten daarvoor zonder meer moeten wijken.

2.9. Appellante beoogt inschrijving voor het laatste jaar van haar studie. Bijzondere omstandigheden daargelaten zou zij haar studie in het studiejaar 2014-2015 (hebben moeten) kunnen afronden. Bij het kunnen voortzetten en afronden van de studie heeft appellante een belang dat voor haar zwaar weegt, ook als het aantal nog te behalen studiepunten meer dan 30 bedraagt. Dit geldt ook voor het voorkomen van een mogelijk vervallen van reeds behaalde studieresultaten. Dat in de toekomst het aantal laatinschrijvers mogelijk zal toenemen als gevolg van het niet strak hanteren van de inschrijvingstermijn, is een toekomstige onzekere gebeurtenis die thans geen gewicht in de schaal legt.

2.10. Het College komt tot de slotsom dat de belangenafweging die aan de afwijzing van het verzoek tot tussentijdse inschrijving ten grondslag heeft gelegen, voor zover die afweging kenbaar is, de rechterlijke toetsing niet kan doorstaan. Nu de afweging van de naar voren gebrachte belangen niet anders dan in het voordeel van appellante kan uitvallen, ziet het College aanleiding de beslissing van 28 januari 2015 te vernietigen, het besluit van 11 september 2014 te herroepen, en verweerder met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Awb op te dragen appellante alsnog voor haar opleiding in te schrijven met ingang van de datum waarop hij aanvankelijk afwijzend op haar verzoek om inschrijving heeft beslist.

2.11. Anders dan verweerder lijkt voor te staan, leidt de uitspraak in de zaak CBHO 2014/037, waarin het College op basis van de in die zaak aangevoerde beroepsgronden een op die gronden toegespitst oordeel gaf, niet tot een ander oordeel, reeds niet omdat in deze zaak appellante zich in de eerste helft van september heeft gemeld.

2.12. Van voor vergoeding in aanmerking komende proceskosten is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van 28 januari 2015;
III. herroept de beslissing van 11 september 2014;
IV. bepaalt dat appellante voor het studiejaar 2014-2015 voor de opleiding Multimedia Design aan de Hogeschool van Amsterdam wordt ingeschreven met ingang van 11 september 2014;
V. bepaalt dat deze uitspraak in zoverre in de plaats treedt van de beslissing van 11 september 2014;
VI. gelast dat verweerder aan appellante het door haar betaalde griffierecht voor de behandeling van het beroep ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2015/045
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	21 augustus 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	bachelordiploma Dienst Uitvoering Onderwijs niet-ontvankelijkverklaring student-ID [verschoonbare] termijnoverschrijding toelating [masteropleiding]
Artikelen	:	WHW: artikel 7:59a, lid 4 Awb: artikel 6:11 Awb: artikel 6:8, lid 1 Awb: artikel 6:9, lid 1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Niet in geschil is dat appellant de beslissing van 16 september 2014 heeft ontvangen. Nu in de beslissing van 16 september 2014 expliciet is vermeld dat de beroepstermijn zes weken bedroeg, mocht appellant er niet van uitgaan dat hij tot na verstrijken van deze termijn mocht wachten met het instellen van beroep. Derhalve heeft het CBE terecht in de door appellant aangevoerde omstandigheden geen aanleiding gezien de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten. Niet is gebleken dat die omstandigheden tot gevolg hebben gehad dat appellant niet tijdig beroep kon instellen. Hetgeen appellant inhoudelijk in zijn beroepschrift naar voren heeft gebracht kan, gelet op het voorgaande, niet aan de orde komen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Universiteit van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 september 2014 heeft het hoofd van de Centrale Studentenadministratie namens de directie van de Graduate School of Informatics aan appellant meegedeeld dat hij niet wordt toegelaten tot de masteropleiding Informatiekunde voor het studiejaar 2014-2015, omdat hij zijn bachelordiploma niet tijdig heeft ingediend.

Bij beslissing van 22 januari 2015 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep kennelijk niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 11 februari 2015, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 juli 2015 waar appellant is verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7:59a, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek bedraagt de termijn voor het schriftelijk indienen van een beroep of bezwaar als bedoeld in paragraaf 2 zes weken.

Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) vangt de termijn aan met ingang van de dag na die, waarop de beslissing op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.

Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, van de Awb is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend, indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.

Ingevolge artikel 6:11 van de Awb blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege, indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.2 De beslissing van de directie van de Graduate School of Informatics is genomen op 16 september 2014 en op die dag aan appellant verzonden. Onder aan die beslissing is vermeld dat daartegen binnen zes weken na de datum van mededeling beroep kan worden ingesteld bij het CBE. Op 28 oktober 2014 was de termijn voor het instellen van beroep tegen die beslissing verstreken. Appellant heeft op 1 december 2014 beroep ingesteld bij het CBE tegen de beslissing van het college van bestuur van 16 september 2014. Derhalve is het beroepschrift buiten de beroepstermijn ingediend.

2.3 Appellant betoogt dat het CBE in het door hem aangevoerde aanleiding had moeten zien de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten. Hiertoe voert hij aan dat hij ervan uitging dat hij pas beroep hoefde in te stellen als hij een bericht had ontvangen van de Dienst Uitvoering Onderwijs. Ook brengt hij naar voren dat zijn student-ID niet was geactiveerd en dat hij geen gebruik kon maken van zijn Amerikaanse e-mailadres, omdat hij reeds in Nederland woonachtig was.

2.3.1 Niet in geschil is dat appellant de beslissing van 16 september 2014 heeft ontvangen. Nu in de beslissing van 16 september 2014 expliciet is vermeld dat de beroepstermijn zes weken bedroeg, mocht appellant er niet van uitgaan dat hij tot na verstrijken van deze termijn mocht wachten met het instellen van beroep. Derhalve heeft het CBE terecht in de door appellant aangevoerde omstandigheden geen aanleiding gezien de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten. Niet is gebleken dat die omstandigheden tot gevolg hebben gehad dat appellant niet tijdig beroep kon instellen. Hetgeen appellant inhoudelijk in zijn beroepschrift naar voren heeft gebracht kan, gelet op het voorgaande, niet aan de orde komen.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/046
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Troostwijk en Scholten-Hinloopen
Datum uitspraak	:	9 juni 2015
Partijen	:	Appellante en Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden	:	geschillenadviescommissie hardheidsclausule horen inschrijving inschrijvingsvoorwaarden studielink termijnoverschrijding
Artikelen	:	WHW: artikel 7.33 lid 1 WHW: artikel 7.37 lid 2 WHW: artikel 7.63b lid 1 Regeling Aanmelding en Inschrijving 2014-2015 VUA: artikel 5, lid 1 aanhef en onderdeel b Regeling Aanmelding en Inschrijving 2014-2015 VUA: artikel 13 lid 1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Niet in geschil is dat appellante zich eerst op zondag 31 augustus 2014 om 23.07 uur via Studielink heeft aangemeld. Voor zover appellante bedoelt te betogen dat haar nog vóór 1 september 2014 de gelegenheid had moeten worden geboden haar aanmelding volledig te maken, wordt zij hierin, gezien de zeer late aanmelding, niet gevolgd. Appellante heeft voorts, mede gelet op de ter zitting van het College door verweerder gegeven uitleg over Studielink, niet aannemelijk gemaakt dat zij door een onvolkomenheid in Studielink niet in staat is geweest haar aanmelding van betaalgegevens te voorzien. De door appellante aangevoerde omstandigheden zijn voorts geen bijzondere, onvoorziene omstandigheden die verweerder ertoe noopten de hardheidsclausule toe te passen. 2.4. Het betoog dat verweerder in strijd met artikel 7.63b, eerste lid, van de WHW, niet binnen tien weken op haar bezwaar heeft beslist, kan niet tot het oordeel leiden dat verweerder de afwijzing van haar verzoek tot inschrijving ten onrechte heeft gehandhaafd. 2.5. Voor zover appellante betoogt dat de Geschillenadviescommissie haar ten onrechte niet in persoon heeft gehoord, faalt dit betoog, reeds omdat zij die commissie te kennen heeft gegeven dat zij op de voorgestelde datum in het buitenland verbleef en zich door een medestudent zou laten vertegenwoordigen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 4 september 2014 is het verzoek van appellante tot inschrijving voor het studiejaar 2014-2015 van de bacheloropleiding Psychologie (hierna: het verzoek) afgewezen.

Bij beslissing van 14 januari 2015 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Verweerder en appellante hebben ieder een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 mei 2015, waar appellante, bijgestaan door mr. R.F. Bakker, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, in dienst van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.33, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), geschiedt de inschrijving overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard.

Ingevolge artikel 7.37, tweede lid, wordt niet tot inschrijving overgegaan dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan.

Ingevolge artikel 5, eerste lid, aanhef en onder b, van de Regeling Aanmelding en Inschrijving 2014-2015 (hierna: de RAI), wordt tot inschrijving overgegaan indien, voor zover thans van belang, het collegegeld tijdig is ontvangen, al dan niet via een papieren of digitale machtiging tot inning door middel van gespreide betaling (hierna: het collegegeldvereiste).

Ingevolge het derde lid dient de inschrijving vóór 1 september 2014 te zijn afgerond en is de inschrijving in elk geval niet afgerond als, voor zover thans van belang, niet aan het collegegeldvereiste is voldaan.

Ingevolge artikel 13, eerste lid, kan, waar de toepassing van de RAI tot een onbillijkheid van overwegende aard leidt, de directeur SOZ namens het College van Bestuur ten gunste van de student van de RAI afwijken.

2.2. Het verzoek is afgewezen, omdat appellante niet vóór 1 september 2014 aan het collegegeldvereiste heeft voldaan. Appellante heeft zich eerst op 31 augustus 2014 om 23.07 uur via Studielink aangemeld en heeft daarbij geen betalingsgegevens ingevuld. Door de late aanmelding kon appellante niet in de gelegenheid worden gesteld het verzoek vóór 1 september 2014 aan te vullen.

2.3. Appellante betoogt dat zij in de veronderstelling verkeerde dat het verzoek volledig was. Hierbij wijst zij erop dat zij dyslectisch is. Bij de verplichte aanmelding via Studielink wordt vóór verzending geen overzicht van de ingevulde gegevens getoond. Voorts geeft Studielink geen waarschuwing indien wordt geprobeerd een onvolledige aanmelding te verzenden. Er is haar ten onrechte niet de gelegenheid geboden haar aanmelding volledig te maken. Zij betoogt voorts dat zij over het collegegeld beschikt en beschikte en dit wil en wilde betalen. Volgens haar heeft verweerder haar een klein administratief verzuim tegengeworpen en zijn de gevolgen daarvan voor haar disproportioneel. Zij hoeft slechts een aantal onderdelen uit haar laatste studiejaar te halen. Verweerder heeft volgens haar ten onrechte de hardheidsclausule van artikel 13, eerste lid, van de RAI, niet toegepast.

2.3.1 Verweerder heeft ter zitting van het College uiteengezet dat verweerder strikt de hand houdt aan de uiterste inschrijfdatum en dat dit gepaard gaat met een goede communicatie hierover naar de studenten. In het verleden werd soepel omgegaan met te late inschrijvingen, hetgeen tot vele te late inschrijvingen leidde. Voor het studiejaar 2014-2015 hebben zich zeer weinig studenten te laat aangemeld, aldus verweerder.

2.3.2. Niet in geschil is dat appellante zich eerst op zondag 31 augustus 2014 om 23.07 uur via Studielink heeft aangemeld. Voor zover appellante bedoelt te betogen dat haar nog vóór 1 september 2014 de gelegenheid had moeten worden geboden haar aanmelding volledig te maken, wordt zij hierin, gezien de zeer late aanmelding, niet gevolgd.

Appellante heeft voorts, mede gelet op de ter zitting van het College door verweerder gegeven uitleg over Studielink, niet aannemelijk gemaakt dat zij door een onvolkomenheid in Studielink niet in staat is geweest haar aanmelding van betaalgegevens te voorzien.

De door appellante aangevoerde omstandigheden zijn voorts geen bijzondere, onvoorziene omstandigheden die verweerder ertoe noopten de hardheidsclausule toe te passen.

De betogen falen.

2.4. Het betoog dat verweerder in strijd met artikel 7.63b, eerste lid, van de WHW, niet binnen tien weken op haar bezwaar heeft beslist, kan niet tot het oordeel leiden dat verweerder de afwijzing van haar verzoek tot inschrijving ten onrechte heeft gehandhaafd.

2.5. Voor zover appellante betoogt dat de Geschillenadviescommissie haar ten onrechte niet in persoon heeft gehoord, faalt dit betoog, reeds omdat zij die commissie te kennen heeft gegeven dat zij op de voorgestelde datum in het buitenland verbleef en zich door een medestudent zou laten vertegenwoordigen.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/047
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Scholten-Hinloopen en Verheij
Datum uitspraak	:	7 augustus 2015
Partijen	:	Appellant en Juridische Hogeschool Avans - Fontys
Trefwoorden	:	beoordeling beoordelingsformulieren blackboard examinator extra kans heroverweging hoofdlettergebruik intercollegiaal overleg inzage inzageprocedure kennen en kunnen minnelijke schikking onzorgvuldig opmerkingenformulier spelfouten toetsingskader tweede beoordeling
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid WHW: artikel 7.61, derde lid, Awb: artikel 8:4, derde lid, onder b, OER HBO-Rechten: artikel 26
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Naar niet in geschil is, heeft verweerder het beroep van appellant gericht tegen de gevolgde inzageprocedure wat de brief van 7 april 2014 betreft en in het bijzonder gericht tegen het niet-toekennen van een tweede beoordeling wat deze adviesbrief betreft, bij beslissing van 26 augustus 2014 gegrond verklaard. Vervolgens heeft de examencommissie, ter uitvoering van de beslissing van verweerder dienaangaande, voormelde brief van 7 april 2014 voor een tweede beoordeling voorgelegd aan een andere examinator. Aangezien de brief van 24 juni 2014 eveneens voorwerp van een geschil was, heeft de examencommissie ook die brief aan een tweede examinator voorgelegd. Zij heeft de beide brieven blanco – dat wil zeggen zonder de aantekeningen en beoordelingen van de eerdere docent – aan de tweede examinator verschaft en deze kwam tot dezelfde conclusie als de aanvankelijke beoordelend docent, aldus de examencommissie. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich, gelet op deze gang van zaken, op het standpunt mogen stellen dat de bij de inzageprocedure geconstateerde gebreken zijn hersteld. Daarbij is van belang dat de adviesbrieven van appellant door een tweede examinator zijn bekeken en dat in zoverre zorgvuldig is gehandeld. Het College ziet voorts geen grond voor het oordeel dat de beoordelingen niet op een objectieve wijze zijn geschied. Het betoog faalt. 2.5. Verder betoogt appellant dat de examencommissie zonder overleg en geheel eenzijdig heeft besloten dat geen reden bestaat om tot een minnelijke schikking over te gaan. Met deze handelwijze heeft de examencommissie geen oog voor opbouwende kritiek of overleg. Als gevolg van deze handelwijze is de verhouding tussen student en docent nog meer onder druk komen te staan en was een verdere objectieve behandeling van zijn werk niet mogelijk, aldus appellant. Volgens appellant is de handelwijze van de examencommissie onzorgvuldig. 2.5.1. Overeenkomstig artikel 7.61, derde lid, van de WHW heeft verweerder het beroepschrift van appellant aan de examencommissie gezonden om na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is. De examencommissie heeft

zich in haar brief van 14 november 2014 op het standpunt gesteld dat zij naar aanleiding van de gegrondverklaring wat het niet-toekennen van een tweede beoordeling van de adviesbrief 7 april 2014 betreft, ook de adviesbrief van 24 juni 2014 aan een tweede beoordelaar heeft voorgelegd. Omdat beide adviesbrieven voor een tweede beoordeling zijn voorgelegd aan een andere examinator en de twee examinatoren onafhankelijk tot het oordeel zijn gekomen dat niet is voldaan aan de eisen die bij de toets 'Juridische Schrijfvaardigheden 1: de brief' gesteld worden, heeft zij appellant geen schikking aangeboden, aldus de voormelde brief van 14 november 2014 van de examencommissie.
Naar het oordeel van het College heeft verweerder het standpunt mogen innemen dat de examencommissie onder de gegeven omstandigheden en gelet op de eerdere procedure over de adviesbrief van 7 april 2014, heeft mogen afzien van het aanbieden van een minnelijke schikking.
Het betoog faalt.
2.6. Appellant betoogt vervolgens dat hij tijdens de hoorzitting is geconfronteerd met de beoordelingsformulieren. Die formulieren zijn hem niet overhandigd, zodat het voor een docent vrijstaat om eventueel later wijzigingen aan te brengen. Uit zijn eigen aantekeningen volgt dat het, anders dan in de beslissing van 25 november 2014 is vermeld, om zes spelfouten gaat. De examencommissie is ten onrechte op de stoel van de examinator gaan zitten, door alle opmerkingen van de docent op het beoordelingsformulier als spelfout te kwalificeren, zulks ten onrechte, aldus appellant.
2.6.1. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat de beoordelingsformulieren later zijn gewijzigd, zodat het College aan die stelling voorbijgaat. Voor zover appellant betoogt dat de door de examinatoren gegeven beoordelingen van de adviesbrieven onjuist zijn, leidt dat betoog evenmin tot het oordeel dat de beslissing van verweerder van 25 november 2014 niet in stand kan blijven. Zoals volgt uit het onder overweging 2.1 weergegeven toetsingskader, kan het College niet treden in een beslissing inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Wat betreft het door appellant ter zitting van het College benadrukte standpunt over het hoofdlettergebruik van een zekere woordencombinatie, leidt dit standpunt, wat daar van zij, niet tot het daarmee beoogde doel, nu ook los van dit hoofdlettergebruik het aantal spelfouten nog altijd te hoog was.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Juridische Hogeschool Avans - Fontys, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 2 september 2014 heeft de voorzitter van de examencommissie namens de examencommissie(hierna: de examencommissie), voor zover hier van belang, aan appellant medegedeeld dat de adviesbrieven van appellant van 7 april 2014 en 24 juni 2014 opnieuw zijn beoordeeld en dat deze beoordeling heeft geleid tot het cijfer 4 voor eerstgenoemde brief en tot een 'Niet Voldaan' voor laatstgenoemde brief.

Bij beslissing van 25 november 2014, heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 10 juni 2015, waar appellant en verweerder vertegenwoordigd door mr. S. Beljaars, voorzitter van het college van beroep voor de examens, mr. M. van Loon, secretaris van het college van beroep voor de examens zijn verschenen. Tevens was aanwezig mr. E. Nicolai, lid van de examencommissie.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg, dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van verweerder een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd.

Dit betekent dat, wat betreft de aan de beslissing van 25 november 2014 ten grondslag liggende beslissing van de examencommissie van 2 september 2014, de bestuursrechter slechts kan onderzoeken of aan voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan.

Ingevolge artikel 26, vierde lid, van de Onderwijs- en examenregeling HBO-Rechten (hierna: de OER), dient de uitslag van de toets binnen drie werkweken aan de student bekend te worden gemaakt. De student heeft recht op inzage van het door hem gemaakte schriftelijke werk. Het recht op inzage is een persoonlijk recht, uitsluitend voorbehouden aan de student die het tentamen heeft afgelegd dan wel het beroepsproduct heeft gemaakt.

Ingevolge het vijfde lid is het doel van de inzage het bieden van een leermoment en het verschaffen van transparantie over de totstandkoming van het eindresultaat van de toets. De inzage vindt plaats binnen vier weken na publicatie van de tentamenresultaten. Uitsluitend tijdens de inzage kan de student een verzoek tot heroverweging van het tentamencijfer indienen bij de examinator. Na de inzage worden de cijfers definitief vastgesteld door de examinator. De procedure betreffende de inzage wordt via blackboard bekendgemaakt.

2.3. Het College stelt in de eerste plaats vast dat het administratief beroep van appellant tegen de beslissing van 2 september 2014 zich niet richtte tegen de in voornoemde beslissing vervatte afwijzing van het verzoek hem een extra kans te gunnen. Voor zover appellant ter zitting van het College heeft beoogd dit onderdeel van de beslissing van 2 september 2014 alsnog in zijn beroep te betrekken, leidt dit gelet op het bepaalde in artikel 6:13, van de Awb niet tot het daarmee beoogde doel.

2.4. Appellant betoogt dat bij de inzage van de toets ten onrechte niet is gehandeld in overeenstemming met de op blackboard gepubliceerde uitgangspunten. Appellant is een opmerkingenformulier geweigerd, terwijl één van de op blackboard vermelde uitgangspunten is dat de student desgevraagd zo'n formulier aangereikt krijgt. Volgens blackboard is verder een uitgangspunt dat na afloop van de inzage het door de student ingevulde opmerkingenformulier door meerdere vakdocenten in een intercollegiaal overleg wordt bekeken en dat de student vervolgens een reactie op de gemaakte opmerkingen ontvangt, aldus appellant.

2.4.1. Naar niet in geschil is, heeft verweerder het beroep van appellant gericht tegen de gevolgde inzageprocedure wat de brief van 7 april 2014 betreft en in het bijzonder gericht tegen het niet-toekennen van een tweede beoordeling wat deze adviesbrief betreft, bij beslissing van 26 augustus 2014 gegrond verklaard. Vervolgens heeft de examencommissie, ter uitvoering van de beslissing van verweerder dienaangaande, voormelde brief van 7 april 2014 voor een tweede beoordeling voorgelegd aan een andere examinator. Aangezien de brief van 24 juni 2014 eveneens voorwerp van een geschil was, heeft de examencommissie ook die brief aan een tweede examinator voorgelegd. Zij heeft de beide brieven blanco – dat wil zeggen zonder de aantekeningen en beoordelingen van de eerdere docent – aan de tweede examinator verschaft en deze kwam tot dezelfde conclusie als de aanvankelijke beoordelend docent, aldus de examencommissie.
Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich, gelet op deze gang van zaken, op het standpunt mogen stellen dat de bij de inzageprocedure geconstateerde gebreken zijn hersteld. Daarbij is van belang dat de adviesbrieven van appellant door een tweede examinator zijn bekeken en dat in zoverre zorgvuldig is gehandeld. Het College ziet voorts geen grond voor het oordeel dat de beoordelingen niet op een objectieve wijze zijn geschied.
Het betoog faalt.

2.5. Verder betoogt appellant dat de examencommissie zonder overleg en geheel eenzijdig heeft besloten dat geen reden bestaat om tot een minnelijke schikking over te gaan. Met deze handelwijze heeft de examencommissie geen oog voor opbouwende kritiek of overleg. Als gevolg van deze handelwijze is de verhouding tussen student en docent nog meer onder druk komen te staan en was een verdere objectieve behandeling van zijn werk niet mogelijk, aldus appellant. Volgens appellant is de handelwijze van de examencommissie onzorgvuldig.

2.5.1. Overeenkomstig artikel 7.61, derde lid, van de WHW heeft verweerder het beroepschrift van appellant aan de examencommissie gezonden om na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is. De examencommissie heeft zich in haar brief van 14 november 2014 op het standpunt gesteld dat zij naar aanleiding van de gegrondverklaring wat het niet-toekennen van een tweede beoordeling van de adviesbrief 7 april 2014 betreft, ook de adviesbrief van 24 juni 2014 aan een tweede beoordelaar heeft voorgelegd. Omdat beide adviesbrieven voor een tweede beoordeling zijn voorgelegd aan een andere examinator en de twee examinatoren onafhankelijk tot het oordeel zijn gekomen dat niet is voldaan aan de eisen die bij de toets 'Juridische Schrijfvaardigheden 1: de brief' gesteld worden, heeft zij appellant geen schikking aangeboden, aldus de voormelde brief van 14 november 2014 van de examencommissie.
Naar het oordeel van het College heeft verweerder het standpunt mogen innemen dat de examencommissie onder de gegeven omstandigheden en gelet op de eerdere procedure over de adviesbrief van 7 april 2014, heeft mogen afzien van het aanbieden van een minnelijke schikking.
Het betoog faalt.

2.6. Appellant betoogt vervolgens dat hij tijdens de hoorzitting is geconfronteerd met de beoordelingsformulieren. Die formulieren zijn hem niet overhandigd, zodat het voor een docent vrijstaat om eventueel later wijzigingen aan te brengen. Uit zijn eigen aantekeningen volgt dat het, anders dan in de beslissing van 25 november 2014 is vermeld, om zes spelfouten gaat. De examencommissie is ten onrechte op de stoel van de examinator gaan zitten, door alle opmerkingen van de docent op het beoordelingsformulier als spelfout te kwalificeren, zulks ten onrechte, aldus appellant.

2.6.1. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat de beoordelingsformulieren later zijn gewijzigd, zodat het College aan die stelling voorbijgaat. Voor zover appellant betoogt dat de door de examinatoren gegeven beoordelingen van de adviesbrieven onjuist zijn, leidt dat betoog evenmin tot het oordeel dat de beslissing van verweerder van 25 november 2014 niet in stand kan blijven. Zoals volgt uit het onder overweging 2.1 weergegeven toetsingskader, kan het College niet treden in een beslissing inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Wat betreft het door appellant ter zitting van het College benadrukte standpunt over het hoofdlettergebruik van een zekere woordencombinatie, leidt dit standpunt, wat daar van zij, niet tot het daarmee beoogde doel, nu ook los van dit hoofdlettergebruik het aantal spelfouten nog altijd te hoog was.
Het betoog faalt.

2.7. Ten slotte leidt het betoog van appellant dat de docent die zijn werk aanvankelijk heeft beoordeeld, bewust en opzettelijk heeft gezocht naar een mogelijkheid hem een onvoldoende te geven, evenmin tot het daarmee beoogde doel.

2.8. Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/049
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	6 oktober 2015
Partijen	:	Appellant en Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	aanmelding betalingsachterstand collegegeld (her)inschrijving kwijtschelding onderwijsfaciliteiten ondoelmatige besteding schuldsanering Studielink uitschrijven vrijstelling wettelijk collegegeld
Artikelen	:	WHW: artikel 2.9, lid 1 WHW: artikel 7.37, lid 2 WHW: artikel 7.45a, lid 1 WHW: artikel 7.48 In- en uitschrijfregels 2014-2015: artikel 1.4
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Vaststaat dat appellant een betalingsachterstand heeft over de studiejaren 2012-2013 en 2013-2014 wat het verschuldigde collegegeld betreft. Daarnaast staat vast dat appellant onder meer bij brief van 15 april 2014 is gewezen op die betalingsachterstand en de gevolgen van het niet tijdig voldoen van het verschuldigde collegegeld. Ter zitting van het College is verder komen vast te staan dat appellant het, op grond van artikel 7.37, tweede lid, van de WHW, vereiste bewijs dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan niet heeft overgelegd. Naar het oordeel van het College heeft verweerder onder die omstandigheden terecht geen reden gezien de beslissing tot weigering van de inschrijving van appellant voor het studiejaar 2014-2015 te herzien. Dat appellant zijn studie binnen afzienbare termijn kan afronden en dat hij in een lastige situatie verkeert, leidt niet tot het oordeel dat verweerder het verzoek tot inschrijving – in weerwil van de wettelijke voorschriften – niettemin diende in te willigen. Voor zover appellant beoogt te betogen dat hij op de voet van artikel 7.48 van de WHW in aanmerking dient te komen voor kwijtschelding of vrijstelling van het wettelijk verschuldigde collegegeld, leidt dat betoog niet tot het gewenste resultaat. Gelet op artikel 7.48, vijfde lid, van de WHW wordt vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in het eerste tot en met het vierde lid, aangemerkt als ondoelmatige besteding van de rijksbijdrage, bedoeld in artikel 2.9, eerste lid. De situatie van appellant valt onder geen van de eerste tot en met het vierde lid van die bepaling vermelde gevallen

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 augustus 2014 heeft de Centrale Studentenadministratie appellant te kennen gegeven dat zijn verzoek om (her)inschrijving voor het studiejaar 2014-2015 is afgewezen.

Bij beslissing van 5 januari 2015 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 3 juli 2015, waar verweerder vertegenwoordigd door mr. F. Donner en N.C. Broers, beiden werkzaam bij Hogeschool Inholland, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.45a, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), is het wettelijk collegegeld verschuldigd door een student die:
a. blijkens het basisregister onderwijs sedert 1 september 1991 voor een inschrijving aan een bacheloropleiding niet eerder een bachelorgraad heeft behaald of voor een inschrijving aan een masteropleiding niet eerder een mastergraad heeft behaald, en
b. tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000, behoort of de Surinaamse nationaliteit bezit.
Ingevolge artikel 7.37, tweede lid, wordt niet tot de inschrijving overgegaan dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan, het verschuldigde examengeld is voldaan dan wel, in geval van inschrijving aan de Open Universiteit, het verschuldigde collegegeld OU is of wordt voldaan.
Ingevolge artikel 7.48, vijfde lid, wordt vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in het eerste tot en met vierde lid, aangemerkt als ondoelmatige besteding van de rijksbijdrage, bedoeld in artikel 2.9, eerste lid.

Ingevolge artikel 1.4, zesde lid, van de In- en uitschrijfregels 2014-2015, wordt een inschrijving, na aanmelding via Studielink definitief als op 1 augustus 2014 geen betalingsachterstand bestaat voor een opleiding uit het studiejaar 2013-2014 bij Hogeschool Inholland.

2.2. Verweerder heeft aan zijn beslissing van 5 januari 2015 ten grondslag gelegd dat vaststaat dat appellant tijdig is geïnformeerd over de inschrijfregels en dat hij van de gevolgen op de hoogte was, althans had kunnen zijn, in het geval hij het openstaande collegegeld niet vóór 1 augustus 2014 had voldaan. Volgens verweerder kan er verder niet aan worden voorbij gegaan dat appellant ten tijde van zijn beslissing van 5 januari 2015 het openstaande collegegeld nog altijd niet heeft voldaan. Appellant heeft om die reden niet aan alle voor hem kenbare inschrijfvoorwaarden voldaan, aldus verweerder.

2.3. Appellant betoogt dat hij in de schuldsanering is beland en dat hij als gevolg van daarvan in een lastige situatie verkeert. Hij voert aan dat het beter was geweest als hij zich niet had ingeschreven voor het studiejaar 2013-2014. De openstaande schuld heeft betrekking op een administratieve handeling die hij niet heeft uitgevoerd, omdat hij niet wist dat hij zich kon uitschrijven teneinde de opleiding later te hervatten. Hij benadrukt in dat verband dat hij in dat studiejaar amper gebruik heeft gemaakt de onderwijsfaciliteiten en –diensten. Hij heeft tot 1 februari 2015 de tijd om zijn diploma te behalen alvorens de Dienst Uitvoering Onderwijs zijn prestatiebeurs omzet in een lening. Verder behoeft hij nog slechts zijn scriptie af te ronden om af te kunnen studeren, aldus appellant.

2.3.1. Vaststaat dat appellant een betalingsachterstand heeft over de studiejaren 2012-2013 en 2013-2014 wat het verschuldigde collegegeld betreft. Daarnaast staat vast dat appellant onder meer bij brief van 15 april 2014 is gewezen op die betalingsachterstand en de gevolgen van het niet tijdig voldoen van het verschuldigde collegegeld. Ter zitting van het College is verder komen vast te staan dat appellant het, op grond van artikel 7.37, tweede lid, van de WHW, vereiste bewijs dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan niet heeft overgelegd.

Naar het oordeel van het College heeft verweerder onder die omstandigheden terecht geen reden gezien de beslissing tot weigering van de inschrijving van appellant voor het studiejaar 2014-2015 te herzien. Dat appellant zijn studie binnen afzienbare termijn kan afronden en dat hij in een lastige situatie verkeert, leidt niet tot het oordeel dat verweerder het verzoek tot inschrijving – in weerwil van de wettelijke voorschriften – niettemin diende in te willigen.

Voor zover appellant beoogt te betogen dat hij op de voet van artikel 7.48 van de WHW in aanmerking dient te komen voor kwijtschelding of vrijstelling van het wettelijk verschuldigde collegegeld, leidt dat betoog niet tot het gewenste resultaat. Gelet op artikel 7.48, vijfde lid, van de WHW wordt vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in het eerste tot en met het vierde lid, aangemerkt als ondoelmatige besteding van de rijksbijdrage, bedoeld in artikel 2.9, eerste lid. De situatie van appellant valt onder geen van de eerste tot en met het vierde lid van die bepaling vermelde gevallen.

2.4. Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/050.5
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Scholten-Hinloopen, Van der Spoel
Datum uitspraak	:	19 mei 2015
Partijen	:	Appellante en Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	afstudeersteun begeleiding bijzondere omstandigheden financiële ondersteuning noodfonds profileringsfonds
Artikelen	:	WHW: artikel 7.51 lid 1 WHW: artikel 7.51 lid 2 aanhef en onderdeel h WHW: artikel 7.51f WHW: artikel 7.51h Regeling profileringsfonds Hogeschool Inholland: artikel 4
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.7 Het aldus in beroep aangevoerde leidt niet tot het oordeel dat verweerder het door appellante gemaakte bezwaar ten onrechte ongegrond heeft verklaard. Verweerder heeft dit bezwaar terecht aangemerkt als een bezwaar tegen de beslissing van 13 februari 2014. Wat betreft de hoogte van de toegekende afstudeersteun biedt artikel 7.51f van de WHW geen ruimte voor een hoger bedrag aan financiële ondersteuning dan is toegekend, zodat hetgeen appellante in dit verband heeft aangevoerd reeds daarom niet tot het ermee beoogde doel kan leiden. Wat betreft de duur van de afstudeersteun is aan appellante het in artikel 4 van de Regeling Profileringsfonds neergelegde maximum toegekend, namelijk voor de volledige duur van haar afstudeertraject, waar het verzoek om afstudeersteun betrekking op heeft. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat de geboden afstudeerbegeleiding zodanig tekortschoot dat het voorschrift in haar geval buiten toepassing had moeten blijven. Hierbij wordt van belang geacht dat zij er zelf voor heeft gekozen om begeleiding bij haar scriptie buiten de hogeschool te zoeken. Dat appellante, naar gesteld, in acute financiële nood is geraakt, is niet van belang in het kader van de vaststelling van afstudeersteun. Zoals verweerder heeft toegelicht, is voor in financiële nood verkerende studenten een noodfonds ingesteld, waarop appellante inmiddels ook een beroep heeft gedaan. Gezien het voorgaande bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder ten onrechte heeft geconcludeerd dat de in bezwaar aangevoerde omstandigheden niet leiden tot meer afstudeersteun dan appellante reeds is toegekend.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Inholland, gevestigd te Den Haag, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 13 februari 2014 heeft verweerder een verzoek van appellante om afstudeersteun ingewilligd en haar voor de duur van zes maanden een maandelijks bedrag ter hoogte van de door haar in de laatste maand van de prestatiebeursperiode ontvangen prestatiebeurs toegekend.

Bij beslissing van 6 januari 2015 heeft verweerder het door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 april 2015, waar appellante, vertegenwoordigd door mr. H.J. van Gijssel, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. W. Pors en mr. L. van Huizen, beiden advocaat te Den Haag, en mr. J.H.P. de Jong, werkzaam bij de hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

5.13. Ingevolge artikel 7.51, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) treft het bestuur van een bekostigde instelling voor hoger onderwijs voorzieningen voor de financiële ondersteuning van een bij die instelling ingeschreven student die in verband met de aanwezigheid van een bijzondere omstandigheid studievertraging heeft opgelopen of naar verwachting zal oplopen.

In het tweede lid, aanhef en onder h, is bepaald dat als bijzondere omstandigheid worden aangemerkt andere dan de in de onderdelen a tot en met g bedoelde omstandigheden die, indien een daarop gebaseerd verzoek om financiële ondersteuning niet zou worden gehonoreerd, zouden leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

5.14. Ingevolge artikel 7.51f is de financiële ondersteuning, bedoeld in de artikelen 7.51 tot en met 7.51e, niet hoger dan de studiefinanciering die betrokkene geniet uit hoofde van hoofdstuk 3 van de Wet studiefinanciering 2000, dan wel zou hebben genoten, indien hij daarop aanspraak zou maken of zou hebben mogen maken.

5.15. Ingevolge artikel 7.51h stelt het instellingsbestuur regels van procedurele aard vast met betrekking tot de toepassing van de artikelen 7.51 tot en met 7.51d, waartoe in ieder geval behoren regels over de aanvang, de duur en de hoogte van de financiële ondersteuning.

In de Regeling Profileringsfonds in het Studentenstatuut van de hogeschool zijn nadere regels gesteld met betrekking tot de financiële ondersteuning bedoeld in de artikelen 7.51 tot en met 7.51e van de WHW.

In artikel 4 van deze regeling is onder meer bepaald dat de duur van de afstudeersteun wordt uitgedrukt in maanden door omzetting van de credits waarop de bijzondere omstandigheden betrekking hadden (1 credit = 28 uren studie). Als de omgezette credits tot meer maanden leiden dan het aantal dat maanden dat redelijkerwijs nodig is om de betreffende credits af te ronden, gezien de programmering van het voltijd onderwijs, geldt dat laatste aantal maanden als maximum.

5.16. Appellante volgt sinds september 2007 de opleiding Media & Entertainment Management aan de hogeschool. In 2011 had zij alle vakken behaald en is zij begonnen met haar afstudeeropdracht. Op 30 december 2013 heeft zij een verzoek om afstudeersteun gedaan. Na een positief advies van het Panel beoordeling afstudeersteun MEM/CE heeft verweerder dit verzoek bij voormelde beslissing van 13 februari 2014 ingewilligd. In het door haar daartegen gemaakte bezwaar heeft appellante aangevoerd dat, samengevat weergegeven, de toegekende afstudeersteun geen reële compensatie is voor de door haar opgelopen studievertraging.

5.17. Aan de beslissing van 6 januari 2015 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat, samengevat weergegeven, de door appellante aangevoerde omstandigheden betrekking hebben op haar afstuderen, dat deze opdracht 30 studiepunten omvat hetgeen gelijk staat aan een periode van zes maanden, zodat de afstudeersteun terecht voor de duur van die periode is toegekend. De hoogte van de afstudeersteun kan verder onbesproken blijven, omdat appellante hier in bezwaar niet tegen is opgekomen, aldus verweerder.

5.18. Appellante betoogt dat de aan haar toegekende afstudeersteun ontoereikend is. Hiertoe voert zij aan dat zij vanaf begin 2013, toen duidelijk werd dat zij het afstudeertraject in de nieuwe stijl moest volgen, onvoldoende studiebegeleiding en ondersteuning van de hogeschool heeft gekregen. Nu het voor haar hierdoor onmogelijk is geweest om af te studeren, dient er, zo voert appellante aan, voor een langere duur een hoger bedrag aan afstudeersteun te worden toegekend. De WHW, noch de Regeling Profileringsfonds staan hier volgens appellante aan in de weg. Appellante wijst er in dit kader op dat zij geen recht meer heeft op studiefinanciering en thans in financiële nood verkeert. Het door haar gemaakte bezwaar had volgens haar tevens moeten worden aangemerkt als verzoek om aanvullende financiële ondersteuning en formele klacht. Appellante verzoekt het College haar beroep gegrond te verklaren, het bestreden besluit te vernietigen en bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat haar terstond een uitkering uit

het Profileringsfonds wordt gedaan.

5.19. Het aldus in beroep aangevoerde leidt niet tot het oordeel dat verweerder het door appellante gemaakte bezwaar ten onrechte ongegrond heeft verklaard. Verweerder heeft dit bezwaar terecht aangemerkt als een bezwaar tegen de beslissing van 13 februari 2014. Wat betreft de hoogte van de toegekende afstudeersteun biedt artikel 7.51f van de WHW geen ruimte voor een hoger bedrag aan financiële ondersteuning dan is toegekend, zodat hetgeen appellante in dit verband heeft aangevoerd reeds daarom niet tot het ermee beoogde doel kan leiden. Wat betreft de duur van de afstudeersteun is aan appellante het in artikel 4 van de Regeling Profileringsfonds neergelegde maximum toegekend, namelijk voor de volledige duur van haar afstudeertraject, waar het verzoek om afstudeersteun betrekking op heeft. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat de geboden afstudeerbegeleiding zodanig tekortschoot dat het voorschrift in haar geval buiten toepassing had moeten blijven. Hierbij wordt van belang geacht dat zij er zelf voor heeft gekozen om begeleiding bij haar scriptie buiten de hogeschool te zoeken. Dat appellante, naar gesteld, in acute financiële nood is geraakt, is niet van belang in het kader van de vaststelling van afstudeersteun. Zoals verweerder heeft toegelicht, is voor in financiële nood verkerende studenten een noodfonds ingesteld, waarop appellante inmiddels ook een beroep heeft gedaan. Gezien het voorgaande bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder ten onrechte heeft geconcludeerd dat de in bezwaar aangevoerde omstandigheden niet leiden tot meer afstudeersteun dan appellante reeds is toegekend.

Het betoog faalt.

5.20. Het beroep is ongegrond. Gelet hierop bestaat geen aanleiding voor het treffen van de gevraagde voorlopige voorziening.

5.21. Voor een proceskostenveroordeling bestaat evenmin aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/053
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Kleijn en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	7 oktober 2015
Partijen	:	Appellant en Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	diploma hardheidsclausule herinnering heroverweging inschrijven inschrijvingsvereisten
Artikelen	:	WHW: artikel 7.33, lid 1 Reglement inschrijving en voorbereiding: artikel 1.5, lid 1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Appellant betoogt dat hem niet mag worden tegengeworpen dat hij niet tijdig aan de inschrijvingsvereisten voldeed, omdat hij, nadat hij vóór 1 september 2014 enkele nog vereiste certificaten had behaald om zijn diploma te kunnen verzilveren, bij het verkrijgen van dat diploma (en enkele daarbij behorende vrijstellingen) problemen heeft ondervonden, onder meer vanwege gebrekkige voorlichting ter zake. Appellant meent dat hierin aanleiding moet worden gevonden met toepassing van de hardheidsclausule van de wettelijke regeling af te wijken. 2.3.1.Het betoog slaagt niet. Appellant is ruim vóór 1 september 2014 geïnformeerd over de inschrijvingsvereisten. De brief van 25 juli 2014 die appellant hierover heeft ontvangen, is duidelijk. Aan de verplichting tijdig stukken in te leveren is hij vervolgens vóór 1 september nog enkele malen herinnerd. Het diploma is op 17 september 2014, en dus te laat om nog te kunnen worden ingeschreven, afgegeven. Dat appellant problemen heeft ondervonden om na het behalen van de certificaten en het omzetten van de vrijstellingen bij de Associatie voor Examinering tijdig een diploma te krijgen, is een omstandigheid die voor zijn risico behoort te blijven en die verweerder, zo al wordt aangenomen dat die mogelijkheid bestond, geen aanleiding behoefde te geven van de wettelijke regeling af te wijken, ook niet wanneer de voor appellant vervelende gevolgen daarvan in ogenschouw worden genomen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Bestuur van de Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 9 september 2014 heeft verweerder appellant meegedeeld dat hij niet per 1 september 2014 is ingeschreven voor de Voltijdopleiding Accountancy.

Bij beslissing van 9 oktober 2014 heeft het verweerder het verzoek van appellant om per 1 september 2014 te worden ingeschreven na heroverweging opnieuw afgewezen.

Bij beslissing van 28 januari 2015 heeft verweerder het tegen de beslissing van 9 oktober 2014 door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief van 19 februari 2015 bij het College beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 8 juli 2015, waar appellant, bijgestaan door mr. P.A. Willemsen, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.H. Trimpe en C.C. Serberie, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.33, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek geschiedt de inschrijving overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard.

Ingevolge artikel 1.5, eerste lid, van het Reglement inschrijving en voorbereiding van Hogeschool Rotterdam, editie 2014, moet vóór 1 september aan alle toelatingsvoorwaarden voldaan zijn.

2.2. Tussen partijen is niet in geschil dat appellant op 1 september 2014 niet beschikte over een diploma dat recht gaf op inschrijving voor de opleiding waarvoor hij zich had aangemeld, zodat hij op dat moment niet aan alle toelatingsvoorwaarden voldeed.

2.3. Appellant betoogt dat hem niet mag worden tegengeworpen dat hij niet tijdig aan de inschrijvingsvereisten voldeed, omdat hij, nadat hij vóór 1 september 2014 enkele nog vereiste certificaten had behaald om zijn diploma te kunnen verzilveren, bij het verkrijgen van dat diploma (en enkele daarbij behorende vrijstellingen) problemen heeft ondervonden, onder meer vanwege gebrekkige voorlichting ter zake. Appellant meent dat hierin aanleiding moet worden gevonden met toepassing van de hardheidsclausule van de wettelijke regeling af te wijken.

2.3.1. Het betoog slaagt niet. Appellant is ruim vóór 1 september 2014 geïnformeerd over de inschrijvingsvereisten. De brief van 25 juli 2014 die appellant hierover heeft ontvangen, is duidelijk. Aan de verplichting tijdig stukken in te leveren is hij vervolgens vóór 1 september nog enkele malen herinnerd. Het diploma is op 17 september 2014, en dus te laat om nog te kunnen worden ingeschreven, afgegeven. Dat appellant problemen heeft ondervonden om na het behalen van de certificaten en het omzetten van de vrijstellingen bij de Associatie voor Examinering tijdig een diploma te krijgen, is een omstandigheid die voor zijn risico behoort te blijven en die verweerder, zo al wordt aangenomen dat die mogelijkheid bestond, geen aanleiding behoefde te geven van de wettelijke regeling af te wijken, ook niet wanneer de voor appellant vervelende gevolgen daarvan in ogenschouw worden genomen.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College,

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/055
Rechter(s)	:	mrs .Lubberdink, Scholten-Hinloopen en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	18 december 2015
Partijen	:	Appellante en College van Bestuur Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	algemeen verbindend voorschrift bekostigd contractonderwijs gelijkheidsbeginsel instellingscollegegeld, 2 rijksbijdrage schakelprogramma terughoudendheid tweede studie wettelijk collegegeld wettelijk voorschrift
Artikelen	:	WHW: artikel 7.46 Awb: artikel 6:19, lid 1 Awb: artikel 8:3 Regeling Inschrijving en Collegegeld Rijksuniversiteit Groningen Studiejaar 2014-2015: artikel 15
Uitspraak	:	niet-ontvankelijk / ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Een door het desbetreffende instellingsbestuur krachtens artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW, vastgestelde regeling, waarvan de krachtens artikel 7.46, tweede lid, door dat bestuur vastgestelde hoogte van het instellingscollegegeld deel uitmaakt, zoals in dit geval de Regeling, is een algemeen verbindend voorschrift. Ingevolge artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht, kan tegen een besluit inhoudende een algemeen verbindend voorschrift geen beroep worden ingesteld. In het kader van het beroep tegen een individueel besluit beperkt de rechterlijke toetsing van een dergelijk voorschrift zich tot de vraag of het in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel, of dat toepassing ervan in het voorliggende concrete geval kennelijk onredelijk is. Het is aan het regelgevend bevoegd gezag, in dit geval verweerder, om de verschillende belangen, die bij het nemen van een besluit inhoudende een algemeen verbindende voorschrift betrokken zijn, tegen elkaar af te wegen. De rechter heeft daarbij niet tot taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen moet worden toegekend naar eigen inzicht vast te stellen en heeft ook overigens daarbij terughoudendheid te betrachten. 2.5. Appellante betoogt dat het tarief van € 7.700,00 te hoog is en dat verweerder de totstandkoming van het tarief in het besluit op bezwaar ondeugdelijk heeft gemotiveerd. Daartoe voert zij aan dat verweerder het tarief ten onrechte heeft gebaseerd op de rijksbijdrage voor bekostigde studenten. Volgens haar moet het tarief worden gebaseerd op de onderwijskosten van de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid en zijn deze kosten gezien de door haar gegeven berekeningen beduidend lager dan € 7.700,00. Zij wijst erop dat zij nog maar enkele vakken hoeft te volgen. Verder betoogt appellante dat verweerder in strijd met het gelijkheidsbeginsel handelt, omdat het tarief voor de bacheloropleiding hoger is dan dat voor het schakelprogramma of het contractonderwijs. 2.6. In het besluit op bezwaar heeft verweerder uiteengezet op welke wijze het tarief tot stand is gekomen. Daaruit blijkt dat verweerder aansluiting heeft gezocht bij de rijksbijdrage voor een bekostigde student en het wettelijk collegegeld. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder dat niet mocht doen. In het licht van de door verweerder gegeven motivering en hetgeen in 2.4 is overwogen, biedt het betoog van appellante geen grond voor het oordeel dat verweerder de totstandkoming van het tarief

ondeugdelijk heeft gemotiveerd en dat toepassing van het tarief kennelijk onredelijk is. Dat appellante nog maar enkele vakken hoeft te volgen, leidt niet tot een ander oordeel. Verweerder is niet gehouden binnen dezelfde studie voor de hoogte van het collegegeld te differentiëren al naar gelang de kosten die een student in een specifieke fase van die studie voor verweerder meebrengt (vergelijk de uitspraak van het College van 9 september 2015 in zaak nr. 2015/065; www.cbho.nl). Voorts doet zich geen strijd voor met het gelijkheidsbeginsel, aangezien de WHW voor de vergoeding voor het volgen van het door appellante bedoelde schakelprogramma in artikel 7:57i een eigen regeling kent. Verder heeft verweerder deugdelijk gemotiveerd dat het contractonderwijs een ander soort onderwijsprogramma betreft dan de bacheloropleiding.
Voor zover appellante een beroep doet op artikel 2 van het Eerste Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden leidt dat evenmin tot het beoogde doel, reeds omdat het tarief van € 7.700,00 ziet op een tweede studie van appellante in het hoger onderwijs.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij ongedateerde beslissing heeft verweerder appellante meegedeeld dat zij voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid in het studiejaar 2014-2015 € 7.700,00 verschuldigd is.

Bij beslissing van 14 januari 2015 heeft verweerder het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Bij beslissing van 6 mei 2015 heeft verweerder de beslissing van 14 januari 2015 ingetrokken en het door appellante gemaakte bezwaar opnieuw ongegrond verklaard.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 11 november 2015, waar appellante, bijgestaan door mr. T.J.J. Bodewes, advocaat te Groningen, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. A.M. Wijnsma-Schuin, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Aangezien verweerder de beslissing van 14 januari 2015 heeft ingetrokken, heeft appellante geen belang meer bij een beoordeling van die beslissing. Het beroep, voor zover gericht tegen de beslissing van 14 januari 2015, is dan ook niet-ontvankelijk.

2.2. De beslissing van 6 mei 2015 wordt, gelet op artikel 6:19, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht, geacht eveneens onderwerp te zijn van dit geding. Het College zal de daartegen door appellante aangevoerde beroepsgronden hierna bespreken.

2.3. Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, als bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede, derde of zesde lid, en niet is ingeschreven voor een onderwijseenheid bij de Open Universiteit, het instellingscollegegeld verschuldigd.
Ingevolge het tweede lid wordt de hoogte van het instellingscollegegeld door het instellingsbestuur vastgesteld. Het instellingsbestuur kan per opleiding of groep van opleidingen of per groep of groepen studenten een verschillend instellingscollegegeld vaststellen.

Ingevolge het derde lid bedraagt het instellingscollegegeld, onverminderd artikel 7.3c, vierde lid, ten minste het volledige wettelijk collegegeld, bedoeld in artikel 7.45, eerste lid.

Ingevolge het vijfde lid stelt het instellingsbestuur regels vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel.

Verweerder heeft krachtens voormeld vijfde lid de Regeling Inschrijving en Collegegeld Rijksuniversiteit Groningen Studiejaar 2014-2015 (hierna: de Regeling) vastgesteld. Ingevolge artikel 15, eerste lid, van de Regeling, gelezen in samenhang met de daarbij behorende bijlage 2, bedraagt het instellingscollegegeld voor de voltijd bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid € 7.700,00.

2.4. Een door het desbetreffende instellingsbestuur krachtens artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW, vastgestelde regeling, waarvan de krachtens artikel 7.46, tweede lid, door dat bestuur vastgestelde hoogte van het instellingscollegegeld deel uitmaakt, zoals in dit geval de Regeling, is een algemeen verbindend voorschrift. Ingevolge artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht, kan tegen een besluit inhoudende een algemeen verbindend voorschrift geen beroep worden ingesteld. In het kader van het beroep tegen een individueel besluit beperkt de rechterlijke toetsing van een dergelijk voorschrift zich tot de vraag of het in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel, of dat toepassing ervan in het voorliggende concrete geval kennelijk onredelijk is. Het is aan het regelgevend bevoegd gezag, in dit geval verweerder, om de verschillende belangen, die bij het nemen van een besluit inhoudende een algemeen verbindende voorschrift betrokken zijn, tegen elkaar af te wegen. De rechter heeft daarbij niet tot taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen moet worden toegekend naar eigen inzicht vast te stellen en heeft ook overigens daarbij terughoudendheid te betrachten.

2.5. Appellante betoogt dat het tarief van € 7.700,00 te hoog is en dat verweerder de totstandkoming van het tarief in het besluit op bezwaar ondeugdelijk heeft gemotiveerd. Daartoe voert zij aan dat verweerder het tarief ten onrechte heeft gebaseerd op de rijksbijdrage voor bekostigde studenten. Volgens haar moet het tarief worden gebaseerd op de onderwijskosten van de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid en zijn deze kosten gezien de door haar gegeven berekeningen beduidend lager dan € 7.700,00. Zij wijst erop dat zij nog maar enkele vakken hoeft te volgen. Verder betoogt appellante dat verweerder in strijd met het gelijkheidsbeginsel handelt, omdat het tarief voor de bacheloropleiding hoger is dan dat voor het schakelprogramma of het contractonderwijs.

2.6. In het besluit op bezwaar heeft verweerder uiteengezet op welke wijze het tarief tot stand is gekomen. Daaruit blijkt dat verweerder aansluiting heeft gezocht bij de rijksbijdrage voor een bekostigde student en het wettelijk collegegeld. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder dat niet mocht doen. In het licht van de door verweerder gegeven motivering en hetgeen in 2.4 is overwogen, biedt het betoog van appellante geen grond voor het oordeel dat verweerder de totstandkoming van het tarief ondeugdelijk heeft gemotiveerd en dat toepassing van het tarief kennelijk onredelijk is. Dat appellante nog maar enkele vakken hoeft te volgen, leidt niet tot een ander oordeel. Verweerder is niet gehouden binnen dezelfde studie voor de hoogte van het collegegeld te differentiëren al naar gelang de kosten die een student in een specifieke fase van die studie voor verweerder meebrengt (vergelijk de uitspraak van het College van 9 september 2015 in zaak nr. 2015/065; www.cbho.nl). Voorts doet zich geen strijd voor met het gelijkheidsbeginsel, aangezien de WHW voor de vergoeding voor het volgen van het door appellante bedoelde schakelprogramma in artikel 7:57i een eigen regeling kent. Verder heeft verweerder deugdelijk gemotiveerd dat het contractonderwijs een ander soort onderwijsprogramma betreft dan de bacheloropleiding.

Voor zover appellante een beroep doet op artikel 2 van het Eerste Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden leidt dat evenmin tot het beoogde doel, reeds omdat het tarief van € 7.700,00 ziet op een tweede studie van appellante in het hoger onderwijs.

Het betoog faalt.

2.7. Het beroep, voor zover gericht tegen de beslissing van 6 mei 2015, is ongegrond.

2.8. Omdat het belang bij een beoordeling van het beroep, voor zover gericht tegen de beslissing van 14 januari 2015, verloren is gegaan door toedoen van verweerder en appellante in verband met de behandeling van dat beroep kosten heeft gemaakt, ziet het College aanleiding verweerder op na te melden wijze te veroordelen in de proceskosten.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep, voor zover gericht tegen de beslissing van 14 januari 2015, niet-ontvankelijk;
II. verklaart het beroep, voor zover gericht tegen de beslissing van 6 mei 2015, ongegrond;
III. veroordeelt het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 490,00 (zegge: vierhonderdnegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
IV. gelast dat het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen aan appellante het door haar voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

2015/056.5 en 057.5
Tussenuitspraak

Zaaknummer	:	2015/056.5 2015/057.5
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	5 november 2015
Partijen	:	Appellant en het CBE van de Technische Universiteit Delft
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA einduitspraak inleveren niet-ontvankelijk positief studieadvies proceskostenveroordeling proces-verbaal schikking tussenuitspraak
Artikelen	:	
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2. Het College stelt vast dat het College van Beroep voor de Examens ten onrechte niet vóór 1 juni 2015 het College heeft geïnformeerd over de uitkomst zoals de tussenuitspraak voorschrijft. In de beslissing van het CBE van 10 juni 2015 is ten onrechte bepaald dat het College de termijn heeft verlengd tot 10 juni 2015. Het College heeft een beslissing tot verlenging niet genomen, een verzoek tot verlenging is ook niet bij het College ingediend. Het College acht het onjuist dat het CBE met de uitvoering van de tussenuitspraak heeft gewacht tot de toezending van het proces-verbaal van de tussenuitspraak. Daarbij is nog van belang dat voor die tenuitvoerlegging kennisneming van dat proces-verbaal niet was vereist en de tussenuitspraak in aanwezigheid van partijen is gedaan mede in het belang van appellant om zo spoedig mogelijk duidelijkheid te krijgen. Het College stelt eveneens vast dat de decaan en de examencommissie ten onrechte niet zijn ingegaan op de uitnodiging van het CBE om in overleg met appellant na te gaan of een schikking mogelijk is. Het College wijst er op dat de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek overleg met appellant over het al dan niet aangaan van een schikking dwingend voorschrijft. Daarbij merkt het College nog op dat gelet op hetgeen in de tussenuitspraak is overwogen met betrekking tot het onderdeel PO2 de decaan en de examencommissie zich ten onrechte op het standpunt hebben gesteld dat de bij het College van Beroep voor de Examens bestreden beslissingen zonder meer zouden kunnen worden gehandhaafd. 2.3. Het College stelt voorts vast dat, blijkens de reactie van appellant van 19 augustus 2015, door de beslissing van de examencommissie waarbij PO2 is herbeoordeeld en de beslissing van de decaan van 6 augustus 2015 waarbij alsnog een positief studieadvies is gegeven, de geschillen waarover het College moet oordelen geheel zijn opgelost. Aangezien niet is gebleken van enig resterend belang zal het College het van rechtswege ontstane beroep tegen de beslissing van het College van Beroep voor de Examens van 10 juni 2015 niet-ontvankelijk verklaren.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 29 augustus 2014 heeft de Directeur Onderwijs negatief beslist op het verzoek van appellant om enkele handtekeningen ten behoeve van het onderdeel PO2 later te mogen inleveren. De decaan van de Faculteit Industrieel Ontwerpen heeft die beslissing bij brief van 15 september 2014 niet herzien welke beslissing de decaan naar aanleiding van de e-mails van appellant van 17 en 19 september 2014 bij brief van 24 september 2014 heeft gehandhaafd.

Bij beslissing van 29 augustus 2014 heeft de Directeur Onderwijs namens de decaan aan appellant een bindend negatief studieadvies verstrekt voor de Bacheloropleiding Industrieel Ontwerpen.

Bij beslissing van 2 februari 2015 heeft het CBE de door appellant daartegen ingestelde beroepen niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 17 april 2015, waar appellant, bijgestaan door mr. J.P.L.C. Dijkgraaf, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. A.G.K. Dibbet, secretaris, zijn verschenen.

Bij mondelinge tussenuitspraak heeft het College het CBE opgedragen de gebreken aan de bestreden beslissing te herstellen, waarbij het CBE is gehouden om, voorafgaand aan de inhoudelijke behandeling, na te laten gaan of een minnelijke schikking mogelijk is. Het College van Beroep voor de Examens is verzocht om zo spoedig mogelijk doch uiterlijk vóór 1 juni 2015 het College te informeren over de uitkomst met het oog op de einduitspraak. Het proces-verbaal van die tussenuitspraak is op 6 mei 2015 aan partijen gezonden.

Bij beslissing van 10 juni 2015, dezelfde dag verzonden, heeft het CBE opnieuw op de beroepen van appellant beslist.

Bij fax van 16 juni 2015 is hierop namens appellant schriftelijk gereageerd.

Bij schrijven van 25 juni 2015 is appellant medegedeeld dat het onderdeel PO2 alsnog zal worden beoordeeld. Bij schrijven van 6 augustus 2015 is namens de decaan aan appellant een positief studieadvies verstrekt. Bij e-mail van 19 augustus 2015 is namens appellant een reactie gegeven. Het College heeft bepaald dat een nadere zitting achterwege blijft.

2. Overwegingen

2.1. Gelet op hetgeen in de tussenuitspraak is overwogen heeft het CBE de beroepen van appellant ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. De beroepen van appellant zijn derhalve gegrond en de beslissing van 2 februari 2015 behoort te worden vernietigd.

2.2. Het College stelt vast dat het College van Beroep voor de Examens ten onrechte niet vóór 1 juni 2015 het College heeft geïnformeerd over de uitkomst zoals de tussenuitspraak voorschrijft. In de beslissing van het CBE van 10 juni 2015 is ten onrechte bepaald dat het College de termijn heeft verlengd tot 10 juni 2015. Het College heeft een beslissing tot verlenging niet genomen, een verzoek tot verlenging is ook niet bij het College ingediend.

Het College acht het onjuist dat het CBE met de uitvoering van de tussenuitspraak heeft gewacht tot de toezending van het proces-verbaal van de tussenuitspraak. Daarbij is nog van belang dat voor die tenuitvoerlegging kennisneming van dat proces-verbaal niet was vereist en de tussenuitspraak in aanwezigheid van partijen is gedaan mede in het belang van appellant om zo spoedig mogelijk duidelijkheid te krijgen.

Het College stelt eveneens vast dat de decaan en de examencommissie ten onrechte niet zijn ingegaan op de uitnodiging van het CBE om in overleg met appellant na te gaan of een schikking mogelijk is. Het College wijst er op dat de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek overleg met appellant over het al dan niet aangaan van een schikking dwingend voorschrijft. Daarbij merkt het College nog op dat gelet op hetgeen in de tussenuitspraak is overwogen met betrekking tot het onderdeel PO2 de decaan en de examencommissie zich ten

onrechte op het standpunt hebben gesteld dat de bij het College van Beroep voor de Examens bestreden beslissingen zonder meer zouden kunnen worden gehandhaafd.

2.3. Het College stelt voorts vast dat, blijkens de reactie van appellant van 19 augustus 2015, door de beslissing van de examencommissie waarbij PO2 is herbeoordeeld en de beslissing van de decaan van 6 augustus 2015 waarbij alsnog een positief studieadvies is gegeven, de geschillen waarover het College moet oordelen geheel zijn opgelost. Aangezien niet is gebleken van enig resterend belang zal het College het van rechtswege ontstane beroep tegen de beslissing van het College van Beroep voor de Examens van 10 juni 2015 niet-ontvankelijk verklaren.

2.4. Aangezien het CBE bij brief van 26 juni 2015 een vergoeding van de kosten van de procedure van het beroep bij het CBE heeft toegekend, zal het College zich bij de proceskostenveroordeling beperken tot de procedure bij het College. Verweerder zal eveneens wordt veroordeeld in de kosten van het indienen van de schriftelijke reactie van appellant van 16 juni 2015.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. Verklaart het beroep van appellant gegrond;
II. Vernietigt de beslissing van het CBE van 2 februari 2015;
III. Verklaart het beroep van appellant tegen de beslissing van het CBE van 10 juni 2015 niet-ontvankelijk;
IV. veroordeelt het CBE van de Technische Universiteit Delft tot vergoeding van de bij appellant in verband met de behandeling van het beroep bij het College opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1225,00 (zegge: twaalfhonderdvijfentwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.
V. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft het door appellant betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) aan hem vergoedt.

Zaaknummer	:	2015/061
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Kleijn en Verheij
Datum uitspraak	:	28 augustus 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	antwoordmodel herbeoordeling kennen en kunnen procedurele tentamencoördinator
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, lid 2 Awb: artikel 8:4, lid 3, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Appellante betoogt dat verweerder de herbeoordeling onjuist heeft getoetst. Volgens haar heeft verweerder miskend dat de herbeoordeling van haar antwoord in strijd is met het antwoordmodel en de collegesheets. 2.3.1. Anders dan appellante stelt, staat het door haar gegeven antwoord op de desbetreffende tentamenvraag niet letterlijk in het antwoordmodel en de collegesheets. In hetgeen zij aanvoert, ligt voorts, mede gelet op hetgeen in 2.2 is overwogen, geen grond voor het oordeel dat verweerder ten onrechte de herbeoordeling in stand heeft gelaten. Het betoog faalt. 2.4. Appellante betoogt voorts dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat haar antwoord door twee verschillende examinatoren onafhankelijk van elkaar is herbeoordeeld. Hiertoe voert zij aan dat de juistheid van dit standpunt niet uit de haar gestuurde e-mails blijkt. 2.4.1. Verweerder heeft met de in het procesdossier aanwezige stukken en de door hem in het verweerschrift en ter zitting van het College gegeven toelichting aannemelijk gemaakt dat de desbetreffende docent en de tentamencoördinator het door appellante gegeven antwoord hebben herbeoordeeld. Appellante heeft geen omstandigheden gesteld waaruit kan worden afgeleid dat deze personen de herbeoordeling niet onafhankelijk van elkaar hebben verricht. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 8 december 2014 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het door appellante ingestelde administratief beroep tegen de herbeoordeling van het door haar afgelegde hertentamen 1B1 (hierna: het tentamen), ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 juli 2015, waar appellante, vergezeld door haar vader, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. drs. W.A. Kleinjan, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Tevens is verschenen dr. T.J.H. Ruigrok, lid van de examencommissie.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft voor het tentamen het cijfer 5,4 behaald. Verweerder is tot de bestreden beslissing gekomen, omdat uit de door de tentamencoördinator overgelegde stukken blijkt dat de herbeoordeling van het door appellante gegeven antwoord deugdelijk en transparant is gebeurd.

2.2. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg, dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd.

Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat bij de herbeoordeling aan voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan.

2.3. Appellante betoogt dat verweerder de herbeoordeling onjuist heeft getoetst. Volgens haar heeft verweerder miskend dat de herbeoordeling van haar antwoord in strijd is met het antwoordmodel en de collegesheets.

2.3.1. Anders dan appellante stelt, staat het door haar gegeven antwoord op de desbetreffende tentamenvraag niet letterlijk in het antwoordmodel en de collegesheets. In hetgeen zij aanvoert, ligt voorts, mede gelet op hetgeen in 2.2 is overwogen, geen grond voor het oordeel dat verweerder ten onrechte de herbeoordeling in stand heeft gelaten.

Het betoog faalt.

2.4. Appellante betoogt voorts dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat haar antwoord door twee verschillende examinatoren onafhankelijk van elkaar is herbeoordeeld. Hiertoe voert zij aan dat de juistheid van dit standpunt niet uit de haar gestuurde e-mails blijkt.

2.4.1. Verweerder heeft met de in het procesdossier aanwezige stukken en de door hem in het verweerschrift en ter zitting van het College gegeven toelichting aannemelijk gemaakt dat de desbetreffende docent en de tentamencoördinator het door appellante gegeven antwoord hebben herbeoordeeld. Appellante heeft geen omstandigheden gesteld waaruit kan worden afgeleid dat deze personen de herbeoordeling niet onafhankelijk van elkaar hebben verricht.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/062
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Kleijn en Verheij
Datum uitspraak	:	28 augustus 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	bijzondere omstandigheden collegegeld concentratieproblemen financiële schade geldigheidsduur herkansing medische beperkingen studentenreisproduct studievertraging tentamengelegenheid verlenging
Artikelen	:	Onderwijs- en examenregeling van de Bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid: artikel 4.1.7 Regels en Richtlijnen Tentamens en Examens: artikel 4.8 1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Hetgeen appellant aanvoert, biedt geen grond voor het oordeel dat verweerder ten onrechte de afwijzing van zijn verzoek in stand heeft gelaten. Het College acht hierbij van belang dat rekening is gehouden met de medische beperkingen van appellant door hem een verlenging van de geldigheidsduur van zijn cijfers te verlenen en appellant op 19 juni 2015 een reguliere herkansing voor het vak Burgerlijk procesrecht zou hebben, welke hij inmiddels succesvol heeft afgelegd. Appellant kon zijn bacheloropleiding derhalve in het studiejaar 2014-2015 afronden en op 1 september 2015 aan zijn masteropleiding beginnen. Dat hij niet op 1 februari 2015 aan zijn masteropleiding heeft kunnen beginnen, betekent niet dat verweerder ten onrechte de beslissing van de examencommissie in stand heeft gelaten, mede omdat verweerder niet hoefde aan te nemen dat appellant het vak Burgerlijk procesrecht louter als gevolg van zijn medische beperkingen niet in januari 2015 heeft gehaald. Appellant heeft de overige twee in januari 2015 getentamineerde vakken immers wel gehaald. Verweerder hoefde evenmin onderzoek te doen naar de medische beperkingen van appellant, aangezien verweerder het bestaan daarvan niet in twijfel trekt. Voorts is van belang dat appellant vanwege zijn studieschema al vroeg wist dat hij kort achterelkaar drie tentamens zou moeten afleggen en dat appellant zich pas na het afleggen van de tentamens tot de examencommissie heeft gewend. De door appellant gestelde financiële gevolgen, wat van het intreden daarvan ook zij, zijn inherent aan de wettelijke regeling dat met de master niet kan worden begonnen alvorens een bacheloropleiding is afgerond en zijn op zichzelf geen bijzondere omstandigheden. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 22 januari 2015 heeft de examencommissie Bachelor Rechtsgeleerdheid een verzoek van appellant tot individuele herkansing van het vak Burgerlijk procesrecht afgewezen.

Bij beslissing van 5 februari 2015 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 juli 2015, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.A.C. de Boer, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voorts is verschenen mr. A. Deelder, lid van de examencommissie.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 4.1.7 van de Onderwijs- en examenregeling van de Bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid (hierna: de OER), kan de examencommissie in bijzondere gevallen op verzoek van de student een extra herkansing toestaan.

2.2. De examencommissie heeft het verzoek van appellant afgewezen omdat hij niet voldoet aan het in artikel 4.8 van de Regels en Richtlijnen Tentamens en Examens betreffende de bacheloropleidingen Rechtsgeleerdheid, Notarieel Recht, Fiscaal Recht en Criminologie van de examencommissies van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid, neergelegde vereiste dat de desbetreffende student voor het te herkansen vak ten minste een vijf heeft behaald en hij voorts geen bijzondere omstandigheden heeft aangevoerd die nopen tot het maken van een uitzondering krachtens artikel 4.1.7 van de OER. Hierbij heeft de examencommissie in aanmerking genomen dat de geldigheidsduur van de cijfers van de door hem gehaalde bachelorvakken wegens zijn medische beperkingen is verlengd tot 1 september 2015. Volgens de examencommissie is de door appellant op te lopen extra studievertraging onvoldoende reden voor inwilliging van zijn verzoek. Verweerder heeft de afwijzing van het verzoek in stand gelaten.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder ten onrechte zijn beroep op bijzondere omstandigheden heeft verworpen. De omstandigheden waarop hij zich beroept zijn: dat hij in januari 2015 drie tentamens in één week heeft moeten maken terwijl hij met concentratieproblemen kampte, dat een tijdelijke onderbreking van zijn studie de stijgende lijn in zijn resultaten niet ten goede komt en er volgens zijn behandelaar een kans op terugkeer of toename van zijn klachten is, dat hij door de op te lopen studievertraging financiële schade, bestaande uit te betalen collegegeld en verval van zijn recht op studiefinanciering en een studentenreisproduct, leidt en de geldigheidsduur van zijn cijfers, ondanks de verlenging, in het gedrang komt, dat het voortzetten van zijn studie zijn psychische gesteldheid ten goede komt en dat hij in het studiejaar 2014-2015 slechts één tentamengelegenheid heeft gehad en derhalve recht heeft op een tweede. Voorts voert hij aan dat verweerder de door hem aangevoerde omstandigheden los van de verlenging van de geldigheidsduur van zijn cijfers had moeten beoordelen, aangezien die verlenging het op zichzelf het niet mogelijk maakte om vóór 1 februari 2015 zijn bacheloropleiding af te ronden en op die datum de masteropleiding te beginnen. Voorts voert hij aan dat verweerder onderzoek had moeten doen naar zijn concentratieproblemen.

2.3.1. Hetgeen appellant aanvoert, biedt geen grond voor het oordeel dat verweerder ten onrechte de afwijzing van zijn verzoek in stand heeft gelaten. Het College acht hierbij van belang dat rekening is gehouden met de medische beperkingen van appellant door hem een verlenging van de geldigheidsduur van zijn cijfers te verlenen en appellant op 19 juni 2015 een reguliere herkansing voor het vak Burgerlijk procesrecht zou hebben, welke hij inmiddels succesvol heeft afgelegd. Appellant kon zijn bacheloropleiding derhalve in het studiejaar 2014-2015 afronden en op 1 september 2015 aan zijn masteropleiding beginnen. Dat hij niet op 1 februari 2015 aan zijn masteropleiding heeft kunnen beginnen, betekent niet dat verweerder ten onrechte de beslissing van de examencommissie in stand heeft gelaten, mede omdat verweerder niet hoefde aan te nemen dat appellant het vak Burgerlijk procesrecht louter als gevolg van zijn medische beperkingen niet in januari 2015 heeft gehaald. Appellant heeft de overige twee in januari 2015 getentamineerde vakken immers wel gehaald. Verweerder hoefde evenmin onderzoek te doen naar de medische beperkingen van appellant, aangezien verweerder het bestaan daarvan niet in twijfel trekt. Voorts is van belang dat appellant vanwege zijn studieschema al vroeg wist dat hij kort achterelkaar drie tentamens zou moeten afleggen en dat appellant zich pas na het afleggen van de tentamens tot de examencommissie heeft gewend. De door appellant gestelde financiële gevolgen, wat van het intreden daarvan ook zij, zijn inherent aan de wettelijke regeling dat met de master niet kan worden begonnen alvorens een bacheloropleiding is afgerond en zijn op zichzelf geen

bijzondere omstandigheden.
Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/063
Rechter(s)	:	mr Olivier
Datum uitspraak	:	18 mei 2015
Partij	:	Appellante en het CvB Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	(tijdige) verzending beroepschrift beroepstermijnen betaling collegegeld betalingsmachtiging dagstempel hardheidsclausule inschrijving inschrijving met terugwerkende kracht inschrijvingsvoorwaarden postbezorging regels voor inschrijving studielink termijnoverschrijding verschoonbaar
Artikelen	:	WHW artikel 7.32, lid 4 Awb: artikel 6:9, lid 2 Regeling Inschrijving en Collegegeld RUG 2014-2015: artikel 4
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Niet in geschil is dat de regels voor inschrijving op deugdelijke wijze bekend zijn gemaakt. Appellante was er ook mee bekend dat de betalingsmachtiging voor 1 september 2014 binnen diende te zijn bij de universiteit om haar inschrijving af te kunnen ronden. Zij is daarop verschillende malen gewezen. Door die machtiging niet eerder dan op 28 augustus 2014 te (laten) versturen, heeft appellante naar het oordeel van het College het risico genomen en aanvaard dat deze mogelijk niet tijdig bij de universiteit binnen zou zijn. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat zij de betalingsmachtiging reeds op 15 juli 2014 heeft ontvangen, zodat zij ruimschoots de tijd heeft gehad die machtiging te doen ondertekenen en te verzenden. Dat, naar de vader van appellante ter zitting naar voren heeft gebracht, hij de betalingsmachtiging na zijn vakantie wilde versturen en alles in één keer wilde betalen, biedt geen grond voor een ander oordeel. Anders dan appellante stelt, kan verder uit de verklaring van de medewerker van PostNL niet worden afgeleid dat het niet in appellantes macht lag ervoor te zorgen dat de betalingsmachtiging tijdig binnen zou zijn bij de universiteit. De medewerker van PostNL heeft uitsluitend verklaard dat het gebruikelijk is dat post die vanuit Drachten wordt verstuurd via het sorteercentrum van Zwolle verder wordt verspreid en dat de reden waarom de betalingsmachtiging via het sorteercentrum Groningen is bezorgd niet kan worden achterhaald. De in de RIC 2014-2015 neergelegde eis dat de universiteit voor 1 september alle benodigde stukken moet hebben ontvangen is op zichzelf niet onredelijk en evenmin onbegrijpelijk. Evenmin kan appellante worden gevolgd in haar betoog dat de RIC 2014-2015 ten onrechte met betrekking tot deze kwestie geen hardheidsclausule bevat, nog daargelaten dat blijkens de beslissing op bezwaar het college van bestuur heeft onderzocht of de te laten indiening verschoonbaar was. Appelante verwijst tenslotte ten onrechte naar artikel 6:9, tweede lid, van de Awb reeds omdat dit artikel betrekking heeft op de indiening van bezwaar- en beroepschriften. De Awb, evenmin enig rechtsregel verzetten zich ertegen dat met betrekking tot andere stukken wordt bepaald dat niet de verzending, maar de ontvangst daarvan bepalend is. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

3. Procesverloop

Bij beslissing van 12 september 2014 is namens het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen aan appellante meegedeeld dat haar inschrijving voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid per 1 oktober 2014 ingaat.

Bij beslissing van 21 januari 2015 is namens het college van bestuur het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 3 maart 2015, beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het college heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 mei 2015 waar appellante, bijgestaan door haar vader, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. A.M. Wijnsma-Schuin, zijn verschenen

4. Beslissing

2.1 Ingevolge artikel 7.32, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek geschiedt de inschrijving voor een opleiding voor het gehele studiejaar. Indien een inschrijving plaatsvindt in de loop van het studiejaar, geldt zij voor het resterende gedeelte van het studiejaar.

Ingevolge artikel 4, vierde lid, van de Regeling Inschrijving en Collegegeld RUG 2014-2015 (hierna: de RIC 2014-2015) vindt de inschrijving plaats voor het gehele studiejaar. Het verzoek tot inschrijving en de betaling van het collegegeld dienen voor aanvang van het studiejaar - uiterlijk 31 augustus 2014 - te hebben plaatsgevonden. Indien een student eerst, in de maand september aan alle voorwaarden van inschrijving voldoet is inschrijving per 1 september niet meer mogelijk.
Ingevolge artikel 4, zesde lid, van de RIC 2014-2015 is een inschrijving met terugwerkende kracht niet mogelijk. Indien het verzoek tot inschrijving en/of de betaling van het collegegeld na aanvang van het studiejaar wordt gedaan, geldt de inschrijving met ingang van de eerste van de maand volgend op de maand waarin het verzoek heeft plaatsgevonden en de betaling is ontvangen.

2.2 Appellante heeft in juli 2014 via Studielink een verzoek tot inschrijving ingediend voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid per 1 september 2014. Op 2 september 2014 is de machtiging voor betaling van het collegegeld door de Centrale Studentenadministratie ontvangen. Gelet op het bepaalde in artikel 4, vierde lid, en artikel 4, zesde lid, van de RIC 2014-2015 is appellante niet eerder dan per 1 oktober 2014 ingeschreven.

2.3 Appellante betoogt dat het college van bestuur ten onrechte geen aanleiding heeft gezien om haar wel alsnog per 1 september 2014 in te schrijven voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid. Hiertoe voert zij aan dat haar vader de betalingsmachtiging tijdig op 28 augustus 2014 heeft verstuurd via de post, zodat dit nog voor 1 september 2014 binnen zou moeten zijn. Volgens appellante had de universiteit er rekening mee moeten houden dat 31 augustus 2014 op een zondag viel en er in het weekend en op maandag 1 september 2014 geen post werd bezorgd. Zij stelt verder dat uit de dagstempel op de enveloppe waarin de betalingsmachtiging is verzonden blijkt dat die via het sorteercentrum in Groningen is bezorgd, terwijl poststukken die worden verstuurd vanuit Drachten normaal gesproken via het sorteercentrum in Zwolle worden bezorgd. Appellante heeft daarover navraag gedaan bij PostNL en

een medewerker van dat bedrijf heeft schriftelijk verklaard dat er kennelijk fouten zijn gemaakt, dat de post was vertraagd en niet via de gebruikelijke route zou zijn bezorgd, aldus appellante. Dit toont volgens haar aan dat de te late binnenkomst van de betalingsmachtiging bij de universiteit niet in haar macht lag. Appellante betoogt verder dat in de RIC 2014-2015 ten onrechte geen hardheidsclausule is opgenomen. Zij wijst er in dit verband op dat de inschrijving per 1 oktober in plaats van 1 september 2014 vergaande consequenties heeft voor haar studiefinanciering en ov-kaart. Tenslotte stelt appellante dat het college van bestuur ten onrechte geen rekening heeft gehouden met artikel 6:9, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). Daarin is bepaald dat een bezwaar- en beroepschrift bij verzending bij post tijdig is ingediend indien het voor het einde van de termijn ter post is bezorgd, mits het niet later dan een week na afloop van de termijn is ontvangen. Daar is volgens haar aan voldaan, omdat de betalingsmachtiging al op 28 augustus 2014 op de post is gedaan.

2.3.1 Niet in geschil is dat de regels voor inschrijving op deugdelijke wijze bekend zijn gemaakt. Appellante was er ook mee bekend dat de betalingsmachtiging voor 1 september 2014 binnen diende te zijn bij de universiteit om haar inschrijving af te kunnen ronden. Zij is daarop verschillende malen gewezen. Door die machtiging niet eerder dan op 28 augustus 2014 te (laten) versturen, heeft appellante naar het oordeel van het College het risico genomen en aanvaard dat deze mogelijk niet tijdig bij de universiteit binnen zou zijn. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat zij de betalingsmachtiging reeds op 15juli 2014 heeft ontvangen, zodat zij ruimschoots de tijd heeft gehad die machtiging te doen ondertekenen en te verzenden. Dat, naar de vader van appellante ter zitting naar voren heeft gebracht, hij de betalingsmachtiging na zijn vakantie wilde versturen en alles in één keer wilde betalen, biedt geen grond voor een ander oordeel. Anders dan appellante stelt, kan verder uit de verklaring van de medewerker van PostNL niet worden afgeleid dat het niet in appellantes macht lag ervoor te zorgen dat de betalingsmachtiging tijdig binnen zou zijn bij de universiteit. De medewerker van PostNL heeft uitsluitend verklaard dat het gebruikelijk is dat post die vanuit Drachten wordt verstuurd via het sorteercentrum van Zwolle verder wordt verspreid en dat de reden waarom de betalingsmachtiging via het sorteercentrum Groningen is bezorgd niet kan worden achterhaald. De in de RIC 2014-2015 neergelegde eis dat de universiteit voor 1 september alle benodigde stukken moet hebben ontvangen is op zichzelf niet onredelijk en evenmin onbegrijpelijk. Evenmin kan appellante worden gevolgd in haar betoog dat de RIC 2014-2015 ten onrechte met betrekking tot deze kwestie geen hardheidsclausule bevat, nog daargelaten dat blijkens de beslissing op bezwaar het college van bestuur heeft onderzocht of de te laten indiening verschoonbaar was. Appelante verwijst tenslotte ten onrechte naar artikel 6:9, tweede lid, van de Awb reeds omdat dit artikel betrekking heeft op de indiening van bezwaar- en beroepschriften. De Awb, evenmin enig rechtsregel verzetten zich ertegen dat met betrekking tot andere stukken wordt bepaald dat niet de verzending, maar de ontvangst daarvan bepalend is.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

5. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/064
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	10 juli 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Christelijke Hogeschool Windesheim
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies individuele studienorm [onheuse] bejegening persoonlijke omstandigheden propedeutische fase schikkingsprocedure studieadvies studieloopbaanbegeleider studienorm tentamenkansen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het College volgt verweerder in diens oordeel. Hij stelt met verweerder vast dat appellante vooral de problemen met de medestudenten en de studieloopbaanbegeleider naar voren brengt als omstandigheden die ertoe hebben geleid dat zij niet aan de studienorm heeft voldaan. Maar die die problemen behoren niet voor het eerst in het kader van het al dan niet geven van een bindend negatief studieadvies aan de orde te worden gesteld. De stukken die de examencommissie aan het bindend negatief studieadvies ten grondslag heeft gelegd bevatten geen aanwijzingen voor (andere) persoonlijke omstandigheden die niet bij de beoordeling van de situatie van appellante zijn betrokken maar die daarbij wel een rol hadden behoren te spelen. De door verweerder gemaakte afweging kan de rechterlijke toets doorstaan. 2.6 Appellante heeft nog aangevoerd dat de examencommissie niet bereid was tot schikken na de vernietiging van de beslissing van 10 juli 2014. Het College is van oordeel dat, in aanmerking genomen de redenen waarom verweerder de beslissing van 10 juli 2014 heeft vernietigd, de schikkingsprocedure achterwege kon blijven. Het betoog van appellante slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Christelijke Hogeschool Windesheim, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 10 juli 2014 heeft de examencommissie propedeuse van het domein Business, Media en Recht (BMR) van Christelijke Hogeschool Windesheim aan appellante een bindend negatief studieadvies gegeven.

Appellante heeft tegen deze beslissing beroep ingesteld bij verweerder.

Verweerder heeft de beslissing van 10 juli 2014 bij beslissing van 26 augustus 2014 vernietigd en de examencommissie opgedragen opnieuw op het beroep van appelante te beslissen.

Bij beslissing van 6 oktober 2014 heeft de examencommissie van de opleiding BMR opnieuw aan appellante een bindend negatief studieadvies gegeven.

Bij brief van 10 november 2014 heeft appellante tegen deze beslissing beroep ingesteld bij het College, dat het beroepschrift ter behandeling heeft doorgezonden naar verweerder.

Bij beslissing van 20 januari 2015, verzonden op 17 februari 2015, heeft verweerder het beroep tegen de beslissing van 6 oktober 2014 is ongegrond verklaard.

Bij ongedateerde brief, ontvangen op 4 maart 2015, heeft appellante tegen de beslissing van 20 januari 2015 bij het College beroep ingesteld.

Op 30 maart 2015 is een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep behandeld op 22 mei 2015, waar appellante is verschenen. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn secretaris mr. J.W. Gerritsen. Namens de examencommissie is verschenen mr. G.H. Buimer.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

2.2. Tussen partijen is niet in geschil dat appellante aan het einde van het eerste studiejaar vanwege persoonlijke omstandigheden een individuele studienorm heeft gekregen in die zin appellante na periode 4 van het studiejaar 2013-2014 de propedeuse moest hebben afgerond. Evenmin is in geschil dat appellante de propedeutische fase van haar opleiding vervolgens niet heeft afgerond voor het einde van het tweede jaar van inschrijving.

2.3. Appellante betoogt dat aan haar niettemin geen bindend negatief studieadvies had mogen worden verstrekt omdat onvoldoende rekening is gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. Appellante stelt daarnaast onheus te zijn bejegend door haar studieloopbaanbegeleider.

2.4. Verweerder heeft erop gewezen dat appellante (vrijwel) uitsluitend aandacht vraagt voor de problemen met haar studieloopbaanbegeleider en voor haar relatie met de leden van haar projectgroep. De bijzondere omstandigheden die aanleiding waren voor het niet geven van het bindend negatief studieadvies aan het einde van het eerste studiejaar zijn niet – opnieuw – naar voren gebracht. De persoonlijke omstandigheden hebben appellante in het eerste studiejaar – blijkbaar – in staat gesteld om 45 studiepunten te behalen. In het tweede jaar, waarin de persoonlijke omstandigheden een minder pregnante rol lijken te hebben gespeeld, heeft appellante niet meer dan 12 studiepunten behaald. Appellante heeft nog wel gewezen op de bijzondere omstandigheid dat een tante van haar in november 2013 is overleden, maar hiervoor is niet eerder dan in de loop van 2014 aandacht gevraagd. Bovendien heeft appellante voor de nog openstaande propedeusevakken niet alle tentamenkansen benut, terwijl dat wel van haar mocht worden verlangd. Verweerder heeft dan ook geoordeeld dat de examencommissie alsnog genoegzaam rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van appellante en voorts dat de examencommissie voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat persoonlijk omstandigheden niet hebben veroorzaakt dat appellante de propedeusefase niet tijdig heeft afgerond.

2.5. Het College volgt verweerder in diens oordeel. Hij stelt met verweerder vast dat appellante vooral de problemen met de medestudenten en de studieloopbaanbegeleider naar voren brengt als omstandigheden die ertoe hebben geleid dat zij niet aan de studienorm heeft voldaan. Maar die die problemen behoren niet voor het eerst in het kader van het al dan niet geven van een bindend negatief studieadvies aan de orde te worden gesteld. De stukken die de examencommissie aan het bindend negatief studieadvies ten grondslag heeft gelegd bevatten geen aanwijzingen voor (andere) persoonlijke omstandigheden die niet bij de beoordeling van de situatie van appellante zijn betrokken maar die daarbij wel een rol hadden behoren te spelen. De door verweerder gemaakte afweging kan de rechterlijke toets doorstaan.

2.6 Appellante heeft nog aangevoerd dat de examencommissie niet bereid was tot schikken na de vernietiging van de beslissing van 10 juli 2014. Het College is van oordeel dat, in aanmerking genomen de redenen waarom verweerder de beslissing van 10 juli 2014 heeft vernietigd, de schikkingsprocedure achterwege kon blijven.

Het betoog van appellante slaagt niet.

2.7. Dit betekent dat verweerder de beslissing waarbij aan appellante een bindend negatief studieadvies is gegeven terecht in stand heeft gelaten.

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/065
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	9 september 2015
Partijen	:	Appellant en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	algemeen verbindend voorschrift bekostigde student hardheidsclausule instellingscollegegeld, kennelijk onredelijk onderzoeksdeel rijksbijdrage
Artikelen	:	WHW: artikel 7.46, leden 2, 3 en 5 Inschrijvingsbesluit: artikel 2.4
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2. Een door het desbetreffende instellingsbestuur krachtens artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW, vastgestelde regeling, waarvan de krachtens artikel 7.46, tweede lid, door dat bestuur vastgestelde hoogte van het instellingscollegegeld deel uitmaakt, zoals in dit geval het Inschrijvingsbesluit, is een algemeen verbindend voorschrift. Ingevolge artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht, kan tegen een besluit inhoudende een algemeen verbindend voorschrift geen beroep worden ingesteld. In het kader van het beroep tegen een individueel besluit beperkt de rechterlijke toetsing van een dergelijk voorschrift zich tot de vraag of het in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel, of dat toepassing ervan in het voorliggende concrete geval kennelijk onredelijk is. Het is aan het regelgevend bevoegd gezag, in dit geval verweerder, om de verschillende belangen die bij het nemen van een besluit inhoudende een algemeen verbindende voorschrift betrokken zijn, tegen elkaar af te wegen. De rechter heeft daarbij niet tot taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen moet worden toegekend naar eigen inzicht vast te stellen en heeft ook overigens daarbij terughoudendheid te betrachten. 2.3. Appellant betoogt dat voor de hoogte van het vastgestelde collegegeld iedere redelijke grond ontbreekt, nu het collegegeld – in ieder geval voor hem, omdat hij co schappen loopt en weinig onderwijs volgt – niet in verhouding staat tot de kosten van zijn opleiding. De hoogte van het bedrag kan uitsluitend worden gerechtvaardigd door die kosten. Verweerder heeft, mede gelet hierop, onvoldoende gemotiveerd hoe het bedrag is berekend. Volgens appellant mag hem niet meer in rekening worden gebracht dan nodig is om de kosten van zijn studie te dekken. 2.3.1. Een verplichting om bij de vaststelling van het instellingscollegegeld een (directe) koppeling aan te brengen tussen de hoogte van het instellingscollegegeld en de bekostiging van een opleiding, bestaat niet. Niettemin – zo heeft verweerder toegelicht – is bij de berekening en vaststelling van het instellingscollegegeld aansluiting gezocht bij de rijksbijdrage voor een bekostigde student. Voorts heeft verweerder toegelicht op welke wijze de door hem gemaakte berekening van de rijksbijdrage tot stand is gekomen en welke rol het onderzoeksdeel daarbij heeft gespeeld. Tevens zijn stukken met betrekking daartoe overgelegd. In het licht van deze motivering en hetgeen in 2.2 is overwogen, biedt het betoog van appellant geen grond voor het oordeel dat verweerder de totstandkoming van het tarief ondeugdelijk heeft gemotiveerd. Met verweerder wordt geoordeeld dat de omstandigheden van appellant verweerder niet noopten tot toepassing van de hardheidsclausule. Daarbij is in aanmerking genomen dat verweerder niet gehouden is binnen dezelfde studie voor de hoogte van het collegegeld te differentiëren al naar gelang de kosten die een student in een specifieke fase van die studie voor verweerder meebrengt. Het

betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 september 2014 heeft het College van Bestuur van de Universiteit van Amsterdam aan appellant meegedeeld dat hij voor zijn opleiding Geneeskunde voor het studiejaar 2014-2015 een bedrag van € 20.000,- aan instellingscollegegeld verschuldigd is.

Bij beslissing van 21 januari 2015, verzonden op 26 januari 2015, heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar onder verwijzing naar het advies van de Geschillenadviescommissie Studentenbezwaren van 14 januari 2015 ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief van 4 maart 2015 bij het College beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 28 augustus 2015, waar appellant, bijgestaan door mr. J. de Vet, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. E.L.C.M. Rijnders, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, als bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede, derde of zesde lid, en niet is ingeschreven voor een onderwijseenheid bij de Open Universiteit, het instellingscollegegeld verschuldigd.
Ingevolge het tweede lid wordt de hoogte van het instellingscollegegeld door het instellingsbestuur vastgesteld. Het instellingsbestuur kan per opleiding of groep van opleidingen of per groep of groepen studenten een verschillend instellingscollegegeld vaststellen.
Ingevolge het derde lid bedraagt het instellingscollegegeld, onverminderd artikel 7.3c, vierde lid, ten minste het volledige wettelijk collegegeld, bedoeld in artikel 7.45, eerste lid.
Ingevolge het vijfde lid stelt het instellingsbestuur regels vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel.
Verweerder heeft krachtens voormeld vijfde lid het Inschrijvingsbesluit Universiteit van Amsterdam 2014-2015 (hierna: het Inschrijvingsbesluit) vastgesteld.
In artikel 2.4 van het Inschrijvingsbesluit is bepaald dat het instellingscollegegeld bij inschrijving als student voor het studiejaar 2014-2015 voor een masteropleiding Geneeskunde € 20.000,- bedraagt.

2.2. Een door het desbetreffende instellingsbestuur krachtens artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW, vastgestelde regeling, waarvan de krachtens artikel 7.46, tweede lid, door dat bestuur vastgestelde hoogte van het instellingscollegegeld deel uitmaakt, zoals in dit geval het Inschrijvingsbesluit, is een algemeen verbindend voorschrift. Ingevolge artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht, kan tegen een besluit inhoudende een algemeen verbindend voorschrift geen beroep worden ingesteld. In het kader van het beroep tegen een individueel besluit beperkt de rechterlijke toetsing van een dergelijk voorschrift zich tot de vraag of het in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel, of dat toepassing ervan in het voorliggende concrete geval kennelijk onredelijk is. Het is aan het regelgevend bevoegd gezag, in dit geval verweerder, om de verschillende belangen die bij het nemen van een besluit inhoudende een algemeen verbindende voorschrift betrokken zijn, tegen elkaar af te wegen. De rechter heeft daarbij niet tot taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen moet worden toegekend naar eigen inzicht vast te stellen en heeft ook overigens daarbij terughoudendheid te betrachten.

2.3. Appellant betoogt dat voor de hoogte van het vastgestelde collegegeld iedere redelijke grond ontbreekt, nu het collegegeld – in ieder geval voor hem, omdat hij co-schappen loopt en weinig onderwijs volgt – niet in verhouding staat tot de kosten van zijn opleiding. De hoogte van het bedrag kan uitsluitend worden gerechtvaardigd door die kosten. Verweerder heeft, mede gelet hierop, onvoldoende gemotiveerd hoe het bedrag is berekend. Volgens appellant mag hem niet meer in rekening worden gebracht dan nodig is om de kosten van zijn studie te dekken.

2.3.1. Een verplichting om bij de vaststelling van het instellingscollegegeld een (directe) koppeling aan te brengen tussen de hoogte van het instellingscollegegeld en de bekostiging van een opleiding, bestaat niet. Niettemin – zo heeft verweerder toegelicht – is bij de berekening en vaststelling van het instellingscollegegeld aansluiting gezocht bij de rijksbijdrage voor een bekostigde student. Voorts heeft verweerder toegelicht op welke wijze de door hem gemaakte berekening van de rijksbijdrage tot stand is gekomen en welke rol het onderzoeksdeel daarbij heeft gespeeld. Tevens zijn stukken met betrekking daartoe overgelegd. In het licht van deze motivering en hetgeen in 2.2 is overwogen, biedt het betoog van appellant geen grond voor het oordeel dat verweerder de totstandkoming van het tarief ondeugdelijk heeft gemotiveerd. Met verweerder wordt geoordeeld dat de omstandigheden van appellant verweerder niet noopten tot toepassing van de hardheidsclausule. Daarbij is in aanmerking genomen dat verweerder niet gehouden is binnen dezelfde studie voor de hoogte van het collegegeld te differentiëren al naar gelang de kosten die een student in een specifieke fase van die studie voor verweerder meebrengt. Het betoog faalt.

2.4. De na bezwaar gehandhaafde beslissing van 18 september 2014 kan de rechterlijke toetsing doorstaan. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College,

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/068
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Kleijn en Verheij
Datum uitspraak	:	28 augustus 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband ongeschikt persoonlijke omstandigheden studieadviseur
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Het College is van oordeel dat verweerder in de bestreden beslissing, weergegeven in 2.2, deugdelijk heeft gemotiveerd waarom het bnsa in stand wordt gelaten. Voorts is niet aannemelijk geworden dat er een verdergaand causaal verband tussen zijn psychische problemen en studieresultaten bestaat dan verweerder en de examencommissie reeds hebben aangenomen. De rol van de studieadviseur na de aanrijding, op wiens advies appellant blokken 7 en 8 heeft gevolgd, en een stijgende lijn in de studieresultaten van appellant, wat daarvan ook zij, noopten verweerder niet tot een andere beslissing. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 21 augustus 2014 heeft de examencommissie van de Erasmus School of Law namens de decaan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: bnsa) voor de opleiding Fiscaal recht gegeven.

Bij beslissing van 27 november 2014 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 juli 2015, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door S. El Ghafour LLM, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Tevens is verschenen mr. B.A. Salverda, vicevoorzitter van de examencommissie.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen,

binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

2.2. De examencommissie heeft appellant een bnsa gegeven omdat hij in het studiejaar 2013-2014 slechts 30 van de vereiste 60 studiepunten heeft behaald en de door appellant aangevoerde persoonlijke omstandigheden niet zwaarwegend genoeg zijn om van de norm af te wijken. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten. Hierbij heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat met het buiten beschouwing laten van de studieresultaten kort na de aanrijding van appellant door een auto genoeg rekening is gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden. Het beroep van appellant op de Regeling Compensatoir toetsen en voortgangsvereiste bachelor 2 en 3 slaagt niet omdat de daarin opgenomen regeling niet voor voltijdstudenten als appellant geldt, maar voor deeltijdstudenten. Verweerder heeft zich ter zitting van het College voorts op het standpunt gesteld dat indien deze regeling op appellant van toepassing zou zijn, hij slechts 37,5 van de dan vereiste 45 studiepunten heeft behaald, terwijl voorts niet, althans onvoldoende, is komen vast te staan dat de persoonlijke omstandigheden doorslaggevend zijn geweest voor het niet halen van de norm.

2.3. Appellant voert aan dat verweerder de door hem als oorzaak van zijn onvoldoende studieresultaten aangevoerde persoonlijke omstandigheden - psychische problemen als gevolg van het overlijden van een familielid en voormelde aanrijding - ten onrechte niet als zwaarwegend genoeg heeft beoordeeld. Hiertoe voert hij aan dat verweerder ondeugdelijk heeft gemotiveerd waarom hij niet geschikt is voor de opleiding Fiscaal recht. Hij wijst erop dat verweerder in de bestreden beslissing niet is ingegaan op de rol die zijn studieadviseur heeft gespeeld en dat zijn resultaten een stijgende lijn laten zien.

2.3.1. Het College is van oordeel dat verweerder in de bestreden beslissing, weergegeven in 2.2, deugdelijk heeft gemotiveerd waarom het bnsa in stand wordt gelaten. Voorts is niet aannemelijk geworden dat er een verdergaand causaal verband tussen zijn psychische problemen en studieresultaten bestaat dan verweerder en de examencommissie reeds hebben aangenomen. De rol van de studieadviseur na de aanrijding, op wiens advies appellant blokken 7 en 8 heeft gevolgd, en een stijgende lijn in de studieresultaten van appellant, wat daarvan ook zij, noopten verweerder niet tot een andere beslissing.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/069
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	31 juli 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	afwijzing begeleiding beoordeling bindend negatief studieadvies BNSA BSA-norm causaal verband examinator herkansingsmogelijkheid kwalitatieve eis praktijkbegeleider studieadvies
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Het College merkt op dat de beslissing appellant voor praktijk 1.4 te examineren en te beoordelen moet worden onderscheiden van de beslissing appellant een bindend negatief studieadvies te geven. Blijkens de beslissing van het CBE is het CBE er vanuit gegaan dat het beroep van appellant bij het CBE slechts de beslissing tot het geven van een bindend negatief studieadvies betreft. Het College stelt vast dat, hoewel door appellant in het beroepschrift bij het CBE ook wordt ingegaan op de gang van zaken bij de beoordeling van praktijk 1.4, appellant tegen die beoordeling als zodanig geen beroep heeft ingesteld. Dat heeft gevolgen voor de reikwijdte van hetgeen het CBE in het kader van het beroep tegen het bindend negatief studieadvies over de gang van zaken bij de beoordeling van praktijk 1.4 moest betrekken. Het College stelt vast dat bij de beoordeling van praktijk 1.4 twee examinatoren waren betrokken en dat de beoordeling na overleg met de praktijkbegeleider is vastgesteld. Anders dan appellant meent, is de praktijkbegeleider geen examinator. Voorts volgt uit de beslissing over een klacht van appellant dat de begeleiding bij mevr. Michon zou blijven en dat de toe te voegen tweede examinator geen rol heeft in de begeleiding. Dat zou zijn toegezegd dat deze examinator wel zou begeleiden, is niet aannemelijk gemaakt. Ook uit de door appellant overgelegde mails is in geen enkel opzicht af te leiden dat appellant van die tweede examinator een rol in de begeleiding verwachtte. In het kader van het beroep tegen het bindend negatief studieadvies heeft het CBE, nu tegen de beoordeling van praktijk 1.4 geen beroep is ingesteld, terecht overwogen dat appellant aannemelijk moest maken dat de begeleiding bij praktijk 1.4 zo onvoldoende is geweest dat de gegeven beoordeling voor praktijk 1.4 niet aan de beslissing tot het geven van een bindend negatief studieadvies ten grondslag mocht worden gelegd. Dit geldt temeer nu het hier een herkansing betrof en appellant voordat de beoordeling is vastgesteld niet over onvoldoende begeleiding heeft geklaagd. In de beslissing van 23 januari 2015 heeft het CBE overwogen dat de beoordelingen van de docenten van de Hogeschool Inholland en de praktijkbegeleider overeen komen en dat zij dezelfde plus- en minpunten zien. Hiermee heeft het CBE naar oordeel van het College voldoende gemotiveerd waarom hetgeen appellant heeft aangevoerd over de inhoud van de beoordeling niet kan slagen. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat het CBE zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat bij het opstellen van de beoordeling aan de formele voorschriften is voldaan. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool Inholland (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 7 november 2014 heeft de directeur van het Domein Onderwijs, Leren en Levensbeschouwing (hierna: de directeur) aan appellant wederom een bindend negatief studieadvies gegeven voor de tweedegraads lerarenopleiding Wiskunde.

Bij beslissing van 23 januari 2015, verzonden op 9 maart 2015, heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 17 juli 2015, waar appellant, bijgestaan door mr. N.J.F. Snoek, advocaat te Amstelveen, en het CBE, vertegenwoordigd door zijn secretaris mr. F. Donner, zijn verschenen. Namens de opleiding was N.I. Michon aanwezig.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

2.2. Appellant heeft, nadat hem op 23 juli 2014 een bindend negatief studieadvies was gegeven, bij brief van 29 augustus 2014 in september en oktober 2014 een herkansingsmogelijkheid voor het vak praktijk 1.4 gekregen om alsnog aan de kwalitatieve eis van de BSA-norm te voldoen. Hij heeft een onvoldoende gehaald.

2.3. Appellant voert aan dat de beoordeling van het vak praktijk 1.4 met onvoldoende waarborgen omkleed tot stand is gekomen. Daartoe voert hij aan dat hij onvoldoende begeleiding heeft gekregen van de begeleidster van de Hogeschool Inholland. Pas in de vierde stageweek werd hem duidelijk dat zijn interpersoonlijke vaardigheden verbetering behoefden en daardoor had hij nog slechts drie weken om daaraan te werken. Voorts bestond de feedback van de begeleidster slechts uit verwijzingen naar de praktijkgids. Pas op de dag van de beoordeling op 24 oktober 2014 was hem bekend wie de toegekende tweede docent zou zijn, zodat hij begeleiding van deze docent heeft moeten ontberen. Het CBE heeft volgens appellant ten onrechte overwogen dat hij een causaal verband moet aantonen tussen het krijgen van onvoldoende begeleiding en het halen van een onvoldoende voor het vak.

Voorts voert appellant aan dat het CBE ten onrechte niet is ingegaan op hetgeen hij over de inhoud van de beoordeling heeft aangevoerd. De praktijkbegeleider heeft volgens appellant geen onvoldoende gegeven. In een overgelegde verklaring van de praktijkbegeleider staat dat hij geen beoordeling heeft kunnen geven en dat de Hogeschool Inholland de stage heeft afgekeurd.

2.4. Het College merkt op dat de beslissing appellant voor praktijk 1.4 te examineren en te beoordelen moet worden onderscheiden van de beslissing appellant een bindend negatief studieadvies te geven. Blijkens de beslissing van het CBE is het CBE er vanuit gegaan dat het beroep van appellant bij het CBE slechts de beslissing tot het geven van een bindend negatief studieadvies betreft. Het College stelt vast dat, hoewel door appellant in het beroepschrift bij het CBE ook wordt ingegaan op de gang van zaken bij de beoordeling van praktijk 1.4, appellant tegen die beoordeling als zodanig geen beroep heeft ingesteld. Dat heeft gevolgen voor de reikwijdte van hetgeen het CBE in het kader van het beroep tegen het bindend negatief studieadvies over de gang van zaken bij de beoordeling van praktijk 1.4 moest betrekken. Het College stelt vast dat bij de beoordeling van praktijk 1.4 twee examinatoren waren betrokken en dat de beoordeling na overleg met de praktijkbegeleider is vastgesteld. Anders dan appellant meent, is de praktijkbegeleider geen examinator. Voorts volgt uit de beslissing over een klacht van appellant dat de begeleiding bij mevr. Michon zou blijven en dat de toe te voegen tweede examinator geen rol heeft in de begeleiding. Dat zou zijn toegezegd dat deze examinator wel zou begeleiden, is niet aannemelijk gemaakt. Ook uit de door appellant overgelegde mails is in geen enkel opzicht af te leiden dat appellant van die tweede examinator een rol in de begeleiding verwachtte. In het kader van het beroep tegen het bindend negatief studieadvies heeft het CBE, nu tegen de beoordeling van praktijk 1.4 geen beroep is ingesteld, terecht overwogen dat appellant aannemelijk moest maken dat de begeleiding bij praktijk 1.4 zo onvoldoende is geweest dat de gegeven beoordeling voor praktijk 1.4 niet aan de beslissing tot het geven van een bindend negatief studieadvies ten grondslag mocht worden gelegd. Dit geldt temeer nu het hier een herkansing betrof en appellant voordat de beoordeling is vastgesteld niet over onvoldoende begeleiding heeft geklaagd.

In de beslissing van 23 januari 2015 heeft het CBE overwogen dat de beoordelingen van de docenten van de Hogeschool Inholland en de praktijkbegeleider overeen komen en dat zij dezelfde plus- en minpunten zien. Hiermee heeft het CBE naar oordeel van het College voldoende gemotiveerd waarom hetgeen appellant heeft aangevoerd over de inhoud van de beoordeling niet kan slagen. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat het CBE zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat bij het opstellen van de beoordeling aan de formele voorschriften is voldaan.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/070.2
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	31 juli 2015
Partij	:	opposante
Trefwoorden	:	aangetekende verzending bewijsrisico kennelijk niet-ontvankelijk poststempel verzet
Artikelen	:	Awb: artikel 8:55
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Opposante betoogt dat zij niet in verzuim is geweest, omdat zij de brief tijdig ter post heeft bezorgd. Zij stelt dat PostNL heeft verklaard dat het mogelijk is dat de brief bij PostNL is kwijtgeraakt en pas na het terugvinden van een poststempel is voorzien. Hiermee heeft opposante haar stelling dat zij het beroepschrift tijdig ter post heeft bezorgd niet genoegzaam aannemelijk gemaakt. De mogelijkheid dat de brief bij PostNL is kwijtgeraakt, betekent niet dat de brief ook kwijtgeraakt is. De enkele verklaring dat de brief tijdig ter post is bezorgd, maakt die tijdige terpostbezorging niet aannemelijk. Opposante had door aangetekende verzending het bewijsrisico kunnen uitsluiten, maar ter zitting is namens haar verklaard dat van een aangetekende verzending bewust is afgezien. 2.6. Het verzet is ongegrond

Uitspraak op het verzet (artikel 8:55 van de Algemene wet bestuursrecht) van:

[Naam], wonende te [woonplaats]
opposante.

1. Procesverloop

Bij uitspraak van 30 april 2015, in zaak nr. 2015/070, heeft het College na vereenvoudigde behandeling het beroep van opposante niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze uitspraak heeft opposante verzet gedaan.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het verzet ter zitting behandeld op 17 juli 2015, waar opposante, bijgestaan door R. Ali, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In de uitspraak, waarvan verzet, is het beroep kennelijk niet-ontvankelijk verklaard, omdat het beroepschrift niet binnen de daarvoor gestelde termijn is ingediend en er geen redenen zijn, op grond waarvan redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat opposante in verzuim is geweest.

2.2. In verzet, als bedoeld in artikel 8:55 van de Algemene wet bestuursrecht, staat uitsluitend ter beoordeling of het College terecht tot kennelijke niet-ontvankelijkverklaring van het door opposante ingestelde beroep heeft beslist.

2.3. Voor verzending per post geldt dat een beroepschrift tijdig is ingediend, indien het voor het einde van de termijn ter post is bezorgd, mits het niet later dan een week na afloop van de termijn is ontvangen. Het is aan de afzender om aannemelijk te maken dat het stuk tijdig is verzonden. Ten bewijze van een tijdige verzending kan dienen een bewijs van aangetekende verzending dan wel het poststempel.

2.4. Blijkens het poststempel op de enveloppe is het beroepschrift op 4 maart 2015 ter post bezorgd. Nu de termijn voor het instellen van beroep afliep op 18 februari 2015, is het beroep niet ingesteld binnen de daarvoor geldende termijn.

2.5. Opposante betoogt dat zij niet in verzuim is geweest, omdat zij de brief tijdig ter post heeft bezorgd. Zij stelt dat PostNL heeft verklaard dat het mogelijk is dat de brief bij PostNL is kwijtgeraakt en pas na het terugvinden van een poststempel is voorzien. Hiermee heeft opposante haar stelling dat zij het beroepschrift tijdig ter post heeft bezorgd niet genoegzaam aannemelijk gemaakt. De mogelijkheid dat de brief bij PostNL is kwijtgeraakt, betekent niet dat de brief ook kwijtgeraakt is. De enkele verklaring dat de brief tijdig ter post is bezorgd, maakt die tijdige terpostbezorging niet aannemelijk. Opposante had door aangetekende verzending het bewijsrisico kunnen uitsluiten, maar ter zitting is namens haar verklaard dat van een aangetekende verzending bewust is afgezien.

2.6. Het verzet is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het verzet ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/071
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	25 september 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	advies bindend negatief studieadvies BNSA gezondheidsproblemen minimumvoortgangsnorm persoonlijke omstandigheden propedeuse studentendecaan voortgangsnorm ziekte
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 13, lid 1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de directeur hem een BNSA heeft mogen geven. Daartoe voert hij aan dat hij de door hem ervaren hinder tijdig heeft gemeld bij een decaan, doch deze dit niet tijdig heeft doorgegeven. Voorts stelt hij dat hij ook economische vakken heeft gehaald. 2.4. In het verweerschrift heeft het CBE vermeld dat appellant in 2012 en 2013 wegens zijn gezondheidsproblemen reeds een extra termijn heeft gekregen om aan de BNSA-norm te voldoen. Gelet hierop en op de omstandigheid dat voor de propedeusevakken die appellant niet heeft behaald in drieënhalf jaar vele toetsmomenten zijn geweest, is het College van oordeel dat het CBE terecht heeft overwogen dat de persoonlijke omstandigheden van appellant zich niet tegen het geven van een BNSA verzetten en dat de directeur en de examencommissie zich in redelijkheid op het standpunt hebben kunnen stellen dat er geen vertrouwen meer in bestaat dat appellant de opleiding binnen een redelijke termijn zal kunnen voltooien. Uit de stukken blijkt dat de studentendecaan op 18 september 2014 een advies en op verzoek van het CBE nog een nader advies heeft uitgebracht en dat deze adviezen, waarmee het gegeven BNSA niet in strijd is, door het CBE in zijn beoordeling zijn betrokken. Derhalve is, zo al de studentendecaan ten onrechte de persoonlijke omstandigheden niet aan de opleiding had doorgegeven, dit gebrek vóór de beslissing van het CBE hersteld. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool Inholland (hierna: het CBE), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 17 juli 2014 heeft de directeur van het Domein Management, Finance en Recht (MFR) appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven.

Bij beslissing van 14 november 2014 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 9 september 2015, waar appellant, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Tevens was drs. N. Donker, manager van de Economische opleiding te Diemen, aanwezig.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 13, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling van de Hogeschool Inholland Bacheloropleidingen 2012-2013 wordt, indien de student aan een bacheloropleiding niet tijdig heeft voldaan aan de voor hem geldende minimumvoortgangsnorm, aan het studieadvies, bedoeld in artikel 12, een afwijzing verbonden, tenzij diens persoonlijke omstandigheden, zoals bedoeld in artikel 17 zich daartegen verzetten.

Ingevolge artikel 17, vijfde lid, voor zover thans van belang, worden ziekte en lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van de student als persoonlijke omstandigheden in de zin van dit artikel aangemerkt.

2.2. De directeur heeft aan de beslissing van 17 juli 2014 ten grondslag gelegd dat appellant sinds zijn start met de opleiding Management, Economie en Recht in februari 2011 slechts 53 van de 60 punten van de propedeuse heeft behaald. Het CBE heeft overwogen dat niet aannemelijk is geworden dat de ernst van de hinder die appellant ondervindt als gevolg van een oogziekte zodanig is dat dit kan verklaren dat appellant na drieënhalf jaar studie de propedeuse nog niet heeft behaald. Hierbij is van belang dat de directeur heeft toegelicht dat appellant met name voor de economische vakken onvoldoendes haalt, hij moeite heeft met die vakken en dat dat niet wordt verklaard door de hinder die hij ondervindt van zijn oogziekte.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de directeur hem een BNSA heeft mogen geven. Daartoe voert hij aan dat hij de door hem ervaren hinder tijdig heeft gemeld bij een decaan, doch deze dit niet tijdig heeft doorgegeven. Voorts stelt hij dat hij ook economische vakken heeft gehaald.

2.4. In het verweerschrift heeft het CBE vermeld dat appellant in 2012 en 2013 wegens zijn gezondheidsproblemen reeds een extra termijn heeft gekregen om aan de BNSA-norm te voldoen. Gelet hierop en op de omstandigheid dat voor de propedeusevakken die appellant niet heeft behaald in drieënhalf jaar vele toetsmomenten zijn geweest, is het College van oordeel dat het CBE terecht heeft overwogen dat de persoonlijke omstandigheden van appellant zich niet tegen het geven van een BNSA verzetten en dat de directeur en de examencommissie zich in redelijkheid op het standpunt hebben kunnen stellen dat er geen vertrouwen meer in bestaat dat appellant de opleiding binnen een redelijke termijn zal kunnen voltooien. Uit de stukken blijkt dat de studentendecaan op 18 september 2014 een advies en op verzoek van het CBE nog een nader advies heeft uitgebracht en dat deze adviezen, waarmee het gegeven BNSA niet in strijd is, door

het CBE in zijn beoordeling zijn betrokken. Derhalve is, zo al de studentendecaan ten onrechte de persoonlijke omstandigheden niet aan de opleiding had doorgegeven, dit gebrek vóór de beslissing van het CBE hersteld.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/073
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Troostwijk en Kleijn
Datum uitspraak	:	9 oktober 2015
Partijen	:	Appellante en Stenden Hogeschool
Trefwoorden	:	bindend afwijzend studieadvies BNSA mbo-aanlooproute niet-ontvankelijk onzorgvuldig rechtsmiddelenclausule termijnoverschrijding terugwerkende kracht toelating toelatingscommissie verkorte opleiding vooropleiding
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	Het aldus in beroep aangevoerde leidt niet tot het oordeel dat verweerder het door appellante gemaakte bezwaar ten onrechte ongegrond heeft verklaard. Niet valt in te zien dat de vooropleidingseisen voor de verkorte variant van de opleiding Leraar basisonderwijs niet mochten worden gewijzigd. Hiermee wordt, anders dan appellante betoogt, niet met terugwerkende kracht de mbo-aanlooproute ongeldig verklaard. Tot het studiejaar 2013-2014 gaf de aanlooproute immers wel toegang tot de verkorte opleiding, waarvan appellante ook gebruik heeft gemaakt. Hetgeen appellante heeft aangevoerd over de zorgvuldigheid van de wijziging van de vooropleidingseisen, leidt er voorts niet toe dat verweerder tot een andere beslissing had dienen te komen

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Stenden Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 14 november 2014 heeft de toelatingscommissie van de hogeschool een verzoek van appellante om haar toe te laten tot de verkorte variant van de opleiding Leraar Basisonderwijs afgewezen.

Bij beslissing van 29 januari 2015 heeft verweerder het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 juli 2015, waar appellante, vertegenwoordigd door haar moeder, en verweerder, vertegenwoordigd door W. Brussee, advocaat te Den Haag, zijn verschenen.

2. Overwegingen

5.22. Verweerder heeft zich primair op het standpunt gesteld dat het beroep niet-ontvankelijk dient te worden verklaard. Hiertoe voert hij aan dat niet is gebleken dat de moeder van appellante gemachtigd is appellante in deze procedure te vertegenwoordigen. Verder voert hij aan dat de moeder van appellante niet tijdig bezwaar heeft gemaakt tegen de beslissing van

14 november 2014.

Dit betoog faalt. Appellante heeft bij brief aan het College van 27 maart 2015 haar moeder gemachtigd haar in deze zaak te vertegenwoordigen. Voorts is in de beslissing van de toelatingscommissie van 14 november 2014 geen rechtsmiddelenclausule vermeld. Het College is van oordeel dat in dit geval een eventuele termijnoverschrijding daarom verschoonbaar moet worden geacht, zodat ook hierin geen grond is gelegen om het beroep niet-ontvankelijk te verklaren.

5.23. Appellante heeft in 2010 binnen het middelbaar beroepsonderwijs (hierna: mbo) met goed gevolg een opleiding behaald ter voorbereiding op de verkorte variant van de Pedagogische academie voor het basisonderwijs (hierna: Pabo verkort), de zogenoemde mbo-aanlooproute. In het studiejaar 2010-2011 is appellante begonnen met de Pabo verkort in de vestiging Assen van de hogeschool. Deze opleiding heeft zij na dit studiejaar niet gecontinueerd. In het studiejaar 2012-2013 heeft appellante zich ingeschreven voor de Pabo verkort in de vestiging Leeuwarden aan de hogeschool. Aan het einde van dit studiejaar heeft zij een bindend afwijzend studieadvies gekregen.

5.24. Aan de beslissing van 29 januari 2015 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat sinds het studiejaar 2013-2014 geen studenten meer tot de verkorte opleiding worden toegelaten die als hoogste vooropleiding de mbo-aanlooproute hebben. Vanaf dat studiejaar is hiervoor een vooropleiding op het niveau van het hoger beroepsonderwijs of het wetenschappelijk onderwijs vereist. Op basis van de haar vooropleiding zou appellante, mits het haar gegeven bindend afwijzend studieadvies wordt ingetrokken, zich wel voor de reguliere vierjarige opleiding kunnen inschrijven, aldus verweerder.

5.25. Appellante betoogt dat verweerder door haar niet toe te laten tot de verkorte opleiding, in wezen het door haar in 2010 certificaat voor de mbo-aanlooproute met terugwerkende kracht ongeldig heeft verklaard. Voorts betoogt zij dat de hogeschool wat betreft de wijziging van de vooropleidingseisen onzorgvuldig heeft gehandeld, nu zij ten onrechte niet eerder, zoals bijvoorbeeld ten tijde van het bindend afwijzend studieadvies in 2013, op de hoogte is gesteld van deze wijziging van deze eisen.

5.26. Het aldus in beroep aangevoerde leidt niet tot het oordeel dat verweerder het door appellante gemaakte bezwaar ten onrechte ongegrond heeft verklaard. Niet valt in te zien dat de vooropleidingseisen voor de verkorte variant van de opleiding Leraar basisonderwijs niet mochten worden gewijzigd. Hiermee wordt, anders dan appellante betoogt, niet met terugwerkende kracht de mbo-aanlooproute ongeldig verklaard. Tot het studiejaar 2013-2014 gaf de aanlooproute immers wel toegang tot de verkorte opleiding, waarvan appellante ook gebruik heeft gemaakt. Hetgeen appellante heeft aangevoerd over de zorgvuldigheid van de wijziging van de vooropleidingseisen, leidt er voorts niet toe dat verweerder tot een andere beslissing had dienen te komen.

5.27. Het beroep is ongegrond.

5.28. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/076
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	21 augustus 2015
Partijen	:	Appellant en Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	betalingsmachtiging bijzondere omstandigheden persoonlijke omstandigheden collegegeld disproportioneel gelijkheidsbeginsel hardheidsclausule herinneringen herziening inschrijfvereisten kenbare motivering minderjarig privacy studiekeuzecheck studiekeuzefaciliteit toelatingsvoorwaarden verificatie weigering tot inschrijving
Artikelen	:	WHW: artikel 7.33, lid 1 WHW: artikel 7.37, lid 2 Awb: artikel 7:4, zesde lid Awb: artikel 7:13, lid 4 Awb: artikel 8:29 Reglement inschrijving en voorbereiding: artikel 1.4.6 Reglement inschrijving en voorbereiding: artikel 1.5
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Appellant heeft op 22 maart 2014 een inschrijfverzoek ingediend voor de Lerarenopleiding Engels en aangegeven per 1 september 2014 te willen starten. Bij brief van 28 maart 2014 is aan appellant meegedeeld aan welke toelatingsvoorwaarden hij vóór 1 september 2014 diende te voldoen om zijn inschrijving voor de opleiding te voltooien, waaronder het regelen van de betaling van het collegegeld via Studielink. Vast staat dat appellant niet eerder dan op 30 augustus 2014 de betaalgegevens in Studielink heeft ingevoerd. Daarbij heeft hij te kennen gegeven dat zijn moeder het collegegeld voor hem zou betalen, omdat hij op dat moment nog minderjarig was. Op diezelfde dag is aan appellant een e-mailbericht verzonden om een digitale betalingsmachtiging te laten bevestigen. Dit is niet vóór 1 september 2014 gebeurd. Met het college van bestuur is het College van oordeel dat het op de weg van appellant en zijn moeder lag om ervoor te zorgen dat de digitale betalingsmachtiging tijdig bevestigd zou worden. Dat zijn moeder, die het collegegeld voor appellant zou betalen, zich vanaf half juli tot halverwege september 2014 in het buitenland bevond, biedt geen grond voor het oordeel dat het niet mogelijk was de betaling van het collegegeld tijdig te regelen, dat de gevolgen voor hem daarom onaanvaardbaar zijn en toepassing had moeten worden gegeven aan de hardheidsclausule. Daartoe wordt in aanmerking genomen dat hij ver vóór 1 september, ook al vóór half juli 2014 er op is gewezen dat het collegegeld vóór 1 september 2014 voldaan diende te zijn, te weten in de brief van 28 maart 2014 en latere herinneringsberichten van 4 juli 2014 en 5, 15, 22 en 25 augustus 2014 op zowel zijn hogeschoolaccount als zijn privé e-mailadres. De stelling van appellant dat hij eerst wilde voldoen aan de andere vereisten van inschrijving, waaronder de verificatie van zijn toegangsdiploma, biedt geen grond voor een ander oordeel. Voor de betaling van het collegegeld is niet vereist dat eerst wordt voldaan aan de overige inschrijfvereisten. Als zijn moeder geen digitale

kennis heeft had er voor moeten worden zorggedragen dat aan het inschrijvingsvereiste met betrekking tot het collegegeld vóór haar vertrek naar Turkije was voldaan.
Hoewel verweerder in de bestreden beslissing ten onrechte niet op het door appellant tijdig gedane beroep op het gelijkheidsbeginsel niet is ingegaan, kan dit niet tot vernietiging van de bestreden beslissing leiden nu ter zitting is gebleken dat geen sprake is van gelijke gevallen en verweerder in zijn verweerschrift bij de geschillenadviescommissie wel al op dit verschil heeft gewezen. Het College merkt op dat indien een beroep op het gelijkheidsbeginsel wordt gedaan en dat beroep voldoende concreet is, verweerder en dus ook de geschillenadviescommissie dat beroep niet terzijde kunnen schuiven ook niet met een beroep op de privacy van de persoon met wie degene die het beroep doet zich vergelijkt. Verweerder zal kenbaar gemotiveerd moeten aangeven waarom geen sprake is van gelijke gevallen dan wel dat die gelijkheid niet tot herroeping van de bestreden beslissing kan leiden. Zo'n kenbare motivering is op zichzelf verenigbaar met het gegeven dat de privacy in het geding kan zijn. Het College wijst verweerder voorts op artikel 8:29 Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). Tevens kan artikel 7:4, zesde lid, van de Awb in samenhang met artikel 7:13, vierde lid van de Awb dienovereenkomstig worden toegepast. Het door appellant gedane beroep was voldoende concreet nu naam en studentnummer waren vermeld. Tevens was dat beroep ook afdoende onderbouwd in die zin dat het verweerder in staat stelde appellant te vergelijken met dat andere geval. Ter zitting heeft verweerder nogmaals gesteld dat in het andere geval sprake was van erkende bijzondere omstandigheden, terwijl daarvan bij appellant geen sprake is. Het College ziet geen reden te twijfelen aan hetgeen verweerder heeft aangevoerd terwijl voorts het College evenzeer van oordeel is dat bij appellant geen sprake is van bijzondere omstandigheden waarmee verweerder bij de inschrijving rekening had moeten houden.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 oktober 2014 heeft de Directie Dienst Financiën en Studentenregistratie het verzoek van appellant om herziening van de bij beslissing van 9 september 2014 aan hem meegedeelde weigering hem in te schrijven voor de Lerarenopleiding Engels per 1 september 2014 afgewezen.

Bij beslissing van 9 januari 2015 heeft het college van bestuur het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 11 maart 2015, beroep ingesteld. De gronden van beroep zijn aangevuld bij brief van 9 april 2015.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 augustus 2015 waar appellant, bijgestaan door mr. E. Cekic, advocaat te Zaandam, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. J.H. Trimpe en C.C. Serebie, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.33, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), geschiedt de inschrijving overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard.

Ingevolge artikel 7.37, tweede lid, wordt niet tot inschrijving overgegaan dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan.

Ingevolge artikel 1.4.6 van het Reglement inschrijving en voorbereiding (hierna: het reglement) kunnen aanmelders die vanwege bijzondere omstandigheden niet hebben kunnen deelnemen aan de studiekeuzecheck en niet ingeschreven worden een heroverweging van dit besluit aanvragen bij de directeur Financiën en Studentregistratie. Deze beslist daarover binnen uiterlijk 14 schoolwerkdagen.
Onder bijzondere persoonlijke omstandigheden wordt verstaan:
1. ziekte of zwangerschap en bevalling van de betrokkene;
2. bijzondere zwaarwegende familieomstandigheden;
3. lichamelijke, zintuigelijke of andere functiestoornis van de betrokkene;
4. overige zwaarwegende persoonlijke omstandigheden, niet zijnde vakantie en/of verblijf in buitenland in verband met stage.

Ingevolge artikel 1.5, eerste lid, van het Reglement moet aan alle toelatingsvoorwaarden voldaan zijn. Om aan alle voorwaarden te kunnen voldoen, dient de aanmelder zich vóór 1 augustus aangemeld te hebben.

Ingevolge artikel 1.5, zesde lid, onder a, van het Reglement wordt pas tot inschrijving overgegaan, nadat het bewijs is overgelegd dat het collegegeld dan wel het examengeld is voldaan binnen de gestelde termijn.

Ingevolge artikel 1.5, zesde lid, onder b, van het Reglement is bij ontstaan van schulden binnen Hogeschool Rotterdam het beleid dat deze schuld binnen het studiejaar afgelost moet worden. Aanmelders kunnen niet ingeschreven worden indien een openstaande schuld niet is voldaan.

2.2 Het verzoek van appellant om per 1 september 2014 te worden ingeschreven voor de Lerarenopleiding Engels is afgewezen, omdat appellant niet vóór 1 september 2014 aan het collegegeldvereiste heeft voldaan.

2.3 Appellant betoogt dat het college van bestuur heeft miskend dat de gevolgen van de weigering hem alsnog in te schrijven voor de Lerarenopleiding Engels disproportioneel zijn, zodat toepassing had moeten worden gegeven aan de hardheidsclausule neergelegd in artikel 1.4.6 van het Reglement. Hiertoe stelt hij dat hij slechts vanwege een administratief verzuim niet in staat is de opleiding te volgen. Appellant brengt in dit verband naar voren dat zijn moeder de digitale betalingsmachtiging niet voor 1 september 2014 kon bevestigen, omdat zij in verband met het plaatsen van een grafsteen op het graf van zijn overleden vader tot en met half september 2014 in Turkije verbleef. Volgens appellant was zijn moeder niet in staat om vanuit het buitenland de betalingsmachtiging digitaal te bevestigen, omdat zij geen digitale kennis heeft. Voorts stelt hij dat het college van bestuur ten onrechte niet onderkent dat de weigering hem alsnog in te schrijven voor de Lerarenopleiding Engels per 1 september 2014 in strijd met het gelijkheidsbeginsel is genomen. Hiertoe voert hij aan dat een medestudente van hem na een aanvankelijke afwijzing om te worden ingeschreven op grond van administratieve redenen wel alsnog is ingeschreven nadat haar advocaat had gedreigd een kort geding aan te spannen. Volgens appellant had meer onderzoek moeten worden gedaan naar het door hem gestelde gelijke geval en mocht niet volstaan worden met het volgen van het standpunt van de geschillenadviescommissie dat de casus niet bij haar bekend is.

2.3.1 Appellant heeft op 22 maart 2014 een inschrijfverzoek ingediend voor de Lerarenopleiding Engels en aangegeven per 1 september 2014 te willen starten. Bij brief van 28 maart 2014 is aan appellant meegedeeld aan welke toelatingsvoorwaarden hij vóór 1 september 2014 diende te voldoen om zijn inschrijving voor de opleiding te voltooien, waaronder het regelen van de betaling van het collegegeld via Studielink. Vast staat dat appellant niet eerder dan op 30 augustus 2014 de betaalgegevens in Studielink heeft ingevoerd.

Daarbij heeft hij te kennen gegeven dat zijn moeder het collegegeld voor hem zou betalen, omdat hij op dat moment nog minderjarig was. Op diezelfde dag is aan appellant een e-mailbericht verzonden om een digitale betalingsmachtiging te laten bevestigen. Dit is niet vóór 1 september 2014 gebeurd. Met het college van bestuur is het College van oordeel dat het op de weg van appellant en zijn moeder lag om ervoor te zorgen dat de digitale betalingsmachtiging tijdig bevestigd zou worden. Dat zijn moeder, die het collegegeld voor appellant zou betalen, zich vanaf half juli tot halverwege september 2014 in het buitenland bevond, biedt geen grond voor het oordeel dat het niet mogelijk was de betaling van het collegegeld tijdig te regelen, dat de gevolgen voor hem daarom onaanvaardbaar zijn en toepassing had moeten worden gegeven aan de hardheidsclausule. Daartoe wordt in aanmerking genomen dat hij ver vóór 1 september, ook al vóór half juli 2014 er op is gewezen dat het collegegeld vóór 1 september 2014 voldaan diende te zijn, te weten in de brief van 28 maart 2014 en latere herinneringsberichten van 4 juli 2014 en 5, 15, 22 en 25 augustus 2014 op zowel zijn hogeschoolaccount als zijn privé e-mailadres. De stelling van appellant dat hij eerst wilde voldoen aan de andere vereisten van inschrijving, waaronder de verificatie van zijn toegangsdiploma, biedt geen grond voor een ander oordeel. Voor de betaling van het collegegeld is niet vereist dat eerst wordt voldaan aan de overige inschrijfvereisten. Als zijn moeder geen digitale kennis heeft had er voor moeten worden zorggedragen dat aan het inschrijvingsvereiste met betrekking tot het collegegeld vóór haar vertrek naar Turkije was voldaan.

Hoewel verweerder in de bestreden beslissing ten onrechte niet op het door appellant tijdig gedane beroep op het gelijkheidsbeginsel niet is ingegaan, kan dit niet tot vernietiging van de bestreden beslissing leiden nu ter zitting is gebleken dat geen sprake is van gelijke gevallen en verweerder in zijn verweerschrift bij de geschillenadviescommissie wel al op dit verschil heeft gewezen. Het College merkt op dat indien een beroep op het gelijkheidsbeginsel wordt gedaan en dat beroep voldoende concreet is, verweerder en dus ook de geschillenadviescommissie dat beroep niet terzijde kunnen schuiven ook niet met een beroep op de privacy van de persoon met wie degene die het beroep doet zich vergelijkt. Verweerder zal kenbaar gemotiveerd moeten aangeven waarom geen sprake is van gelijke gevallen dan wel dat die gelijkheid niet tot herroeping van de bestreden beslissing kan leiden. Zo'n kenbare motivering is op zichzelf verenigbaar met het gegeven dat de privacy in het geding kan zijn. Het College wijst verweerder voorts op artikel 8:29 Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). Tevens kan artikel 7:4, zesde lid, van de Awb in samenhang met artikel 7:13, vierde lid van de Awb dienovereenkomstig worden toegepast. Het door appellant gedane beroep was voldoende concreet nu naam en studentnummer waren vermeld. Tevens was dat beroep ook afdoende onderbouwd in die zin dat het verweerder in staat stelde appellant te vergelijken met dat andere geval. Ter zitting heeft verweerder nogmaals gesteld dat in het andere geval sprake was van erkende bijzondere omstandigheden, terwijl daarvan bij appellant geen sprake is. Het College ziet geen reden te twijfelen aan hetgeen verweerder heeft aangevoerd terwijl voorts het College evenzeer van oordeel is dat bij appellant geen sprake is van bijzondere omstandigheden waarmee verweerder bij de inschrijving rekening had moeten houden.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/077
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Troostwijk en Kleijn.
Datum uitspraak	:	29 september 2015
Partijen	:	Appellant en de Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband herkansing persoonlijke omstandigheden studentendecaan
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER Culturele en Maatschappelijke Vorming: artikel 7.4, lid 2 OER Culturele en Maatschappelijke Vorming: artikel 7.7, lid 2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Appellant bestrijdt in beroep de conclusie van verweerder dat de examencommissie voldoende rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden. Hiertoe voert hij aan dat hij in het verleden meermalen met kanker is gediagnosticeerd. Tijdens het eerste studiejaar van de opleiding heeft hij hiervoor medicijnen geslikt en is hij tweemaal bestraald. Vanaf maart 2014 waren de behandelingen weliswaar gestopt, maar stelt hij erg angstig te zijn geweest dat de ziekte terug zou komen. Hiervoor heeft hij tussen juli en november 2014 op advies van de studentpsycholoog een Eye Movement Desensitization and Reprocessing (EDMR)-behandeling ondergaan en deze behandeling is goed aangeslagen. Verder voert hij aan dat in oktober 2014 zijn nichtje is overleden en dat hij zich als gevolg daarvan niet heeft kunnen concentreren op de toets Nederlands in die maand. Voorts is de studentendecaan op de hoogte van alle medische problematiek en heeft deze geadviseerd om het bindend negatief studieadvies wederom uit te stellen. 2.5. Het aldus in beroep aangevoerde maakt niet dat verweerder de beslissing van de examencommissie van 9 december 2014 ten onrechte in stand heeft gelaten. Hoewel appellant aan het einde van zijn tweede studiejaar niet voldeed aan de in artikel 7.4 van de OER neergelegde norm, heeft de examencommissie hem een extra mogelijkheid gegeven om de toets Nederlands te behalen. Hiermee heeft appellant in totaal acht keer de gelegenheid gekregen om deze toets met goed gevolg af te leggen. Naar het oordeel van het College is niet aannemelijk geworden dat er causaal verband bestaat tussen de door appellant aangevoerde persoonlijke omstandigheden en het feit dat de toets Nederlands voor hem een struikelblok vormt. Verweerder heeft derhalve terecht geconcludeerd dat deze persoonlijke omstandigheden de examencommissie niet noopten af te zien van het bindend negatief studieadvies.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Haagse Hogeschool, Verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 9 december 2014 heeft de examencommissie van de Academie voor Sociale Professies van de hogeschool appellant een bindend negatief studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 10 februari 2015 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 juli 2015, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. J.I. Stantcheva, advocaat te Den Haag, verweerder vertegenwoordigd door mr. J.J.A.W. Franssen, secretaris bij verweerder, en de voorzitter van de examencommissie W.E. de Boer, zijn verschenen.

2. Overwegingen

5.29. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het vijfde lid wordt van de student die op grond van het derde lid is afgewezen de inschrijving voor de desbetreffende opleiding aan de betrokken instelling beëindigd. De student kan niet opnieuw aan die instelling voor die opleiding worden ingeschreven, tenzij de betrokkene op een later tijdstip verzoekt om te worden ingeschreven voor de desbetreffende opleiding en daarbij ten genoegen van het instellingsbestuur aannemelijk maakt dat hij die opleiding met vrucht zal kunnen volgen.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

In artikel 7.4, tweede lid, van de Onderwijs- en Examenregeling Culturele en Maatschappelijke Vorming van de hogeschool is bepaald dat, voor zover thans van belang, indien de student aan het eind van zijn tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet heeft behaald, aan hem een bindend negatief studieadvies wordt uitgebracht.

In artikel 7.7, tweede lid, is bepaald dat, voor zover thans van belang, een negatief bindend studieadvies alleen kan worden uitgebracht wanneer er rekening is gehouden met persoonlijke omstandigheden voor zover de student tijdig bij de examencommissie hierom heeft verzocht.

5.30. Appellant is vanaf het studiejaar 2012-2013 begonnen aan de opleiding Maatschappelijk Werk & Dienstverlening van de hogeschool. Aan het einde van zijn tweede studiejaar had hij 59 studiepunten en daarmee de propedeuse niet behaald. Appellant had het propedeusevak Nederlands (TOA) niet met goed gevolg afgelegd. De examencommissie heeft het geven van een bindend negatief studieadvies aangehouden en heeft hem vervolgens tot 5 december 2014 in de gelegenheid gesteld om dit vak alsnog te behalen. Op 29 oktober 2014 heeft appellant de toets Nederlands wederom niet met goed gevolg afgelegd.

5.31. Aan de beslissing van 10 februari 2015 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat, samengevat weergegeven, de examencommissie voldoende rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van appellant door hem na het einde van het tweede studiejaar tot 5 december 2014 de gelegenheid te geven de toets Nederlands nog eens te herkansen.

5.32. Appellant bestrijdt in beroep de conclusie van verweerder dat de examencommissie voldoende rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden. Hiertoe voert hij aan dat hij in het verleden meermalen met kanker is gediagnosticeerd. Tijdens het eerste studiejaar van de opleiding heeft hij hiervoor medicijnen geslikt en is hij tweemaal bestraald. Vanaf maart 2014 waren de behandelingen weliswaar gestopt, maar stelt hij erg angstig te zijn geweest dat de ziekte terug zou komen. Hiervoor heeft hij tussen juli en november 2014 op advies van de studentpsycholoog een Eye Movement Desensitization and Reprocessing (EDMR)-behandeling ondergaan en deze behandeling is goed aangeslagen. Verder voert hij aan dat in oktober 2014 zijn nichtje is overleden en dat hij zich als gevolg daarvan niet heeft kunnen concentreren op de toets

Nederlands in die maand. Voorts is de studentendecaan op de hoogte van alle medische problematiek en heeft deze geadviseerd om het bindend negatief studieadvies wederom uit te stellen.

5.33. Het aldus in beroep aangevoerde maakt niet dat verweerder de beslissing van de examencommissie van 9 december 2014 ten onrechte in stand heeft gelaten. Hoewel appellant aan het einde van zijn tweede studiejaar niet voldeed aan de in artikel 7.4 van de OER neergelegde norm, heeft de examencommissie hem een extra mogelijkheid gegeven om de toets Nederlands te behalen. Hiermee heeft appellant in totaal acht keer de gelegenheid gekregen om deze toets met goed gevolg af te leggen. Naar het oordeel van het College is niet aannemelijk geworden dat er causaal verband bestaat tussen de door appellant aangevoerde persoonlijke omstandigheden en het feit dat de toets Nederlands voor hem een struikelblok vormt. Verweerder heeft derhalve terecht geconcludeerd dat deze persoonlijke omstandigheden de examencommissie niet noopten af te zien van het bindend negatief studieadvies.

5.34. Het beroep is ongegrond.

5.35. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/080
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	18 augustus 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	bachelor-master structuur deadline bindend negatief studieadvies geldigheid persoonlijke omstandigheden studieadvies studieresultaten uitstel voortgangsnorm vrijstellingen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1, lid 1 OER: paragraaf 7.1, onder 2 OER: paragraaf 7.3, onder 2 OER: paragraaf 7.5
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Of een student niet geschikt is als bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, van de WHW, is door het instellingsbestuur vertaald in de voortgangsnorm neergelegd in paragraaf 7.3, onder 2, van de OER. Nu appellant sinds zijn overstap naar de bachelor-master structuur per 2 maart 2011 niet meer dan 24 studiepunten heeft behaald heeft het CBE, gelet op hetgeen appellant bij het CBE heeft aangevoerd en met inachtneming van zijn bijzondere omstandigheden niet ten onrechte de beslissing van de examencommissie gehandhaafd dat appellant niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding Geneeskunde. Dat appellant als gevolg van het in september 2012 plaatsgevonden auto-ongeluk tot en met augustus 2014 niet in staat was te studeren en in het studiejaar 2013-2014 sprake was van dezelfde persoonlijke omstandigheid als in het studiejaar 2012-2013 en hij in dat jaar wel uitstel van een bindend negatief studieadvies heeft gekregen, biedt geen grond voor een ander oordeel. Met het CBE is het College van oordeel dat de examencommissie na een eerste maal uitstel van een bindend negatief studieadvies naar een breder perspectief heeft mogen en moeten kijken. Namens de examencommissie is in dit verband toegelicht dat het verlenen van een jaar uitstel is bedoeld om studenten de mogelijkheid te bieden om hun studie toch op de rails te krijgen. Studenten die dat niet voor elkaar krijgen worden niet geschikt geacht om de opleiding voort te zetten. Het CBE heeft met juistheid geoordeeld dat dit ook voor appellant geldt, gelet op zijn langdurige studietraject voorafgaand aan het auto-ongeluk en het feit dat hij in die periode ook al weinig studiepunten had behaald. De examencommissie heeft voorts van belang kunnen achten dat tegen de tijd dat appellant zijn bachelordiploma zou kunnen behalen de vrijstellingen in het eerste en tweede jaar van de opleiding hun geldigheid hebben verloren, omdat enkele vrijstellingen gebaseerd zijn op tentamens die in 2004 zijn behaald. Gelet hierop heeft de examencommissie aannemelijk mogen achten dat appellant niet in staat zal zijn de opleiding Geneeskunde binnen redelijke termijn af te ronden. Daargelaten of de door appellant gestelde omstandigheid dat hij gedurende zijn studietijd gepest is om zijn uiterlijk een persoonlijke omstandigheid als bedoeld in artikel .1 van het Uitvoeringsbesluit van de WHW is, heeft het CBE daarin, in aanmerking genomen hetgeen het CBE verder heeft overwogen, geen reden behoeven te zien te oordelen dat de examencommissie geen gebruik heeft mogen van de bevoegdheid een bindend negatief studieadvies te geven. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna: het CBE),
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 27 augustus 2014 heeft examencommissie Geneeskunde namens de decaan van de opleiding Geneeskunde aan appellant een bindend negatief studieadvies gegeven voor die bacheloropleiding.

Bij beslissing van 6 februari 2015 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 16 maart 2015, beroep ingesteld. De gronden van beroep zijn aangevuld bij brief van 16 april 2015.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 juli 2015 waar appellant, vertegenwoordigd door mr. F. Maleki, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. drs. W.A. Kleinjan, secretaris van het CBE, en namens de examencommissie drs. ir. I.J. Blok zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.
Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.
Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW zijn de persoonlijke omstandigheden bedoeld in de artikelen 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de wet, uitsluitend:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuigelijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
e. het lidmaatschap, daaronder begrepen het voorzitterschap, van:
1. bij universiteiten: de universiteitsraad, faculteitsraad, het orgaan dat is ingesteld op grond van de medezeggenschapsregeling, bedoeld in artikel 9.30, derde lid, onderscheidenlijk artikel

9.51, tweede lid, van de wet, het bestuur van een opleiding of de opleidingscommissie, alsmede het lidmaatschap van het bestuur van een stichting die blijkens haar statuten tot doel heeft de exploitatie van voorzieningen, behorende tot de studentenvoorzieningen, dan wel van een daarmee naar het oordeel van het instellingsbestuur gelet op de taak gelijk te stellen orgaan,
2. bij hogescholen: de medezeggenschapsraad, de deelraad, studentencommissie of opleidingscommissie.

f. andere in de regelingen, bedoeld in de artikelen 7.8b, zesde lid, en 7.9, vijfde lid, van de wet door het instellingsbestuur aan te geven omstandigheden waarin betrokkene activiteiten ontplooit in het kader van de organisatie en het bestuur van de zaken van de instelling.
g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel van een vergelijkbare organisatie van enige omvang, bij wie behartiging van het algemeen maatschappelijk belang op de voorgrond staat en die daartoe daadwerkelijk activiteiten ontplooit.

Ingevolge paragraaf 7.1, onder 2, van de Onderwijs- en Examenregeling 2013-2014 (hierna: de OER) wordt een bindend negatief studieadvies slechts gegeven indien de student, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt wordt geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de gestelde normen.

Ingevolge paragraaf 7.3, onder 2, van de OER ontvangt de student, indien hij op 31 augustus van het tweede jaar van inschrijving voor de studie Geneeskunde aan het Erasmus MC minder dan 60 ECTS punten van bachelor 1 heeft behaald, een bindend negatief studieadvies.

Ingevolge paragraaf 7.5 van de OER kan de examencommissie besluiten het uitbrengen van een bindend negatief studieadvies uit te stellen indien aannemelijk is gemaakt dat de studievoortgang in belangrijke mate is belemmerd door bijzondere omstandigheden zoals omschreven in artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit van de wet.

2.2 Appellant is in 1997 gestart met de opleiding Geneeskunde en heeft in het eerste studiejaar zijn propedeuse behaald. Na geruime tijd niet te hebben gestudeerd is hij op 1 september 2009 weer met de opleiding gestart. Op 2 maart 2011 is appellant verplicht overgestapt naar de bachelor-master structuur. Tengevolge daarvan diende hij alsnog de propedeuse van de bacheloropleiding Geneeskunde te behalen. In september 2012 heeft appellant een ernstig auto-ongeluk gehad waarbij hij een zware hersenschudding heeft opgelopen. In verband daarmee heeft appellant in augustus 2013 uitstel van een bindend negatief studieadvies gekregen. In augustus 2014 had appellant in totaal 24 studiepunten van het eerste jaar van de bacheloropleiding behaald, terwijl studenten op grond van de OER de propedeuse, bestaande uit 60 studiepunten, binnen twee jaar dienen te behalen. Daarom heeft de examencommissie hem bij de beslissing van 27 augustus 2014 een bindend negatief studieadvies gegeven. De examencommissie heeft in de door appellant aangevoerde omstandigheden geen aanleiding gezien af te wijken van de studievoortgangsnorm van 60 studiepunten in twee studiejaren.

2.3 Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie had moeten afzien van het geven van een bindend negatief studieadvies vanwege de door hem aangevoerde persoonlijke omstandigheden. Hiertoe voert hij aan dat hij vanwege het auto-ongeluk dat hij in september 2012 heeft gehad twee jaar heeft moeten revalideren en in die tijd niet in staat is geweest te studeren. Blijkens een door hem overgelegde doktersverklaring van 18 augustus 2014 was appellant pas vanaf dat moment weer voldoende hersteld om zijn opleiding te hervatten. Gelet daarop zou hem nogmaals een jaar uitstel van een bindend negatief studieadvies moeten worden gegeven, aldus appellant. Zijn medische gesteldheid was gedurende het studiejaar 2013-2014 immers hetzelfde als in het studiejaar 2012-2013. Appellant stelt verder dat hij in de jaren voor het auto-ongeluk al studieachterstand heeft opgelopen omdat hij werd gepest om zijn uiterlijk en door zowel studenten als docenten werd buitengesloten. Volgens hem werd dit vanuit de opleiding onvoldoende bestreden. Zolang dat niet het geval was kon volgens appellant geen sprake zijn van een deadline waarbinnen een aantal studiepunten moest worden behaald. Ook voert appellant aan dat uit het feit dat hij in het studiejaar 1997-1998 wel in één keer zijn propedeuse heeft behaald blijkt dat hij wel geschikt is voor de opleiding Geneeskunde.

2.3.1 Of een student niet geschikt is als bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, van de WHW, is door het instellingsbestuur vertaald in de voortgangsnorm neergelegd in paragraaf 7.3, onder 2, van de OER. Nu appellant sinds zijn overstap naar de bachelor-master structuur per 2 maart 2011 niet meer dan 24 studiepunten heeft behaald heeft het CBE, gelet op hetgeen appellant bij het CBE heeft aangevoerd en met inachtneming van zijn bijzondere omstandigheden niet ten onrechte de beslissing van de examencommissie gehandhaafd dat appellant niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding Geneeskunde. Dat appellant als gevolg van het in september 2012 plaatsgevonden auto-ongeluk tot en met augustus 2014 niet in staat was te studeren en in het

studiejaar 2013-2014 sprake was van dezelfde persoonlijke omstandigheid als in het studiejaar 2012-2013 en hij in dat jaar wel uitstel van een bindend negatief studieadvies heeft gekregen, biedt geen grond voor een ander oordeel. Met het CBE is het College van oordeel dat de examencommissie na een eerste maal uitstel van een bindend negatief studieadvies naar een breder perspectief heeft mogen en moeten kijken. Namens de examencommissie is in dit verband toegelicht dat het verlenen van een jaar uitstel is bedoeld om studenten de mogelijkheid te bieden om hun studie toch op de rails te krijgen. Studenten die dat niet voor elkaar krijgen worden niet geschikt geacht om de opleiding voort te zetten. Het CBE heeft met juistheid geoordeeld dat dit ook voor appellant geldt, gelet op zijn langdurige studietraject voorafgaand aan het auto-ongeluk en het feit dat hij in die periode ook al weinig studiepunten had behaald. De examencommissie heeft voorts van belang kunnen achten dat tegen de tijd dat appellant zijn bachelordiploma zou kunnen behalen de vrijstellingen in het eerste en tweede jaar van de opleiding hun geldigheid hebben verloren, omdat enkele vrijstellingen gebaseerd zijn op tentamens die in 2004 zijn behaald. Gelet hierop heeft de examencommissie aannemelijk mogen achten dat appellant niet in staat zal zijn de opleiding Geneeskunde binnen redelijke termijn af te ronden. Daargelaten of de door appellant gestelde omstandigheid dat hij gedurende zijn studietijd gepest is om zijn uiterlijk een persoonlijke omstandigheid als bedoeld in artikel .1 van het Uitvoeringsbesluit van de WHW is, heeft het CBE daarin, in aanmerking genomen hetgeen het CBE verder heeft overwogen, geen reden behoeven te zien te oordelen dat de examencommissie geen gebruik heeft mogen van de bevoegdheid een bindend negatief studieadvies te geven.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/081
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	6 augustus 2015
Partijen	:	Appellant en het CvB Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	Collegegeldvereiste E-mail Hardheidsclausule Herinnering Herinschrijving Inschrijving Inschrijvingsreglement Machtiging Procedureregels Scriptie SMS- bericht Studielink Waarschuwing
Artikelen	:	WHW artikel 7.33, lid 1 WHW artikel 7.37, lid 2 Reglement inschrijving en voorbereiding editie 2014 Hogeschool Rotterdam artikel 1.5
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	Niet in geschil is dat appellant door verweerder tijdig op de hoogte is gesteld van de herinschrijvingsprocedure en regelmatig is gewaarschuwd dat de inschrijving volledig voor 1 september 2014 moet zijn afgerond. Nadat appellant op 21 augustus 2014 via Studielink zijn herinschrijving en betalingsgegevens had ingevoerd, heeft hij vanuit Studielink een e-mail ontvangen om de digitale machtiging voor betaling van het collegegeld te bevestigen. Deze e-mail is naar het e-mailadres gestuurd zoals dat in Studielink bekend was. Vervolgens heeft appellant op 22 augustus en 25 augustus 2014 per e-mail een herinnering ontvangen betreffende de betaling van het collegegeld. Daarnaast is op 26 augustus 2014 een sms-bericht gestuurd naar het telefoonnummer van appellant, zoals dat op dat moment in Studielink bekend was. Verweerder heeft dan ook terecht geoordeeld dat de door appellant begane fout niet aan verweerder is toe te rekenen en voor rekening en risico van appellant komt. Het College stelt voorts vast dat hoewel de WHW een inschrijving na 1 september mogelijk acht, verweerder die mogelijkheid in het Reglement slechts heeft opengesteld voor drie zich hier niet voordoende gevallen. Er is in het Reglement geen hardheidsclausule opgenomen dan wel op andere wijze geregeld om in gevallen als dat van appellant zo nodig een tussentijdse inschrijving mogelijk te maken. Verweerder kon derhalve op grond van het Reglement niet anders beslissen dan de inschrijving voor het gehele studiejaar te weigeren. Aangezien ter zitting is gebleken dat verweerder, die het Reglement zelf heeft vastgesteld, niet heeft stilgestaan bij de vraag welk belang in de situatie van appellant bij een niet eerdere mogelijkheid tot inschrijving dan 1 september 2015 is gediend, nog daargelaten of dat belang zou opwegen tegen het belang van appellant, is des te meer te betreuren dat het al op 9 september 2014 bekende geschil met appellant pas op 10 februari 2015 door verweerder is beslist. Dit doet echter niet af aan hetgeen hiervoor is overwogen. Overigens verdient het aanbeveling dat verweerder nog eens stil staat bij de vraag of het reglement op dit punt geen aanpassing behoeft. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

Het College van Bestuur van de Hogeschool Rotterdam, verweerder

1. Procesverloop

Bij beslissing van 8 september 2014 is het verzoek van appellant tot inschrijving voor het studiejaar 2014-2015 van de bacheloropleiding Small Business & Retail Management (hierna: het verzoek) afgewezen.

Bij beslissing 10 februari 2015, verzonden op 11 februari 2015, heeft verweerder het ingestelde bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 10 juli 2015, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.H. Trimpe en C.C. Serberie, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.33, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), geschiedt de inschrijving overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard.
Ingevolge artikel 7.37, tweede lid, wordt niet tot inschrijving overgegaan dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is voldaan.

Ingevolge artikel 1.5, eerste lid, van het Reglement inschrijving en voorbereiding van Hogeschool Rotterdam, editie 2014 (hierna: het Reglement), moet véér 1 september aan alle toelatingsvoorwaarden voldaan zijn.
Ingevolge artikel 1.5, zesde lid a wordt pas tot inschrijving overgegaan nadat het bewijs is overgelegd dat het collegegeld is voldaan binnen de gestelde termijn.
Ingevolge artikel 1.5, negende lid gelden de volgende regels voor iedereen die in een studiejaar als student staat ingeschreven bij Hogeschool Rotterdam en zijn inschrijving in het direct daarop volgende studiejaar wil voortzetten:

a. de student dient het verzoek tot herinschrijving in via Studielink.
b. de student ontvangt via Studielink bericht over de betaling van het collegegeld.
c. de student betaalt het collegegeld middels de digitale machtiging in Studielink (door hemzelf, zijn ouders/verzorgers of een derde te bevestigen), een garantieverklaring van de werkgever of een bewijs van betaald collegegeld.
[... .]
f. de student wordt ingeschreven nadat het verschuldigde collegegeld volledig is betaald of een bewijs betaald collegegeld van een andere instelling voor hoger onderwijs is overgelegd.
[... .]
i. aanmelding geschiedt via Studielink en dient te gebeuren voor 1 augustus als men zich voor de eerste keer voor een bacheloropleiding aanmeldt. Herinschrijving kan tot 1 september. Betaling van collegegeld dient voor 1 september in orde te zijn.

2.2. Verweerder heeft aan de beslissing van 10 februari 2015, waarbij de beslissing van 8 september 2014 is gehandhaafd, ten grondslag gelegd dat appellant niet voor 1 september 2014 aan het collegegeldvereiste heeft voldaan. Appellant heeft zich op 21 augustus 2014 via Studielink aangemeld en heeft daarbij noch daarna de digitale machtiging voor betaling van het collegegeld voor 1 september 2014 bevestigd.

2.3. Appellant betoogt dat hij in de veronderstelling was dat zijn verzoek tot herinschrijving volledig was. Hij voert daartoe aan dat hij al zijn gegevens bevestigd heeft gekregen en dat hij te kennen heeft gegeven dat het collegegeld automatisch van zijn rekening kon worden afgeschreven. Hij stelt dat hij niet wist dat de digitale machtiging voor het betalen van het collegegeld nog diende te worden bevestigd. Ter zitting van het College heeft appellant toegelicht dat hij de verwachting had in de zomer

van 2014 af te studeren en hij zich aldus niet meer hoefde in te schrijven. Veel berichten die hij van de Hogeschool Rotterdam via de e-mail ontving heeft hij niet gelezen, omdat deze daarom voor hem niet relevant waren. Het afstuderen ging echter niet door vanwege de onverwachte overname van het bedrijf waar appellant zijn afstudeeropdracht uitvoerde. Dat bedrijf was van zijn vader, zodat die overname ook thuis spanning en onzekerheid heeft gegeven. Om die reden heeft hij zich pas nadat hij in overleg met zijn opleiding een ander bedrijf had gevonden voor een nieuwe afstudeeropdracht, voor herinschrijving medio augustus aangemeld. Daarbij heeft hij over het hoofd gezien dat hij was vergeten de digitale machtiging te bevestigen. Voorts heeft hij niet meer acht geslagen op zijn e-mail van de Hogeschool. Voorts heeft appellant ter zitting toegelicht dat hij op meer coulance had gerekend nu hij in de voorgaande jaren zich altijd tijdig had ingeschreven en het collegegeld tijdig heeft voldaan. Hij heeft zich nu weer ingeschreven per 1 september 2015 en zal dus een jaar later afstuderen als hij de door hem gemaakte fout niet had gemaakt. Overigens is ook de Hogeschool met dit late afstuderen niet gebaat. Ten slotte heeft appellant toegelicht dat hij het betreurt dat de procedure zo lang heeft geduurd.

2.4. Niet in geschil is dat appellant door verweerder tijdig op de hoogte is gesteld van de herinschrijvingsprocedure en regelmatig is gewaarschuwd dat de inschrijving volledig voor 1 september 2014 moet zijn afgerond. Nadat appellant op 21 augustus 2014 via Studielink zijn herinschrijving en betalingsgegevens had ingevoerd, heeft hij vanuit Studielink een e-mail ontvangen om de digitale machtiging voor betaling van het collegegeld te bevestigen. Deze e-mail is naar het e-mailadres gestuurd zoals dat in Studielink bekend was. Vervolgens heeft appellant op 22 augustus en 25 augustus 2014 per e-mail een herinnering ontvangen betreffende de betaling van het collegegeld. Daarnaast is op 26 augustus 2014 een sms-bericht gestuurd naar het telefoonnummer van appellant, zoals dat op dat moment in Studielink bekend was. Verweerder heeft dan ook terecht geoordeeld dat de door appellant begane fout niet aan verweerder is toe te rekenen en voor rekening en risico van appellant komt. Het College stelt voorts vast dat hoewel de WHW een inschrijving na 1 september mogelijk acht, verweerder die mogelijkheid in het Reglement slechts heeft opengesteld voor drie zich hier niet voordoende gevallen. Er is in het Reglement geen hardheidsclausule opgenomen dan wel op andere wijze geregeld om in gevallen als dat van appellant zo nodig een tussentijdse inschrijving mogelijk te maken. Verweerder kon derhalve op grond van het Reglement niet anders beslissen dan de inschrijving voor het gehele studiejaar te weigeren. Aangezien ter zitting is gebleken dat verweerder, die het Reglement zelf heeft vastgesteld, niet heeft stilgestaan bij de vraag welk belang in de situatie van appellant bij een niet eerdere mogelijkheid tot inschrijving dan 1 september 2015 is gediend, nog daargelaten of dat belang zou opwegen tegen het belang van appellant, is des te meer te betreuren dat het al op 9 september 2014 bekende geschil met appellant pas op 10 februari 2015 door verweerder is beslist. Dit doet echter niet af aan hetgeen hiervoor is overwogen. Overigens verdient het aanbeveling dat verweerder nog eens stil staat bij de vraag of het reglement op dit punt geen aanpassing behoeft.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/082
Rechter(s)	:	Olivier, Troostwijk en Kleijn
Datum uitspraak	:	28 augustus 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Stenden Hogeschool
Trefwoorden	:	beoordelingscriteria externe beoordelaar kennen en kunnen master thesis procedure toetsingskader vooringenomenheid wetenschappelijk niveau
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, lid 2 Awb: artikel 8:4, lid 3, aanhef en onder b OER: artikel 7, lid 3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 De master thesis is overeenkomstig het bepaalde in artikel 7, derde lid, van de OER door twee examinatoren beoordeeld. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat de master thesis in strijd met de overige regels van de OER is beoordeeld. Zijn stelling dat de beoordelingscriteria niet zijn toegepast is niet met enig bewijsmiddel gestaafd. Wat betreft de stelling van appellant dat bij de beoordeling van de master thesis voorbij is gegaan aan de historische context ervan, geldt dat dit de waardering van de inhoud van de master thesis betreft en dat deze stelling, gelet op het onder 2.2 weergegeven toetsingskader, niet kan leiden tot het ermee beoogde resultaat. Dat de voormalige begeleider van appellant, de heer Eringa, heeft gezegd dat zijn master thesis met een goed cijfer zou worden beoordeeld, betekent verder niet dat de beoordeling door de heren Lashley en Gehrels niet overeenkomstig de beoordelingscriteria heeft plaatsgevonden. De heer Eringa is, zoals appellant zelf naar voren heeft gebracht, op enig moment tot de conclusie gekomen dat het de vraag was of de master thesis met een voldoende kon worden beoordeeld. Appellant heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat de heren Lashley en Gehrels bij de beoordeling met vooringenomenheid hebben gehandeld. Daartoe wordt in aanmerking genomen dat de master thesis tevens door een derde externe beoordelaar, een docent van de London Metropolitan University, is beoordeeld en hij tot dezelfde conclusie als de andere beoordelaars is gekomen. Niet is gebleken dat de drie beoordelaars niet in staat zijn het wetenschappelijk niveau van een master thesis te beoordelen. Derhalve heeft het CBE niet ten onrechte het standpunt van de examencommissie, dat de beoordeling overeenkomstig de OER heeft plaatsgevonden en niet is gebleken van procedurele fouten, gehandhaafd. Evenmin is gebleken dat de beoordeling in strijd met andere voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, heeft plaatsgevonden. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Stenden Hogeschool Leeuwarden (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 27 november 2014 heeft de examencommissie Master in International Service Management het door appellant gemaakte bezwaar tegen de beoordeling van zijn master thesis niet-ontvankelijk verklaard.

Bij beslissing van 19 februari 2015, verzonden op 25 februari 2015, heeft het CBE het daartegen door appellant ingediende administratief beroep gedeeltelijke gegrond en gedeeltelijk ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 19 maart 2015, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het beroep is op de zitting van 17 juli 2015 aan de orde gesteld.

2. Overwegingen

2.1 Appellant heeft een 6,3 behaald voor zijn master thesis. Het CBE heeft het administratief beroep van appellant tegen de beslissing van de examencommissie van 27 november 2014 gegrond verklaard, voor zover zijn bezwaar tegen de beoordeling van de master thesis niet-ontvankelijk was verklaard. Het CBE heeft het administratief beroep tegen voornoemde beslissing ongegrond verklaard, voor zover het het subsidiaire standpunt van de examencommissie in die beslissing, dat de beoordeling van de master thesis in overeenstemming met de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: de OER) heeft plaatsgevonden en dat niet is gebleken van procedurele fouten, betreft. Het beroepschrift van appellant richt zich uitsluitend tegen de ongegrondverklaring van zijn administratief beroep door het CBE.

2.2 Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg, dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd.

Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat bij de beoordeling van de master thesis van appellant aan voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan.

2.3 Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat zijn master thesis niet overeenkomstig de OER is beoordeeld. Hiertoe stelt hij dat de beoordelaars, de heren Lashley en Gehrels, verkeerde maatstaven hebben gehanteerd bij de beoordeling. Ook voert hij aan dat uit het beoordelingsformulier blijkt dat niet naar de inhoud van de master thesis is gekeken. Volgens hem is onvoldoende aandacht besteed aan het wetenschappelijke gehalte van de master thesis en is voorbij gegaan aan de historische context ervan. Verder brengt appellant naar voren dat zijn voormalige scriptiebegeleider, de heer Eringa, in eerste instantie zeer positief was over zijn master thesis, terwijl hij korte tijd later in een e-mailbericht aan zijn vader ineens meedeelde dat het in verband met enkele formele aspecten nog maar de vraag was of de master thesis met een voldoende kon worden beoordeeld. Appellant heeft het vertrouwen in de heer Eringa vervolgens opgezegd en is vanaf dat moment begeleid door de heer Lashley. Die is samen met de heer Gehrels tot een 6,3 voor de master thesis gekomen. Volgens appellant is dit, gelet op de eerdere uitlatingen van de heer Eringa dat een goed cijfer voor zijn master thesis zou volgen, onbegrijpelijk. Appellant voert voorts aan dat de heren Lashley en Gehrels zijn master thesis met vooringenomenheid hebben beoordeeld, omdat hij gevraagd heeft om de heer Eringa als begeleider te laten vervangen in verband met ongepast gedrag.

2.3.1 De master thesis is overeenkomstig het bepaalde in artikel 7, derde lid, van de OER door twee examinatoren beoordeeld. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat de master thesis in strijd met de overige regels van de OER is beoordeeld. Zijn stelling dat de beoordelingscriteria niet

zijn toegepast is niet met enig bewijsmiddel gestaafd. Wat betreft de stelling van appellant dat bij de beoordeling van de master thesis voorbij is gegaan aan de historische context ervan, geldt dat dit de waardering van de inhoud van de master thesis betreft en dat deze stelling, gelet op het onder 2.2 weergegeven toetsingskader, niet kan leiden tot het ermee beoogde resultaat. Dat de voormalige begeleider van appellant, de heer Eringa, heeft gezegd dat zijn master thesis met een goed cijfer zou worden beoordeeld, betekent verder niet dat de beoordeling door de heren Lashley en Gehrels niet overeenkomstig de beoordelingscriteria heeft plaatsgevonden. De heer Eringa is, zoals appellant zelf naar voren heeft gebracht, op enig moment tot de conclusie gekomen dat het de vraag was of de master thesis met een voldoende kon worden beoordeeld. Appellant heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat de heren Lashley en Gehrels bij de beoordeling met vooringenomenheid hebben gehandeld. Daartoe wordt in aanmerking genomen dat de master thesis tevens door een derde externe beoordelaar, een docent van de London Metropolitan University, is beoordeeld en hij tot dezelfde conclusie als de andere beoordelaars is gekomen. Niet is gebleken dat de drie beoordelaars niet in staat zijn het wetenschappelijk niveau van een master thesis te beoordelen. Derhalve heeft het CBE niet ten onrechte het standpunt van de examencommissie, dat de beoordeling overeenkomstig de OER heeft plaatsgevonden en niet is gebleken van procedurele fouten, gehandhaafd. Evenmin is gebleken dat de beoordeling in strijd met andere voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, heeft plaatsgevonden.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/086
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Olivier en Verheij
Datum uitspraak	:	5 november 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Radboud Universiteit Nijmegen
Trefwoorden	:	afkorting beslissing besluit bestuursrechter burgerlijke rechter EC ECTS getuigschrift rechtsgevolg schakelprogramma verklaring
Artikelen	:	WHW: artikel 7.11, lid 5 WHW: artikel 7.61, lid 1 WHW: artikel 7.66, lid 1 Awb: artikel 1:3, lid 1 Awb: artikel 8:71
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Niet in geschil is dat de inhoud van de door verweerder afgegeven verklaring feitelijk juist is. Naar het oordeel van het College kan de verklaring als bedoeld in artikel 7.11, vijfde lid, van de WHW niet als een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb worden aangemerkt en derhalve ook niet als een beslissing als bedoeld in 7:61, eerste lid, aanhef en onder e, van de WHW. Daartoe wordt overwogen dat deze verklaring niet meer behelst dan een feitelijke weergave van cijfers die bij eerdere beslissingen zijn vastgesteld en die via een computer wordt uitgeprint. Verstrekking van een dergelijke weergave is niet gericht op enig rechtsgevolg. Het betoog faalt. 2.5. Appellant heeft het College verzocht om in het geval de beslissing van verweerder in stand blijft op grond van artikel 8:71 van de Awb in de uitspraak te vermelden dat een vordering bij de burgerlijke rechter kan worden ingesteld. Hiertoe bestaat geen aanleiding nu het College ingevolge artikel 7.66, eerste lid, van de WHW bevoegd is te oordelen over de beslissing van verweerder. Voor zover appellant betoogt dat verweerder hiertoe in zijn beslissing was gehouden, wordt overwogen dat hiertoe eveneens geen aanleiding bestaat nu verweerder geen bestuursrechter is.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Radboud Universiteit Nijmegen, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij brief van 4 november 2014 heeft de Examencommissie Bedrijfskunde aan appellant een verklaring als bedoeld in artikel 7.11, vijfde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), verstrekt.

Bij brief van 5 januari 2015 heeft de Examencommissie aan appellant een gewijzigde verklaring verstrekt.

Bij beslissing van 9 februari 2015, verzonden op 10 februari 2015, heeft verweerder zich onbevoegd verklaard van het ingestelde administratief beroep kennis te nemen.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 23 oktober 2015, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M. Steenbergen, zijn verschenen. Namens de examencommissie is drs. M.C. Zuil-Miedema verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.11, vijfde lid, van de WHW ontvangt degene die meer dan een tentamen met goed gevolg heeft afgelegd en aan wie geen getuigschrift als bedoeld in het tweede lid kan worden uitgereikt desgevraagd een door de examencommissie af te geven verklaring waarin in elk geval de tentamens zijn vermeld die door hem met goed gevolg zijn afgelegd.
Ingevolge artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder e, is het college van beroep voor de examens bevoegd ten aanzien van beslissingen van examencommissies.

Ingevolge artikel 1:3, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) wordt onder besluit verstaan een schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan, inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling.
Ingevolge artikel 8:71 wordt, voor zover uitsluitend een vordering bij de burgerlijke rechter kan worden ingesteld, dit in de uitspraak vermeld en is de burgerlijke rechter aan die beslissing gebonden.

2.2. Appellant heeft bij brief van 6 oktober 2014 de Examencommissie verzocht om verstrekking van een verklaring als bedoeld in artikel 7.11, vijfde lid, van de WHW. Bij brief van 4 november 2014 heeft appellant deze verklaring ontvangen. In de verklaring staan de door appellant behaalde bachelorvakken van de opleiding Bedrijfskunde vermeld. Appellant heeft tegen de verklaring administratief beroep ingesteld, omdat volgens hem het vak "Systeemtheorie" ten onrechte niet op de verklaring staat vermeld. Daarnaast is op de verklaring het vak "Onderzoeks- en interventiemethodologie" opgenomen in plaats van het door hem behaalde vak "Onderzoeks- en interventiemethodologie A". Tot slot is bij de vakken beschreven dat een aantal "ECTS" is behaald in plaats van de juiste afkorting "EC".
Naar aanleiding van een gesprek tussen appellant en de examencommissie heeft de examencommissie bij brief van 5 januari 2015 de verklaring op de door appellant genoemde punten gewijzigd. Appellant heeft het administratief beroep evenwel doorgezet, omdat het vak Systeemtheorie niet op dezelfde wijze als de andere vakken in de opsomming is opgenomen. Dit vak staat onderaan vermeld met daarbij de opmerking dat dit vak niet geldig is binnen het schakelprogramma Recht & Management.

2.3. Verweerder heeft aan zijn beslissing van 9 februari 2015 ten grondslag gelegd dat het verstrekken van een verklaring als bedoeld in artikel 7.11, vijfde lid, van de WHW een feitelijke weergave betreft van de studieresultaten van appellant. Een dergelijke verklaring is volgens verweerder geen beslissing van de examencommissie. Dat deze verklaring wordt verstrekt nadat daartoe een verzoek is gedaan, verandert het karakter van de afgegeven verklaring niet, aldus verweerder.

2.4. Appellant betoogt dat verweerder zich ten onrechte op dit standpunt stelt. Hij voert daartoe aan dat de examencommissie desgevraagd een verklaring dient af te geven. Hiermee wordt aldus op een verzoek beslist. Nu de examencommissie het enige daartoe bevoegde orgaan is die de verklaring afgeeft, dient volgens appellant de afgifte te worden aangemerkt als een beslissing.

2.4.1. Niet in geschil is dat de inhoud van de door verweerder afgegeven verklaring feitelijk juist is.
Naar het oordeel van het College kan de verklaring als bedoeld in artikel 7.11, vijfde lid, van de WHW niet als een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb worden aangemerkt en derhalve ook niet als een beslissing als bedoeld in 7.61, eerste lid, aanhef en onder e, van de WHW. Daartoe wordt overwogen dat deze verklaring niet meer behelst dan een feitelijke weergave van cijfers die bij eerdere beslissingen zijn vastgesteld en die via een computer wordt uitgeprint. Verstrekking van een dergelijke weergave is niet gericht op enig rechtsgevolg.
Het betoog faalt.

2.5. Appellant heeft het College verzocht om in het geval de beslissing van verweerder in stand blijft op grond van artikel 8:71 van de Awb in de uitspraak te vermelden dat een vordering bij de

burgerlijke rechter kan worden ingesteld. Hiertoe bestaat geen aanleiding nu het College ingevolge artikel 7.66, eerste lid, van de WHW bevoegd is te oordelen over de beslissing van verweerder. Voor zover appellant betoogt dat verweerder hiertoe in zijn beslissing was gehouden, wordt overwogen dat hiertoe eveneens geen aanleiding bestaat nu verweerder geen bestuursrechter is.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/087
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Kleijn en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	13 november 2015
Partijen	:	Appellant en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	aangifte belediging blokkeren détournement de pouvoir evenredig facebookaccount invloedsfeer maatregelen misbruik studentaccount onderwijsvoorzieningen ongepast gedrag ongewenst gedrag ordemaatregel smaad stage stageplaats toegang voorschriften
Artikelen	:	WHW: artikel 7.57h Studentenstatuut: artikel 8.1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Het opleggen van een maatregel krachtens artikel 7.57h van de WHW is een ordemaatregel om de goede gang van zaken in de gebouwen en op de terreinen van de instelling van een hogeschool of universiteit te verzekeren, teneinde een bevorderlijk onderwijsklimaat tot stand te brengen. Verweerder heeft de maatregel, gelet op deze doelstelling en gelet op hetgeen is voorgevallen – aan eiser kunnen opleggen. De opgelegde maatregel is, gelet op de aard en de ernst van de gedraging, evenredig. 2.4.2. Het College volgt appellant niet in zijn stelling dat het bezwaar van appellant reeds gegrond verklaard had moeten worden omdat in het primaire besluit geen grondslag voor het besluit was vermeld. Zoals ook in het voornemen tot het opleggen van een sanctie van 1 december 2014 is vermeld, is er in de zomer van 2014 tegen appellant aangifte gedaan en heeft SEIN verweerder inzage gegeven in deze aangifte. Duidelijk is dat deze aangifte is gedaan naar aanleiding van ongewenst gedrag van appellant. Uit dit voornemen en uit het primaire besluit had voor appellant (voldoende) duidelijk kunnen zijn wat hem werd verweten en waarom verweerder daarin aanleiding vond voor het opleggen van een maatregel. Appellant heeft de gedraging als zodanig in de procedure bij verweerder ook nooit bestreden. Dat appellant (nog) niet is vervolgd of veroordeeld voor hetgeen in de aangifte tegen hem aan hem wordt toegeschreven, maakt niet dat verweerder (nog) geen maatregel zou mogen opleggen. 2.4.3. De tekst van artikel 7.57h van de WHW en de toelichting daarop bieden geen grond voor de stelling van appellant dat een maatregel zoals in dit geval opgelegd uitsluitend mogelijk is indien sprake is van een maatregelwaardige gedraging die zich heeft voorgedaan in of bij een gebouw waarover de onderwijsinstelling zeggenschap heeft. Zoals ook verweerder heeft gesteld is de stage onlosmakelijk met de opleiding verbonden, waarbij – als het gaat om een kwestie als hier aan de orde – het stageadres geacht kan worden deel uit te maken van de voorzieningen van de onderwijsinstelling. Uit het vierde lid van artikel 8.1 van het Studentenstatuut vloeit voort dat ook tijdens de stage respectvolle omgang met collega’s wordt verwacht . Dat de stageplek niet direct

binnen verweerders invloedsfeer ligt en dat SEIN geen onderdeel is van de hogeschool, maakt dat niet anders. Appellants zienswijze hierop wordt derhalve niet gevolgd.
2.4.4. Van détournement de pouvoir is geen sprake. Dat in het advies dat aan verweerder is uitgebracht – ook – wordt gesproken over de reputatie van de opleiding en de hogeschool, de gevoelige relatie met stagebedrijven en de extra gevoeligheid in de sector waarin appellant stage liep, betekent geenszins – mede gelet op wat er overigens bij de besluitvorming een rol heeft gespeeld – dat verweerder zijn bevoegdheid voor een ander doel heeft gebruikt dan waarvoor hem die bevoegdheid is verleend.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 december 2014 heeft verweerder appellant de toegang tot de gebouwen, terreinen en voorzieningen van de hogeschool ontzegd voor de periode 1 januari 2015 tot en met 30 juni 2015. Tevens is gedurende deze periode het onderwijsinstelling-account van appellant geblokkeerd en mocht hij niet deelnemen aan tentamens.

Bij beslissing van 19 februari 2015 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant op 25 maart 2015 bij het College beroep ingesteld.

Verweerder heeft op 1 juni 2015 een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 juli 2015, waar appellant, bijgestaan door mr. T.J. van der Torn, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, werkzaam bij de hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.57h, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW) kan het instellingsbestuur voorschriften geven en maatregelen nemen met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling. Die maatregelen kunnen inhouden dat aan degene die de bedoelde voorschriften heeft overtreden, de toegang tot die gebouwen en terreinen geheel of gedeeltelijk voor de tijd van ten hoogste een jaar wordt ontzegd.
Ingevolge artikel 8.1, derde lid, van het Studentenstatuut van de instelling waar appellant de opleiding volgt, geldt dat, als studenten – met toestemming van bestuur of de domeinvoorzitter – gebruik maken van de voorzieningen van de hogeschool, dat gebruik geëigend en zorgvuldig dient te zijn.
Het vierde lid van dit artikel bepaalt dat van studenten en medewerkers wordt verwacht dat zij respectvol met elkaar omgaan en daarbij de doelstelling van de stichting zoals omschreven in artikel 1.6, lid 2 in acht nemen.
Ingevolge het vijfde lid van dit artikel kan handelen van een student in strijd met enig wettelijk voorschrift of regels bij of krachtens dit hoofdstuk, voor het bestuur, respectievelijk de domeinvoorzitter aanleiding zijn toepassing te geven aan het bepaalde in artikel 8.2, ongeacht de bevoegdheid van het college van bestuur om van het vermoeden van een strafbaar feit aangifte te doen.
Het zevende lid van het artikel bepaalt dat het verboden is om de voorzieningen van de hogeschool te gebruiken op een wijze die in strijd is met enig wettelijk voorschrift, dan wel – in redelijkheid – door anderen als kwetsend, beledigend of aanstootgevend kan worden ervaren, dan wel voornoemde voorzieningen in hoofdzaak te gebruiken voor activiteiten en/of doeleinden die geen verband houden met het onderwijs en/of de organisatie van de hogeschool en waarvoor door het college van bestuur, respectievelijk de domeinvoorzitter geen toestemming is verleend.

Artikel 8.2, eerste lid, van het Studentenstatuut bepaalt dat bij overtreding van het bepaalde in artikel 8.1 en de daarop gebaseerde voorschriften de student de toegang tot de gebouwen, terreinen en andere voorzieningen kan worden ontzegd voor de duur van ten hoogste één jaar.

2.2. Appellant studeerde in het studiejaar 2013-2014 Sociaal Pedagogische Hulpverlening aan de Hogeschool van Amsterdam, domein Maatschappij en Recht. Op 23 juni 2014 is tegen hem aangifte van belediging en smaad/smaadschrift gedaan door een medewerkster van de Stichting Epileptische Instellingen Nederland (SEIN) waar appellant in het kader van zijn opleiding stage liep. Appellant is daarin – kort weergegeven – beschuldigd van het maken van misbruik van de gegevens van deze medewerkster door middel van een nagemaakt facebookaccount.

2.3. Aan de na bezwaar gehandhaafde beslissing van 17 december 2015 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, de aan appellant opgelegde maatregel gerechtvaardigd is, nu appellant een opleiding volgt voor een beroep waarbij hulpbehoevende mensen aan zijn zorg worden toevertrouwd en tijdens de stage van hem mag worden verwacht dat hij een voorbeeld is voor anderen. Dat vertrouwen en die verwachting mogen niet worden beschaamd, terwijl appellant dat met zijn ongepaste gedrag nu juist wel heeft gedaan. Met zijn gedrag heeft appellant anderen een onveilig gevoel gegeven en heeft hij de naam van de opleiding en de hogeschool in diskrediet gebracht.

2.4. Appellant betoogt dat verweerder de ontzegging ten onrechte heeft opgelegd. Hiertoe voert hij aan dat in het primaire besluit een grondslag voor de maatregel ontbreekt, dat de stageplaats niet valt onder de onderwijsvoorzieningen, dat de huisregels van de hogeschool niet door appellant zijn overtreden, dat met de aangifte van de verweten gedraging nog geen (begin van) bewijs is geleverd en dat de oplegging van een maatregel in strijd is met het verbod van détournement de pouvoir.

2.4.1. Het opleggen van een maatregel krachtens artikel 7.57h van de WHW is een ordemaatregel om de goede gang van zaken in de gebouwen en op de terreinen van de instelling van een hogeschool of universiteit te verzekeren, teneinde een bevorderlijk onderwijsklimaat tot stand te brengen. Verweerder heeft de maatregel, gelet op deze doelstelling en gelet op hetgeen is voorgevallen – aan eiser kunnen opleggen. De opgelegde maatregel is, gelet op de aard en de ernst van de gedraging, evenredig.

2.4.2. Het College volgt appellant niet in zijn stelling dat het bezwaar van appellant reeds gegrond verklaard had moeten worden omdat in het primaire besluit geen grondslag voor het besluit was vermeld. Zoals ook in het voornemen tot het opleggen van een sanctie van 1 december 2014 is vermeld, is er in de zomer van 2014 tegen appellant aangifte gedaan en heeft SEIN verweerder inzage gegeven in deze aangifte. Duidelijk is dat deze aangifte is gedaan naar aanleiding van ongewenst gedrag van appellant. Uit dit voornemen en uit het primaire besluit had voor appellant (voldoende) duidelijk kunnen zijn wat hem werd verweten en waarom verweerder daarin aanleiding vond voor het opleggen van een maatregel. Appellant heeft de gedraging als zodanig in de procedure bij verweerder ook nooit bestreden. Dat appellant (nog) niet is vervolgd of veroordeeld voor hetgeen in de aangifte tegen hem aan hem wordt toegeschreven, maakt niet dat verweerder (nog) geen maatregel zou mogen opleggen.

2.4.3. De tekst van artikel 7.57h van de WHW en de toelichting daarop bieden geen grond voor de stelling van appellant dat een maatregel zoals in dit geval opgelegd uitsluitend mogelijk is indien sprake is van een maatregelwaardige gedraging die zich heeft voorgedaan in of bij een gebouw waarover de onderwijsinstelling zeggenschap heeft. Zoals ook verweerder heeft gesteld is de stage onlosmakelijk met de opleiding verbonden, waarbij – als het gaat om een kwestie als hier aan de orde – het stageadres geacht kan worden deel uit te maken van de voorzieningen van de onderwijsinstelling. Uit het vierde lid van artikel 8.1 van het Studentenstatuut vloeit voort dat ook tijdens de stage respectvolle omgang met collega's wordt verwacht . Dat de stageplek niet direct binnen verweerders invloedsfeer ligt en dat SEIN geen onderdeel is van de hogeschool, maakt dat niet anders. Appellants zienswijze hierop wordt derhalve niet gevolgd.

2.4.4. Van détournement de pouvoir is geen sprake. Dat in het advies dat aan verweerder is uitgebracht – ook – wordt gesproken over de reputatie van de opleiding en de hogeschool, de gevoelige relatie met stagebedrijven en de extra gevoeligheid in de sector waarin appellant stage liep, betekent geenszins – mede gelet op wat er overigens bij de besluitvorming een rol heeft gespeeld – dat verweerder zijn bevoegdheid voor een ander doel heeft gebruikt dan waarvoor hem die bevoegdheid is verleend.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/088
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	18 augustus 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	bestuurslid bindend negatief studieadvies BNSA persoonlijke omstandigheden redelijkheid en billijkheid studentenorganisatie studentenvereniging studieadvies studieadviseur studieresultaten studievoortgangsnorm twee opleidingen voortgangsnorm vrijstelling
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1., lid 1 OER: artikel 40, eerste lid OER: artikel 41, eerste lid OER: artikel 44, eerste lid OER: artikel 46
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Of een student niet geschikt is als bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, van de WHW, is door de Erasmus school of law vertaald in de voortgangsnormen neergelegd in artikel 41 van de OER. Voor voltijdstudenten van de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid geldt een studievoortgangsnorm van 60 studiepunten van het eerste jaar van de bacheloropleiding na het eerste jaar van inschrijving. Nu appellant 45 studiepunten heeft behaald heeft het CBE niet ten onrechte de beslissing van de decaan gehandhaafd dat appellant niet geschikt moet worden geacht voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid, daargelaten de vraag van het College of een studievoortgangsnorm van 60 studiepunten redelijk is. De door appellant naar voren gebrachte omstandigheid dat hij bestuurslid is geweest van stichting Mara heeft het CBE met juistheid niet tot een ander oordeel geleid. Daartoe wordt in aanmerking genomen dat stichting Mara in Rotterdam 11 leden heeft en dat een stichting met zo’n omvang niet voldoet aan het vereiste van enige omvang als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder g, van het Uitvoeringsbesluit WHW. Dat de stichting ook actief is in andere steden biedt geen grond voor een ander oordeel, nu blijkens de website van de stichting in de zeven studentensteden waarin de stichting actief is lokale stichting Mara besturen actief zijn. Appellant is uitsluitend actief bij het Rotterdamse stichting Mara bestuur. De omstandigheid dat appellant gedurende enkele maanden in het studiejaar 2013-2014 penningmeester is geweest van een subcommissie van zijn studentenvereniging is evenmin een omstandigheid die voldoet aan de vereisten neergelegd in artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW. Appellant kan verder niet worden gevolgd in zijn betoog dat het geven van het bindend negatief studieadvies in dit geval naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid leidt tot een onaanvaardbare situatie als bedoeld in artikel 46 van de OER. Appellant heeft er immers zelf voor gekozen om zijn voltijdse bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid te combineren met een andere voltijdse opleiding en bestuurlijke functies. Die keuzes kunnen op zichzelf niet leiden tot het oordeel dat de decaan niet in redelijkheid om die reden voor dergelijke keuzes niet een andere voortgangsnorm kon vaststellen en evenmin dat sprake is van een onaanvaardbare situatie voor appellant.

Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 21 augustus 2014 heeft de examencommissie namens de decaan van de Erasmus school of law aan appellant een bindend negatief studieadvies gegeven voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid.

Bij beslissing van 23 februari 2015 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 2 april 2015, beroep ingesteld. De gronden van beroep zijn aangevuld bij brief van 28 april 2015.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 juli 2015 waar appellant, bijgestaan door mr. D.A.M. van Steensel, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. drs. W.A. Kleinjan, secretaris van het College van Beroep voor de Examens zijn verschenen alsmede prof. mr. G.J.M.E. de Bont, namens de examencommissie.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW zijn de persoonlijke omstandigheden bedoeld in de artikelen 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de wet, uitsluitend:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuigelijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
e. het lidmaatschap, daaronder begrepen het voorzitterschap, van:

1. bij universiteiten: de universiteitsraad, faculteitsraad, het orgaan dat is ingesteld op grond van de medezeggenschapsregeling, bedoeld in artikel 9.30, derde lid, onderscheidenlijk artikel 9.51, tweede lid, van de wet, het bestuur van een opleiding of de opleidingscommissie, alsmede het lidmaatschap van het bestuur van een stichting die blijkens haar statuten tot doel heeft de exploitatie van voorzieningen, behorende tot de studentenvoorzieningen, dan wel van een daarmee naar het oordeel van het instellingsbestuur gelet op de taak gelijk te stellen orgaan,
2. bij hogescholen: de medezeggenschapsraad, de deelraad, studentencommissie of opleidingscommissie.
f. andere in de regelingen, bedoeld in de artikelen 7.8b, zesde lid, en 7.9, vijfde lid, van de wet door het instellingsbestuur aan te geven omstandigheden waarin betrokkene activiteiten ontplooit in het kader van de organisatie en het bestuur van de zaken van de instelling.
g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel van een vergelijkbare organisatie van enige omvang, bij wie behartiging van het algemeen maatschappelijk belang op de voorgrond staat en die daartoe daadwerkelijk activiteiten ontplooit.

Ingevolge artikel 40, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER) kan door de decaan op grond van artikel 7.8b, derde lid, van de wet aan het studieadvies van de opleiding een afwijzing worden verbonden, zolang de examinandus nog niet alle onderdelen van het eerste jaar van de bacheloropleiding met goed gevolg heeft afgelegd dan wel vrijgesteld heeft gekregen. Deze afwijzing wordt slechts gegeven indien de examinandus, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt wordt geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de normen zoals bedoeld in artikel 41 van deze regeling.

Ingevolge artikel 41, eerste lid, van de OER dient een examinandus aan het einde van het eerste jaar van inschrijving met een inschrijving voor de voltijdse opleiding 60 ects van het eerste jaar van de bacheloropleiding zoals bedoeld in artikel 10 van deze regeling te hebben behaald. In het kader van deze regeling worden de ects voor onderdelen waarvoor door de examencommissie ESL vrijstelling is verleend, meegerekend.

Ingevolge artikel 44, eerste lid, van de OER zijn de persoonlijke omstandigheden die in acht worden genomen bij het uitbrengen van het studieadvies:
- ziekte, handicap of zwangerschap van betrokkene;
- bijzondere familieomstandigheden;
- lidmaatschap van de universiteitsraad, de faculteitsraad, het dagelijks bestuur onderwijs van ESL of de opleidingscommissie;
- overige omstandigheden als bedoeld in artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW.

Ingevolge artikel 46 van de OER kan, indien toepassing van de regels van dit hoofdstuk naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid leidt tot onaanvaardbare situaties ten aanzien van een examinandus of een groep examinandi een schriftelijk en met redenen omkleed verzoek om afwijking van bedoelde regels worden ingediend bij de decaan. De decaan kan, de examencommissie ESL en studieadviseur gehoord, ten gunste van de examinandus of groep examinandi van deze regels afwijken.

2.2 Appellant is in september 2013 gestart met de bacheloropleiding Rechts¬geleerdheid. Op grond van artikel 41, eerste lid, van de OER dienen studenten aan het eind van het eerste jaar van inschrijving alle 60 studiepunten van het eerste jaar van de bacheloropleiding te hebben behaald. Appellant had aan het einde van het studiejaar 2013-2014 45 studiepunten van het eerste jaar van de bacheloropleiding behaald. Daarom is hem een bindend negatief studieadvies gegeven. De decaan heeft in de door appellant aangevoerde persoonlijke omstandig¬heden geen aanleiding gezien af te wijken van de studievoortgangsnorm van 60 studiepunten.

2.3 Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat de decaan had moeten afzien van het geven van een bindend negatief studieadvies vanwege de door hem aangevoerde persoonlijke omstandigheden. Hiertoe voert hij aan dat hij bestuurslid is geweest van stichting Mara en dat dit een persoonlijke omstandigheid is als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder g, van het Uitvoeringsbesluit WHW waar in artikel 44, eerste lid, van de OER naar is verwezen. Volgens appellant heeft het CBE ten onrechte geconcludeerd dat stichting Mara geen studentenorganisatie van enige omvang is als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder g, van het Uitvoeringsbesluit WHW. In dit verband brengt hij naar voren dat het een door studenten gerunde stichting is die geld inzamelt voor medische en financiële hulpverlening in Balkanlanden. Het gaat om een landelijke organisatie met een autonoom bestuur die in een aantal studentensteden in Nederland actief is, waaronder Rotterdam. Appellant stelt dat het CBE ten onrechte geen nader onderzoek heeft gedaan naar de organisatie van stichting Mara en daarom dan ook niet tot de conclusie heeft kunnen komen dat het niet van enige omvang is. In dit verband wijst hij er op dat in de WHW noch in het Uitvoeringsbesluit is omschreven wat het vereiste 'van enige omvang' inhoudt. Hij brengt verder naar voren dat hij ook gedurende enkele maanden penningmeester van een subcommissie

van de studentenvereniging is geweest. Appellant betoogt verder dat het CBE ten onrechte is voorbij gegaan aan zijn beroep op de hardheidsclausule neergelegd in artikel 46 van de OER. Hij stelt dat hij een maatschappelijk betrokken student is die naast zijn bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid ook de bacheloropleiding Economie en Bedrijfseconomie volgt en daar de propedeuse reeds van heeft behaald en in het studiejaar 2013-2014 dan ook veel meer dan 60 studiepunten heeft behaald. Door de combinatie van de twee opleidingen en zijn bestuursfunctie bij stichting Mara was het studiejaar 2013-2014 erg druk voor appellant. Volgens hem leidt een strikte toepassing van de studievoortgangsnorm van 60 studiepunten in één studiejaar in dit geval naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid dan ook tot een onaanvaardbare situatie als bedoeld in artikel 46 van de OER. Daarom zou op grond van dat artikel dan ook van de regels betreffende het bindend negatief studieadvies moeten worden afgeweken. Appellant brengt in dit verband ook nog naar voren dat de voortgangsnorm van 60 studiepunten in het leven is geroepen om uitstelgedrag bij studenten te voorkomen en dat uit de door hem aangevoerde omstandigheden duidelijk blijkt dat dit bij hem niet het geval is.

2.3.1 Of een student niet geschikt is als bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, van de WHW, is door de Erasmus school of law vertaald in de voortgangsnormen neergelegd in artikel 41 van de OER. Voor voltijdstudenten van de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid geldt een studievoortgangsnorm van 60 studiepunten van het eerste jaar van de bacheloropleiding na het eerste jaar van inschrijving. Nu appellant 45 studiepunten heeft behaald heeft het CBE niet ten onrechte de beslissing van de decaan gehandhaafd dat appellant niet geschikt moet worden geacht voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid, daargelaten de vraag van het College of een studievoortgangsnorm van 60 studiepunten redelijk is. De door appellant naar voren gebrachte omstandigheid dat hij bestuurslid is geweest van stichting Mara heeft het CBE met juistheid niet tot een ander oordeel geleid. Daartoe wordt in aanmerking genomen dat stichting Mara in Rotterdam 11 leden heeft en dat een stichting met zo’n omvang niet voldoet aan het vereiste van enige omvang als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder g, van het Uitvoeringsbesluit WHW. Dat de stichting ook actief is in andere steden biedt geen grond voor een ander oordeel, nu blijkens de website van de stichting in de zeven studentensteden waarin de stichting actief is lokale stichting Mara besturen actief zijn. Appellant is uitsluitend actief bij het Rotterdamse stichting Mara bestuur. De omstandigheid dat appellant gedurende enkele maanden in het studiejaar 2013-2014 penningmeester is geweest van een subcommissie van zijn studentenvereniging is evenmin een omstandigheid die voldoet aan de vereisten neergelegd in artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW. Appellant kan verder niet worden gevolgd in zijn betoog dat het geven van het bindend negatief studieadvies in dit geval naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid leidt tot een onaanvaardbare situatie als bedoeld in artikel 46 van de OER. Appellant heeft er immers zelf voor gekozen om zijn voltijdse bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid te combineren met een andere voltijdse opleiding en bestuurlijke functies. Die keuzes kunnen op zichzelf niet leiden tot het oordeel dat de decaan niet in redelijkheid om die reden voor dergelijke keuzes niet een andere voortgangsnorm kon vaststellen en evenmin dat sprake is van een onaanvaardbare situatie voor appellant.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/089
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	18 augustus 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA compensatieregeling deeltijdopleiding geschiktheid hardheidsclausule inschrijving mr./drs.-programma onredelijk persoonlijke omstandigheden selectieprocedure studieadviseur studiepunten studievoortgangsnorm tweede opleiding uitschrijven voorlichting
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1., lid 1 OER: artikel 40, eerste lid Oer: artikel 41, eerste lid Oer: artikel 44, eerste lid Oer: artikel 46
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Of een student niet geschikt is als bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, van de WHW, is door de Erasmus school of law vertaald in de voortgangsnormen neergelegd in artikel 41 van de OER. Voor voltijdstudenten van de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid geldt een studievoortgangsnorm van 60 studiepunten van het eerste jaar van de bacheloropleiding na het eerste jaar van inschrijving. Nu appellante 37,5 studiepunten heeft behaald heeft het CBE niet ten onrechte de beslissing van de decaan dat appellante niet geschikt moet worden geacht voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid gehandhaafd. Dat appellante voor haar andere bacheloropleiding Bedrijfskunde in het studiejaar 2013-2014 43 studiepunten heeft behaald biedt geen grond voor een ander oordeel. Het volgen van een tweede opleiding is geen persoonlijke omstandigheid als bedoeld in artikel 44, eerste lid, van de OER jo. artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW waarmee bij de beoordeling van de vraag of een student niet geschikt is voor een opleiding rekening dient te worden gehouden. Wat betreft het volgen van een tweede opleiding is namens de examencommissie ter zitting nog toegelicht dat door de universiteit een speciaal mr./drs.-programma wordt aangeboden met een strenge selectieprocedure om te voorkomen dat studenten alsnog halverwege het traject uitvallen. Het dient voor risico van appellante te komen dat zij, los van dat programma en de daarbij behorende selectieprocedure, ervoor heeft gekozen de voltijdse opleiding Rechtsgeleerdheid te volgen. Evenmin kan die keuze tot gevolg hebben dat de decaan bij het vaststellen van de studievoortgangsnorm daarmee rekening had moeten houden. Het behalen van studiepunten bij een andere opleiding zegt niets over de al of niet geschiktheid van appellante voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid. Het CBE heeft verder met juistheid geoordeeld dat het op de weg van appellante lag om haar inschrijving voor de voltijdopleiding om te zetten in een inschrijving voor een deeltijdopleiding vanaf het moment dat zij, naar zij stelt, feitelijk in deeltijd is gaan studeren. Van studenten die een universitaire studie volgen kan en mag

worden verwacht dat zij in staat zijn om hun inschrijving op juiste wijze te regelen en zich daar desgewenst over te laten informeren. Dit geldt ook voor de mogelijkheid om je als student voor februari van het eerste studiejaar uit te schrijven om een bindend negatief studieadvies te voorkomen. Het CBE heeft in het door appellante aangevoerde derhalve terecht geen aanleiding gezien te oordelen dat de decaan voor haar de studievoortgangsnorm voor deeltijdstudenten van 37,5 studiepunten had moeten toepassen. Wat betreft het door appellante ter zitting ingenomen standpunt dat zij bij toepassing van de compensatieregeling wel bijna alle 60 studiepunten heeft behaald, geldt dat die regeling pas toepasselijk is als een student alle vakken die ter compensatie moeten dienen heeft behaald. Niet in geschil is dat appellante dat niet heeft. Verder bestaat, mede gelet op het vorenoverwogene, geen grond voor het oordeel dat het geven van het bindend negatief studieadvies in dit geval leidt tot een onaanvaardbare situatie als bedoeld in artikel 46 van de OER zodat toepassing had moeten worden gegeven aan de daarin neergelegde hardheidsclausule.
In aanmerking genomen dat appellante van de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid niet meer dan 37,5 studiepunten heeft behaald, laat het College onbeantwoord de vraag of de door de decaan vastgestelde voortgangsnorm in overeenstemming is met de doel en strekking van het bindend negatief studieadvies dan wel anderszins onredelijk is. Bij het vaststellen van die norm gaat het om de vraag of de student niet geschikt is voor de opleiding, en dus niet of de student geschikt is voor de opleiding. Echter, zelfs als appellante gevolgd zou moeten worden dat de toegepaste norm onjuist is zal dat haar niet baten, omdat een norm die even boven de 37,5 studiepunt zou liggen die toets zeker zou doorstaan.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 21 augustus 2014 heeft de examencommissie namens de decaan van de Erasmus school of law aan appellante een bindend negatief studieadvies gegeven voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid.

Bij beslissing van 23 februari 2015 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 7 april 2015, beroep ingesteld. De gronden van beroep zijn aangevuld bij brief van 26 april 2015.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 juli 2015 waar appellante, bijgestaan door mr. M. Wiersma, advocaat te Rotterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. drs. W.A. Kleinjan, secretaris van het CBE, zijn verschenen en namens de examencommissie prof. mr. G.J.M.E. de Bont.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW zijn de persoonlijke omstandigheden bedoeld in de artikelen 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de wet, uitsluitend:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuigelijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
e. het lidmaatschap, daaronder begrepen het voorzitterschap, van:
1. bij universiteiten: de universiteitsraad, faculteitsraad, het orgaan dat is ingesteld op grond van de medezeggenschapsregeling, bedoeld in artikel 9.30, derde lid, onderscheidenlijk artikel 9.51, tweede lid, van de wet, het bestuur van een opleiding of de opleidingscommissie, alsmede het lidmaatschap van het bestuur van een stichting die blijkens haar statuten tot doel heeft de exploitatie van voorzieningen, behorende tot de studentenvoorzieningen, dan wel van een daarmee naar het oordeel van het instellingsbestuur gelet op de taak gelijk te stellen orgaan,
2. bij hogescholen: de medezeggenschapsraad, de deelraad, studentencommissie of opleidingscommissie.
f. andere in de regelingen, bedoeld in de artikelen 7.8b, zesde lid, en 7.9, vijfde lid, van de wet door het instellingsbestuur aan te geven omstandigheden waarin betrokkene activiteiten ontplooit in het kader van de organisatie en het bestuur van de zaken van de instelling.
g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel van een vergelijkbare organisatie van enige omvang, bij wie behartiging van het algemeen maatschappelijk belang op de voorgrond staat en die daartoe daadwerkelijk activiteiten ontplooit.

Ingevolge artikel 40, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER) kan door de decaan op grond van artikel 7.8b, derde lid, van de wet aan het studieadvies van de opleiding een afwijzing worden verbonden, zolang de examinandus nog niet alle onderdelen van het eerste jaar van de bacheloropleiding met goed gevolg heeft afgelegd dan wel vrijgesteld heeft gekregen. Deze afwijzing wordt slechts gegeven indien de examinandus, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt wordt geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de normen zoals bedoeld in artikel 41 van deze regeling.

Ingevolge artikel 41, eerste lid, van de OER dient een examinandus aan het einde van het eerste jaar van inschrijving met een inschrijving voor de voltijdse opleiding 60 ects van het eerste jaar van de bacheloropleiding zoals bedoeld in artikel 10 van deze regeling te hebben behaald. In het kader van deze regeling worden de ects voor onderdelen waarvoor door de examencommissie ESL vrijstelling is verleend, meegerekend.

Ingevolge artikel 44, eerste lid, van de OER zijn de persoonlijke omstandigheden die in acht worden genomen bij het uitbrengen van het studieadvies:
- ziekte, handicap of zwangerschap van betrokkene;
- bijzondere familieomstandigheden;
- lidmaatschap van de universiteitsraad, de faculteitsraad, het dagelijks bestuur onderwijs van ESL of de opleidingscommissie;
- overige omstandigheden als bedoeld in artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW.

Ingevolge artikel 46 van de OER kan, indien toepassing van de regels van dit hoofdstuk naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid leidt tot onaanvaardbare situaties ten aanzien van een examinandus of een groep examinandi een schriftelijk en met redenen omkleed verzoek om afwijking van bedoelde regels worden ingediend bij de decaan. De decaan kan, de examencommissie ESL en studieadviseur gehoord, ten gunste van de examinandus of groep examinandi van deze regels afwijken.

2.2 Appellante is in september 2013 gestart met de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid. Op grond van artikel 41, eerste lid, van de OER dienen studenten aan het eind van het eerste jaar van inschrijving alle 60 studiepunten van het eerste jaar van de bacheloropleiding te hebben behaald. Appellante had aan het einde van het studiejaar 2013-2014 37,5 studiepunten van het eerste jaar van de bacheloropleiding behaald. Daarom is haar een bindend negatief studieadvies gegeven. De decaan heeft in de door appellante aangevoerde omstandigheden geen aanleiding gezien af te wijken van de studievoortgangsnorm van 60 studiepunten.

2.3 Appellante betoogt dat het CBE heeft miskend dat de decaan had moeten afzien van het geven van een bindend negatief studieadvies vanwege de door haar aangevoerde persoonlijke omstandigheden. Hiertoe voert zij aan dat zij naast de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid de opleiding Bedrijfskunde volgt en dat zij voor die opleiding in het studiejaar 2013-2014 43 studiepunten heeft behaald. Zij heeft in het studiejaar 2013-2014 dan ook veel meer dan 60 studiepunten behaald. Voorts stelt zij dat zij sinds halverwege november 2013 de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid feitelijk in deeltijd volgde, zodat voor haar de voortgangsnorm voor deeltijdstudenten van 37,5 studiepunten zou moeten gelden. Volgens appellante is zij er ten onrechte niet door de studieadviseur op gewezen dat zij haar inschrijving voor de voltijdse bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid diende te wijzigen in een inschrijving voor de deeltijdopleiding. Ook heeft zij geen goede voorlichting gehad over de mogelijkheid om je voor februari van het studiejaar uit te schrijven om een bindend negatief studieadvies te voorkomen. Alle omstandigheden in aanmerking genomen kan niet worden geoordeeld dat zij niet geschikt is voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid terwijl dit wel het uitgangspunt dient te zijn voor het geven van een bindend negatief studieadvies, aldus appellante. Volgens haar is een studievoortgangsnorm van 60 studiepunten in één jaar ook onredelijk. Dat leidt ertoe dat in dit geval een bindend negatief studieadvies wordt gegeven aan een student die niet ongeschikt wordt geacht voor de opleiding. In dit verband brengt appellante naar voren dat de decaan heeft erkend dat zij geen slechte student is. Tenslotte stelt appellante dat het college van bestuur ten onrechte is voorbij gegaan aan haar gedane beroep op de hardheidsclausule neergelegd in artikel 46 van de OER.

2.3.1 Of een student niet geschikt is als bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, van de WHW, is door de Erasmus school of law vertaald in de voortgangsnormen neergelegd in artikel 41 van de OER. Voor voltijdstudenten van de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid geldt een studievoortgangsnorm van 60 studiepunten van het eerste jaar van de bacheloropleiding na het eerste jaar van inschrijving. Nu appellante 37,5 studiepunten heeft behaald heeft het CBE niet ten onrechte de beslissing van de decaan dat appellante niet geschikt moet worden geacht voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid gehandhaafd. Dat appellante voor haar andere bacheloropleiding Bedrijfskunde in het studiejaar 2013-2014 43 studiepunten heeft behaald biedt geen grond voor een ander oordeel. Het volgen van een tweede opleiding is geen persoonlijke omstandigheid als bedoeld in artikel 44, eerste lid, van de OER jo. artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW waarmee bij de beoordeling van de vraag of een student niet geschikt is voor een opleiding rekening dient te worden gehouden. Wat betreft het volgen van een tweede opleiding is namens de examencommissie ter zitting nog toegelicht dat door de universiteit een speciaal mr./drs.-programma wordt aangeboden met een strenge selectieprocedure om te voorkomen dat studenten alsnog halverwege het traject uitvallen. Het dient voor risico van appellante te komen dat zij, los van dat programma en de daarbij behorende selectieprocedure, ervoor heeft gekozen de voltijdse opleiding Rechtsgeleerdheid te volgen. Evenmin kan die keuze tot gevolg hebben dat de decaan bij het vaststellen van de studievoortgangsnorm daarmee rekening had moeten houden. Het behalen van studiepunten bij een andere opleiding zegt niets over de al of niet geschiktheid van appellante voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid.

Het CBE heeft verder met juistheid geoordeeld dat het op de weg van appellante lag om haar inschrijving voor de voltijdopleiding om te zetten in een inschrijving voor een deeltijdopleiding vanaf het moment dat zij, naar zij stelt, feitelijk in deeltijd is gaan studeren. Van studenten die een universitaire studie volgen kan en mag worden verwacht dat zij in staat zijn om hun inschrijving op juiste wijze te regelen en zich daar desgewenst over te laten informeren. Dit geldt ook voor de mogelijkheid om je als student voor februari van het eerste studiejaar uit te schrijven om een

bindend negatief studieadvies te voorkomen. Het CBE heeft in het door appellante aangevoerde derhalve terecht geen aanleiding gezien te oordelen dat de decaan voor haar de studievoortgangsnorm voor deeltijdstudenten van 37,5 studiepunten had moeten toepassen.

Wat betreft het door appellante ter zitting ingenomen standpunt dat zij bij toepassing van de compensatieregeling wel bijna alle 60 studiepunten heeft behaald, geldt dat die regeling pas toepasselijk is als een student alle vakken die ter compensatie moeten dienen heeft behaald. Niet in geschil is dat appellante dat niet heeft.

Verder bestaat, mede gelet op het vorenoverwogene, geen grond voor het oordeel dat het geven van het bindend negatief studieadvies in dit geval leidt tot een onaanvaardbare situatie als bedoeld in artikel 46 van de OER zodat toepassing had moeten worden gegeven aan de daarin neergelegde hardheidsclausule.

In aanmerking genomen dat appellante van de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid niet meer dan 37,5 studiepunten heeft behaald, laat het College onbeantwoord de vraag of de door de decaan vastgestelde voortgangsnorm in overeenstemming is met de doel en strekking van het bindend negatief studieadvies dan wel anderszins onredelijk is. Bij het vaststellen van die norm gaat het om de vraag of de student niet geschikt is voor de opleiding, en dus niet of de student geschikt is voor de opleiding. Echter, zelfs als appellante gevolgd zou moeten worden dat de toegepaste norm onjuist is zal dat haar niet baten, omdat een norm die even boven de 37,5 studiepunt zou liggen die toets zeker zou doorstaan.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/091
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	25 september 2015
Partijen	:	Appellant en Hogeschool Utrecht
Trefwoorden	:	afstudeersteun begeleiding bijzondere omstandigheden hardheidsclausule informatie non-discriminatiebeginsel onbillijkheid prestatiebeurs Profileringsfond studiegids studievertraging
Artikelen	:	WHW: artikel 7.51, Profileringsfonds HU SZ/J/2013: artikel A1 Profileringsfonds HU SZ/J/2013: artikel C17 Profileringsfonds HU SZ/J/2013: artikel C9
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Het College is van oordeel dat de Hogeschool Utrecht artikel 7.51c van de WHW, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet technische verbeteringen WHW, niet onredelijk heeft uitgelegd door in het Profileringsfonds HU SZ/J/2013 te bepalen dat slechts afstudeersteun uit het Profileringsfonds kan worden verkregen indien de studievertraging zich tijdens de beursrechtperiode heeft voorgedaan. Het maken van onderscheid is geen discriminatie, indien daarvoor in het licht van de doelen van de in geding zijnde regeling redelijke en objectieve gronden bestaan. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet technische verbeteringen WHW volgt dat de financiële tegemoetkoming is bedoeld voor studenten die wegens bijzondere omstandigheden benadeeld zijn voor wat betreft de aanspraak op prestatiebeurs. Het onderscheid tussen studenten die vertraging hebben opgelopen tijdens de beursrechtperiode en studenten die vertraging hebben opgelopen buiten de beursrechtperiode berust daarom op redelijke en objectieve gronden, zodat het niet ongeoorloofd is. Het CvB heeft terecht geoordeeld dat het verzoek van appellant van 18 juli 2014, gelet op artikel C9, vijfde lid, van het Profileringsfonds HU SZ/J/2013, slechts betrekking kan hebben op studievertraging opgelopen tijdens het studiejaar 2013-2014 en dat het verzoek terecht is afgewezen, nu hij in dat studiejaar geen recht had op prestatiebeurs. Het komt voor het risico van appellant dat hij niet heeft verzocht om het extra jaar prestatiebeurs met terugwerkende kracht toegekend te krijgen. Het is aan hem om over de mogelijkheden om afstudeersteun uit het Profileringsfonds te ontvangen op de hoogte te raken. Ter zitting is namens het CvB toegelicht dat informatie over het Profileringsfonds voor studenten eenvoudig te vinden is op de website en in de studiegids. Dat de regeling Profileringsfonds HU SZ/J/2013 niet integraal via de website raadpleegbaar is, maakt niet dat de informatievoorziening over het fonds onvoldoende is, nu de regeling bij de Hogeschool kan worden opgevraagd. Appellant heeft de door het CvB weersproken stelling, dat de decanen te kort zijn geschoten in de begeleiding bij studievertraging, niet met stukken aannemelijk gemaakt. Het betoog faalt. 2.5. Tot slot kan het betoog van appellant, dat het CvB aanleiding had moeten zien om de hardheidsclausule toe te passen, niet slagen, nu hij dit betoog niet heeft onderbouwd en namens het CvB ter zitting is toegelicht dat het na beoordeling tot de conclusie is gekomen dat het geval van appellant zich niet voor toepassing

leent.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Bestuur van de Hogeschool Utrecht (hierna: het CvB), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 26 september 2014 heeft de algemeen directeur namens de Faculteit Educatie het verzoek van appellant om erkenning van studievertraging vanwege een gemelde bijzondere omstandigheid en om aanspraak op afstudeersteun uit het Profileringsfonds afgewezen.

Bij beslissing van 23 maart 2015 heeft het CvB het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CvB heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 9 september 2015, waar appellant, bijgestaan door mr. A.B.E. van Kan, advocaat te Maastricht, en het CvB, vertegenwoordigd door mr. M. Slump, medewerker Juridische Zaken van de Hogeschool Utrecht, vergezeld door F. Schleidt, directiesecretaris van de Faculteit Educatie en J.A. van der Meer, voorzitter van de profileringsfondscommissie, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.51, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) treft het instellingsbestuur voorzieningen
voor de financiële ondersteuning van een student die studievertraging heeft opgelopen of naar verwachting zal oplopen als gevolg van bijzondere omstandigheden.

Ingevolge artikel 7:51c komt een student uitsluitend voor financiële steun als bedoeld in de artikelen 7.51 tot en met 7.51b in aanmerking, indien:

a. (…); en
b. de student aanspraak heeft of heeft gehad op de prestatiebeurs hoger onderwijs als bedoeld in de Wet studiefinanciering 2000.

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet technische verbeteringen WHW (Kamerstukken II 2013/14, 33 840, nr. 3, blz. 6) volgt over het prestatiebeursvereiste het volgende:
"Deze eis vloeit voort uit de gedachte dat de financiële tegemoetkoming verband houdt met de omstandigheid dat de student ten gevolge van de in de artikelen 7.51, 7.51a en 7.51b beschreven omstandigheden (bijzondere omstandigheden, langere studieduur en verlies van accreditatie) benadeeld is voor wat betreft zijn aanspraak op prestatiebeurs."

Ingevolge artikel A1, tweede lid, van het Profileringsfonds HU SZ/J/2013 wordt onder afstudeersteun verstaan de (financiële) steun die studenten van de hogeschool krachtens artikel 7.51, tweede lid, onder c tot en met h, van de WHW kunnen ontvangen als zij door bijzondere omstandigheden studievertraging hebben opgelopen tijdens hun beursrechtperiode.

Ingevolge artikel C9, vijfde lid, dient de aanvraag om erkenning van studievertraging te worden ingediend vóór 31 december van het studiejaar, volgend op het studiejaar waarin de desbetreffende bijzondere omstandigheid zich heeft voorgedaan.

Ingevolge artikel C17 is de faculteitsdirecteur bevoegd om van de bepalingen in hoofdstuk C af te wijken indien strikte toepassing zou leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

2.2. Bij beslissing van 23 maart 2015 heeft het CvB het advies van de Geschillenadviescommissie overgenomen. De Geschillenadviescommissie heeft in aanmerking genomen dat appellant zijn aanvraag om erkenning van studievertraging heeft ingediend op 18 juli

2014. Gelet op het bepaalde in C9, vijfde lid, van het Profileringsfonds HU SZ/J/2013 kan dit verzoek slechts betrekking hebben op bijzondere omstandigheden die zich hebben voorgedaan in studiejaar 2013-2014. De prestatiebeurs van appellant is beëindigd op 1 april 2013. In het studiejaar 2013-2014 genoot appellant derhalve geen prestatiebeurs. Gelet op het bepaalde in artikel A1, tweede lid, van het Profileringsfonds HU SZ/J/2013 heeft de algemeen directeur bij beslissing van 26 september 2014 volgens de Geschillenadviescommissie het verzoek om aanspraak op afstudeersteun terecht afgewezen, nu de studievertraging waarop het verzoek betrekking heeft zich heeft voorgedaan buiten de beursrechtperiode. Voorts heeft de Geschillenadviescommissie overwogen dat de directeur in redelijkheid heeft kunnen afzien van toepassing van de hardheidsclausule.

2.3. Appellant betoogt dat de eis dat de vertraging moet zijn opgelopen tijdens de beursrechtperiode in zijn geval onredelijk is, nu hij in verband met bijzondere omstandigheden op 3 augustus 2013 met terugwerkende kracht van 1 april 2012 tot 1 april 2013 een extra jaar prestatiebeurs toegekend heeft gekregen. De eis is volgens appellant onnodig, onredelijk en in strijd met het non-discriminatiebeginsel. Appellant stelt voorts dat hem niet kan worden verweten dat hij niet heeft verzocht om het extra jaar prestatiebeurs met terugwerkende kracht toe te kennen, nu de bijzondere omstandigheden zich na de toekenning daarvan hebben voorgedaan en de informatievoorziening omtrent het Profileringsfonds slecht geregeld is.

Verder voert appellant aan dat de decanen van de hogeschool slecht bereikbaar waren en niet adequaat reageerden op de door hem ervaren problemen. Daartoe stelt hij dat de decanen hem eerst over het Profileringsfonds hebben geïnformeerd nadat zijn recht op prestatiebeurs was afgelopen.

Tot slot betoogt appellant dat het CvB ten onrechte heeft overwogen dat de directeur in redelijkheid heeft kunnen afzien van toepassing van de hardheidsclausule.

2.4. Het College is van oordeel dat de Hogeschool Utrecht artikel 7.51c van de WHW, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet technische verbeteringen WHW, niet onredelijk heeft uitgelegd door in het Profileringsfonds HU SZ/J/2013 te bepalen dat slechts afstudeersteun uit het Profileringsfonds kan worden verkregen indien de studievertraging zich tijdens de beursrechtperiode heeft voorgedaan.

Het maken van onderscheid is geen discriminatie, indien daarvoor in het licht van de doelen van de in geding zijnde regeling redelijke en objectieve gronden bestaan. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet technische verbeteringen WHW volgt dat de financiële tegemoetkoming is bedoeld voor studenten die wegens bijzondere omstandigheden benadeeld zijn voor wat betreft de aanspraak op prestatiebeurs. Het onderscheid tussen studenten die vertraging hebben opgelopen tijdens de beursrechtperiode en studenten die vertraging hebben opgelopen buiten de beursrechtperiode berust daarom op redelijke en objectieve gronden, zodat het niet ongeoorloofd is. Het CvB heeft terecht geoordeeld dat het verzoek van appellant van 18 juli 2014, gelet op artikel C9, vijfde lid, van het Profileringsfonds HU SZ/J/2013, slechts betrekking kan hebben op studievertraging opgelopen tijdens het studiejaar 2013-2014 en dat het verzoek terecht is afgewezen, nu hij in dat studiejaar geen recht had op prestatiebeurs. Het komt voor het risico van appellant dat hij niet heeft verzocht om het extra jaar prestatiebeurs met terugwerkende kracht toegekend te krijgen. Het is aan hem om over de mogelijkheden om afstudeersteun uit het Profileringsfonds te ontvangen op de hoogte te raken. Ter zitting is namens het CvB toegelicht dat informatie over het Profileringsfonds voor studenten eenvoudig te vinden is op de website en in de studiegids. Dat de regeling Profileringsfonds HU SZ/J/2013 niet integraal via de website raadpleegbaar is, maakt niet dat de informatievoorziening over het fonds onvoldoende is, nu de regeling bij de Hogeschool kan worden opgevraagd.

Appellant heeft de door het CvB weersproken stelling, dat de decanen te kort zijn geschoten in de begeleiding bij studievertraging, niet met stukken aannemelijk gemaakt.

Het betoog faalt.

2.5. Tot slot kan het betoog van appellant, dat het CvB aanleiding had moeten zien om de hardheidsclausule toe te passen, niet slagen, nu hij dit betoog niet heeft onderbouwd en namens het CvB ter zitting is toegelicht dat het na beoordeling tot de conclusie is gekomen dat het geval van appellant zich niet voor toepassing leent.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/093
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	7 september 2015
Partijen	:	Appellant en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	bevoegdheid examencommissie herkansing inschrijving niet-ontvankelijk uitschrijving
Artikelen	:	WHW: artikel 7.32 WHW: artikel 7.34
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.1. De beslissing van 18 februari 2015, met de aanvulling daarop in het e-mailbericht van 25 februari 2015, is genomen naar aanleiding van het verzoek van appellant van 17 februari 2015 om een tentamen te mogen doen. Bevoegd tot beslissen op een dergelijk verzoek is de examencommissie. Daarom heeft verweerder het administratief beroep van appellant tegen afwijzing van het verzoek door de examencommissie ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. Het bij het College ingestelde beroep is gegrond en de beslissing van 26 maart 2015 wordt vernietigd. 2.2. Appellant betoogt dat, nu hij zich vóór 1 maart 2015 heeft aangemeld voor het tentamen Inleiding Culturele Antropologie, hij aan de herkansing van dat tentamen die plaatsvindt na 1 maart 2015 zou moeten kunnen deelnemen, ook al is hij per deze datum niet langer ingeschreven. 2.2.1. In dit betoog wordt appellant niet gevolgd. Uit de artikelen 7.32 en 7.34 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek volgt dat inschrijving aan een onderwijsinstelling een voorwaarde is om examens en tentamens te mogen afleggen. Door de uitschrijving per 1 maart 2015 verviel voor appellant de mogelijkheid het tentamen Inleiding Culturele Antropologie na die datum te herkansen. De beslissing van 18 februari 2015, aangevuld met het e-mailbericht van 25 februari 2015, is daarom juist.

Proces-verbaal van de mondelinge uitspraak krachtens artikel 8:67 van de Algemene wet bestuursrecht ter openbare zitting van 28 augustus 2015:

Zaaknummer : 2015/093
Datum zitting : 28 augustus 2015

Aanwezig
Namens appellant : A.L. van Nimwegen, wonende te Boskoop
Verweerder : College van Beroep voor de Examens van de Universiteit van Amsterdam
Gemachtigde : mr. E.L.C.M. Rijnders
Rechter : mr. C.J. Borman
Secretaris : mr. D.T. van der Leek

1. Beslissing

Het College,

Recht doende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het College van Beroep voor de Examens van de Universiteit van Amsterdam van 16 maart 2015;
III. verklaart het door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond en bepaalt dat deze uitspraak in plaats treedt van de beslissing van 16 maart 2015;

IV. gelast dat het College van Beroep voor de Examens van de Universiteit van Amsterdam aan appellant het door hem voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

2. Overwegingen

2.1. De beslissing van 18 februari 2015, met de aanvulling daarop in het e-mailbericht van 25 februari 2015, is genomen naar aanleiding van het verzoek van appellant van 17 februari 2015 om een tentamen te mogen doen. Bevoegd tot beslissen op een dergelijk verzoek is de examencommissie. Daarom heeft verweerder het administratief beroep van appellant tegen afwijzing van het verzoek door de examencommissie ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. Het bij het College ingestelde beroep is gegrond en de beslissing van 26 maart 2015 wordt vernietigd.

2.2. Appellant betoogt dat, nu hij zich vóór 1 maart 2015 heeft aangemeld voor het tentamen Inleiding Culturele Antropologie, hij aan de herkansing van dat tentamen die plaatsvindt na 1 maart 2015 zou moeten kunnen deelnemen, ook al is hij per deze datum niet langer ingeschreven.

2.2.1. In dit betoog wordt appellant niet gevolgd. Uit de artikelen 7.32 en 7.34 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek volgt dat inschrijving aan een onderwijsinstelling een voorwaarde is om examens en tentamens te mogen afleggen. Door de uitschrijving per 1 maart 2015 verviel voor appellant de mogelijkheid het tentamen Inleiding Culturele Antropologie na die datum te herkansen. De beslissing van 18 februari 2015, aangevuld met het e-mailbericht van 25 februari 2015, is daarom juist.

2.3. Gelet op hetgeen is overwogen in 2.2.1 is er geen aanleiding verweerder op te dragen een nieuwe beslissing te nemen op het administratief beroep van appellant. Het College kan de zaak zelf afdoen. Daartoe wordt het bij verweerder ingestelde beroep ongegrond verklaard en wordt bepaald dat deze uitspraak in de plaats treedt van de beslissing van 16 maart 2015.

2.4. Van voor vergoeding in aanmerking komende proceskosten is niet gebleken. Wel dient verweerder het door appellant betaalde griffierecht aan hem te vergoeden.

Zaaknummer	:	2015/095.5
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	23 november 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	begeleiding bindend negatief studieadvies causaal verband curriculum handleiding hand-outs onafhankelijkheid persoonlijke omstandigheden studentendecaan studiebegeleiding studieplan studievertraging tijdig verlenging
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 7.3 OER: artikel 7.4
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 In hetgeen appellante heeft aangevoerd, ziet het College geen aanleiding het oordeel van het CBE onjuist te achten. Bij brief van 22 april 2014 heeft de voorzitter van de examencommissie appellante meegedeeld dat de beslissing van het CBE van 25 juni 2014, die reeds eerder kenbaar was gemaakt, op die wijze wordt uitgelegd, dat appellante daarmee het recht verwerft nog ten minste zeven maanden onderwijs te volgen en toetsen af te leggen en dat de examencommissie het recht behoudt aan het einde van die periode nader te bepalen of zij geschikt is voor de studie en te beoordelen of alsnog aanleiding bestaat een bindend negatief studieadvies uit te brengen. Verder heeft de voorzitter van de examencommissie vastgesteld dat de datum waarop het propedeutisch examen uiterlijk behaald moet zijn, in het geval van appellante 24 februari 2015 is. Daarmee diende het voor appellante voldoende duidelijk te zijn op welke periode de verlengingsperiode zag. Als gevolg van de voormelde beslissing van het CBE, waartegen appellante bij het College geen beroep heeft ingesteld, is de in artikel 7.3, tweede lid, van de OER bedoelde termijn van 25 maanden opgeschort met ten minste zeven maanden. Voor het oordeel dat het bindend negatief studieadvies ten onrechte buiten de in die bepaling genoemde termijn is gegeven, ziet het College derhalve geen grond. Appellante heeft haar stelling dat zij 44,5 studiepunten van het propedeutisch examen heeft behaald, niet aannemelijk gemaakt. Zou hier vanuit moeten worden gegaan, dan leidt dit overigens op zichzelf niet tot een ander oordeel. Appellante heeft daarmee immers nog steeds niet alle studiepunten van het propedeutisch examen behaald. Over de vraag of er in het geheel geen contact met de studenten-decaan is geweest in de in geding zijnde periode, zijn partijen verdeeld en is ter zitting geen zekerheid verkregen. Appellante heeft verklaard dat eind december 2014 persoonlijke omstandigheden speelden. Evenwel doet dit gegeven niet af aan het feit dat causaal verband niet kan worden vastgesteld tussen die omstandigheden en het niet behaald hebben van de norm. Het College ziet geen grond voor het oordeel dat appellante als gevolg van de eerder gegeven bindend negatieve studieadviezen onvoldoende in de gelegenheid is gesteld het propedeutisch examen af te ronden. Het CBE heeft toegelicht dat appellante van april 2014 tot en met augustus 2014 deel heeft kunnen aan het reguliere

onderwijs en gebruik heeft kunnen maken van de daarbij behorende faciliteiten. Van september 2014 tot en met februari 2015 heeft zij het voor haar opgestelde studieplan van 8 september 2014 kunnen volgen. In het studieplan waren de leerdoelen, gericht op het behalen van het propedeutisch examen vóór maart 2015, voor appellante vastgesteld. Ter zitting heeft het CBE toegelicht dat appellante het bij de leerdoelen behorende onderwijs diende te volgen. Dit onderwijs werd in de desbetreffende periode ook aangeboden. Wellicht werden de door appellante bedoelde "oude" lessen niet meer aangeboden, maar voor die lessen werden vervangende lessen aangeboden, die appellante kon volgen. Verder heeft appellante in deze periode een beroep kunnen doen op studiebegeleiding. Appellante heeft zich in de desbetreffende periode nimmer tot de studieloopbaanbegeleider gewend met de melding dat de gestelde leerdoelen niet haalbaar waren en het vastgestelde studieplan niet uitvoerbaar was. Daaraan kunnen de mails aan docenten niet afdoen.
Voor de enkele stelling van appellante dat het CBE zich niet onafhankelijk heeft opgesteld, ziet het College geen grond.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 februari 2015 heeft de examencommissie van de opleiding Bedrijfskunde MER (hierna de examencommissie) appellante namens de Domeinvoorzitter een bindend negatief studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 22 april 2015 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 oktober 2015, waar appellante, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van verweerder zijn verschenen. Tevens waren aanwezig mr. W.M. Maessen, voorzitter van de examencommissie en mevrouw S. van Assendelft-Van Wijck, studieadviseur van de opleiding.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 7.3, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling 2014-2015 van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: de OER) brengt de examencommissie een bindend negatief studieadvies uit, indien de student aan het einde van het tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet heeft behaald.

Ingevolge het tweede lid geldt voor studenten die in februari zijn ingestroomd dat het bindend negatief studieadvies wordt uitgebracht na 25 maanden. Na het verstrijken van deze termijn kan geen bindend negatief studieadvies meer worden uitgebracht.

Ingevolge artikel 7.4, tweede lid, besluit de examencommissie pas over het uitbrengen van een bindend negatief studieadvies nadat de betrokken studentendecaan om schriftelijk advies is gevraagd ten aanzien van mogelijke persoonlijke omstandigheden die kunnen rechtvaardigen dat wordt afgezien van het uitbrengen van een bindend negatief studieadvies aan de betrokken student.

Ingevolge het vierde lid brengt de studentendecaan een advies als bedoeld in het tweede lid alleen uit, indien de student de persoonlijke omstandigheden tijdig heeft gemeld bij de studentendecaan. Een melding wordt in dit verband als tijdig aangemerkt wanneer de student de omstandigheden meldt zodra deze zich voordoen dan wel zeer spoedig daarna.

2.2 Appellante is in februari 2012 gestart met de opleiding Bedrijfskunde MER. Op 20 februari 2014 heeft de examencommissie haar een bindend negatief studieadvies gegeven, omdat zij aan het einde van het tweede jaar van inschrijving 31 van de benodigde 60 studiepunten voor het propedeutisch examen had behaald en niet gebleken is dat zich persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan die de studievertraging hebben veroorzaakt. Bij beslissing van 25 juni 2014 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard, omdat appellante als gevolg van een eerder in februari 2013 gegeven bindend negatief studieadvies dat later is vernietigd, niet de volle termijn voor het behalen van haar propedeuse heeft kunnen benutten. Het CBE heeft geoordeeld dat appellante een verlenging van ten minste een termijn van zeven maanden moet worden geboden teneinde het propedeutisch examen te kunnen behalen.

Bij beslissing van 20 februari 2015 heeft de examencommissie appellante wederom een bindend negatief studieadvies gegeven, omdat zij 41 van de 60 benodigde studiepunten voor het propedeutisch examen heeft behaald en geen persoonlijke omstandigheden heeft gemeld. Bij beslissing van 22 april 2015 heeft het CBE geoordeeld dat de examencommissie het bindend negatief studieadvies in redelijkheid heeft kunnen geven.

2.3 Appellante betoogt dat het CBE ten onrechte tot dit oordeel is gekomen. Zij voert hiertoe het volgende aan. Het is onduidelijk op welke periode de verlengingsperiode van zeven maanden, genoemd in de beslissing van het CBE van 25 juni 2014, ziet. Het CBE heeft niet onderkend dat ingevolge de OER 25 maanden na de inschrijving voor de opleiding geen bindend negatief studieadvies meer kon worden gegeven. Het CBE heeft het aantal behaalde studiepunten niet correct vastgesteld. Zij heeft namelijk 44,5 studiepunten behaald. Appellante heeft in het studiejaar 2014-2015 wel persoonlijke omstandigheden gemeld bij de studentendecaan. Zij is begin januari 2015 naar het decanaat geweest en heeft gemeld dat in december 2014 een gebeurtenis heeft plaatsgevonden die te maken heeft met haar thuissituatie. Als gevolg van eerder gegeven bindend negatieve studieadviezen heeft appellante de nodige studievertraging opgelopen. Zij is door de hogeschool niet adequaat begeleid om deze in te kunnen lopen. Zij heeft niet ingestemd met het studieplan van 8 september 2014. Verder volgde zij nog het programma van het oud-curriculum. Het onderwijs werd niet gegeven. Verder waren handleidingen en hand-outs niet beschikbaar. Tot slot twijfelt appellante aan de onafhankelijkheid van het CBE.

2.3.1 In hetgeen appellante heeft aangevoerd, ziet het College geen aanleiding het oordeel van het CBE onjuist te achten.

Bij brief van 22 april 2014 heeft de voorzitter van de examencommissie appellante meegedeeld dat de beslissing van het CBE van 25 juni 2014, die reeds eerder kenbaar was gemaakt, op die wijze wordt uitgelegd, dat appellante daarmee het recht verwerft nog ten minste zeven maanden onderwijs te volgen en toetsen af te leggen en dat de examencommissie het recht behoudt aan het einde van die periode nader te bepalen of zij geschikt is voor de studie en te beoordelen of alsnog aanleiding bestaat een bindend negatief studieadvies uit te brengen. Verder heeft de voorzitter van de examencommissie vastgesteld dat de datum waarop het propedeutisch examen uiterlijk behaald moet zijn, in het geval van appellante 24 februari 2015 is. Daarmee diende het voor appellante voldoende duidelijk te zijn op welke periode de verlengingsperiode zag. Als gevolg van de voormelde beslissing van het CBE, waartegen appellante bij het College geen beroep heeft ingesteld, is de in artikel 7.3, tweede lid, van de OER bedoelde termijn van 25 maanden opgeschort met ten minste zeven maanden. Voor het oordeel dat het bindend negatief

studieadvies ten onrechte buiten de in die bepaling genoemde termijn is gegeven, ziet het College derhalve geen grond.

Appellante heeft haar stelling dat zij 44,5 studiepunten van het propedeutisch examen heeft behaald, niet aannemelijk gemaakt. Zou hier vanuit moeten worden gegaan, dan leidt dit overigens op zichzelf niet tot een ander oordeel. Appellante heeft daarmee immers nog steeds niet alle studiepunten van het propedeutisch examen behaald.

Over de vraag of er in het geheel geen contact met de studentendecaan is geweest in de in geding zijnde periode, zijn partijen verdeeld en is ter zitting geen zekerheid verkregen. Appellante heeft verklaard dat eind december 2014 persoonlijke omstandigheden speelden. Evenwel doet dit gegeven niet af aan het feit dat causaal verband niet kan worden vastgesteld tussen die omstandigheden en het niet behaald hebben van de norm.

Het College ziet geen grond voor het oordeel dat appellante als gevolg van de eerder gegeven bindend negatieve studieadviezen onvoldoende in de gelegenheid is gesteld het propedeutisch examen af te ronden. Het CBE heeft toegelicht dat appellante van april 2014 tot en met augustus 2014 deel heeft kunnen aan het reguliere onderwijs en gebruik heeft kunnen maken van de daarbij behorende faciliteiten. Van september 2014 tot en met februari 2015 heeft zij het voor haar opgestelde studieplan van 8 september 2014 kunnen volgen. In het studieplan waren de leerdoelen, gericht op het behalen van het propedeutisch examen vóór maart 2015, voor appellante vastgesteld. Ter zitting heeft het CBE toegelicht dat appellante het bij de leerdoelen behorende onderwijs diende te volgen. Dit onderwijs werd in de desbetreffende periode ook aangeboden. Wellicht werden de door appellante bedoelde "oude" lessen niet meer aangeboden, maar voor die lessen werden vervangende lessen aangeboden, die appellante kon volgen. Verder heeft appellante in deze periode een beroep kunnen doen op studiebegeleiding. Appellante heeft zich in de desbetreffende periode nimmer tot de studieloopbaanbegeleider gewend met de melding dat de gestelde leerdoelen niet haalbaar waren en het vastgestelde studieplan niet uitvoerbaar was. Daaraan kunnen de mails aan docenten niet afdoen.

Voor de enkele stelling van appellante dat het CBE zich niet onafhankelijk heeft opgesteld, ziet het College geen grond.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/097
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Troostwijk en Kleijn
Datum uitspraak	:	16 november 2015
Partijen	:	Appellant en Hogeschool Utrecht
Trefwoorden	:	afstuderen beoordelaars beoordeling curriculum vitae schadeloosstelling schadeveroorzakende besluit scriptie studiekosten studievertraging
Artikelen	:	Awb: artikel 1:3 Awb: artikel 6:15 Awb: artikel 7:1 Awb: artikel 8:4, lid 1 Awb: artikel 8:72, lid 3 Awb: artikel 8:88, lid 1 Awb: artikel 8:89 Awb: artikel 8:90
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2. Ter voorlichting van partijen overweegt het College dat het door appellant gestelde schadeveroorzakende besluit is genomen na 1 juli 2013, zodat daarop het recht van toepassing is zoals dat vanaf die datum geldt. De beslissing van 18 juli 2014 op het verzoek van appellant om schadevergoeding is een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb, maar ingevolge artikel 8:4, eerste lid onderdeel f, gelezen in samenhang met artikel 7:1 van de Awb niet vatbaar voor bezwaar en beroep. In plaats daarvan kan de belanghebbende overeenkomstig artikel 8:90, eerste lid, van de Awb een verzoekschrift bij de bestuursrechter indienen en zijn de regels uit titel 8.4 van de Awb van toepassing. In het licht van deze bepalingen had het verzoek, nadat het bestuursorgaan ten minste acht weken de gelegenheid had gekregen daarop te reageren, rechtstreeks bij het College ingediend moeten worden. Het college van bestuur had het door appellant gemaakte bezwaar overeenkomstig artikel 6:15 van de Awb moeten doorzenden aan het College om het te behandelen als een verzoek als bedoeld in artikel 8:90, eerste lid. Het College zal het beroep van appellant mede opvatten als een dergelijk verzoek en beoordelen met toepassing van de regels uit titel 8.4 van de Awb. Voor zover verweerder het bezwaar ongegrond heeft verklaard, zal het College het beroep van appellant gegrond verklaren en met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb dat bezwaar niet-ontvankelijk verklaren. (…) 2.3.1 Het college van bestuur heeft erkend dat de beslissingen van 13 november 2013 en 19 december 2013 om de scriptie van appellant met een onvoldoende te beoordelen onrechtmatig zijn genomen. Derhalve dient de vraag te worden beantwoord of appellant als gevolg van die beslissingen studievertraging heeft opgelopen en daardoor financiële schade heeft geleden. Het college van bestuur heeft toegelicht dat, ook indien de scriptie van appellant definitief in juli 2013 was goedgekeurd, hij niet eerder had kunnen afstuderen. Vast staat dat appellant de vakken MAC 1 en 2 nog diende te behalen ter afronding van zijn opleiding. Deze vakken had hij in het studiejaar 2012-2013 niet behaald. Het College volgt appellant niet in zijn stelling dat hij deze vakken in het begin van het studiejaar 2013-2014 had kunnen afronden. Daartoe wordt in aanmerking genomen dat die vakken pas in de blokken 3 en 4 van een studiejaar worden aangeboden. Appellant had het vak MAC 1

dan ook niet eerder dan in april 2014 kunnen doen. Verder blijkt uit de studiegids, naar het college van bestuur nader heeft toegelicht, dat, indien appellant had verzocht om een vervangende opdracht voor MAC 1, hetgeen hij overigens niet officieel bij de examencommissie heeft gedaan, hij daarvoor niet in aanmerking zou komen. Vereiste voor het mogen doen van een vervangende opdracht is dat er geen ander vak meer behaald dient te worden. Dat was bij appellant niet het geval, nu hij MAC 2 ook nog diende te behalen. Dat betekent dat appellant uitsluitend voor het vak MAC 2 een vervangende opdracht had kunnen krijgen. Appellant kan verder niet worden gevolgd in zijn stelling dat hij in juni 2013 een vervangende opdracht voor MAC 2 had kunnen doen. Ook wat die stelling betreft, geldt dat appellant nog een ander vak, MAC 1, open had staan. Uiteindelijk heeft appellant de vakken MAC 1 en 2 behaald op respectievelijk 11 april 2014 en 27 juni 2014. Derhalve kan appellant niet worden gevolgd in zijn stelling dat hij als gevolg van de beslissingen van 13 november 2013 en 19 december 2013 studievertraging van acht maanden heeft opgelopen en daardoor financiële schade heeft geleden. Het college van bestuur is terecht tot dezelfde conclusie gekomen en heeft de afwijzing van het verzoek van appellant om schadevergoeding dan ook met juistheid in stand gelaten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 juli 2014 heeft de directeur van de faculteit Economie en Management het verzoek van appellant om financiële schadeloosstelling voor het onrechtmatig handelen van de Hogeschool Utrecht afgewezen.

Bij beslissing van 10 maart 2015 heeft het college van bestuur het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 21 april 2015, beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 augustus 2015 waar appellant en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. M.P.I. van Leeuwen, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 8:88, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) is de bestuursrechter bevoegd op verzoek van een belanghebbende een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van schade die de belanghebbende lijdt of zal lijden als gevolg van:
a. een onrechtmatig besluit;
b. een andere onrechtmatige handeling ter voorbereiding van een onrechtmatig besluit;
c. het niet tijdig nemen van een besluit;
d. een andere onrechtmatige handeling van een bestuursorgaan waarbij een persoon als bedoeld in artikel 8:2, eerste lid, onder a, zijn nagelaten betrekkingen of zijn rechtverkrijgenden belanghebbende zijn.

Artikel 8:89 van de Awb luidt:
1. Indien de schade wordt veroorzaakt door een besluit waarover de Centrale Raad van Beroep of de Hoge Raad in enige of hoogste aanleg oordeelt, is de bestuursrechter bij uitsluiting bevoegd.
2. In de overige gevallen is de bestuursrechter bevoegd voor zover de gevraagde vergoeding ten hoogste € 25 000 bedraagt met inbegrip van de tot aan de dag van het verzoek verschenen rente,

en onverminderd het recht van de belanghebbende om op grond van andere wettelijke bepalingen schadevergoeding te vragen.
3. De bestuursrechter is in de gevallen, bedoeld in het tweede lid, niet bevoegd indien de belanghebbende het verzoek heeft ingediend nadat hij terzake van de schade een geding bij de burgerlijke rechter aanhangig heeft gemaakt.
4. Zolang het verzoek van de belanghebbende bij de bestuursrechter aanhangig is, verklaart de burgerlijke rechter een vordering tot vergoeding van de schade niet ontvankelijk.

Ingevolge artikel 8:90, eerste lid en tweede, van de Awb wordt het verzoek schriftelijk ingediend bij de bestuursrechter die bevoegd is kennis te nemen van het beroep tegen het besluit, maar vraagt de belanghebbende ten minste acht weken voor het indienen van het in het eerste lid bedoelde verzoekschrift het betrokken bestuursorgaan schriftelijk om vergoeding van de schade, tenzij dit redelijkerwijs niet van hem kan worden gevergd.

2.2 Ter voorlichting van partijen overweegt het College dat het door appellant gestelde schadeveroorzakende besluit is genomen na 1 juli 2013, zodat daarop het recht van toepassing is zoals dat vanaf die datum geldt. De beslissing van 18 juli 2014 op het verzoek van appellant om schadevergoeding is een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb, maar ingevolge artikel 8:4, eerste lid onderdeel f, gelezen in samenhang met artikel 7:1 van de Awb niet vatbaar voor bezwaar en beroep. In plaats daarvan kan de belanghebbende overeenkomstig artikel 8:90, eerste lid, van de Awb een verzoekschrift bij de bestuursrechter indienen en zijn de regels uit titel 8.4 van de Awb van toepassing.

In het licht van deze bepalingen had het verzoek, nadat het bestuursorgaan ten minste acht weken de gelegenheid had gekregen daarop te reageren, rechtstreeks bij het College ingediend moeten worden. Het college van bestuur had het door appellant gemaakte bezwaar overeenkomstig artikel 6:15 van de Awb moeten doorzenden aan het College om het te behandelen als een verzoek als bedoeld in artikel 8:90, eerste lid. Het College zal het beroep van appellant mede opvatten als een dergelijk verzoek en beoordelen met toepassing van de regels uit titel 8.4 van de Awb. Voor zover verweerder het bezwaar ongegrond heeft verklaard, zal het College het beroep van appellant gegrond verklaren en met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb dat bezwaar niet-ontvankelijk verklaren.

2.3 Appellant betoogt dat het college van bestuur heeft miskend dat hij als gevolg van onrechtmatige beslissingen genomen namens de hogeschool pas in juni 2014 is afgestudeerd in plaats van september 2013 en dat hij daardoor financiële schade heeft geleden. Hiertoe voert appellant aan dat het plan van aanpak die hij voor zijn scriptie had geschreven in april 2013 is goedgekeurd en dat zijn scriptie op 9 juli 2013 eveneens is goedgekeurd. Vervolgens heeft hij op 12 juli 2013 een onvoldoende beoordeling gekregen voor de mondelinge behandeling van zijn scriptie. Daarbij kreeg hij het advies om zijn scriptie aan te passen zodat deze beter verdedigbaar zou worden. De door appellant aangepaste scriptie is bij beslissing van 13 november 2013 alsnog afgekeurd en bij beslissing van 19 december 2013 is dat door twee onafhankelijke beoordelaars bevestigd. Daarbij is overwogen dat de gebreken in de scriptie al bleken uit het plan van aanpak. Naar aanleiding van een hiertegen door appellant ingestelde procedure heeft de examencommissie in maart 2014 geoordeeld dat de goedkeuring van zijn scriptie op 9 juli 2013 dient te worden erkend en dat hij uitsluitend nog een voldoende moet behalen voor de mondelinge behandeling ervan. Uiteindelijk heeft appellant daarvoor op 4 juni 2014 een voldoende behaald. Appellant stelt dat hij door onder meer het alsnog afwijzen van zijn scriptie bij de beslissingen van 13 november 2013 en 19 december 2013, terwijl zijn scriptie in juli 2013 en daaraan voorafgaand zijn plan van aanpak juist waren goedgekeurd, een studievertraging van acht maanden heeft opgelopen. Indien de gebreken in het plan van aanpak aan het begin van het traject waren geconstateerd had hij voldoende tijd gehad om zijn scriptie tijdig met een voldoende af te ronden, zo stelt appellant voorts. Volgens hem heeft hij door de gang van zaken en de daardoor opgelopen studievertraging financiële schade geleden. In dit verband stelt hij dat hij zijn twee nog openstaande vakken Management Accounting Control (MAC) 1 en 2 had kunnen behalen in het begin van het studiejaar 2013-2014 in plaats van periode 3 en 4 van dat jaar door het doen van een vervangende opdracht voor MAC 1 en het vragen van een extra tentamenkans voor MAC 2. Appellant stelt in dit verband dat hij de vervangende opdracht al had ontvangen via de e-mail van zijn docent. De door appellant geleden schade bestaat er tenslotte volgens hem uit dat hij lange tijd niet heeft kunnen solliciteren voor posities waarvoor hij gestudeerd heeft. Ook stelt hij dat de studievertraging een negatieve uitwerking heeft op zijn Curriculum Vitae. Ook brengt hij naar voren dat hij extra studiekosten heeft moeten maken voor de langere studietijd.

2.3.1 Het college van bestuur heeft erkend dat de beslissingen van 13 november 2013 en 19 december 2013 om de scriptie van appellant met een onvoldoende te beoordelen onrechtmatig zijn genomen. Derhalve dient de vraag te worden beantwoord of appellant als gevolg van die

beslissingen studievertraging heeft opgelopen en daardoor financiële schade heeft geleden. Het college van bestuur heeft toegelicht dat, ook indien de scriptie van appellant definitief in juli 2013 was goedgekeurd, hij niet eerder had kunnen afstuderen. Vast staat dat appellant de vakken MAC 1 en 2 nog diende te behalen ter afronding van zijn opleiding. Deze vakken had hij in het studiejaar 2012-2013 niet behaald. Het College volgt appellant niet in zijn stelling dat hij deze vakken in het begin van het studiejaar 2013-2014 had kunnen afronden. Daartoe wordt in aanmerking genomen dat die vakken pas in de blokken 3 en 4 van een studiejaar worden aangeboden. Appellant had het vak MAC 1 dan ook niet eerder dan in april 2014 kunnen doen. Verder blijkt uit de studiegids, naar het college van bestuur nader heeft toegelicht, dat, indien appellant had verzocht om een vervangende opdracht voor MAC 1, hetgeen hij overigens niet officieel bij de examencommissie heeft gedaan, hij daarvoor niet in aanmerking zou komen. Vereiste voor het mogen doen van een vervangende opdracht is dat er geen ander vak meer behaald dient te worden. Dat was bij appellant niet het geval, nu hij MAC 2 ook nog diende te behalen. Dat betekent dat appellant uitsluitend voor het vak MAC 2 een vervangende opdracht had kunnen krijgen. Appellant kan verder niet worden gevolgd in zijn stelling dat hij in juni 2013 een vervangende opdracht voor MAC 2 had kunnen doen. Ook wat die stelling betreft, geldt dat appellant nog een ander vak, MAC 1, open had staan. Uiteindelijk heeft appellant de vakken MAC 1 en 2 behaald op respectievelijk 11 april 2014 en 27 juni 2014. Derhalve kan appellant niet worden gevolgd in zijn stelling dat hij als gevolg van de beslissingen van 13 november 2013 en 19 december 2013 studievertraging van acht maanden heeft opgelopen en daardoor financiële schade heeft geleden. Het college van bestuur is terecht tot dezelfde conclusie gekomen en heeft de afwijzing van het verzoek van appellant om schadevergoeding dan ook met juistheid in stand gelaten.

2.4 Het beroep is gegrond. Gelet op hetgeen onder 2.3.1 is overwogen wijst het College het door appellant gedane verzoek om schadevergoeding af.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van 10 maart 2015 voor zover het bezwaar ongegrond is verklaard;
III. verklaart het bezwaar alsnog niet-ontvankelijk;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 10 maart 2015;
V. wijst het verzoek om schadevergoeding af;
VI. gelast dat het College van Bestuur van de Hogeschool Utrecht het door appellant betaalde griffierecht aan hem vergoedt.

Zaaknummer	:	2015/100
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Troostwijk en Kleijn.
Datum uitspraak	:	28 augustus 2015
Partijen	:	appellante en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	afmelden bezwaar- en beroepsprocedure feitelijke mededeling Gedragscode internationale student in het hoger onderwijs Immigratie- en naturalisatiedienst IND niet-ontvankelijk nominale studielast persoonlijke omstandigheden rechtsgevolg voortgangsnorm
Artikelen	:	WHW: artikel 7.51 WHW: artikel 7.61 UWHW 2008: artikel 2.1 Gedragscode Internationale Student in het Hoger Onderwijs: artikel 5.5
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2 Ingevolge artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder f, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) is het college van beroep voor de examens bevoegd ten aanzien van de beslissingen van examencommissies en examinatoren. 2.3 Ingevolge artikel 5.5 van de Gedragscode zijn onderwijsinstellingen verplicht internationale studenten af te melden bij de IND, indien zij niet voldoen aan het vereiste dat 50 procent van de nominale studielast dient te worden behaald, tenzij sprake is van persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 7.51 van de WHW en artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW. In de brief van 29 oktober 2014 heeft de examencommissie aan appellante meegedeeld dat het aan de plicht heeft voldaan om haar bij de IND af te melden, nu zij niet heeft voldaan aan de in artikel 5.5 van de Gedragscode neergelegde voortgangsnorm en niet is gebleken van persoonlijke omstandigheden. De brief van de examencommissie van 29 oktober 2014 bevat uitsluitend een feitelijke mededeling en is dan ook niet op enig rechtsgevolg gericht. Die brief is derhalve geen beslissing van een examinator of examencommissie als bedoeld in artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder f, van de WHW. Reeds op die grond diende het CBE het daartegen door appellante ingestelde beroep niet-ontvankelijk te verklaren. Dat appellante, naar zij ter zitting naar voren heeft gebracht, tengevolge van het feit dat zij niet voldoet aan de voortgangsnorm neergelegd in artikel 5.5 van de Gedragscode mogelijk niet langer in Nederland mag verblijven is een beslissing die uitsluitend door de IND namens de Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie kan worden genomen en waartegen een aparte bezwaar- en beroepsprocedure open zal staan. 2.4 Het beroep is reeds om hetgeen onder 2.3 is overwogen gegrond. De beslissing van het CBE van 16 maart 2015 dient te worden vernietigd. Het College zal met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Algemene wet bestuursrecht het bij het CBE ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaren en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Universiteit Leiden (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 29 oktober 2014 heeft de examencommissie van de masteropleiding Biologie aan appellante meegedeeld dat de Immigratie- en naturalisatiedienst (hierna: de IND) ervan op de hoogte is gesteld dat appellante niet voldoet aan het bepaalde in artikel 5.5 van de Gedragscode internationale student in het hoger onderwijs (hierna: de Gedragscode) dat een internationale student 50 procent van de nominale studielast dient te behalen.

Bij beslissing van 16 maart 2015 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 28 april 2015, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 augustus 2015 waar appellante en het CBE, vertegenwoordigd door mr. W.A.A.C. van Ingen Scholten en prof. P.G.L. Klinkhamer, namens de examencommissie, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ambtshalve overweegt het College als volgt.

2.2 Ingevolge artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder f, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) is het college van beroep voor de examens bevoegd ten aanzien van de beslissingen van examencommissies en examinatoren.

2.3 Ingevolge artikel 5.5 van de Gedragscode zijn onderwijsinstellingen verplicht internationale studenten af te melden bij de IND, indien zij niet voldoen aan het vereiste dat 50 procent van de nominale studielast dient te worden behaald, tenzij sprake is van persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 7.51 van de WHW en artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW.
In de brief van 29 oktober 2014 heeft de examencommissie aan appellante meegedeeld dat het aan de plicht heeft voldaan om haar bij de IND af te melden, nu zij niet heeft voldaan aan de in artikel 5.5 van de Gedragscode neergelegde voortgangsnorm en niet is gebleken van persoonlijke omstandigheden. De brief van de examencommissie van 29 oktober 2014 bevat uitsluitend een feitelijke mededeling en is dan ook niet op enig rechtsgevolg gericht. Die brief is derhalve geen beslissing van een examinator of examencommissie als bedoeld in artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder f, van de WHW. Reeds op die grond diende het CBE het daartegen door appellante ingestelde beroep niet-ontvankelijk te verklaren. Dat appellante, naar zij ter zitting naar voren heeft gebracht, tengevolge van het feit dat zij niet voldoet aan de voortgangsnorm neergelegd in artikel 5.5 van de Gedragscode mogelijk niet langer in Nederland mag verblijven is een beslissing die uitsluitend door de IND namens de Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie kan worden genomen en waartegen een aparte bezwaar- en beroepsprocedure open zal staan.

2.4 Het beroep is reeds om hetgeen onder 2.3 is overwogen gegrond. De beslissing van het CBE van 16 maart 2015 dient te worden vernietigd. Het College zal met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Algemene wet bestuursrecht het bij het CBE ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaren en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing.

2.5 Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het CBE van 16 maart 2015;
III. verklaart het door appellante bij het CBE ingestelde beroep niet-ontvankelijk;

IV bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing;

V. gelast dat het CBE het door appellante voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vierenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2015/101.5
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Lubberdink en Troostwijk
Datum uitspraak	:	20 mei 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	Algemene wet bestuursrecht bindend negatief studieadvies BNSA [wijziging] beslissing bijzondere omstandigheden geschilbeslechtende instantie (ongewijzigde) feiten en omstandigheden (ongeschreven) rechtsregel taak CBE
Artikelen	:	OER Erasmus Universiteit Rotterdam: artikel 41 lid 2
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5.1 In de beslissing van het CBE van 27 november 2014, verzonden op 6 januari 2015, is vermeld dat appellante in twee jaar tijd 45 ECTS heeft behaald van de propedeuse van de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid waarvan 30 ECTS door middel van aan haar verleende vrijstellingen. Ook uit diverse andere stukken, waaronder een resultatenoverzicht van de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid dat door de examencommissie reeds vanaf het eerste beroep van appellante tegen de beslissing van 21 augustus 2014 in de procedure is gebracht, volgt dat aan haar vrijstellingen zijn verleend voor diverse vakken uit de propedeuse van die opleiding. Gelet hierop kon en moest het CBE ten tijde van de beslissing van 27 november 2014, verzonden op 6 januari 2015, dan ook duidelijk zijn dat de door appellante tijdens die zitting gestelde behaalde 99 ECTS voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid deels waren behaald door middel van aan haar verleende vrijstellingen. Het CBE heeft ter zitting desgevraagd ook erkend dat geen sprake was van nieuwe feiten en omstandigheden op grond waarvan het in de beslissing van 16 maart 2015 tot een ander oordeel is gekomen, maar dat de reeds bekende feiten en omstandigheden anders zijn gewaardeerd. Nu echter de Algemene wet bestuursrecht noch enig ander wettelijk voorschrift of ongeschreven rechtsregel aan een geschilbeslechtende instantie zoals het CBE een rechtsgrond, tenzij wellicht in zeer bijzondere omstandigheden, biedt om in geval van ongewijzigde feiten en omstandigheden zijn oordeel te wijzigen, kon het CBE in de beslissing van 16 maart 2015 niet tot een ander oordeel dan in de beslissing van 27 november 2014, verzonden op 6 januari 2015, komen. Gelet hierop is het beroep van appellante reeds gegrond en behoeft hetgeen zij verder nog heeft aangevoerd geen bespreking.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna: het CBE), gevestigd te Rotterdam, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 21 augustus 2014 heeft de examencommissie van de Erasmus School of Law namens de decaan aan appellante een negatief bindend studieadvies gegeven voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid.

Bij beslissing van 27 november 2014, verzonden op 6 januari 2015, heeft het CBE het daartegen door appellante ingediende beroep gegrond verklaard, de namens de decaan genomen beslissing van de examencommissie van 21 augustus 2014 vernietigd en hem opgedragen een nieuwe beslissing te nemen.

Bij beslissing van 2 februari 2015 heeft de examencommissie opnieuw namens de decaan aan appellante een negatief bindend studieadvies gegeven voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid.

Bij beslissing van 16 maart 2015 heeft het CBE het daartegen door appellante ingediende beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 26 april 2015, beroep ingesteld. Bij diezelfde brief heeft zij de voorzitter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 mei 2015 waar appellante, bijgestaan door mr. M. Wiersma, advocaat te Rotterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. drs. W.A. Kleinjan en mr. B.A. Salverda, namens de examencommissie, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Het College heeft in overleg met appellante besloten haar beroep versneld te behandelen. Derhalve wordt geen aanleiding gezien haar verzoek om een voorlopige voorziening te behandelen. Appellante heeft ook geen griffierecht betaald voor de behandeling van dat verzoek.

2.2 Appellante heeft zich per 1 september 2012 ingeschreven voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid in deeltijd. Op grond van artikel 41, tweede lid, van de Onderwijs- en Examenregeling van die opleiding diende appellante voor 1 september 2014 alle studiepunten van de propedeuse te behalen. Op die datum had zij 45 van de 60 te behalen studiepunten behaald. Naast de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid volgt appellante ook de opleidingen Criminologie en Wijsbegeerte. Van die twee opleidingen heeft zij de bacheloropleidingen reeds behaald en is zij met de master bezig.

2.3 In de beslissing van 27 november 2014, verzonden op 6 januari 2015 heeft het CBE op basis van een door appellante ter zitting bij het CBE overgelegd resultatenoverzicht overwogen dat, gelet op de door haar behaalde studieresultaten in het studiejaar 2013-2014 verspreid over de drie opleidingen die zij volgt, niet kan worden gesteld dat zij niet geschikt is om een academische bacheloropleiding af te ronden. Daarbij heeft het CBE van belang geacht dat appellante reeds twee academische bacheloropleidingen succesvol heeft afgerond en dat zij in het studiejaar 2013-2014 99 ECTS voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid heeft behaald. Naar het oordeel van het CBE had de examencommissie bij de beslissing om appellante een negatief bindend studieadvies te geven dan ook de door haar behaalde studieresultaten voor de opleidingen Criminologie en Wijsbegeerte en het feit dat zij in twee jaar tijd tweederde van de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid heeft afgerond moeten betrekken. Het CBE heeft vervolgens het beroep van appellante tegen het bij beslissing van 1 augustus 2014 gegeven negatief bindend studieadvies gegrond verklaard, die beslissing vernietigd en de examencommissie opgedragen een nieuwe beslissing namens de decaan te nemen. Bij beslissing van 2 februari 2015 heeft de examencommissie vervolgens opnieuw namens de decaan aan appellante een negatief bindend studieadvies gegeven.

2.4 In de beslissing van 16 maart 2015 heeft het CBE overwogen dat zij in de periode van september 2012 tot en met september 2014 slechts twee vakken van de propedeuse van de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid heeft behaald. Voorts is in die beslissing overwogen dat appellante van de 99 tijdens de zitting van het CBE op 27 november 2014 door haar gestelde behaalde ECTS van de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid 67,5 door middel van aan haar verleende vrijstellingen zijn behaald. Naar aanleiding daarvan is het CBE tot het oordeel gekomen dat het feit dat appellante reeds twee andere bacheloropleidingen met goed gevolg heeft afgerond niet tot de conclusie leidt dat de voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid vastgestelde norm voor een negatief bindend studieadvies voor haar op een andere wijze moet worden beoordeeld. Daartoe heeft het CBE overwogen dat het tijdens de zitting op 27 november 2014 door appellante overgelegde overzicht van alle door haar behaalde studieresultaten voor de drie door haar gevolgde opleidingen op dat moment voor het CBE niet helder was.

2.5 Appellante betoogt dat het CBE ten onrechte heeft gesteld dat de door haar tijdens de zitting van 27 november 2014 verstrekte gegevens niet helder waren. In dit verband brengt appellante naar voren dat zij slechts een overzicht van haar studieresultaten heeft overgelegd en dat dat overzicht ook al door de examencommissie in de procedure was gebracht. Volgens appellante kon het CBE dan ook niet alsnog afwijken van het in de beslissing van 27 november 2014, verzonden op 6 januari 2015, gegeven oordeel zoals weergegeven in rechtsoverweging 2.3. Wat betreft de verkregen vrijstellingen voor vakken van de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid stelt appellante verder dat zij die heeft gekregen voor soortgelijk behaalde vakken van de studie Criminologie. Dat toont volgens haar aan dat zij wel geschikt is voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid.

2.5.1 In de beslissing van het CBE van 27 november 2014, verzonden op 6 januari 2015, is vermeld dat appellante in twee jaar tijd 45 ECTS heeft behaald van de propedeuse van de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid waarvan 30 ECTS door middel van aan haar verleende vrijstellingen. Ook uit diverse andere stukken, waaronder een resultatenoverzicht van de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid dat door de examencommissie reeds vanaf het eerste beroep van appellante tegen de beslissing van 21 augustus 2014 in de procedure is gebracht, volgt dat aan haar vrijstellingen zijn verleend voor diverse vakken uit de propedeuse van die opleiding. Gelet hierop kon en moest het het CBE ten tijde van de beslissing van 27 november 2014, verzonden op 6 januari 2015, dan ook duidelijk zijn dat de door appellante tijdens die zitting gestelde behaalde 99 ECTS voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid deels waren behaald door middel van aan haar verleende vrijstellingen. Het CBE heeft ter zitting desgevraagd ook erkend dat geen sprake was van nieuwe feiten en omstandigheden op grond waarvan het in de beslissing van 16 maart 2015 tot een ander oordeel is gekomen, maar dat de reeds bekende feiten en omstandigheden anders zijn gewaardeerd. Nu echter de Algemene wet bestuursrecht noch enig ander wettelijk voorschrift of ongeschreven rechtsregel aan een geschilbeslechtende instantie zoals het CBE een rechtsgrond, tenzij wellicht in zeer bijzondere omstandigheden, biedt om in geval van ongewijzigde feiten en omstandigheden zijn oordeel te wijzigen, kon het CBE in de beslissing van 16 maart 2015 niet tot een ander oordeel dan in de beslissing van 27 november 2014, verzonden op 6 januari 2015, komen. Gelet hierop is het beroep van appellante reeds gegrond en behoeft hetgeen zij verder nog heeft aangevoerd geen bespreking.

Het betoog slaagt.

2.6 Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 16 maart 2015 dient te worden vernietigd. Doende hetgeen het CBE had behoren te doen, zal het College de beslissing van de examencommissie namens de decaan van 2 februari 2015 eveneens vernietigen.

2.7 Het CBE dient op navolgende wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het college:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het CBE van 16 maart 2015;
III. vernietigt de beslissing van de examencommissie namens de decaan van 2 februari 2015;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van het CBE van 16 maart 2015;
V. veroordeelt het CBE tot vergoeding aan appellante van de bij haar in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 980,00 (zegge: negenhondertachtig euro), geheel toe te rekenen aan dor een derde beroepsmatig verleende bijstand;
VI. gelast dat het CBE aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2015/102
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	23 september 2015
Partijen	:	Appellant en Universiteit Utrecht
Trefwoorden	:	algemeen verbindend voorschrift instellingscollegegeld instellingscollegegeldtarief kennelijk onredelijk motivering onbillijkheid onderwijskosten rechtsbeginsel rijksbijdrage scriptiebegeleiding terughoudendheid wettelijk voorschrift
Artikelen	:	WHW: artikel 7.46, lid 1, lid 2, lid 3, Awb: artikel 8.3, eerste lid, aanhef en onder a Eerste Protocol EVRM: artikel 2 Reglement inschrijving en collegegeld 2014-2015: paragraaf 4A, onder c
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.1 Het betoog van appellant dat het College zich onbevoegd dient te verklaren om kennis te nemen van het beroep en dient te bepalen dat in deze zaak uitsluitend een vordering bij de burgerlijke rechter kan worden ingesteld, omdat de beslissing van 4 november 2014 uitsluitend inhoudt dat het instellingscollegegeldtarief is verschuldigd maar niet wat de hoogte van het tarief is, wordt niet gevolgd. Uit het bezwaarschrift van appellant van 3 december 2014, gericht tegen de beslissing van 4 november 2014, volgt dat appellant bezwaar heeft gemaakt tegen de hoogte van het hem in rekening gebrachte instellingscollegegeldtarief van € 8.837,50. Bij de beslissing op bezwaar van 4 november 2014 is op dit bezwaar beslist. (…) 2.4 Een door het desbetreffende instellingsbestuur krachtens artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW vastgestelde regeling, waarvan de krachtens artikel 7.46, tweede lid, door dat bestuur vastgestelde hoogte van het instellingscollegegeld deel uitmaakt, zoals in dit geval het Reglement, is een algemeen verbindend voorschrift. Ingevolge artikel 8.3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht, kan tegen een besluit inhoudende een algemeen verbindend voorschrift geen beroep worden ingesteld. In het kader van het beroep tegen een individueel besluit beperkt de rechterlijke toetsing van een dergelijk voorschrift zich tot de vraag of het in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel, of dat toepassing ervan in het voorliggende concrete geval kennelijk onredelijk is. Het is aan het regelgevend bevoegd gezag, in dit geval verweerder, om de verschillende belangen, die bij het nemen van een besluit inhoudende een algemeen verbindend voorschrift betrokken zijn, tegen elkaar af te wegen. De rechter heeft daarbij niet tot taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen moet worden toegekend naar eigen inzicht vast te stellen en heeft ook overigens daarbij terughoudendheid te betrachten. 2.5 Appellant betoogt dat verweerder hem ten onrechte het tarief van € 8.837,50 in rekening heeft gebracht. Hij voert aan dat het tarief te hoog is en dat verweerder in zijn beslissing van 31 maart 2015 niet heeft gemotiveerd dat het tarief nuttig en noodzakelijk is in relatie tot de onderwijskosten, dat met het tarief een redelijk doel, te weten het bestrijden van onderwijskosten, is gediend en dat het tarief proportioneel is. Verder is volgens appellant sprake van

een onbillijkheid van overwegende aard, omdat hij alleen nog een scriptie moet schrijven en hij dit thuis zal doen en alleen nog een beroep zal doen op scriptiebegeleiding. Voorts is artikel 2 van het Eerste Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) geschonden, omdat het hem in rekening brengen van het tarief een inbreuk op het recht op hoger onderwijs oplevert, aldus appellant.
2.5.1 Volgens de beslissing van 31 maart 2015, het verweerschrift van 29 juni 2015 en de door verweerder ter zitting van het College gegeven toelichting heeft verweerder bij de vaststelling van het tarief aansluiting gezocht bij de rijksbijdrage voor een bekostigde student. Voorts heeft verweerder toegelicht op welke wijze de door hem gemaakte berekening van de rijksbijdrage tot stand is gekomen en dat er verband met de onderwijskosten is. In het licht van deze motivering en hetgeen in 2.4 is overwogen, biedt het betoog van appellant geen grond voor het oordeel dat verweerder de totstandkoming van het tarief ondeugdelijk heeft gemotiveerd en dat toepassing van het tarief om die reden kennelijk onredelijk is. Dat appellant uitsluitend nog zijn scriptie moet schrijven en dat hij dit thuis zal doen en enkel een beroep zal doen op scriptiebegeleiding, maakt evenmin dat in dit geval sprake is van een kennelijk onredelijk tarief. Het betoog van appellant dat toepassing van het tarief in strijd is met artikel 2, Eerste Protocol bij het EVRM, wordt evenmin gevolgd. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat verweerder het tarief heeft toegepast op een tweede masteropleiding van appellant in het hoger onderwijs.
Het betoog faalt

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Bestuur van de Universiteit Utrecht,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 november 2014 heeft verweerder aan appellant medegedeeld dat hij voor de masteropleiding Film- en televisiewetenschap voor de periode van 1 februari 2015 tot 1 september 2015 het instellingscollegegeldtarief is verschuldigd.

Bij beslissing van 31 maart 2015 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 september 2015, waar appellant, bijgestaan door mr. M. Kalkwiek, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.A. Merton en drs. M.J.J. de Bekker, beiden werkzaam bij de Universiteit Utrecht, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Het betoog van appellant dat het College zich onbevoegd dient te verklaren om kennis te nemen van het beroep en dient te bepalen dat in deze zaak uitsluitend een vordering bij de burgerlijke rechter kan worden ingesteld, omdat de beslissing van 4 november 2014 uitsluitend inhoudt dat het instellingscollegegeldtarief is verschuldigd maar niet wat de hoogte van het tarief is, wordt niet gevolgd. Uit het bezwaarschrift van appellant van 3 december 2014, gericht tegen de beslissing van 4 november 2014, volgt dat appellant bezwaar heeft gemaakt tegen de hoogte van

het hem in rekening gebrachte instellingscollegegeldtarief van € 8.837,50. Bij de beslissing op bezwaar van 4 november 2014 is op dit bezwaar beslist.

2.2 Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, als bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede, derde of zesde lid, en niet is ingeschreven voor een onderwijseenheid bij de Open Universiteit, het instellingscollegegeld verschuldigd.

Ingevolge het tweede lid wordt de hoogte van het instellingscollegegeld door het instellingsbestuur vastgesteld. Het instellingsbestuur kan per opleiding of groep van opleidingen of per groep of groepen studenten een verschillend instellingscollegegeld vaststellen.

Ingevolge het derde lid bedraagt het instellingscollegegeld, onverminderd artikel 7.3c, vierde lid, ten minste het volledige wettelijk collegegeld, bedoeld in artikel 7.45, eerste lid.

Ingevolge het vijfde lid stelt het instellingsbestuur regels vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel.

2.3 Verweerder heeft krachtens artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW het Reglement inschrijving en collegegeld 2014-2015 (hierna: het Reglement) vastgesteld. Uit paragraaf 4A, onder c, van het Reglement volgt dat het tarief van het collegegeld voor een student die niet voldoet aan de onder a genoemde voorwaarden voor verschuldigdheid van het wettelijk collegegeld voor de masteropleiding Film- en televisiewetenschap voor de periode van 1 februari 2015 tot 1 september 2015 € 8.837,50 bedraagt.

2.4 Een door het desbetreffende instellingsbestuur krachtens artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW vastgestelde regeling, waarvan de krachtens artikel 7.46, tweede lid, door dat bestuur vastgestelde hoogte van het instellingscollegegeld deel uitmaakt, zoals in dit geval het Reglement, is een algemeen verbindend voorschrift. Ingevolge artikel 8.3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht, kan tegen een besluit inhoudende een algemeen verbindend voorschrift geen beroep worden ingesteld. In het kader van het beroep tegen een individueel besluit beperkt de rechterlijke toetsing van een dergelijk voorschrift zich tot de vraag of het in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel, of dat toepassing ervan in het voorliggende concrete geval kennelijk onredelijk is. Het is aan het regelgevend bevoegd gezag, in dit geval verweerder, om de verschillende belangen, die bij het nemen van een besluit inhoudende een algemeen verbindend voorschrift betrokken zijn, tegen elkaar af te wegen. De rechter heeft daarbij niet tot taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen moet worden toegekend naar eigen inzicht vast te stellen en heeft ook overigens daarbij terughoudendheid te betrachten.

2.5 Appellant betoogt dat verweerder hem ten onrechte het tarief van € 8.837,50 in rekening heeft gebracht. Hij voert aan dat het tarief te hoog is en dat verweerder in zijn beslissing van 31 maart 2015 niet heeft gemotiveerd dat het tarief nuttig en noodzakelijk is in relatie tot de onderwijskosten, dat met het tarief een redelijk doel, te weten het bestrijden van onderwijskosten, is gediend en dat het tarief proportioneel is. Verder is volgens appellant sprake van een onbillijkheid van overwegende aard, omdat hij alleen nog een scriptie moet schrijven en hij dit thuis zal doen en alleen nog een beroep zal doen op scriptiebegeleiding. Voorts is artikel 2 van het Eerste Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) geschonden, omdat het hem in rekening brengen van het tarief een inbreuk op het recht op hoger onderwijs oplevert, aldus appellant.

2.5.1 Volgens de beslissing van 31 maart 2015, het verweerschrift van 29 juni 2015 en de door verweerder ter zitting van het College gegeven toelichting heeft verweerder bij de vaststelling van het tarief aansluiting gezocht bij de rijksbijdrage voor een bekostigde student. Voorts heeft verweerder toegelicht op welke wijze de door hem gemaakte berekening van de rijksbijdrage tot stand is gekomen en dat er verband met de onderwijskosten is. In het licht van deze motivering en hetgeen in 2.4 is overwogen, biedt het betoog van appellant geen grond voor het oordeel dat verweerder de totstandkoming van het tarief ondeugdelijk heeft gemotiveerd en dat toepassing van het tarief om die reden kennelijk onredelijk is. Dat appellant uitsluitend nog zijn scriptie moet schrijven en dat hij dit thuis zal doen en enkel een beroep zal doen op scriptiebegeleiding, maakt evenmin dat in dit geval sprake is van een kennelijk onredelijk tarief. Het betoog van appellant dat toepassing van het tarief in strijd is met artikel 2, Eerste Protocol bij het EVRM, wordt evenmin gevolgd. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat verweerder het tarief heeft toegepast op een tweede masteropleiding van appellant in het hoger onderwijs.

Het betoog faalt.

2.6 Het beroep is ongegrond.

2.7 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/103
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Troostwijk en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	10 december 2015
Partijen	:	Appellant en Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	bewijs cautie deskundige fraude getuige handschrift Nationaal Forensisch Onderzoeksbureau onderzoeksmaatregelen ongeldig onregelmatigheden sanctie schriftonderzoek uitsluiting vooronderzoek
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, lid 2 OER: artikel 9.5
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. De examencommissie heeft het standpunt dat appellant fraude heeft gepleegd, gebaseerd op de na het tentamen door de examinator geconstateerde onregelmatigheden en op de conclusie van een naar aanleiding daarvan geïnitieerd onderzoek naar de overeenkomsten tussen het handschrift in het door appellant ingeleverde tentamen en het handschrift in eerder door hem ingeleverde tentamens. Aan het gebruik maken van die gegevens kan het niet verlenen van de cautie, wat hier verder van zij, niet in de weg staan. 2.5. Appellant betoogt voorts dat de constatering van de examinator onvoldoende was om nadere onderzoeksmaatregelen te rechtvaardigen. In dit verband heeft hij ook aangevoerd dat voor en tijdens het tentamen geen onregelmatigheden zijn geconstateerd. 2.5.1. Naar het oordeel van het College heeft de examencommissie in het concrete vermoeden van fraude, zoals gemeld door de examinator, aanleiding kunnen en mogen zien een nader onderzoek in te stellen. Dat tijdens het afleggen van het tentamen geen onregelmatigheden zijn geconstateerd, betekent niet dat in naderhand aan het licht gekomen feiten of omstandigheden geen aanleiding zou mogen worden gezien om een nader onderzoek in te stellen. De (hierboven in 2.1 weergegeven) toepasselijke wettelijke voorschriften verzetten zich daar ook niet tegen. Van een onzorgvuldige gang van zaken is geen sprake. 2.6. Appellant betoogt verder dat de examencommissie er niet in is geslaagd het bewijs te leveren dat de beslissing tot het opleggen van een sanctie kon dragen. In dit verband heeft hij aangevoerd dat verweerder ten onrechte in zijn beslissing heeft aangevoerd dat ervan kan worden uitgegaan dat de door appellant aangevoerde mogelijkheid dat hij een Latijns-Amerikaanse variant van de Spaanse taal zou hebben kunnen aanleren, geen werkelijkheid is nu hij dat niet heeft toegelicht. 2.6.1. Het College stelt vast dat verweerder weliswaar heeft gesteld dat appellant zijn mogelijke beheersing van de Latijns-Amerikaanse variant van de Spaanse taal niet heeft toegelicht, maar de beslissing tot het opleggen van de sanctie is daarop niet gebaseerd. Wat aan het opleggen van de sanctie ten grondslag is gelegd, is voldoende om die beslissing te kunnen dragen. 2.7. Appellant betoogt tot slot dat handschriftkundig onderzoek geen betrouwbaar bewijs oplevert en dat er in zijn geval weinig vergelijkingsmateriaal aanwezig was. In dit verband heeft hij aangevoerd dat het een feit van algemene bekendheid is dat

personen vaak verschillende handschriften hebben en dat dit tot uitdrukking komt indien een geschrift onder tijdsdruk wordt geschreven.
2.7.1. Met dit betoog miskent appellant dat de examencommissie, nadat deze een eerste bericht van het NFO had ontvangen, de deskundige heeft verzocht twee extra geschriften van appellant bij het onderzoek te betrekken en van dat onderzoek in een nader deskundigenbericht verslag te doen. Voorts miskent het betoog de stellige conclusie van de deskundige, die blijkens het rapport gebruik heeft gemaakt van reguliere methodes en technieken van forensisch schriftonderzoek, waarbij is beoordeeld of schrift-kenmerken in het onderzoeksmateriaal vallen binnen de variatie daarvan, zodat rekening kan worden gehouden met eventuele verschillen. In wat appellant heeft aangevoerd kan geen grond worden gevonden voor het oordeel dat de examencommissie de deskundige niet in diens conclusie heeft mogen volgen. Appellant heeft ook geen tegenadvies van een deskundige ingebracht, waarin grond voor dat oordeel zou kunnen worden gevonden.
2.8. Uit wat hiervoor is overwogen volgt dat de betogen van appellant niet slagen. De door de examencommissie opgelegde en door het CBE gehandhaafde sanctie is evenredig aan het vastgestelde vergrijp. Het beroep is ongegrond.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens Hogeschool Rotterdam (hierna ook: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 oktober 2014 heeft de examencommissie van de Hogeschool Rotterdam de door appellant gemaakte tentamen Spaans niveau 4 ongeldig verklaard en appellant voor de duur van twaalf maanden uitgesloten van het maken van tentamens en toetsen.

Bij beslissing van 16 februari 2015 heeft verweerder het door appellant tegen deze beslissing ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Bij brief van 28 april 2015 heeft appellant tegen de beslissing van 16 februari 2015 bij het College beroep ingesteld.

Op 22 juli 2015 is een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep behandeld op 21 september 2015, waar appellant is verschenen, bijgestaan door mr. H.G.A.M. Halfers. Verweerder is vertegenwoordigd door mr. J.H. Trimpe, ambtelijk secretaris van het College van Beroep voor de Examens. Tevens is verschenen drs. J. de Waard, voorzitter van de examencommissie van de Rotterdam Business School.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het Hoger Onderwijs en Wetenschappelijk Onderzoek kan indien een student of extraneus fraudeert, de examencommissie de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.
De examencommissie stelt ingevolge het derde lid van dit artikel regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het eerste lid, onderdelen a, b en d, en het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen. De examencommissie kan onder door haar te stellen voorwaarden bepalen dat niet ieder tentamen met goed gevolg afgelegd hoeft te zijn om vast te stellen dat het examen met goed gevolg is afgelegd.

In artikel 9.5, eerste lid, van de Onderwijs en Examenregeling Hogeschool Rotterdam (hierna: Hogeschoolgids) is, voor zover hier van belang, bepaald dat indien een student fraudeert de examencommissie de betrokkene het recht kan ontnemen één of meer tentamens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste één jaar.

In artikel 11.10, tweede lid, aanhef en onder f, van de Hogeschoolgids is bepaald dat onder fraude in ieder geval wordt verstaan wanneer tijdens of na een tentamen geconstateerd wordt dat de student zich door iemand anders heeft laten vertegenwoordigen.

2.2. Ter zitting bij het College heeft appellant verzocht om schorsing van de behandeling ter zitting, dan wel heropening van het vooronderzoek, zodat alsnog een getuige zou kunnen worden gehoord. Het College heeft het verzoek om schorsing afgewezen, nu dat verzoek ontijdig is gedaan en niet valt in te zien waarom deze getuige niet eerder had kunnen worden benaderd en een verklaring zou hebben kunnen afleggen. Het College ziet, mede gelet op de in het dossier beschikbare gegevens, in het verzoek van appellant evenmin aanleiding het vooronderzoek te heropenen.

2.3. Nadat een concreet vermoeden was gerezen dat niet appellant zelf maar iemand anders voor appellant de toets Spaans niveau 4 had gemaakt, heeft de examencommissie het Nationaal Forensisch Onderzoeksbureau te Hilversum (hierna: NFO) verzocht een analyse en vergelijking te maken van het handschrift op deze toets en het handschrift van appellant in andere geschriften. Het NFO is na deze analyse en vergelijking tot de conclusie gekomen dat appellant met geen enkele mate van waarschijnlijkheid kan worden geïdentificeerd als maker van de toets Spaans niveau 4. Op basis van deze bevinding heeft de examencommissie een sanctie aan appellant opgelegd.

2.4. Appellant betoogt dat, nu het hier gaat om een strafmaatregel, de examencommissie hem ten onrechte de cautie niet heeft gegeven.

2.4.1. De examencommissie heeft het standpunt dat appellant fraude heeft gepleegd, gebaseerd op de na het tentamen door de examinator geconstateerde onregelmatigheden en op de conclusie van een naar aanleiding daarvan geïnitieerd onderzoek naar de overeenkomsten tussen het handschrift in het door appellant ingeleverde tentamen en het handschrift in eerder door hem ingeleverde tentamens. Aan het gebruik maken van die gegevens kan het niet verlenen van de cautie, wat hier verder van zij, niet in de weg staan.

2.5. Appellant betoogt voorts dat de constatering van de examinator onvoldoende was om nadere onderzoeksmaatregelen te rechtvaardigen. In dit verband heeft hij ook aangevoerd dat voor en tijdens het tentamen geen onregelmatigheden zijn geconstateerd.

2.5.1. Naar het oordeel van het College heeft de examencommissie in het concrete vermoeden van fraude, zoals gemeld door de examinator, aanleiding kunnen en mogen zien een nader onderzoek in te stellen. Dat tijdens het afleggen van het tentamen geen onregelmatigheden zijn geconstateerd, betekent niet dat in naderhand aan het licht gekomen feiten of omstandigheden geen aanleiding zou mogen worden gezien om een nader onderzoek in te stellen. De (hierboven in 2.1 weergegeven) toepasselijke wettelijke voorschriften verzetten zich daar ook niet tegen. Van een onzorgvuldige gang van zaken is geen sprake.

2.6. Appellant betoogt verder dat de examencommissie er niet in is geslaagd het bewijs te leveren dat de beslissing tot het opleggen van een sanctie kon dragen. In dit verband heeft hij aangevoerd dat verweerder ten onrechte in zijn beslissing heeft aangevoerd dat ervan kan worden uitgegaan dat de door appellant aangevoerde mogelijkheid dat hij een Latijns-Amerikaanse variant van de Spaanse taal zou hebben kunnen aanleren, geen werkelijkheid is nu hij dat niet heeft toegelicht.

2.6.1. Het College stelt vast dat verweerder weliswaar heeft gesteld dat appellant zijn mogelijke beheersing van de Latijns-Amerikaanse variant van de Spaanse taal niet heeft toegelicht, maar de beslissing tot het opleggen van de sanctie is daarop niet gebaseerd. Wat aan het opleggen van de sanctie ten grondslag is gelegd, is voldoende om die beslissing te kunnen dragen.

2.7. Appellant betoogt tot slot dat handschriftkundig onderzoek geen betrouwbaar bewijs oplevert en dat er in zijn geval weinig vergelijkingsmateriaal aanwezig was. In dit verband heeft hij aangevoerd dat het een feit van algemene bekendheid is dat personen vaak verschillende handschriften hebben en dat dit tot uitdrukking komt indien een geschrift onder tijdsdruk wordt geschreven.

2.7.1. Met dit betoog miskent appellant dat de examencommissie, nadat deze een eerste bericht van het NFO had ontvangen, de deskundige heeft verzocht twee extra geschriften van appellant bij het onderzoek te betrekken en van dat onderzoek in een nader deskundigenbericht verslag te doen. Voorts miskent het betoog de stellige conclusie van de deskundige, die blijkens het rapport gebruik heeft gemaakt van reguliere methodes en technieken van forensisch schriftonderzoek, waarbij is beoordeeld of schriftkenmerken in het onderzoeksmateriaal vallen binnen de variatie daarvan, zodat rekening kan worden gehouden met eventuele verschillen. In wat appellant heeft aangevoerd kan geen grond worden gevonden voor het oordeel dat de examencommissie de deskundige niet in diens conclusie heeft mogen volgen. Appellant heeft ook geen tegenadvies van een deskundige ingebracht, waarin grond voor dat oordeel zou kunnen worden gevonden.

2.8. Uit wat hiervoor is overwogen volgt dat de betogen van appellant niet slagen. De door de examencommissie opgelegde en door het CBE gehandhaafde sanctie is evenredig aan het vastgestelde vergrijp. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/104
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Van der Spoel en Verheij
Datum uitspraak	:	5 november 2015
Partijen	:	Appellante en Universiteit Maastricht
Trefwoorden	:	algemeen verbindend voorschrift beleidsvrijheid Commissie Linschoten contractonderwijs grondrechten, instellingscollegegeld integrale kosten kennelijk onredelijk kostprijs marginale kosten motivering nut en noodzaak overhead rechtsgevolgen rijksbijdrage tarief terughoudendheid TOP-opleiding wettelijk collegegeld
Artikelen	:	WHW: artikel 7.45a WHW: artikel 7.46 Awb: artikel 7:12, lid 1 Awb: artikel 8:3, lid 1 Awb: artikel 8:72, lid 3 EVRM: artikel 2 van het EU Handvest: artikel 51, lid 1
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Het College stelt vast dat verweerder bij zijn beslissing van 13 april 2015 in wezen zijn eerdere bij beslissing van 31 juli 2014 gegeven motivering heeft herhaald. Daarnaast heeft verweerder in de thans bestreden beslissing expliciet te kennen gegeven dat hij, anders dan het College in zijn uitspraak van 16 februari 2015 heeft overwogen, tijdens de procedure die heeft geleid tot voormelde uitspraak, geen andere motivering heeft gegeven dan hij in de beslissing van 31 juli 2014 al had gegeven. Het College komt tot de conclusie dat verweerder, door vast te houden aan zijn eerder gegeven de motivering en deze louter te herhalen in zijn beslissing van 13 april 2015, heeft nagelaten de uitspraak van 16 februari 2015 naar behoren uit te voeren. In zoverre ontbeert de thans bestreden beslissing een deugdelijke motivering en komt deze daarom voor vernietiging in aanmerking wegens strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb. Het betoog van appellante slaagt 2.5. Het College ziet evenwel aanleiding te bezien of met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a, van de Awb de rechtsgevolgen van de beslissing van 13 april 2015 in stand kunnen worden gelaten en overweegt hiertoe het volgende. 2.5.1. Verweerder heeft zich, onder verwijzing naar de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.46 van de WHW, in zijn verweerschrift op het standpunt gesteld dat de wetgever aan de instellingen de vrijheid heeft gelaten om naar eigen inzicht de hoogte van het instellingscollegegeld voor de verschillende opleidingen vast te stellen. Daarbij behoeft volgens verweerder ‘nut en noodzaak’ van de hoogte van het instellingscollegegeld niet te worden aangetoond. De WHW noch de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.46 van de WHW biedt daarvoor een grondslag, aldus verweerder. Daarnaast heeft verweerder het standpunt ingenomen dat hij

voldoende transparant is geweest over de hoogte en de opbouw van het instellingscollegegeld. De tarieven zijn in de eerste plaats kenbaar via de website van de Universiteit Maastricht. Daarnaast is de hoogte van het instellingscollegegeld voor de opleiding A-KO gebaseerd op de integrale geïndexeerde kostprijs voor de initiële opleiding Geneeskunde, zoals door de commissie Linschoten in haar rapport en door de werkgroep van de Vereniging voor Academische Ziekenhuizen en het Disciplineoverleg Medische Wetenschappen (hierna: de werkgroep VAZ-DMW) in kaart is gebracht. Volgens verweerder mocht hij zich op dit rapport baseren en als uitgangspunt de integrale kosten van de opleiding hanteren voor de vaststelling van de hoogte van het instellingscollegegeld.
Ter zitting van het College van 12 augustus 2015 heeft verweerder daaraan toegevoegd dat hij bij de vaststelling van de hoogte van het instellingscollegegeld rekening heeft gehouden met kosten voor overhead, waaronder de met het gebruik van werkplaatsen samenhangende kosten die het academisch ziekenhuis Maastricht aan de Universiteit Maastricht in rekening brengt. Voor deze kosten ontvangt verweerder, anders dan het geval is bij de bekostigde student, geen rijksbijdrage van de overheid. Verweerder heeft daarbij het standpunt ingenomen dat het instellingscollegegeld de integrale kosten van de opleiding A-KO, die is te kwalificeren als een TOP-opleiding, dekt en dat de WHW zich niet verzet tegen een tarief dat de integrale kosten van een tweede opleiding dekt.
Verder heeft verweerder in dat verband te kennen gegeven dat bij de vaststelling van de hoogte van het instellingscollegegeld voor een opleiding met een TOP-bekostiging rekening dient te worden gehouden met het tarief dat studenten reeds betalen voor het private programma aan de medische faculteit. Dit betreft het contractonderwijs geneeskunde waarvoor de instelling evenmin bekostiging ontvangt van de overheid en waarvoor studenten ook een bijdrage van € 32.000,00 betalen. Die bijdrage is eveneens gebaseerd op voormeld rapport van de commissie Linschoten. Door het tarief voor alle studenten die een TOP-opleiding volgen en waarvoor geen bekostiging wordt ontvangen gelijk te stellen, is een standaardtarief ontstaan dat zonder onderscheid wordt toegepast, aldus verweerder.
Verweerder heeft tot slot het standpunt ingenomen dat met het door de Universiteit Maastricht gehanteerde instellingscollegegeld, anders dan appellante stelt, geen verdragsrechtelijke grenzen worden overschreden.
2.5.2. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie de uitspraken van 28 augustus 2015 in zaken nrs. 2014/279 en 2014/241; www.cbho.nl), is een door het desbetreffende instellingsbestuur krachtens artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW, vastgestelde regeling, waarvan de krachtens artikel 7.46, tweede lid, door dat bestuur vastgestelde hoogte van het instellingscollegegeld deel uitmaakt, zoals in dit geval het Inschrijvingsbesluit, een algemeen verbindend voorschrift. Ingevolge artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb, kan tegen een besluit inhoudende een algemeen verbindend voorschrift geen beroep worden ingesteld.
In het kader van het beroep tegen een individueel besluit beperkt de rechterlijke toetsing van een dergelijk voorschrift zich tot de vraag of het in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel, of dat toepassing ervan in het voorliggende concrete geval kennelijk onredelijk is. Het is aan het regelgevend bevoegd gezag, in dit geval verweerder, om de verschillende belangen, die bij het nemen van een besluit inhoudende een algemeen verbindende voorschrift betrokken zijn, tegen elkaar af te wegen. De rechter heeft daarbij niet tot taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen moet worden toegekend naar eigen inzicht vast te stellen en heeft ook overigens daarbij terughoudendheid te betrachten.
2.5.3. Het College is van oordeel dat verweerder de grenzen van de hem gegunde vrijheid bij het vaststellen van de hoogte van het

instellingscollegegeld niet te buiten is gegaan. Verweerder heeft de beslissing tot vaststelling van de hoogte van het instellingscollegegeld voorzien van een afdoende feitelijke grondslag door zich te baseren op het rapport van de commissie Linschoten en de bevindingen van de werkgroep VAZ-DMW. Dat in dat rapport en in die bevindingen de integrale kostprijs als uitgangspunt wordt gehanteerd, hetgeen verweerder heeft overgenomen, en niet, zoals appellante voorstaat, de marginale kostprijs, laat dat oordeel onverlet. Met zijn keuze het instellingscollegegeld te baseren op de integrale kosten van de opleiding heeft verweerder de grenzen van de hem op grond van de WHW toekomende beleidsvrijheid niet overschreden. Gegeven die vrijheid heeft verweerder voorts in redelijkheid gewicht mogen toekennen aan het feit dat het hier gaat om een tweede studie waarvoor hij geen rijksbijdrage ontvangt, dat de opleiding A-KO is gekwalificeerd als een TOP-opleiding en dat het thans gehanteerde instellingscollegegeld een gelijktrekking betekent met het tarief dat wordt gehanteerd voor het private contractonderwijs, dat eveneens is gebaseerd op de integrale kostprijs. Dat andere universiteiten andere keuzes hebben gemaakt en op grond daarvan een aanzienlijk lager instellingscollegegeld hanteren, betekent niet dat de WHW voor de door verweerder gemaakte keuzes geen ruimte laat dan wel die keuzes anderszins rechtens onaanvaardbaar zijn.
Voorts is niet gebleken dat toepassing van het door verweerder vastgestelde tarief in dit geval kennelijk onredelijk is, omdat appellante, naar zij stelt, niet tijdig is geïnformeerd over de hoogte van het verschuldigde instellingscollegegeld. Verweerder heeft zich gemotiveerd op het standpunt gesteld dat appellant bij e-mail van 31 januari 2013 is gewezen op de verschuldigdheid van het instellingscollegegeld. De enkele stelling dat appellante deze e-mail niet heeft ontvangen, is onvoldoende om zulks aannemelijk te achten. Daar komt nog bij dat verweerder heeft gemotiveerd dat het onwaarschijnlijk is dat het instellingscollegegeld, dat in juli 2012 is vastgesteld, onjuist op de website stond vermeld ten tijde van het doorlopen van de selectieprocedure.
Het beroep van appellante op artikel 2 van het Eerste Protocol bij het EVRM faalt. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat het tarief ziet op een tweede studie van appellante in het hoger onderwijs en het tarief volgens verweerder verband houdt met de onderwijskosten.
Ten slotte faalt het door appellante gedane beroep op het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: EU Handvest) eveneens. Ingevolge artikel 51, eerste lid, van het EU Handvest zijn de bepalingen ervan uitsluitend gericht tot de lidstaten wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Met de beslissing van 19 september 2013, waarbij aan appellante het instellingscollegegeld in rekening is gebracht, is geen recht van de Unie ten uitvoer gebracht en ook anderszins is geen sprake van een juridische situatie die binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt. Daarom valt dit besluit niet binnen de materiële werkingssfeer van het EU Handvest. Het College wijst in dit verband op de arresten van het Hof van 6 maart 2014, zaak C-206/13, Cruciano Siragusa, ECLI:EU:C:2014:126, punten 20, 21, 24, 25, 26 en 29 en van 8 mei 2014, zaak C-483/12, Pelckmans Turnhout NV, ECLI:EU:C:2014:304, punt 22.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit Maastricht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 september 2013 heeft verweerder appellante meegedeeld dat zij voor de masteropleiding Arts-Klinisch Onderzoeker (hierna: de opleiding A-KO) in het studiejaar 2013-2014 het instellingscollegegeld met een tarief van € 32.000,00 verschuldigd is.

Bij beslissing van 31 juli 2014 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 16 februari 2015 in zaak nr. 2014/183 heeft het College het tegen de beslissing van 31 juli 2014 ingestelde beroep gegrond verklaard en verweerder opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen.

Bij beslissing van 13 april 2015 heeft verweerder, ter uitvoering van voormelde uitspraak, opnieuw beslist op het bezwaar van appellante en dat bezwaar wederom ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 augustus 2015, waar appellante, bijgestaan door mr. M. Kalkwiek, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. R. Takhtetchian en mr. D.M.H.R. Garé, beiden werkzaam bij de Universiteit Maastricht, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 2 van het Eerste Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) mag niemand het recht op onderwijs worden ontzegd.

Ingevolge artikel 7.45a van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) is een student het wettelijk collegegeld verschuldigd voor een bachelor- of masteropleiding, indien hij of zij niet eerder een bachelor- of mastergraad heeft behaald.
Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, is een student die niet voldoet aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 7.45a, het instellingscollegegeld verschuldigd.
Ingevolge het tweede lid wordt de hoogte van het instellingscollegegeld door het instellingsbestuur vastgesteld. Het instellingsbestuur kan per opleiding of per groep van opleidingen een verschillend instellingscollegegeld vaststellen.
Ingevolge het vijfde lid stelt het instellingsbestuur regels vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel.

Het instellingsbestuur van de universiteit heeft ingevolge artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW het Inschrijvingsbesluit Universiteit Maastricht 2013-2014 (hierna: het Inschrijvingsbesluit) vastgesteld.
Ingevolge Bijlage 2 bij dat Inschrijvingsbesluit bedraagt het instellingscollegegeld voor het studiejaar 2013-2014 van de studie geneeskunde een bedrag van € 32.000,00.

2.2. In zijn uitspraak van 16 februari 2015, ter uitvoering waarvan verweerder de thans bestreden beslissing heeft genomen, heeft het College overwogen dat verweerder ter zitting van het College van 19 januari 2015 aangaande de totstandkoming van het tarief op essentiële onderdelen een andere motivering heeft gegeven dan in de beslissing van 31 juli 2014. Daaraan heeft het College de gevolgtrekking verbonden dat verweerder de oorspronkelijke motivering van zijn beslissing van 31 juli 2014 niet langer handhaaft. Het College is tot het oordeel gekomen dat verweerder zijn beslissing van 31 juli 2014, in strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), niet van een deugdelijke motivering heeft voorzien.

2.3. In zijn beslissing van 13 april 2015 heeft verweerder, onder verwijzing naar het advies van de geschillenadviescommissie, overwogen dat uit de stukken volgt dat in het kader van de vaststelling van het instellingscollegetarief verscheidene rapporten over de kostprijs van de opleiding Geneeskunde zijn bestudeerd. Voor de vaststelling van die kostprijs heeft verweerder uiteindelijk aansluiting gezocht bij de berekeningen en uitkomsten neergelegd in het rapport van de commissie 'Marktprikkels Medische Opleidingen' (hierna: de commissie Linschoten). Volgens verweerder valt niet in te zien waarom hij dat niet heeft mogen doen. Daarbij heeft hij erop gewezen dat hem op grond van de WHW beleidsvrijheid toekomt bij het vaststellen van de hoogte

van het instellingscollegegeld. Studenten die het vastgestelde tarief niet redelijk vinden hebben de mogelijkheid om te kiezen voor een andere instelling en/of een andere opleiding, aldus verweerder. Daarnaast heeft verweerder overwogen dat van een later door hem gegeven motivering inzake de totstandkoming van het tarief die op essentiële onderdelen afwijkt van die in zijn beslissing van 31 juli 2014 geen sprake is geweest.

2.4. Appellante betoogt dat verweerder met de in zijn beslissing van 13 april 2015 gegeven motivering geen uitvoering heeft gegeven aan de uitspraak van het College. In die beslissing heeft verweerder overwogen dat hij zich niet kan verenigen met het oordeel van het College dat hij ter zitting van 19 januari 2015 op essentiële onderdelen een andere motivering heeft gegeven dan is verwoord in de destijds bestreden beslissing van 31 juli 2014. Anders dan verweerder stelt, is toentertijd ter zitting wel degelijk een andere motivering gegeven. In zoverre heeft verweerder dan ook door te volstaan met een herhaling van de motivering die is neergelegd in de beslissing van 31 juli 2014 geen gevolg gegeven aan de uitspraak van 16 februari 2015 van het College .aldus appellante.

2.4.1. Het College stelt vast dat verweerder bij zijn beslissing van 13 april 2015 in wezen zijn eerdere bij beslissing van 31 juli 2014 gegeven motivering heeft herhaald. Daarnaast heeft verweerder in de thans bestreden beslissing expliciet te kennen gegeven dat hij, anders dan het College in zijn uitspraak van 16 februari 2015 heeft overwogen, tijdens de procedure die heeft geleid tot voormelde uitspraak, geen andere motivering heeft gegeven dan hij in de beslissing van 31 juli 2014 al had gegeven.

Het College komt tot de conclusie dat verweerder, door vast te houden aan zijn eerder gegeven de motivering en deze louter te herhalen in zijn beslissing van 13 april 2015, heeft nagelaten de uitspraak van 16 februari 2015 naar behoren uit te voeren. In zoverre ontbeert de thans bestreden beslissing een deugdelijke motivering en komt deze daarom voor vernietiging in aanmerking wegens strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb.

Het betoog van appellante slaagt.

2.5. Het College ziet evenwel aanleiding te bezien of met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a, van de Awb de rechtsgevolgen van de beslissing van 13 april 2015 in stand kunnen worden gelaten en overweegt hiertoe het volgende.

2.5.1. Verweerder heeft zich, onder verwijzing naar de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.46 van de WHW, in zijn verweerschrift op het standpunt gesteld dat de wetgever aan de instellingen de vrijheid heeft gelaten om naar eigen inzicht de hoogte van het instellingscollegegeld voor de verschillende opleidingen vast te stellen. Daarbij behoeft volgens verweerder 'nut en noodzaak' van de hoogte van het instellingscollegegeld niet te worden aangetoond. De WHW noch de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.46 van de WHW biedt daarvoor een grondslag, aldus verweerder.

Daarnaast heeft verweerder het standpunt ingenomen dat hij voldoende transparant is geweest over de hoogte en de opbouw van het instellingscollegegeld. De tarieven zijn in de eerste plaats kenbaar via de website van de Universiteit Maastricht. Daarnaast is de hoogte van het instellingscollegegeld voor de opleiding A-KO gebaseerd op de integrale geïndexeerde kostprijs voor de initiële opleiding Geneeskunde, zoals door de commissie Linschoten in haar rapport en door de werkgroep van de Vereniging voor Academische Ziekenhuizen en het Disciplineoverleg Medische Wetenschappen (hierna: de werkgroep VAZ-DMW) in kaart is gebracht. Volgens verweerder mocht hij zich op dit rapport baseren en als uitgangspunt de integrale kosten van de opleiding hanteren voor de vaststelling van de hoogte van het instellingscollegegeld.

Ter zitting van het College van 12 augustus 2015 heeft verweerder daaraan toegevoegd dat hij bij de vaststelling van de hoogte van het instellingscollegegeld rekening heeft gehouden met kosten voor overhead, waaronder de met het gebruik van werkplaatsen samenhangende kosten die het academisch ziekenhuis Maastricht aan de Universiteit Maastricht in rekening brengt. Voor deze kosten ontvangt verweerder, anders dan het geval is bij de bekostigde student, geen rijksbijdrage van de overheid. Verweerder heeft daarbij het standpunt ingenomen dat het instellingscollegegeld de integrale kosten van de opleiding A-KO, die is te kwalificeren als een TOP-opleiding, dekt en dat de WHW zich niet verzet tegen een tarief dat de integrale kosten van een tweede opleiding dekt.

Verder heeft verweerder in dat verband te kennen gegeven dat bij de vaststelling van de hoogte van het instellingscollegegeld voor een opleiding met een TOP-bekostiging rekening dient te worden gehouden met het tarief dat studenten reeds betalen voor het private programma aan de medische faculteit. Dit betreft het contractonderwijs geneeskunde waarvoor de instelling evenmin bekostiging ontvangt van de overheid en waarvoor studenten ook een bijdrage van € 32.000,00 betalen. Die bijdrage is eveneens gebaseerd op voormeld rapport van de commissie Linschoten. Door het tarief voor alle studenten die een TOP-opleiding volgen en waarvoor geen bekostiging

wordt ontvangen gelijk te stellen, is een standaardtarief ontstaan dat zonder onderscheid wordt toegepast, aldus verweerder.

Verweerder heeft tot slot het standpunt ingenomen dat met het door de Universiteit Maastricht gehanteerde instellingscollegegeld, anders dan appellante stelt, geen verdragsrechtelijke grenzen worden overschreden.

2.5.2. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie de uitspraken van 28 augustus 2015 in zaken nrs. 2014/279 en 2014/241; www.cbho.nl), is een door het desbetreffende instellingsbestuur krachtens artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW, vastgestelde regeling, waarvan de krachtens artikel 7.46, tweede lid, door dat bestuur vastgestelde hoogte van het instellingscollegegeld deel uitmaakt, zoals in dit geval het Inschrijvingsbesluit, een algemeen verbindend voorschrift. Ingevolge artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb, kan tegen een besluit inhoudende een algemeen verbindend voorschrift geen beroep worden ingesteld.

In het kader van het beroep tegen een individueel besluit beperkt de rechterlijke toetsing van een dergelijk voorschrift zich tot de vraag of het in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel, of dat toepassing ervan in het voorliggende concrete geval kennelijk onredelijk is. Het is aan het regelgevend bevoegd gezag, in dit geval verweerder, om de verschillende belangen, die bij het nemen van een besluit inhoudende een algemeen verbindende voorschrift betrokken zijn, tegen elkaar af te wegen. De rechter heeft daarbij niet tot taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen moet worden toegekend naar eigen inzicht vast te stellen en heeft ook overigens daarbij terughoudendheid te betrachten.

2.5.3. Het College is van oordeel dat verweerder de grenzen van de hem gegunde vrijheid bij het vaststellen van de hoogte van het instellingscollegegeld niet te buiten is gegaan. Verweerder heeft de beslissing tot vaststelling van de hoogte van het instellingscollegegeld voorzien van een afdoende feitelijke grondslag door zich te baseren op het rapport van de commissie Linschoten en de bevindingen van de werkgroep VAZ-DMW. Dat in dat rapport en in die bevindingen de integrale kostprijs als uitgangspunt wordt gehanteerd, hetgeen verweerder heeft overgenomen, en niet, zoals appellante voorstaat, de marginale kostprijs, laat dat oordeel onverlet. Met zijn keuze het instellingscollegegeld te baseren op de integrale kosten van de opleiding heeft verweerder de grenzen van de hem op grond van de WHW toekomende beleidsvrijheid niet overschreden. Gegeven die vrijheid heeft verweerder voorts in redelijkheid gewicht mogen toekennen aan het feit dat het hier gaat om een tweede studie waarvoor hij geen rijksbijdrage ontvangt, dat de opleiding A-KO is gekwalificeerd als een TOP-opleiding en dat het thans gehanteerde instellingscollegegeld een gelijktrekking betekent met het tarief dat wordt gehanteerd voor het private contractonderwijs, dat eveneens is gebaseerd op de integrale kostprijs. Dat andere universiteiten andere keuzes hebben gemaakt en op grond daarvan een aanzienlijk lager instellingscollegegeld hanteren, betekent niet dat de WHW voor de door verweerder gemaakte keuzes geen ruimte laat dan wel die keuzes anderszins rechtens onaanvaardbaar zijn.

Voorts is niet gebleken dat toepassing van het door verweerder vastgestelde tarief in dit geval kennelijk onredelijk is, omdat appellante, naar zij stelt, niet tijdig is geïnformeerd over de hoogte van het verschuldigde instellingscollegegeld. Verweerder heeft zich gemotiveerd op het standpunt gesteld dat appellant bij e-mail van 31 januari 2013 is gewezen op de verschuldigdheid van het instellingscollegegeld. De enkele stelling dat appellante deze e-mail niet heeft ontvangen, is onvoldoende om zulks aannemelijk te achten. Daar komt nog bij dat verweerder heeft gemotiveerd dat het onwaarschijnlijk is dat het instellingscollegegeld, dat in juli 2012 is vastgesteld, onjuist op de website stond vermeld ten tijde van het doorlopen van de selectieprocedure.

Het beroep van appellante op artikel 2 van het Eerste Protocol bij het EVRM faalt. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat het tarief ziet op een tweede studie van appellante in het hoger onderwijs en het tarief volgens verweerder verband houdt met de onderwijskosten.

Ten slotte faalt het door appellante gedane beroep op het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: EU Handvest) eveneens. Ingevolge artikel 51, eerste lid, van het EU Handvest zijn de bepalingen ervan uitsluitend gericht tot de lidstaten wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Met de beslissing van 19 september 2013, waarbij aan appellante het instellingscollegegeld in rekening is gebracht, is geen recht van de Unie ten uitvoer gebracht en ook anderszins is geen sprake van een juridische situatie die binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt. Daarom valt dit besluit niet binnen de materiële werkingssfeer van het EU Handvest. Het College wijst in dit verband op de arresten van het Hof van 6 maart 2014, zaak C-206/13, Cruciano Siragusa, ECLI:EU:C:2014:126, punten 20, 21, 24, 25, 26 en 29 en van 8 mei 2014, zaak C-483/12, Pelckmans Turnhout NV, ECLI:EU:C:2014:304, punt 22.

2.6. Het voorgaande leidt tot de slotsom dat het beroep gegrond moet worden verklaard. De beslissing van verweerder van 13 april 2015 dient te worden vernietigd wegens strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb. Het College ziet evenwel aanleiding om, gelet op het hetgeen hiervoor onder 2.5.2 en 2.5.3 is overwogen, de rechtsgevolgen van die beslissing met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb in stand te laten.

2.7. Verweerder dient op navolgende wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Universiteit Maastricht van 13 april 2015 met kenmerk SSC/DG/15.10.0708;
III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van die beslissing in stand blijven;
IV. veroordeelt het college van bestuur van de Universiteit Maastricht tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot € 980,00 (zegge: negenhonderdtachtig euro) geheel toe te rekenen aan een door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
V. gelast dat het college van bestuur van de Universiteit Maastricht aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2015/105.5 2015/108.5 2015/109.5 2015/110.5 2015/111.5
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Lubberdink en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	20 juli 2015
Partijen	:	Appellanten en Centraal Stembureau Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	Centraal Stembureau centrale studentenraad facultaire studentenraden kandidatenlijsten Kiesreglement ongeldigverklaring termijnen verkiezing verschoonbaar
Artikelen	:	Awb: artikel 7:15 Kiesreglement: artikel 20, lid 1 Kiesreglement: artikel 20, lid 2 Kiesreglement: artikel 24, lid 1 Kiesreglement: artikel 25, aanhef en onder a
Uitspraak	:	niet ontvankelijk / ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.1. Ter zitting van het College heeft verweerder te kennen gegeven dat X alsnog als kandidaat voor partij Mei mag deelnemen aan de verkiezingen voor de studentenraad van de faculteit Maatschappij- en Gedragswetenschappen. X heeft verzocht haar beroep daarom buiten beschouwing te laten. Het College leidt hieruit af dat X geen belang meer heeft bij beoordeling van het beroep en zal het beroep, voor zover door haar ingesteld, daarom niet-ontvankelijk verklaren. […] 2.5.1. Appelanten hebben te kennen gegeven dat zij een verkeerde inschatting hebben gemaakt van de voor het gereedmaken van de lijsten benodigde tijd, maar dat zij er alles aan hebben gedaan om de lijsten toch tijdig in te dienen. Daarmee hebben zij geen omstandigheden aangevoerd op grond waarvan moet worden geoordeeld dat de te late indiening verschoonbaar is en die verweerder ertoe noopten een uitzondering te maken op artikel 25, eerste lid, van het Kiesreglement. Dat verweerder voor de kandidatenlijsten voor de studentenraden van de faculteiten Economie en Bedrijfskunde, Geneeskunde en Maatschappij- en Gedragswetenschappen wel een uitzondering heeft gemaakt, doet daaraan niet af. In verkiezingszaken bestaat immers groot belang bij strikte handhaving van in een algemeen verbindend voorschrift als het Kiesreglement neergelegde termijnen en is het uitgangspunt dat geen uitzondering wordt gemaakt. Het gelijkheidsbeginsel, daargelaten of de thans voorliggende gevallen en de gevallen waarin verweerder een uitzondering heeft gemaakt vergelijkbaar zijn, strekt dan ook niet zo ver dat verweerder gehouden zou zijn ook in de gevallen van appellanten een uitzondering te maken. Appellanten hebben voorts niet aannemelijk gemaakt dat verweerder in het verleden wel uitzonderingen pleegde te maken in met hun geval vergelijkbare gevallen of dat de uitlatingen van de secretaris van verweerder van dien aard waren dat daardoor bij hun het gerechtvaardigd vertrouwen is ontstaan dat het inleveren van de lijsten om 17:25 uur niet tot ongeldigheid van de lijsten zou leiden. Het beroep op voormelde uitspraak van 27 januari 1994 in een Kieswetzaak faalt, reeds omdat in dat geval, anders dan in de thans voorliggende gevallen, de te late indiening gerelateerd was aan een door het betrokken stembureau veroorzaakt misverstand bij de

lijstindiener.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[namen], wonende te [woonplaatsen], appellanten,

en

het Centraal Stembureau van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 april 2015 heeft het Centraal Stembureau, voor zover thans van belang, de door partij Mei ingediende kandidatenlijsten voor de verkiezingen van de Centrale Studentenraad en de facultaire studentenraden ongeldig verklaard.

Bij beslissing op bezwaar van 1 mei 2015 (hierna: de bestreden beslissing) heeft het Centraal Stembureau, voor zover thans van belang, de beslissing van 16 april 2015 herroepen voor zover het de kandidatenlijsten van partij Mei voor de studentenraden van de faculteiten Economie en Bedrijfskunde, Geneeskunde en Maatschappij- en Gedragswetenschappen betreft, de kandidaten op die lijsten, met uitzondering van X op de lijst voor de studentenraad van laatstgenoemde faculteit, gehandhaafd en een verzoek om vergoeding van proceskosten in bezwaar afgewezen.

Hiertegen hebben appellanten beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 21 mei 2015, waar appellanten, bijgestaan door hun gemachtigde V. de Haan, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. dr. A.C. van Wageningen en mr. J.B. Groot Antink, voorzitter onderscheidenlijk secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voorts is verschenen J. Endert, voorzitter van partij Mei.

2. Overwegingen

2.1. Ter zitting van het College heeft verweerder te kennen gegeven dat X alsnog als kandidaat voor partij Mei mag deelnemen aan de verkiezingen voor de studentenraad van de faculteit Maatschappij- en Gedragswetenschappen. X heeft verzocht haar beroep daarom buiten beschouwing te laten.
Het College leidt hieruit af dat X geen belang meer heeft bij beoordeling van het beroep en zal het beroep, voor zover door haar ingesteld, daarom niet-ontvankelijk verklaren.

2.2. Ingevolge artikel 20, eerste lid, van het Kiesreglement Centrale Studentenraad en Facultaire Studentenraden 2006 (hierna: het Kiesreglement), wordt de kandidatenlijst tussen 09.00 uur en 17.00 uur bij het Centraal Stembureau ingeleverd.
Ingevolge het tweede lid geschiedt de inlevering van een kandidatenlijst persoonlijk door de kandidaat dan wel een andere persoon die daartoe door de personen op de kandidatenlijst gemachtigd werd. Deze kandidaat dan wel de tot inlevering van de kandidatenlijst gemachtigde persoon dient zich desgevraagd te legitimeren.
Ingevolge artikel 24, eerste lid, beslist het Centraal Stembureau onmiddellijk na het verstrijken van de tijd, waarbinnen verzuimen kunnen worden hersteld, in een openbare zitting over de geldigheid van de kandidatenlijsten en over de handhaving van de daarop voorkomende kandidaten.
Ingevolge artikel 25, aanhef en onder a, is ongeldig de kandidatenlijst die niet op de dag(en) der kandidaatstelling tussen 09.00 uur en 17.00 uur door het Centraal Stembureau is ontvangen.

2.3. B, C, D, E worden hierna aangeduid als: appellanten.

2.4. Verweerder heeft in de bestreden beslissing de ongeldigverklaring gehandhaafd van de kandidatenlijsten van partij Mei voor de Centrale Studentenraad en voor de studentenraden van de faculteiten Geesteswetenschappen en Rechtsgeleerdheid. De periode van de kandidaatstelling was beperkt tot maandag 13 april 2015 van 09.00 tot 17.00 uur. Voormelde lijsten zijn die dag om

17.25 uur ingeleverd en zijn derhalve, ingevolge artikel 25, aanhef en onder a, van het Kiesreglement, ongeldig. Voorts heeft verweerder zich in de bestreden beslissing op het standpunt gesteld dat de op 13 april 2015 om 17.25 uur per e-mail ingeleverde kandidatenlijst van partij Mei voor de studentenraad van de faculteit Natuurwetenschappen, Wiskunde en Informatica eveneens ongeldig is, mede omdat deze niet is ingeleverd in de zin van artikel 20, tweede lid, van het Kiesreglement.

2.5. Appellanten betogen dat verweerder de kandidatenlijsten van partij Mei voor de Centrale Studentenraad en voor de studentenraden van de faculteiten Geesteswetenschappen en Rechtsgeleerdheid ten onrechte ongeldig heeft verklaard. Hiertoe voeren zij aan dat die ongeldigverklaring niet in het belang van de democratie is en dat de kandidaten erdoor worden gedupeerd. Voorts voeren zij aan dat verweerder inconsequent is in het strikt toepassen van de regels, hetgeen blijkt uit de gedeeltelijke herroeping van de beslissing van 16 april 2015. Voorts voeren zij aan dat verweerder bij eerdere verkiezingen te late inlevering door de vingers heeft gezien en dat de secretaris van verweerder het vertrouwen heeft gewekt dat te late inlevering niet tot ongeldigheid zou leiden. Voorts beroepen appellanten zich op een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 27 januari 1994 in zaak nr. E02940065/Q03(2) (AB 1994, 317).

2.5.1. Appelanten hebben te kennen gegeven dat zij een verkeerde inschatting hebben gemaakt van de voor het gereedmaken van de lijsten benodigde tijd, maar dat zij er alles aan hebben gedaan om de lijsten toch tijdig in te dienen. Daarmee hebben zij geen omstandigheden aangevoerd op grond waarvan moet worden geoordeeld dat de te late indiening verschoonbaar is en die verweerder ertoe noopten een uitzondering te maken op artikel 25, eerste lid, van het Kiesreglement. Dat verweerder voor de kandidatenlijsten voor de studentenraden van de faculteiten Economie en Bedrijfskunde, Geneeskunde en Maatschappij- en Gedragswetenschappen wel een uitzondering heeft gemaakt, doet daaraan niet af. In verkiezingszaken bestaat immers groot belang bij strikte handhaving van in een algemeen verbindend voorschrift als het Kiesreglement neergelegde termijnen en is het uitgangspunt dat geen uitzondering wordt gemaakt. Het gelijkheidsbeginsel, daargelaten of de thans voorliggende gevallen en de gevallen waarin verweerder een uitzondering heeft gemaakt vergelijkbaar zijn, strekt dan ook niet zo ver dat verweerder gehouden zou zijn ook in de gevallen van appellanten een uitzondering te maken. Appellanten hebben voorts niet aannemelijk gemaakt dat verweerder in het verleden wel uitzonderingen pleegde te maken in met hun geval vergelijkbare gevallen of dat de uitlatingen van de secretaris van verweerder van dien aard waren dat daardoor bij hun het gerechtvaardigd vertrouwen is ontstaan dat het inleveren van de lijsten om 17:25 uur niet tot ongeldigheid van de lijsten zou leiden. Het beroep op voormelde uitspraak van 27 januari 1994 in een Kieswetzaak faalt, reeds omdat in dat geval, anders dan in de thans voorliggende gevallen, de te late indiening gerelateerd was aan een door het betrokken stembureau veroorzaakt misverstand bij de lijstindiener.

Het betoog faalt.

2.6. Gelet op het voorgaande behoeft het betoog over de ongeldigverklaring van de kandidatenlijst van partij Mei voor de studentenraad van de faculteit Natuurwetenschappen, Wiskunde en Informatica geen bespreking. Appellanten hebben te kennen gegeven dat dat betoog alleen relevant is indien hun betoog over de kandidatenlijsten voor de Centrale Studentenraad en voor de studentenraden van de faculteiten Geesteswetenschappen en Rechtsgeleerdheid slaagt.

2.7. Het betoog dat verweerder ten onrechte niet krachtens artikel 7:15 van de Algemene wet bestuursrecht de in bezwaar gemaakte proceskosten heeft vergoed, faalt reeds omdat verweerder de beslissing van 16 april 2015 niet ten aanzien van appellanten heeft herroepen.

2.8. Het beroep, voor zover door appellanten ingesteld, is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding. Hierbij neemt het College in aanmerking dat verweerder op grond van eerst in beroep opgekomen informatie over de inschrijving van X voor een opleiding aan de faculteit Maatschappij- en Gedragswetenschappen heeft beslist dat zij alsnog aan de verkiezingen mag deelnemen.

3. <u>Beslissing</u>

Het College,

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep, voor zover door X ingesteld, niet-ontvankelijk;
II. verklaart het beroep, voor zover door A, B, C en D ingesteld, ongegrond;
III. verstaat dat het Centraal Stembureau van de Universiteit van Amsterdam het door X betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) aan haar vergoedt.

Zaaknummer	:	2015/106
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Van der Spoel en Kleijn
Datum uitspraak	:	5 november 2015
Partijen	:	Appellant en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	bachelor disproportioneel hardheidsclausule herkansing inschrijving onbillijkheid Onderwijs – en examenregeling toelating wetswijziging
Artikelen	:	WHW: artikel 7.30a WHW: artikel 7.30b, eerste lid, aanhef en onder a
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Ingevolge artikel AL van de Wet van 10 juli 2013 tot wijziging van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek en enkele andere wetten in verband met de uitvoering van diverse maatregelen, aangekondigd in de Strategische Agenda Hoger onderwijs, Onderzoek en Wetenschap (hierna: de Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs), is artikel 7.30a van de WHW vervallen. Laatstgenoemde bepaling bevatte de mogelijkheid om degene die voor een bacheloropleiding is ingeschreven, toch in te schrijven voor een masteropleiding voor zover het achterwege laten van die inschrijving zou leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Op grond van het enige artikel, derde lid, van het Besluit van 18 juli 2013, houdende vaststelling van het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs, is voormeld artikel AL, waarbij de in artikel 7.30a, van de WHW vervatte hardheidsclausule is vervallen op 1 september 2014 in werking getreden. Gelet op voormelde wetswijziging, waarbij de in artikel 7.30a van de WHW vervatte hardheidsclausule is vervallen met ingang van 1 september 2014, heeft verweerder zich, naar het oordeel van het College, terecht op het standpunt gesteld dat de examencommissie niet bevoegd is appellant – in weerwil van het dwingende vereiste in artikel 7.30b, eerste lid, van de WHW – toe te laten tot de Master, terwijl hij ten tijde van belang nog niet in het bezit was van de graad van Bachelor. Gegeven het dwingende karakter van laatstgenoemde bepaling was het evenmin toegestaan de hardheidsclausule uit de Onderwijs – en examenregeling, een regeling van lagere orde dan de WHW, toe te passen. Voor het rekening houden met de door appellant gestelde disproportionele gevolgen die toepassing van voormeld wettelijk vereiste voor hem met zich brengt, bestaat derhalve, daargelaten of van zodanige gevolgen sprake is, geen ruimte. Het betoog van appellant faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 november 2014 heeft de examencommissie van de opleiding Geneeskunde het verzoek van appellant om toelating tot de Master van die opleiding, afgewezen.

Bij beslissing van 26 maart 2015 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 12 augustus 2015, waar appellant, en verweerder vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.30b, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wetop het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), geldt voor de inschrijving voor een masteropleiding in het wetenschappelijk onderwijs of voor een masteropleiding in het hoger beroepsonderwijs als toelatingseis het bezit van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs.

2.2. In zijn beslissing van 26 maart 2015 heeft verweerder overwogen dat het met ingang van 1 september 2014, als gevolg van een wetswijziging, niet meer mogelijk is af te wijken van het in artikel 7.30b, eerste lid, van de WHW. Die wetswijziging heeft namelijk tot gevolg gehad dat het de examencommissie niet meer is toegestaan een hardheidsclausule, voorheen opgenomen in artikel 7.30a van de WHW, toe te passen. Om die reden is het verzoek tot toelating tot de master terecht afgewezen, aldus verweerder.

2.3. Appellant betoogt in beroep dat de afwijzing van zijn verzoek tot gevolg heeft dat de 'normale' wachttijd van twaalf maanden alvorens hij met zijn coschappen kan aanvangen, nog eens wordt verlengd met een termijn van ongeveer 10 maanden. Redengevend daarvoor is dat de eerstvolgende herkansingsmogelijkheid van het vak 'Grootschalig Klinisch Lijnonderwijs' – het enige vak dat hij nog dient te behalen voor de graad Bachelor – pas in juni 2015 plaatsvindt. De gevolgen van de afwijzing van het verzoek zijn disproportioneel, aldus appellant.

2.3.1. Ingevolge artikel AL van de Wet van 10 juli 2013 tot wijziging van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek en enkele andere wetten in verband met de uitvoering van diverse maatregelen, aangekondigd in de Strategische Agenda Hoger onderwijs, Onderzoek en Wetenschap (hierna: de Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs), is artikel 7.30a van de WHW vervallen. Laatstgenoemde bepaling bevatte de mogelijkheid om degene die voor een bacheloropleiding is ingeschreven, toch in te schrijven voor een masteropleiding voor zover het achterwege laten van die inschrijving zou leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Op grond van het enige artikel, derde lid, van het Besluit van 18 juli 2013, houdende vaststelling van het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs, is voormeld artikel AL, waarbij de in artikel 7.30a, van de WHW vervatte hardheidsclausule is vervallen op 1 september 2014 in werking getreden.

Gelet op voormelde wetswijziging, waarbij de in artikel 7.30a van de WHW vervatte hardheidsclausule is vervallen met ingang van 1 september 2014, heeft verweerder zich, naar het oordeel van het College, terecht op het standpunt gesteld dat de examencommissie niet bevoegd is appellant – in weerwil van het dwingende vereiste in artikel 7.30b, eerste lid, van de WHW – toe te laten tot de Master, terwijl hij ten tijde van belang nog niet in het bezit was van de graad van Bachelor. Gegeven het dwingende karakter van laatstgenoemde bepaling was het evenmin toegestaan de hardheidsclausule uit de Onderwijs – en examenregeling, een regeling van lagere orde dan de WHW, toe te passen. Voor het rekening houden met de door appellant gestelde disproportionele gevolgen die toepassing van voormeld wettelijk vereiste voor hem met zich brengt, bestaat derhalve, daargelaten of van zodanige gevolgen sprake is, geen ruimte.

Het betoog van appellant faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/107
Rechter(s)	:	mrs Olivier, Van der Spoel en Verheij
Datum uitspraak	:	4 november 2015
Partijen	:	Appellant en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	bestuursrecht beslistermijn bezwaarprocedure inschrijfdatum inschrijving schadevergoeding toelatingsonderzoek vooropleidingseisen vrijstelling
Artikelen	:	WHW: artikel 7.24, lid 1 en lid 2 WHW: artikel 7.29, lid 1 en lid 2 WHW: artikel 7.32, lid 4 WHW: artikel 7.45, lid 2 WHW: artikel 7.46, lid 2 WHW: artikel 15.2 Awb: artikel 7:61, lid 1 Awb: artikel 8:88, lid 1 OER: artikel 2.5
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het standpunt mogen innemen dat inschrijving voor de opleiding IBMS in dit geval pas kon geschieden, nadat was vastgesteld dat appellant ook aan de vooropleidingseisen van die opleiding voldoet. Anders dan appellant betoogt, was op 1 september 2014 nog niet duidelijk dat hij aan die vooropleidingseisen voldeed. Daarbij heeft verweerder in aanmerking mogen nemen dat appellant, zoals het College in zijn uitspraak van 4 maart 2015 heeft vastgesteld, pas in de bezwaarprocedure (impliciet) naar voren heeft gebracht dat hij zich op het standpunt stelt dat hij voor vrijstelling voor de opleiding IBMS in aanmerking komt. Daarnaast mocht verweerder in dit verband van belang achten dat appellant aanvankelijk een toelatingsonderzoek had gedaan voor de opleiding bedrijfseconomie en niet voor de opleiding IBMS en dat de examencommissie zich om die reden nog een oordeel moest vormen over de toelating voor de opleiding IBMS. Naar het oordeel van het College, is het, in het licht van het feit dat een bestuursorgaan een beslistermijn in acht mag nemen bij het behandelen van verzoeken als het onderhavige, onder de gegeven omstandigheden niet onredelijk dat verweerder een datum van 1 december 2014 heeft aangehouden voor de inschrijving van appellant aan de instelling. Dat voor inschrijving aansluiting zou moeten worden gezocht bij de datum waarop appellant zich wilde inschrijven, zoals appellant voorstaat, leidt niet tot een ander oordeel. Alsdan zou de inschrijfdatum immers op grond van subjectieve omstandigheden worden bepaald. Het betoog van appellant faalt. (…) 2.5.1. Vaststaat dat appellant gebruik heeft gemaakt van onderwijs- of examenvoorzieningen ten behoeve van onderwijs gedurende een periode waarover hij niet stond ingeschreven bij de instelling. Gelet hierop heeft verweerder zich op goede gronden op het standpunt gesteld dat appellant schadevergoeding is verschuldigd. Dat appellant, naar hij louter stelt, slechts gedeeltelijk aan het onderwijs heeft kunnen deelnemen en hem de toegang tot tentamens is ontzegd, doet aan die verschuldigdheid niet af. In dat verband overweegt het College verder dat verweerder, in het licht van artikel 15.2, aanhef en onder a, van de WHW, een schadevergoeding in rekening heeft mogen brengen ter hoogte van het wettelijk collegegeld over de maanden september, oktober en

november 2014.
Het betoog van appellant faalt.
(…)
2.6.1.Ingevolge artikel 8:88, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) is de bestuursrechter bevoegd op verzoek van een belanghebbende een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van schade die de belanghebbende lijdt of zal lijden als gevolg van:
a. een onrechtmatig besluit;
b. een andere onrechtmatige handeling ter voorbereiding van een onrechtmatig besluit;
c. het niet tijdig nemen van een besluit;
d. een andere onrechtmatige handeling van een bestuursorgaan waarbij een persoon als bedoeld in artikel 8:2, eerste lid, onder a, zijn nagelaten betrekkingen of zijn rechtverkrijgenden belanghebbende zijn.
2.6.2. Nu geen van de in artikel 8:88, eerste lid, van de Awb genoemde omstandigheden zich voordoet, dient het verzoek van appellant om vergoeding van de door hem gestelde schade te worden afgewezen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 november 2014 heeft verweerder het bezwaar van appellant tegen het besluit dat hij niet zou worden ingeschreven voor de opleiding International Business and Management Studies (hierna: IBMS) ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 4 maart 2015 heeft het College het tegen de beslissing van 20 november 2014 ingestelde beroep gegrond verklaard en verweerder opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen.

Bij beslissing van 7 april 2015 heeft verweerder, ter uitvoering van voormelde uitspraak, opnieuw beslist op het bezwaar van appellant, dat bezwaar gegrond verklaard en beslist dat het appellant wordt toegestaan zich vanaf 1 december 2014 in te schrijven voor de opleiding IBMS. Daarnaast heeft verweerder beslist appellant een schadevergoeding in rekening te brengen ter hoogte van wettelijk collegegeld over de maanden september, oktober en november 2014.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 augustus 2015, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. Koppenol, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.29, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) kan het instellingsbestuur personen van eenentwintig jaar en ouder die niet voldoen aan de in artikel 7.24, eerste onderscheidenlijk tweede lid, bedoelde vooropleidingseis noch daarvan krachtens artikel 7.28 zijn vrijgesteld, van die vooropleidingseis vrijstellen, indien zij bij een onderzoek door een door het instellingsbestuur in te stellen commissie blijk hebben gegeven van geschiktheid voor het desbetreffende onderwijs en van voldoende beheersing van de Nederlandse taal voor het met vrucht kunnen volgen van dat onderwijs.
Ingevolge artikel 7.29, tweede lid, worden de bij het onderzoek te stellen eisen opgenomen in de onderwijs- en examenregeling.

Ingevolge artikel 7:61, eerste lid, is het college van beroep voor de examens bevoegd ten aanzien van, voor zover hier van belang, beslissingen genomen door examencommissies en door de commissie bedoeld in het eerste lid van artikel 7.29.

Ingevolge 7.32, vierde lid, geschiedt de inschrijving voor een opleiding voor het gehele studiejaar. Indien de inschrijving plaatsvindt in de loop van het studiejaar, geldt zij voor het resterende gedeelte van het studiejaar.

Ingevolge artikel 15.2 is degene die niet is ingeschreven en gebruikmaakt van onderwijs- of examenvoorzieningen ten behoeve van onderwijs van een in de bijlage van deze wet opgenomen instelling, deswege aan die instelling een schadevergoeding verschuldigd, die door het instellingsbestuur wordt vastgesteld:
a. met toepassing van artikel 7.46, tweede lid, indien het deelname aan een voltijdse opleiding betreft, of
b. met toepassing van artikel 7.45, tweede lid, indien het deelname aan een deeltijdse of duale opleiding betreft.

2.2. In zijn uitspraak van 4 maart 2015, ter uitvoering waarvan verweerder de thans bestreden beslissing heeft genomen, heeft het College overwogen dat appellant weliswaar een verzoek tot inschrijving heeft gedaan voor de opleiding IBMS, maar dat het door hem afgelegde toelatingsonderzoek betrekking had op de opleiding Bedrijfseconomie (hierna: BE). Volgens het College kon appellant uit de aan hem afgegeven toelatingsverklaring onmiskenbaar afleiden dat deze verklaring slechts betrekking had op de opleiding BE. Appellant had zich dan ook (schriftelijk) tot verweerder moeten wenden met het verzoek of hij in de gelegenheid kon worden gesteld alsnog een toelatingsonderzoek voor de opleiding IBMS te doen. Op basis daarvan had, gelet op artikel 7.29 van de WHW, de examencommissie kunnen beoordelen of appellant geheel of gedeeltelijk zou kunnen worden vrijgesteld van de in artikel 2.5 van de OER neergelegde eisen. Volgens het College staat vast dat appellant dit verzoek niet heeft gedaan en dat pas in de bezwaarprocedure (impliciet) naar voren is gebracht dat hij zich op het standpunt stelt dat hij voor vrijstelling in aanmerking komt. Het is aan de examencommissie om zich uit te laten over de vraag of appellant alsnog een toelatingsonderzoek moet doen of dat hij daarvan op de basis van artikel 2.5, vierde lid, laatste volzin van de OER geheel of gedeeltelijk kan worden vrijgesteld, aldus het College in voormelde uitspraak.

2.3. In zijn beslissing van 7 april 2015 heeft verweerder overwogen dat de examencommissie op grond van eerder door appellant behaalde studieresultaten tot het oordeel is gekomen dat appellant toelaatbaar is tot de opleiding IBMS en dat hij voor het vak Engels geen aanvullende toets hoeft af te leggen. Nu appellant eerst in de bezwaarfase, die heeft geleid tot de beslissing van 20 november 2014, naar voren heeft gebracht eventueel voor een vrijstelling in aanmerking te willen komen, heeft verweerder inschrijving toegestaan met ingang van 1 december 2014. Omdat appellant deelgenomen heeft aan het onderwijs, zonder te zijn ingeschreven, heeft verweerder daarnaast beslist appellant een schadevergoeding in rekening te brengen ter hoogte van het wettelijk collegegeld over de maanden september, oktober en november 2014.

2.4. Appellant betoogt in beroep in de eerste plaats dat verweerder het hem ten onrechte eerst op 1 december 2014 toestaat zich in te schrijven voor de opleiding IBMS. Volgens appellant is in dat verband leidend de datum waarop hij zich had willen inschrijven voor de opleiding IBMS. Daarnaast had verweerder in dit geval al ruim voor 1 september 2014 te kennen kunnen geven dat appellant een vrijstelling moest aanvragen. Volgens appellant heeft hij zich tijdig voor de opleiding IBMS aangemeld en voldeed hij op dat moment al aan alle voorwaarden voor toelating. Verweerder heeft het hem dan reeds met ingang van 1 september 2014 moeten toestaan zich in te schrijven voor de opleiding IBMS. Daarnaast betoogt appellant dat hij in oktober 2014 reeds een bezwaarschrift had ingediend en had hij toen al naar voren gebracht dat hij voor een vrijstelling voor toelating tot de opleiding IBMS in aanmerking had willen komen. Het is dan ook onbegrijpelijk dat verweerder hem niet per 1 oktober of 1 november 2014 wil inschrijven, aldus appellant.

2.4.1. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het standpunt mogen innemen dat inschrijving voor de opleiding IBMS in dit geval pas kon geschieden, nadat was vastgesteld dat appellant ook aan de vooropleidingseisen van die opleiding voldoet. Anders dan appellant betoogt, was op 1 september 2014 nog niet duidelijk dat hij aan die vooropleidingseisen voldeed. Daarbij heeft verweerder in aanmerking mogen nemen dat appellant, zoals het College in zijn uitspraak van 4 maart 2015 heeft vastgesteld, pas in de bezwaarprocedure (impliciet) naar voren heeft gebracht dat hij zich op het standpunt stelt dat hij voor vrijstelling voor de opleiding IBMS in aanmerking komt. Daarnaast mocht verweerder in dit verband van belang achten dat appellant aanvankelijk een toelatingsonderzoek had gedaan voor de opleiding bedrijfseconomie en niet voor de opleiding IBMS en dat de examencommissie zich om die reden nog een oordeel moest vormen

over de toelating voor de opleiding IBMS. Naar het oordeel van het College, is het, in het licht van het feit dat een bestuursorgaan een beslistermijn in acht mag nemen bij het behandelen van verzoeken als het onderhavige, onder de gegeven omstandigheden niet onredelijk dat verweerder een datum van 1 december 2014 heeft aangehouden voor de inschrijving van appellant aan de instelling. Dat voor inschrijving aansluiting zou moeten worden gezocht bij de datum waarop appellant zich wilde inschrijven, zoals appellant voorstaat, leidt niet tot een ander oordeel. Alsdan zou de inschrijfdatum immers op grond van subjectieve omstandigheden worden bepaald.

Het betoog van appellant faalt.

2.5. Appellant betoogt vervolgens dat verweerder hem ten onrechte een schadevergoeding in rekening heeft gebracht wegens ten onrechte genoten onderwijs. Daarbij is van belang dat hij slechts gedeeltelijk aan het onderwijs heeft kunnen deelnemen, hem de toegang tot tentamens is ontzegd en hij ook niet meer door alle docenten tot de lessen werd toegelaten na de beslissing van verweerder.

2.5.1. Vaststaat dat appellant gebruik heeft gemaakt van onderwijs- of examenvoorzieningen ten behoeve van onderwijs gedurende een periode waarover hij niet stond ingeschreven bij de instelling. Gelet hierop heeft verweerder zich op goede gronden op het standpunt gesteld dat appellant schadevergoeding is verschuldigd. Dat appellant, naar hij louter stelt, slechts gedeeltelijk aan het onderwijs heeft kunnen deelnemen en hem de toegang tot tentamens is ontzegd, doet aan die verschuldigdheid niet af. In dat verband overweegt het College verder dat verweerder, in het licht van artikel 15.2, aanhef en onder a, van de WHW, een schadevergoeding in rekening heeft mogen brengen ter hoogte van het wettelijk collegegeld over de maanden september, oktober en november 2014.

Het betoog van appellant faalt.

2.6. Wat betreft het door appellant gedane verzoek om schadevergoeding, wegens door hem geleden schade als gevolg van de besluitvorming van verweerder, overweegt het College als volgt.

2.6.1. Ingevolge artikel 8:88, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) is de bestuursrechter bevoegd op verzoek van een belanghebbende een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van schade die de belanghebbende lijdt of zal lijden als gevolg van:
a. een onrechtmatig besluit;
b. een andere onrechtmatige handeling ter voorbereiding van een onrechtmatig besluit;
c. het niet tijdig nemen van een besluit;
d. een andere onrechtmatige handeling van een bestuursorgaan waarbij een persoon als bedoeld in artikel 8:2, eerste lid, onder a, zijn nagelaten betrekkingen of zijn rechtverkrijgenden belanghebbende zijn.

2.6.2. Nu geen van de in artikel 8:88, eerste lid, van de Awb genoemde omstandigheden zich voordoet, dient het verzoek van appellant om vergoeding van de door hem gestelde schade te worden afgewezen.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

2015/108.5 t/m 111.5: zie 2015/105.5

Zaaknummer	:	2015/119
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	21 augustus 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Universiteit Utrecht
Trefwoorden	:	berisping beroepstermijn niet-ontvankelijkverklaring ongeldig OSIRIS plagiaat post tijdig
Artikelen	:	Awb: artikel 6:8, lid 1 Awb: artikel 6:9, lid 1 Awb: artikel 6:9, lid,2 Awb: artikel 6:11
Uitspraak	:	niet-ontvankelijk
Hoofdoverwegingen	:	2.3 Ter zitting heeft appellant desgevraagd gesteld dat 18 mei 2015 een maandag was en dat op die dag en op zondag geen post wordt bezorgd. Derhalve moet zijn ongedateerde beroepschrift op 16 mei 2015 binnen zijn gekomen, aldus appellant. Dit door appellant gestelde laat echter onverlet dat, ook uitgaande van een datum van binnenkomst van zijn ongedateerde beroepschrift van 16 mei 2015, het buiten de beroepstermijn van zes weken is ingediend. Appellant heeft voorts er op gewezen dat de enveloppe bij het College is zoekgeraakt. Evenwel, gelet op de datum van binnenkomst van zijn beroepschrift en daarover bestaat bij het College zekerheid, is in dit zoekraken en in aanmerking genomen dat appellant zijn beroep niet van een dagtekening heeft voorzien, geen reden gelegen er van uit te gaan dat appellant uiterlijk op 7 mei 2015 zijn beroepschrift ter post heeft bezorgd. Ook overigens heeft appellant dit niet aannemelijk gemaakt. Appellant heeft verder niet gesteld dat sprake is van omstandigheden die tot het oordeel dienen te leiden dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is als bedoeld in artikel 6:11 van de Awb. Overigens is het College ook niet gebleken dat sprake is van zodanige omstandigheden. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Universiteit Utrecht (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 november 2014 heeft de examencommissie bachelor Rechtsgeleerdheid aan appellant meegedeeld dat is vastgesteld dat sprake is van plagiaat in de door hem op Blackboard geplaatste progress-opdracht van de cursus Comparative Law Methodology, dat die opdracht ongeldig wordt verklaard en dat een berisping in de vorm van een 'FR' in OSIRIS wordt aangetekend.

Bij beslissing van 26 maart 2015 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 18mei 2015, beroep ingesteld. De gronden van beroep zijn aangevuld bij brief van 30 mei 2015.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 augustus 2015 waar appellant is verschenen.

2. Overwegingen

Verweerder heeft de vraag opgeworpen of appellant in zijn beroep kan worden ontvangen nu het niet tijdig is ingediend.

2.1 Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) vangt de termijn aan met ingang van de dag na die, waarop de beslissing op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.

Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, van de Awb is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend, indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.

Ingevolge artikel 6:9, tweede lid, van de Awb is bij verzending bij post een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn ter post is bezorgd, mits het niet later dan een week na afloop van de termijn is ontvangen.

Ingevolge artikel 6:11 van de Awb blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege, indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.2 De beslissing van het CBE van 26 maart 2015 is op diezelfde dag naar appellant toegezonden. Derhalve ving de beroepstermijn aan op 27 maart 2015 en eindigde deze, anders dan appellant ter zitting heeft gesteld, op 7 mei 2015. Nu het ongedateerde beroepschrift van appellant op 18 mei 2015 bij het College is binnengekomen, is het beroep niet ingesteld binnen de daarvoor gestelde termijn.

2.3 Ter zitting heeft appellant desgevraagd gesteld dat 18 mei 2015 een maandag was en dat op die dag en op zondag geen post wordt bezorgd. Derhalve moet zijn ongedateerde beroepschrift op 16 mei 2015 binnen zijn gekomen, aldus appellant. Dit door appellant gestelde laat echter onverlet dat, ook uitgaande van een datum van binnenkomst van zijn ongedateerde beroepschrift van 16 mei 2015, het buiten de beroepstermijn van zes weken is ingediend. Appellant heeft voorts er op gewezen dat de enveloppe bij het College is zoekgeraakt. Evenwel, gelet op de datum van binnenkomst van zijn beroepschrift en daarover bestaat bij het College zekerheid, is in dit zoekraken en in aanmerking genomen dat appellant zijn beroep niet van een dagtekening heeft voorzien, geen reden gelegen er van uit te gaan dat appellant uiterlijk op 7 mei 2015 zijn beroepschrift ter post heeft bezorgd. Ook overigens heeft appellant dit niet aannemelijk gemaakt. Appellant heeft verder niet gesteld dat sprake is van omstandigheden die tot het oordeel dienen te leiden dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is als bedoeld in artikel 6:11 van de Awb. Overigens is het College ook niet gebleken dat sprake is van zodanige omstandigheden.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is niet-ontvankelijk.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Zaaknummer	:	2015/122 2015/122.1
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	17 juli 2015
Partijen	:	Verzoekster en Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	cognitieve toets decentrale selectie eindscore geheimhoudingskamer hoofdzaak. kenbaar kwalitatieve selectiecriteria motivatiebrief nader onderzoek non-cognitieve toets onverwijlde spoed onzorgvuldigheid opleidingsplaatsen scores selectiecriteria selectiedagen VWO-examen
Artikelen	:	Awb: artikel 8:29, lid 5 Awb: artikel 8:72, lid 3, aanhef en onder b, Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:86, lid 1 WHW: artikel 7.66, lid 2 WHW: artikel 7.57e, lid 1 en lid 2
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6.2 De voorzieningenrechter stelt voorop dat het verweerder vrij staat de decentrale selectie volgens eigen regels te laten verlopen. Dat verweerder daarbij betekenis toekent aan het feit dat een kandidaat voor het eerst VWO-examen doet, acht de voorzieningenrechter niet onredelijk. De omstandigheid dat een kandidaat die aan de decentrale selectie heeft deelgenomen maar zakt voor het VWO-examen, nogmaals aan de decentrale selectie mag deelnemen, staat er niet aan in de weg dat verweerder onderscheid maakt tussen die kandidaat en de kandidaat die in één keer is geslaagd. Evenmin vormt de rechtszekerheid daarvoor een beletsel. Wel behoort deze mogelijkheid, nu verweerder niet kenbaar heeft gemaakt hoe zwaar het gegeven dat een kandidaat eerder voor het VWO-examen is gezakt, weegt, gevolgen te hebben voor het gewicht van het onderscheid. 2.6.3 De motivatiebrief van verzoekster is door twee beoordelaars verschillend beoordeeld. Dit verschil in beoordeling is van significant belang geweest voor het al dan niet toelaten van verzoekster tot de tweede selectiedag. Immers, indien de motivatiebrief door beide beoordelaars als uitstekend was beoordeeld, dan had verzoekster 0,5 punt extra toegekend gekregen, en was haar eindscore voldoende om toegelaten te kunnen worden tot de tweede selectiedag. Verweerder heeft de beoordeling gemiddeld. De voorzieningenrechter acht dit onjuist. Verweerder had, zeker nu die beoordeling beslissend was voor toelating tot de tweede selectiedag, een derde beoordelaar moeten inschakelen. De voorzieningenrechter vermag overigens niet in te zien dat, nadat de beoordelaars hun beoordeling hebben vastgesteld en verschillen zijn gebleken, overleg tussen die beoordelaars afbreuk doet aan de objectiviteit. Weliswaar is door een derde beoordelaar het geheel van verzoekster bekeken, maar die beoordeling is niet overgelegd en is voorts niet beperkt tot de motivatiebrief. Verder is in het geval van verzoekster van significant belang geweest dat zij eerder voor het VWO-examen is gezakt. Aan

verzoekster is, louter om die reden, nul punten toegekend voor het onderdeel Vooropleiding van de cognitieve toets, terwijl kandidaten die niet eerder zijn gezakt, maximaal drie punten voor dit onderdeel konden behalen. Bij de puntentoekenning voor dit onderdeel heeft verweerder, zo heeft hij ter zitting van de voorzieningenrechter toegelicht, niet van belang geacht hoe lang een kandidaat die pas voor het eerst VWO-examen doet, over de VWO-opleiding heeft gedaan. De voorzieningenrechter acht dit, gelet op de betekenis die verweerder aan het verloop van de VWO-opleiding toekent, omdat dat verloop een goede voorspelling zou zijn van toekomstig studiesucces, onjuist.
In het licht van voormelde onzorgvuldigheid bij de vaststelling van de beoordeling van de motivatiebrief, en in aanmerking genomen dat verweerder niet vooraf bekend heeft gemaakt hoe hij het eerder gezakt zijn voor het VWO-examen beoordeelt en verweerder de duur van de VWO-opleiding niet betrekt bij zijn puntentoekenning en partijen de voorzieningenrechter hebben verzocht ten gronde te beslissen, is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder verzoekster ten onrechte niet heeft toegelaten tot de tweede selectiedag.
Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij email van 20 maart 2015 heeft verweerder verzoekster medegedeeld dat zij niet is toegelaten tot de tweede selectieronde van de decentrale selectie0 voor de opleiding Tandheelkunde.

Bij beslissing van 11 juni 2015 heeft verweerder het door verzoekster daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft verzoekster beroep ingesteld. Voorts heeft zij de voorzitter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Verzoekster heeft nadere stukken ingediend.

Verweerder heeft eveneens nadere stukken ingediend en verzocht ten aanzien van deze stukken op voet van artikel 8:29, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) te bepalen dat uitsluitend de voorzieningenrechter kennis mag nemen van deze stukken.

De geheimhoudingskamer van het College heeft beslist dat de verzochte beperking van de kennisneming gerechtvaardigd is.

Verzoekster heeft desgevraagd toestemming, als bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, van de Awb, verleend om mede op basis van deze stukken uitspraak te doen.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 juni 2015, waar verzoekster, vergezeld door haar vader, en bijgestaan door mr. J.M. Hoogsteen, advocaat te Ede, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.E.A. Donkersloot en M. Katoele, beiden werkzaam bij de Rijksuniversiteit Groningen, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Awb, kan op verzoek

een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzitter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.2 In dit geval kan nader onderzoek naar het oordeel van de voorzieningenrechter redelijkerwijs niet bijdragen aan de beoordeling van de zaak en bestaat ook overigens geen beletsel om met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, van de Awb onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak.

2.3 Ingevolge artikel 7.57e, eerste lid, van de WHW kan een instellingsbestuur een door hem te bepalen percentage van de opleidingsplaatsen van een opleiding toewijzen aan door hem zelf geselecteerde gegadigden die naar zijn oordeel beschikken over bijzondere kwalificaties.

Ingevolge het tweede lid maakt het instellingsbestuur, indien het toepassing geeft aan het eerste lid, tijdig bekend:

a. de kwalitatieve selectiecriteria die het in aanmerking wil nemen, waarvan het aantal ten minste twee bedraagt,
b. de regels van administratieve aard, voor zover niet voortvloeiend uit het vierde lid,
c. het percentage, bedoeld in het eerste lid, en
d. of gegadigden een, twee dan wel drie maal tot deelname aan de selectieprocedure kunnen worden toegelaten.

2.4 Uit de stukken en het verhandelde ter zitting volgt het volgende. De decentrale selectie voor de opleiding Tandheelkunde van de Rijksuniversiteit Groningen bestaat uit twee selectiedagen. De eerste selectiedag bestaat uit drie onderdelen: een cognitieve toets, een non-cognitieve toets en een beoordeling van het dossier. De kandidaten worden gerangschikt op de scores op de cognitieve toets. Kandidaten met de laagste score op dit onderdeel (score D) worden uitgesloten van verdere deelname. Van de overige kandidaten worden de scores op de non-cognitieve toets bepaald. De kandidaten met de laagste scores (score D) worden eveneens uitgesloten van verdere deelname. Vervolgens worden de dossiers van de overgebleven kandidaten beoordeeld. De score op het dossier wordt opgeteld bij de scores voor de cognitieve en non-cognitieve toetsen. Vervolgens worden de kandidaten onderling met elkaar vergeleken en worden relatieve scores (Z-scores) vastgesteld. Aan de hand hiervan, en afhankelijk van het aantal beschikbare plaatsen, wordt bepaald welke kandidaten aan de tweede selectiedag mogen deelnemen.

2.5 Verzoekster heeft deelgenomen aan de decentrale selectie voor de opleiding Tandheelkunde voor het studiejaar 2014-2015. Daarbij heeft zij voor de cognitieve toets, de non-cognitieve toets en haar dossier, de scores B behaald. Zij mocht deelnemen aan de tweede selectiedag, maar heeft onvoldoende gescoord. Omdat zij in 2014 haar VWO-examen niet heeft behaald, heeft zij wederom deelgenomen aan de decentrale selectie voor de opleiding voor het studiejaar 2015-2016. Daarbij heeft zij voor de cognitieve toets en de non-cognitieve toets de scores B behaald. Als eindscore heeft zij een D behaald. Op grond hiervan mocht zij niet deelnemen aan de tweede selectiedag.

2.6 Verzoekster betoogt dat verweerder ten onrechte zijn beslissing heeft gehandhaafd dat zij, gelet op haar eindscore, niet mag deelnemen aan de tweede selectiedag. Volgens appellant dient zij, gelet op het onderstaande, alsnog te worden toegelaten tot de tweede selectiedag. Zij komt slechts 0,5 punt tekort om deel te kunnen nemen aan de tweede selectiedag. Haar motivatiebrief is door twee beoordelaars afzonderlijk beoordeeld. De ene beoordelaar heeft de brief als uitstekend beoordeeld, en de andere als gemiddeld. Indien beide beoordelaars de brief als uitstekend zouden hebben beoordeeld, dan had zij 0,5 punt extra toegekend gekregen. Verweerder heeft de motivatiebrief ten onrechte niet door een derde beoordelaar laten beoordelen. Kandidaten die in 2015 voor het eerst het VWO-examen hebben gedaan en, evenals appellante, het profiel Natuur & Gezondheid hebben gevolgd, konden voor het onderdeel Vooropleiding van de cognitieve toets maximaal drie punten behalen. Aan haar zijn ten onrechte nul punten voor dit onderdeel toegekend, enkel omdat zij eerder voor het VWO-examen is gezakt. Verder staat in de brochure Decentrale Selectie Tandheelkunde van de Rijksuniversiteit Groningen dat, indien een kandidaat in het jaar van deelname aan de selectie voor het VWO-examen zakt, deze deelname niet meetelt, en de kandidaat weer mag deelnemen aan de decentrale selectie van de Rijksuniversiteit Groningen Hiermee wordt de suggestie gewekt dat de omstandigheid dat een kandidaat eerder is gezakt, niet

relevant is bij de selectie. Verweerder had tijdig vooraf bekend moeten maken dat die omstandigheid wel een rol speelde.

2.6.1 Verweerder heeft het volgende toegelicht. Aan de selectieprocedure voor het studiejaar 2015-2016 hebben veel kandidaten deelgenomen en de competitie was zwaar. Dat verzoekster niet heeft mogen deelnemen aan de tweede selectiedag, betekent niet dat zij geen goede kandidate is en dat zij de opleiding niet met succes zou kunnen afronden. De uitslag is immers relatief. Bij het vaststellen van de selectiecriteria heeft het instellingsbestuur keuzes gemaakt. Onder meer is belang gehecht aan de uitkomst van een onderzoek, dat, indien een kandidaat vlot de VWO-opleiding doorloopt, dit een indicatie is dat deze ook goed de opleiding Tandheelkunde zal doorlopen. Verder is het uitgangspunt bij de selectie dat bovengemiddelde prestaties worden beloond. Dit wordt als zodanig ook in brochures naar buiten gebracht. Verzoekster heeft, omdat zij eerder is gezakt, minder gepresteerd op het VWO, in vergelijking met kandidaten die wel in één keer het VWO-examen hebben behaald. Om die reden is ervoor gekozen haar voor het onderdeel Vooropleiding geen punten toe te kennen. Bij de beoordeling van de motivatiebrief van verzoekster is geen derde beoordelaar betrokken, omdat geen sprake was van een groot afwijkend verschil in beoordeling tussen de twee beoordelaars. De toegekende punten van de twee beoordelaars zijn, conform interne afspraken, gemiddeld. Naar aanleiding van het bezwaar van verzoekster heeft een derde beoordelaar opnieuw naar het geheel gekeken, maar dit heeft niet tot een andere uitkomst geleid.

2.6.2 De voorzieningenrechter stelt voorop dat het verweerder vrij staat de decentrale selectie volgens eigen regels te laten verlopen. Dat verweerder daarbij betekenis toekent aan het feit dat een kandidaat voor het eerst VWO-examen doet, acht de voorzieningenrechter niet onredelijk. De omstandigheid dat een kandidaat die aan de decentrale selectie heeft deelgenomen maar zakt voor het VWO-examen, nogmaals aan de decentrale selectie mag deelnemen, staat er niet aan in de weg dat verweerder onderscheid maakt tussen die kandidaat en de kandidaat die in één keer is geslaagd. Evenmin vormt de rechtszekerheid daarvoor een beletsel. Wel behoort deze mogelijkheid, nu verweerder niet kenbaar heeft gemaakt hoe zwaar het gegeven dat een kandidaat eerder voor het VWO-examen is gezakt, weegt, gevolgen te hebben voor het gewicht van het onderscheid.

2.6.3 De motivatiebrief van verzoekster is door twee beoordelaars verschillend beoordeeld. Dit verschil in beoordeling is van significant belang geweest voor het al dan niet toelaten van verzoekster tot de tweede selectiedag. Immers, indien de motivatiebrief door beide beoordelaars als uitstekend was beoordeeld, dan had verzoekster 0,5 punt extra toegekend gekregen, en was haar eindscore voldoende om toegelaten te kunnen worden tot de tweede selectiedag. Verweerder heeft de beoordeling gemiddeld. De voorzieningenrechter acht dit onjuist. Verweerder had, zeker nu die beoordeling beslissend was voor toelating tot de tweede selectiedag, een derde beoordelaar moeten inschakelen. De voorzieningenrechter vermag overigens niet in te zien dat, nadat de beoordelaars hun beoordeling hebben vastgesteld en verschillen zijn gebleken, overleg tussen die beoordelaars afbreuk doet aan de objectiviteit. Weliswaar is door een derde beoordelaar het geheel van verzoekster bekeken, maar die beoordeling is niet overgelegd en is voorts niet beperkt tot de motivatiebrief.

Verder is in het geval van verzoekster van significant belang geweest dat zij eerder voor het VWO-examen is gezakt. Aan verzoekster is, louter om die reden, nul punten toegekend voor het onderdeel Vooropleiding van de cognitieve toets, terwijl kandidaten die niet eerder zijn gezakt, maximaal drie punten voor dit onderdeel konden behalen. Bij de puntentoekenning voor dit onderdeel heeft verweerder, zo heeft hij ter zitting van de voorzieningenrechter toegelicht, niet van belang geacht hoe lang een kandidaat die pas voor het eerst VWO-examen doet, over de VWO-opleiding heeft gedaan. De voorzieningenrechter acht dit, gelet op de betekenis die verweerder aan het verloop van de VWO-opleiding toekent, omdat dat verloop een goede voorspelling zou zijn van toekomstig studiesucces, onjuist.

In het licht van voormelde onzorgvuldigheid bij de vaststelling van de beoordeling van de motivatiebrief, en in aanmerking genomen dat verweerder niet vooraf bekend heeft gemaakt hoe hij het eerder gezakt zijn voor het VWO-examen beoordeelt en verweerder de duur van de VWO-opleiding niet betrekt bij zijn puntentoekenning en partijen de voorzieningenrechter hebben verzocht ten gronde te beslissen, is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder verzoekster ten onrechte niet heeft toegelaten tot de tweede selectiedag.

Het betoog slaagt.

2.7 Het beroep is gegrond. Gelet hierop dient de beslissing van 11 juni 2015 te worden vernietigd. Aangezien verweerder, gelet op het hiervoor overwogene, niet anders kan beslissen dan verzoekster alsnog toe te laten tot de tweede selectiedag, zal de voorzieningenrechter onder

toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb, bepalen dat verweerder verzoekster alsnog laat deelnemen aan de tweede selectiedag.

2.8 Gelet op de beslissing op het beroep, bestaat geen aanleiding voor het treffen van een voorlopige voorziening. Het verzoek wordt afgewezen.

2.9 Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter

Rechtdoende:

verklaart het beroep gegrond;

I. vernietigt de beslissing van college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen van 11 juni 2015;
II. herroept de beslissing van het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen van 20 maart 2015;
III. bepaalt dat [verzoekster/appellante] wordt toegelaten tot de tweede selectiedag van de decentrale selectie van de opleiding Tandheelkunde;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de beslissing van 11 juni 2015;
V. wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af;
VI. veroordeelt het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen tot vergoeding van bij [verzoekster/appellante] in verband met de behandeling van het bezwaar en het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1960,00 (zegge: negentienhonderdzestig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VII. gelast dat het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen aan [verzoekster/appellante] het door haar betaalde griffierecht voor de behandeling van het beroep en het verzoek ten bedrage van € 90,00 (zegge: negentig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2015/125
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	16 oktober 2015
Partijen	:	Appellant en Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	beëindiging inschrijving belangen betalingstermijn bezwaar en beroep buitenproportioneel collegegeld gespreide betaling hersteltermijn inschrijfvoorwaarden inschrijving machtiging procedurele waarborgen studentenadministratie Studielink terugwerkende kracht verklaring voor recht vertrouwen vordering waarschuwing
Artikelen	:	WHW: artikel 7.33, lid 1 WHW: artikel 7.37, lid 2 Awb: artikel 4:8 Awb: artikel 6:6 Regeling inschrijving, collegegeld en examengeld 2014-2015: artikel 4 Regeling inschrijving, collegegeld en examengeld 2014-2015: artikel 5 Regeling inschrijving, collegegeld en examengeld 2014-2015: artikel7 Regeling inschrijving, collegegeld en examengeld 2014-2015: artikel 9 Regeling inschrijving, collegegeld en examengeld 2014-2015: artikel 17, lid 1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. De beslissing van 12 december 2014 vindt zijn grondslag in artikel 7.37, tweede lid, van de WHW en artikel 4 van de Regeling. In overeenstemming met deze bepalingen is niet tot inschrijving van appellant overgegaan, nu hij geen bewijs heeft overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan. Artikel 4:8 van de Awb mist in dit geval toepassing, nu appellant heeft verzocht om inschrijving en het daarom een beslissing op een aanvraag betreft. Evenmin bevatten artikelen 7 en 9 van de Regeling een procedurevoorschrift dat had moeten worden nageleefd. Het College is van oordeel dat appellant niet is benadeeld door het eerst op 12 december 2014 op schrift stellen en op 23 december 2014 aan hem toezenden van de beslissing hem niet in te schrijven. Reeds sinds 1 oktober 2014 was het niet mogelijk om aan de inschrijvingsvoorwaarden te voldoen. De Commissie heeft geen aanleiding behoeven te zien het verweerschrift van het CvB niet in de beoordeling te betrekken, nu appellant redelijkerwijs voldoende tijd heeft gehad om het verweerschrift te bestuderen, hij tijdens de hoorzitting op 19 maart 2015 in de gelegenheid is gesteld om op het verweerschrift te reageren en hij ook nog daarna kon reageren, nu verweerder na de hoorzitting nog informatie mocht leveren. Het CvB heeft als bijlage bij het verweerschrift een e-mailbericht van 31 juli 2014 van de studentenadministratie van de Universiteit Leiden aan appellant gevoegd. Hierin staat dat hij via Studielink heeft aangegeven dat hij niet via een digitale machtiging wil

betalen. Voorts staat in het e-mailbericht dat hij voor overige betaalwijzen kan kijken op een website waarvan de link is vermeld en dat hij er zelf verantwoordelijk voor is dat hij het collegegeld binnen de daarvoor gestelde betalingstermijn voldoet. Tot slot staat in het bericht dat indien de betaling niet voor de startdatum van de opleiding binnen is, hij het risico loopt dat de aanmelding wordt geannuleerd. Na het selecteren van de optie "betalen via de instelling" was het aldus de verantwoordelijkheid van appellant om voor tijdige betaling zorg te dragen. Voorts heeft het CvB in het verweerschrift toegelicht dat appellant op 13 oktober 2014 in Studielink een wijziging heeft aangebracht in zijn betaalwijze. Als automatisch gevolg daarvan heeft hij een e mailbericht van Studielink ontvangen waarin wordt gevraagd de digitale machtiging te bevestigen. Dit biedt op zichzelf en in samenhang met de eerder gestuurde berichten geen grond voor het wekken van een gerechtvaardigd vertrouwen dat het collegegeld na 1 oktober mocht worden voldaan. Evenmin vormt de omstandigheid dat appellant, zoals hij stelt, in het collegejaar 2013-2014 zonder problemen na 1 oktober heeft betaald voldoende grond voor een gerechtvaardigd vertrouwen, nu appellant er bekend mee dient te zijn dat de regels en het beleid omtrent inschrijving en betaling van het collegegeld kunnen wijzigen. De gevolgen van het niet tijdig reageren op de e-mailberichten van 4 augustus 2014, 25 augustus 2014 en 15 september 2014 behoren voor zijn risico te komen. Overigens is op deze e-mailberichten artikel 6:6 van de Awb niet van toepassing, reeds omdat deze bepaling slechts geldt voor herstelmogelijkheden in bezwaar en beroep en van bezwaar of beroep geen sprake was. Gelet op het voorgaande heeft het CvB bij beslissing van 12 december 2014 terecht het verzoek om inschrijving van appellant voor de master Rechtsgeleerdheid afgewezen, nu hij niet tijdig bewijs had overgelegd dat het collegegeld is of wordt voldaan. Nu het CvB reeds om deze reden de inschrijving mocht weigeren, behoeft het betoog van appellant dat betrekking heeft op achterstand van de betaling van het collegegeld van het collegejaar 2013-2014 geen bespreking. Derhalve is er ook geen aanleiding voor de door appellant gevraagde verklaring voor recht.
De betogen falen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Bestuur van de Universiteit Leiden (hierna: het CvB), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 december 2014 heeft het CvB inschrijving van appellant voor het collegejaar 2014-2015 voor de master Rechtsgeleerdheid geweigerd, omdat niet is voldaan aan de inschrijfvoorwaarden.

Bij beslissing van 13 april 2015 heeft het CvB naar aanleiding van het door appellant gemaakte bezwaar de beslissing van 12 december 2014 met een aanvulling van de motivering gehandhaafd.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CvB heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 9 september 2015, waar appellant, en het CvB, vertegenwoordigd door mr. W.J. de Wit, medewerker van de afdeling Juridische Zaken

van het Bestuursbureau, vergezeld door mr. S. van der Ham, adjunct-directeur Studenten- en Onderwijszaken, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.33, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), geschiedt de inschrijving overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard.

Ingevolge artikel 7.37, tweede lid, wordt niet tot inschrijving overgegaan dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is voldaan.

Ingevolge artikel 4 van de Regeling inschrijving, collegegeld en examengeld 2014-2015 van de Universiteit Leiden (hierna: de Regeling) wordt slechts tot inschrijving over gegaan, indien aan alle aan de inschrijving gestelde voorwaarden is voldaan, waaronder begrepen dat het verschuldigde collegegeld of examengeld in overeenstemming met het bepaalde in artikel 17 is betaald.

Ingevolge artikel 5 vindt inschrijving met ingang van 1 september plaats, indien de ingangsdatum van inschrijving per 1 september is en uiterlijk 30 september aan alle inschrijvingsvoorwaarden is voldaan.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, kan de betaling van het collegegeld en/of examengeld geschieden door middel van:

a. een eenmalige machtiging voor het incasseren van het verschuldigde bedrag;
b. een machtiging op basis van deelname aan de regeling gespreide betaling.

2.2. Bij beslissing van 13 april 2015 heeft het CvB het advies van de Commissie voor de beroep- en bezwaarschriften overgenomen. In het advies heeft de Commissie overwogen dat appellant bij e-mailberichten van 4 augustus 2014, 25 augustus 2014 en 15 september 2014 is gewaarschuwd dat de betaling van het collegegeld nog open stond. Eerst op 13 oktober 2014 heeft appellant een digitale machtiging tot afschrijving van het collegegeld bevestigd. Appellant had voorts een openstaande vordering van het collegegeld van het collegejaar 2013-2014, die hij niet conform de afgesproken betalingsregeling had voldaan. Op 13 oktober 2014 heeft het CvB via Studielink de inschrijving van appellant geannuleerd, omdat appellant niet tijdig aan de inschrijfvoorwaarden had voldaan. De Commissie heeft voorts overwogen dat appellant niet in zijn belangen is geschaad doordat de beslissing eerst op 12 december 2014 op schrift is gesteld en op 23 december 2014 bekend is gemaakt, nu reeds vanaf 1 oktober 2014 niet meer de mogelijkheid bestond om alsnog aan de inschrijvingsvoorwaarden te voldoen.

2.3. Appellant betoogt dat er geen geldige rechtsgrondslag voor de beslissing van 12 december 2014 is, nu de annulering op verzoek van de studentenadministratie heeft plaatsgehad en slechts hijzelf bevoegd is een dergelijk verzoek te doen. Voorts zijn volgens appellant procedurele waarborgen zoals neergelegd in artikel 4:8 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) en artikelen 7 en 9 van de Regeling niet nageleefd.

Daarnaast betoogt appellant dat hij in zijn belangen is geschaad doordat de beslissing tot weigering van de inschrijving pas op 12 december 2014 op schrift is gesteld en op 23 december 2014 aan hem is toegezonden. Daartoe voert hij aan dat het aan het CvB te wijten is dat hij niet meer aan de inschrijfvoorwaarden kon voldoen, dat de terugwerkende kracht hem buitenproportioneel nadelig raakt, nu hij geen toegang had tot ICT- en bibliothecaire voorzieningen, en dat inschrijving met terugwerkende kracht mogelijk is op grond van artikel 2 van de Regeling. Appellant betoogt verder dat de Commissie voor de beroep- en bezwaarschriften ten onrechte het verweerschrift van het CvB in haar advies heeft betrokken, nu appellant het verweerschrift slechts twee dagen voor de hoorzitting had ontvangen.

Appellant betoogt dat hij aan de inschrijfvoorwaarden heeft voldaan door op 9 juli 2014 via Studielink de optie "betalen via de instelling" te selecteren. Dat deze machtiging door het CvB niet is geëffectueerd dient volgens hem niet voor zijn risico te komen. Voorts voert appellant aan dat hij erop mocht vertrouwen dat zijn bevestiging van de machtiging op 13 oktober 2014 tijdig was, nu de universiteit hem op die dag heeft gevraagd de machtiging te bevestigen en hij in het collegejaar 2013-2014 zonder problemen na 1 oktober een machtiging heeft gegeven. Verder moeten de e-mailberichten van 15 september 2014 en 13 oktober 2014 volgens hem worden opgevat als het bieden van een hersteltermijn als bedoeld in artikel 6:6 van de Awb.

Appellant betoogt tot slot dat het CvB de te verrichten belangenafweging om de inschrijving te weigeren wegens een achterstand van de betaling van het collegegeld van het collegejaar 2013-2014 niet heeft gemotiveerd. Voorts handelt het CvB volgens appellant in strijd met een eigen beleidsregel, namelijk dat het collegegeld van voormeld collegejaar voor het eind van 2014 betaald dient te zijn.

2.4. Het College stelt voorop dat appellant tot 1 september 2014 ingeschreven heeft gestaan en hij na die datum geen rechten op grond van een inschrijving kon ontlenen. Dat appellant tot medio oktober nog werd behandeld als ware hij ingeschreven, maakt dat niet anders. Daarbij is van belang dat appellant meermalen is gewaarschuwd dat hij vóór 1 oktober aan de inschrijvingsvoorwaarden moest voldoen.

2.5. De beslissing van 12 december 2014 vindt zijn grondslag in artikel 7.37, tweede lid, van de WHW en artikel 4 van de Regeling. In overeenstemming met deze bepalingen is niet tot inschrijving van appellant overgegaan, nu hij geen bewijs heeft overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan. Artikel 4:8 van de Awb mist in dit geval toepassing, nu appellant heeft verzocht om inschrijving en het daarom een beslissing op een aanvraag betreft. Evenmin bevatten artikelen 7 en 9 van de Regeling een procedurevoorschrift dat had moeten worden nageleefd.

Het College is van oordeel dat appellant niet is benadeeld door het eerst op 12 december 2014 op schrift stellen en op 23 december 2014 aan hem toezenden van de beslissing hem niet in te schrijven. Reeds sinds 1 oktober 2014 was het niet mogelijk om aan de inschrijvingsvoorwaarden te voldoen. De Commissie heeft geen aanleiding behoeven te zien het verweerschrift van het CvB niet in de beoordeling te betrekken, nu appellant redelijkerwijs voldoende tijd heeft gehad om het verweerschrift te bestuderen, hij tijdens de hoorzitting op 19 maart 2015 in de gelegenheid is gesteld om op het verweerschrift te reageren en hij ook nog daarna kon reageren, nu verweerder na de hoorzitting nog informatie mocht leveren.

Het CvB heeft als bijlage bij het verweerschrift een e-mailbericht van 31 juli 2014 van de studentenadministratie van de Universiteit Leiden aan appellant gevoegd. Hierin staat dat hij via Studielink heeft aangegeven dat hij niet via een digitale machtiging wil betalen. Voorts staat in het e-mailbericht dat hij voor overige betaalwijzen kan kijken op een website waarvan de link is vermeld en dat hij er zelf verantwoordelijk voor is dat hij het collegegeld binnen de daarvoor gestelde betalingstermijn voldoet. Tot slot staat in het bericht dat indien de betaling niet voor de startdatum van de opleiding binnen is, hij het risico loopt dat de aanmelding wordt geannuleerd. Na het selecteren van de optie "betalen via de instelling" was het aldus de verantwoordelijkheid van appellant om voor tijdige betaling zorg te dragen. Voorts heeft het CvB in het verweerschrift toegelicht dat appellant op 13 oktober 2014 in Studielink een wijziging heeft aangebracht in zijn betaalwijze. Als automatisch gevolg daarvan heeft hij een e-mailbericht van Studielink ontvangen waarin wordt gevraagd de digitale machtiging te bevestigen. Dit biedt op zichzelf en in samenhang met de eerder gestuurde berichten geen grond voor het wekken van een gerechtvaardigd vertrouwen dat het collegegeld na 1 oktober mocht worden voldaan. Evenmin vormt de omstandigheid dat appellant, zoals hij stelt, in het collegejaar 2013-2014 zonder problemen na 1 oktober heeft betaald voldoende grond voor een gerechtvaardigd vertrouwen, nu appellant er bekend mee dient te zijn dat de regels en het beleid omtrent inschrijving en betaling van het collegegeld kunnen wijzigen. De gevolgen van het niet tijdig reageren op de e-mailberichten van 4 augustus 2014, 25 augustus 2014 en 15 september 2014 behoren voor zijn risico te komen. Overigens is op deze e-mailberichten artikel 6:6 van de Awb niet van toepassing, reeds omdat deze bepaling slechts geldt voor herstelmogelijkheden in bezwaar en beroep en van bezwaar of beroep geen sprake was.

Gelet op het voorgaande heeft het CvB bij beslissing van 12 december 2014 terecht het verzoek om inschrijving van appellant voor de master Rechtsgeleerdheid afgewezen, nu hij niet tijdig bewijs had overgelegd dat het collegegeld is of wordt voldaan. Nu het CvB reeds om deze reden de inschrijving mocht weigeren, behoeft het betoog van appellant dat betrekking heeft op achterstand van de betaling van het collegegeld van het collegejaar 2013-2014 geen bespreking. Derhalve is er ook geen aanleiding voor de door appellant gevraagde verklaring voor recht.

De betogen falen.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/127
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Verheij
Datum uitspraak	:	9 oktober 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	administratief beroep elektronisch herziening Onderwijs- en examenregeling rechtsgevolg rechtsmiddelenvoorlichting tentamenuitslag termijnoverschrijding verschoonbaar
Artikelen	:	Awb: artikel 1:3 Awb: artikel 3:45, lid 2 OER: artikel 3.5, lid 2 en lid 4
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.1. Het College is van oordeel dat de in de e-mail van 5 februari 2015 vervatte beslissing een beslissing als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb, is, gelet op de inhoud van die e-mail en de wijze waarop die is geformuleerd. In de e-mail wordt appellant immers ondubbelzinnig de uitslag van een door hem afgelegd tentamen medegedeeld. De e-mail is derhalve op rechtsgevolg gericht. De disclaimer kan hieraan niet afdoen, omdat in de hoofdtekst van de e-mail onder verwijzing naar de desbetreffende Onderwijs- en examenregeling op de mogelijkheid om in beroep te gaan wordt gewezen en appellant blijkens eerder ingestelde beroepen besefte dat een e-mail waarin hem een tentamenuitslag wordt medegedeeld het karakter van een besluit heeft. Het betoog faalt. (…) 2.3.1. Hoewel de rechtsmiddelenvoorlichting in de e-mail van 5 februari 2015 niet voldoet aan de vereisten van artikel 3:45, tweede lid, van de Awb, verbindt het College daaraan in dit geval niet de conclusie dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is. Naar het oordeel van het College moet appellant geacht worden te hebben geweten dat hij binnen zes weken administratief beroep moest instellen. Hierbij is van belang dat in e-mail onder verwijzing naar de desbetreffende Onderwijs- en examenregeling op de mogelijkheid om in beroep te gaan wordt gewezen en in artikel 3.5, vierde lid, van de van toepassing zijnde Onderwijs- en examenregeling bachelor van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid (hierna: de OER), is vermeld dat de beroepstermijn zes weken is. Voorts is van belang dat appellant niet het standpunt van verweerder heeft betwist dat hij in andere zaken tijdig administratief beroep bij verweerder heeft ingesteld, onder meer door het indienen van een pro forma beroepschrift. Voormelde uitspraak van 15 december 2011 gaat over een geheel ontbrekende rechtsmiddelenvoorlichting en is daarom niet op het geval van appellant van toepassing. Het betoog faalt. (…) 2.4.1. Naar het oordeel van het College moet appellant worden geacht kenbaar te hebben gemaakt langs elektronische weg voldoende bereikbaar te zijn in de zin van voormelde bepaling. In artikel 3.5, tweede lid, van de OER is immers vermeld dat een tentamenuitslag via het Studenten Informatie Systeem, derhalve langs elektronische weg, wordt bekendgemaakt. Appellant heeft eerder tentamenuitslagen via dit systeem ontvangen en heeft de universiteit niet eerder gewezen op problemen met zijn elektronische bereikbaarheid. De uitspraak van de CRvB over een per e-mail verzonden gespreksverslag in een ambtenarenrechtzaak doet aan het voorgaande niet af.

Het betoog faalt.
(…)
2.5.1. Op 10 februari 2015 heeft appellant een e-mail aan het secretariaat Privaatrecht A verzonden waarin hij verzoekt de tentamenuitslag te herzien. Deze e-mail is niet een administratief beroepschrift dat de examinator aan verweerder had moeten doorzenden. Verweerder is immers niet bevoegd een tentamenuitslag te herzien. Voorts is in artikel 3.5, vierde lid, van de OER, vermeld dat een student, naast het instellen van administratief beroep bij verweerder, bij de examinator een verzoek om herbeoordeling kan indienen, welk verzoek de termijn voor het indienen van een administratief beroepschrift niet opschort.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 5 februari 2015 heeft de examencommissie appellant medegedeeld dat hij het cijfer 7,0 voor het door hem afgelegde tentamen Europees Privaatrecht heeft behaald.

Bij beslissing van 30 april 2015 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 oktober 2015, waar appellant, bijgestaan door zijn gemachtigde V. de Haan, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, werkzaam bij de universiteit, zijn verschenen. Tevens is verschenen prof. dr. C.M. Cappon, voorzitter van de examencommissie.

2. Overwegingen

2.1. Verweerder heeft het op 6 april 2015 door appellant ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard wegens overschrijding van de beroepstermijn van zes weken.

2.2. Appellant betoogt dat de beslissing van 5 februari 2015 geen beslissing is als bedoeld in artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), omdat aan het slot van de e-mail waarin deze beslissing is vervat als disclaimer is vermeld dat aan de e-mail geen rechten kunnen worden ontleend.

2.2.1. Het College is van oordeel dat de in de e-mail van 5 februari 2015 vervatte beslissing een beslissing als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb, is, gelet op de inhoud van die e-mail en de wijze waarop die is geformuleerd. In de e-mail wordt appellant immers ondubbelzinnig de uitslag van een door hem afgelegd tentamen medegedeeld. De e-mail is derhalve op rechtsgevolg gericht. De disclaimer kan hieraan niet afdoen, omdat in de hoofdtekst van de e-mail onder verwijzing naar de desbetreffende Onderwijs- en examenregeling op de mogelijkheid om in beroep te gaan wordt gewezen en appellant blijkens eerder ingestelde beroepen besefte dat een e-mail waarin hem een tentamenuitslag wordt medegedeeld het karakter van een besluit heeft.
Het betoog faalt.

2.3. Appellant betoogt dat de overschrijding van de administratief beroepstermijn verschoonbaar is, omdat de rechtsmiddelenvoorlichting in de e-mail van 5 februari 2015 niet de termijn vermeldt waarbinnen dat beroep kan worden ingesteld. Hij verwijst hiertoe naar de uitspraak van het College van 15 december 2011 in zaak nr. 2011/096 (www.cbho.nl).

2.3.1. Hoewel de rechtsmiddelenvoorlichting in de e-mail van 5 februari 2015 niet voldoet aan de vereisten van artikel 3:45, tweede lid, van de Awb, verbindt het College daaraan in dit geval niet de conclusie dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is. Naar het oordeel van het College moet appellant geacht worden te hebben geweten dat hij binnen zes weken administratief beroep moest instellen. Hierbij is van belang dat in e-mail onder verwijzing naar de desbetreffende Onderwijs- en examenregeling op de mogelijkheid om in beroep te gaan wordt gewezen en in artikel 3.5, vierde lid, van de van toepassing zijnde Onderwijs- en examenregeling bachelor van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid (hierna: de OER), is vermeld dat de beroepstermijn zes weken is. Voorts is van belang dat appellant niet het standpunt van verweerder heeft betwist dat hij in andere zaken tijdig administratief beroep bij verweerder heeft ingesteld, onder meer door het indienen van een pro forma beroepschrift. Voormelde uitspraak van 15 december 2011 gaat over een geheel ontbrekende rechtsmiddelenvoorlichting en is daarom niet op het geval van appellant van toepassing.

Het betoog faalt.

2.4. Appellant betoogt dat de beslissing van 5 februari 2015 niet aan hem is bekendgemaakt, omdat hij nooit kenbaar heeft gemaakt langs elektronische weg voldoende bereikbaar te zijn in de zin van artikel 2:14, eerste lid, van de Awb. Hiertoe wijst hij op een uitspraak van de Centrale Raad van Beroep (hierna: de CRvB) van 14 oktober 2010 in zaak nr. 10-1543 AW (ECLI:NL:CRVB:2010:BO1902).

2.4.1. Naar het oordeel van het College moet appellant worden geacht kenbaar te hebben gemaakt langs elektronische weg voldoende bereikbaar te zijn in de zin van voormelde bepaling. In artikel 3.5, tweede lid, van de OER is immers vermeld dat een tentamenuitslag via het Studenten Informatie Systeem, derhalve langs elektronische weg, wordt bekendgemaakt. Appellant heeft eerder tentamenuitslagen via dit systeem ontvangen en heeft de universiteit niet eerder gewezen op problemen met zijn elektronische bereikbaarheid. De uitspraak van de CRvB over een per e-mail verzonden gespreksverslag in een ambtenarenrechtzaak doet aan het voorgaande niet af.

Het betoog faalt.

2.5. Appellant betoogt dat hij binnen de beroepstermijn zijn bedenkingen tegen de tentamenuitslag bij de examinator kenbaar heeft gemaakt. Deze had dit stuk als administratief beroepschrift naar verweerder moeten doorzenden, aldus appellant.

2.5.1. Op 10 februari 2015 heeft appellant een e-mail aan het secretariaat Privaatrecht A verzonden waarin hij verzoekt de tentamenuitslag te herzien. Deze e-mail is niet een administratief beroepschrift dat de examinator aan verweerder had moeten doorzenden. Verweerder is immers niet bevoegd een tentamenuitslag te herzien. Voorts is in artikel 3.5, vierde lid, van de OER, vermeld dat een student, naast het instellen van administratief beroep bij verweerder, bij de examinator een verzoek om herbeoordeling kan indienen, welk verzoek de termijn voor het indienen van een administratief beroepschrift niet opschort.

Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/128.5
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	6 oktober 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	afstudeeronderzoek begeleider beoordelingsformulieren herkansing kennen en kunnen onrechtvaardig onvoldoende rechtsbescherming tweede beoordeling
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, lid 2 Awb: artikel 8:4, lid 3, onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. Het College stelt voorop dat, gelet op hetgeen onder 2.1 is overwogen, wat betreft de aan de beslissing van 17 februari 2015 ten grondslag liggende beslissing om als resultaat van het afstudeeronderzoek een onvoldoende vast te leggen, de bestuursrechter slechts kan onderzoeken of aan voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan. Het is het College niet gebleken dat verweerder met zijn handelwijze niet aan de voorschriften van procedurele aard heeft voldaan. Dat de examinatoren het afstudeeronderzoek in de herkansing volgens appellant ten onrechte opnieuw integraal hebben beoordeeld leidt niet tot een ander oordeel. Verweerder heeft in dat verband vastgesteld dat twee van de drie verbeterpunten nog altijd niet voldoende waren. Ter zitting van het College heeft verweerder aan de hand van de beoordelingsformulieren nader gemotiveerd en gepreciseerd dat de punten 'theoretisch kader' en 'kritische reflectie' in de herkansing nog altijd onvoldoende waren. Het betoog van appellant dat zijn afstudeerbegeleider het groene licht heeft gegeven voor het inleveren van het afstudeeronderzoek na aanpassing, leidt evenmin tot een ander oordeel. Verweerder heeft zich in dit verband op het standpunt mogen stellen dat dit niet betekent dat het afstudeeronderzoek reeds om die reden met een voldoende had moeten worden beoordeeld. Verder heeft appellant de beschikking gekregen over de beoordelingsformulieren en heeft hij in zoverre inzicht gehad in de beoordeling. Daarnaast is appellant uitgenodigd voor gesprekken naar aanleiding van de beoordelingen van zijn afstudeeronderzoeken. Voor zover appellant beoogt te betogen dat de inhoudelijke beoordeling geen recht doet aan het door hem in de herkansing ingeleverde afstudeeronderzoek, leidt dit betoog gelet op het hiervoor onder 2.1 weergegeven toetsingskader niet tot het daarmee beoogde resultaat.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 31 augustus 2014 heeft de examinator het door appellant ingeleverde afstudeeronderzoek gewaardeerd met een onvoldoende.

Bij beslissing van 17 februari 2015 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 3 juli 2015, waar appellant en verweerder vertegenwoordigd door mr. F. Donner en K. Elhani MSC, beiden werkzaam bij Hogeschool Inholland, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing.
Deze bepalingen staan eraan in de weg, dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van verweerder een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd.

2.2. Verweerder heeft in zijn beslissing van 17 februari 2015 overwogen dat uit de toelichting op de twee hoorzittingen en uit de dossierstukken volgt dat appellant zich wat de herkansing betreft, heeft gericht op de drie punten die in eerste instantie als onvoldoende zijn beoordeeld en daarom verbetering behoefden. Volgens verweerder heeft appellant op twee van die drie punten ook in de herkansing onvoldoende gescoord. Daarnaast leidt het betoog van appellant dat bij de beoordeling in de herkansing ten onrechte meer punten zijn meegenomen dan de drie punten die in eerste instantie als onvoldoende zijn beoordeeld niet tot een vernietiging van de beslissing om het afstudeeronderzoek van appellant als onvoldoende te beoordelen.

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder van 17 februari 2015, waarbij de beslissing om het afstudeeronderzoek van appellant met een onvoldoende te waarderen, is gehandhaafd. Hij betoogt in dat verband dat hij in samenspraak met zijn begeleider de drie punten die aanvankelijk als onvoldoende zijn beoordeeld, alsnog heeft aangepast. Zijn begeleider heeft deze aanpassingen goed bevonden en vervolgens het groene licht gegeven het afstudeeronderzoek nogmaals in te leveren. In de herkansing is de beoordeling van zijn afstudeeronderzoek ten onrechte niet tot deze drie punten beperkt gebleven, aldus appellant. Daarnaast waren de beoordelaars het volgens appellant onderling niet met elkaar eens. Hij heeft ten onrechte geen inzicht gehad in de beoordeling. Hij heeft ontzettend hard gewerkt aan het afstudeeronderzoek en hij is onrechtvaardig behandeld, aldus appellant.

2.3.1. Uit de gedingstukken en hetgeen ter zitting bij het College is verhandeld, volgt dat appellant zijn afstudeeronderzoek voor een eerste keer had ingeleverd en dat dit onderzoek met een onvoldoende is beoordeeld. In dit verband heeft de examinator te kennen gegeven dat het afstudeeronderzoek op drie punten verbetering behoefde. Vervolgens heeft de examencommissie appellant de toestemming verleend het afstudeeronderzoek bij wijze van herkansing opnieuw in te leveren. In de herkansing is het afstudeeronderzoek wederom met een onvoldoende beoordeeld. Vervolgens heeft een tweede beoordeling door andere examinatoren plaatsgevonden. Ook die beoordeling resulteerde in een onvoldoende. Verweerder heeft in dit verband in zijn beslissing van 17 februari 2015 vastgesteld dat appellant nog altijd onvoldoende heeft gescoord op twee van de drie aanvankelijk als onvoldoende beoordeelde punten.

2.3.2. Het College stelt voorop dat, gelet op hetgeen onder 2.1 is overwogen, wat betreft de aan de beslissing van 17 februari 2015 ten grondslag liggende beslissing om als resultaat van het afstudeeronderzoek een onvoldoende vast te leggen, de bestuursrechter slechts kan onderzoeken of aan voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan. Het is het College niet gebleken dat verweerder met zijn handelwijze niet aan de voorschriften van procedurele aard heeft voldaan. Dat de examinatoren het afstudeeronderzoek in de herkansing volgens appellant ten onrechte opnieuw integraal hebben beoordeeld leidt niet tot een ander oordeel. Verweerder heeft in dat verband vastgesteld dat twee van de drie verbeterpunten nog altijd niet voldoende waren. Ter zitting van het College heeft

verweerder aan de hand van de beoordelingsformulieren nader gemotiveerd en gepreciseerd dat de punten 'theoretisch kader' en 'kritische reflectie' in de herkansing nog altijd onvoldoende waren. Het betoog van appellant dat zijn afstudeerbegeleider het groene licht heeft gegeven voor het inleveren van het afstudeeronderzoek na aanpassing, leidt evenmin tot een ander oordeel. Verweerder heeft zich in dit verband op het standpunt mogen stellen dat dit niet betekent dat het afstudeeronderzoek reeds om die reden met een voldoende had moeten worden beoordeeld. Verder heeft appellant de beschikking gekregen over de beoordelingsformulieren en heeft hij in zoverre inzicht gehad in de beoordeling. Daarnaast is appellant uitgenodigd voor gesprekken naar aanleiding van de beoordelingen van zijn afstudeeronderzoeken.

Voor zover appellant beoogt te betogen dat de inhoudelijke beoordeling geen recht doet aan het door hem in de herkansing ingeleverde afstudeeronderzoek, leidt dit betoog gelet op het hiervoor onder 2.1 weergegeven toetsingskader niet tot het daarmee beoogde resultaat.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/129
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Kleijn en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	9 december 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	assessment herkansing kennen en kunnen plan van aanpak praktijkopdracht rechtsbescherming stage stagebegeleiding stagecoördinator
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, lid 2 Awb: artikel 8:4, derde lid, onder b.
Uitspraak	:	ongegrond.
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Het College stelt voorop dat, gelet op hetgeen onder 2.1 is overwogen, wat betreft de aan de beslissing van 29 juni 2015 ten grondslag liggende beslissing om de stage met een onvoldoende te waarderen, het College slechts kan beoordelen of het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de examencommissie geen verbindende voorschriften heeft geschonden en ook overigens niet onzorgvuldig heeft besloten. Hetgeen appellante heeft aangevoerd, biedt geen aanknopingspunten voor het oordeel dat het CBE ten onrechte tot zijn oordeel is gekomen. De toenmalige stagecoördinator heeft het stageadres en de taken en verantwoordelijkheden van de stage, zoals beschreven op het stagegoedkeuringsformulier, in augustus 2014 goedgekeurd. Dit staat los van de beoordeling of appellante de vastgestelde taken en verantwoordelijkheden op het vereiste niveau heeft uitgevoerd. Appellante heeft reeds op 23 september 2014 feedback gekregen van de assessor op haar plan van aanpak. Daarbij heeft de assessor haar gemeld aan welke eisen haar stage moet voldoen en heeft zij appellante aangegeven op welke punten haar onderzoek niet voldoet. Verder heeft de stagecoach appellante tweemaal op haar stageadres bezocht. Dit is in lijn met de geldende interne afspraken over stages binnen de hogeschool. Het CBE heeft overwogen dat de stagecoach daarbij heeft geconstateerd dat de werkzaamheden niet van het vereiste niveau waren, dat hij heeft getracht appellante bij te sturen en dat hij hiermee heeft gedaan wat redelijkerwijs van een stagecoach mocht worden verwacht. In hetgeen appellante heeft aangevoerd en gelet op de overgelegde e-mail van de stagecoach van 29 juni 2015, ziet het College geen aanleiding de overwegingen van het CBE onjuist te achten. De stageplaats bood verder voldoende gelegenheid tot het verrichten van werkzaamheden op HBO-niveau. In de beslissing van het CBE van 29 juni 2015 staat, en appellante heeft dit als zodanig niet weersproken, dat de examencommissie telefonisch contact heeft gehad met het afdelingshoofd van de stageplaats. Het afdelingshoofd heeft verklaard dat op de stageplaats vaker HBO-stagiaires hebben gewerkt en dat men dus weet wat er van stagiaires op dat niveau wordt verwacht. Hij heeft verder verklaard dat appellante in ruime mate de gelegenheid is geboden werkzaamheden te verrichten op HBO-niveau, maar dat appellante deze ruimte niet heeft genomen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 10 februari 2015 heeft de examencommissie appellante meegedeeld dat de stage die zij heeft doorlopen in het kader van het stagesemester jaar drie van de opleiding Commerciële Economie, met een onvoldoende is gewaardeerd.

Bij beslissing van 29 juni 2015 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 3 december 2015, waar appellante, bijgestaan door mr. P. Tijsterman, advocaat te Uithoorn, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, onder b, van de Algemene wet bestuursrecht kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing.

Deze bepalingen staan eraan in de weg, dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van verweerder een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd.

2.2 Appellante heeft stage gelopen bij FACO DIO Drogisterijen te Diemen. Voor het gedeelte praktijkopdracht van de stage is het cijfer 3,4 toegekend en voor het gedeelte portfolio/assessment het cijfer 4,2. Aan die beoordeling is ten grondslag gelegd dat appellante tijdens haar stage onvoldoende werkzaamheden op het vereiste HBO-niveau heeft verricht.

Appellante is hiertegen in beroep gekomen bij het CBE. Zij heeft aangevoerd dat voormelde beoordeling te wijten is aan de hogeschool, omdat zij vanuit de hogeschool onvoldoende stagebegeleiding heeft gekregen. Het CBE heeft geoordeeld dat niet aannemelijk is geworden dat de hogeschool is tekortgeschoten in de stagebegeleiding van appellante, zodat het besluit in zoverre niet onzorgvuldig tot stand is gekomen.

2.3 Appellante betoogt dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat niet aannemelijk is geworden dat zij onvoldoende stagebegeleiding heeft gekregen. Zij voert aan dat de hogeschool is tekortgeschoten in haar taak tot stagebegeleiding en -coaching. Dit volgt volgens haar uit het volgende. Haar stageplan is destijds goedgekeurd door de toenmalige stagecoördinator. Tijdens de stage heeft haar stagecoach haar tweemaal bezocht op het stageadres. Van het eerste bezoek heeft zij zelf een verslag moeten opstellen en van het tweede bezoek heeft zij geen verslag ontvangen. Tijdens deze bezoeken heeft de stagecoach haar niet verteld dat de werkzaamheden niet van het vereiste HBO-niveau waren. Eerst op 20 januari 2015, toen zij zich meldde voor het eerste assessment, heeft de stagecoach haar gemeld dat hij haar tijdens het eerste stagebezoek op 29 september 2014 had willen zeggen dat de verrichte taken en verantwoordelijkheden niet van HBO-niveau waren, maar dat hij dit niet had gedaan omdat hij het vervelend vond dit te moeten melden in aanwezigheid van haar stagebegeleider. Dit acht appellante te laat. Het assessment is afgebroken en zij heeft een herkansing voor het assessment gekregen. Dit was bij voorbaat al kansloos, gelet op het standpunt van de hogeschool over het niveau van de stage. Het assessment is dan ook met een onvoldoende beoordeeld.

2.3.1 Het College stelt voorop dat, gelet op hetgeen onder 2.1 is overwogen, wat betreft de aan de beslissing van 29 juni 2015 ten grondslag liggende beslissing om de stage met een onvoldoende te waarderen, het College slechts kan beoordelen of het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de examencommissie geen verbindende voorschriften heeft geschonden en ook overigens niet onzorgvuldig heeft besloten.

Hetgeen appellante heeft aangevoerd, biedt geen aanknopingspunten voor het oordeel dat het CBE ten onrechte tot zijn oordeel is gekomen. De toenmalige stagecoördinator heeft het stageadres en de taken en verantwoordelijkheden van de stage, zoals beschreven op het

stagegoedkeuringsformulier, in augustus 2014 goedgekeurd. Dit staat los van de beoordeling of appellante de vastgestelde taken en verantwoordelijkheden op het vereiste niveau heeft uitgevoerd. Appellante heeft reeds op 23 september 2014 feedback gekregen van de assessor op haar plan van aanpak. Daarbij heeft de assessor haar gemeld aan welke eisen haar stage moet voldoen en heeft zij appellante aangegeven op welke punten haar onderzoek niet voldoet. Verder heeft de stagecoach appellante tweemaal op haar stageadres bezocht. Dit is in lijn met de geldende interne afspraken over stages binnen de hogeschool. Het CBE heeft overwogen dat de stagecoach daarbij heeft geconstateerd dat de werkzaamheden niet van het vereiste niveau waren, dat hij heeft getracht appellante bij te sturen en dat hij hiermee heeft gedaan wat redelijkerwijs van een stagecoach mocht worden verwacht. In hetgeen appellante heeft aangevoerd en gelet op de overgelegde e-mail van de stagecoach van 29 juni 2015, ziet het College geen aanleiding de overwegingen van het CBE onjuist te achten. De stageplaats bood verder voldoende gelegenheid tot het verrichten van werkzaamheden op HBO-niveau. In de beslissing van het CBE van 29 juni 2015 staat, en appellante heeft dit als zodanig niet weersproken, dat de examencommissie telefonisch contact heeft gehad met het afdelingshoofd van de stageplaats. Het afdelingshoofd heeft verklaard dat op de stageplaats vaker HBO-stagiaires hebben gewerkt en dat men dus weet wat er van stagiaires op dat niveau wordt verwacht. Hij heeft verder verklaard dat appellante in ruime mate de gelegenheid is geboden werkzaamheden te verrichten op HBO-niveau, maar dat appellante deze ruimte niet heeft genomen.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/130
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Troostwijk en Kleijn
Datum uitspraak	:	28 augustus 2015
Partijen	:	Appellant en Hogeschool Utrecht
Trefwoorden	:	aanmaningen aanmelden afstuderen bekostiging belangen beleidsvrijheid bijzondere omstandigheden collegegeld gelijkheidsbeginsel inschrijving rechtvaardiging stringent beleid studiefinanciering studievertraging tijdig tussentijdse inschrijving uitschrijving
Artikelen	:	WHW: artikel 7.33, lid 1 Inschrijvingsregeling HU 2014/2015: artikel 5
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1 Vast staat dat appellant niet voldoet aan het vereiste in het directiebesluit dat tussentijdse inschrijving uitsluitend plaatsvindt indien de student in het lopende studiejaar afstudeert. Appellant kan niet worden gevolgd in zijn standpunt dat het directiebesluit, waarmee invulling is gegeven aan de aan de faculteitsdirecteur in artikel 5, zevende lid, van de Inschrijvingsregeling gegeven beleidsvrijheid, vanwege strijd met dat artikel en het gelijkheidsbeginsel buiten toepassing had moeten worden gelaten. Weliswaar heeft het vereiste in dat besluit, dat een student in het lopende studiejaar van tussentijdse inschrijving afstudeert, tot gevolg dat uitsluitend laatstejaars studenten in aanmerking komen voor een tussentijdse inschrijving, maar naar het oordeel van het College bestaat voor dit onderscheid, voor zover het een inschrijving na 1 oktober betreft, een objectieve rechtvaardiging. Het college van bestuur heeft in dit verband toegelicht dat gekozen is voor een stringente toepassing van de mogelijkheid om studenten tussentijds in te schrijven, omdat de hogeschool voor studenten die na 1 oktober worden ingeschreven geen bekostiging vanuit het rijk ontvangt. Voor studenten die in het lopende studiejaar afstuderen bestaat wel de mogelijkheid om tussentijds te worden ingeschreven in geval van bijzondere omstandigheden die ertoe hebben geleid dat een student zich niet tijdig kon aanmelden, omdat de hogeschool voor studenten die afstuderen een rijksbijdrage ontvangt. Dit beleid kan naar het oordeel van het College niet onredelijk worden geacht. Nu appellant niet voldoet aan het vereiste in het directiebesluit dat een student in het lopende studiejaar afstudeert, heeft het college van bestuur niet ten onrechte de beslissing van de faculteitsdirecteur appellant niet tussentijds in te schrijven, gehandhaafd. Dat appellant in de periode van 1 september tot eind november 2014 wel stond ingeschreven voor de opleiding HBO-rechten en voor hem, naar appellant heeft gesteld, wel bekostiging vanuit het rijk is ontvangen, heeft het college van bestuur terecht niet tot het oordeel geleid dat appellant in afwijking van het directiebesluit wel tussentijds zou moeten worden ingeschreven. Met het college van bestuur is het College van oordeel dat het voor rekening en risico van appellant komt dat hij is uitgeschreven voor de opleiding HBO-rechten, nu hij verzuimd heeft het collegegeld van de maand september, ook na diverse aanmaningen, te voldoen. Van

een bijzondere omstandigheid is dan ook geen sprake. Voorts bestaat geen grond voor het oordeel dat voorbij is gegaan aan de belangen van appellant. Het college van bestuur heeft uitgelegd dat vanuit de hogeschool meer belang wordt toegekend aan een stringent beleid omtrent tussentijdse inschrijving van studenten, mede in verband met het voorkomen van precedentwerking, dan aan het belang van appellant bij tussentijdse inschrijving. Dit standpunt kan evenmin onredelijk worden geacht. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat het aan appellant zelf te wijten is dat hij is uitgeschreven voor de opleiding HBO-rechten.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 december 2014 heeft de directeur van de Faculteit Maatschappij & Recht aan appellant meegedeeld dat zijn verzoek om tussentijdse inschrijving per 1 januari 2015 voor de opleiding HBO-rechten is afgewezen.

Bij beslissing van 21 april 2015 heeft het college van bestuur het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 28 mei 2015, beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 augustus 2015 waar appellant en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. M.P.I. van Leeuwen en J. Kroon LLB, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.33, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) geschiedt de inschrijving overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard.

Ingevolge artikel 5, vijfde lid, van de Inschrijvingsregeling HU 2014/2015 (hierna: de Inschrijvingsregeling) geschiedt de inschrijving voor een opleiding voor het gehele studiejaar en in beginsel vóór 1 september.
Ingevolge artikel 5, zevende lid, kan de faculteitsdirecteur, indien een verzoek tot inschrijving na 30 september wordt ingediend, na afweging van de betrokken belangen en onder door hem te stellen voorwaarden de inschrijving toestaan.

2.2 Ter invulling van de in artikel 5, zevende lid, van de Inschrijvingsregeling aan de faculteitsdirecteur gegeven beleidsvrijheid is bij directiebesluit van 23 oktober 2012 (hierna: het directiebesluit) bepaald dat op verzoeken tot een tussentijdse inschrijving uitsluitend een akkoord wordt gegeven indien een student voldoet aan twee criteria, te weten:
1. bijzondere omstandigheden die ertoe hebben geleid dat een student zich niet tijdig aan kon melden, en
2. afstuderen in het lopende jaar.

2.3 Appellant was per 1 september 2014 ingeschreven voor de opleiding HBO-rechten. Bij beslissing van 3 december 2014 is hem meegedeeld dat hij per 30 november 2014 is uitgeschreven voor die opleiding, omdat hij na drie aanmaningen het collegegeld voor de maand september niet had voldaan. Appellant is niet in rechte opgekomen tegen deze beslissing. Naar aanleiding van zijn uitschrijving heeft hij de faculteitsdirecteur verzocht hem tussentijds in te schrijven per 1 januari 2015.

2.4 Appellant betoogt dat het college van bestuur heeft miskend dat uit de beslissing van de faculteitsdirecteur van 18 december 2014 niet blijkt dat zijn belangen zijn afgewogen en dat uitsluitend is volstaan met een verwijzing naar het directiebesluit met de constatering dat hij niet aan de daarin opgenomen vereisten voldoet. Appellant begrijpt niet wat het belang is van de hogeschool bij de beslissing hem niet alsnog per 1 januari 2015 in te schrijven voor de opleiding HBO-rechten ten opzichte van zijn belangen bij het vervolgen ervan. In dit verband brengt hij naar voren dat hij door de uitschrijving voor de opleiding HBO-rechten per 30 november 2014 en de weigering hem alsnog in te schrijven per 1 januari 2015 een jaar studievertraging oploopt, hij een stageplek die hij op het oog had is kwijtgeraakt en zijn studiefinanciering is stopgezet. Deze gevolgen staan niet in verhouding tot de fout die hij heeft gemaakt door het collegegeld van september 2014 niet tijdig te voldoen en de aanmaningen over het hoofd te zien, aldus appellant. Hij voert verder aan dat het directiebesluit in strijd is met het bepaalde in de WHW en artikel 5, zevende lid, van de Inschrijvingsregeling, nu in die regelingen de tussentijdse inschrijving voor alle studenten mogelijk is bij een afweging van belangen en dit in het directiebesluit is beperkt tot studenten die in het lopende studiejaar afstuderen. Dat is discriminerend ten opzichte van eerste-, tweede- en derdejaars studenten, aldus appellant. Daarom had het directiebesluit in dit geval buiten toepassing moeten worden gelaten. Ook stelt hij dat het directiebesluit geldt voor studenten die zich niet tijdig hebben kunnen aanmelden, terwijl appellant dat wel had gedaan. Daarom is het directiebesluit volgens hem in dit geval ook niet van toepassing.

2.4.1 Vast staat dat appellant niet voldoet aan het vereiste in het directiebesluit dat tussentijdse inschrijving uitsluitend plaatsvindt indien de student in het lopende studiejaar afstudeert. Appellant kan niet worden gevolgd in zijn standpunt dat het directiebesluit, waarmee invulling is gegeven aan de aan de faculteitsdirecteur in artikel 5, zevende lid, van de Inschrijvingsregeling gegeven beleidsvrijheid, vanwege strijd met dat artikel en het gelijkheidsbeginsel buiten toepassing had moeten worden gelaten. Weliswaar heeft het vereiste in dat besluit, dat een student in het lopende studiejaar van tussentijdse inschrijving afstudeert, tot gevolg dat uitsluitend laatstejaars studenten in aanmerking komen voor een tussentijdse inschrijving, maar naar het oordeel van het College bestaat voor dit onderscheid, voor zover het een inschrijving na 1 oktober betreft, een objectieve rechtvaardiging. Het college van bestuur heeft in dit verband toegelicht dat gekozen is voor een stringente toepassing van de mogelijkheid om studenten tussentijds in te schrijven, omdat de hogeschool voor studenten die na 1 oktober worden ingeschreven geen bekostiging vanuit het rijk ontvangt. Voor studenten die in het lopende studiejaar afstuderen bestaat wel de mogelijkheid om tussentijds te worden ingeschreven in geval van bijzondere omstandigheden die ertoe hebben geleid dat een student zich niet tijdig kon aanmelden, omdat de hogeschool voor studenten die afstuderen een rijksbijdrage ontvangt. Dit beleid kan naar het oordeel van het College niet onredelijk worden geacht.

Nu appellant niet voldoet aan het vereiste in het directiebesluit dat een student in het lopende studiejaar afstudeert, heeft het college van bestuur niet ten onrechte de beslissing van de faculteitsdirecteur appellant niet tussentijds in te schrijven, gehandhaafd. Dat appellant in de periode van 1 september tot eind november 2014 wel stond ingeschreven voor de opleiding HBO-rechten en voor hem, naar appellant heeft gesteld, wel bekostiging vanuit het rijk is ontvangen, heeft het college van bestuur terecht niet tot het oordeel geleid dat appellant in afwijking van het directiebesluit wel tussentijds zou moeten worden ingeschreven. Met het college van bestuur is het College van oordeel dat het voor rekening en risico van appellant komt dat hij is uitgeschreven voor de opleiding HBO-rechten, nu hij verzuimd heeft het collegegeld van de maand september, ook na diverse aanmaningen, te voldoen. Van een bijzondere omstandigheid is dan ook geen sprake. Voorts bestaat geen grond voor het oordeel dat voorbij is gegaan aan de belangen van appellant. Het college van bestuur heeft uitgelegd dat vanuit de hogeschool meer belang wordt toegekend aan een stringent beleid omtrent tussentijdse inschrijving van studenten, mede in verband met het voorkomen van precedentwerking, dan aan het belang van appellant bij tussentijdse inschrijving. Dit standpunt kan evenmin onredelijk worden geacht. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat het aan appellant zelf te wijten is dat hij is uitgeschreven voor de opleiding HBO-rechten.

Het betoog faalt.

2.5 Het beroep is ongegrond.

2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/132
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Olivier en Verheij
Datum uitspraak	:	5 november 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	bronvermelding detectieprogramma disproportioneel fraude geldigheid maatregelen ongeldig opzet plagiaat recidive
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b OER: artikel 2, onder t Oer: artikel 27, lid 6
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Niet in geschil is dat appellante in opdracht 3 van het reparatietraject teksten van anderen heeft overgenomen zonder correcte bronvermelding. Voor het mogen aannemen van plagiaat, en aldus fraude als bedoeld in artikel 2, onder t, van de Oer, is geen bewijs van opzet vereist. In de omstandigheid dat appellante vergeten is de bronnen te vermelden en zij niet de bedoeling had plagiaat te plegen, heeft verweerder derhalve terecht geen reden gezien om het oordeel van de examencommissie dat appellante plagiaat heeft gepleegd onjuist te achten. Het enkele feit dat het plagiaat niet bij een eerdere screening in het kader van opdracht 2 is opgemerkt, maakt niet dat appellante erop mocht vertrouwen dat zij in opdracht 3 van het reparatietraject geen plagiaat heeft gepleegd. Een student is zelf verantwoordelijk voor zijn werk en in dat verband mag worden verlangd dat de student ook altijd controleert of er geen sprake is van plagiaat en alle bronnen zijn vermeld. Dit geldt des te meer voor appellante, nu reeds eerder aan haar een sanctie wegens plagiaat is opgelegd. Appellante kan om die reden evenmin worden gevolgd in haar stelling dat zij erop mocht vertrouwen dat zij de betrokken teksten mocht gebruiken, omdat zij deze teksten reeds eerder in het kader van het onderdeel Onderzoeksvoorstel Afstuderen heeft gebruikt en dat onderdeel is goedgekeurd. Gelet op het voorgaande bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder heeft miskend dat de examencommissie ten onrechte bestraffende sancties wegens fraude aan appellante heeft opgelegd. Het betoog faalt. 2.4. Appellante betoogt voorts dat de opgelegde sancties disproportioneel zijn nu als gevolg daarvan een aantal cijfers is vervallen en zij hierdoor niet tijdig kan afstuderen. 2.4.1. Bij de beslissing van 20 maart 2015 heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de aan appellante opgelegde sancties, gelet op de omvang van de fraude, het feit dat appellante eerder plagiaat heeft gepleegd, en het feit dat de sancties beperkt zijn tot periode 2 en 3 van studiejaar 2014-2015, niet disproportioneel zijn. Het College neemt daarbij in aanmerking dat door verweerder ter zitting bij het College is toegelicht dat de uitsluiting van deelname aan toetsen bewust is beperkt tot twee perioden, zodat appellante de mogelijkheid had om in periode 4 tentamens in te halen. Voorts neemt het College daarbij in aanmerking dat door verweerder ter zitting onweersproken is toegelicht dat appellante de mogelijkheid heeft gehad om een verzoek in te dienen om de duur van de geldigheid van de door haar reeds behaalde cijfers te verlengen. Ter zitting van het College is namens verweerder toegezegd dat appellante zal worden

uitgenodigd voor een gesprek over de mogelijkheid tot afstuderen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 februari 2015 heeft de examencommissie Media & Entertainment Management de door appellante gemaakte toetsen Onderzoekslijn 2.3 en Onderzoekslijn 2.4 ongeldig verklaard en haar uitgesloten van deelname aan alle toetsen in periode 2 en 3 van het studiejaar 2014-2015.

Bij beslissing van 20 maart 2015, verzonden op 4 juni 2015, heeft verweerder het ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 23 oktober 2015, waar appellante, bijgestaan door mr. M.I. L'Ghdas, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, zijn verschenen. Namens de examencommissie is R.V. van Mourik verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar.

Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.

Ingevolge artikel 2, onder t, van de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: de Oer) wordt onder fraude verstaan: elk handelen, nalaten, pogen, aanzetten tot of toelaten van gedrag, dat het op juiste wijze vormen van een correct en eerlijk oordeel over iemands kennis, inzicht en vaardigheden, of (beroeps)houding, geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt.

Ingevolge artikel 27, zesde lid, besluit de examencommissie, indien zij tot het oordeel komt dat sprake is van onregelmatigheden of fraude, tot passende maatregelen waartoe uitsluitend kunnen behoren:
a. […]
b. het besluit dat voor bepaalde studenten geen uitslag wordt vastgesteld of de uitslag ongeldig wordt verklaard;
c. […]
d. uitsluiting van deelname aan alle toetsen voor een door de examencommissie te bepalen termijn welke niet langer is dan één jaar.

2.2. De examencommissie heeft aan de beslissing van 4 februari 2015 ten grondslag gelegd dat appellante fraude heeft gepleegd bij het maken van de toetsen Onderzoekslijn 2.3 en Onderzoekslijn 2.4. De examencommissie heeft daartoe overwogen dat zij heeft vastgesteld dat appellante plagiaat heeft gepleegd door in opdracht 3 van het reparatietraject teksten van anderen over te nemen zonder correcte bronvermelding.

Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie gehandhaafd en daarbij overwogen dat de aan appellante opgelegde sancties passend en geboden zijn.

2.3. Appellante betoogt dat verweerder heeft miskend dat de examencommissie ten onrechte bestraffende sancties heeft opgelegd. Zij voert daartoe allereerst aan dat plagiaat, en derhalve fraude, niet heeft plaatsgevonden nu zij slechts vergeten is de bronnen te vermelden en zij niet de

bedoeling had andere teksten te presenteren als ware het haar eigen teksten. Appellante voert voorts aan dat zij erop mocht vertrouwen dat zij geen fraude heeft gepleegd nu het desbetreffende werk bij een eerdere opdracht, te weten opdracht 2, al is gescreend met een plagiaatdetectieprogramma. Deze screening leverde volgens haar een zogeheten fraudematch op van slechts 17%. Om tot dit percentage te komen, moet het gehele werk zijn gescreend. Appellante voert ten slotte aan dat het desbetreffende werk reeds eerder in het kader van het onderdeel Onderzoeksvoorstel Afstuderen is goedgekeurd en zij ook om die reden erop mocht vertrouwen dat zij de betrokken teksten mocht gebruiken.

2.3.1. Niet in geschil is dat appellante in opdracht 3 van het reparatietraject teksten van anderen heeft overgenomen zonder correcte bronvermelding.

Voor het mogen aannemen van plagiaat, en aldus fraude als bedoeld in artikel 2, onder t, van de Oer, is geen bewijs van opzet vereist. In de omstandigheid dat appellante vergeten is de bronnen te vermelden en zij niet de bedoeling had plagiaat te plegen, heeft verweerder derhalve terecht geen reden gezien om het oordeel van de examencommissie dat appellante plagiaat heeft gepleegd onjuist te achten. Het enkele feit dat het plagiaat niet bij een eerdere screening in het kader van opdracht 2 is opgemerkt, maakt niet dat appellante erop mocht vertrouwen dat zij in opdracht 3 van het reparatietraject geen plagiaat heeft gepleegd. Een student is zelf verantwoordelijk voor zijn werk en in dat verband mag worden verlangd dat de student ook altijd controleert of er geen sprake is van plagiaat en alle bronnen zijn vermeld. Dit geldt des te meer voor appellante, nu reeds eerder aan haar een sanctie wegens plagiaat is opgelegd. Appellante kan om die reden evenmin worden gevolgd in haar stelling dat zij erop mocht vertrouwen dat zij de betrokken teksten mocht gebruiken, omdat zij deze teksten reeds eerder in het kader van het onderdeel Onderzoeksvoorstel Afstuderen heeft gebruikt en dat onderdeel is goedgekeurd.

Gelet op het voorgaande bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder heeft miskend dat de examencommissie ten onrechte bestraffende sancties wegens fraude aan appellante heeft opgelegd.

Het betoog faalt.

2.4. Appellante betoogt voorts dat de opgelegde sancties disproportioneel zijn nu als gevolg daarvan een aantal cijfers is vervallen en zij hierdoor niet tijdig kan afstuderen.

2.4.1. Bij de beslissing van 20 maart 2015 heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de aan appellante opgelegde sancties, gelet op de omvang van de fraude, het feit dat appellante eerder plagiaat heeft gepleegd, en het feit dat de sancties beperkt zijn tot periode 2 en 3 van studiejaar 2014-2015, niet disproportioneel zijn. Het College neemt daarbij in aanmerking dat door verweerder ter zitting bij het College is toegelicht dat de uitsluiting van deelname aan toetsen bewust is beperkt tot twee perioden, zodat appellante de mogelijkheid had om in periode 4 tentamens in te halen. Voorts neemt het College daarbij in aanmerking dat door verweerder ter zitting onweersproken is toegelicht dat appellante de mogelijkheid heeft gehad om een verzoek in te dienen om de duur van de geldigheid van de door haar reeds behaalde cijfers te verlengen. Ter zitting van het College is namens verweerder toegezegd dat appellante zal worden uitgenodigd voor een gesprek over de mogelijkheid tot afstuderen.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/135
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	23 september 2015
Partijen	:	Appellante en Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	ambtshalve automatisch betaling betalingsregeling collegegeld incasso [beëindiging] inschrijving kenbaarheid onderwijsfaciliteiten overeenkomst restitutie schadevergoeding Studielink terugbetaling uitschrijving verzoek zorgplicht
Artikelen	:	WHW:artikel 7.42, lid 1 WHW: artikel 7.47, aanhef en onder c WHW: artikel 7.48, lid 4 en lid 5 Studentenstatuut: artikel 4.2, lid 1en lid 2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Uit artikel 7.42, eerste lid, van de WHW gelezen in samenhang met artikel 4.2, eerste lid van het Studentenstatuut volgt dat uitschrijving geschiedt op verzoek van een betrokkene. Vaststaat dat appellante na haar afstuderen aanvankelijk geen verzoek om uitschrijving heeft gedaan als bedoeld in artikel 7.42, eerste lid, van de WHW en overeenkomstig de in artikel 4.2, tweede lid, van het Studentenstatuut neergelegde procedure via Studielink. Een dergelijk verzoek heeft appellante pas eind maart gedaan. Als gevolg van die niet-uitschrijving was appellante ingevolge artikel 7.47 van de WHW tot 1 april 2015 het collegegeld verschuldigd. Het College ziet geen grond voor het oordeel dat verweerder– in weerwil van hetgeen in artikel 7.42 van de WHW is geregeld – ambtshalve had moeten overgaan tot uitschrijving van appellante, dan wel dat verweerder in weerwil van de niet-uitschrijving van appellante had moeten overgaan tot restitutie van het verschuldigde collegegeld. Daarbij is van belang – anders dan appellante voorstaat en nog afgezien van de eigen verantwoordelijkheid van appellante – de Haagse Hogeschool voldoende kenbaarheid aan de uitschrijfplicht heeft gegeven via het Studentenstatuut en internet. In zoverre valt niet in te zien dat verweerder, zo daartoe al een zorgplicht bestaat zoals appellante ter zitting heeft benadrukt, die zorgplicht zou hebben geschonden. Dat, naar appellante stelt, geen tegenprestatie is geleverd voor het na afstuderen in rekening gebrachte collegegeld, leidt niet tot een ander oordeel. Appellante is na te zijn ingeschreven en dus collegegeld te hebben betaald niet verplicht gebruik te maken van de door de hogeschool aangeboden onderwijsfaciliteiten en andere voorzieningen. Gelet op artikel 7.48, vijfde lid, van de WHW wordt vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in het eerste tot en met vierde lid, immers aangemerkt als ondoelmatige besteding van de rijksbijdrage, bedoeld in artikel 2.9, eerste lid. Het College wijst in dit verband naar analogie op zijn uitspraak van 28 juli 2014 in zaak nr. 2014/038 (www.cbho.nl). Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Haagse Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 6 maart 2015 heeft de studentendebiteurenadministratie appellante bericht dat zij over zal gaan tot incasso van het collegegeld over de maanden februari en maart 2015.

Bij beslissing van 28 april 2015 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 5 juni 2015, beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 6 augustus 2015, waar appellante en verweerder vertegenwoordigd door mr. J.J.A.W. Fransen, vergezeld door A.D. Naber, beiden werkzaam bij de Haagse Hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.42, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), beëindigt het instellingsbestuur op verzoek van degene die is ingeschreven voor een opleiding diens inschrijving met ingang van de volgende maand.
Ingevolge artikel 7.47, aanhef en onder c, wordt het collegegeld door of namens de student voldaan door betaling in termijnen, overeenkomstig een door het instellingsbestuur en degene die zich tot betaling heeft verbonden te treffen betalingsregeling.
Ingevolge artikel 7.48, vierde lid, heeft de student aanspraak op terugbetaling van een twaalfde gedeelte van het door hem verschuldigde wettelijk collegegeld voor elke maand dat het studiejaar na beëindiging van zijn inschrijving duurt.
Ingevolge het vijfde lid wordt vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in het eerste tot en met vierde lid, aangemerkt als ondoelmatige besteding van de rijksbijdrage, bedoeld in artikel 2.9, eerste lid.

Ingevolge artikel 4.2, eerste lid, van het Studentenstatuut van de Haagse Hogeschool (hierna: het Studentenstatuut), beëindigt het college van bestuur op verzoek van degene die is ingeschreven voor een opleiding diens inschrijving met ingang van de maand zoals aangegeven door de student in zijn verzoek tot beëindiging van de inschrijving.
Ingevolge het tweede lid wordt de inschrijving, in het geval de student het afsluitend examen heeft gehaald, niet automatisch beëindigd. Indien de student na het behalen van zijn afsluitend examen zijn inschrijving wil laten beëindigen, moet de student hiertoe zelf een verzoek indienen via Studielink.

2.2. Verweerder heeft het bezwaar van appellante geacht te zijn gericht tegen het niet ambtshalve uitschrijven van appellante, nadat zij haar afsluitend examen had behaald als gevolg waarvan zij de maanden februari en maart 2015 was ingeschreven en collegegeld verschuldigd was. In zijn beslissing van 28 april 2015 heeft verweerder overwogen dat een student zelf zorg dient te dragen voor uitschrijving. Daarnaast is volgens verweerder voldoende kenbaar gemaakt dat een student niet automatisch wordt uitgeschreven. Van studenten en afgestudeerden mag een zodanige mate van zelfstandigheid worden verwacht dat zij zelf nagaan – via de website of het Studentenstatuut – op welke wijze een inschrijving kan worden beëindigd, aldus verweerder.

2.3. Appellante betoogt dat het besluit elke vorm van redelijkheid en billijkheid ontbeert. Verweerder heeft volgens appellant miskend dat, hoewel uitschrijving een verplichting voor de student is, verweerder een zorgplicht heeft om de studenten op deze verplichting te attenderen. Verweerder heeft dit nagelaten, aldus appellante. Daarnaast heeft verweerder miskend dat zij een

overeenkomst met de Haagse Hogeschool heeft en dat de Haagse Hogeschool haar in de maanden februari en maart 2015 geen producten en/of diensten heeft geleverd. In dat verband heeft appellante het standpunt ingenomen dat het onredelijk is dat verweerder vasthoudt aan een betalingsverplichting wegens niet-uitschrijving, terwijl verweerder wel een schadevergoeding eist in geval een niet-ingeschreven student wel gebruik maakt van de onderwijsfaciliteiten. Appellante betoogt tot slot dat verweerder ten onrechte geen toepassing heeft gegeven aan de hardheidsclausule.

2.4. Uit artikel 7.42, eerste lid, van de WHW gelezen in samenhang met artikel 4.2, eerste lid van het Studentenstatuut volgt dat uitschrijving geschiedt op verzoek van een betrokkene. Vaststaat dat appellante na haar afstuderen aanvankelijk geen verzoek om uitschrijving heeft gedaan als bedoeld in artikel 7.42, eerste lid, van de WHW en overeenkomstig de in artikel 4.2, tweede lid, van het Studentenstatuut neergelegde procedure via Studielink. Een dergelijk verzoek heeft appellante pas eind maart gedaan. Als gevolg van die niet-uitschrijving was appellante ingevolge artikel 7.47 van de WHW tot 1 april 2015 het collegegeld verschuldigd.

Het College ziet geen grond voor het oordeel dat verweerder– in weerwil van hetgeen in artikel 7.42 van de WHW is geregeld – ambtshalve had moeten overgaan tot uitschrijving van appellante, dan wel dat verweerder in weerwil van de niet-uitschrijving van appellante had moeten overgaan tot restitutie van het verschuldigde collegegeld. Daarbij is van belang – anders dan appellante voorstaat en nog afgezien van de eigen verantwoordelijkheid van appellante – de Haagse Hogeschool voldoende kenbaarheid aan de uitschrijfplicht heeft gegeven via het Studentenstatuut en internet. In zoverre valt niet in te zien dat verweerder, zo daartoe al een zorgplicht bestaat zoals appellante ter zitting heeft benadrukt, die zorgplicht zou hebben geschonden.

Dat, naar appellante stelt, geen tegenprestatie is geleverd voor het na afstuderen in rekening gebrachte collegegeld, leidt niet tot een ander oordeel. Appellante is na te zijn ingeschreven en dus collegegeld te hebben betaald niet verplicht gebruik te maken van de door de hogeschool aangeboden onderwijsfaciliteiten en andere voorzieningen. Gelet op artikel 7.48, vijfde lid, van de WHW wordt vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in het eerste tot en met vierde lid, immers aangemerkt als ondoelmatige besteding van de rijksbijdrage, bedoeld in artikel 2.9, eerste lid. Het College wijst in dit verband naar analogie op zijn uitspraak van 28 juli 2014 in zaak nr. 2014/038 (www.cbho.nl).

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/136 2015/140
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Kleijn en Verheij
Datum uitspraak	:	21 december 2015
Partijen	:	Appellant en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	aanbevolen advies bezwaartermijn casuïstiek categorie 1 categorie 2 doorberekenen eigen gebruik gegrond herroepen inkomen instrumentarium kosteloos alternatief maximumbedrag niet-ontvankelijk niet-ontvankelijkverklaring onderwijsbenodigdheden onredelijk rechtsbeschermingsprocedure rechtsmiddelenclausule redelijke verhouding studiebenodigdheden studiekosten studiematerialen termijn termijnoverschrijding teruggave verschoonbaar verzuim vrijwilligheid wettelijke verplichting
Artikelen	:	WHW: artikel 7.50, Awb: artikel 6:7 Awb: artikel 6:8 Awb: artikel 6:9 Awb: artikel 6:11 Studentenstatuut 2014-2015 van de UvA: paragraaf 5.1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Vaststaat dat het bezwaarschrift tegen de beslissing van 2 oktober 2013 buiten de daarvoor geldende termijn is ingediend. Het door appellant aangevoerde leidt niet tot het oordeel dat redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat hij in verzuim is geweest, als bedoeld in artikel 6:11 van de Awb. Het College stelt vast dat bij de beslissing van 2 oktober 2013 geen rechtsmiddelenclausule is vermeld. Daardoor heeft appellant uit die beslissing redelijkerwijs niet kunnen afleiden dat binnen de in de Awb vermelde termijn bezwaar moest worden gemaakt. Het College gaat ervan uit dat appellant uit het advies van de minister van 17 maart 2014 heeft opgemaakt dat hij tegen de beslissing bezwaar kon maken. Appellant heeft echter zeven maanden na dit advies het bezwaarschrift tegen de beslissing ingediend. Dit acht het College onredelijk laat. Derhalve is er geen grond om de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten. Verweerder heeft het bezwaar terecht niet-ontvankelijk verklaard. Het betoog faalt. (…) 2.6.1 Met de brief heeft de minister de instellingen geïnformeerd

over de eigen bijdrage voor studenten. De brief vormt een weergave van de bestaande interpretatie van relevante wettelijke bepalingen door de minister, met een aanvulling daarop naar aanleiding van recente casuïstiek. Verweerder heeft de brief bij zijn beslissing van 6 mei 2015 tot uitgangspunt kunnen nemen.
In de brief worden in het kader van de eigen bijdrage van studenten drie categorieën van kosten onderscheiden. Vaststaat dat de kosten niet vallen onder de kosten bedoeld in categorie 3. Categorie 1 omvat kosten die voortvloeien uit de wettelijke verplichtingen die instellingen op grond van de WHW hebben en die derhalve niet mogen worden doorberekend aan studenten. In de brief worden als voorbeelden van deze kosten onder meer genoemd: kosten voor het voeren van een administratie, de uitgifte van collegekaarten, getuigschriften en deurpassen, het aanbieden van computer-faciliteiten, matching, voorlichting, mentormiddagen, scriptie- en studiebegeleiding, het verschaffen van toegang tot de gebouwen, de exploitatie van het gebouw van de instelling, het verwerken van inschrijvingen, deelname aan de studentenraad, de werving van stageplaatsen en het afnemen van tentamens.
Categorie 2 omvat kosten verbonden aan onderwijsbenodigdheden en bepaalde onderwijsvoorzieningen. Deze kosten mogen uitsluitend op basis van vrijwilligheid worden doorberekend aan studenten. Bij de omschrijving van deze categorie kosten staat dat studenten worden geacht zelf de kosten van een aantal onderwijsbenodigdheden te dragen, zoals de kosten van boeken, syllabi, en (digitale) leermiddelen, materialen en bepaalde kosten verbonden aan practica (bijvoorbeeld een veiligheidsbril en een laboratoriumjas).
Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de aan de orde zijnde kosten, gelet op voormelde categorieomschrijvingen, kosten verbonden aan onderwijsbenodigdheden zijn, als bedoeld in categorie 2 van de brief. Verweerder heeft zich voorts terecht op het standpunt gesteld dat deze kosten aan appellant mochten worden doorberekend. Uit de brief volgt dat doorberekening van kosten bedoeld in categorie 2 uitsluitend op basis van vrijwilligheid mag plaatsvinden. Het is het College gebleken dat aan de eis van vrijwilligheid is voldaan. Ter zitting van het College heeft verweerder immers toegelicht dat studenten niet verplicht zijn de voor het practicum benodigde materialen en instrumentarium via ACTA te kopen of te huren. Op zichzelf mogen zij deze materialen en instrumentarium ook elders kopen of huren en naar het practicum meenemen. Verweerder heeft eveneens terecht het standpunt ingenomen dat niet is vereist dat appellant een kosteloos alternatief moest worden geboden. In de brief staat bij omschrijving van de kosten onder categorie 2 dat een student een kosteloos alternatief moet worden geboden, als aan een onderdeel van de opleiding extra kosten zijn verbonden. Naar het College begrijpt, wordt daarmee gedoeld op onvoorziene kosten, waarover een student voorafgaand aan het onderwijs in een bepaald vak niet is geïnformeerd. Van dergelijke kosten is hier geen sprake.
Met betrekking tot de stelling van appellant dat hij reeds € 746,61 heeft uitgegeven aan studieboeken, heeft verweerder toegelicht dat de voorgeschreven literatuur voor de opleiding geen verplichte, maar aanbevolen literatuur betreft. Appellant heeft dit als zodanig niet weersproken. Gelet hierop heeft verweerder het gestelde bedrag van € 746,61 terecht niet in aanmerking genomen bij het bepalen van het in paragraaf 5.1 van het Studentenstatuut genoemde maximumbedrag.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 2 oktober 2013 heeft de Universiteit van Amsterdam (hierna: de UvA) appellant een bedrag van € 883,54 in rekening gebracht voor de bacheloropleiding Tandheelkunde (hierna: de opleiding) aan het Academisch Centrum Tandheelkunde Amsterdam (hierna: het ACTA) voor het studiejaar 2013-2014.

Bij beslissing van 1 oktober 2014 heeft de UvA appellant een bedrag van € 705,00 in rekening gebracht voor de bacheloropleiding Tandheelkunde aan het ACTA voor het studiejaar 2014-2015.

Bij beslissing van 6 mei 2015 heeft verweerder het bezwaar van appellant tegen de beslissing van 2 oktober 2013 niet-ontvankelijk verklaard en het bezwaar tegen de beslissing van 1 oktober 2014 gegrond verklaard, die beslissing herroepen, en bepaald dat het bedrag voor het studiejaar 2014-2015 wordt vastgesteld op € 642,00.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld. Het beroep tegen de beslissing inzake het studiejaar 2013-2014 is geregistreerd onder zaak nr. CBHO 2015/136 en het beroep tegen de beslissing inzake het studiejaar 2014-2015 onder zaak nr. CBHO 2015/140.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 oktober 2015, waar appellant, vertegenwoordigd door zijn ouders, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. E.L.C.M. Rijnders en A.J. Felzer, beiden werkzaam bij de UvA, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Zaak nr. CBHO 2015/136

2.1 Ingevolge artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift zes weken.
Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, vangt de termijn aan met ingang van de dag na die, waarop de beslissing op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.
Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend, indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.
Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege, indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.2 Verweerder heeft het bezwaar van appellant tegen de beslissing van 2 oktober 2013 ontvangen op 19 oktober 2014. Hij heeft het bezwaar niet-ontvankelijk verklaard, omdat het buiten de bezwaartermijn is ontvangen, en de termijnoverschrijding niet verschoonbaar is.

2.3 Appellant betoogt dat verweerder het bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Hij voert aan dat hij het bezwaarschrift heeft ingediend naar aanleiding van het advies van de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap (hierna: de minister) van 17 maart 2014. Daaruit heeft hij opgemaakt dat indien een instelling ten onrechte studiekosten in rekening heeft gebracht, een verzoek tot teruggave kan worden ingediend en gebruik kan worden gemaakt van de reguliere rechtsbeschermingsprocedure.

2.3.1 Vaststaat dat het bezwaarschrift tegen de beslissing van 2 oktober 2013 buiten de daarvoor geldende termijn is ingediend. Het door appellant aangevoerde leidt niet tot het oordeel dat redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat hij in verzuim is geweest, als bedoeld in artikel 6:11 van de Awb. Het College stelt vast dat bij de beslissing van 2 oktober 2013 geen rechtsmiddelenclausule is vermeld. Daardoor heeft appellant uit die beslissing redelijkerwijs niet kunnen afleiden dat binnen de in de Awb vermelde termijn bezwaar moest worden gemaakt. Het College gaat ervan uit dat appellant uit het advies van de minister van 17 maart 2014 heeft opgemaakt dat hij tegen de beslissing bezwaar kon maken. Appellant heeft echter zeven maanden na dit advies het bezwaarschrift tegen de beslissing ingediend. Dit acht het College onredelijk laat. Derhalve is er geen grond om de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten. Verweerder heeft

het bezwaar terecht niet-ontvankelijk verklaard.
Het betoog faalt.

Zaak nr. CBHO 2015/140

2.4 Ingevolge artikel 7.50, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) wordt de inschrijving niet afhankelijk gesteld van een andere geldelijke bijdrage dan de in de artikelen 7.43 tot en met 7.49 bedoelde bedragen.

Ingevolge paragraaf 5.1 van het Studentenstatuut 2014-2015 van de UvA (hierna: het Studentenstatuut) is de inschrijving aan de UvA niet afhankelijk van enig andere financiële bijdrage dan het collegegeld of het examengeld. De kosten van studiebenodigdheden voor eigen gebruik, zoals boeken, materialen of practicumbenodigdheden, ten behoeve van de deelname aan het onderwijs, de tentamens of de examens van de opleiding zijn steeds voor rekening van de student of extraneus. De kosten van door de UvA georganiseerde excursies, introductiedagen, werkweken en stages en de kosten van boeken, syllabi en andere materialen moeten in redelijke verhouding staan tot het gemiddelde inkomen van de student. Voorafgaand aan het onderwijs in een bepaald vak moet de student worden geïnformeerd over de benodigde studiematerialen en de kosten van de studiematerialen, excursies en dergelijke, die aan de student worden doorberekend. In de opleidingsdelen van het Studentenstatuut wordt precies geformuleerd wat deze kosten zijn. Aan de UvA geldt een maximumbedrag per jaar van € 642,00 uitgaande van 60 ECTS-punten. Afwijkingen moeten met motivering worden opgenomen in het opleidingsdeel van het Studentenstatuut.

2.5 Verweerder heeft het bezwaar van appellant tegen de beslissing van 1 oktober 2014 gegrond verklaard en het door appellant voor het studiejaar 2014-2015 verschuldigde bedrag vastgesteld op € 642,00, zijnde het maximumbedrag zoals vermeld in paragraaf 5.1 van het Studentenstatuut. Het bedrag houdt verband met de kosten voor de aanschaf van materialen en de huur van instrumentarium voor het onderdeel practicum van de opleiding. Verweerder heeft zich bij het nemen van zijn beslissing gebaseerd op de brief van de minister van 28 april 2015, kenmerk 645693 (hierna: de brief), die een nadere uitwerking vormt van de brief van de minister van 2 april 2009 (Kamerstukken II, 2008-2009, 31 288, nr. 53). Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de in rekening gebrachte kosten geen kosten zijn die voortvloeien uit de wettelijke verplichtingen die de UvA op grond van de WHW heeft, zijnde kosten bedoeld in categorie 1 van de brief, maar het kosten verbonden aan onderwijsbenodigdheden zijn, zijnde kosten bedoeld in categorie 2 van de brief. Uit de brief volgt dat appellant deze kosten zelf moet dragen.

2.6 Appellant betoogt dat verweerder hem ten onrechte voormelde kosten in rekening heeft gebracht. Hij voert aan dat het kosten zijn die voortvloeien uit de wettelijke verplichting die ACTA op grond van de WHW heeft, en het derhalve kosten zijn als bedoeld in categorie 1 van de brief, hetgeen betekent dat deze niet mogen worden doorberekend. Het zijn volgens hem geen kosten als bedoeld in categorie 2 van de brief, omdat er geen kosteloos alternatief voor de studenten is en de kosten voortvloeien uit de aard van de opleiding. Verder voert appellant aan dat de bachelortentamens niet behaald konden worden zonder de literatuur die in de vakomschrijving in het Onderwijs- en examenprogramma van de opleiding vermeld staat. Hij stelt dat hij voor studieboeken ten behoeve van de vakken uit bachelor 2 reeds € 746,61 heeft uitgegeven. Hiermee zou rekening moeten worden gehouden.

2.6.1 Met de brief heeft de minister de instellingen geïnformeerd over de eigen bijdrage voor studenten. De brief vormt een weergave van de bestaande interpretatie van relevante wettelijke bepalingen door de minister, met een aanvulling daarop naar aanleiding van recente casuïstiek. Verweerder heeft de brief bij zijn beslissing van 6 mei 2015 tot uitgangspunt kunnen nemen.
In de brief worden in het kader van de eigen bijdrage van studenten drie categorieën van kosten onderscheiden. Vaststaat dat de kosten niet vallen onder de kosten bedoeld in categorie 3. Categorie 1 omvat kosten die voortvloeien uit de wettelijke verplichtingen die instellingen op grond van de WHW hebben en die derhalve niet mogen worden doorberekend aan studenten. In de brief worden als voorbeelden van deze kosten onder meer genoemd: kosten voor het voeren van een administratie, de uitgifte van collegekaarten, getuigschriften en deurpassen, het aanbieden van computerfaciliteiten, matching, voorlichting, mentormiddagen, scriptie- en studiebegeleiding, het verschaffen van toegang tot de gebouwen, de exploitatie van het gebouw van de instelling, het verwerken van inschrijvingen, deelname aan de studentenraad, de werving van stageplaatsen en het afnemen van tentamens.
Categorie 2 omvat kosten verbonden aan onderwijsbenodigdheden en bepaalde onderwijsvoorzieningen. Deze kosten mogen uitsluitend op basis van vrijwilligheid worden doorberekend aan studenten. Bij de omschrijving van deze categorie kosten staat dat studenten

worden geacht zelf de kosten van een aantal onderwijsbenodigdheden te dragen, zoals de kosten van boeken, syllabi, en (digitale) leermiddelen, materialen en bepaalde kosten verbonden aan practica (bijvoorbeeld een veiligheidsbril en een laboratoriumjas).

Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de aan de orde zijnde kosten, gelet op voormelde categorieomschrijvingen, kosten verbonden aan onderwijsbenodigdheden zijn, als bedoeld in categorie 2 van de brief. Verweerder heeft zich voorts terecht op het standpunt gesteld dat deze kosten aan appellant mochten worden doorberekend. Uit de brief volgt dat doorberekening van kosten bedoeld in categorie 2 uitsluitend op basis van vrijwilligheid mag plaatsvinden. Het is het College gebleken dat aan de eis van vrijwilligheid is voldaan. Ter zitting van het College heeft verweerder immers toegelicht dat studenten niet verplicht zijn de voor het practicum benodigde materialen en instrumentarium via ACTA te kopen of te huren. Op zichzelf mogen zij deze materialen en instrumentarium ook elders kopen of huren en naar het practicum meenemen. Verweerder heeft eveneens terecht het standpunt ingenomen dat niet is vereist dat appellant een kosteloos alternatief moest worden geboden. In de brief staat bij omschrijving van de kosten onder categorie 2 dat een student een kosteloos alternatief moet worden geboden, als aan een onderdeel van de opleiding extra kosten zijn verbonden. Naar het College begrijpt, wordt daarmee gedoeld op onvoorziene kosten, waarover een student voorafgaand aan het onderwijs in een bepaald vak niet is geïnformeerd. Van dergelijke kosten is hier geen sprake.

Met betrekking tot de stelling van appellant dat hij reeds € 746,61 heeft uitgegeven aan studieboeken, heeft verweerder toegelicht dat de voorgeschreven literatuur voor de opleiding geen verplichte, maar aanbevolen literatuur betreft. Appellant heeft dit als zodanig niet weersproken. Gelet hierop heeft verweerder het gestelde bedrag van € 746,61 terecht niet in aanmerking genomen bij het bepalen van het in paragraaf 5.1 van het Studentenstatuut genoemde maximumbedrag.

Het betoog faalt.

Conclusie

2.7 Het beroep is ongegrond.

2.8 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/141.5
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	6 augustus 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	beoordelingsformulieren beroepsgeschikt BNSA een bindend negatief studieadvies feedback herkansing herkansingen onzorgvuldig stage stagebegeleider
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b Awb: artikel 8:4, lid 3, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Appellante betoogt dat zij ten onrechte een BNSA heeft gekregen. Daartoe voert zij aan dat de onvoldoende beoordeling voor de onderwijseenheden Praktijk 1.3 en Praktijk 1.4 onzorgvuldig tot stand is gekomen. Volgens appellante is de beoordeling slechts gebaseerd op twee korte stagebezoeken door instituutsbegeleider Michon. Voor zover Michon haar beoordeling heeft gebaseerd op de beoordeling van de stagebegeleider is deze beoordeling eveneens onzorgvuldig tot stand gekomen. Appellante voert voorts aan dat zij tijdens haar stage onvoldoende begeleiding heeft gekregen. Zo heeft zij, naar zij stelt, geen tussentijdse beoordeling en feedback ontvangen van haar begeleider op school, waardoor zij niet de gelegenheid heeft gekregen om haar optreden in de klas te verbeteren. In dat kader betwist zij dat er enige terugkoppeling heeft plaatsgevonden met de examinator. Appellante voert ten slotte aan dat uit twee verklaringen van twee biologieleraren blijkt dat zij wel degelijk beroepsgeschikt is. Bovendien heeft zij al veel praktijkervaring opgedaan. 2.4. Vaststaat dat appellante de onderwijseenheden Praktijk 1.3 en Praktijk 1.4 niet heeft behaald en dat appellante op grond daarvan een BNSA kon worden gegeven. 2.4.1 Zoals het College eerder heeft overwogen, laat artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) het College geen ruimte voor een inhoudelijke beoordeling van de toegekende waardering van een door de student gemaakt tentamen. Het College kan slechts onderzoeken of bij de beoordeling is voldaan aan de formele voorschriften die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig ander wettelijk voorschrift gesteld. Het college merkt op dat de gegeven beoordelingen voor Praktijk 1.3 en Praktijk 1.4 moeten worden onderscheiden van de beslissing appellante een BNSA te geven. Appellante heeft tegen de gegeven beoordelingen geen beroep bij het CBE ingesteld. Het College stelt vast dat de gegeven beoordelingen alsmede de wijze van totstandkoming daarvan niet in strijd zijn met enig wettelijk voorschrift en evenmin hetgeen in de Onderwijs- en Examenregeling is bepaald. De beoordeling heeft plaatsgevonden overeenkomstig de daarvoor beschikbare beoordelingsformulieren zoals opgenomen in de Studiegids. Daarbij heeft het College betrokken dat het hier herkansingen betroffen. Het CBE heeft dan ook geen aanleiding behoeven te vinden dat het al dan niet geven van een BNSA niet mocht worden gebaseerd op die gegeven beoordelingen. De twee verklaringen van twee biologieleraren die zijn overgelegd, kunnen daaraan niet afdoen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 29 januari 2015 heeft de directeur van het Domein Onderwijs, Leren en Levensbeschouwing van de Hogeschool Inholland (hierna: de directeur) appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven.

Bij beslissing van 14 april 2015 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 10 juli 2015, waar appellante, bijgestaan door mr. E.D. Van Tellingen, advocaat te Almere, en het CBE, vertegenwoordigd door zijn secretaris mr. S.E. van Oosterhout, en namens de opleiding N.I. Michon, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

2.2. Bij beslissing van 29 januari 2015 heeft appellante een BNSA gekregen voor de tweedegraads lerarenopleiding Biologie, omdat zij volgens de directeur niet beroepsgeschikt is. Aan die beslissing is ten grondslag dat appellante een onvoldoende beoordeling heeft gekregen voor zowel de herkansing Praktijk 1.3 als de herkansing Praktijk 1.4. Hierdoor heeft zij niet voldaan aan de kwalitatieve normen.

2.3. Appellante betoogt dat zij ten onrechte een BNSA heeft gekregen. Daartoe voert zij aan dat de onvoldoende beoordeling voor de onderwijseenheden Praktijk 1.3 en Praktijk 1.4 onzorgvuldig tot stand is gekomen. Volgens appellante is de beoordeling slechts gebaseerd op twee korte stagebezoeken door instituutsbegeleider Michon. Voor zover Michon haar beoordeling heeft gebaseerd op de beoordeling van de stagebegeleider is deze beoordeling eveneens onzorgvuldig tot stand gekomen. Appellante voert voorts aan dat zij tijdens haar stage onvoldoende begeleiding heeft gekregen. Zo heeft zij, naar zij stelt, geen tussentijdse beoordeling en feedback ontvangen van haar begeleider op school, waardoor zij niet de gelegenheid heeft gekregen om haar optreden in de klas te verbeteren. In dat kader betwist zij dat er enige terugkoppeling heeft plaatsgevonden met de examinator. Appellante voert ten slotte aan dat uit twee verklaringen van twee

biologieleraren blijkt dat zij wel degelijk beroepsgeschikt is. Bovendien heeft zij al veel praktijkervaring opgedaan.

2.4. Vaststaat dat appellante de onderwijseenheden Praktijk 1.3 en Praktijk 1.4 niet heeft behaald en dat appellante op grond daarvan een BNSA kon worden gegeven.

2.4.1 Zoals het College eerder heeft overwogen, laat artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) het College geen ruimte voor een inhoudelijke beoordeling van de toegekende waardering van een door de student gemaakt tentamen. Het College kan slechts onderzoeken of bij de beoordeling is voldaan aan de formele voorschriften die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig ander wettelijk voorschrift gesteld.

Het college merkt op dat de gegeven beoordelingen voor Praktijk 1.3 en Praktijk 1.4 moeten worden onderscheiden van de beslissing appellante een BNSA te geven. Appellante heeft tegen de gegeven beoordelingen geen beroep bij het CBE ingesteld. Het College stelt vast dat de gegeven beoordelingen alsmede de wijze van totstandkoming daarvan niet in strijd zijn met enig wettelijk voorschrift en evenmin hetgeen in de Onderwijs- en Examenregeling is bepaald. De beoordeling heeft plaatsgevonden overeenkomstig de daarvoor beschikbare beoordelingsformulieren zoals opgenomen in de Studiegids. Daarbij heeft het College betrokken dat het hier herkansingen betroffen. Het CBE heeft dan ook geen aanleiding behoeven te vinden dat het al dan niet geven van een BNSA niet mocht worden gebaseerd op die gegeven beoordelingen. De twee verklaringen van twee biologieleraren die zijn overgelegd, kunnen daaraan niet afdoen.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/143
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	25 september 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	geldigheidsduur persoonlijke omstandigheden termijnoverschrijding verschoonbaar
Artikelen	:	WHW: artikel 7:59a, lid 4 Awb: artikel 6:11 Awb: artikel 6:7
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Het College is met het CBE van oordeel dat de door appellante gestelde persoonlijke omstandigheden onvoldoende aanleiding geven om de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten, nu de omstandigheden niet zodanig zijn dat appellante vanwege die omstandigheden redelijkerwijs niet de mogelijkheid had het beroepschrift tijdig op de post te doen. Derhalve heeft het CBE het beroep van appellante tegen de beslissing van 11 februari 2015 terecht niet-ontvankelijk verklaard en kon het niet toekomen aan de inhoudelijke gronden van appellante tegen die beslissing

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Universiteit Leiden (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 februari 2015 heeft de examencommissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid de door appellante gevraagde verdere verlenging van de geldigheidsduur van door haar behaalde bachelorvakken afgewezen.

Bij beslissing van 13 mei 2015 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 9 september 2015, waar appellante, vergezeld door een vriend, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. M.J. de Wit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7:59a, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek en artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift zes weken.
Ingevolge het bepaalde in artikel 6:11 van de Awb blijft ten aanzien van een na afloop van de beroepstermijn ingediend beroepschrift niet-ontvankelijk verklaring op grond daarvan achterwege, indien niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.2. Het CBE heeft overwogen dat de termijn om tegen de beslissing van 11 februari 2015 beroep in te stellen afliep op 26 maart 2015. Het door appellante bij het CBE ingediende beroepschrift is gedateerd op 21 maart 2015, het poststempel op de envelop vermeldt 30 maart 2015 en het beroepschrift is door het CBE ontvangen op 31 maart 2015. Het beroepschrift is derhalve niet tijdig ingediend. De door appellante beschreven omstandigheden -stress, ruzie en

een verhuizing-zijn volgens het CBE onvoldoende om de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten.

2.3. Appellante betoogt dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de termijnoverschrijding niet verschoonbaar is. Daartoe voert zij aan dat zij veel stress binnen het gezin heeft ervaren, omdat haar ouders teveel ontvangen bijstand en huurtoeslag moesten terugbetalen. Voorts voert appellante aan dat zij onlangs met haar broer is verhuisd om onder een gedwongen huwelijk uit te komen. Zij stelt sinds de verhuizing meer rust te ervaren en zou graag de kans krijgen om de bachelor af te maken.

2.4. Het College is met het CBE van oordeel dat de door appellante gestelde persoonlijke omstandigheden onvoldoende aanleiding geven om de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten, nu de omstandigheden niet zodanig zijn dat appellante vanwege die omstandigheden redelijkerwijs niet de mogelijkheid had het beroepschrift tijdig op de post te doen. Derhalve heeft het CBE het beroep van appellante tegen de beslissing van 11 februari 2015 terecht niet-ontvankelijk verklaard en kon het niet toekomen aan de inhoudelijke gronden van appellante tegen die beslissing.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/146
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Kleijn en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	15 december 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Open Universiteit
Trefwoorden	:	beoordeling kennen en kunnen niet-ontvankelijk onvoldoende onzorgvuldig
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, lid 2 Awb: artikel 8:4, derde lid, onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Het College stelt voorop dat, gelet op hetgeen onder 2.1 is overwogen, wat betreft de aan de beslissing van 20 mei 2015 ten grondslag liggende beslissing om het tentamen met een onvoldoende te waarderen, het College slechts kan beoordelen of het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de examencommissie geen verbindende voorschriften heeft geschonden en ook overigens niet onzorgvuldig heeft besloten. Hetgeen appellant heeft aangevoerd, biedt geen aanknopingspunten voor het oordeel dat het CBE ten onrechte tot zijn beoordeling is gekomen. Het is het College niet gebleken dat het CBE door appellant overgelegde stukken niet bij zijn beoordeling van het beroep heeft betrokken. In het verweerschrift van 20 september 2015 en ter zitting van het College heeft het CBE bevestigd dat hij op basis van alle ingebrachte stukken tot zijn beslissing is gekomen. Het College ziet geen aanleiding dit in twijfel te trekken, mede nu appellant op geen enkele wijze heeft geëxpliciteerd op welke stukken hij doelt. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 29 november 2014 heeft de voorzitter van de examencommissie van de Faculteit Cultuur- en rechtswetenschappen appellant meegedeeld dat zijn tentamen voor het vak Grondrechten op een onvoldoende is gewaardeerd.

Bij beslissing van 20 mei 2015 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 3 december 2015, waar het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.J.F.A. Engels, werkzaam bij de Open Universiteit, is verschenen. Voorts was namens de examencommissie aanwezig mr. M.F.R.H. Ruijschop.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, onder b, van de Algemene wet bestuursrecht kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei

andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing.

Deze bepalingen staan eraan in de weg, dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van verweerder een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd.

2.2 Appellant kan zich niet verenigen met het cijfer 5 dat hem is toegekend voor het tentamen voor het vak Grondrechten, dat hij op 19 november 2014 heeft afgelegd. In beroep bij het CBE heeft hij aangevoerd dat hij het niet eens is met de beoordeling en waardering van zijn antwoorden op de gesloten vragen 16, 22 en 23. Het CBE heeft geoordeeld dat de examencommissie in redelijkheid heeft kunnen komen tot haar beoordeling van de desbetreffende antwoorden van appellant en dat zij daarbij niet heeft gehandeld in strijd met een regel van geschreven of ongeschreven recht.

2.3 Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte tot zijn beoordeling is gekomen. Hij voert aan dat het CBE ten onrechte tijdig ingediende stukken als niet-ontvankelijk heeft betiteld en buiten de beroepsprocedure heeft gehouden.

2.3.1 Het College stelt voorop dat, gelet op hetgeen onder 2.1 is overwogen, wat betreft de aan de beslissing van 20 mei 2015 ten grondslag liggende beslissing om het tentamen met een onvoldoende te waarderen, het College slechts kan beoordelen of het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de examencommissie geen verbindende voorschriften heeft geschonden en ook overigens niet onzorgvuldig heeft besloten.

Hetgeen appellant heeft aangevoerd, biedt geen aanknopingspunten voor het oordeel dat het CBE ten onrechte tot zijn beoordeling is gekomen. Het is het College niet gebleken dat het CBE door appellant overgelegde stukken niet bij zijn beoordeling van het beroep heeft betrokken. In het verweerschrift van 20 september 2015 en ter zitting van het College heeft het CBE bevestigd dat hij op basis van alle ingebrachte stukken tot zijn beslissing is gekomen. Het College ziet geen aanleiding dit in twijfel te trekken, mede nu appellant op geen enkele wijze heeft geëxpliciteerd op welke stukken hij doelt.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/147
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	23 september 2015
Partijen	:	Appellante en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA niet-ontvankelijk termijnoverschrijding verschoonbaar verzuim
Artikelen	:	Awb: artikel 6:11 Awb: artikel 6:7 Awb: artikel 6:8, lid 1 Awb: artikel 6:9, lid 1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Dat appellante ervan uitging dat het bindend negatief studieadvies als niet-verzonden moest worden beschouwd omdat van een onjuist aantal studiepunten zou zijn uitgegaan, vormt geen rechtvaardiging voor de termijnoverschrijding. Het had op de weg van appellante gelegen, temeer nu in het advies was vermeld dat zij voor de opleiding zou worden uitgeschreven, binnen de beroepstermijn bij de hogeschool te informeren van welke studiepunten was uitgegaan en of aan het advies werd vastgehouden en om eventueel voorlopig beroep in te dienen om de tijdigheid van een beroep zeker te stellen. Gelet op het vorenstaande komt het College tot de conclusie dat het CBE het beroep van appellante terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 februari 2015 heeft de voorzitter van de Examencommissie appellante een bindend negatief studieadvies gegeven voor de opleiding Commerciële Economie.

Bij beslissing van 1 juni 2015 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift en nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 september 2015, waar appellante, bijgestaan door haar moeder, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift zes weken.

Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, vangt de termijn aan met ingang van de dag na die, waarop de beslissing op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.

Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend, indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.

Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege, indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.2 Niet in geschil is dat de beslissing van 19 februari 2015 op dezelfde dag per email aan appellante is verzonden en haar op die dag ook heeft bereikt. Bij brief, ontvangen door het CBE op 30 april 2015, heeft appellante beroep tegen de beslissing ingesteld. Niet in geschil is dat het beroepschrift buiten de beroepstermijn, en derhalve niet-tijdig, is ingediend.

2.3 Appellante betoogt dat het CBE haar beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Volgens haar dient de termijnoverschrijding verschoonbaar te worden geacht. Zij voert aan dat zij ervan uitging dat het bindend negatief studieadvies niet klopte, omdat de door haar vóór februari 2013 behaalde studiepunten abusievelijk niet zouden zijn meegenomen. Zij heeft het advies dan ook als niet-verzonden beschouwd. Pas toen zij met uitschrijving van de opleiding als gevolg van het bindend negatief studieadvies werd geconfronteerd, begreep zij de ernst van de situatie, en heeft zij zo spoedig mogelijk beroep bij het CBE ingesteld.

2.3.1 Dat appellante ervan uitging dat het bindend negatief studieadvies als niet-verzonden moest worden beschouwd omdat van een onjuist aantal studiepunten zou zijn uitgegaan, vormt geen rechtvaardiging voor de termijnoverschrijding. Het had op de weg van appellante gelegen, temeer nu in het advies was vermeld dat zij voor de opleiding zou worden uitgeschreven, binnen de beroepstermijn bij de hogeschool te informeren van welke studiepunten was uitgegaan en of aan het advies werd vastgehouden en om eventueel voorlopig beroep in te dienen om de tijdigheid van een beroep zeker te stellen.

` Gelet op het vorenstaande komt het College tot de conclusie dat het CBE het beroep van appellante terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/148
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Troostwijk en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	9 november 2015
Partijen	:	Appellant en Hogeschool Utrecht
Trefwoorden	:	bevoegdheid détournement de pouvoir fraude limitatieve opsomming misleiden ongeldig onregelmatigheden oogmerk proportioneel sanctie sanctieladder uitsluiten zorgvuldigheidsbeginsel
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, lid 2 OER: artikel 38
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Aan de examencommissie is in artikel 38 van de OER de bevoegdheid verleend om bij vastgestelde fraude maatregelen te nemen. Niet valt in te zien dat zij van deze bevoegdheid gebruik heeft gemaakt met een ander doel dan waarvoor deze bevoegdheid is verleend. De bevoegdheid is immers verleend voor het optreden tegen geconstateerde onregelmatigheden. Ook is aan de hand van wat appellant ter zake heeft aangevoerd niet gebleken dat de examencommissie op onzorgvuldige wijze van haar bevoegdheid gebruik heeft gemaakt. Appellant is voorafgaand aan het opleggen van de sanctie gehoord en is in de gelegenheid gesteld nadere informatie te verstrekken over de interviews die hij voorafgaand aan het tweede verslag heeft afgenomen, van welke gelegenheid appellant overigens maar beperkt gebruik heeft gemaakt. Terecht is appellant op dit laatste punt een verwijt gemaakt van belemmering van het onderzoek. De besluitvorming over de aan appellant opgelegde sanctie heeft, gegeven de gebrekkige medewerking van appellant van wie de examencommissie bij het onderzoek mede afhankelijk was, niet onbehoorlijk lang geduurd en evenmin is anderszins sprake geweest van onzorgvuldige besluitvorming. Van een schending van de rechten of belangen van appellant is geen sprake. 2.4.2. Hetgeen aan het bestreden besluit ten grondslag is gelegd is naar het oordeel van het College zonder meer aan te merken als een (ernstige) onregelmatigheid in de zin van de hierboven weergegeven wettelijke regeling. Appellant heeft niet betwist dat de twee door hem ingeleverde verslagen qua inhoud en opzet sterke gelijkenis vertonen. Voor de op delen aangebrachte wijzigingen heeft appellant geen verklaring kunnen geven. Verweerder heeft op basis daarvan mogen aannemen dat de wijzigingen zijn aangebracht met het oogmerk om de docent en de examencommissie te misleiden. Deze vastgestelde onregelmatigheid rechtvaardigde het opleggen van een sanctie. Dat wat appellant wordt verweten niet met zoveel woorden in de studentengids en de sanctieladder wordt vermeld, doet hieraan niets af. Bij de sanctieladder is bovendien vermeld dat de sanctieladder geen limitatieve opsomming heeft en dat een onregelmatigheid niet genoemd zijn de examencommissie dan aansluiting zoekt bij een situatie die wel genoemd is. 2.4.3. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de door de examencommissie opgelegde sanctie, mede gelet op de door de examencommissie gehanteerde – en ook door het College in dit geval onderschreven – uitgangspunten, voor wat betreft de

zwaarte in overeenstemming is gelet op de aard en de ernst van de geconstateerde onregelmatigheid proportioneel is en derhalve niet onevenredig.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 21 november 2014 heeft de examencommissie van het Instituut voor Social Work (Faculteit Maatschappij en Recht) van de Hogeschool Utrecht appellant wegens fraude bij het maken van het verslag van de cursus "praktijkgericht onderzoek" ongeldig verklaard en appellant uitgesloten van deelname aan alle tentamens gedurende onderwijsperiode B.

Bij beslissing van 18 juni 2015 heeft verweerder het door appellant tegen deze beslissing ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Bij brief van 10 juli 2015 heeft appellant tegen de beslissing van 18 juni 2015 bij het College beroep ingesteld.

Op 10 augustus 2015 is een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep behandeld op 21 september 2015, waar appellant is verschenen, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag. Verweerder is vertegenwoordigd door mr. M Riezebos, plaatsvervangend secretaris van verweerder. Namens de examencommissie waren aanwezig M. Geelhoed McM, voorzitter en drs. G. Andriessen, lid.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het Hoger Onderwijs en Wetenschappelijk Onderzoek kan indien een student of extraneus fraudeert, de examencommissie de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.

De examencommissie stelt ingevolge het derde lid van dit artikel regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het eerste lid, onderdelen a, b en d, en het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen. De examencommissie kan onder door haar te stellen voorwaarden bepalen dat niet ieder tentamen met goed gevolg afgelegd hoeft te zijn om vast te stellen dat het examen met goed gevolg is afgelegd.

In artikel 38, eerste lid, van de Onderwijs en Examenregeling HU 2014-2015 Bacheloropleidingen van de Hogeschool Utrecht (hierna: de OER) is, voor zover hier van belang, bepaald dat indien een student zich schuldig maakt aan onregelmatigheden zijn tentamen door de examencommissie als "Niet Geldig" wordt gekwalificeerd. De examencommissie kan de betrokkene daarnaast het recht ontnemen een of meer tentamens af te leggen gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar.

2.2. Appellant heeft voor de cursus "praktijkgericht onderzoek" tweemaal een verslag ingeleverd. De examencommissie heeft vastgesteld dat appellant bij het tweede verslag gebruik heeft gemaakt van de interviews die hij heeft afgenomen voor en gebruikt bij het eerste verslag, terwijl van hem werd verlangd dat hij opnieuw interviews zou afnemen en een nieuw verslag zou schrijven. De verslagen vertonen op substantiële onderdelen sterke gelijkenis, maar zijn op details aangepast, dat laatste volgens de examencommissie en verweerder met het oogmerk om de docent en de examencommissie te misleiden. Appellant heeft niet kunnen aangeven van wie hij voor het tweede verslag interviews heeft afgenomen. De verklaring van appellant dat hij abusievelijk dezelfde personen heeft geïnterviewd acht de examencommissie niet waarschijnlijk, nu appellant heeft aangegeven de geïnterviewde personen te kennen. Een verklaring voor de onvindbaarheid van het bedrijf waar de geïnterviewden werken heeft appellant niet kunnen geven.

2.4. Appellant betoogt dat de examencommissie bij het nemen van het besluit van 21 november 2014 haar bevoegdheid heeft gebruikt voor een ander doel dan waarvoor deze is verleend en dat zij bij de uitoefening van haar bevoegdheid heeft gehandeld in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. In dit verband is aangevoerd dat hetgeen aan appellant wordt verweten niet kan worden aangemerkt als een onregelmatigheid in de zin van artikel 38 van de OER. Daarnaast is aangevoerd dat de de procedure die heeft geleid tot de bestreden beslissing te lang heeft geduurd, terwijl bovendien niet alle op die procedure betrekking hebbende voorschriften zijn nageleefd. Daardoor zijn de belangen van appellant ernstig in het gedrang gekomen. Voorts is aangevoerd dat de sanctie niet in lijn is met het FRM fraudebeleid. Tot slot is aangevoerd dat appellant, anders dan verweerder meent, niet het onderzoek heeft belemmerd.

2.4.1. Aan de examencommissie is in artikel 38 van de OER de bevoegdheid verleend om bij vastgestelde fraude maatregelen te nemen. Niet valt in te zien dat zij van deze bevoegdheid gebruik heeft gemaakt met een ander doel dan waarvoor deze bevoegdheid is verleend. De bevoegdheid is immers verleend voor het optreden tegen geconstateerde onregelmatigheden. Ook is aan de hand van wat appellant ter zake heeft aangevoerd niet gebleken dat de examencommissie op onzorgvuldige wijze van haar bevoegdheid gebruik heeft gemaakt. Appellant is voorafgaand aan het opleggen van de sanctie gehoord en is in de gelegenheid gesteld nadere informatie te verstrekken over de interviews die hij voorafgaand aan het tweede verslag heeft afgenomen, van welke gelegenheid appellant overigens maar beperkt gebruik heeft gemaakt. Terecht is appellant op dit laatste punt een verwijt gemaakt van belemmering van het onderzoek. De besluitvorming over de aan appellant opgelegde sanctie heeft, gegeven de gebrekkige medewerking van appellant van wie de examencommissie bij het onderzoek mede afhankelijk was, niet onbehoorlijk lang geduurd en evenmin is anderszins sprake geweest van onzorgvuldige besluitvorming. Van een schending van de rechten of belangen van appellant is geen sprake.

2.4.2. Hetgeen aan het bestreden besluit ten grondslag is gelegd is naar het oordeel van het College zonder meer aan te merken als een (ernstige) onregelmatigheid in de zin van de hierboven weergegeven wettelijke regeling. Appellant heeft niet betwist dat de twee door hem ingeleverde verslagen qua inhoud en opzet sterke gelijkenis vertonen. Voor de op delen aangebrachte wijzigingen heeft appellant geen verklaring kunnen geven. Verweerder heeft op basis daarvan mogen aannemen dat de wijzigingen zijn aangebracht met het oogmerk om de docent en de examencommissie te misleiden. Deze vastgestelde onregelmatigheid rechtvaardigde het opleggen van een sanctie. Dat wat appellant wordt verweten niet met zoveel woorden in de studentengids en de sanctieladder wordt vermeld, doet hieraan niets af. Bij de sanctieladder is bovendien vermeld dat de sanctieladder geen limitatieve opsomming heeft en dat een onregelmatigheid niet genoemd zijn de examencommissie dan aansluiting zoekt bij een situatie die wel genoemd is.

2.4.3. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de door de examencommissie opgelegde sanctie, mede gelet op de door de examencommissie gehanteerde – en ook door het College in dit geval onderschreven – uitgangspunten, voor wat betreft de zwaarte in overeenstemming is gelet op de aard en de ernst van de geconstateerde onregelmatigheid proportioneel is en derhalve niet onevenredig.

2.5. De betogen van appellant falen. Verweerder heeft de beslissing van 21 november 2014 terecht in stand gelaten. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/149
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Olivier en Verheij
Datum uitspraak	:	5 november 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	bindend studieadvies evenredigheidsbeginsel fraude handschriften herkansingen sancties surveillant verklaringen willekeur zorgvuldigheidsbeginsel
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, lid 2 OER: artikel 6.1 OER: artikel 6.4
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. In de verklaring van de surveillant staat vermeld dat aan appellant één kladblaadje was uitgedeeld en dat hij na vertrek van student NN, die achter hem zat, in het bezit van twee kladblaadjes was waarvan één met een duidelijk ander handschrift dat erg veel lijkt op het handschrift van student NN. In de verklaring staat voorts vermeld dat aan het begin van het tentamen door de surveillant twee kladblaadjes aan student NN zijn gegeven, maar dat hij er maar één heeft ingeleverd. Het College constateert dat de handschriften op de twee door appellant ingeleverde kladblaadjes van elkaar verschillen. Het College constateert voorts dat het handschrift op één van de door appellant ingeleverde kladblaadjes grote gelijkenis vertoont met het handschrift waarin student NN zijn opgaven heeft uitgewerkt. Het College constateert voorts dat de door appellant ingeleverde uitwerkingen van de opgaven nagenoeg identiek zijn, inclusief gemaakte fouten, aan die op één van de door hem ingeleverde kladblaadjes én identiek aan de door student NN ingeleverde uitwerkingen van de opgaven. Ter zitting bij het College is door H. Caminada, tevens docent Wiskunde, toegelicht dat appellant en student NN bij een aantal uitwerkingen gekozen hebben voor hetzelfde willekeurige getal. H. Caminada heeft daarbij toegelicht dat de kans dat beiden per toeval hetzelfde getal hebben gekozen vrijwel nihil is. Gelet op de overeenkomsten in antwoorden en uitwerkingen van het tentamen van appellant en student NN en de door H. Caminada ter zitting gegeven toelichting daarop alsmede de verklaring van de surveillant en de verschillende handschriften op de kladblaadjes en uitwerkingen die door appellant zijn ingeleverd, is het College van oordeel dat verweerder terecht heeft overwogen dat voldoende bewezen is dat appellant fraude heeft gepleegd. Dat op de ingeleverde uitwerkingen van student NN enkele vragen niet zijn beantwoord, leidt niet tot een ander oordeel, nu dat niet uitsluit dat appellant gebruik heeft gemaakt van het kladblaadje van student NN. Voorts kan, anders dan appellant betoogt, uit de uitspraak van 19 oktober 2011 niet worden afgeleid dat verweerder in dit geval nader onderzoek had moeten verrichten naar de handschriften, nu, anders dan in de zaak van 19 oktober 2011, reeds tijdens het tentamen onregelmatigheden door de surveillant zijn ontdekt. Gelet op het voorgaande bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat verweerder ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat appellant voormelde fraude heeft gepleegd en dat de beslissing van verweerder in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel tot stand is gekomen. Appellant kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat hij

maar kort de gelegenheid heeft gehad verweer te voeren, nu appellant zowel voorafgaand aan de beslissing van de examencommissie als ter zitting bij verweerder deze mogelijkheid heeft gekregen en daarvan gebruik heeft gemaakt.
Het betoog faalt.
2.4. Appellant betoogt voorts dat de opgelegde sanctie in strijd is met het verbod van willekeur. Hij voert daartoe aan dat in een ander geval van fraude aan een student de sanctie werd opgelegd dat hij voor een tentamen niet twee kansen, maar één kans kreeg.
2.4.1. Dit betoog faalt. Daartoe overweegt het College dat het geval waarnaar appellant verwijst, de situatie betrof waarin een student bij de inzage van het tentamen fraudeerde door een extra vakje bij een vraag aan te kruisen. Dat is derhalve een rechtens ander geval dan de situatie waarin een student tijdens een tentamen fraudeert door een kladblaadje van een andere student aan te nemen.
2.5. Appellant betoogt verder dat de opgelegde sanctie in strijd is met het evenredigheidsbeginsel. Hij voert daartoe aan dat de de sanctie ertoe kan leiden dat hij wordt uitgesloten van het vervolgen van zijn opleiding nu bij zijn opleiding een bindend studieadvies geldt en hij als gevolg van de sanctie minder studiepunten kan halen. Alsdan kan hij geen luchtverkeersleider meer kan worden, nu de opleiding Aviation alleen aan de Hogeschool van Amsterdam kan worden gevolgd, aldus appellant.
2.5.1. Bij de beslissing van 1 juni 2015 heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de omstandigheid dat de opgelegde sanctie gevolgen kan hebben voor een bindend studieadvies niet tot het oordeel leidt dat de sanctie in strijd met het evenredigheidsbeginsel is opgelegd, nu de omstandigheid dat appellant in de periode van 1 april tot en 15 april 2015 geen tentamens, en aldus geen studiepunten, heeft kunnen behalen, een omstandigheid is die hij zelf in het leven heeft geroepen. De overige door appellant aangevoerde omstandigheden leiden, gelet op de ernst van de fraude, evenmin tot het oordeel dat de opgelegde sanctie onevenredig dan wel anderszins niet passend zou zijn.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 april 2015, aangevuld bij beslissing van 3 april 2015, heeft de examencommissie Aviation Studies appellant uitgesloten van deelname aan alle toetsen, inclusief eventuele herkansingen, gedurende de periode 1 april 2015 tot en met 15 april 2015.

Bij beslissing van 1 juni 2015 heeft verweerder het ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 23 oktober 2015, waar appellant, bijgestaan door mr. M.M.P.M. Lousberg, advocaat te Amsterdam, en NN, is verschenen. Voorts is verschenen verweerder, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst. Namens de examencommissie zijn L. de Bruin en H. Caminada verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar.

Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.

Ingevolge artikel 6.1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Onderwijs- en Examenregeling 2014-2015 wordt onder fraude verstaan het tijdens het tentamen afkijken, of binnen of buiten de tentamenruimte uitwisselen van informatie.

Ingevolge artikel 6.4, eerste lid, is de examencommissie bevoegd in geval van fraude sancties op te leggen als bedoeld in artikel 7.12b, van de WHW.

Ingevolge het tweede lid is de door de examencommissie op te leggen sanctie in geval van fraude als bedoeld in artikel 6.1 betrokkene het recht te ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen deeltentamens, tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar.

2.2. De examencommissie heeft aan de beslissing van 1 april 2015 ten grondslag gelegd dat appellant tijdens het tentamen Basiswiskunde, afgenomen op 18 maart 2015, fraude heeft gepleegd door gebruik te maken van twee kladblaadjes waarvan één was geschreven in een ander handschrift dat veel gelijkenis vertoonde met dat van student NN die bij het tentamen achter hem zat.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat hij fraude heeft gepleegd en dat de beslissing van verweerder bovendien in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel tot stand is gekomen. Hij voert daartoe aan dat verweerder heeft nagelaten nader onderzoek te verrichten naar de handschriften op de twee kladblaadjes, waardoor niet kan worden vastgesteld of de handschriften van dezelfde persoon of van twee personen afkomstig zijn. In dat verband wijst appellant op de uitspraak van het College van 19 oktober 2011 in zaak nr. 2011/092. Appellant voert voorts aan, onder verwijzing naar drie verklaringen van medestudenten, dat hij van de surveillant wel degelijk twee kladblaadjes heeft ontvangen en er ook weer twee heeft ingeleverd en dat hij niets van student NN heeft aangenomen. Appellant voert daarnaast aan dat zijn kladblaadje deels andere antwoorden bevat dan de antwoorden van student NN. Verder is het volgens appellant niet opmerkelijk dat bij wiskunde door studenten dezelfde antwoorden worden gegeven, omdat het hier gaat om het maken van berekeningen. Bovendien heeft hij samen met student NN het tentamen voorbereid. Appellant voert ten slotte aan dat hij maar kort de gelegenheid heeft gehad verweer te voeren.

2.3.1. Verweerder heeft bij beslissing van 1 juni 2015 de beslissing van de examencommissie gehandhaafd. Daartoe heeft verweerder overwogen dat hij voldoende bewezen acht dat appellant fraude heeft gepleegd nu de examencommissie daarvoor heeft verwezen naar de overeenkomsten in antwoorden en uitwerkingen van het tentamen van appellant en student NN die achter hem zat, de verklaring van de surveillant en de verschillende handschriften op de kladbladen die door appellant zijn ingeleverd.

2.3.2. In de verklaring van de surveillant staat vermeld dat aan appellant één kladblaadje was uitgedeeld en dat hij na vertrek van student NN, die achter hem zat, in het bezit van twee kladblaadjes was waarvan één met een duidelijk ander handschrift dat erg veel lijkt op het handschrift van student NN. In de verklaring staat voorts vermeld dat aan het begin van het tentamen door de surveillant twee kladblaadjes aan student NN zijn gegeven, maar dat hij er maar één heeft ingeleverd.

Het College constateert dat de handschriften op de twee door appellant ingeleverde kladblaadjes van elkaar verschillen. Het College constateert voorts dat het handschrift op één van de door appellant ingeleverde kladblaadjes grote gelijkenis vertoont met het handschrift waarin student NN zijn opgaven heeft uitgewerkt. Het College constateert voorts dat de door appellant ingeleverde uitwerkingen van de opgaven nagenoeg identiek zijn, inclusief gemaakte fouten, aan die op één van de door hem ingeleverde kladblaadjes én identiek aan de door student NN ingeleverde uitwerkingen van de opgaven. Ter zitting bij het College is door H. Caminada, tevens docent Wiskunde, toegelicht dat appellant en student NN bij een aantal uitwerkingen gekozen hebben voor hetzelfde willekeurige getal. H. Caminada heeft daarbij toegelicht dat de kans dat beiden per toeval hetzelfde getal hebben gekozen vrijwel nihil is.

Gelet op de overeenkomsten in antwoorden en uitwerkingen van het tentamen van appellant en student NN en de door H. Caminada ter zitting gegeven toelichting daarop alsmede de verklaring van de surveillant en de verschillende handschriften op de kladblaadjes en uitwerkingen die door appellant zijn ingeleverd, is het College van oordeel dat verweerder terecht heeft overwogen dat voldoende bewezen is dat appellant fraude heeft gepleegd.

Dat op de ingeleverde uitwerkingen van student NN enkele vragen niet zijn beantwoord, leidt niet tot een ander oordeel, nu dat niet uitsluit dat appellant gebruik heeft gemaakt van het kladblaadje van student NN. Voorts kan, anders dan appellant betoogt, uit de uitspraak van 19 oktober 2011 niet worden afgeleid dat verweerder in dit geval nader onderzoek had moeten verrichten naar de handschriften, nu, anders dan in de zaak van 19 oktober 2011, reeds tijdens het tentamen onregelmatigheden door de surveillant zijn ontdekt.

Gelet op het voorgaande bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat verweerder ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat appellant voormelde fraude heeft gepleegd en dat de beslissing van verweerder in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel tot stand is gekomen. Appellant kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat hij maar kort de gelegenheid heeft gehad verweer te voeren, nu appellant zowel voorafgaand aan de beslissing van de examencommissie als ter zitting bij verweerder deze mogelijkheid heeft gekregen en daarvan gebruik heeft gemaakt.

Het betoog faalt.

2.4. Appellant betoogt voorts dat de opgelegde sanctie in strijd is met het verbod van willekeur. Hij voert daartoe aan dat in een ander geval van fraude aan een student de sanctie werd opgelegd dat hij voor een tentamen niet twee kansen, maar één kans kreeg.

2.4.1. Dit betoog faalt. Daartoe overweegt het College dat het geval waarnaar appellant verwijst, de situatie betrof waarin een student bij de inzage van het tentamen fraudeerde door een extra vakje bij een vraag aan te kruisen. Dat is derhalve een rechtens ander geval dan de situatie waarin een student tijdens een tentamen fraudeert door een kladblaadje van een andere student aan te nemen.

2.5. Appellant betoogt verder dat de opgelegde sanctie in strijd is met het evenredigheidsbeginsel. Hij voert daartoe aan dat de de sanctie ertoe kan leiden dat hij wordt uitgesloten van het vervolgen van zijn opleiding nu bij zijn opleiding een bindend studieadvies geldt en hij als gevolg van de sanctie minder studiepunten kan halen. Alsdan kan hij geen luchtverkeersleider meer kan worden, nu de opleiding Aviation alleen aan de Hogeschool van Amsterdam kan worden gevolgd, aldus appellant.

2.5.1. Bij de beslissing van 1 juni 2015 heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de omstandigheid dat de opgelegde sanctie gevolgen kan hebben voor een bindend studieadvies niet tot het oordeel leidt dat de sanctie in strijd met het evenredigheidsbeginsel is opgelegd, nu de omstandigheid dat appellant in de periode van 1 april tot en 15 april 2015 geen tentamens, en aldus geen studiepunten, heeft kunnen behalen, een omstandigheid is die hij zelf in het leven heeft geroepen. De overige door appellant aangevoerde omstandigheden leiden, gelet op de ernst van de fraude, evenmin tot het oordeel dat de opgelegde sanctie onevenredig dan wel anderszins niet passend zou zijn.

Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/150
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Troostwijk en Verheij
Datum uitspraak	:	17 december 2015
Partijen	:	Appellante en Saxion Hogeschool
Trefwoorden	:	coördinator curriculum examencommissie gelijkheidsbeginsel her-instromer hoor en wederhoor inhoud klachtencommissie secretaris studieplan, studieprogramma vertraging
Artikelen	:	
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4 Het College is van oordeel dat appellante terecht aanvoert dat de procedure bij verweerder niet goed is verlopen. Blijkens e-mailberichten van begin december 2014 heeft de secretaris van verweerder aan appellante te kennen gegeven dat uitsluitend de examencommissie vakken uit het oude en nieuwe curriculum van de opleiding met elkaar kan vergelijken, dat een beroep op het gelijkheidsbeginsel niet iets is dat aan verweerder kan worden voorgelegd en dat het hem daarom verstandig lijkt dat appellante hetzij nogmaals met de examencommissie om tafel gaat zitten, hetzij een klacht bij de klachtencommissie indient. Het was niet aan de secretaris om op deze wijze vooruit te lopen op het oordeel van verweerder en op basis daarvan appellante te adviseren om andere procedures op te starten. Hierbij is mede van belang dat voor studenten niet altijd duidelijk zal zijn dat de opvatting van de secretaris over beroepsgronden niet overeen hoeft te komen met het oordeel van verweerder. Voorts valt niet in te zien waarom de beroepsprocedure van verweerder moest wachten op de uitkomst van de door appellante opgestarte klachtenprocedure. De behandeling van het beroep van appellante bij verweerder heeft als gevolg van het voorgaande onnodige vertraging opgelopen. 2.5 Dit leidt evenwel niet tot gegrondverklaring van het beroep. De examencommissie heeft toegelicht dat appellante in 2007 haar laatste derdejaars vak heeft behaald en dat het studieprogramma van de opleiding sindsdien erg veranderd is. Dit geldt ook voor de inhoud en de zwaarte van de binnen het studieprogramma gegeven vakken. Verder heeft de examencommissie ten aanzien van de door appellante behaalde vakken toegelicht dat deze niet gelijkwaardig zijn aan de huidige derde- en vierdejaars vakken. Verweerder heeft terecht geconcludeerd dat de examencommissie zich in redelijkheid op dit standpunt heeft kunnen stellen. Het door appellante in beroep aangevoerde maakt dit niet anders. Aan het gesprek in 2012 met de toenmalige IDU-coördinator kan appellante geen rechten ontlenen, reeds omdat zij eerst in 2014 weer is begonnen met de opleiding. De omstandigheid dat appellante in de periode tot 2009 in totaal meer studiepunten heeft behaald dan in de beslissing van verweerder is vermeld, biedt, gelet op hetgeen de examen-commissie heeft toegelicht over het veranderde studieprogramma, geen grond voor het oordeel dat het studieplan niet in stand kan blijven. Hetgeen appellante overigens heeft aangevoerd over de inzichtelijkheid van de motivering van het studieplan en de gevolgde procedure, leidt er evenmin toe dat verweerder de beslissing van 9 oktober 2014 ten onrechte in stand heeft gelaten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Saxion Hogeschool, gevestigd te Enschede, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 9 oktober 2014 heeft de examencommissie van de Academie Mens en Maatschappij van de hogeschool voor appellante een studieplan vastgesteld voor de opleiding Maatschappelijk werk & dienstverlening.

Bij beslissing van 3 juni 2015 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 november 2015, waar appellant, bijgestaan door haar gemachtigde mr. E.B. van Santen, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F.W. Beckmann, secretaris van verweerder, en drs. L.I. Overkamp, voorzitter van de examencommissie, zijn verschenen.

2. Overwegingen

5.36. Appellante is in 2001 begonnen met de opleiding Maatschappelijk werk en Dienstverlening aan de hogeschool. In 2009 is zij gestopt met deze opleiding. Appellante heeft in 2012 gesproken met de toenmalige In-, Door- en Uitstroomcoördinator (hierna: IDU-coördinator) van de opleiding over het opnieuw instromen in de opleiding. Deze IDU-coördinator heeft destijds aangegeven dat zij in dat geval nog ongeveer 90 studiepunten zou moeten behalen om de opleiding af te ronden. In het studiejaar 2014-2015 is zij daadwerkelijk weer met de opleiding begonnen. Het bij beslissing van 9 oktober 2014 vastgestelde studieplan strekt ertoe dat appellante nog 120 studiepunten moet behalen om de opleiding af te ronden.

5.37. Aan de beslissing van 3 juni 2015 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat, samengevat weergegeven, appellante geen rechten aan het gesprek in 2012 met de toenmalige IDU-coördinator kan ontlenen, omdat niet duidelijk is wat de inhoud van dit gesprek is geweest. Daarbij komt volgens verweerder dat het destijds besprokene slechts een algemeen karakter kan hebben gehad, nu appellante nog niet als student was ingeschreven. Verder had het, zo stelt verweerder, op de weg van appellante gelegen om aan te geven waarom zij het niet eens is met de 30 studiepunten die zij, in vergelijking met de verklaringen van de toenmalige IDU-coördinator, nog extra moet behalen en hierover in overleg te treden met de examencommissie. Hetgeen is aangevoerd over de gestelde oneerlijke behandeling, doet aan het voorgaande niet af, aldus verweerder.

5.38. Appellante betoogt dat verweerder haar beroep op het gesprek in 2012 met de toenmalige IDU-coördinator ten onrechte niet heeft gehonoreerd. Zij wijst erop dat het voor herinstromers met een deeltijdbaan van cruciaal belang is om op voorhand zekerheid te hebben over de te verwachten studielast. Verder stelt zij dat verweerder ten onrechte ervan is uitgegaan dat zij in de periode 2001 tot 2009 127 studiepunten heeft behaald. Dit zijn er volgens haar 149. Voorts betoogt appellante dat de examencommissie op geen enkele manier inzichtelijk heeft gemaakt op welke gronden de door haar reeds behaalde derdejaars en vierdejaars vakken thans niet meer van waarde zijn. In dit kader wijst zij op een aantal door haar behaalde vakken en op vakken uit het huidige curriculum, die volgens haar met elkaar overeenkomen. Appellante bestrijdt verder dat de examencommissie hoor en wederhoor heeft toegepast. Ten slotte voert appellante aan dat de procedure bij verweerder onjuist is verlopen en te lang heeft geduurd.

5.39. Het College is van oordeel dat appellante terecht aanvoert dat de procedure bij verweerder niet goed is verlopen. Blijkens e-mailberichten van begin december 2014 heeft de secretaris van verweerder aan appellante te kennen gegeven dat uitsluitend de examencommissie vakken uit het oude en nieuwe curriculum van de opleiding met elkaar kan vergelijken, dat een beroep op het

gelijkheidsbeginsel niet iets is dat aan verweerder kan worden voorgelegd en dat het hem daarom verstandig lijkt dat appellante hetzij nogmaals met de examencommissie om tafel gaat zitten, hetzij een klacht bij de klachtencommissie indient. Het was niet aan de secretaris om op deze wijze vooruit te lopen op het oordeel van verweerder en op basis daarvan appellante te adviseren om andere procedures op te starten. Hierbij is mede van belang dat voor studenten niet altijd duidelijk zal zijn dat de opvatting van de secretaris over beroepsgronden niet overeen hoeft te komen met het oordeel van verweerder. Voorts valt niet in te zien waarom de beroepsprocedure van verweerder moest wachten op de uitkomst van de door appellante opgestarte klachtenprocedure. De behandeling van het beroep van appellante bij verweerder heeft als gevolg van het voorgaande onnodige vertraging opgelopen.

5.40. Dit leidt evenwel niet tot gegrondverklaring van het beroep. De examencommissie heeft toegelicht dat appellante in 2007 haar laatste derdejaars vak heeft behaald en dat het studieprogramma van de opleiding sindsdien erg veranderd is. Dit geldt ook voor de inhoud en de zwaarte van de binnen het studieprogramma gegeven vakken. Verder heeft de examencommissie ten aanzien van de door appellante behaalde vakken toegelicht dat deze niet gelijkwaardig zijn aan de huidige derde- en vierdejaars vakken. Verweerder heeft terecht geconcludeerd dat de examencommissie zich in redelijkheid op dit standpunt heeft kunnen stellen. Het door appellante in beroep aangevoerde maakt dit niet anders. Aan het gesprek in 2012 met de toenmalige IDU-coördinator kan appellante geen rechten ontlenen, reeds omdat zij eerst in 2014 weer is begonnen met de opleiding. De omstandigheid dat appellante in de periode tot 2009 in totaal meer studiepunten heeft behaald dan in de beslissing van verweerder is vermeld, biedt, gelet op hetgeen de examencommissie heeft toegelicht over het veranderde studieprogramma, geen grond voor het oordeel dat het studieplan niet in stand kan blijven. Hetgeen appellante overigens heeft aangevoerd over de inzichtelijkheid van de motivering van het studieplan en de gevolgde procedure, leidt er evenmin toe dat verweerder de beslissing van 9 oktober 2014 ten onrechte in stand heeft gelaten.

5.41. Het beroep is derhalve ongegrond.

5.42. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/151
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	24 juli 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool van Arnhem en Nijmegen
Trefwoorden	:	beoordelingscriterium beoordelingsnormen examinator formele voorschriften kennen of kunnen objectiviteit onredelijk puntenaftrek tentamen uitleg validiteit
Artikelen	:	Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	Het College merkt allereerst op dat ingevolge artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) geen beroep kan worden ingesteld onder meer tegen beslissingen inhoudende een beoordeling van het kennen of kunnen van een student die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van beoordelingsnormen. Als beroep wordt ingesteld tegen een beslissing van het CBE waarbij sprake is van zo'n beoordeling en dergelijke beoordelingsnormen, waarbij van belang is dat het in artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb bepaalde voor het CBE niet geldt, kan het College slechts onderzoeken of het CBE bij de beoordeling getoetst heeft of voldaan is aan de formele voorschriften die bij of krachtens de Awb, de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek of enig ander wettelijk voorschrift zijn gesteld. Het College stelt vast dat het CBE het beoordelingscriterium niet eenvoudig heeft geacht en vervolgens de bedoeling van het beoordelingscriterium bij zijn beslissing van betekenis vond. Voor zover het College zich, gelet op artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb, daarover mag uitlaten, is de beslissing van het CBE, nu ook volgens het College de tekst van het beoordelingscriterium niet noopt tot de door appellant voorgestane uitleg, mede gelet op de door de examinatoren en de examencommissie ingenomen standpunten, niet onbegrijpelijk en evenmin onredelijk. Evenmin doet die uitleg afbreuk aan de validiteit van de tentamenvraag. Dat in het antwoordmodel van het hertentamen wel wordt toegelicht wanneer 5 punten moeten worden afgetrokken, maakt het voorgaande niet anders, nu het een examinator vrij staat kennelijk ontstane onduidelijkheden in een beoordelingscriterium bij een volgend tentamen weg te nemen. Met betrekking tot het beroep van appellant voor zover het de objectiviteit van de tweede en derde examinator betreft, stelt het College vast dat appellant zijn beroep blijkens het verslag van de zitting van het CBE en de beslissing van het CBE uiteindelijk heeft beperkt tot het geschilpunt over het beoordelingscriterium. Aangezien appellant die objectiviteit ter sprake had kunnen brengen bij het CBE staat het appellant niet vrij die objectiviteit weer bij het College ter discussie te stellen.

Proces Verbaal van de mondelinge uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen (hierna: het CBE), verweerder.

Openbare zitting gehouden op 24 juli 2015 om 11.00 uur.

Tegenwoordig:	mr. B.K. Olivier	Lid van de enkelvoudige kamer
	mr. H.E. Noordhoek	wnd. Secretaris
	mr. M.H.G.M. van Fessem	Secretaris/Directeur

Verschenen:
Appellant, vergezeld door Van der Kuip, en het CBE, vertegenwoordigd door zijn secretaris mr. L.H.J. Baars. Namens de examencommissie was J.A. ten Böhmer, ambtelijk secretaris, aanwezig.

= =

Appellant heeft voor het tentamen communicatie voor juristen - tekstbegrip met tentamencode COJD1A.1C.D van 20 januari 2015 in de opleiding HBO-rechten deeltijd binnen het instituut Bedrijfskunde en Rechten het cijfer 4.8 behaald.

Bij beslissing van 24 juni 2015 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Beslissing:

Het College verklaart het beroep ongegrond.

Daartoe wordt als volgt overwogen.

Het CBE heeft in zijn beslissing van 24 juni 2015 overwogen dat, hoewel het in het beoordelingscriterium niet strikt is opgenomen, een redelijke uitleg van hetgeen als beoordelingscriterium bij vraag 2.3 is vermeld, "totaal 2.3: 15 punten (-5 als er te veel en/of verkeerde tekst is gearceerd)", met zich brengt dat de puntenaftrek van 5 punten als "per onjuist gearceerde tekst" gelezen moet worden. Een aftrek van maximaal 5 punten zou immers betekenen dat een volledig gearceerde tekst minimaal 10 punten zou opleveren. Dit kan volgens het CBE niet de bedoeling zijn.

Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte de door hem bestreden uitleg van het beoordelingscriterium en derhalve ook de beoordeling van het tentamen COJD1A.1C.D in stand heeft gelaten. Daartoe voert appellant aan dat toekenning van 3 punten bij het arceren van een juist onderdeel niet in verhouding staat tot een aftrek van 5 punten bij het arceren van een onjuist onderdeel. Voorts moet volgens hem iedereen redelijkerwijs begrijpen dat het arceren van de volledige tekst niet conform de opdracht, het arceren van de juridische kern, is en dat hiervoor logischerwijs 0 punten worden toegekend. Indien een puntenaftrek van 5 per onderdeel is bedoeld, had dit in het antwoordmodel moeten staan. In het antwoordmodel van het hertentamen is dit wel uitgewerkt. Voorts betekent het feit dat de toetscommissie het tentamen valide en betrouwbaar acht, niet dat de beoordelingscriteria juist zijn toegepast

Verder voert appellant aan dat hij twijfelt aan de objectiviteit van de tweede en derde docent die zijn tentamen hebben beoordeeld naar aanleiding van het door hem gemaakte bezwaar. De tweede docent heeft een ingeleverde opdracht na protest anders beoordeeld en onjuiste informatie gegeven over een ander tentamen, aldus appellant.

Het College merkt allereerst op dat ingevolge artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) geen beroep kan worden ingesteld onder meer tegen beslissingen inhoudende een beoordeling van het kennen of kunnen van een student die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van beoordelingsnormen. Als beroep wordt ingesteld tegen een beslissing van het CBE waarbij

sprake is van zo'n beoordeling en dergelijke beoordelingsnormen, waarbij van belang is dat het in artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb bepaalde voor het CBE niet geldt, kan het College slechts onderzoeken of het CBE bij de beoordeling getoetst heeft of voldaan is aan de formele voorschriften die bij of krachtens de Awb, de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek of enig ander wettelijk voorschrift zijn gesteld. Het College stelt vast dat het CBE het beoordelingscriterium niet eenvoudig heeft geacht en vervolgens de bedoeling van het beoordelingscriterium bij zijn beslissing van betekenis vond. Voor zover het College zich, gelet op artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb, daarover mag uitlaten, is de beslissing van het CBE, nu ook volgens het College de tekst van het beoordelingscriterium niet noopt tot de door appellant voorgestane uitleg, mede gelet op de door de examinatoren en de examencommissie ingenomen standpunten, niet onbegrijpelijk en evenmin onredelijk. Evenmin doet die uitleg afbreuk aan de validiteit van de tentamenvraag. Dat in het antwoordmodel van het hertentamen wel wordt toegelicht wanneer 5 punten moeten worden afgetrokken, maakt het voorgaande niet anders, nu het een examinator vrij staat kennelijk ontstane onduidelijkheden in een beoordelingscriterium bij een volgend tentamen weg te nemen. Met betrekking tot het beroep van appellant voor zover het de objectiviteit van de tweede en derde examinator betreft, stelt het College vast dat appellant zijn beroep blijkens het verslag van de zitting van het CBE en de beslissing van het CBE uiteindelijk heeft beperkt tot het geschilpunt over het beoordelingscriterium. Aangezien appellant die objectiviteit ter sprake had kunnen brengen bij het CBE staat het appellant niet vrij die objectiviteit weer bij het College ter discussie te stellen.

Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Zaaknummer	:	2015/152
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Scholten-Hinloopen en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	21 december 2015
Partijen	:	Appellant en Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden	:	beroepstermijn cijfer niet-ontvankelijk onderwijs- en examenregeling termijnoverschrijding verzuim
Artikelen	:	Awb: artikel 1:3 Awb: artikel 6:11 Awb: artikel 6:8
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2. De e-mail van 26 maart 2014 behelst, naar ook niet in geschil is, geen besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb). Aangezien alleen tegen besluiten beroep open staat, heeft verweerder het door appellant ingestelde beroep terecht niet-ontvankelijk verklaard. Voor zover het beroep van appellant tevens gericht was tegen de vaststelling van het cijfer voor het tentamen Staatsrecht dat appellant heeft afgelegd op 17 december 2012, heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat het beroep buiten de beroepstermijn is ingesteld. Aangezien zich niet de situatie voordoet dat redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat appellant in verzuim is geweest als bedoeld in artikel 6:11 van de Awb, heeft verweerder het beroep ook in zoverre terecht niet-ontvankelijk verklaard. De stelling van appellant dat de inzage van het tentamen niet overeenkomstig de regels van de Onderwijs- en examenregeling heeft plaatsgevonden, leidt niet tot een ander oordeel. Daargelaten dat verweerder die stelling gemotiveerd heeft betwist, doet die stelling, wat daar van zij, er niet aan af dat het cijfer voor het tentamen Staatsrecht is vastgesteld en de beroepstermijn ingevolge artikel 6:8, eerste lid, van de Awb is gaan lopen met ingang van de dag na die waarop het cijfer aan appellant is bekend gemaakt. Het betoog faalt. 2.3. Omdat het beroep dat appellant bij verweerder heeft ingesteld niet-ontvankelijk is, is verweerder terecht niet toegekomen aan een beoordeling van de beroepsgronden van appellant. Om diezelfde reden komt ook het College niet toe aan een beoordeling van die gronden.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij e-mail van 26 maart 2014 heeft J. Struiksma appellant bericht dat hij in een e-mail van appellant geen reden ziet om van zijn standpunt terug te komen.

Bij beslissing van 4 juni 2015 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 11 november 2015, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk en mr. L. van den Berg, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant betoogt dat verweerder het door hem ingestelde beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard.

2.2. De e-mail van 26 maart 2014 behelst, naar ook niet in geschil is, geen besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb). Aangezien alleen tegen besluiten beroep open staat, heeft verweerder het door appellant ingestelde beroep terecht niet-ontvankelijk verklaard.

Voor zover het beroep van appellant tevens gericht was tegen de vaststelling van het cijfer voor het tentamen Staatsrecht dat appellant heeft afgelegd op 17 december 2012, heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat het beroep buiten de beroepstermijn is ingesteld. Aangezien zich niet de situatie voordoet dat redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat appellant in verzuim is geweest als bedoeld in artikel 6:11 van de Awb, heeft verweerder het beroep ook in zoverre terecht niet-ontvankelijk verklaard. De stelling van appellant dat de inzage van het tentamen niet overeenkomstig de regels van de Onderwijs- en examenregeling heeft plaatsgevonden, leidt niet tot een ander oordeel. Daargelaten dat verweerder die stelling gemotiveerd heeft betwist, doet die stelling, wat daar van zij, er niet aan af dat het cijfer voor het tentamen Staatsrecht is vastgesteld en de beroepstermijn ingevolge artikel 6:8, eerste lid, van de Awb is gaan lopen met ingang van de dag na die waarop het cijfer aan appellant is bekend gemaakt.

Het betoog faalt.

2.3. Omdat het beroep dat appellant bij verweerder heeft ingesteld niet-ontvankelijk is, is verweerder terecht niet toegekomen aan een beoordeling van de beroepsgronden van appellant. Om diezelfde reden komt ook het College niet toe aan een beoordeling van die gronden.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/161.5
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	14 augustus 2015
Partijen	:	Appellante en Universiteit Utrecht
Trefwoorden	:	deadline geweigerde inschrijving inschrijving matching numerus fixus ontvangstbevestiging selectie studiekeuzeactiviteit Studielink verzoek tot inschrijving
Artikelen	:	WHW: artikel 7.31a, lid 1 WHW: artikel 7.31b, lid 1 en lid 3 Reglement inschrijving en collegegeld 2015-2016: artikel B Reglement inschrijving en collegegeld 2015-2016: artikel E
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Het College stelt voorop dat ingevolge artikel 7.31b, derde lid, van de WHW voor verweerder de bevoegdheid – en daarmee geen plicht – bestaat de inschrijving te weigeren in het geval een aspirant-student zich niet heeft gehouden aan de in het Reglement opgenomen deadlines. Het College is van oordeel dat appellante op zichzelf op de hoogte kon zijn en was welke stappen van haar in de matchingsprocedure werden verlangd. Voorts behoort het tot de risicosfeer van appellante dat zij de verzending van het formulier aan haar moeder heeft overgelaten en dat door haar moeder begane fouten aan haar behoren te worden toegerekend. Evenzeer is het voor rekening van appellante dat zij na de mislukte verzending op 13 mei 2015 haar e-mail niet meer heeft gecontroleerd. Desalniettemin is het College van oordeel dat de besteden beslissing niet in stand kan blijven. Het College stelt vast dat verweerder met betrekking tot de matchingsprocedure een vrij strikte regeling heeft vastgesteld. Alsdan mag, mede gelet op de grote gevolgen die het niet inachtnemen van die regeling voor studenten met zich meebrengt, van verweerder bij de uitvoering van die regeling worden verlangd er zorg voor te dragen dat zoveel mogelijk wordt vermeden dat studenten ongewild met die gevolgen worden geconfronteerd. Daarin is verweerder tekort geschoten. Onder de gedingstukken bevindt zich een e-mailbericht van 27 april 2015 van de onderwijsdirecteur. In dat e-mailbericht, waarin appellante wordt uitgenodigd het matchingsformulier in te sturen, wordt uitleg gegeven over de procedure. Daarnaast is in deze e-mail onder het kopje 'stap 1 – formulier invullen' het volgende vermeld: '(…) Let erop dat je een ontvangstbevestiging krijgt per e-mail. (…).' Uit de stukken blijkt voorts dat appellante op 4 en 8 mei 2015 tweemaal een e-mail heeft ontvangen, waarbij appellante is geattendeerd op het tijdig terugsturen van het matchingsformulier. In laatstgenoemde e-mails van 4 en 8 mei 2015 is weliswaar de tijdige terugzending van het matchingsformulier benadrukt, maar is niet gewezen op het feit dat eerst bij een ontvangstbevestiging van het matchingsformulier, zekerheid bestaat dat dit formulier ook daadwerkelijk is verzonden. Het College is voorts van oordeel dat van verweerder had mogen worden verlangd dat ook na 8 mei 2015 de studenten die zich voor de matchingsprocedure hadden aangemeld meermaals tot de dealine zouden zijn geattendeerd dat het matchingsformulier nog niet was ontvangen dan wel dat het formulier onvolledig was ingevuld. Appellante heeft het matchingsformulier op 13 mei 2015 ingevuld en

willen retourneren en zij is na die datum niet meer geattendeerd op het feit dat het formulier nog niet was teruggezonden
Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 mei 2015 heeft het Hoofd van de Centrale Studentenadministratie het verzoek van appellante tot inschrijving voor het studiejaar 2015-2016 voor de opleiding Algemene Sociale Wetenschappen afgewezen.

Bij beslissing van 16 juli 2015 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 22 juli 2015, beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 6 augustus 2015, waar appellante vergezeld door haar vader en bijgestaan door haar moeder, A. Groenendijk-Meindersma en verweerder vertegenwoordigd door M. Batteljee LLB, vergezeld door prof. dr. T. Wubbels, beiden werkzaam bij de Universiteit Utrecht, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.31b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) heeft de betrokkene, indien hij zich uiterlijk op 1 mei voor een of meer bacheloropleidingen heeft aangemeld op de wijze, bedoeld in artikel 7.31a, eerste lid, het recht deel te nemen aan door de instelling met betrekking tot de desbetreffende bacheloropleidingen te organiseren studiekeuzeactiviteiten. Het instellingsbestuur kan besluiten dat de betrokkene verplicht is deel te nemen aan de studiekeuzeactiviteiten.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur, indien toepassing is gegeven aan de tweede volzin van het eerste lid en de betrokkene zonder geldige reden niet deelneemt aan studieactiviteiten, besluiten de inschrijving van de betrokkene te weigeren.

Ingevolge artikel B van het Reglement inschrijving en collegegeld 2015-2016 (hierna: het Reglement) is deelname aan de matching (studiekeuzeactiviteit) verplicht. Een eerste inschrijving van een inschrijver met een Nederlandse vooropleiding voor een bacheloropleiding waarvoor geen numerus fixus of selectie aan de poort geldt, is uitsluitend mogelijk indien de opleiding in OSIRIS heeft vastgelegd dat betrokkene heeft voldaan aan de matchingsverplichting. Hiervan is sprake als betrokkene volledig heeft deelgenomen aan alle onderdelen van de matchingsactiviteiten van de opleiding en zich daarbij houdt aan de deadlines en verplichtingen in het proces. Hieronder wordt verstaan:
1. volledig invullen van het matchingsformulier en dit elektronisch terugsturen:
- bij voorkeur binnen twee weken en in ieder geval vóór uiterlijk 15 mei 2015 indien het inschrijfverzoek voor de opleiding uiterlijk op 1 mei 2015 via Studielink is ingediend;
(…).
Beslissingen en berichten met betrekking tot de matching worden elektronisch aan de betrokkene verzonden naar het emailadres dat betrokkene in Studielink heeft vastgelegd.
De betrokkene die niet (volledig) heeft deelgenomen aan de matchingsactiviteit of zich niet gehouden heeft aan de deadlines en verplichtingen in het proces, wordt niet toegelaten tot de opleiding en ontvangt een afwijzing van diens verzoek tot inschrijving van hoofd CSA.
Ingevolge artikel E wijst het hoofd het inschrijfverzoek af van:
(…)
- degenen die niet (volledig) hebben deelgenomen aan de matchingsactiviteit c.q. zich niet hebben gehouden aan de deadlines en verplichtingen in het proces.

2.2. Appellante heeft op 27 april 2015 een verzoek tot inschrijving gedaan via Studielink voor de opleiding Algemene Sociale Wetenschappen. Voor die opleiding geldt ingevolge artikel B van het Reglement als inschrijvingsvoorwaarde een verplichte deelname aan de matching als studiekeuzeactiviteit als bedoeld in artikel 7.31b, eerste lid, van de WHW. Het eerste onderdeel van de matching is het tijdig inleveren van het matchingsformulier. Vaststaat dat appellante dat formulier niet tijdig heeft ingediend. Als gevolg daarvan is haar inschrijving op grond van artikel B, gelezen in samenhang met artikel E van het Reglement geweigerd.

2.3. Appellante betoogt dat verweerder ten onrechte niet heeft onderkend dat zij als gevolg van een kleine vergissing haar studie niet kan aanvangen. Zij was zich zeer bewust van het belang van matching. Zij heeft na het eindexamen voor het vak wiskunde A op 13 mei 2015 en derhalve vóór de deadline van 15 mei 2015 tezamen met haar moeder het matchingsformulier ingevuld. Appellante heeft het vervolgens aan haar moeder overgelaten het formulier nogmaals door te lezen en het elektronisch terug te sturen. Bij de terugzending is vervolgens een vergissing gemaakt in die zin dat door haar moeder per abuis niet de knop 'verzenden', maar de knop 'opslaan' is aangeklikt. Door de drukte van het eindexamen heeft appellante er niet meer aan gedacht haar e-mail te checken op een ontvangstbevestiging. Haar moeder was er niet mee bekend dat onmiddellijk van de verzending van het matchingsformulier een ontvangstbevestiging zou worden verstuurd. Deze vergissing heeft volgens appellante echter disproportionele gevolgen. Daarnaast heeft deze kleine vergissing geen betrekking op de formele inschrijving via Studielink, maar op een universiteitsgebonden matching die niet van invloed is op die formele inschrijving. Verweerder had de inschrijving dan ook niet op 19 mei mogen afwijzen.

2.3.1. Het College stelt voorop dat ingevolge artikel 7.31b, derde lid, van de WHW voor verweerder de bevoegdheid – en daarmee geen plicht – bestaat de inschrijving te weigeren in het geval een aspirant-student zich niet heeft gehouden aan de in het Reglement opgenomen deadlines.
Het College is van oordeel dat appellante op zichzelf op de hoogte kon zijn en was welke stappen van haar in de matchingsprocedure werden verlangd. Voorts behoort het tot de risicosfeer van appellante dat zij de verzending van het formulier aan haar moeder heeft overgelaten en dat door haar moeder begane fouten aan haar behoren te worden toegerekend. Evenzeer is het voor rekening van appellante dat zij na de mislukte verzending op 13 mei 2015 haar e-mail niet meer heeft gecontroleerd.

Desalniettemin is het College van oordeel dat de besteden beslissing niet in stand kan blijven. Het College stelt vast dat verweerder met betrekking tot de matchingsprocedure een vrij strikte regeling heeft vastgesteld. Alsdan mag, mede gelet op de grote gevolgen die het niet inachtnemen van die regeling voor studenten met zich meebrengt, van verweerder bij de uitvoering van die regeling worden verlangd er zorg voor te dragen dat zoveel mogelijk wordt vermeden dat studenten ongewild met die gevolgen worden geconfronteerd. Daarin is verweerder tekort geschoten.

Onder de gedingstukken bevindt zich een e-mailbericht van 27 april 2015 van de onderwijsdirecteur. In dat e-mailbericht, waarin appellante wordt uitgenodigd het matchingsformulier in te sturen, wordt uitleg gegeven over de procedure. Daarnaast is in deze e-mail onder het kopje 'stap 1 – formulier invullen' het volgende vermeld: '(…) Let erop dat je een ontvangstbevestiging krijgt per e-mail. (…).' Uit de stukken blijkt voorts dat appellante op 4 en 8 mei 2015 tweemaal een e-mail heeft ontvangen, waarbij appellante is geattendeerd op het tijdig terugsturen van het matchingsformulier. In laatstgenoemde e-mails van 4 en 8 mei 2015 is weliswaar de tijdige terugzending van het matchingsformulier benadrukt, maar is niet gewezen op het feit dat eerst bij een ontvangstbevestiging van het matchingsformulier, zekerheid bestaat dat dit formulier ook daadwerkelijk is verzonden.

Het College is voorts van oordeel dat van verweerder had mogen worden verlangd dat ook na 8 mei 2015 de studenten die zich voor de matchingsprocedure hadden aangemeld meermaals tot de dealine zouden zijn geattendeerd dat het matchingsformulier nog niet was ontvangen dan wel dat het formulier onvolledig was ingevuld.

Appellante heeft het matchingsformulier op 13 mei 2015 ingevuld en willen retourneren en zij is na die datum niet meer geattendeerd op het feit dat het formulier nog niet was teruggezonden

Het betoog slaagt.

2.4. Het beroep is gegrond. De beslissing op bezwaar van verweerder van 16 juli 2015 dient te worden vernietigd. Het College zal daarnaast de beslissing van 19 mei 2015 van het Hoofd van de Centrale Studentenadministratie tot afwijzing van het verzoek van appellante om inschrijving herroepen. Appellante zal alsnog in de gelegenheid moeten worden gesteld verder aan de matching deel te nemen.

2.5. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking moeten komen, is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van 16 juli 2015 van het college van bestuur van de Universiteit Utrecht met kenmerk JZ/15.05.05016;
III. herroept de beslissing van 19 mei 2015 van het hoofd van de Centrale Studentenadministratie;
IV. gelast dat het college van bestuur van de Universiteit Utrecht aan [appellante] het door haar betaalde griffierecht voor de behandeling van het beroep ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2015/165
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Verheij en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	6 oktober 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	gelijke strekking herhaald verzoek nieuw gebleken feiten veranderde omstandigheden vrijstelling
Artikelen	:	
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	Appellant heeft aan het verzoek van 1 april 2015 geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag gelegd. De door hem overgelegde syllabi zijn niet zodanige feiten of omstandigheden, reeds omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij deze niet in het kader van zijn eerste verzoek kon overleggen. Uit het door hem aangevoerde kan voorts niet worden afgeleid dat zich een voor hem relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 9 april 2015 heeft de examencommissie een verzoek van appellant om vrijstelling voor het vak Bestuurs(proces)recht II afgewezen.

Bij beslissing van 21 juli 2015 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 oktober 2015, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, werkzaam bij de universiteit, is verschenen. Voorts is verschenen prof. dr. C.M. Cappon, voorzitter van de examencommissie.

2. Overwegingen

2.1. Het College overweegt ambtshalve als volgt.

2.1.1. Indien na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking wordt genomen, kan door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst, als ware het een eerste afwijzing. Dit uitgangspunt geldt niet alleen voor besluiten genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag, maar ook voor besluiten op een verzoek om terug te komen van een al dan niet op aanvraag genomen besluit. Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan, kan de bestuursrechter dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen toetsen.

Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die na het eerdere besluit zijn voorgevallen of die niet vóór dat besluit konden en derhalve behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder gestelde feiten of omstandigheden, die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en

derhalve behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan doen zich niettemin geen feiten of omstandigheden voor die een hernieuwde toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd aan het eerdere besluit kan afdoen.

2.1.2. Bij beslissing van 18 juli 2013 heeft de examencommissie een verzoek van appellant om vrijstelling voor het vak Bestuurs(proces)recht II afgewezen. Bij beslissing van 20 december 2013 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard. Op 1 april 2015 heeft appellant een opvolgend verzoek om vrijstelling ingediend.

De bij de bestreden beslissing in stand gelaten beslissing van 9 april 2015 op het verzoek van 1 april 2015 is van gelijke strekking als de bij de beslissing van 20 december 2013 in stand gelaten beslissing van 18 juli 2013. Op het tegen de bestreden beslissing ingestelde beroep is daarom het in 2.1.1 vermelde beoordelingskader van toepassing.

2.1.3. Appellant heeft aan het verzoek van 1 april 2015 geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag gelegd. De door hem overgelegde syllabi zijn niet zodanige feiten of omstandigheden, reeds omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij deze niet in het kader van zijn eerste verzoek kon overleggen. Uit het door hem aangevoerde kan voorts niet worden afgeleid dat zich een voor hem relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan.

2.2. Het beroep is ongegrond.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/167
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Verheij
Datum uitspraak	:	9 oktober 2015
Partijen	:	Appellant en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	beoordelingsnormen, 3 gelijkheidsbeginsel, 4 inzage kopieën kosteloos kostprijs motivering nabespreking tentamen tentamenantwoorden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.50, lid 1 Awb: artikel 3:48, lid 1 en lid 2 Awb: artikel 7:18 OER bachelor van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid: artikel 3.8
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Appellant betoogt dat de door hem gevraagde tentamenantwoorden onderdeel zijn van de motivering van de beslissing van 18 februari 2015 en dat deze hem ingevolge artikel 3:48, tweede lid, van de Awb, kosteloos hadden moeten worden verstrekt. 2.3.1. Ingevolge artikel 3.8, eerste lid, van de OER, had appellant de mogelijkheid om kosteloos inzage in zijn tentamenantwoorden te krijgen en deze desgewenst te fotograferen. Deze bepaling voorziet voorts in een nabespreking van het beoordeelde werk. Aldus wordt voldaan aan artikel 3:48, tweede lid, van de Awb. Dat voor € 0,50 tevens een kopie van de tentamenantwoorden wordt verstrekt, maakt dit niet anders. Het betoog faalt. 2.4. Appellant betoogt dat het bedrag van € 0,50 in strijd is met artikel 3.8, eerste lid, van de OER, omdat dat bedrag niet de werkelijke kostprijs van een kopie van de tentamenantwoorden is. Volgens appellant is de werkelijke kostprijs € 0,05 per gekopieerde bladzijde en ontmoedigt het bedrag van € 0,50 studenten om een kopie te vragen. 2.4.1. Het bedrag van € 0,50 is volgens verweerder een bijdrage in de extra personeelskosten die met het verstrekken van kopieën zijn gemoeid. Verweerder heeft voldoende overtuigend aangegeven dat van dergelijke kosten werkelijk sprake is. In het licht hiervan is het niet in strijd met artikel 3.8, eerste lid, van de OER, om van iedere student, ongeacht het aantal daadwerkelijk te kopiëren bladzijden, een bedrag van € 0,50 te vragen voor het verstrekken van een kopie van de tentamenantwoorden. Dat studenten door dit bedrag mogelijk minder gemakkelijk om een kopie vragen dan het geval zou zijn indien een kopie kosteloos zou worden verstrekt, doet hieraan niet af. Het betoog faalt. 2.5. Appellant betoogt dat de tentamenantwoorden op de zaak betrekking hebbende stukken als bedoeld in artikel 7:18 van de Awb zijn en verweerder er in strijd met het tweede lid van deze bepaling niet op heeft toegezien dat hij daarin inzage kon krijgen. 2.5.1. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder artikel 7:18, tweede lid, van de Awb, heeft geschonden. Appellant wenste immers geen inzage in, maar een kosteloze kopie van zijn tentamenantwoorden, en heeft voorts niet gesteld dat hij desalniettemin om inzage heeft verzocht en verweerder deze heeft geweigerd. Het betoog faalt. 2.6. Appellant betoogt dat het vragen van € 0,50 voor een kopie van

tentamenantwoorden in strijd is met artikel 7.50, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW).
2.6.1. Artikel 7.50, eerste lid, van de WHW, beperkt het van geldelijke bijdragen afhankelijk stellen van de inschrijving. Die bepaling is op het onderhavige geschil niet van toepassing, aangezien de inschrijving van appellant niet ter discussie staat.
Het betoog faalt.
2.7. Appellant betoogt dat het vragen van € 0,50 voor een kopie van de tentamenantwoorden door het secretariaat van de afdeling Privaatrecht A in strijd is met het gelijkheidsbeginsel. Volgens appellant verstrekken andere secretariaten binnen de universiteit wel kosteloos kopieën.
2.7.1. In het licht van de door verweerder ter zitting van het College over de praktijk van andere secretariaten gegeven toelichting, is het onderhavige geval naar het oordeel van het College niet vergelijkbaar met de door appellant aangevoerde andere gevallen.
Het betoog faalt

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 februari 2015 heeft de examencommissie appellant medegedeeld dat hij het cijfer 6,0 voor het door hem afgelegde tentamen Internationaal Privaatrecht heeft behaald.

Bij beslissing van 17 juni 2015 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 oktober 2015, waar appellant, bijgestaan door zijn gemachtigde V. de Haan, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, werkzaam bij de universiteit, zijn verschenen. Tevens is verschenen prof. dr. C.M. Cappon, voorzitter van de examencommissie.

2. Overwegingen

2.1. Verweerder heeft in de bestreden beslissing het betoog van appellant verworpen dat het secretariaat van de afdeling Privaatrecht A hem ten onrechte € 0,50 heeft gevraagd voor het verstrekken van een kopie van zijn tentamenantwoorden.

2.2. Ingevolge artikel 3:48, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), kan de motivering achterwege blijven indien redelijkerwijs kan worden aangenomen dat daaraan geen behoefte bestaat.
Ingevolge het tweede lid wordt de motivering, indien een belanghebbende daarom binnen een redelijke termijn verzoekt, zo spoedig mogelijk verstrekt.

Ingevolge artikel 3.8, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling bachelor van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid (hierna: de OER) verleent de examinator, indien een tentamen (of deeltentamen) schriftelijk is afgenomen, nadat de uitslag is bekendgemaakt gedurende een periode van zes weken, op verzoek van de geëxamineerde, (kosteloos) inzage in het beoordeelde werk (dat indien de student dit wenst door hem/haar kan worden gefotografeerd), de vragen en opdrachten. In genoemde periode vindt tevens de nabespreking van het beoordeelde werk plaats. De geëxamineerde heeft het recht kennis te nemen van de gehanteerde beoordelingsnormen. Tevens kan de geëxamineerde tegen kostprijs kopieën (doen) maken van het beoordeelde werk.

2.3. Appellant betoogt dat de door hem gevraagde tentamenantwoorden onderdeel zijn van de motivering van de beslissing van 18 februari 2015 en dat deze hem ingevolge artikel 3:48, tweede lid, van de Awb, kosteloos hadden moeten worden verstrekt.

2.3.1. Ingevolge artikel 3.8, eerste lid, van de OER, had appellant de mogelijkheid om kosteloos inzage in zijn tentamenantwoorden te krijgen en deze desgewenst te fotograferen. Deze bepaling voorziet voorts in een nabespreking van het beoordeelde werk. Aldus wordt voldaan aan artikel 3:48, tweede lid, van de Awb. Dat voor € 0,50 tevens een kopie van de tentamenantwoorden wordt verstrekt, maakt dit niet anders.

Het betoog faalt.

2.4. Appellant betoogt dat het bedrag van € 0,50 in strijd is met artikel 3.8, eerste lid, van de OER, omdat dat bedrag niet de werkelijke kostprijs van een kopie van de tentamenantwoorden is. Volgens appellant is de werkelijke kostprijs € 0,05 per gekopieerde bladzijde en ontmoedigt het bedrag van € 0,50 studenten om een kopie te vragen.

2.4.1. Het bedrag van € 0,50 is volgens verweerder een bijdrage in de extra personeelskosten die met het verstrekken van kopieën zijn gemoeid. Verweerder heeft voldoende overtuigend aangegeven dat van dergelijke kosten werkelijk sprake is. In het licht hiervan is het niet in strijd met artikel 3.8, eerste lid, van de OER, om van iedere student, ongeacht het aantal daadwerkelijk te kopiëren bladzijden, een bedrag van € 0,50 te vragen voor het verstrekken van een kopie van de tentamenantwoorden. Dat studenten door dit bedrag mogelijk minder gemakkelijk om een kopie vragen dan het geval zou zijn indien een kopie kosteloos zou worden verstrekt, doet hieraan niet af.

Het betoog faalt.

2.5. Appellant betoogt dat de tentamenantwoorden op de zaak betrekking hebbende stukken als bedoeld in artikel 7:18 van de Awb zijn en verweerder er in strijd met het tweede lid van deze bepaling niet op heeft toegezien dat hij daarin inzage kon krijgen.

2.5.1. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder artikel 7:18, tweede lid, van de Awb, heeft geschonden. Appellant wenste immers geen inzage in, maar een kosteloze kopie van zijn tentamenantwoorden, en heeft voorts niet gesteld dat hij desalniettemin om inzage heeft verzocht en verweerder deze heeft geweigerd.

Het betoog faalt.

2.6. Appellant betoogt dat het vragen van € 0,50 voor een kopie van tentamenantwoorden in strijd is met artikel 7.50, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW).

2.6.1. Artikel 7.50, eerste lid, van de WHW, beperkt het van geldelijke bijdragen afhankelijk stellen van de inschrijving. Die bepaling is op het onderhavige geschil niet van toepassing, aangezien de inschrijving van appellant niet ter discussie staat.

Het betoog faalt.

2.7. Appellant betoogt dat het vragen van € 0,50 voor een kopie van de tentamenantwoorden door het secretariaat van de afdeling Privaatrecht A in strijd is met het gelijkheidsbeginsel. Volgens appellant verstrekken andere secretariaten binnen de universiteit wel kosteloos kopieën.

2.7.1. In het licht van de door verweerder ter zitting van het College over de praktijk van andere secretariaten gegeven toelichting, is het onderhavige geval naar het oordeel van het College niet vergelijkbaar met de door appellant aangevoerde andere gevallen.

Het betoog faalt.

2.8. Gelet op al het voorgaande kan het betoog van appellant dat de bestreden beslissing ondeugdelijk is gemotiveerd niet tot vernietiging van die beslissing leiden.

2.9. Het beroep is ongegrond.

2.10. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/174
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Verheij en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	6 oktober 2015
Partijen	:	Appellant en De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	EP Nuffic getuigschrift Nederlandse taal Staatsexamen NT2 programma II, 3 toelating
Artikelen	:	Reglement In- en Uitschrijving Bacheloropleidingen: artikel 2.7 Reglement In- en Uitschrijving Bacheloropleidingen: artikel 2.10
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Appellante beschikt niet over één van de in voormeld artikel 2.10, eerste lid, bedoelde diploma's of certificaten waarmee zij haar voldoende kennis van de Nederlandse taal kan aantonen. Verweerder heeft daarom terecht de weigering om appellante tot de opleiding toe te laten, gehandhaafd. Het betoog van appellante dat de hogeschool telefonisch te kennen heeft gegeven dat bedoelde taaleis niet wordt gesteld, doet hieraan niet af. Appellante heeft niet gestaafd dat haar die mededeling is gedaan en verweerder heeft in zijn verweerschrift te kennen geven dat die taaleis wel degelijk wordt gesteld. Gelet hierop behoeft hetgeen appellante over de waardering van haar Filipijnse diploma heeft aangevoerd geen bespreking.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Bestuur van De Haagse Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 2 juni 2015 heeft verweerder appellante niet toegelaten tot de bacheloropleiding HBO-ICT (hierna: de opleiding) voor het studiejaar 2015-2016.

Bij beslissing van 31 juli 2015 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 oktober 2015. Partijen zijn niet verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 2.10, eerste lid, van het Reglement In- en Uitschrijving Bacheloropleidingen van De Haagse Hogeschool, moet degene die een buiten Nederland afgegeven getuigschrift bezit als bedoeld in artikel 2.7, eerste lid, en ingeschreven wil worden voor een Nederlandstalige opleiding voorafgaand aan de inschrijving op een van de volgende wijzen aantonen dat hij over voldoende kennis van de Nederlandse taal beschikt:

a. een diploma Staatsexamen NT2 programma II;

b. een certificaat van het onderdeel Nederlands van het toelatingsonderzoek van de hogeschool, of

c. een diploma of certificaat dat naar het oordeel van de Commissie Toelating tenminste

gelijkwaardig is aan het diploma of certificaat als bedoeld onder a en b.

2.2. Verweerder heeft geweigerd appellante tot de opleiding toe te laten, omdat EP-Nuffic haar Filipijnse diploma op het Nederlandse vmbo-t-niveau heeft gewaardeerd en voor toelating minimaal havo-niveau is vereist. In de bestreden beslissing heeft verweerder de weigering gehandhaafd, reeds omdat appellante niet heeft aangetoond dat zij over voldoende kennis van de Nederlandse taal beschikt.

2.3. Appellante beschikt niet over één van de in voormeld artikel 2.10, eerste lid, bedoelde diploma's of certificaten waarmee zij haar voldoende kennis van de Nederlandse taal kan aantonen. Verweerder heeft daarom terecht de weigering om appellante tot de opleiding toe te laten, gehandhaafd. Het betoog van appellante dat de hogeschool telefonisch te kennen heeft gegeven dat bedoelde taaleis niet wordt gesteld, doet hieraan niet af. Appellante heeft niet gestaafd dat haar die mededeling is gedaan en verweerder heeft in zijn verweerschrift te kennen geven dat die taaleis wel degelijk wordt gesteld.

Gelet hierop behoeft hetgeen appellante over de waardering van haar Filipijnse diploma heeft aangevoerd geen bespreking.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/176
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Kleijn en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	21 december 2015
Partijen	:	appellante en Open Universiteit
Trefwoorden	:	BaMa-structuur cijferlijst drempelloos einddoctoraal examencommissie getuigschrift individuele studiepad kennis en vaardigheden mastervak Onderwijs- en examenregeling onderwijsdeskundige ongedeelde opleiding overstap revisie structuur studiepad studiepuntenverlies uitvoeringsregeling
Artikelen	:	
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1 In zijn verweerschrift van 28 september 2015 en ter zitting van het College heeft verweerder zijn beslissing van 1 juli 2015 als volgt nader toegelicht. Studenten die studeerden binnen de ongedeelde opleiding en minimaal 180 studiepunten hadden, kregen de gelegenheid drempelloos over te stappen naar de masteropleiding. Om studiepuntenverlies te voorkomen, konden de studiepunten boven de 180 studiepunten worden ingebracht in de masteropleiding. Dat deze vakken met bijbehorende studiepunten zijn ingebracht, betekent niet dat deze ook automatisch tot de masteropleiding behoren. De toenmalige structuur van begin- en einddoctoraal is immers niet gelijk aan de huidige BaMa-structuur. De masteropleiding behelst, anders dan het voormalige einddoctoraal, alleen het laatste jaar van de opleiding. Op het ondertekende studiepad van appellante is te zien welke vakken destijds in de masteropleiding zijn ingebracht. Ook is hierop te zien dat de vakken Europees recht en Personen- en familierecht 1 niet in de masteropleiding zijn opgenomen. Deze vakken zijn immers onder het kopje “Definitief niet ondergebracht” opgenomen. Appellante heeft het vak Personen- en familierecht 1 destijds mogen inbrengen in het einddoctoraal van de ongedeelde opleiding op grond van een uitvoeringsregeling voor de ongedeelde opleiding. Dit betekent niet dat het resultaat ook in de masteropleiding mag worden ingebracht. De vakken Faillissementsrecht, Criminologie en Internationaal strafrecht in Europa konden wel in de masteropleiding worden ingebracht. In hetgeen appellante heeft aangevoerd, ziet het College geen aanwijzingen die aanleiding geven voor het oordeel dat dit standpunt van verweerder onjuist is. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Open Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 maart 2015 heeft de decaan van de Faculteit Cultuur- en rechtswetenschappen het verzoek van appellante om vakken op haar cijferlijst van de masteropleiding Rechtsgeleerdheid op te nemen, afgewezen.

Bij beslissing van 1 juli 2015 heeft verweerder het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 3 december 2015, waar appellante, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.J.F.A. Engels, werkzaam bij de Open Universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Het betoog van appellante dat niet verweerder, maar de examencommissie op haar bezwaar had moeten beslissen, wordt niet gevolgd, nu niet de beoordeling van kennis en vaardigheden en het toekennen van cijfers aan de orde is, maar de vraag op basis van welk studieprogramma een getuigschrift wordt afgegeven, en de bevoegdheid om daarop te beslissen bij verweerder ligt.

2.2 Appellante is in 2007 overgestapt van de ongedeelde opleiding naar de BaMa-structuur. Zij heeft de vakken Europees recht en Personen- en familierecht 1 binnen de ongedeelde opleiding behaald. Zij heeft verzocht deze vakken met de daarvoor behaalde cijfers op te nemen op haar cijferlijst van de masteropleiding Rechtsgeleerdheid, zoals opgenomen in haar studiepad.

2.3 Verweerder heeft aan de handhaving van de afwijzing van het verzoek het volgende ten grondslag gelegd. Voormelde vakken kunnen niet op de cijferlijst worden opgenomen, omdat in de Onderwijs- en examenregeling van de Open Universiteit (hierna: de OER) staat welke vakken tot de masteropleiding behoren en voormelde vakken niet hiertoe behoren. De vakken zijn op het studiepad van appellante dan ook vermeld als definitief niet opgenomen. De vakken kunnen evenmin worden opgenomen op grond van de door appellante aangehaalde uitvoeringsregeling, onder B, van de OER 2007.

2.4 Appellante betoogt dat verweerder ten onrechte tot zijn oordeel is gekomen. Zij voert daartoe het volgende aan. Voor de vakken Europees recht en Personen- en familierecht 1 heeft zij een 8 respectievelijk 7 behaald. Zij wil de vakken met bijbehorende cijfers toevoegen aan haar cijferlijst of opnemen in de plaats van twee vakken die met een 6 zijn afgesloten. Verweerder gaat er volgens haar aan voorbij dat niet de OER tot uitgangspunt moet worden genomen, maar haar individuele studiepad, dat door de commissie voor de examens van de Open Universiteit is ondertekend, en dat de basis vormde voor haar gedwongen overstap naar de BaMa-structuur. Op het studiepad staan onder de einddoctoraal Nederlands Recht gebonden keuzevakken met een certificaat afgelegde vakken Europees recht en Personen- en familierecht 1. Zij mag er dus vanuit gaan dat de vakken einddoctoraal vakken Nederlands recht zijn. Verder heeft een onderwijsdeskundige van de Open Universiteit haar die keuzemogelijkheid geboden. Zij kan de vakken dus inbrengen op grond van haar studiepad. Ook wijst zij erop dat in de uitvoeringsregeling, onder B, van de OER 2007 is bepaald dat ten aanzien van de in de OER 2007-2008 opgenomen cursussen die een revisie van een oudere versie zijn, geldt dat deze oude versie in plaats van de gereviseerde cursussen ingebracht kunnen worden en dat deze regeling van toepassing is als geen specifieke regeling is opgenomen. Volgens appellante kan het vak Personen- en familierecht 1 ook op grond van deze regeling op haar cijferlijst worden opgenomen. Het vak Europees recht is weliswaar niet in deze regeling genoemd, maar in haar studiepad werd oorspronkelijk ook het vak Grondrechten opgenomen, terwijl dit vak ook niet in de regeling is genoemd en het ook geen mastervak is. Verder is haar studiepad al eerder aangepast. Zo zijn vakken die definitief niet zijn ondergebracht in de masteropleiding toch opgenomen op haar getuigschrift van de masteropleiding, zoals de vakken Faillissementsrecht, Criminologie en Internationaal strafrecht in Europa.

2.4.1 In zijn verweerschrift van 28 september 2015 en ter zitting van het College heeft verweerder zijn beslissing van 1 juli 2015 als volgt nader toegelicht. Studenten die studeerden

binnen de ongedeelde opleiding en minimaal 180 studiepunten hadden, kregen de gelegenheid drempelloos over te stappen naar de masteropleiding. Om studiepuntenverlies te voorkomen, konden de studiepunten boven de 180 studiepunten worden ingebracht in de masteropleiding. Dat deze vakken met bijbehorende studiepunten zijn ingebracht, betekent niet dat deze ook automatisch tot de masteropleiding behoren. De toenmalige structuur van begin- en einddoctoraal is immers niet gelijk aan de huidige BaMa-structuur. De masteropleiding behelst, anders dan het voormalige einddoctoraal, alleen het laatste jaar van de opleiding. Op het ondertekende studiepad van appellante is te zien welke vakken destijds in de masteropleiding zijn ingebracht. Ook is hierop te zien dat de vakken Europees recht en Personen- en familierecht 1 niet in de masteropleiding zijn opgenomen. Deze vakken zijn immers onder het kopje "Definitief niet ondergebracht" opgenomen. Appellante heeft het vak Personen- en familierecht 1 destijds mogen inbrengen in het einddoctoraal van de ongedeelde opleiding op grond van een uitvoeringsregeling voor de ongedeelde opleiding. Dit betekent niet dat het resultaat ook in de masteropleiding mag worden ingebracht. De vakken Faillissementsrecht, Criminologie en Internationaal strafrecht in Europa konden wel in de masteropleiding worden ingebracht.

In hetgeen appellante heeft aangevoerd, ziet het College geen aanwijzingen die aanleiding geven voor het oordeel dat dit standpunt van verweerder onjuist is.

Het betoog faalt.

2.5 Het beroep is ongegrond.

2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/178
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	7 september 2015
Partijen	:	Appellante en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	1 mei-datum aanmelding aanmelddatum inschrijven studiekeuzeactiviteit studiekeuzeadvies voorlichting
Artikelen	:	WHW artikel 7.31a, lid 1 artikel 7.31a, lid 1 artikel 7.31b, lid 1 artikel 7.31d, lid 1 Studentenstatuut, hoofdstuk 3, Studiekeuzecheck en studiekeuzeadvies
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Appellante betoogt dat zij zich als gevolg van ziekte niet tijdig heeft kunnen aanmelden. Appellante is gedurende een periode van ongeveer zes weken, van begin maart tot half april, niet op de onderwijsinstelling geweest en zij heeft daardoor verschillende voorlichtingsbijeenkomsten gemist waarin op de aanmeldregels is gewezen. 2.4.1. Het betoog slaagt niet. Het College stelt voorop dat de wettelijke regeling op de voorgeschreven wijze bekend is gemaakt. Appellante moet daarom geacht worden op de hoogte zijn van de wijze waarop de aanmelding moet geschieden. De informatie die verweerder daarover op zijn website heeft opgenomen is duidelijk. Het is de verantwoordelijkheid van appellante om van de toepassing zijnde regels kennis te nemen en deze regels na te leven. Eventuele onbekendheid met de regels komt voor haar risico. Uit de door appellante overgelegde gegevens volgt niet dat haar niet zou kunnen worden verweten dat zij zich niet tijdig heeft aangemeld. Gesteld dat haar ziekte haar zou hebben belet de aanmelding in die periode te realiseren, dan had zij onmiddellijk daarna, tussen half april en 1 mei 2015, actie kunnen ondernemen om (tijdige) aanmelding voor de opleiding te realiseren. Ook had appellante tijdens haar ziekte kunnen voorzien in het regelen van waarneming van haar belangen door een ander. De gevolgen van de keuze van appellante om een en ander niet te doen en te handelen zoals zij deed, mocht verweerder voor haar rekening laten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Op 8 juni 2015 heeft appellante aan verweerder verzocht haar in te schrijven voor het studiejaar 2015-2016 voor de bacheloropleiding Pedagogiek.

Bij beslissing van 9 juni 2015 heeft het verweerder het verzoek van afgewezen.

Bij beslissing van 7 juli 2015 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief van 6 augustus 2015 bij het College beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 28 augustus 2015, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.L Koppenol, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.31a, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), meldt degene die zich als student wil inschrijven voor een bepaalde propedeutische fase van een bacheloropleiding aan een bepaalde instelling of, indien die fase niet is ingesteld, de eerste periode in een bacheloropleiding met een studielast van 60 studiepunten, uiterlijk op 1 mei voorafgaand aan het desbetreffende studiejaar zich aan bij Onze minister, met inachtneming van artikel 7.31d en overeenkomstig bij ministeriële regeling vast te stellen regels van procedurele aard.

Ingevolge artikel 7.31d, eerste lid, kan het instellingsbestuur, indien de betrokkene niet heeft voldaan aan de verplichting, bedoeld in artikel 7.31a, eerste lid, en zich na 1 mei voor een bacheloropleiding aanmeldt, besluiten dat:
a. hij de betrokkene de inschrijving voor de desbetreffende bacheloropleiding weigert, of
b. de betrokkene verplicht is deel te nemen aan de studiekeuzeactiviteiten, bedoeld in artikel 7.31b, eerste lid.

In hoofdstuk 3 (Studiekeuzecheck en studiekeuzeadvies) van het studentenstatuut van de Hogeschool van Amsterdam is deze wettelijke regeling nader uitgewerkt.

2.2. Bij de Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs (Stb. 2013, 298) is de paragraaf "Aanmelding, studiekeuzeactiviteiten en studiekeuzeadvies" in de WHW ingevoegd. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van die paragraaf volgt dat de wetgever met deze paragraaf heeft beoogd een wettelijke basis te geven voor het studiekeuzeadvies voor bacheloropleidingen. De aanmelddatum van uiterlijk 1 mei zorgt er volgens de wetgever voor dat de studenten op tijd een bewuste keuze maken. Bovendien kan het proces van studiekeuzeactiviteiten praktisch worden vorm gegeven, omdat de instelling voldoende tijd heeft om studiekeuzeactiviteiten te organiseren.

2.3. Niet in geschil is dat artikel 7.31a, eerste lid, van de WHW op appellante van toepassing is en dat zij zich, nu haar verzoek dateert van 8 juni 2015, niet tijdig heeft aangemeld voor de bacheloropleiding Pedagogiek.

2.4. Appellante betoogt dat zij zich als gevolg van ziekte niet tijdig heeft kunnen aanmelden. Appellante is gedurende een periode van ongeveer zes weken, van begin maart tot half april, niet op de onderwijsinstelling geweest en zij heeft daardoor verschillende voorlichtingsbijeenkomsten gemist waarin op de aanmeldregels is gewezen.

2.4.1. Het betoog slaagt niet. Het College stelt voorop dat de wettelijke regeling op de voorgeschreven wijze bekend is gemaakt. Appellante moet daarom geacht worden op de hoogte zijn van de wijze waarop de aanmelding moet geschieden. De informatie die verweerder daarover op zijn website heeft opgenomen is duidelijk. Het is de verantwoordelijkheid van appellante om van de toepassing zijnde regels kennis te nemen en deze regels na te leven. Eventuele onbekendheid met de regels komt voor haar risico. Uit de door appellante overgelegde gegevens volgt niet dat haar niet zou kunnen worden verweten dat zij zich niet tijdig heeft aangemeld. Gesteld dat haar ziekte haar zou hebben belet de aanmelding in die periode te realiseren, dan had zij onmiddellijk daarna, tussen half april en 1 mei 2015, actie kunnen ondernemen om (tijdige) aanmelding voor de opleiding te realiseren. Ook had appellante tijdens haar ziekte kunnen voorzien in het regelen van waarneming van haar belangen door een ander. De gevolgen van de keuze van appellante om een en ander niet te doen en te handelen zoals zij deed, mocht verweerder voor haar rekening laten.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College,

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/181
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Kleijn en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	14 december 2015
Partijen	:	Appellante en Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden	:	belangenafweging familieomstandigheden financiële ondersteuning studiefinanciering studievertraging termijnoverschrijding verschoonbaar zaakwaarnemer ziekte
Artikelen	:	Regeling Financiële Ondersteuning Studenten Vrije Universiteit Amsterdam: artikel 5
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1 Niet in geschil is dat de aanvraag ruim elf maanden buiten de in artikel 5, eerste lid, deel I, van de FOS-regeling genoemde termijn is ingediend. Deze termijn¬overschrijding is fors. Hoewel het College uit de dossierstukken en het verhandelde ter zitting afleidt dat appellante vanaf het studiejaar 2009-2010 psychische problemen heeft, is niet aannemelijk geworden dat zij als gevolg van die problemen niet tijdig de aanvraag om uitbetaling van financiële ondersteuning kon indienen. Appellante heeft dit niet met stukken gestaafd en verder heeft zij in de van belang zijnde periode van september 2013 tot maart 2014 wel tijdig andere formele zaken met betrekking tot haar studie geregeld. Zo heeft zij zich ingeschreven voor tentamens en voor het nieuwe studiejaar. Los hiervan, wist appellante dat zij psychische problemen had en is zij in voormelde toekenningsbeslissingen ook steeds op de einddatum voor het indienen van een aanvraag om uitbetaling gewezen. Gelet hierop had het op haar weg gelegen eventueel een derde als zaak-waarnemer in te schakelen die erop kon toezien dat tijdig een aanvraag om uitbetaling zou worden ingediend. Appellante heeft dit nagelaten en niet gebleken is dat zij dit door haar psychische problemen niet kon regelen. Voorts heeft appellante pas laat in de procedure, namelijk eerst in beroep bij het College, naar voren gebracht dat haar psychische problemen de reden vormden voor de te late indiening van de aanvraag. Niet aannemelijk is geworden dat appellante dit door haar psychische gesteldheid niet eerder naar voren had kunnen brengen. Het College komt tot de conclusie dat verweerder mocht oordelen dat de termijnoverschrijding niet verschoonbaar is. Tot een nadere belangenafweging, zoals appellante ter zitting van het College heeft betoogd, kan verweerder rechtens niet worden gedwongen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam (hierna: de VU), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 6 maart 2015 heeft de directeur Student- en Onderwijszaken namens verweerder een aanvraag van appellante voor het uitbetalen van financiële ondersteuning, afgewezen.

Bij beslissing van 2 juli 2015 heeft verweerder het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 3 december 2015, waar appellante, bijgestaan door mr. L. van Wassenberg, advocaat te Amstelveen, vergezeld door haar juridisch medewerker, mr. M.T. Eckhert, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, werkzaam bij de VU, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 5, eerste lid, deel I, van de Regeling Financiële Ondersteuning Studenten VU (hierna: de FOS-regeling) wordt een aanvraag voor het uitbetalen van de financiële ondersteuning aansluitend na afloop van de prestatiebeurs, maar voor 1 maart van het daaropvolgende studiejaar, ingediend.

2.2 Appellante volgt sinds het studiejaar 2009-2010 de opleiding Econometrie & Operationele Research aan de VU. Verweerder heeft vastgesteld dat zij door ziekte en familieomstandigheden in de studiejaren 2009-2010, 2010-2011 en 2011-2012 in totaal 23 maanden studievertraging heeft opgelopen, en heeft appellante bij beslissingen van 12 juli 2011, 6 juni 2012 en 22 mei 2013 financiële ondersteuning op grond van de FOS-regeling toegekend.

2.3 Bij beslissing van 2 juli 2015 heeft verweerder de afwijzing van de aanvraag van appellante van 27 februari 2015 om uitbetaling van deze financiële ondersteuning, gehandhaafd. Hij heeft zich op het standpunt gesteld dat de aanvraag te laat is ingediend, nu het recht van appellante op studiefinanciering is geëindigd op 1 september 2013, zodat de aanvraag, gelet op het bepaalde in artikel 5, eerste lid, deel I, van de FOS-regeling, voor 1 maart 2014 moest worden ingediend. De reden die appellante in de bezwaarprocedure voor de te late indiening heeft gegeven, te weten dat het haar was ontschoten tijdig een aanvraag in te dienen, vormt volgens verweerder geen rechtvaardiging voor de termijnoverschrijding.

2.4 Appellante betoogt dat verweerder de aanvraag ten onrechte heeft afgewezen. Zij betwist niet dat de aanvraag voor 1 maart 2014 moest worden ingediend en derhalve te laat is ingediend. Volgens haar is de termijnoverschrijding verschoonbaar. Zij voert aan dat zij ten tijde van belang psychische en lichamelijke problemen had. Zij had een slaap- en angststoornis en miste sociale contacten. Haar prioriteiten lagen bij het psychisch gezond en stabiel worden. Om die reden stond zij er niet bij stil dat de aanvraag moest worden ingediend. De problemen waarmee zij te kampen had, speelden ook in de studiejaren 2009-2010 tot en met 2013-2014. Verweerder heeft de problemen ook erkend, nu hij zelf in voormelde toekenningsbeslissingen heeft vastgesteld dat zij als gevolg van deze problemen 23 maanden studievertraging heeft opgelopen. In de studiejaren 2012-2013 en 2013-2014 speelden de problemen ook, maar schaamde zij zich om opnieuw aanvragen om financiële ondersteuning in te dienen. In de bezwaarprocedure heeft zij niet naar voren gebracht dat de psychische problemen ten grondslag lagen aan de te late indiening van de aanvraag, omdat zij in die procedure geen juridische bijstand had en het moeilijk vond over haar problemen te verklaren. Los van het betoog over de verschoonbaarheid van de termijnoverschrijding, heeft verweerder volgens haar ten onrechte geen belangenafweging gemaakt. Onvoldoende rekening is gehouden met haar belang dat indien de financiële ondersteuning niet wordt uitbetaald, zij in de financiële problemen komt en haar studie zal moeten staken, hetgeen zijn weerslag zal hebben op haar gezondheid, aldus appellante.

2.4.1 Niet in geschil is dat de aanvraag ruim elf maanden buiten de in artikel 5, eerste lid, deel I, van de FOS-regeling genoemde termijn is ingediend. Deze termijnoverschrijding is fors. Hoewel het College uit de dossierstukken en het verhandelde ter zitting afleidt dat appellante vanaf het studiejaar 2009-2010 psychische problemen heeft, is niet aannemelijk geworden dat zij als gevolg van die problemen niet tijdig de aanvraag om uitbetaling van financiële ondersteuning kon indienen. Appellante heeft dit niet met stukken gestaafd en verder heeft zij in de van belang zijnde periode van september 2013 tot maart 2014 wel tijdig andere formele zaken met betrekking tot haar studie geregeld. Zo heeft zij zich ingeschreven voor tentamens en voor het nieuwe studiejaar. Los hiervan, wist appellante dat zij psychische problemen had en is zij in voormelde toekenningsbeslissingen ook steeds op de einddatum voor het indienen van een aanvraag om uitbetaling gewezen. Gelet hierop had het op haar weg gelegen eventueel een derde als zaakwaarnemer in te schakelen die erop kon toezien dat tijdig een aanvraag om uitbetaling zou worden ingediend. Appellante heeft dit nagelaten en niet gebleken is dat zij dit door haar psychische problemen niet kon regelen. Voorts heeft appellante pas laat in de procedure, namelijk

eerst in beroep bij het College, naar voren gebracht dat haar psychische problemen de reden vormden voor de te late indiening van de aanvraag. Niet aannemelijk is geworden dat appellante dit door haar psychische gesteldheid niet eerder naar voren had kunnen brengen.

Het College komt tot de conclusie dat verweerder mocht oordelen dat de termijnoverschrijding niet verschoonbaar is. Tot een nadere belangenafweging, zoals appellante ter zitting van het College heeft betoogd, kan verweerder rechtens niet worden gedwongen.

2.5 Het beroep is ongegrond.

2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/182
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	19 november 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	bewaartermijn cijfer informeren onderzoek onzorgvuldig rechtsbeginsel rechtsmiddelenclausule registratie3 SIS Student-informatie-systeem verklaringen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.11 WHW: artikel 7.12c WHW: artikel 7.61 Awb: artikel 3:45 Awb: artikel 8:72 OER: artikel 5.11 OER: artikel 5.14
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6. Het College is van oordeel dat indien een beoordeling enige maanden nadat die beoordeling in SIS geregistreerd had moeten worden wordt ingevoerd, een examinator dan wel de examencommissie de betrokken student rechtstreeks schriftelijk moet informeren over die registratie, zo nodig vergezeld van een motivering. In zo'n geval mag niet worden volstaan met toepassing van artikel 5.11, derde lid van de OER. Dit geldt ook indien de registratie van een cijfer in SIS wordt gewijzigd. Het College is dan ook van oordeel dat, nu appellante niet rechtstreeks is geïnformeerd, in dit geval niet mag worden tegengeworpen dat zij tegen de in SIS opgenomen registratie van het cijfer 1,0 per 1 september 2012 dan wel 29 oktober 2012 geen beroep heeft ingesteld. Daarbij laat het College in het midden of bij toepassing van artikel 5.11, derde lid van de OER wel de verplichting om de betrokken student te wijzen op de mogelijkheid van beroep bij het College van Beroep voor de Examens, derhalve een adequate rechtsmiddelenclausule zoals artikel 3:45 van de Awb voorschrijft, welke verplichting als algemeen rechtsbeginsel ook voor examinatoren en examencommissies van een bijzondere instelling geldt, wordt nageleefd. Verweerder is er derhalve ten onrechte van uitgegaan dat van het in SIS geregistreerde cijfer 1,0 moet worden uitgegaan en dat de bewaartermijn van tentamens appellante kan worden tegengeworpen. 2.7 Het College overweegt voorts het volgende. Naar het oordeel van het College had de examencommissie in hetgeen appellante naar voren heeft gebracht aanleiding moeten zien nader onderzoek te doen naar het door appellante behaalde resultaat voor de Opdracht Psychopathologie. Dat dit niet is gebeurd klemt te meer omdat de presentatie waarvoor het cijfer 1,0 is geregistreerd slechts voor een zeer gering deel het eindcijfer voor het desbetreffende vak bepaalt, appellante al met een cijfer dat een fractie hoger ligt geholpen zou zijn en verweerder heeft erkend dat het cijfer 1,0 uitzonderlijk, zo niet uitgesloten is, als ervan zou worden uitgegaan dat appellante de presentatie wel heeft verricht. Verweerder heeft ter zitting verklaard in navolging op hetgeen de examencommissie in de procedure bij verweerder te kennen heeft gegeven, ervan uit te kunnen gaan dat appellante de presentatie heeft bijgewoond. Bovendien heeft appellante ter zake enkele op voorhand niet ongeloofwaardige verklaringen overgelegd. Dat geen nader

onderzoek is gedaan, ook niet door verweerder, klemt te meer nu de betrokken docente eenvoudig had kunnen worden benaderd. Appellante heeft ter zitting verklaard dat de docente ook thans, zij het als invalkracht – aan de instelling werkzaam is. Anders dan verweerder meent, lijkt bepaald niet op voorhand onwaarschijnlijk dat deze docente zich zal kunnen herinneren of, en als dat het geval is waarom, zij appellante en haar tweelingzus een 1,0 heeft gegeven, ondanks hun (gestelde) aanwezigheid bij de presentatie, zeker nu dat resultaat (sterk) afweek van dat van de andere studenten met wie de presentatie werd verzorgd. In ieder geval had dat standpunt van verweerder, en overigens ook van de examencommissie, niet het benaderen van die docente om nader te verklaren mogen uitsluiten. Verweerder had de docente, gelet op hetgeen appellante in haar beroep bij verweerder heeft aangevoerd, als getuige kunnen oproepen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

2. Procesverloop

Bij beslissing per e-mail van 22 april 2015 heeft de examencommissie voor de opleiding Verpleegkunde binnen het Domein Gezondheid van de Hogeschool van Amsterdam aan appellante onder meer meegedeeld dat voor de opdracht Psychopathologie in het SIS voor appellante het cijfer 1,0 is geregistreerd en dat het verzoek van appellante om voor die opdracht het cijfer 6,5 te registreren, is afgewezen.

Bij brief van 14 mei 2015 heeft appellante tegen deze beslissing administratief beroep ingesteld bij verweerder.

Bij beslissing van 22 juli 2015 heeft verweerder het beroep tegen de beslissing van 22 april 2015 ongegrond verklaard.

Bij brief van 11 augustus 2015 is namens appellante tegen deze beslissing bij het College beroep ingesteld.

Op 7 oktober 2015 is een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep behandeld op 6 november 2015. Appellante is verschenen, bijgestaan door mr. H.P. Vos, advocaat te Amsterdam. Verweerder werd vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, ambtelijk secretaris van verweerder.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.11 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) wordt ten bewijze dat een tentamen met goed gevolg is afgelegd door de examinator of examinatoren een daarop betrekking hebbend bewijsstuk uitgereikt.
Ingevolge artikel 7.12c, eerste lid, van de WHW wijst de examencommissie voor het afnemen van tentamens en voor het vaststellen van de resultaten daarvan examinatoren aan.

2.2. Ingevolge artikel 5.11, tweede lid, van de Onderwijs en Examenregeling van de door appellante gevolgde opleiding (hierna: de OER) is – behoudens bijzondere omstandigheden – de beoordeling die een student heeft behaald beschikbaar binnen vijftien werkdagen na de toetsdatum.
Ingevolge het derde lid van dit artikel ontvangt de student niet een schriftelijk bewijsstuk van de behaalde beoordeling, maar kan hij of zij deze inzien in SIS.

Ingevolge de bij artikel 5.14 van de OER gevoegde selectielijst bedraagt de bewaartermijn van tentamens twee jaar na het bekendmaken van het betrokken cijfer.

2.3. Appellante betoogt dat de examencommissie ten onrechte haar verzoek om het geregistreerde cijfer te wijzigen heeft afgewezen. Zij heeft in 2012 ter afsluiting van het vak een presentatie gegeven samen met drie andere studenten. Het toen aan haar en de drie andere medestudenten door de docente onmiddellijk na de presentatie toegekende cijfer 6.0 is nog ten overstaan van haar klas door die docente gewijzigd in 6,5. In het SIS is voor haar en een andere student het toegekende cijfer evenwel niet geregistreerd, maar sinds 1 september 2012, dan wel 29 oktober 2012, staat daar voor haar het cijfer 1,0. Voor twee andere studenten met wie zij de presentatie heeft gegeven, is het cijfer 6,5 respectievelijk 7,0 op 19 januari 2012, respectievelijk 22 januari 2012 in het SIS geregistreerd. Appellante heeft ter ondersteuning van haar standpunt verklaringen van die studenten overgelegd.

2.4. Verweerder heeft in de bestreden beslissing, nader toegelicht in het verweerschrift, op het standpunt gesteld dat het cijfer dat op 29 oktober 2012 destijds in SIS is ingevoerd, door appellante niet is aangevochten, zodat van de juistheid daarvan moet worden uitgegaan. Nu bewijsstukken niet langer behoeven te worden bewaard dan twee jaar kan niet meer worden nagegaan of voor het werk van appellante een onjuist cijfer is geregistreerd. Niet wordt betwist dat appellante zal hebben deelgenomen aan de presentatie, maar navraag bij de docente die het werk destijds heeft beoordeeld is volgens verweerder niet opportuun, omdat het de vraag is of deze docente zich na twee jaar nog kan herinneren welk cijfer appellante destijds heeft behaald.

2.5. Verweerder en de examencommissie gaan er van uit dat het cijfer 1,0 op 29 oktober2012 in SIS is geregistreerd. Het College merkt op dat in het dossier ook een cijferlijst voorkomt waarin als registratiedatum 1 september 2012 is aangegeven. Het College merkt voorts op dat nu de presentatie in januari 2012 heeft plaatsgevonden en toen ook de beoordelingen door de docente mondeling zijn kenbaar gemaakt , beide registratiedata in strijd zijn met artikel 5.11, tweede lid van de OER. Geen opheldering is gekregen waarom op die data die beoordelingen zijn geregistreerd. Beide data zijn gelegen na beëindiging van het dienstverband met de desbetreffende docente. In het dossier bevindt zich ook een email van appellante aan de docente van 3 juli 2012 waarin zij de docente bericht dat de in SIS voor haar geregistreerde cijfers voor Psychopathologie 1 en 2 niet kloppen, omdat ze voor beide vakken een voldoende had. Zij heeft de docente verzocht daar even naar te kijken. Deze e-mail wijst op een registratie gelegen vóór 3 juli 2012. Volgens appellante heeft zij op die e-mail nooit een reactie gekregen.

2.6. Het College is van oordeel dat indien een beoordeling enige maanden nadat die beoordeling in SIS geregistreerd had moeten worden wordt ingevoerd, een examinator dan wel de examencommissie de betrokken student rechtstreeks schriftelijk moet informeren over die registratie, zo nodig vergezeld van een motivering. In zo'n geval mag niet worden volstaan met toepassing van artikel 5.11, derde lid van de OER. Dit geldt ook indien de registratie van een cijfer in SIS wordt gewijzigd.

Het College is dan ook van oordeel dat, nu appellante niet rechtstreeks is geïnformeerd, in dit geval niet mag worden tegengeworpen dat zij tegen de in SIS opgenomen registratie van het cijfer 1,0 per 1 september 2012 dan wel 29 oktober 2012 geen beroep heeft ingesteld. Daarbij laat het College in het midden of bij toepassing van artikel 5.11, derde lid van de OER wel de verplichting om de betrokken student te wijzen op de mogelijkheid van beroep bij het College van Beroep voor de Examens, derhalve een adequate rechtsmiddelenclausule zoals artikel 3:45 van de Awb voorschrijft, welke verplichting als algemeen rechtsbeginsel ook voor examinatoren en examencommissies van een bijzondere instelling geldt, wordt nageleefd.

Verweerder is er derhalve ten onrechte van uitgegaan dat van het in SIS geregistreerde cijfer 1,0 moet worden uitgegaan en dat de bewaartermijn van tentamens appellante kan worden tegengeworpen.

2.7 Het College overweegt voorts het volgende. Naar het oordeel van het College had de examencommissie in hetgeen appellante naar voren heeft gebracht aanleiding moeten zien nader onderzoek te doen naar het door appellante behaalde resultaat voor de Opdracht Psychopathologie. Dat dit niet is gebeurd klemt te meer omdat de presentatie waarvoor het cijfer 1,0 is geregistreerd slechts voor een zeer gering deel het eindcijfer voor het desbetreffende vak bepaalt, appellante al met een cijfer dat een fractie hoger ligt geholpen zou zijn en verweerder heeft erkend dat het cijfer 1,0 uitzonderlijk, zo niet uitgesloten is, als ervan zou worden uitgegaan dat appellante de presentatie wel heeft verricht. Verweerder heeft ter zitting verklaard in navolging op hetgeen de examencommissie in de procedure bij verweerder te kennen heeft gegeven, ervan uit te kunnen gaan dat appellante de presentatie heeft bijgewoond. Bovendien heeft appellante ter zake enkele op voorhand niet ongeloofwaardige verklaringen overgelegd. Dat geen nader onderzoek is gedaan,

ook niet door verweerder, klemt te meer nu de betrokken docente eenvoudig had kunnen worden benaderd. Appellante heeft ter zitting verklaard dat de docente ook thans, zij het als invalkracht – aan de instelling werkzaam is. Anders dan verweerder meent, lijkt bepaald niet op voorhand onwaarschijnlijk dat deze docente zich zal kunnen herinneren of, en als dat het geval is waarom, zij appellante en haar tweelingzus een 1,0 heeft gegeven, ondanks hun (gestelde) aanwezigheid bij de presentatie, zeker nu dat resultaat (sterk) afweek van dat van de andere studenten met wie de presentatie werd verzorgd. In ieder geval had dat standpunt van verweerder, en overigens ook van de examencommissie, niet het benaderen van die docente om nader te verklaren mogen uitsluiten. Verweerder had de docente, gelet op hetgeen appellante in haar beroep bij verweerder heeft aangevoerd, als getuige kunnen oproepen.

2.8. Het beroep is gegrond. De beslissing van 22 juli 2015 kan vanwege de hiervoor geconstateerde onzorgvuldigheden niet in stand blijven, zodat deze moet worden vernietigd. Het College is van oordeel dat het de zaak zelf kan afdoen met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb. Verweerder had het administratief beroep van appellante gegrond moeten verklaren nu aan de beslissing van 22 april 2015 dezelfde onzorgvuldigheden kleven.

Derhalve moet de beslissing van 22 april 2015 worden vernietigd. Aangezien verweerder, en derhalve ook het College, ingevolge artikel 7.61, vijfde lid, tweede volzin, van de WHW, niet voor de vernietigde beslissing van de examencommissie zelf een nieuwe beslissing mag nemen zal de examencommissie opnieuw op het verzoek van appellante moeten beslissen en wel met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen.

2.9. Verweerder wordt op na te melden wijze veroordeeld in de proceskosten van appellante.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam van 22 juli 2015;
III. vernietigt de beslissing van de examencommissie voor de opleiding Verpleegkunde binnen het Domein Gezondheid van de Hogeschool van Amsterdam van 22 april 2015;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de beslissing van 22 juli 2015;
V. veroordeelt verweerder in de kosten van appellante tot een bedrag van 980,00 (zegge: negenhonderdtachtig euro);
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam het door appellante betaalde griffierecht van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) aan haar vergoedt.

Zaaknummer	:	2015/183
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Olivier en Streefkerk
Datum uitspraak	:	28 december 2015
Partijen	:	Appellante en De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	beoordelingskader bindend negatief studieadvies BNSA faculteitsdirecteur Geschillenadviescommissie handelwijze herinschrijving niveau propedeuse rechtsregel schrijfvaardigheid studieadvies taaltoets
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 7.8
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Appellante betoogt dat haar taalniveau voldoende is, omdat zij bij Hogeschool Inholland haar propedeuse voor de opleiding Bedrijfseconomie heeft behaald en daar voor de taaltoets is geslaagd. Beide taaltoetsen hebben volgens haar niveau B2. Volgens haar moeten de bij Hogeschool Inholland behaalde resultaten evenveel waard zijn als de bij De Haagse Hogeschool behaalde resultaten en hoeven studenten die aan Hogeschool Inholland hun propedeuse hebben behaald bij De Haagse Hogeschool niet opnieuw een taaltoets af te leggen. Voorts heeft zij al veel tweede- en derdejaarsvakken gehaald en verschilt het afleggen van een taaltoets van het schrijven van de scriptie. Verweerder verlangt voorts ten onrechte van haar een taalbeheersing op niveau C1, aangezien de taaltoets niveau B2 heeft, aldus appellante. 2.4.1. Verweerder heeft zich, onder verwijzing naar voormeld advies, gemotiveerd op het standpunt gesteld dat de taaltoetsen van Hogeschool Inholland en De Haagse Hogeschool op het gebied van de schrijfvaardigheid verschillen. Naar het oordeel van het College kan hieruit worden afgeleid dat de toets van De Haagse Hogeschool in zoverre zwaarder is dan die van Hogeschool Inholland. In zijn verweerschrift in hoger beroep heeft verweerder voorts te kennen gegeven dat studenten van De Haagse Hogeschool die aan Hogeschool Inholland hun propedeuse hebben behaald binnen de daarvoor geldende termijnen de taaltoets moeten halen. Het College heeft, mede gezien de bevestiging van deze informatie ter zitting van het College door verweerder, geen reden om eraan te twijfelen dat verweerder aldus de handelwijze van De Haagse Hogeschool juist weergeeft. Er is geen rechtsregel die zich tegen deze handelwijze verzet, ook al hebben beide taaltoetsen niveau B2. Verweerder heeft zich voorts, gelet op het in artikel 7.8b, vijfde lid, van de WHW, voor de beoordeling van een verzoek om herinschrijving na een BNSA neergelegde beoordelingskader, op het standpunt mogen stellen dat het onwaarschijnlijk is dat appellante het voor afronding van de opleiding vereiste hogere taalniveau zal halen. Zij heeft immers negen keer onsuccesvol aan de taaltoets deelgenomen. Voor de afronding van de studie, bijvoorbeeld bij het schrijven van de scriptie, is voorts een hoger taalniveau nodig dan die van de taaltoets. Op grond hiervan heeft verweerder de afwijzing van het verzoek mogen handhaven. Hierbij acht het College mede van belang dat appellante ter zitting van het College te kennen heeft gegeven dat haar beheersing van de Nederlandse taal een probleem zal blijven en dat zij niet opnieuw de taaltoets wil afleggen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Bestuur van De Haagse Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 juni 2015 heeft de opleidingsmanager Bedrijfseconomie appellante medegedeeld dat haar verzoek om herinschrijving voor de opleiding Bedrijfseconomie is afgewezen.

Bij beslissing van 29 juli 2015 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 november 2015, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.J.A.W. Franssen, werkzaam bij de hogeschool, zijn verschenen. Voorts zijn drs. J.G. Bot-Vos, opleidingsmanager Bedrijfseconomie, en J.J.M. van Casteren MSc, teamleider opleiding Bedrijfseconomie deeltijd, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Bij zijn beoordeling neemt het College als uitgangspunt dat verweerder aan appellante in november 2013 een bindend negatief studieadvies (BNSA) als bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) heeft gegeven, waarna appellante haar bedrijfseconomische opleiding aan De Haagse Hogeschool heeft verlaten en is gestart met een soortgelijke opleiding aan de Hogeschool Inholland. Aan de orde is thans of de bestreden beslissing, waarbij de afwijzing van haar verzoek om herinschrijving bij de opleiding van verweerder is gehandhaafd, in rechte stand kan houden.

2.2. Ingevolge artikel 7.8b, vijfde lid, van de WHW, kan de student van wie de inschrijving voor de desbetreffende opleiding aan de betrokken instelling is beëindigd niet opnieuw aan die instelling voor die opleiding worden ingeschreven, tenzij, voor zover thans van belang, de betrokkene op een later tijdstip verzoekt om te worden ingeschreven voor de desbetreffende opleiding en daarbij ten genoegen van het instellingsbestuur aannemelijk maakt dat hij die opleiding met vrucht zal kunnen volgen.

Ingevolge artikel 7.8, eerste lid, van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER), kan de student, indien aan hem een BNSA is uitgebracht en hij zich opnieuw voor de desbetreffende opleiding wil inschrijven, hiertoe een verzoek indienen bij de faculteitsdirecteur. Dit is mogelijk na afloop van het eerste studiejaar dat volgt op het studiejaar waarin hem een BNSA is uitgebracht.
Ingevolge het tweede lid kan de faculteitsdirecteur de student toestemming geven zich opnieuw voor deze opleiding in te schrijven, mits de student aannemelijk heeft gemaakt dat hij de opleiding met vrucht zal kunnen volgen. De beoordeling hiervan vindt plaats door de faculteitsdirecteur.

2.3. Verweerder heeft in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar een advies van de Geschillenadviescommissie van 24 juli 2015, de afwijzing van het verzoek om herinschrijving gehandhaafd omdat appellante de taaltoets Nederlands van de propedeuse niet heeft gehaald en het onwaarschijnlijk is dat zij het voor afronding van de opleiding, bijvoorbeeld het schrijven van een scriptie, vereiste hogere taalniveau zal halen.

2.4. Appellante betoogt dat haar taalniveau voldoende is, omdat zij bij Hogeschool Inholland haar propedeuse voor de opleiding Bedrijfseconomie heeft behaald en daar voor de taaltoets is geslaagd. Beide taaltoetsen hebben volgens haar niveau B2. Volgens haar moeten de bij Hogeschool Inholland behaalde resultaten evenveel waard zijn als de bij De Haagse Hogeschool

behaalde resultaten en hoeven studenten die aan Hogeschool Inholland hun propedeuse hebben behaald bij De Haagse Hogeschool niet opnieuw een taaltoets af te leggen. Voorts heeft zij al veel tweede- en derdejaarsvakken gehaald en verschilt het afleggen van een taaltoets van het schrijven van de scriptie. Verweerder verlangt voorts ten onrechte van haar een taalbeheersing op niveau C1, aangezien de taaltoets niveau B2 heeft, aldus appellante.

2.4.1. Verweerder heeft zich, onder verwijzing naar voormeld advies, gemotiveerd op het standpunt gesteld dat de taaltoetsen van Hogeschool Inholland en De Haagse Hogeschool op het gebied van de schrijfvaardigheid verschillen. Naar het oordeel van het College kan hieruit worden afgeleid dat de toets van De Haagse Hogeschool in zoverre zwaarder is dan die van Hogeschool Inholland. In zijn verweerschrift in hoger beroep heeft verweerder voorts te kennen gegeven dat studenten van De Haagse Hogeschool die aan Hogeschool Inholland hun propedeuse hebben behaald binnen de daarvoor geldende termijnen de taaltoets moeten halen. Het College heeft, mede gezien de bevestiging van deze informatie ter zitting van het College door verweerder, geen reden om eraan te twijfelen dat verweerder aldus de handelwijze van De Haagse Hogeschool juist weergeeft. Er is geen rechtsregel die zich tegen deze handelwijze verzet, ook al hebben beide taaltoetsen niveau B2. Verweerder heeft zich voorts, gelet op het in artikel 7.8b, vijfde lid, van de WHW, voor de beoordeling van een verzoek om herinschrijving na een BNSA neergelegde beoordelingskader, op het standpunt mogen stellen dat het onwaarschijnlijk is dat appellante het voor afronding van de opleiding vereiste hogere taalniveau zal halen. Zij heeft immers negen keer onsuccesvol aan de taaltoets deelgenomen. Voor de afronding van de studie, bijvoorbeeld bij het schrijven van de scriptie, is voorts een hoger taalniveau nodig dan die van de taaltoets. Op grond hiervan heeft verweerder de afwijzing van het verzoek mogen handhaven. Hierbij acht het College mede van belang dat appellante ter zitting van het College te kennen heeft gegeven dat haar beheersing van de Nederlandse taal een probleem zal blijven en dat zij niet opnieuw de taaltoets wil afleggen.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/188.5
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Troostwijk en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	5 november 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Universiteit van Tilburg
Trefwoorden	:	bijzondere omstandigheden extra kans herkansing tentamengelegenheden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.13 Regels en Richtlijnen: artikel15. Lid 2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Het College stelt vast dat wat door appellant naar voren is gebracht uitsluitend ziet op de indeling van de studie en de planning van de tentamens. Bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 15, tweede lid, van de Regels en Richtlijnen van de Examencommissie TiSEM die appellant betreffen en die er in zijn geval toe hebben geleid dat hij zonder een extra tentamenkans niet in staat was om het tentamen Grondslagen Europees en Internationaal Belastingrecht met een voldoende resultaat af te sluiten, zijn niet naar voren gebracht. Reeds daarom behoefde de Examencommissie geen aanleiding te zien een extra tentamenkans te verlenen. Voor zover appellant door het plannen van activiteiten die geen verband houden met zijn studie, op tijdstippen waarop voor studenten die voltijds zijn ingeschreven ook colleges kunnen en mogen worden gegeven, onvoldoende gelegenheid heeft gehad die colleges te volgen, is dat een omstandigheid die niet bijzonder is in de hiervoor bedoelde zin. Het is voor risico van appellant dat hij mogelijk als gevolg daarvan onvoldoende was voorbereid op het tentamen Grondslagen Europees en Internationaal Belastingrecht. Verweerder heeft de beslissing van 2 juni 2015 terecht in stand gelaten. Het betoog van appellant faalt

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Tilburg, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 2 juni 2015 heeft de examencommissie van de Tilburg School of Economics and Management geweigerd appellant een extra kans te geven voor het tentamen Grondslagen Europees en Internationaal Belastingrecht in de bacheloropleiding Fiscale Economie.

Bij beslissing van 3 augustus 2015 heeft verweerder het door appellant tegen deze beslissing ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Bij brief van 12 augustus 2015 heeft appellant tegen de beslissing van 3 augustus 2015 bij het College beroep ingesteld.

Op 26 augustus 2015 is een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep behandeld op 21 september 2015, waar appellant is verschenen. Verweerder is vertegenwoordigd door mr. R. van Leeuwaarde-Martens, secretaris van verweerder. Tevens waren aanwezig voor de opleiding mr. R.H.J. van Stokkom en dr. M. Quant.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgde, ten tijde hier van belang, de opleiding Fiscale Economie aan de Tilburg School of Economics and Management (TiSEM). Voor hem zijn de Onderwijs en Examenregeling van die opleiding, alsmede de daarop gebaseerde Regels en Richtlijnen, van toepassing.

2.2. Ingevolge artikel 7.13 van de Wet op het Hoger Onderwijs en Wetenschappelijk Onderzoek wordt voor elke opleiding of groep van opleidingen een onderwijs en examenregeling vastgesteld waarin – onder meer – het aantal tentamengelegenheden alsmede de momenten waarop de tentamens kunnen worden afgelegd, zijn opgenomen.

2.3. In artikel 15, tweede lid, aanhef en onder a, van de Regels en Richtlijnen van de Examencommissie TiSEM is bepaald dat de Examencommissie in geval van bijzondere omstandigheden na de beoordeling van de bijzondere omstandigheden door de opleidingscoördinator of studentendecaan kan besluiten tot een alternatief geroosterde (individuele) toets- en/of tentamengelegenheid ter vervanging van één van de in onderdeel a van het eerste lid bedoelde schriftelijke toetsen of tentamens dan wel als extra kans.

2.4. Het College stelt vast dat wat door appellant naar voren is gebracht uitsluitend ziet op de indeling van de studie en de planning van de tentamens. Bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 15, tweede lid, van de Regels en Richtlijnen van de Examencommissie TiSEM die appellant betreffen en die er in zijn geval toe hebben geleid dat hij zonder een extra tentamenkans niet in staat was om het tentamen Grondslagen Europees en Internationaal Belastingrecht met een voldoende resultaat af te sluiten, zijn niet naar voren gebracht. Reeds daarom behoefde de Examencommissie geen aanleiding te zien een extra tentamenkans te verlenen.

Voor zover appellant door het plannen van activiteiten die geen verband houden met zijn studie, op tijdstippen waarop voor studenten die voltijds zijn ingeschreven ook colleges kunnen en mogen worden gegeven, onvoldoende gelegenheid heeft gehad die colleges te volgen, is dat een omstandigheid die niet bijzonder is in de hiervoor bedoelde zin. Het is voor risico van appellant dat hij mogelijk als gevolg daarvan onvoldoende was voorbereid op het tentamen Grondslagen Europees en Internationaal Belastingrecht. Verweerder heeft de beslissing van 2 juni 2015 terecht in stand gelaten.

Het betoog van appellant faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/191.5
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	27 augustus 2015
Partijen	:	Verzoeker en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Bevestigen loting geschillenadviescommissie herinnering ingeloot inschrijving rekening en risico verzilveren voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, lid 2 Awb: artikel 8:81
Uitspraak	:	afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter biedt het aldus aangevoerde voorshands geen grond om aan te nemen dat de beslissing van 20 augustus 2015, zij het met verbetering van de motivering, geen stand zal kunnen houden. Daartoe wordt overwogen dat vaststaat dat verzoeker via Studielink een e-mail heeft ontvangen waarin vermeld staat dat hij is ingeloot voor de studie Toegepaste Psychologie. Voorts staat vast dat in die e-mail in duidelijke bewoordingen is vermeld dat verzoeker binnen twee weken de ingelote plaats dient te bevestigen door op de in de e-mail opgenomen link te drukken. Daarnaast valt die verplichting ook onmiskenbaar op te maken uit de website van DUO en de Hogeschool van Amsterdam. Van verzoeker had mogen worden verlangd en verwacht dat hij de van Studielink ontvangen mail volledig zou lezen. Gelet hierop dient het niet bevestigen van de inloting voor rekening en risico van verzoeker te blijven. Daarbij merkt de voorzieningenrechter nog op dat, aangenomen dat er kort voor het verstrijken van de termijn om te bevestigen een herinnering had moeten worden gezonden, het meer voor de hand ligt dat die herinnering door Studielink danwel Duo zou moeten worden gezonden. Vervolgens is het nog maar de vraag of het niet verzenden van die herinnering voor risico van verweerder is. Anders dan verzoeker stelt, ligt dit niet zonder meer voor de hand. Ter zitting heeft verweerder gesteld er thans nog niet vanuit te gaan dat geen herinnering is gezonden. De voorzieningenrechter wijst er voorts op dat Studielink kennelijk niet aan verzoeker heeft bericht dat hij de inloting niet heeft bevestigd. Voorts is thans evenmin duidelijk of verweerder ook over de inloting is ingelicht. Evenmin is duidelijk wanneer verweerder bericht heeft gekregen dat verzoeker zijn inloting niet heeft bevestigd. Dat moet in de bezwaarfase door verweerder nader worden onderzocht. Dat verzoeker wel berichten heeft ontvangen over betaling van het collegegeld en daarmee de verwachting had te zijn ingeschreven, doet daar niet aan af, nu dergelijke berichten daar los van staan en er niet aan kunnen afdoen dat verzoeker zijn inloting niet heeft bevestigd en reeds daarom een gerechtvaardigde verwachting niet hebben kunnen doen ontstaan. De voorzieningenrechter gaat er vanuit dat het bezwaar met voorrang door de geschillenadviescommissie en verweerder zal worden afgehandeld.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 augustus 2015 heeft verweerder de inschrijving van verzoeker voor de opleiding Toegepaste Psychologie voor het studiejaar 2015-2016 geannuleerd.

Bij brief van 20 augustus 2015 heeft verzoeker bezwaar daartegen gemaakt.

Bij brief van 20 augustus 2015 heeft verzoeker de voorzitter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Partijen hebben nadere stukken ingediend.

De voorzieningenrechter van het College heeft het verzoek ter zitting behandeld op 26 augustus 2015, waar verzoeker, bijgestaan door zijn moeder, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

2.2. Verweerder heeft blijkens de toelichting ter zitting aan de beslissing van 20 augustus 2015, anders dan daarin is overwogen, ten grondslag gelegd dat verzoeker van Studielink een e-mail heeft ontvangen waarin aan hem is medegedeeld dat hij is ingeloot voor de studie Toegepaste Psychologie. In deze e-mail staat vermeld dat hij binnen twee weken de ingelote plaats dient te bevestigen door op de daarin opgenomen link te drukken. Dit heeft verzoeker niet binnen twee weken gedaan, waarna verweerder, na bericht van Studielink dat de loting niet is 'verzilverd', de inschrijving heeft geannuleerd.

2.3. Verzoeker betoogt dat verweerder ten onrechte zijn inschrijving voor de studie Toegepaste Psychologie heeft geannuleerd. Hij voert daartoe aan dat hij via Studielink wel de e-mail over zijn inloting heeft ontvangen, maar hij door de euforie over dat bericht het bericht niet verder heeft gelezen en dus niet heeft gezien dat hij op de in de e-mail opgenomen link moest drukken om de inloting te bevestigen. Derhalve heeft hij de inloting niet bevestigd. Weliswaar had hij alerter moeten zijn door de e-mail helemaal door te lezen, maar van verweerder mocht worden verwacht dat, mede gelet op het belang van de inloting en de consequenties van het niet bevestigen ervan, hij tijdig een herinnering zou krijgen dat hij de inloting nog moest bevestigen, hetgeen niet is gebeurd. Verzoeker voert voorts aan dat hij geen enkele aanleiding had te denken dat hij niet zou zijn ingeschreven nu hij wel berichten heeft ontvangen over betaling van het collegegeld.

2.4. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter biedt het aldus aangevoerde voorshands geen grond om aan te nemen dat de beslissing van 20 augustus 2015, zij het met verbetering van de motivering, geen stand zal kunnen houden. Daartoe wordt overwogen dat vaststaat dat verzoeker via Studielink een e-mail heeft ontvangen waarin vermeld staat dat hij is ingeloot voor de studie Toegepaste Psychologie. Voorts staat vast dat in die e-mail in duidelijke bewoordingen is vermeld dat verzoeker binnen twee weken de ingelote plaats dient te bevestigen door op de in de e-mail opgenomen link te drukken. Daarnaast valt die verplichting ook onmiskenbaar op te maken uit de website van DUO en de Hogeschool van Amsterdam. Van verzoeker had mogen worden verlangd en verwacht dat hij de van Studielink ontvangen mail volledig zou lezen. Gelet hierop dient het niet bevestigen van de inloting voor rekening en risico van verzoeker te blijven. Daarbij merkt de voorzieningenrechter nog op dat, aangenomen dat er kort voor het verstrijken van de termijn om te bevestigen een herinnering had moeten worden gezonden, het meer voor de hand ligt dat die herinnering door Studielink danwel Duo zou moeten worden gezonden. Vervolgens is het nog maar de vraag of het niet verzenden van die herinnering voor risico van verweerder is. Anders dan verzoeker stelt, ligt dit niet zonder meer voor de hand. Ter zitting heeft verweerder gesteld er thans nog niet vanuit te gaan dat geen herinnering is gezonden. De voorzieningenrechter wijst er voorts op dat Studielink kennelijk niet aan verzoeker heeft bericht dat hij de inloting niet heeft bevestigd. Voorts is thans evenmin duidelijk of verweerder ook over de inloting is ingelicht. Evenmin is duidelijk wanneer verweerder bericht heeft gekregen dat verzoeker zijn inloting niet heeft bevestigd. Dat moet in de bezwaarfase door verweerder nader worden onderzocht. Dat verzoeker wel berichten heeft ontvangen over betaling van het collegegeld en daarmee de verwachting had te zijn ingeschreven, doet daar niet aan af, nu dergelijke berichten daar los van staan en er niet aan kunnen afdoen dat verzoeker zijn inloting niet heeft bevestigd en

reeds daarom een gerechtvaardigde verwachting niet hebben kunnen doen ontstaan. De voorzieningenrechter gaat er vanuit dat het bezwaar met voorrang door de geschillenadviescommissie en verweerder zal worden afgehandeld.

2.5. Gelet op het vorenstaande ziet de voorzieningenrechter aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Zaaknummer	:	2015/192.1
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	9 september 2015
Partijen	:	Appellant en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	bachelordiploma extra tentamenkans herkansen herkansingsmogelijkheid nominaal onverwijlde spoed voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, lid 2 Awb: artikel 8:81 OER: van de bacheloropleiding van de faculteit der rechtsgeleerdheid 2014-2015: artikel 3.3
Uitspraak	:	verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Het slagen van verzoekers betoog is afhankelijk van de vraag of zijn beroep wat betreft het tentamen Europees Recht II succesvol is. Mocht dit het geval zijn en het tentamen alsnog behaald blijken te zijn, dan kan – naar verweerder ter zitting heeft aangegeven - versneld alsnog een extra tentamenkans worden geboden voor het onderdeel rechtsfilosofie. Indien ook dat tentamen wordt behaald, kan verweerder een oplossing op maat bieden, die mogelijk kan bestaan uit het alsnog instromen in de tweede helft van november 2015. Bij het voorgaande is van belang dat verweerder ter zitting heeft toegezegd dat het beroep met betrekking tot het examen Europees Recht II met voortvarendheid zal worden behandeld. 2.5. Onder deze omstandigheden bestaat er naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter geen aanleiding om vooruitlopend op de behandeling van het beroep te bepalen dat verzoeker aan het masteronderwijs mag deelnemen terwijl twee tentamens nog niet zijn behaald. Het verzoek wordt afgewezen

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 augustus 2015 heeft de examencommissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid van de Universiteit van Amsterdam geweigerd verzoeker in aanmerking te laten komen voor een extra tentamenkans.

Verzoeker heeft tegen deze beslissing beroep ingesteld bij het college van beroep voor de examens. Tevens heeft verzoeker bij het college van beroep voor de examens beroep ingesteld tegen de uitslag van het tentamen Europees Recht II.

Verzoeker heeft de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen opdat hij kan worden toegelaten tot het onderwijs van de masteropleiding.

De voorzieningenrechter heeft het verzoek ter zitting behandeld op 26 augustus 2015, waar verzoeker, bijgestaan door mr. V. de Haan, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht, kan op

verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Ingevolge het bepaalde in artikel 3.3, eerste lid van de Onderwijs- en examenregeling van de bacheloropleiding van de faculteit der rechtsgeleerdheid 2014-2015 (hierna: OER) geldt dat de student voor elk onderdeel één herkansingsmogelijkheid per studiejaar heeft. De eerste tentamenkans wordt geboden binnen de onderwijsperiode waarin het onderdeel is aangeboden; de herkansingsmogelijkheid wordt geboden voor het begin van het volgende studiejaar.

Ingevolge het vierde lid komt de student die de bacheloropleiding op één onderdeel uit het programma van het 3e bachelorjaar na, niet zijnde het bacheloressay, heeft behaald, desgevraagd in aanmerking voor een extra tentamenkans voor het laatste onderdeel indien het behalen van dat onderdeel betekent dat de studie nominaal (dat wil zeggen binnen vier jaar) wordt afgerond en het gebruik maken van een reguliere tentamenkans voor dat onderdeel zulks niet meer mogelijk maakt.

2.2. Verzoeker wenst per 1 september te worden toegelaten tot het onderwijs van de masteropleiding Privaatrecht van de universiteit en tot de masteropleiding Law, Markets and Behaviour van de Vrije Universiteit Amsterdam. Vast staat dat verzoeker het bachelordiploma nog niet heeft behaald omdat hij voor twee tentamens een onvoldoende heeft gescoord. Op het verzoek om beide tentamens te mogen herkansen is door de examencommissie afwijzend beslist. Het daartegen ingestelde beroep is door het college van beroep voor de examens (CBE) versneld behandeld en ongegrond verklaard. De schriftelijke uitspraak is nog niet aan verzoeker verzonden.

Tegen de beoordeling van het tentamen Europees Recht II is afzonderlijk pro forma beroep ingesteld bij het CBE. Dit beroep dient nog behandeld te worden. Mocht laatstgenoemd beroep gegrond verklaard worden dan zal verzoeker alsnog in aanmerking kunnen komen voor een extra herkansing op grond van het bepaalde in artikel 3.3., vierde lid, van de OER. Verzoeker stelt daarom dat de herkansingen ten onrechte zijn geweigerd.

2.3. Verweerder heeft aangevoerd dat het beroep ingesteld bij het college van beroep voor de examens extra tentamenkansen van de bacheloropleiding betreft terwijl het verzoek tot een voorlopige voorziening zich richt op toelating tot een masteropleiding. Ten aanzien van toelating tot de opleiding van de Vrije Universiteit Amsterdam is het college van bestuur niet bevoegd. Het ingestelde beroep tegen de beoordeling van Europees Recht II is bovendien buiten de termijn ingediend. Zelfs indien dit beroep slaagt en er een extra tentamenkans op grond van de zogenoemde "extra kans regeling" wordt geboden, zal dit niet vóór 1 september 2015, dus tijdig voor inschrijving, kunnen worden afgerond. Voor zover verzoeker beoogt in te stromen in de masteropleiding privaatrecht bestaat bovendien de reguliere mogelijkheid van een instroom per 1 februari. Dat verzoeker studievertraging oploopt is het gevolg van de niet behaalde tentamens, aldus verweerder.

2.4. Het slagen van verzoekers betoog is afhankelijk van de vraag of zijn beroep wat betreft het tentamen Europees Recht II succesvol is. Mocht dit het geval zijn en het tentamen alsnog behaald blijken te zijn, dan kan – naar verweerder ter zitting heeft aangegeven - versneld alsnog een extra tentamenkans worden geboden voor het onderdeel rechtsfilosofie. Indien ook dat tentamen wordt behaald, kan verweerder een oplossing op maat bieden, die mogelijk kan bestaan uit het alsnog instromen in de tweede helft van november 2015. Bij het voorgaande is van belang dat verweerder ter zitting heeft toegezegd dat het beroep met betrekking tot het examen Europees Recht II met voortvarendheid zal worden behandeld.

2.5. Onder deze omstandigheden bestaat er naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter geen aanleiding om vooruitlopend op de behandeling van het beroep te bepalen dat verzoeker aan het masteronderwijs mag deelnemen terwijl twee tentamens nog niet zijn behaald. Het verzoek wordt afgewezen.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

De Voorzieningenrechter:

Rechtdoende:

wijst de gevraagde voorziening af.

Zaaknummer	:	2015/194.1
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	7 september 2015
Partijen	:	Verzoeker en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	aanmelden aanvullende eisen HBO-propedeuse informatie toelatingseis voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.24, lid 1 WHW: artikel 7.28 WHW: artikel 7.66, lid 2 Awb: artikel 8:81 Inschrijvingsbesluit Universiteit van Amsterdam 2015-2016: bijlage 3
Uitspraak	:	verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Verzoeker betoogt dat hij zou moeten worden vrijgesteld van de verplichting om aan de nadere toelatingseis te voldoen. In dit verband heeft hij naar voren gebracht dat hij lang heeft moeten wachten op een reactie van medewerkers van zijn opleiding HBO-rechten over de mogelijkheden om verder te studeren aan een universiteit. Van veranderde regelgeving over overstapmogelijkheden was hem niets bekend. De beschikbare informatie was vaag en verzoeker ging ervan uit dat hem voldoende tijd ter beschikking stond om aan de nadere toelatingseis te voldoen. 2.4.1. De voorzieningenrechter stelt voorop dat de WHW de mogelijkheid biedt aan aspirant-studenten die niet (rechtstreeks) op grond van artikel 7.24 van de WHW kunnen worden toegelaten tot een opleiding, nadere eisen te stellen. De in dit geval gestelde nadere eis is niet onredelijk en deze is, anders dan verzoeker heeft gesteld, ruim voor aanvang van het studiejaar bekendgemaakt, zodat verzoeker daarmee rekening had kunnen houden. Zou hij zich tijdig van de (nieuwe) regels op de hoogte hebben gesteld, dan zou hij gelegenheid hebben gehad voor aanvang van het studiejaar 2015-2016 aan de nadere eis te voldoen. Dat de onderwijsinstelling waar hij tot 1 augustus 2015 studeerde niet of onvoldoende duidelijk zou hebben gewezen op de gewijzigde regels, betekent niet dat verweerder deze regels bij verzoeker niet zou mogen toepassen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker

en

het College van Bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder

1. Procesverloop

Op 29 april 2015 heeft verzoeker zich voor het studiejaar 2015-2016 aangemeld voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid van de Universiteit van Amsterdam.

Bij beslissing van 21 augustus 2015 is aan verzoeker meegedeeld dat hij voor die opleiding niet toelaatbaar is op basis van een diploma HBO-propedeuse, omdat hij niet voldoet aan de aanvullende eisen die hiervoor gelden.

Verzoeker heeft tegen deze beslissing bezwaar gemaakt en bij de voorzieningenrechter van het College een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter van het College heeft het verzoek behandeld op 28 augustus 2015, waar verzoeker en verweerder, vertegenwoordigd door mr. E.L.C.M. Rijnders, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

2.2. Ingevolge artikel 7.28 van de WHW, voor zover hier van belang, kan het instellingsbestuur met het oog op de inschrijving voor een bacheloropleiding aan een universiteit van de bezitter van een getuigschrift van een met goed gevolg afgelegd propedeutisch examen aan een hogeschool die niet in het bezit is van een diploma als bedoeld in artikel 7.24, eerste lid, dan wel een op grond van het tweede lid bij ministeriële regeling als ten minste gelijkwaardig aangemerkt onderscheidenlijk naar het oordeel van het instellingsbestuur daaraan ten minste gelijkwaardig diploma eisen dat hij aantoont over kennis, inzicht en vaardigheden te beschikken om de bedoelde bacheloropleiding met goed gevolg af te ronden.

Uit (bijlage 3 van) het Inschrijvingsbesluit Universiteit van Amsterdam 2015-2016 volgt dat voor verzoeker als nadere toelatingseis geldt dat hij beschikt over een VWO-deelcertificaat Nederlands.

2.3. Tussen partijen is niet in geschil dat verzoeker niet in het bezit is van een diploma als bedoeld in artikel 7.24, eerste lid, van de WHW, zodat hij niet op basis van die bepaling toelaatbaar is voor de opleiding waarvoor hij zich heeft aangemeld. Vast staat dat verzoeker niet voldoet aan de nadere toelatingseis.

2.4. Verzoeker betoogt dat hij zou moeten worden vrijgesteld van de verplichting om aan de nadere toelatingseis te voldoen. In dit verband heeft hij naar voren gebracht dat hij lang heeft moeten wachten op een reactie van medewerkers van zijn opleiding HBO-rechten over de mogelijkheden om verder te studeren aan een universiteit. Van veranderde regelgeving over overstapmogelijkheden was hem niets bekend. De beschikbare informatie was vaag en verzoeker ging ervan uit dat hem voldoende tijd ter beschikking stond om aan de nadere toelatingseis te voldoen.

2.4.1. De voorzieningenrechter stelt voorop dat de WHW de mogelijkheid biedt aan aspirant-studenten die niet (rechtstreeks) op grond van artikel 7.24 van de WHW kunnen worden toegelaten tot een opleiding, nadere eisen te stellen. De in dit geval gestelde nadere eis is niet onredelijk en deze is, anders dan verzoeker heeft gesteld, ruim voor aanvang van het studiejaar bekendgemaakt, zodat verzoeker daarmee rekening had kunnen houden. Zou hij zich tijdig van de (nieuwe) regels op de hoogte hebben gesteld, dan zou hij gelegenheid hebben gehad voor aanvang van het studiejaar 2015-2016 aan de nadere eis te voldoen. Dat de onderwijsinstelling waar hij tot 1 augustus 2015 studeerde niet of onvoldoende duidelijk zou hebben gewezen op de gewijzigde regels, betekent niet dat verweerder deze regels bij verzoeker niet zou mogen toepassen.

2.5. Nu er, gelet op het voorgaande, naar voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter geen aanleiding is te veronderstellen dat het bezwaar van verzoeker tot een andere beslissing leidt dan is genomen op 25 augustus 2015, moet het verzoek worden afgewezen.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter,

Rechtdoende:

Wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Zaaknummer	:	2015/196.1
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	23 september 2015
Partijen	:	Verzoeker en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	colloquium doctum EP Nuffic erkende instelling gelijkwaardig hardheidsclausule inschrijving studieomvang voorlopige voorziening vooropleidingseis vrijstelling vwo diploma
Artikelen	:	WHW: artikel 7.24, lid 1, onder a, WHW: artikel 7.28, lid 2 WHW: artikel 7.66, lid 2 Awb: artikel 8:81 OER bachelor 2015-2016 van de faculteit der Rechtsgeleerdheid: artikel 5.1 Wet op het voortgezet onderwijs: artikel 7
Uitspraak	:	verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.2. Verzoeker heeft aan zijn verzoek om vrijstelling een *Teachers Diploma* van het Britse *Gateshead Talmudical College* (hierna: het diploma) en certificaten van het Britse *National Open College Network* (hierna: de certificaten) ten grondslag gelegd. Volgens verzoeker zijn zowel het diploma als de certificaten tenminste gelijkwaardig aan het vwo-diploma en moet verweerder hem derhalve vrijstelling verlenen van de vooropleidingseis. Voorts heeft verzoeker een aantal referenties overgelegd, waaruit volgens hem blijkt dat hij in staat is de opleiding af te ronden. Verweerder heeft het diploma en de certificaten voor advies voorgelegd aan EP-Nuffic. Volgens EP-Nuffic is het *Gateshead Talmudical College* geen erkende instelling. EP-Nuffic kan derhalve geen uitspraken doen over het niveau dat is bereikt op basis van het diploma. De certificaten zien op een lagere studieomvang dan het Britse equivalent van een vwo-diploma. Naar aanleiding van een door verzoeker in bezwaar overgelegd *Inspection Report* van de *Bridge Schools Inspectorate* over een inspectie van 5 tot en met 8 november 2012 op het *Gateshead Talmudical College* heeft verweerder EP-Nuffic opnieuw om advies gevraagd. Volgens het daarop volgende advies van EP-Nuffic bevestigt navraag bij *UK-Naric* dat het *Gateshead Talmudical College* geen erkende instelling is. De door verzoeker in bezwaar ingebrachte reacties van rabbijn mr. drs. R. Evers en rabbijn dr. Nathan Lopes Cardozo over het niveau van het *Gateshead Talmudical College* doen er volgens verweerder niet aan af dat dit college geen erkende instelling is. Op grond hiervan heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat verzoeker niet een diploma bezit dat tenminste gelijkwaardig aan het vwo-diploma is. Verzoeker zou volgens verweerder kunnen proberen voor het studiejaar 2016-2017 toegang tot de opleiding te krijgen door *colloquium doctum*-examens af te leggen. 2.3. Verzoeker verzoekt onmiddellijk te worden toegelaten tot de opleiding. Volgens hem vertoont de besluitvorming van verweerder zodanige gebreken, dat het onwaarschijnlijk is dat de beslissing van 18 augustus 2015 in bezwaar in stand zal blijven. Hij betoogt dat het onderzoek naar het diploma onvoldoende is geweest. Voorts betoogt hij dat verweerder de door het *National Open College Network* over de certificaten gegeven informatie onjuist heeft geïnterpreteerd. Volgens verzoeker heeft hij aangetoond dat hij in

staat is de opleiding af te ronden. Verzoeker doet voorts een beroep op de in artikel 5.1 van de Onderwijs- en examenregeling bachelor 2015-2016 van de faculteit der Rechtsgeleerdheid neergelegde hardheidsclausule.
2.3.1. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter noopt hetgeen verzoeker heeft aangevoerd verweerder niet tot herroeping van de beslissing van 18 augustus 2015. Hierbij is van belang dat verzoeker de conclusie in de adviezen van EP-Nuffic dat het *Gateshead Talmudical College* geen erkende instelling is niet heeft weerlegd en de informatie van het *National Open College Network* de conclusie van EP-Nuffic dat de certificaten op een te lage studieomvang zien, bevestigt. Verweerder heeft zich voorts terecht op het standpunt gesteld dat de beoordeling of verzoeker een diploma bezit dat tenminste gelijkwaardig aan het vwo-diploma is, een andere is dan de beoordeling of verzoeker de capaciteiten bezit de opleiding af te ronden. Voor laatstbedoelde beoordeling zijn de *colloquium doctum*-examens bedoeld. Verzoeker bevindt zich naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter voorts niet in een situatie die verweerder noopt voormelde hardheidsclausule toe te passen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

en

het College van Bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 augustus 2015 heeft verweerder verzoeker geen vrijstelling verleend van de voor het studiejaar 2015-2016 voor inschrijving aan de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid (hierna: de opleiding) geldende vooropleidingseis.

Hiertegen heeft verzoeker bezwaar gemaakt.

Voorts heeft verzoeker de voorzieningenrechter van het College verzocht om een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Verzoeker en verweerder hebben nadere stukken ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 22 september 2015, waar verzoeker, vertegenwoordigd door zijn gemachtigde mr. J.P. van Leeuwen, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. E.L.C.M. Rijnders, in dienst bij verweerder, zijn verschenen. Voorts is verschenen drs. A.M. Rekers, studentendecaan.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.24, eerste lid, onder a, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, geldt, onverminderd het derde lid, voor de inschrijving voor een opleiding in het wetenschappelijk onderwijs als opleidingseis het bezit van, voor zover thans van belang, het vwo-diploma, bedoeld in artikel 7 van de Wet op het voortgezet onderwijs (hierna: het vwo-diploma).
Ingevolge artikel 7.28, tweede lid, voor zover thans van belang, kan het instellingsbestuur vrijstelling verlenen van de in artikel 7.24, eerste lid, bedoelde vooropleidingseis aan de bezitter van een al dan niet in Nederland afgegeven diploma, indien dat diploma naar het oordeel van het instellingsbestuur tenminste gelijkwaardig is aan het vwo-diploma, onverminderd het derde en het vierde lid.
Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht, kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

2.2. Verzoeker heeft aan zijn verzoek om vrijstelling een *Teachers Diploma* van het Britse *Gateshead Talmudical College* (hierna: het diploma) en certificaten van het Britse *National Open College Network* (hierna: de certificaten) ten grondslag gelegd. Volgens verzoeker zijn zowel het diploma als de certificaten tenminste gelijkwaardig aan het vwo-diploma en moet verweerder hem derhalve vrijstelling verlenen van de vooropleidingseis. Voorts heeft verzoeker een aantal referenties overgelegd, waaruit volgens hem blijkt dat hij in staat is de opleiding af te ronden.

Verweerder heeft het diploma en de certificaten voor advies voorgelegd aan EP-Nuffic. Volgens EP-Nuffic is het *Gateshead Talmudical College* geen erkende instelling. EP-Nuffic kan derhalve geen uitspraken doen over het niveau dat is bereikt op basis van het diploma. De certificaten zien op een lagere studieomvang dan het Britse equivalent van een vwo-diploma.

Naar aanleiding van een door verzoeker in bezwaar overgelegd *Inspection Report* van de *Bridge Schools Inspectorate* over een inspectie van 5 tot en met 8 november 2012 op het *Gateshead Talmudical College* heeft verweerder EP-Nuffic opnieuw om advies gevraagd. Volgens het daarop volgende advies van EP-Nuffic bevestigt navraag bij *UK-Naric* dat het *Gateshead Talmudical College* geen erkende instelling is. De door verzoeker in bezwaar ingebrachte reacties van rabbijn mr. drs. R. Evers en rabbijn dr. Nathan Lopes Cardozo over het niveau van het *Gateshead Talmudical College* doen er volgens verweerder niet aan af dat dit college geen erkende instelling is. Op grond hiervan heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat verzoeker niet een diploma bezit dat tenminste gelijkwaardig aan het vwo-diploma is. Verzoeker zou volgens verweerder kunnen proberen voor het studiejaar 2016-2017 toegang tot de opleiding te krijgen door *colloquium doctum*-examens af te leggen.

2.3. Verzoeker verzoekt onmiddellijk te worden toegelaten tot de opleiding. Volgens hem vertoont de besluitvorming van verweerder zodanige gebreken, dat het onwaarschijnlijk is dat de beslissing van 18 augustus 2015 in bezwaar in stand zal blijven. Hij betoogt dat het onderzoek naar het diploma onvoldoende is geweest. Voorts betoogt hij dat verweerder de door het *National Open College Network* over de certificaten gegeven informatie onjuist heeft geïnterpreteerd. Volgens verzoeker heeft hij aangetoond dat hij in staat is de opleiding af te ronden. Verzoeker doet voorts een beroep op de in artikel 5.1 van de Onderwijs- en examenregeling bachelor 2015-2016 van de faculteit der Rechtsgeleerdheid neergelegde hardheidsclausule.

2.3.1. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter noopt hetgeen verzoeker heeft aangevoerd verweerder niet tot herroeping van de beslissing van 18 augustus 2015. Hierbij is van belang dat verzoeker de conclusie in de adviezen van EP-Nuffic dat het *Gateshead Talmudical College* geen erkende instelling is niet heeft weerlegd en de informatie van het *National Open College Network* de conclusie van EP-Nuffic dat de certificaten op een te lage studieomvang zien, bevestigt. Verweerder heeft zich voorts terecht op het standpunt gesteld dat de beoordeling of verzoeker een diploma bezit dat tenminste gelijkwaardig aan het vwo-diploma is, een andere is dan de beoordeling of verzoeker de capaciteiten bezit de opleiding af te ronden. Voor laatstbedoelde beoordeling zijn de *colloquium doctum*-examens bedoeld. Verzoeker bevindt zich naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter voorts niet in een situatie die verweerder noopt voormelde hardheidsclausule toe te passen.

2.4. Gelet op het voorgaande zal de voorzieningenrechter het verzoek afwijzen.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Zaaknummer	:	2015/199
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Olivier en Streefkerk
Datum uitspraak	:	4 december 2015
Partijen	:	Appellant en Universiteit Utrecht
Trefwoorden	:	Belang inschrijving procesbelang
Artikelen	:	
Uitspraak	:	niet-ontvankelijk
Hoofdoverwegingen	:	Ter zitting is namens appellant te kennen gegeven dat hij persoonlijk geen belang meer bij de uitkomst van onderhavige procedure heeft, omdat hij thans in het buitenland studeert en voornemens is eerst in het studiejaar 2016-2017 aan de opleiding Keltische Talen en Cultuur deel te nemen. Het College concludeert hieruit dat appellant geen belang heeft bij een beoordeling van zijn beroep. Het namens appellant gestelde algemene belang bij een uitspraak over de in beroep opgeworpen rechtsvragen, is op zichzelf niet een belang dat een beoordeling van het beroep rechtvaardigt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 mei 2015 heeft het hoofd van de Centrale Studentenadministratie een verzoek van appellant om hem voor het studiejaar 2015-2016 in te schrijven voor de opleiding Keltische Talen en Cultuur afgewezen.

Bij beslissing van 16 juli 2015 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 november 2015, waar appellant, vertegenwoordigd door zijn ouders , en verweerder, vertegenwoordigd door M.W. Batteljee, werkzaam bij de universiteit, zijn verschenen. Tevens is verschenen prof. dr. T. Wubbels.

2. Overwegingen

2.1. Ambtshalve overweegt het College als volgt.

2.1.1. Ter zitting is namens appellant te kennen gegeven dat hij persoonlijk geen belang meer bij de uitkomst van onderhavige procedure heeft, omdat hij thans in het buitenland studeert en voornemens is eerst in het studiejaar 2016-2017 aan de opleiding Keltische Talen en Cultuur deel te nemen. Het College concludeert hieruit dat appellant geen belang heeft bij een beoordeling van zijn beroep. Het namens appellant gestelde algemene belang bij een uitspraak over de in beroep opgeworpen rechtsvragen, is op zichzelf niet een belang dat een beoordeling van het beroep rechtvaardigt.

2.2. Het beroep is niet-ontvankelijk.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Zaaknummer	:	2015/201
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Scholten-Hinloopen en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	21 december 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	belang coulance geldigheidsduur niet-ontvankelijk rechtsgevolgen studieresultaten toekomstige aanvragen
Artikelen	:	
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2. Appellante betoogt dat verweerder het door haar ingestelde beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Volgens haar heeft zij er belang bij dat een aantal overwegingen in andere besluiten en een verweerschrift wordt gecorrigeerd. Voorts voert appellante aan dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat haar beroep uitsluitend was gericht tegen de overwegingen van de beslissing van 25 maart 2015. Haar beroep was ook gericht tegen het standpunt van de examencommissie dat het verzoek om verlenging uit coulance is toegewezen en tegen de beslissing van de examencommissie dat de geldigheidsduur van onderwijsmodules niet opnieuw zal worden verlengd, aldus appellante. 2.3. Bij verweerder was uitsluitend het beroep tegen de beslissing van 25 maart 2015 aan de orde. Voor zover appellante correctie wenst van een aantal andere besluiten en een verweerschrift, heeft verweerder dat dan ook terecht buiten beschouwing gelaten. Daarbij merkt het College nog op dat een verweerschrift geen rechtsgevolgen heeft. Voor zover het beroep was gericht tegen de overwegingen van de beslissing van 25 maart 2015, heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat dat geen belang bij een beoordeling van het beroep oplevert. Die overwegingen hebben geen rechtsgevolg en zij hebben evenmin betekenis voor mogelijke toekomstige aanvragen van appellante. Dergelijke aanvragen zullen op hun eigen merites moeten worden beoordeeld. Het betoog van appellante dat het beroep mede was gericht tegen het standpunt van de examencommissie dat haar verzoek uit coulance is toegewezen, leidt niet tot een ander oordeel. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het beroep ook in zoverre slechts tegen een overweging van de beslissing van 25 maart 2015 is gericht. Ten slotte heeft de examencommissie, anders dan appellante heeft aangevoerd, bij de beslissing van 25 maart 2015 niet tevens beslist dat toekomstige aanvragen om verlenging zonder meer worden afgewezen. De examencommissie heeft alleen beslist op het thans gedane verzoek om verlenging. Zoals hiervoor is overwogen, zal de examencommissie toekomstige aanvragen op hun eigen merites moeten beoordelen. Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich met juistheid op het standpunt gesteld dat appellante geen belang heeft bij een beoordeling van het door haar ingestelde beroep. Verweerder heeft dat beroep dan ook terecht niet-ontvankelijk verklaard. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 maart 2015 heeft de examencommissie Marketing de geldigheidsduur van door appellante behaalde studieresultaten verlengd tot en met 31 januari 2016.

Bij beslissing van 3 juli 2015 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 11 november 2015, waar appellante, vertegenwoordigd door mr. H.J. van Gijssel, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner is verschenen. Tevens was aanwezig mr. C.E. Scheepstra.

2. Overwegingen

2.1. Verweerder heeft het door appellante ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard, omdat haar verzoek tot verlenging van de geldigheidsduur van een aantal studieresultaten is toegewezen en zij daarom bij haar beroep geen belang heeft.

2.2. Appellante betoogt dat verweerder het door haar ingestelde beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Volgens haar heeft zij er belang bij dat een aantal overwegingen in andere besluiten en een verweerschrift wordt gecorrigeerd. Voorts voert appellante aan dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat haar beroep uitsluitend was gericht tegen de overwegingen van de beslissing van 25 maart 2015. Haar beroep was ook gericht tegen het standpunt van de examencommissie dat het verzoek om verlenging uit coulance is toegewezen en tegen de beslissing van de examencommissie dat de geldigheidsduur van onderwijsmodules niet opnieuw zal worden verlengd, aldus appellante.

2.3. Bij verweerder was uitsluitend het beroep tegen de beslissing van 25 maart 2015 aan de orde. Voor zover appellante correctie wenst van een aantal andere besluiten en een verweerschrift, heeft verweerder dat dan ook terecht buiten beschouwing gelaten. Daarbij merkt het College nog op dat een verweerschrift geen rechtsgevolgen heeft.

Voor zover het beroep was gericht tegen de overwegingen van de beslissing van 25 maart 2015, heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat dat geen belang bij een beoordeling van het beroep oplevert. Die overwegingen hebben geen rechtsgevolg en zij hebben evenmin betekenis voor mogelijke toekomstige aanvragen van appellante. Dergelijke aanvragen zullen op hun eigen merites moeten worden beoordeeld. Het betoog van appellante dat het beroep mede was gericht tegen het standpunt van de examencommissie dat haar verzoek uit coulance is toegewezen, leidt niet tot een ander oordeel. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het beroep ook in zoverre slechts tegen een overweging van de beslissing van 25 maart 2015 is gericht.

Ten slotte heeft de examencommissie, anders dan appellante heeft aangevoerd, bij de beslissing van 25 maart 2015 niet tevens beslist dat toekomstige aanvragen om verlenging zonder meer worden afgewezen. De examencommissie heeft alleen beslist op het thans gedane verzoek om verlenging. Zoals hiervoor is overwogen, zal de examencommissie toekomstige aanvragen op hun eigen merites moeten beoordelen.

Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich met juistheid op het standpunt gesteld dat appellante geen belang heeft bij een beoordeling van het door haar ingestelde beroep. Verweerder heeft dat beroep dan ook terecht niet-ontvankelijk verklaard.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/202
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Olivier en Verheij
Datum uitspraak	:	5 november 2015
Partijen	:	Appellant en Radboud Universiteit Nijmegen
Trefwoorden	:	beleidsvrijheid Commissie Toelating correctiemodellen decentrale selectie gewicht hoorzitting onzorgvuldig rangnummer selectieprocedure toetsonderdeel transparantie voorlichtingsactiviteiten website
Artikelen	:	WHW:artikel 7.57e, lid 1 Awb: artikel 8:4, lid 3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5.1. Zoals eerder overwogen (uitspraak van 10 juni 2014 in zaak nr. 2014/009, www.cbho.nl), heeft de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het college van bestuur een zeer grote beleidsvrijheid toegekend. 2.5.2. Verweerder heeft toegelicht dat er rond de 650 kandidaten zijn die in aanmerking willen komen voor een van de ongeveer 300 plaatsen bij de opleiding Geneeskunde. Verweerder heeft daarom gekozen voor een selectieprocedure bestaande uit drie onderdelen, te weten “huiswerkopdrachten”, “meerkeuzetoets natuur-wetenschappelijke basis" en “toets reageren op voor studie en beroep relevante situaties”. De selectieprocedure is beschreven in de Regeling decentrale selectie voor de bacheloropleiding Geneeskunde van de Radboud Universiteit Nijmegen ten behoeve van het studiejaar 2015-2016. Over de beoordeling en toetsingscriteria heeft verweerder toegelicht dat voor de huiswerkopdrachten en de toets met open vragen correctiemodellen zijn ontwikkeld. Aan de hand van deze modellen geven beoordelaars aan of bepaalde elementen wel of niet in de antwoorden voorkomen. Die gegevens worden vervolgens gebruikt om een score en vervolgens een cijfer voor iedere kandidaat te berekenen. Bij die berekening hebben de elementen in het antwoord ieder een eigen gewicht gekregen. Verweerder heeft voorts toegelicht dat de criteria aan de hand waarvan de studenten worden beoordeeld en de berekeningen van de scores en punten geformuleerd zijn door de Commissie Toelating. Verweerder heeft daarbij toegelicht dat de beoordelaars studenten zijn die ervaring hebben in het afnemen van toetsen en die voor deze specifieke opdracht apart zijn getraind waarbij overleg mogelijk is tussen de beoordelaars en leden van de Commissie Toelating. Verweerder heeft voorts toegelicht dat de verschillende onderdelen van de opdrachten en de toets door verschillende beoordelaars worden beoordeeld. Over het onderdeel “huiswerkopdrachten” heeft verweerder toegelicht dat de referentie wordt gebruikt als basismateriaal voor de eigen reflectie van de kandidaat en dat deze reflectie uiteindelijk in de beoordeling wordt betrokken. Over de transparantie van de selectieprocedure heeft verweerder toegelicht dat kandidaten via de website van de selectiecommissie en in een oproepingsbrief op de hoogte worden gesteld van de inrichting van de toetsen. Voorts heeft verweerder toegelicht dat kandidaten konden deelnemen aan verschillende

voorlichtingsactiviteiten, met onder meer een verdiepend programma waarin kandidaten de wijze van studeren aan de Radboud Universiteit zelf konden ervaren. Door geen inzage in de specifieke beoordelingscriteria te geven, wordt volgens verweerder voorkomen dat het voor kandidaten inzichtelijk is op welke wijze zij worden beoordeeld. Hiermee wordt voorkomen dat kandidaten toeschrijven naar bepaalde gewenste antwoorden, hetgeen een vertekend beeld van de geschiktheid van de kandidaten zou kunnen opleveren.
Gelet op deze door verweerder gegeven motivering kan appellant niet worden gevolgd in zijn stelling dat de zorgvuldigheid van de selectieprocedure niet structureel geborgd is. Evenmin volgt het College appellant in diens stelling dat onvoldoende inzichtelijk is gemaakt op welke wijze de beoordeling heeft plaatsgevonden. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder van 20 juli 2015 onzorgvuldig en gebrekkig tot stand is gekomen. De stelling van appellant dat de hoorzitting onzorgvuldig is verlopen, leidt niet tot een ander oordeel, reeds omdat hij deze stelling niet nader heeft gemotiveerd.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Radboud Universiteit Nijmegen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 9 juni 2015 heeft de Commissie Decentrale Selectie van de Radboud Universiteit (hierna: de selectiecommissie) aan appellant de resultaten van de selectieprocedure medegedeeld en hem het rangnummer 598 toegekend.

Bij beslissing van 20 juli 2015 heeft verweerder het door appellant gemaakte bezwaar deels gegrond verklaard, hem het rangnummer 563 toegekend en het bezwaar voor het overige ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 23 oktober 2015, waar appellant, bijgestaan door zijn vader, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M. Steenbergen, zijn verschenen. Voorts is namens de selectiecommissie L. Taylor verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.57e, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) kan een instellingsbestuur een door hem te bepalen percentage van de opleidingsplaatsen van een opleiding toewijzen aan door hemzelf geselecteerde gegadigden die naar zijn oordeel beschikken over bijzondere kwalificaties.

2.2. Appellant heeft deelgenomen aan de decentrale selectie voor de opleiding Geneeskunde aan de Radboud Universiteit voor het studiejaar 2015-2016, welke selectieprocedure drie onderdelen omvatte. Voor het onderdeel “huiswerkopdrachten” heeft hij het cijfer 5,7 behaald, voor het onderdeel “meerkeuzetoets natuurwetenschappelijke basis" een 4,2 en voor het onderdeel “toets reageren op voor studie en beroep relevante situaties” een 4,9. Op basis van de door de kandidaten behaalde scores is aan ieder van hen een rangnummer toegekend, waarbij de kandidaat met de beste score het laagste rangnummer heeft gekregen. De selectiecommissie heeft appellant op basis van zijn resultaten het rangnummer 598 toegekend.
2.3. Zoals het College eerder heeft overwogen, laat artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht het College geen ruimte voor een inhoudelijke beoordeling van

de toegekende waardering van een door de student gemaakt tentamen. Het College kan slechts onderzoeken of bij de beoordeling is voldaan aan de formele voorschriften die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig ander wettelijk voorschrift gesteld.
2.4. Aan de beslissing van 20 juli 2015 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat, samengevat weergegeven, de selectiecommissie in redelijkheid de gebruikte selectiemethode heeft kunnen vaststellen. Naar het oordeel van verweerder kan het bezwaar van appellant dat de selectieprocedure niet transparant is geen doel treffen. Voorts zijn in het geval van appellant weliswaar vergissingen gemaakt bij het optellen van de score bij een toetsonderdeel, maar deze zijn in bezwaar gecorrigeerd, waardoor appellant geen nadeel meer ondervindt, aldus verweerder.
2.5. Appellant betoogt dat de beslissing van verweerder van 20 juli 2015 onzorgvuldig en gebrekkig tot stand is gekomen. Hij voert daartoe aan dat de beoordeling bij de decentrale selectieprocedure niet transparant en reproduceerbaar is. Volgens hem heeft verweerder geen duidelijk bewijs overgelegd waaruit blijkt hoe de beoordeling tot stand is gekomen. Zo vindt appellant het onbegrijpelijk dat bij het onderdeel "huiswerkopdrachten" de reflectie los wordt gezien van de referentie, temeer nu hij een zeer goede referentie heeft. De zorgvuldigheid van de selectieprocedure is volgens hem niet structureel geborgd. Appellant voert voorts aan dat de hoorzitting onzorgvuldig is verlopen, omdat de selectiecommissie niet al zijn vragen heeft beantwoord en bij de hoorzitting wisselende en tegenstrijdige standpunten heeft ingenomen welke door verweerder direct zijn overgenomen.

2.5.1. Zoals eerder overwogen (uitspraak van 10 juni 2014 in zaak nr. 2014/009, www.cbho.nl), heeft de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het college van bestuur een zeer grote beleidsvrijheid toegekend.

2.5.2. Verweerder heeft toegelicht dat er rond de 650 kandidaten zijn die in aanmerking willen komen voor een van de ongeveer 300 plaatsen bij de opleiding Geneeskunde. Verweerder heeft daarom gekozen voor een selectieprocedure bestaande uit drie onderdelen, te weten "huiswerkopdrachten", "meerkeuzetoets natuurwetenschappelijke basis" en "toets reageren op voor studie en beroep relevante situaties". De selectieprocedure is beschreven in de Regeling decentrale selectie voor de bacheloropleiding Geneeskunde van de Radboud Universiteit Nijmegen ten behoeve van het studiejaar 2015-2016.

Over de beoordeling en toetsingscriteria heeft verweerder toegelicht dat voor de huiswerkopdrachten en de toets met open vragen correctiemodellen zijn ontwikkeld. Aan de hand van deze modellen geven beoordelaars aan of bepaalde elementen wel of niet in de antwoorden voorkomen. Die gegevens worden vervolgens gebruikt om een score en vervolgens een cijfer voor iedere kandidaat te berekenen. Bij die berekening hebben de elementen in het antwoord ieder een eigen gewicht gekregen. Verweerder heeft voorts toegelicht dat de criteria aan de hand waarvan de studenten worden beoordeeld en de berekeningen van de scores en punten geformuleerd zijn door de Commissie Toelating. Verweerder heeft daarbij toegelicht dat de beoordelaars studenten zijn die ervaring hebben in het afnemen van toetsen en die voor deze specifieke opdracht apart zijn getraind waarbij overleg mogelijk is tussen de beoordelaars en leden van de Commissie Toelating. Verweerder heeft voorts toegelicht dat de verschillende onderdelen van de opdrachten en de toets door verschillende beoordelaars worden beoordeeld. Over het onderdeel "huiswerkopdrachten" heeft verweerder toegelicht dat de referentie wordt gebruikt als basismateriaal voor de eigen reflectie van de kandidaat en dat deze reflectie uiteindelijk in de beoordeling wordt betrokken.

Over de transparantie van de selectieprocedure heeft verweerder toegelicht dat kandidaten via de website van de selectiecommissie en in een oproepingsbrief op de hoogte worden gesteld van de inrichting van de toetsen. Voorts heeft verweerder toegelicht dat kandidaten konden deelnemen aan verschillende voorlichtingsactiviteiten, met onder meer een verdiepend programma waarin kandidaten de wijze van studeren aan de Radboud Universiteit zelf konden ervaren. Door geen inzage in de specifieke beoordelingscriteria te geven, wordt volgens verweerder voorkomen dat het voor kandidaten inzichtelijk is op welke wijze zij worden beoordeeld. Hiermee wordt voorkomen dat kandidaten toeschrijven naar bepaalde gewenste antwoorden, hetgeen een vertekend beeld van de geschiktheid van de kandidaten zou kunnen opleveren.

Gelet op deze door verweerder gegeven motivering kan appellant niet worden gevolgd in zijn stelling dat de zorgvuldigheid van de selectieprocedure niet structureel geborgd is. Evenmin volgt het College appellant in diens stelling dat onvoldoende inzichtelijk is gemaakt op welke wijze de beoordeling heeft plaatsgevonden. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder van 20 juli 2015 onzorgvuldig en gebrekkig tot stand is gekomen. De stelling van appellant dat de hoorzitting onzorgvuldig is verlopen, leidt niet tot een ander oordeel, reeds omdat hij deze stelling niet nader heeft gemotiveerd.

Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/206 2015/206.1
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	16 september 2015
Partijen	:	Verzoeker en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	begeleiden bindend negatief studieadvies causaal verband hoofdzaak inloopspreekuren melden norm onverwijlde spoed persoonlijke omstandigheden Profileringsfonds studentendecaan studieadvies studieadviseur toestemming voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, lid 2 WHW: artikel 7.8b Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:86, lid 1 OER: deel A, artikel 6.3, lid 1 OER: deel A, artikel 6.4, lid 1 en lid 2 OER: deel B, artikel 7.2,
Uitspraak	:	beroep ongegrond; gevraagde voorziening afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.6 Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de examencommissie hem in redelijkheid een bindend negatief studieadvies heeft kunnen geven. Hij voert aan dat onvoldoende rekening is gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden. Hij heeft zich in de periode van januari tot en met mei 2015 slecht kunnen concentreren op zijn studie. Zijn moeder was ziek. Hij had thuis geen rust, had last van stress en angst en sliep gemiddeld slechts vijf uren per dag. Hierdoor heeft hij vrijwel geen colleges kunnen volgen. Hij heeft tot september 2014 veelvuldig contact gehad met een studieadviseur om zijn persoonlijke omstandigheden te bespreken. Hij voelde zich echter niet welkom bij deze studieadviseur en had niet het gevoel dat deze hem verder kon helpen. Daarom heeft hij vanaf september 2014 geen vervolgafspraken met de studieadviseur gemaakt. Hij is in het studiejaar 2014-2015 in contact gekomen met de studentendecaan, omdat hij in aanmerking wilde komen voor een uitkering op grond van het Profileringsfonds. Hij heeft in dat studiejaar daarnaast veelvuldig met haar gesproken over zijn persoonlijke omstandigheden. Hij had het gevoel dat zij hem beter kon adviseren dan de studieadviseur. Als voormelde persoonlijke omstandigheden zich niet hadden voorgedaan, dan had hij de norm behaald. Appellant is gemotiveerd en wil zijn studie graag voortzetten. 2.6.1 Uit artikel 6.4, tweede lid, deel A, van de OER volgt dat appellant de onder 2.6 vermelde persoonlijke omstandigheden in het studiejaar 2014-2015 diende te melden bij de studieadviseur. Appellant heeft dit nagelaten. Niet in geschil is dat appellant zijn persoonlijke omstandigheden na september 2014 niet meer heeft besproken met een studieadviseur. Het CBE heeft het standpunt ingenomen dat nu appellant deze omstandigheden in het desbetreffende studiejaar niet bij de studieadviseur heeft gemeld, appellant de studieadviseur de mogelijkheid heeft ontnomen hem te monitoren, te begeleiden en te adviseren, waardoor thans niet kan worden vastgesteld dat een causaal verband bestaat tussen de

persoonlijke omstandigheden en het niet behalen van de norm. Volgens het CBE dient dit voor risico van appellant te komen. De voorzieningenrechter is van oordeel dat het CBE dit standpunt mocht innemen. Appellant heeft er zelf voor gekozen zijn persoonlijke omstandigheden niet met de studieadviseur te bespreken. Dat appellant zich niet meer tot de betrokken studieadviseur heeft gewend omdat hij het gevoel had dat hij bij hem niet welkom was en dat de studieadviseur hem niet begreep, leidt niet tot een ander oordeel. Het CBE heeft ter zitting onweersproken gesteld dat aan de universiteit zes studieadviseurs zijn verbonden, die elk inloopspreekuren voor studenten hebben, zodat een student zelf kan beslissen bij wie hij terecht wil. Het lag op de weg van appellant zich tijdig tot één van de andere studieadviseurs te wenden. Dit heeft hij niet gedaan.
Nu appellant aan het einde van het tweede studiejaar niet aan de geldende norm heeft voldaan en niet met inachtneming van de hiertoe geldende procedure aannemelijk is geworden dat persoonlijke omstandigheden dit rechtvaardigen, mocht het CBE oordelen dat de examencommissie appellant in redelijkheid een bindend negatief studieadvies heeft kunnen geven.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 augustus 2015 heeft de voorzitter van de examencommissie van de Faculteit Economie en Bedrijfskunde appellant een bindend negatief studieadvies gegeven voor de opleiding Economie en Bedrijfskunde/Econometrie.

Bij beslissing van 31 augustus 2015 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld. Voorts heeft hij de voorzitter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 september 2015, waar appellant, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink en E.A. Duyster, beiden werkzaam bij de Universiteit van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.2. In dit geval kan nader onderzoek redelijkerwijs niet bijdragen aan de beoordeling van de zaak en bestaat ook overigens geen beletsel om met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, van de Awb onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak.

2.3 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit

over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

2.4 Ingevolge artikel 6.3, eerste lid, deel A (Facultair deel), van de Onderwijs- en Examenregeling 2014-2015 van de Faculteit Economie en Bedrijfskunde van de Universiteit van Amsterdam (hierna: de OER) wordt aan het studieadvies dat aan het eind van het studiejaar wordt uitgebracht, een afwijzing met een bindend karakter verbonden, indien de student niet de norm heeft behaald voor een positief advies. Een negatief advies blijft achterwege, als de student aantoont niet aan de norm te hebben voldaan als gevolg van persoonlijke omstandigheden, als genoemd in artikel 6.4. De norm is omschreven in artikel 7.2, deel B.

Ingevolge artikel 6.4, eerste lid, verbindt de decaan geen afwijzing aan het studieadvies, indien sprake is van persoonlijke omstandigheden en de betrokken student als gevolg hiervan in redelijkheid niet geacht kan worden te hebben voldaan aan de norm bedoeld in artikel 6.3, eerste lid.

Ingevolge het tweede lid maakt de student, indien een persoonlijke omstandigheid zich voordoet, daarvan zo spoedig mogelijk melding bij de studieadviseur, onder opgave van de periode waarin de omstandigheid zich voordoet of voordeed, een omschrijving van de omstandigheid en de ernst daarvan, en de mate waarin hij niet aan het onderwijs of een tentamen kan deelnemen of heeft kunnen deelnemen.

Ingevolge artikel 7.2, eerste lid, deel B3 (Opleidingsspecifiek deel BSc Economie en Bedrijfskunde), van de OER, moet de student, om een positief studieadvies te krijgen, ten minste 42 EC van het studieprogramma van het eerste jaar, waaronder het vak Wiskunde, hebben behaald aan het einde van het eerste jaar van inschrijving voor de opleiding.

Ingevolge het tweede lid ontvangt de student die aan het eind van het eerste jaar van inschrijving niet aan de norm heeft voldaan voor een positief studieadvies, maar schriftelijk toestemming van de decaan heeft gekregen om de opleiding voort te zetten, aan het eind van het volgende studiejaar opnieuw een advies met inachtneming van de norm van 42 EC die behaald moet worden in het academische jaar.

2.5 Appellant is in het studiejaar 2013-2014 gestart met de opleiding Economie en Bedrijfskunde/Econometrie. Aan het einde van dit studiejaar heeft appellant niet aan de norm voldaan voor een positief studieadvies, maar heeft hij toestemming gekregen de opleiding voort te zetten. In het studiejaar 2014-2015 diende appellant de voor hem nog openstaande 42 EC uit de propedeutische fase te behalen. Nu hij hieraan niet heeft voldaan, heeft de examencommissie hem een bindend negatief studieadvies gegeven.

2.6 Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de examencommissie hem in redelijkheid een bindend negatief studieadvies heeft kunnen geven. Hij voert aan dat onvoldoende rekening is gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden. Hij heeft zich in de periode van januari tot en met mei 2015 slecht kunnen concentreren op zijn studie. Zijn moeder was ziek. Hij had thuis geen rust, had last van stress en angst en sliep gemiddeld slechts vijf uren per dag. Hierdoor heeft hij vrijwel geen colleges kunnen volgen. Hij heeft tot september 2014 veelvuldig contact gehad met een studieadviseur om zijn persoonlijke omstandigheden te bespreken. Hij voelde zich echter niet welkom bij deze studieadviseur en had niet het gevoel dat deze hem verder kon helpen. Daarom heeft hij vanaf september 2014 geen vervolgafspraken met de studieadviseur gemaakt. Hij is in het studiejaar 2014-2015 in contact gekomen met de studentendecaan, omdat hij in aanmerking wilde komen voor een uitkering op grond van het Profileringsfonds. Hij heeft in dat studiejaar daarnaast veelvuldig met haar gesproken over zijn persoonlijke omstandigheden. Hij had het gevoel dat zij hem beter kon adviseren dan de studieadviseur. Als voormelde persoonlijke omstandigheden zich niet hadden voorgedaan, dan had hij de norm behaald. Appellant is gemotiveerd en wil zijn studie graag voortzetten.

2.6.1 Uit artikel 6.4, tweede lid, deel A, van de OER volgt dat appellant de onder 2.6 vermelde persoonlijke omstandigheden in het studiejaar 2014-2015 diende te melden bij de studieadviseur.

Appellant heeft dit nagelaten. Niet in geschil is dat appellant zijn persoonlijke omstandigheden na september 2014 niet meer heeft besproken met een studieadviseur. Het CBE heeft het standpunt ingenomen dat nu appellant deze omstandigheden in het desbetreffende studiejaar niet bij de studieadviseur heeft gemeld, appellant de studieadviseur de mogelijkheid heeft ontnomen hem te monitoren, te begeleiden en te adviseren, waardoor thans niet kan worden vastgesteld dat een causaal verband bestaat tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet behalen van de norm. Volgens het CBE dient dit voor risico van appellant te komen. De voorzieningenrechter is van oordeel dat het CBE dit standpunt mocht innemen. Appellant heeft er zelf voor gekozen zijn persoonlijke omstandigheden niet met de studieadviseur te bespreken. Dat appellant zich niet meer tot de betrokken studieadviseur heeft gewend omdat hij het gevoel had dat hij bij hem niet welkom was en dat de studieadviseur hem niet begreep, leidt niet tot een ander oordeel. Het CBE heeft ter zitting onweersproken gesteld dat aan de universiteit zes studieadviseurs zijn verbonden, die elk inloopspreekuren voor studenten hebben, zodat een student zelf kan beslissen bij wie hij terecht wil. Het lag op de weg van appellant zich tijdig tot één van de andere studieadviseurs te wenden. Dit heeft hij niet gedaan.

Nu appellant aan het einde van het tweede studiejaar niet aan de geldende norm heeft voldaan en niet met inachtneming van de hiertoe geldende procedure aannemelijk is geworden dat persoonlijke omstandigheden dit rechtvaardigen, mocht het CBE oordelen dat de examencommissie appellant in redelijkheid een bindend negatief studieadvies heeft kunnen geven.

Het betoog faalt.

2.7 Het beroep is ongegrond. Gelet hierop ziet de voorzieningenrechter aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

2.8 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Zaaknummer	:	2015/206.4
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	21 december 2015
Partijen	:	Verzoeker
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA herziening Onderwijs- en examenregeling persoonlijke omstandigheden rechtsmiddel studentendecaan studieadviseur
Artikelen	:	Awb: artikel 8:119, lid 1
Uitspraak	:	afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Het bijzondere rechtsmiddel herziening dient er niet toe om een geschil waarin is beslist, naar aanleiding van de uitspraak opnieuw aan de rechter voor te leggen. Het enkele feit dat verzoeker nieuwe argumenten naar voren heeft gebracht, is gelet op artikel 8:119, eerste lid, van de Awb onvoldoende voor herziening van de uitspraak van de voorzieningenrechter. Herziening is slechts mogelijk als aan de eisen van artikel 8:119, eerste lid, van de Awb wordt voldaan. Een van die eisen is dat de aangevoerde feiten of omstandigheden bij de indiener van het verzoekschrift vóór de uitspraak niet bekend waren en redelijkerwijs niet bekend konden zijn. De door verzoeker gestelde feiten en omstandigheden waren echter bij hem vóór de uitspraak bekend of hadden dat redelijkerwijs kunnen zijn. De stelling van verzoeker dat hij niet wist dat hij persoonlijke omstandigheden op grond van de OER moest melden bij een studieadviseur leidt niet tot een ander oordeel. Dit had bij verzoeker redelijkerwijs bekend kunnen zijn, omdat van hem verwacht mag worden dat hij zich op de hoogte stelt van de regels van de OER. De conclusie is dan ook dat niet wordt voldaan aan de eisen van artikel 8:119, eerste lid, van de Awb, zodat de door verzoeker gestelde feiten en omstandigheden geen aanleiding tot herziening kunnen geven.

Uitspraak op het verzoek van:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker

om herziening van de uitspraak van de voorzieningenrechter van het College van 16 september 2015 in zaak nrs. 2015/206 en 2015/206.1.

1. Procesverloop

Bij uitspraak van 16 september 2015 in zaak nrs. 2015/206 en 2015/206.1 heeft de voorzieningenrechter het door verzoeker tegen een beslissing van het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam (hierna: CBE) van 31 augustus 2015 ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Verzoeker heeft het College verzocht die uitspraak te herzien.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het verzoek ter zitting behandeld op 11 november 2015, waar verzoeker is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 8:119, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan de bestuursrechter op verzoek van een partij een onherroepelijk geworden uitspraak herzien op grond van feiten of omstandigheden die:

a. hebben plaatsgevonden vóór de uitspraak,
b. bij de indiener van het verzoekschrift vóór de uitspraak niet bekend waren en redelijkerwijs niet bekend konden zijn, en
c. waren zij bij de bestuursrechter eerder bekend geweest, tot een andere uitspraak zouden hebben kunnen leiden.

2.2. Bij beslissing van 18 augustus 2015 heeft de voorzitter van de examencommissie van de Faculteit Economie en Bedrijfskunde verzoeker een bindend negatief studieadvies gegeven voor de opleiding Economie en Bedrijfskunde/Econometrie. Bij de beslissing van 31 augustus 2015 heeft het CBE het daartegen door verzoeker ingestelde beroep ongegrond verklaard. Tegen de beslissing van het CBE heeft verzoeker bij het College beroep ingesteld en in dat kader betoogd dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de examencommissie hem in redelijkheid een bindend negatief studieadvies heeft kunnen geven. Volgens verzoeker is onvoldoende rekening gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden. Bij de uitspraak van 16 september 2015 heeft de voorzieningenrechter het door verzoeker ingestelde beroep ongegrond verklaard. Volgens de voorzieningenrechter diende verzoeker persoonlijke omstandigheden op grond van de Onderwijs- en examenregeling (hierna: OER) te melden bij een van de studieadviseurs. Dit heeft hij niet gedaan. Het CBE mocht zich op het standpunt stellen dat dit voor risico van verzoeker komt, aldus de voorzieningenrechter.

2.3. In het verzoekschrift heeft verzoeker uiteengezet waarom hij het niet eens is met de uitspraak van de voorzieningenrechter van 16 september 2015. Hij heeft aangevoerd dat hij zijn persoonlijke omstandigheden heeft gemeld bij de studentendecaan en niet wist dat hij dit bij een studieadviseur had moeten doen.

2.4. Het bijzondere rechtsmiddel herziening dient er niet toe om een geschil waarin is beslist, naar aanleiding van de uitspraak opnieuw aan de rechter voor te leggen. Het enkele feit dat verzoeker nieuwe argumenten naar voren heeft gebracht, is gelet op artikel 8:119, eerste lid, van de Awb onvoldoende voor herziening van de uitspraak van de voorzieningenrechter. Herziening is slechts mogelijk als aan de eisen van artikel 8:119, eerste lid, van de Awb wordt voldaan. Een van die eisen is dat de aangevoerde feiten of omstandigheden bij de indiener van het verzoekschrift vóór de uitspraak niet bekend waren en redelijkerwijs niet bekend konden zijn. De door verzoeker gestelde feiten en omstandigheden waren echter bij hem vóór de uitspraak bekend of hadden dat redelijkerwijs kunnen zijn. De stelling van verzoeker dat hij niet wist dat hij persoonlijke omstandigheden op grond van de OER moest melden bij een studieadviseur leidt niet tot een ander oordeel. Dit had bij verzoeker redelijkerwijs bekend kunnen zijn, omdat van hem verwacht mag worden dat hij zich op de hoogte stelt van de regels van de OER. De conclusie is dan ook dat niet wordt voldaan aan de eisen van artikel 8:119, eerste lid, van de Awb, zodat de door verzoeker gestelde feiten en omstandigheden geen aanleiding tot herziening kunnen geven.

2.5. Het verzoek dient te worden afgewezen.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Zaaknummer	:	2015/207.5
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Scholten-Hinloopen, Van der Spoel
Datum uitspraak	:	25 november 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Universiteit Twente
Trefwoorden	:	algemeen verbindend voorschrift besluit bindend studieadvies competentieontwikkeling competenties eindbeoordeling feedback in rechte vaststaan instroom negatief bindend studieadvies oneigenlijk onredelijk onvoldoende progressie rechtsbeginsel rechtsmiddel stage studievoortgang terughoudendheid uitschrijving uitsluiting uitzonderingsbeleid voorkennisvereisten
Artikelen	:	WHW: artikel 7.13, lid 1 en lid 2 Artikel 7:42 Artikel 9.15 OER artikel 8.7 Bijlage bij OER: artikel 10
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. In het licht van het door appellant opgeworpen betoog, dient de vraag te worden beantwoord of de decaan met de vaststelling van artikel 10 van de bijlage van de OER de in artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder h en s, van de WHW neergelegde grenzen te buiten is gegaan. In dat verband stelt het College voorop dat in het kader van het beroep tegen een individueel besluit de rechterlijke toetsing van een dergelijk algemeen verbindend voorschrift zich beperkt tot de vraag of het in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel, of dat toepassing ervan in het voorliggende concrete geval kennelijk onredelijk is. Het is aan het regelgevend bevoegd gezag, in dit geval de decaan, om de verschillende belangen, die bij het nemen van een besluit inhoudende een algemeen verbindende voorschrift betrokken zijn, tegen elkaar af te wegen. De rechter heeft daarbij niet tot taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen moet worden toegekend naar eigen inzicht vast te stellen en heeft ook overigens daarbij terughoudendheid te betrachten. Het College stelt vast dat artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder s, van de WHW aan de decaan uitdrukkelijk de bevoegdheid verleent de eis te stellen dat het met goed gevolg afleggen van een tentamen voorwaarde is voor de toelating tot het afleggen van andere tentamens. Uit voormelde bepaling volgt voorts dat de decaan daartoe een grote mate van vrijheid toekomt. Gegeven deze vrijheid is het in zoverre toegestaan de voorwaarde, neergelegd in artikel 10 van de bijlage van de OER, te stellen dat niet eerder met een klinische (vervolg)stage kan worden aangevangen, dan nadat een eerdere stage met goed gevolg is afgerond. Verweerder heeft in navolging van de examencommissie voorts nader toegelicht dat de in artikel 10, zevende lid, van de bijlage van

de OER neergelegde voorkenniseis, uitdrukking geeft aan het zwaarwichtige belang dat is gemoeid met het verwerven van de in de stage beoefende competenties. Naar het oordeel van het College is de decaan in het licht van voormelde grote mate van vrijheid en gegeven de motieven die aan die bepaling ten grondslag liggen, de wettelijke grenzen van de hem in artikel 7.13 van de WHW toegekende regelgevende bevoegdheid niet te buiten gegaan door in de OER vast te leggen dat een student, indien hij tweemaal een onvoldoende stage-eindbeoordeling ontvangt, uitgesloten wordt van vervolgstages en daarmee van instroom in het derde jaar van de opleiding. Daarbij neemt het College in aanmerking dat studenten de mogelijkheid wordt geboden om door middel van een extra stage voldoende competentieontwikkeling zichtbaar te maken. Daarnaast voert de examencommissie, wat de toepassing van artikel 10, zevende lid, van de bijlage van de OER betreft, een uitzonderingsbeleid.
Anders dan appellant betoogt, is toepassing van deze bepaling niet op gelijke voet te stellen met de afgifte van een negatief bindend studieadvies dan wel een uitschrijving op de voet van artikel 7.42 van de WHW. Toepassing van artikel 10, zevende lid, van de bijlage van de OER leidt weliswaar tot uitsluiting van instroom in het derde jaar van de opleiding, maar uit de desbetreffende regelgeving volgt terecht niet dat appellant zich niet opnieuw voor het tweede studiejaar zou kunnen inschrijven teneinde dat tweede jaar over te doen. In zoverre leidt toepassing van artikel 10, zevende lid, van de bijlage van de OER niet tot uitsluiting van de opleiding als zodanig en aldus niet tot kennelijk onredelijke gevolgen voor appellant.
Het voorgaande leidt tot de slotsom dat de decaan met de vaststelling van artikel 10, zevende lid, van de bijlage van de OER, anders dan appellant betoogt, geen oneigenlijk gebruik heeft gemaakt van zijn in artikel 7.13 van de WHW neergelegde regelgevende bevoegdheid.
Het betoog faalt.
(…)
2.4.1 Vaststaat dat appellant na het afleggen van de eerste klinische stage met een onvoldoende resultaat, de tweede klinische stage met een extra opdracht is aangevangen en die tweede stage evenmin met een voldoende resultaat heeft kunnen afronden. Daarnaast staat vast dat appellant geen rechtsmiddelen heeft aangewend tegen de totstandkoming van de eindbeoordelingen van de twee stages, zodat die eindbeoordelingen in rechte vaststaan.
De examencommissie heeft zich gemotiveerd op het standpunt gesteld dat geen grond bestaat om appellant in het kader van het inzake de toepassing van artikel 10, zevende lid, van de bijlage van de OER gevoerde uitzonderingsbeleid toe te laten tot een derde klinische stage en daarmee voor instroom in het derde jaar. Redengevend hiervoor is volgens de examencommissie dat appellant reeds eerder een remediërende opdracht of activiteit heeft moeten vervullen gedurende zijn tweede stage en onvoldoende blijk heeft gegeven van progressie en inzicht in het eigen praktisch handelen.
Het College ziet geen grond voor het oordeel dat de examencommissie zich niet op dat standpunt heeft kunnen stellen en dat verweerder derhalve de beslissing van de examencommissie in stand heeft gelaten. Dat het, zoals appellant betoogt, als gevolg van het korte tijdsbestek tussen de eerste en de tweede klinische stage lastig was feedback uit de eerste stage direct tijdens zijn tweede stage te verwerken, leidt niet tot een ander oordeel. Dit betoog heeft immers in de kern betrekking op de totstandkoming van de eindbeoordeling van de tweede klinische stage, terwijl die eindbeoordeling in rechte vaststaat. Datzelfde geldt voor het verwijt van appellant dat ten onrechte is nagelaten de medisch begeleider tijdens de tweede stage op de hoogte te brengen van die extra opdracht. Het lag op de weg van appellant om – voor zover hij zich niet kon verenigen met de resultaten van de tweede stage, ofwel de mening was toegedaan dat bij de eindbeoordeling van die stage ten

onrechte een aantal factoren niet is meegewogen – rechtsmiddelen aan te wenden tegen het eindresultaat van de tweede klinische stage.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Twente, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 februari 2015 heeft de Examencommissie van de Masteropleiding Technical Medicine (hierna: de examencommissie) het verzoek van appellant om toestemming voor toelating tot een derde klinische stage, afgewezen.

Bij beslissing van 23 juli 2015 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 7 oktober 2015, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door R. Idema MSc, lid van verweerder, zijn verschenen. Tevens was aanwezig prof. dr. C.H. Slump, voorzitter van de examencommissie.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.13, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) jo. artikel 9.15, eerste lid, aanhef en onder a van de WHW, stelt de decaan van de faculteit voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast. De onderwijs- en examenregeling bevat adequate en heldere informatie over de opleiding of groep van opleidingen.
Ingevolge artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder h en s, van de WHW worden in de onderwijs- en examenregeling, onverminderd het overigens in deze wet terzake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens, waaronder het aantal en de volgtijdelijkheid van de tentamens alsmede de momenten waarop deze afgelegd kunnen worden en, waar nodig, dat het met goed gevolg afgelegd hebben van tentamens voorwaarde is voor de toelating tot het afleggen van andere tentamens.

Ingevolge artikel 10, eerste lid, van de opleidingsspecifieke bijlage (hierna: de bijlage) van de Onderwijs en examenregeling van de masteropleiding Technical Medicine (hierna: de OER), moet de student voor het begin van een onderwijseenheid voldoen aan de voorkennisvereisten van de onderwijseenheid.
Ingevolge het vierde lid kan de student doorstromen naar de tweede klinische stage van het tweede jaar wanneer hij het eerste jaar van de opleiding en de eerste klinische stage met goed gevolg heeft afgerond.
Ingevolge het zesde lid kan de student in uitzonderlijke gevallen eenmalig door middel van een extra stage in staat worden gesteld voldoende competentieontwikkeling zichtbaar te maken.
Ingevolge het zevende lid wordt een student, indien hij tweemaal een onvoldoende stage-eindbeoordeling ontvangt, uitgesloten van vervolgstages en daarmee van instroom in het derde jaar van de opleiding.
Ingevolge het elfde lid is de examencommissie bevoegd om, daarbij geadviseerd door de studieadviseur, ontheffing te verlenen van de in de leden 1 tot en met 8 van dit artikel genoemde voorwaarden, indien strikte toepassing van het aldaar bepaalde een niet te rechtvaardigen vertraging in de studievoortgang met zich mee zou brengen. De student kan hiertoe een verzoek indienen bij de examencommissie.
Ingevolge artikel 8.7 van het algemeen gedeelte van de OER kan de examencommissie in geval van aantoonbare onredelijkheid of onbillijkheid van overwegende aard afwijken van de bepalingen van de regeling.

2.2. Bij beslissing van 4 februari 2015 heeft de examencommissie het verzoek van appellant om een derde klinische stage te mogen volgen, afgewezen.

Verweerder heeft bij zijn beslissing van 23 juli 2015 geen reden gezien de beslissing van de examencommissie te vernietigen. Verweerder heeft daarbij in overweging genomen dat de examencommissie een uitzonderingsbeleid, wat de toepassing van artikel 10, zevende lid, van de bijlage van de OER betreft, hanteert. Dat beleid houdt in dat toelating tot een derde stage onder voorwaarde van een extra opdracht, of na het inlassen van een extra stage, slechts in overweging wordt genomen indien de student niet reeds eerder een remediërende opdracht of activiteit heeft moeten vervullen en bovendien blijk heeft gegeven van voldoende progressie en inzicht in het eigen praktisch handelen heeft getoond. Volgens de examencommissie voldoet appellant niet aan die voorwaarden, omdat hij na zijn eerste stage een extra opdracht heeft moeten vervullen tijdens de tweede stage en appellant onvoldoende vooruitgang heeft vertoond. Dat appellant heeft deelgenomen aan een vrijwilligersproject in Oeganda, maakt die beoordeling niet anders, aldus de examencommissie.

2.3. Appellant betoogt dat het hem, als gevolg van de in artikel 10, zevende lid, van de bijlage van de OER neergelegde eisen, praktisch onmogelijk wordt gemaakt, zijn studieloopbaan voort te zetten. Aangezien hij tweemaal een onvoldoende voor een stage heeft behaald, is hij immers definitief uitgesloten van het volgen van een nieuwe stage en daarmee wordt hij in wezen uitgesloten van de studie. Volgens appellant geeft de decaan hiermee een verkapt bindend studieadvies, althans wordt hij gedwongen zijn inschrijving aan de universiteit te beëindigen. Onder deze omstandigheden is oneigenlijk gebruik gemaakt van de vrijheid om in een onderwijs- en examenregeling het aantal en de volgtijdelijkheid van tentamens te kunnen vaststellen op de voet van artikel 7.13, tweede lid, onder h, van de WHW, aldus appellant.

2.3.1. In het licht van het door appellant opgeworpen betoog, dient de vraag te worden beantwoord of de decaan met de vaststelling van artikel 10 van de bijlage van de OER de in artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder h en s, van de WHW neergelegde grenzen te buiten is gegaan. In dat verband stelt het College voorop dat in het kader van het beroep tegen een individueel besluit de rechterlijke toetsing van een dergelijk algemeen verbindend voorschrift zich beperkt tot de vraag of het in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel, of dat toepassing ervan in het voorliggende concrete geval kennelijk onredelijk is. Het is aan het regelgevend bevoegd gezag, in dit geval de decaan, om de verschillende belangen, die bij het nemen van een besluit inhoudende een algemeen verbindende voorschrift betrokken zijn, tegen elkaar af te wegen. De rechter heeft daarbij niet tot taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen moet worden toegekend naar eigen inzicht vast te stellen en heeft ook overigens daarbij terughoudendheid te betrachten.

Het College stelt vast dat artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder s, van de WHW aan de decaan uitdrukkelijk de bevoegdheid verleent de eis te stellen dat het met goed gevolg afleggen van een tentamen voorwaarde is voor de toelating tot het afleggen van andere tentamens. Uit voormelde bepaling volgt voorts dat de decaan daartoe een grote mate van vrijheid toekomt. Gegeven deze vrijheid is het in zoverre toegestaan de voorwaarde, neergelegd in artikel 10 van de bijlage van de OER, te stellen dat niet eerder met een klinische (vervolg)stage kan worden aangevangen, dan nadat een eerdere stage met goed gevolg is afgerond.

Verweerder heeft in navolging van de examencommissie voorts nader toegelicht dat de in artikel 10, zevende lid, van de bijlage van de OER neergelegde voorkenniseis, uitdrukking geeft aan het zwaarwichtige belang dat is gemoeid met het verwerven van de in de stage beoefende competenties. Naar het oordeel van het College is de decaan in het licht van voormelde grote mate van vrijheid en gegeven de motieven die aan die bepaling ten grondslag liggen, de wettelijke grenzen van de hem in artikel 7.13 van de WHW toegekende regelgevende bevoegdheid niet te buiten gegaan door in de OER vast te leggen dat een student, indien hij tweemaal een onvoldoende stage-eindbeoordeling ontvangt, uitgesloten wordt van vervolgstages en daarmee van instroom in het derde jaar van de opleiding. Daarbij neemt het College in aanmerking dat studenten de mogelijkheid wordt geboden om door middel van een extra stage voldoende competentieontwikkeling zichtbaar te maken. Daarnaast voert de examencommissie, wat de toepassing van artikel 10, zevende lid, van de bijlage van de OER betreft, een uitzonderingsbeleid.

Anders dan appellant betoogt, is toepassing van deze bepaling niet op gelijke voet te stellen met de afgifte van een negatief bindend studieadvies dan wel een uitschrijving op de voet van artikel 7.42 van de WHW. Toepassing van artikel 10, zevende lid, van de bijlage van de OER leidt weliswaar tot uitsluiting van instroom in het derde jaar van de opleiding, maar uit de desbetreffende regelgeving volgt terecht niet dat appellant zich niet opnieuw voor het tweede studiejaar zou kunnen inschrijven teneinde dat tweede jaar over te doen. In zoverre leidt toepassing van artikel 10, zevende lid, van de bijlage van de OER niet tot uitsluiting van de opleiding als zodanig en aldus niet tot kennelijk onredelijke gevolgen voor appellant.

Het voorgaande leidt tot de slotsom dat de decaan met de vaststelling van artikel 10, zevende lid, van de bijlage van de OER, anders dan appellant betoogt, geen oneigenlijk gebruik heeft gemaakt van zijn in artikel 7.13 van de WHW neergelegde regelgevende bevoegdheid.

Het betoog faalt.

2.4. Appellant betoogt daarnaast dat hij na afronding van de eerste stage met een onvoldoende, op zeer korte termijn een tweede stage diende te volgen. Als gevolg van die situatie was het lastig de feedback uit de eerste stage direct tijdens zijn tweede stage te verwerken, aldus appellant. Gedurende de tweede stage diende hij ook een extra opdracht uit te voeren. Volgens appellant is zijn medisch begeleider tijdens de tweede stage ten onrechte niet op de hoogte gebracht van die extra opdracht. Pas later in de stage is de medisch begeleider op de hoogte gekomen van die opdracht en heeft appellant progressie laten zien. Onder die omstandigheden heeft de examencommissie zijn verzoek om toestemming ten onrechte afgewezen, aldus appellant.

2.4.1 Vaststaat dat appellant na het afleggen van de eerste klinische stage met een onvoldoende resultaat, de tweede klinische stage met een extra opdracht is aangevangen en die tweede stage evenmin met een voldoende resultaat heeft kunnen afronden. Daarnaast staat vast dat appellant geen rechtsmiddelen heeft aangewend tegen de totstandkoming van de eindbeoordelingen van de twee stages, zodat die eindbeoordelingen in rechte vaststaan.

De examencommissie heeft zich gemotiveerd op het standpunt gesteld dat geen grond bestaat om appellant in het kader van het inzake de toepassing van artikel 10, zevende lid, van de bijlage van de OER gevoerde uitzonderingsbeleid toe te laten tot een derde klinische stage en daarmee voor instroom in het derde jaar. Redengevend hiervoor is volgens de examencommissie dat appellant reeds eerder een remediërende opdracht of activiteit heeft moeten vervullen gedurende zijn tweede stage en onvoldoende blijk heeft gegeven van progressie en inzicht in het eigen praktisch handelen. Het College ziet geen grond voor het oordeel dat de examencommissie zich niet op dat standpunt heeft kunnen stellen en dat verweerder derhalve de beslissing van de examencommissie in stand heeft gelaten. Dat het, zoals appellant betoogt, als gevolg van het korte tijdsbestek tussen de eerste en de tweede klinische stage lastig was feedback uit de eerste stage direct tijdens zijn tweede stage te verwerken, leidt niet tot een ander oordeel. Dit betoog heeft immers in de kern betrekking op de totstandkoming van de eindbeoordeling van de tweede klinische stage, terwijl die eindbeoordeling in rechte vaststaat. Datzelfde geldt voor het verwijt van appellant dat ten onrechte is nagelaten de medisch begeleider tijdens de tweede stage op de hoogte te brengen van die extra opdracht. Het lag op de weg van appellant om – voor zover hij zich niet kon verenigen met de resultaten van de tweede stage, ofwel de mening was toegedaan dat bij de eindbeoordeling van die stage ten onrechte een aantal factoren niet is meegewogen – rechtsmiddelen aan te wenden tegen het eindresultaat van de tweede klinische stage.

Het betoog faalt.

2.5. Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/214.5
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	23 oktober 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	belang belangenafweging bijzondere omstandigheid chronische ziekte herkansing persoonlijke omstandigheden studentendecanaat studieloopbaanbegeleider studievoortgang toetsmomenten
Artikelen	:	Awb: artikel 3:4, lid 1 en 2, OER: artikel 5.3, lid 1 en 6 Richtlijnen van de Examencommissie HBO-Rechten: richtlijn 12a "extra herkansing regulier"
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het College is van oordeel dat richtlijn 12a niet onredelijk en niet in strijd met artikel 5.3, zesde lid, van de OER is. Daarbij is van belang dat, zoals ter zitting namens het CBE is toegelicht, voor elk vak vier reguliere toetsmomenten per jaar zijn. De studenten zijn in twee groepen ingedeeld en voor beide groepen zijn twee reguliere toetsmomenten per jaar. Voorts is van belang dat de richtlijn er vanuit gaat dat de studievoortgang op zichzelf niet door het niet verlenen van een extra kans wordt belemmerd. De omstandigheid dat een student een bijzonder belang heeft bij een extra herkansing omdat de student met een afgeronde propedeuse van het HBO wil en kan doorstromen naar een universitaire opleiding, is niet in de richtlijn verdisconteerd. In het bij het CBE ingediende beroepschrift heeft appellante toegelicht dat zij zich per september 2015 wil inschrijven voor de studie rechten bij een universiteit en zij om te worden toegelaten slechts het vak Recht lezen 1 dient af te ronden. Het bijzondere belang van appellante is een bijzondere omstandigheid die voor de examencommissie aanleiding had moeten zijn om in het geval van appellante van richtlijn 12a af te wijken. Voorts is de bijzondere persoonlijke omstandigheid waardoor appellante de eerste toetskans van het vak heeft gemist, namelijk een chronische ziekte, onderschreven door de studentendecaan. Het CBE heeft niet onderkend dat de examencommissie op 29 juni 2015 niet in redelijkheid heeft kunnen beslissen het verzoek van appellante af te wijzen. De beslissing van 29 juni 2015 is in strijd met artikel 3:4, eerste en tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 29 juni 2015 heeft de examencommissie van de opleiding HBO-Rechten van de Hogeschool van Amsterdam het verzoek van appellante om een extra herkansing voor het vak Recht lezen 1 in het studiejaar 2014-2015 afgewezen.

Bij beslissing van 26 augustus 2015 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 15 oktober 2015, waar appellante, bijgestaan door mr. H Kouw, advocaat te Amsterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O Jungst, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 5.3, eerste lid, van de Onderwijs en examenregeling 2014-2015 van de bachelor Rechten van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: de OER) wordt elk studiejaar tweemaal de gelegenheid geboden tot het afsluiten van een onderwijseenheid van de propedeuse en hoofdfase.

Ingevolge het zesde lid kan de examencommissie in bijzondere gevallen besluiten in een voor de student gunstige zin af te wijken van het gestelde in het eerste lid. De examencommissie wint zo nodig alvorens te beslissen advies in van het studentendecanaat of de studieloopbaanbegeleider.

Volgens richtlijn 12a "extra herkansing regulier" van de examencommissie HBO-Rechten verleent de examencommissie per studieonderdeel maximaal één extra herkansing per studiejaar en alleen als de desbetreffende toets in het lopende studiejaar nog regulier wordt aangeboden. De examencommissie zal in beginsel alleen besluiten om een extra herkansing te verlenen, indien de student een toetskans heeft gemist als gevolg van bijzondere persoonlijke omstandigheden.

2.2. Bij beslissing van 29 juni 2015 heeft de examencommissie overwogen dat appellante door persoonlijke omstandigheden, die door de decaan worden ondersteund, niet aan de eerste kans van het vak Recht lezen 1 heeft kunnen deelnemen. De examencommissie heeft het verzoek van appellante afgewezen, omdat het vak Recht lezen 1 in het studiejaar niet meer regulier werd aangeboden.

2.3. Het CBE heeft geoordeeld dat de examencommissie het verzoek van appellante in redelijkheid heeft kunnen afwijzen, nu richtlijn 12a niet onredelijk is en de examencommissie de richtlijn op juiste wijze heeft toegepast. Volgens het CBE biedt de omstandigheid dat appellante haar opleiding aan een universiteit wil voortzetten en zij om te worden toegelaten slechts het vak Recht lezen 1 nog diende te behalen onvoldoende grond op basis waarvan de examencommissie haar een extra kans had moeten verlenen.

2.4. Appellante betoogt dat het CBE ten onrechte heeft geoordeeld dat de examencommissie het verzoek in redelijkheid heeft kunnen afwijzen. Daartoe voert zij aan dat richtlijn 12a niet in overeenstemming is met artikel 5.3, zesde lid, van de OER, omdat de richtlijn de eis stelt dat de desbetreffende toets in het lopende studiejaar nog regulier wordt aangeboden. Verder voert appellante aan dat een bijzondere omstandigheid is dat zij een specifiek belang heeft bij de herkansing, omdat zij haar opleiding aan een universiteit wil voortzetten en daarvoor nog slechts het vak Recht lezen 1 dient te behalen. Ten onrechte wordt dat belang door de examencommissie in de belangenafweging niet betrokken en ook het CBE acht dit belang niet op zichzelf een grond waarop de examencommissie een extra herkansing zou moeten verlenen.

2.5. Het College is van oordeel dat richtlijn 12a niet onredelijk en niet in strijd met artikel 5.3, zesde lid, van de OER is. Daarbij is van belang dat, zoals ter zitting namens het CBE is toegelicht, voor elk vak vier reguliere toetsmomenten per jaar zijn. De studenten zijn in twee groepen ingedeeld en voor beide groepen zijn twee reguliere toetsmomenten per jaar. Voorts is van belang dat de richtlijn er vanuit gaat dat de studievoortgang op zichzelf niet door het niet verlenen van een extra kans wordt belemmerd.

De omstandigheid dat een student een bijzonder belang heeft bij een extra herkansing omdat de student met een afgeronde propedeuse van het HBO wil en kan doorstromen naar een universitaire opleiding, is niet in de richtlijn verdisconteerd. In het bij het CBE ingediende beroepschrift heeft appellante toegelicht dat zij zich per september 2015 wil inschrijven voor de studie rechten bij een universiteit en zij om te worden toegelaten slechts het vak Recht lezen 1

dient af te ronden. Het bijzondere belang van appellante is een bijzondere omstandigheid die voor de examencommissie aanleiding had moeten zijn om in het geval van appellante van richtlijn 12a af te wijken. Voorts is de bijzondere persoonlijke omstandigheid waardoor appellante de eerste toetskans van het vak heeft gemist, namelijk een chronische ziekte, onderschreven door de studentendecaan. Het CBE heeft niet onderkend dat de examencommissie op 29 juni 2015 niet in redelijkheid heeft kunnen beslissen het verzoek van appellante af te wijzen. De beslissing van 29 juni 2015 is in strijd met artikel 3:4, eerste en tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht.

2.6. Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 26 augustus 2015 dient te worden vernietigd. Het College ziet aanleiding om zelf in de zaak te voorzien. Het College zal het door appellante bij het CBE ingestelde beroep gegrond verklaren, de beslissing van de examencommissie van 29 juni 2015 vernietigen, de examencommissie opdragen met inachtneming van deze uitspraak binnen twee weken op het verzoek van appellante te beslissen en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 26 augustus 2015.

2.7. Verweerder dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool van Amsterdam van 26 augustus 2015;
III. verklaart het bij het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool van Amsterdam ingestelde beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de examencommissie van de opleiding HBO-Rechten van de Hogeschool van Amsterdam van 29 juni 2015;
V. draagt de examencommissie van de opleiding HBO-Rechten van de Hogeschool van Amsterdam op om binnen twee weken op het verzoek van appellante te beslissen;
VI. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 26 augustus 2015;
VII. veroordeelt het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool van Amsterdam tot vergoeding van bij appellante in administratief beroep en beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1960,00 (zegge: negentienhonderdzestig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VIII. verstaat dat het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool van Amsterdam het door appellante betaalde griffierecht van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) aan haar vergoedt.

Zaaknummer	:	2015/216
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	4 december 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband persoonlijke omstandigheden studievoortgangseisen waarschuwingsbrief
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW: artikel 2.1, lid 1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. De stelling van appellant dat de hogeschool hem nooit heeft gewaarschuwd, kan gelet op de in het dossier aanwezige, per e-mail aan appellant verzonden waarschuwingsbrief van 8 december 2014 niet worden gevolgd. Het College stelt vast dat blijkens het dossier de opleiding wel aannemelijk acht dat er persoonlijke omstandigheden zijn, maar dat er geen relatie, geen causaal verband bestaat tussen die persoonlijke omstandigheden en het feit dat appellant nog steeds niet het eerstejaarsprogramma heeft afgerond. Dat niet afronden heeft te maken met de soort vakken die nog openstaan. In hetgeen appellant heeft aangevoerd, ziet het College geen reden gelegen voor het oordeel dat verweerder ten onrechte heeft beslist dat de opleiding dat standpunt heeft mogen innemen. Verweerder heeft ter zitting van het College bevestigd dat appellant een zeer gemotiveerde student is. Deze omstandigheid noopte verweerder echter niet tot een andere beoordeling van de zaak. Niet in geschil is immers dat appellant niet aan de studievoortgangseisen heeft voldaan. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool Inholland (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 24 juli 2015 heeft de teamleider van de PABO te Alkmaar namens de directeur van het domein Onderwijs, Leren en Levensbeschouwing aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding Leraar Basisonderwijs.

Bij beslissing van 7 september 2015, verzonden op 21 september 2015, (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 november 2015, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C. Grim, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Tevens is G.A. Mallegrom, teamleider van de PABO te Den Haag, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW, zijn de persoonlijke omstandigheden, bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de WHW, uitsluitend:

a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
e. het lidmaatschap, daaronder begrepen het voorzitterschap, van de in dit lid vermelde organen,
f. andere in de regelingen, bedoeld in de artikelen 7.8b, zesde lid en 7.9, vijfde lid, van de WHW, door het instellingsbestuur aan te geven omstandigheden waarin betrokkene activiteiten ontplooit in het kader van de organisatie en het bestuur van de zaken van de instelling,
g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel van een verglijkbare organisatie van enige omvang, bij wie de behartiging van het algemeen maatschappelijk belang op de voorgrond staat en die daartoe daadwerkelijke activiteiten ontplooit.

2.2. De directeur heeft het BNSA gegeven omdat appellant slechts 44 van de vereiste 50 punten van het eerstejaarsprogramma heeft behaald en niet voor de vereiste eigenvaardigheidstoets *wiscat* is geslaagd. Verweerder heeft het BNSA in stand gelaten. Volgens verweerder is er geen causaal verband tussen de door appellant aangevoerde persoonlijke omstandigheden – het overlijden van een oom vóór zijn eerste toetsweek – en zijn studieresultaten.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder het BNSA ten onrechte in stand heeft gelaten. Hiertoe voert hij aan dat hij als gevolg van het overlijden van zijn oom zes punten in de eerste toetsweek niet heeft behaald. Voorts voert hij aan dat de hogeschool hem nooit heeft gewaarschuwd voor een dreigend BNSA en hij een zeer gemotiveerde student is.

2.3.1. De stelling van appellant dat de hogeschool hem nooit heeft gewaarschuwd, kan gelet op de in het dossier aanwezige, per e-mail aan appellant verzonden waarschuwingsbrief van 8 december 2014 niet worden gevolgd. Het College stelt vast dat blijkens het dossier de opleiding wel aannemelijk acht dat er persoonlijke omstandigheden zijn, maar dat er geen relatie, geen causaal verband bestaat tussen die persoonlijke omstandigheden en het feit dat appellant nog steeds niet het eerstejaarsprogramma heeft afgerond. Dat niet afronden heeft te maken met de soort vakken die nog openstaan. In hetgeen appellant heeft aangevoerd, ziet het College geen reden gelegen voor het oordeel dat verweerder ten onrechte heeft beslist dat de opleiding dat standpunt heeft mogen innemen. Verweerder heeft ter zitting van het College bevestigd dat appellant een zeer gemotiveerde student is. Deze omstandigheid noopte verweerder echter niet tot een andere beoordeling van de zaak. Niet in geschil is immers dat appellant niet aan de studievoortgangseisen heeft voldaan.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/217.1
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	5 oktober 2015
Partijen	:	Verzoeker en Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband compensatoire regeling concentratieproblemen hardheidsclausule nominaal ongeschikt onverwijlde spoed persoonlijke omstandigheden spoedeisendheid voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b, lid 4 WHW: artikel 7.66, lid 2 UWHW 2008: artikel 2.1 Awb: artikel 8:81 OER: artikel 45, lid 1 OER: artikel 50
Uitspraak	:	toegewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter bestaan er ernstige twijfels of de beslissing van 25 augustus 2015 in stand zal blijven en de examencommissie niet van het bindend negatief studieadvies had moeten afzien. Daarbij is tevens van belang of de norm, die er op neer komt dat een student nominaal moet studeren en derhalve de hele jaargang moet afronden, zoals aangegeven in de OER met inachtneming van de in bijlage 1 opgenomen compensatoire regeling, zich wel, gelet op doel en strekking, verdraagt met de wettelijke eis dat een bindend negatief studieadvies alleen kan worden gegeven als een student ongeschikt is voor de opleiding. Voorts rijst de vraag of de zelfdoding van een neef en de als gevolg daarvan ontstane concentratieproblemen bij verzoeker niet onder de in artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW aangegeven persoonlijke omstandigheden zouden vallen. Verder is nog niet gebleken of een concrete waarschuwing als bedoeld in artikel 7.8b, vierde lid, van de WHW, op een zodanig tijdstip is gegeven dat verbetering nog mogelijk was. Daarbij is ook van belang dat verzoeker kennelijk vanwege teveel afwezigheid niet, althans niet succesvol, aan de eerste kans voor het tentamen Inleiding internationaal recht en Europees recht mocht deelnemen. Tevens betwijfelt de voorzieningenrechter of de examencommissie zich terecht op het standpunt stelt dat tussen de gestelde omstandigheden en het tentamenresultaat dat op 17 juli 2015 is behaald onvoldoende causaal verband bestaat, dit te meer nu op de dag van dat tentamen al de uitslag van het tentamen Rechtssociologie aan verzoeker bekend was. 2.6. Gelet op het voorgaande ziet de voorzieningenrechter aanleiding bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat verzoeker tot zes weken na de op de voorgeschreven wijze bekendmaking van de beslissing op het beroep door het CBE, wordt behandeld als ware hij ingeschreven voor de opleiding Fiscaal Recht bij de Erasmus Universiteit Rotterdam.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

en

de decaan van de Erasmus School of Law van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

4. Procesverloop

Bij beslissing van 25 augustus 2015 heeft de examencommissie van de Erasmus School of Law, namens de decaan, een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) aan verzoeker verstrekt.

Verzoeker heeft tegen deze beslissing op 31 augustus 2015 beroep ingesteld bij het College van Beroep voor de Examens (hierna CBE) en tevens is de voorzitter van het CBE verzocht een voorlopige voorziening te treffen. Het verzoek is bij beslissing van de voorzitter van 7 september 2015 afgewezen.

Bij schrijven van 24 september 2015 is de voorzieningenrechter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De voorzieningenrechter heeft het verzoek ter zitting behandeld op 1 oktober 2015, waar verzoeker, bijgestaan door mr. M. Wiersma, advocaat te Rotterdam en mr. drs. W.A. Kleinjan, secretaris College van Beroep voor de Examens, zijn verschenen. Namens de decaan/examencommissie was, met bericht, niemand aanwezig.

5. Overwegingen

5.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht, kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

5.2. Aangezien verzoeker door het gegeven BNSA niet meer de opleiding Fiscaal Recht aan de Erasmus Universiteit Rotterdam mag voortzetten en verzoeker dat nog steeds wenst is, in aanmerking genomen dat het onderwijs in de opleiding reeds weer is aangevangen en het CBE nog niet op het beroep heeft beslist, het spoedeisend belang van verzoeker gegeven. Dat verzoeker inmiddels in Tilburg is ingeschreven doet aan die spoedeisendheid niet af.

5.3. De examencommissie heeft aan de beslissing van 25 augustus 2015 ten grondslag gelegd dat de persoonlijke omstandigheden van verzoeker in samenhang met het door hem behaalde aantal studiepunten niet zwaarwegend genoeg zijn om af te wijken van de norm, vastgelegd in artikel 45, eerste lid van de Onderwijs- en examenregeling Fiscaal Recht (hierna: OER).

5.4. In het bij het CBE op 29 september 2015 door de examencommissie ingediende verweerschrift wordt door de examencommissie niet ontkend dat de zelfdoding van de neef van verzoeker op 17 juni 2015 een bijzondere persoonlijke omstandigheid is. Evenwel kan een beroep op de in artikel 50 van de OER opgenomen hardheidsclausule niet slagen. Volgens de examencommissie is het overlijden van een familielid, niet zijnde een (stief-)kind, -ouder, -broer of -zus niet te brengen onder de limitatieve opsomming van artikel 2.1 Uitvoeringsbesluit WHW. Hoe schokkend en pijnlijk een overlijden door zelfdoding ontegenzeggelijk is acht de examencommissie dit in beginsel geen zeer bijzondere omstandigheid. Dat geldt evenzeer voor de bijzondere emotionele reactie van de familieleden van verzoeker en diens concentratieproblemen als gevolg hiervan. De examencommissie heeft begrip voor het feit dat verzoeker nog wel op 19 juni 2015 en 3 juli 2015 leed onder die gebeurtenis, maar dat verzoeker op 17 juli 2015 een dermate laag cijfer van een '3' heeft gehaald is niet direct meer toe te schrijven aan de gebeurtenissen op 17 juni 2015.

5.5. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter bestaan er ernstige twijfels of de beslissing van 25 augustus 2015 in stand zal blijven en de examencommissie niet van het bindend negatief studieadvies had moeten afzien. Daarbij is tevens van belang of de norm, die er op neer komt dat een student nominaal moet studeren en derhalve de hele jaargang moet afronden, zoals aangegeven in de OER met inachtneming van de in bijlage 1 opgenomen compensatoire regeling, zich wel, gelet op doel en strekking, verdraagt met de wettelijke eis dat een bindend negatief studieadvies alleen kan worden gegeven als een student ongeschikt is voor de opleiding. Voorts rijst de vraag of de zelfdoding van een neef en de als gevolg daarvan ontstane concentratieproblemen bij verzoeker niet onder de in artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW aangegeven persoonlijke omstandigheden zouden vallen. Verder is nog niet gebleken of een concrete waarschuwing als bedoeld in artikel 7.8b, vierde lid, van de WHW, op een zodanig tijdstip is gegeven dat verbetering nog mogelijk was. Daarbij is ook van belang dat verzoeker kennelijk

vanwege teveel afwezigheid niet, althans niet succesvol, aan de eerste kans voor het tentamen Inleiding internationaal recht en Europees recht mocht deelnemen. Tevens betwijfelt de voorzieningenrechter of de examencommissie zich terecht op het standpunt stelt dat tussen de gestelde omstandigheden en het tentamenresultaat dat op 17 juli 2015 is behaald onvoldoende causaal verband bestaat, dit te meer nu op de dag van dat tentamen al de uitslag van het tentamen Rechtssociologie aan verzoeker bekend was.

5.6. Gelet op het voorgaande ziet de voorzieningenrechter aanleiding bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat verzoeker tot zes weken na de op de voorgeschreven wijze bekendmaking van de beslissing op het beroep door het CBE, wordt behandeld als ware hij ingeschreven voor de opleiding Fiscaal Recht bij de Erasmus Universiteit Rotterdam.

6. Beslissing

De voorzieningenrechter:

Rechtdoende:

I. bepaalt bij wijze van voorlopige voorziening dat verzoeker tot zes weken na de beslissing op beroep door het College van Beroep voor de Examens wordt behandeld als ware hij ingeschreven bij Erasmus Universiteit Rotterdam voor de opleiding Fiscaal Recht;

II. veroordeelt verweerder tot vergoeding van bij verzoeker in verband met de behandeling van het verzoek opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 980,-- (zegge: negenhonderdtachtig euro) toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

III. gelast dat verweerder aan verzoeker het door hem betaalde griffierecht voor de behandeling van het verzoek ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2015/219.5
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	23 oktober 2015
Partijen	:	Appellant en Universiteit Maastricht
Trefwoorden	:	bewijs van toelating bewijsmateriaal deadline portfolio toelating toelatingscommissie voorwaarden website
Artikelen	:	WHW: artikel 7.30b, lid 1 OER: artikel 6.2B
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Op de website van de universiteit staat duidelijk vermeld dat op 15 mei 2015 alle documenten moeten zijn ingeleverd. Voorts heeft een medewerker van de universiteit appellant in een e-mail van 2 februari 2015 uitdrukkelijk gewezen op de omstandigheid dat de vereiste documenten op 15 mei 2015 geüpload dienen te zijn. Het CBE heeft derhalve terecht overwogen dat het voor rekening en risico van appellant komt dat hij zijn documenten pas op 15 mei 2015 heeft ingeleverd. Het College acht het niet onredelijk dat de toelatingscommissie verzoeken die na het verstrijken van de deadline niet compleet zijn om die reden afwijst. Op de website staat duidelijk omschreven dat alle zeven competentiedomeinen van het mini portfolio dienen te worden ondersteund door een bijlage. Ter zitting is namens het CBE verklaard dat de competentiedomeinen niet door verschillende bijlagen hoeven te worden ondersteund. Appellant heeft in zijn mini portfolio slechts bij drie competentiedomeinen verwezen naar een of meer bijlagen. Zijn mini portfolio voldeed derhalve op het moment van de deadline niet aan de gestelde vereisten. Het lag op de weg van appellant om tijdig contact op te nemen met de faculteit, indien hem niet duidelijk was aan welke eisen het mini portfolio diende te voldoen. Dit geldt des te meer nu op de website staat vermeld dat de faculteit desgewenst toelichting geeft over de rol van bijlagen als bewijsmateriaal bij het mini portfolio. Dat, zoals appellant stelt, de universiteit na het verstrijken van de deadline niet helder zou hebben aangegeven hoe hij het mini portfolio compleet kon maken, doet niet ter zake, nu appellant zijn verzoek op dat moment niet meer kon aanvullen. Het College is van oordeel dat op grond van de stukken is komen vast te staan dat niet alle competentiedomeinen in de door appellant voor het verstrijken van de deadline ingediende bijlagen werden ondersteund en dat appellant had behoren te weten dat die ondersteuning was vereist. Het CBE heeft terecht overwogen dat de toelatingscommissie het verzoek van appellant heeft mogen afwijzen, nu zijn mini portfolio op het moment van de deadline niet voldeed aan de vereisten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Universiteit Maastricht (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 4 juni 2015 heeft de voorzitter van de toelatingscommissie van de Faculty of Health, Medicine and Life Sciences aan appellant medegedeeld dat de toelatingscommissie namens het faculteitsbestuur het verzoek van appellant om te worden toegelaten tot de master Geneeskunde heeft afgewezen.

Bij beslissing van 8 september 2015 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 15 oktober 2015, waar het CBE, vertegenwoordigd door mr. V. Perey, secretaris van het CBE, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft nog op 14 oktober 2015 gevraagd of de zitting kon worden verplaatst wegens stakingen van personeel van het openbaar vervoer in Amsterdam, waar hij op dat moment verbleef. Dat verzoek is door het College afgewezen. Appellant was in ieder geval tijdig op de hoogte van de staking zodat het voor hem niet onmogelijk is geweest om tijdig een treinstation te bereiken en op de geplande zitting te verschijnen.

2.2. Ingevolge artikel 7.30b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) geldt voor de inschrijving voor een masteropleiding in het wetenschappelijk onderwijs als toelatingseis:

a. het bezit van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs; of

b. het bezit van kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur naast de eisen, bedoeld in het eerste lid, kwalitatieve toelatingseisen vaststellen. Deze eisen worden vastgelegd in de onderwijs- en examenregeling.

Ingevolge artikel 6.2B van de onderwijs- en examenregeling voor de masteropleiding geneeskunde studiejaar 2014-2015 van de Faculty of Health, Medicine and Life Sciences van de Universiteit Maastricht (hierna: de OER) geldt voor personen die niet beschikken over de graad van Bachelor of Science/ het Bachelordiploma Geneeskunde van de Faculty of Health, Medicine and Life Sciences van de Universiteit Maastricht, als toelatingseis het bezit van een bewijs van toelating voor de Masteropleiding aan de Faculty of Health, Medicine and Life Sciences van de Universiteit Maastricht. Het bewijs van toelating wordt verstrekt door het bestuur van de faculteit of de examencommissie geneeskunde namens het bestuur van de faculteit. Aan welke voorwaarden en eisen student dient te voldoen wordt nader uitgelegd op de website: www.maastrichtuniversity.nl/fhml.

Op de website van de Universiteit Maastricht staat onder “Toelating en aanmelding” dat studenten die geen bachelor Geneeskunde hebben behaald aan de Universiteit Maastricht voor toelating tot de master Geneeskunde onder andere een mini portfolio moeten inleveren. Dit bevat een zelfreflectie op zeven competentiedomeinen. Hierbij dient elk competentiedomein te worden ondersteund door max. twee relevante bijlagen, zoals bijvoorbeeld beoordelingen door docenten of verklaringen van begeleiders. Van de kant van de faculteit zal desgewenst een toelichting aan studenten worden verschaft over de achtergronden van een mini portfolio wat betreft doelen en de rol van bijlagen als bewijsmateriaal.

Voorts staat op de website onder “Deadline” dat op 15 mei 2015 alle vereisten documenten moeten zijn geüpload.

2.3. Het CBE heeft overwogen dat de toelatingscommissie het verzoek van appellant om toelating heeft mogen afwijzen, nu het door appellant verstuurde mini portfolio op het moment van de deadline niet voldeed aan de vereisten. Appellant had niet alle zeven competentiedomeinen ondersteund met een bijlage. De keuze van appellant om pas op de dag van de deadline zijn documenten in te leveren, moet naar oordeel van het CBE voor zijn risico blijven.

2.4. Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de toelatingscommissie zijn verzoek om toelating heeft mogen afwijzen. Daartoe voert hij aan dat zijn mini portfolio voldeed aan de vereisten, nu de door hem bij het mini portfolio gevoegde bijlage "AZP laboratorium" diende ter ondersteuning van vijf competentiedomeinen. Voorts stelt hij dat niet op de website van de universiteit is vermeld dat de competentiedomeinen door verschillende bijlagen moeten worden ondersteund. Verder voert appellant aan dat de universiteit op 27 mei 2015 niet helder heeft aangegeven hoe hij het mini portfolio alsnog compleet kon maken en dat hij daarom de aanvullende stukken pas na afloop van de termijn heeft kunnen toesturen.

2.5. Op de website van de universiteit staat duidelijk vermeld dat op 15 mei 2015 alle documenten moeten zijn ingeleverd. Voorts heeft een medewerker van de universiteit appellant in een e-mail van 2 februari 2015 uitdrukkelijk gewezen op de omstandigheid dat de vereiste documenten op 15 mei 2015 geüpload dienen te zijn. Het CBE heeft derhalve terecht overwogen dat het voor rekening en risico van appellant komt dat hij zijn documenten pas op 15 mei 2015 heeft ingeleverd. Het College acht het niet onredelijk dat de toelatingscommissie verzoeken die na het verstrijken van de deadline niet compleet zijn om die reden afwijst.

Op de website staat duidelijk omschreven dat alle zeven competentiedomeinen van het mini portfolio dienen te worden ondersteund door een bijlage. Ter zitting is namens het CBE verklaard dat de competentiedomeinen niet door verschillende bijlagen hoeven te worden ondersteund. Appellant heeft in zijn mini portfolio slechts bij drie competentiedomeinen verwezen naar een of meer bijlagen. Zijn mini portfolio voldeed derhalve op het moment van de deadline niet aan de gestelde vereisten. Het lag op de weg van appellant om tijdig contact op te nemen met de faculteit, indien hem niet duidelijk was aan welke eisen het mini portfolio diende te voldoen. Dit geldt des te meer nu op de website staat vermeld dat de faculteit desgewenst toelichting geeft over de rol van bijlagen als bewijsmateriaal bij het mini portfolio. Dat, zoals appellant stelt, de universiteit na het verstrijken van de deadline niet helder zou hebben aangegeven hoe hij het mini portfolio compleet kon maken, doet niet ter zake, nu appellant zijn verzoek op dat moment niet meer kon aanvullen.

Het College is van oordeel dat op grond van de stukken is komen vast te staan dat niet alle competentiedomeinen in de door appellant voor het verstrijken van de deadline ingediende bijlagen werden ondersteund en dat appellant had behoren te weten dat die ondersteuning was vereist. Het CBE heeft terecht overwogen dat de toelatingscommissie het verzoek van appellant heeft mogen afwijzen, nu zijn mini portfolio op het moment van de deadline niet voldeed aan de vereisten.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/225
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	4 december 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA bijzondere familieomstandigheden causaal verband gespreksregistratiesysteem kwalitatieve eis kwantitatieve eis meldingsformulier persoonlijke omstandigheden schriftelijk advies studentendecanaat studieadvies studiebegeleider studieplan studievoortgang
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW: artikel 2.1, lid 1 OER: artikel 17, l
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Het College is van oordeel dat indien een student zich bij een studentendecaan heeft gemeld vanwege persoonlijke omstandigheden, uit artikel 17 van de OER voortvloeit dat de studentendecaan gehouden is een meldingsformulier op te stellen en zowel aan de opleiding als de student een schriftelijk advies uit te brengen alvorens de domeindirecteur een voornemen een BNSA te geven aan de student bekendmaakt. Het College acht dit geboden mede gelet op het recht van een student om zijn of haar belangen effectief te kunnen bepleiten. Dit klemt in dit geval te meer nu de studentendecaan geen duidelijk beeld had of en, zo ja, in welke mate de gestelde persoonlijke omstandigheden appellante vertraging hebben veroorzaakt. Appellante kon bij tijdige kennisneming van dat advies eventueel een nadere onderbouwing en verduidelijking geven. Hoewel het betoog in zoverre terecht is voorgedragen, ziet het College daarin onvoldoende aanleiding voor vernietiging van de bestreden beslissing. Verweerder heeft zich na de hoorzitting gewend tot de studentendecaan met het verzoek nader te adviseren en vervolgens is een nieuwe hoorzitting gehouden. De directeur heeft zich op het standpunt gesteld dat de gestelde persoonlijke omstandigheden niet verklaren waarom appellante het vak Inleiding Algemene Economie niet heeft gehaald. Dit standpunt is op zichzelf niet onaannemelijk en in hetgeen appellante bij verweerder en ter zitting van het College heeft aangevoerd ziet het College geen aanleiding voor het oordeel dat verweerder de beslissing van de directeur moest vernietigen omdat niet genoegzaam aannemelijk was gemaakt dat er geen causaal verband bestaat tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet voldoen aan de studievoortgangseisen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 juli 2015 heeft de teamleider Finance namens de directeur van het domein Management, Finance en Recht aan appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding B Bedrijfskunde VT.

Bij beslissing van 7 september 2015, verzonden op 17 september 2015, (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 november 2015, waar appellante, bijgestaan door mr. L. Huigsloot, advocaat te Rotterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C. Grim, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Tevens is namens de directeur mr. W. van Vliet, teamleider Finance, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW, zijn de persoonlijke omstandigheden, bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de WHW, uitsluitend:

a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
e. het lidmaatschap, daaronder begrepen het voorzitterschap, van de in dit lid vermelde organen,
f. andere in de regelingen, bedoeld in de artikelen 7.8b, zesde lid en 7.9, vijfde lid, van de WHW, door het instellingsbestuur aan te geven omstandigheden waarin betrokkene activiteiten ontplooit in het kader van de organisatie en het bestuur van de zaken van de instelling,
g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel van een verglijkbare organisatie van enige omvang, bij wie de behartiging van het algemeen maatschappelijk belang op de voorgrond staat en die daartoe daadwerkelijke activiteiten ontplooit.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER), doet een student, indien een omstandigheid als bedoeld in het vijfde lid zich voordoet, daarvan zo spoedig mogelijk melding bij het studentendecanaat onder opgave van de periode waarin de omstandigheid zich voordoet of voordeed, een omschrijving van de omstandigheid en de ernst ervan, met overlegging van bewijsstukken en de mate waarin hij niet aan onderwijs of toets kan deelnemen of heeft kunnen deelnemen.

Ingevolge het tweede lid wordt de melding opgenomen in het gespreksregistratiesysteem van het studentendecanaat. Tevens wordt een meldingsformulier opgemaakt waarin, naast de in

het eerste lid bedoelde punten en het tijdstip van de melding, eventueel een opmerking of advies van de studentendecaan voor de student en/of ten behoeve van de bespreking van de melding door de student met de opleiding, zoals bedoeld in het derde lid, wordt opgenomen. Vanwege de vertrouwelijke aard van bepaalde omstandigheden en daarop betrekking hebbende stukken kan de studentendecaan met de student afspreken in hoeverre daarop in het meldingsformulier wordt ingegaan.

Ingevolge het derde lid bespreekt de student na de melding, onder overlegging van het meldingsformulier, de studievertraging met zijn studiebegeleider met het oog op zijn persoonlijke studieplan en het door de opleiding uit te brengen studieadvies. De student past in overleg met zijn studiebegeleider zijn persoonlijke studieplan aan om de vertraging voortvloeiend uit de gemelde persoonlijke omstandigheid te voorkomen dan wel te beperken. De bespreking en aanpassing van het persoonlijk studieplan vinden zo snel als mogelijk na de melding bij het studentendecanaat plaats of nadat de persoonlijke omstandigheden dit toelaten.

Ingevolge het vierde lid weegt de domeindirecteur, voordat hij overgaat tot een bindend studieadvies, ten behoeve daarvan de binnen de opleiding bekende persoonlijke omstandigheden. Hij vraagt in dat kader het studentendecanaat advies met betrekking tot de daar gemelde persoonlijke omstandigheden. Voorts raadpleegt hij de studiebegeleider over de studievoortgang en de relatie met de persoonlijke omstandigheden. De studentendecaan brengt zijn advies schriftelijk uit.

Ingevolge het vijfde lid worden als persoonlijke omstandigheden in de zin van dit artikel uitsluitend aangemerkt:

a. ziekte van de student;
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van de student;
c. zwangerschap van de studente;
d. bijzondere familieomstandigheden;
e. het lidmaatschap van een medezeggenschapsraad, deelraad, studentencommissie of opleidingscommissie van de hogeschool;
f. het lidmaatschap van een accreditatiecommissie bedoeld in hoofdstuk 5a van de WHW;
g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie die door de minister is aangewezen in het kader van de Regeling administratieve bepalingen landelijke afstudeersteun hoger onderwijs;
h. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie of andere activiteit op bestuurlijk gebied, als nader omschreven in artikel 2, derde lid, van hoofdstuk 3.3. van het studentenstatuut.

2.2. De directeur heeft appellante het BNSA gegeven omdat zij niet tijdig het eerstejaars programma heeft afgerond. Zij zat het studiejaar 2014-2015 in het tweede jaar van haar opleiding en heeft de toets voor het eerstejaarsvak Inleiding Algemene Economie op 28 januari 2015 noch de herkansing daarvan op 7 april 2015 gehaald. Dit is volgens de directeur niet het gevolg van bijzondere omstandigheden. Verweerder heeft het BNSA in stand gelaten, omdat appellante niet heeft onderbouwd dat de rugklachten van haar echtgenoot of haar thuissituatie in overwegende mate op haar studievoortgang van invloed zijn geweest. Evenmin is een causaal verband aannemelijk tussen haar zwangerschap in het studiejaar 2013-2014 en haar studieresultaten in het studiejaar 2014-2015.

2.3. Appellante betoogt dat verweerder ten onrechte het BNSA in stand heeft gelaten. Hiertoe voert zij aan dat zij haar persoonlijke omstandigheden tijdig bij de studentendecaan heeft gemeld, maar dat hij in strijd met artikel 17, tweede lid, van de OER, geen meldingsformulier heeft opgemaakt. Voorts voert zij aan dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat zij aan de kwantitatieve noch de kwalitatieve eis, bedoeld in artikel 13 van de OER, heeft voldaan. Volgens haar heeft zij alleen niet aan de kwantitatieve eis voldaan. Voorts voert zij aan dat verweerder heeft miskend dat zich bij haar bijzondere familieomstandigheden als bedoeld in artikel 17, vijfde lid, van de OER, hebben voorgedaan, te weten de rugklachten van haar echtgenoot, als gevolg waarvan zij voormeld eerstejaarsvak niet heeft gehaald. Hiertoe verwijst zij naar een medische verklaring van de neuroloog van haar echtgenoot van 16 juni 2015. Voorts hadden zij en haar echtgenoot relatieproblemen wegens diens drankprobleem. Volgens appellante was het niet aan haar om het causaal verband tussen de door haar aangevoerde omstandigheden en haar studieresultaten aan te tonen en heeft de directeur ondeugdelijk gemotiveerd dat dat verband ontbreekt.

2.4. Het College is van oordeel dat indien een student zich bij een studentendecaan heeft gemeld vanwege persoonlijke omstandigheden, uit artikel 17 van de OER voortvloeit dat de studentendecaan gehouden is een meldingsformulier op te stellen en zowel aan de opleiding als de student een schriftelijk advies uit te brengen alvorens de domeindirecteur een voornemen een BNSA te geven aan de student bekendmaakt. Het College acht dit geboden mede gelet op het recht

van een student om zijn of haar belangen effectief te kunnen bepleiten. Dit klemt in dit geval te meer nu de studentendecaan geen duidelijk beeld had of en, zo ja, in welke mate de gestelde persoonlijke omstandigheden appellante vertraging hebben veroorzaakt. Appellante kon bij tijdige kennisneming van dat advies eventueel een nadere onderbouwing en verduidelijking geven. Hoewel het betoog in zoverre terecht is voorgedragen, ziet het College daarin onvoldoende aanleiding voor vernietiging van de bestreden beslissing. Verweerder heeft zich na de hoorzitting gewend tot de studentendecaan met het verzoek nader te adviseren en vervolgens is een nieuwe hoorzitting gehouden. De directeur heeft zich op het standpunt gesteld dat de gestelde persoonlijke omstandigheden niet verklaren waarom appellante het vak Inleiding Algemene Economie niet heeft gehaald. Dit standpunt is op zichzelf niet onaannemelijk en in hetgeen appellante bij verweerder en ter zitting van het College heeft aangevoerd ziet het College geen aanleiding voor het oordeel dat verweerder de beslissing van de directeur moest vernietigen omdat niet genoegzaam aannemelijk was gemaakt dat er geen causaal verband bestaat tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet voldoen aan de studievoortgangseisen.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/230.5
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	3 december 2015
Partijen	:	Appellant en Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden	:	belang collegegeld herkansingen inschrijven machtiging Studielink to do list
Artikelen	:	
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Hoewel de to do list door Studielink ten onrechte vóór het onherroepelijk worden van de weigering appellant in te schrijven, is verwijderd, staat voor het College genoegzaam vast dat appellant zijn inschrijving niet volledig uiterlijk 31 augustus 2015 heeft afgerond en dat dit aan hem is toe te rekenen. Voorts heeft appellant ten onrechte geen of onvoldoende acht geslagen op de berichten van verweerder daarover dan wel is het aan hem toe te rekenen dat die berichten hem niet hebben bereikt. Desalniettemin heeft verweerder ten onrechte de weigering in bezwaar gehandhaafd. Hierbij neemt het College in aanmerking dat appellant de voorgaande drie studiejaren reeds ingeschreven is geweest, in het studiejaar 2015-2016 voor slechts drie herkansingen hoeft te slagen om zijn bachelor te behalen en het collegegeld voor het gehele studiejaar 2015-2016 vóór 1 oktober 2015 heeft betaald. Het door verweerder ter zitting vermelde belang van de planning van het onderwijs, dat ten grondslag zou liggen aan artikel 5, derde lid, van de RAI, wordt in dit geval bij inschrijving na 31 augustus 2015 niet geschaad, nu appellant in het studiejaar 2015-2016 niet aan onderwijs hoeft deel te nemen om zijn bacheloropleiding af te ronden. Bovendien had appellant reeds op 22 augustus 2015 bij de opleiding kenbaar gemaakt dat hij aan de herkansingen wenst deel te nemen. Het belang van appellant bij inschrijving is evident. Voorts acht het College van belang dat appellant wel tijdig gepoogd heeft zich in te schrijven en dat louter de laatste handeling van de bevestiging van zijn machtiging niet dan wel onvolledig is verricht. In aanmerking genomen dat het College al meer beroepen heeft ontvangen waarbij iets misgaat met die bevestiging, lijkt het wenselijk dat de instellingsbesturen met Studielink onderzoeken of dat over het hoofd zien kan worden voorkomen. Het College is derhalve van oordeel dat verweerder in bezwaar alsnog toepassing had moeten geven aan artikel 13, eerste lid, van de RAI. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 7 september 2015 heeft de Centrale Studentenadministratie geweigerd appellant voor het studiejaar 2015-2016 in te schrijven voor de opleiding B Geneeskunde.

Bij beslissing van 22 oktober 2015 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 november 2015, waar appellant, bijgestaan door mr. J.E. van Rossem, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, werkzaam bij de universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.33, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, geschiedt de inschrijving overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard.
Ingevolge artikel 7.37, tweede lid, wordt niet tot inschrijving overgegaan dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan.

Ingevolge artikel 5, eerste lid, aanhef en onder b, van de Regeling Aanmelding en Inschrijving 2015-2016 (hierna: de RAI), wordt tot inschrijving overgegaan indien, voor zover thans van belang, het collegegeld tijdig is ontvangen, al dan niet via een papieren of digitale machtiging tot inning door middel van gespreide betaling.
Ingevolge het derde lid dient de inschrijving uiterlijk op 31 augustus 2015 te zijn afgerond.
Ingevolge artikel 13, eerste lid, kan, waar de toepassing van de RAI tot een onbillijkheid van overwegende aard leidt, de directeur SOZ namens verweerder ten gunste van de student van de RAI afwijken.

2.2. Verweerder heeft in de bestreden beslissing de weigering van de inschrijving gehandhaafd omdat appellant zijn inschrijving niet tijdig heeft afgerond. Appellant heeft zich via Studielink aangemeld, maar de inschrijfprocedure niet voltooid. Hij heeft de digitale machtiging voor de betaling van het collegegeld niet bevestigd, ook niet nadat de universiteit ter herinnering een aantal e-mails en een sms-bericht naar hem heeft gestuurd.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder de afwijzing ten onrechte heeft gehandhaafd. Hiertoe voert hij onder meer aan dat zijn belang bij inschrijving groter is dan het belang van verweerder bij weigering daarvan.

2.3.1. Hoewel de *to do list* door Studielink ten onrechte vóór het onherroepelijk worden van de weigering appellant in te schrijven, is verwijderd, staat voor het College genoegzaam vast dat appellant zijn inschrijving niet volledig uiterlijk 31 augustus 2015 heeft afgerond en dat dit aan hem is toe te rekenen. Voorts heeft appellant ten onrechte geen of onvoldoende acht geslagen op de berichten van verweerder daarover dan wel is het aan hem toe te rekenen dat die berichten hem niet hebben bereikt. Desalniettemin heeft verweerder ten onrechte de weigering in bezwaar gehandhaafd. Hierbij neemt het College in aanmerking dat appellant de voorgaande drie studiejaren reeds ingeschreven is geweest, in het studiejaar 2015-2016 voor slechts drie herkansingen hoeft te slagen om zijn bachelor te behalen en het collegegeld voor het gehele studiejaar 2015-2016 vóór 1 oktober 2015 heeft betaald. Het door verweerder ter zitting vermelde belang van de planning van het onderwijs, dat ten grondslag zou liggen aan artikel 5, derde lid, van de RAI, wordt in dit geval bij inschrijving na 31 augustus 2015 niet geschaad, nu appellant in het studiejaar 2015-2016 niet aan onderwijs hoeft deel te nemen om zijn bacheloropleiding af te ronden. Bovendien had appellant reeds op 22 augustus 2015 bij de opleiding kenbaar gemaakt dat hij aan de herkansingen wenst deel te nemen. Het belang van appellant bij inschrijving is evident. Voorts acht het College van belang dat appellant wel tijdig gepoogd heeft zich in te schrijven en dat louter de laatste handeling van de bevestiging van zijn machtiging niet dan wel onvolledig is verricht. In aanmerking genomen dat het College al meer beroepen heeft ontvangen waarbij iets misgaat met die bevestiging, lijkt het wenselijk dat de instellingsbesturen met Studielink onderzoeken of dat over het hoofd zien kan worden voorkomen. Het College is derhalve van oordeel dat verweerder in bezwaar alsnog toepassing had moeten geven aan artikel 13, eerste lid, van de RAI.
Het betoog slaagt.

2.4. Het beroep is gegrond. Hetgeen appellant overigens aanvoert, behoeft geen bespreking. De bestreden beslissing moet worden vernietigd. Het College zal de beslissing van 7 september 2015 herroepen en bepalen dat het College van Bestuur ervoor zorgdraagt dat de Centrale Studentenadministratie appellant per 30 september 2015, de dag waarop de universiteit het collegegeld heeft ontvangen, inschrijft voor de opleiding B Geneeskunde.

2.5. Verweerder moet tot vergoeding van de proceskosten worden veroordeeld. Daarbij wordt erop gewezen dat de beslissing van 7 september 2015 niet wordt herroepen wegens onrechtmatigheid daarvan en derhalve voor een vergoeding van de kosten van rechtsbijstand in bezwaar geen plaats is.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

1) verklaart het beroep gegrond;
2) vernietigt de beslissing van het College van Bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam van 22 oktober 2015;
3) herroept de beslissing van de Centrale Studentenadministratie van 7 september 2015;
4) bepaalt dat het College van Bestuur ervoor zorgdraagt dat de Centrale Studentenadministratie appellant per 30 september 2015 inschrijft voor de opleiding B Geneeskunde;
5) bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 22 oktober 2015;
6) veroordeelt het College van Bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam tot vergoeding van de bij appellant in beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 980,00 (zegge: negenhonderdtachtig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
7) gelast dat het College van Bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam het door T.R. Visser betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Zaaknummer	:	2015/234
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	3 december 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies, 1 BNSA familieomstandigheden herkansing medicatie meldingsformulier persoonlijke omstandigheden studentendecaan zorgvuldigheid
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW: artikel 2.1, lid 1
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Appellant heeft een meldingsformulier van de studentendecaan van 9 juli 2015 overgelegd. Volgens dit formulier heeft appellant in blok vier van het studiejaar 2014 2015 een studievertraging van zes punten opgelopen als gevolg van de hem voorgeschreven medicatie. Uit de beslissing van 24 juli 2015 en de bestreden beslissing blijkt niet dat de directeur of verweerder dit formulier bij hun beoordeling hebben betrokken. De bestreden beslissing vermeldt wel dat appellant een beroep op familieomstandigheden heeft gedaan, dat de studentendecaan als advies heeft gegeven dat de persoonlijke omstandigheden van appellant een verklaring voor zes missende studiepunten zijn en dat de directeur dit advies ter harte heeft genomen. Dit is in lijn met het in een e-mail van 2 september 2015 vervatte advies van de studentendecaan dat de hem op 30 april 2015 bekend geworden persoonlijke omstandigheden, waarover hij geen meldingsformulier heeft opgemaakt, een rol gespeeld kunnen hebben bij de in blokken twee en drie opgelopen studievertraging. Voor zover verweerder zich op het standpunt stelt dat het enkele niet halen van het vak Aviation project het bnsa kan dragen, volgt het College verweerder hierin niet. De laatste herkansing van dat vak vond immers plaats tijdens de periode in blok vier waarin appellant medicatie gebruikte. Niet is gebleken dat de directeur hiermee rekening heeft gehouden. Derhalve is de beslissing van de directeur niet met de nodige zorgvuldigheid genomen. Verweerder heeft dat niet onderkend. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 24 juli 2015 heeft de directeur van het domein Techniek, Ontwerpen en Informatica aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: bnsa) gegeven voor de opleiding Luchtvaarttechnologie.

Bij beslissing van 14 september 2015, verzonden op 20 oktober 2015, (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 november 2015, waar appellant, bijgestaan door mr. M.J. Zennipman, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, zijn verschenen. Tevens zijn verschenen J.M. de Koning, opleidingsmanager, en K. Jongen, studieloopbaancoördinator.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW, zijn de persoonlijke omstandigheden, bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de WHW, uitsluitend:

a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
e. het lidmaatschap, daaronder begrepen het voorzitterschap, van de in dit lid vermelde organen,
f. andere in de regelingen, bedoeld in de artikelen 7.8b, zesde lid en 7.9, vijfde lid, van de WHW, door het instellingsbestuur aan te geven omstandigheden waarin betrokkene activiteiten ontplooit in het kader van de organisatie en het bestuur van de zaken van de instelling,
g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel van een verglijkbare organisatie van enige omvang, bij wie de behartiging van het algemeen maatschappelijk belang op de voorgrond staat en die daartoe daadwerkelijke activiteiten ontplooit.

2.2. De directeur heeft het bnsa gegeven omdat appellant 33 van de vereiste 45 punten van het eerstejaarsprogramma heeft behaald en niet is geslaagd voor het vak Aviation project. Verweerder heeft deze beslissing in stand gelaten. Volgens verweerder is slechts het ontbreken van zes punten het gevolg van persoonlijke omstandigheden.

2.3. Het College neemt bij de beoordeling van dit beroep als uitgangspunt dat appellant in het studiejaar 2014-2015 33 punten heeft behaald. Dit aantal is immers vermeld in het bij de beslissing van 24 juli 2015 gevoegde studievoortgangsoverzicht van 7 juli 2015 en de bestreden beslissing. Het College gaat dan ook voorbij aan het eerst ter zitting van het College door verweerder ingenomen standpunt dat appellant 31 punten heeft behaald.

2.4. Appellant betoogt dat verweerder hem ten onrechte heeft tegengeworpen dat hij niet aan de studievoortgangseisen heeft voldaan. Volgens hem is het ontbreken van twaalf studiepunten het gevolg van persoonlijke omstandigheden, te weten ziekte van hemzelf, en bijzondere familieomstandigheden, gelegen in de ziekte van zijn vader.

2.4.1. Appellant heeft een meldingsformulier van de studentendecaan van 9 juli 2015 overgelegd. Volgens dit formulier heeft appellant in blok vier van het studiejaar 2014-2015 een studievertraging van zes punten opgelopen als gevolg van de hem voorgeschreven medicatie. Uit

de beslissing van 24 juli 2015 en de bestreden beslissing blijkt niet dat de directeur of verweerder dit formulier bij hun beoordeling hebben betrokken. De bestreden beslissing vermeldt wel dat appellant een beroep op familieomstandigheden heeft gedaan, dat de studentendecaan als advies heeft gegeven dat de persoonlijke omstandigheden van appellant een verklaring voor zes missende studiepunten zijn en dat de directeur dit advies ter harte heeft genomen. Dit is in lijn met het in een e-mail van 2 september 2015 vervatte advies van de studentendecaan dat de hem op 30 april 2015 bekend geworden persoonlijke omstandigheden, waarover hij geen meldingsformulier heeft opgemaakt, een rol gespeeld kunnen hebben bij de in blokken twee en drie opgelopen studievertraging.

Voor zover verweerder zich op het standpunt stelt dat het enkele niet halen van het vak Aviation project het bnsa kan dragen, volgt het College verweerder hierin niet. De laatste herkansing van dat vak vond immers plaats tijdens de periode in blok vier waarin appellant medicatie gebruikte. Niet is gebleken dat de directeur hiermee rekening heeft gehouden. Derhalve is de beslissing van de directeur niet met de nodige zorgvuldigheid genomen. Verweerder heeft dat niet onderkend.

Het betoog slaagt.

2.5. Het beroep is gegrond. Hetgeen appellant overigens aanvoert, behoeft geen bespreking. De bestreden beslissing moet worden vernietigd. Gelet op het tijdsverloop en de ernstige tekortkomingen in het bnsa, almede nu aannemelijk is dat persoonlijke omstandigheden in wezenlijke mate de studievoortgang van appellant hebben beïnvloed, zal het College op na te melden wijze in de zaak voorzien.

2.6. Verweerder moet op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland van 14 september 2015;
III. vernietigt de beslissing van de directeur van het domein Techniek, Ontwerpen en Informatica van 24 juli 2015;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 14 september 2015;
V. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland tot vergoeding van de bij appellant in administratief beroep en beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1960,00 (zegge: negentienhonderd zestig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland het door appellant betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Zaaknummer	:	2015/235
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	21 december 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Saxion Hogeschool
Trefwoorden	:	afwijzing bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband hoorzitting melding MijnSaxion persoonlijke omstandigheden risico stage studentenpsycholoog studieadvies studiebegeleider studieloopbaanbegeleider studieplan studieresultaten verantwoordelijkheid
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 6
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Hetgeen appellant heeft aangevoerd, leidt niet tot het oordeel dat verweerder het aan hem gegeven BNSA ten onrechte heeft gehandhaafd. Daartoe wordt overwogen dat appellant in het tweede studiejaar eerst na het ontvangen van het BNSA melding heeft gemaakt van zijn persoonlijke omstandigheden en dat hij daardoor niet in staat was voldoende studiepunten te halen. Het lag op de weg van appellant om zijn persoonlijke omstandigheden tijdig kenbaar te maken, zodat de opleiding op zorgvuldige wijze had kunnen vaststellen of een causaal verband bestaat tussen die omstandigheden en de studieresultaten. Voorts had de opleiding zo nodig voorzieningen voor hem kunnen treffen danwel hem kunnen adviseren waar hij hulp zou kunnen vinden voor zijn problemen. De opleiding en verweerder stellen dat het causale verband niet meer kon worden vastgesteld en het College is van oordeel dat mede gelet op de aard van de omstandigheden de opleiding en verweerder zich op dat standpunt hebben mogen stellen. Het college acht daarvoor van belang dat van appellant had mogen worden verlangd dat hij, gelet op de duur van de problemen, tijdig hulp had gezocht teneinde te voorkomen dat hij studievertraging zou oplopen. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat appellant, zoals hij ook in zijn beroepschrift bij het College uiteen heeft gezet, tijdens een gesprek met zijn studieloopbaanbegeleider aan het einde van het eerste jaar weliswaar heeft medegedeeld dat hij concentratieproblemen had, maar dat hij evenwel van mening was dat er niets met hem aan de hand was. Voorts neemt het College in aanmerking dat in het verslag van de hoorzitting bij verweerder vermeld staat dat appellant heeft verklaard geen hulp te hebben gezocht toen hij merkte dat het niet goed met hem ging. Over de stelling van appellant dat hij niet is gewezen op de mogelijkheid om zijn belangen te bepleiten tijdens een hoorzitting bij de examencommissie wordt overwogen dat verweerder genoegzaam aannemelijk heeft gemaakt dat via MijnSaxion een uitnodiging is geplaatst voor een hoorzitting en dat appellant bekend moet zijn geweest met de wijze van communiceren via MijnSaxion. Over de stelling van appellant dat hij door het niet lopen van een stage een aanzienlijk aantal studiepunten is misgelopen wordt overwogen dat het tijdig regelen van een stageplaats een eigen verantwoordelijkheid is van de student. Appellant heeft geen

omstandigheden aangevoerd waarom het niet verkrijgen van een stageplaats voor risico van de opleiding zou zijn. Dat appellant graag verder wil met zijn opleiding, hoe begrijpelijk dat ook is, maakt niet dat verweerder het aan hem gegeven BNSA ten onrechte heeft gehandhaafd.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Saxion (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 juli 2015 heeft de directeur van de School of Business, Building & Technologie van de Hogeschool Saxion aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door hem gevolgde bacheloropleiding Technische Bedrijfskunde.

Bij beslissing van 24 september 2015 heeft het CBE het door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 december 2015, waar appellant, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. F.W. Beckmann, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Voorts is namens de examencommissie ir. A. Mulder verschenen.

Overeenkomstig de op de zitting gemaakte afspraak heeft het CBE nog enige stukken ingezonden.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.
Ingevolge het vierde lid stelt het instellingsbestuur de student alvorens tot een afwijzing over te gaan in de gelegenheid te worden gehoord.
Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 6, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling van de Hogeschool Saxion (Hierna: de OER) heeft een student zolang hij het propedeutisch examen nog niet met goed gevolg heeft afgelegd en daarvan niet is vrijgesteld jaarlijks recht op een schriftelijk studieadvies over het al dan niet voortzetten van de studie bij de betreffende opleiding.
Ingevolge het derde lid weegt de academie bij het uitbrengen van het studieadvies de persoonlijke omstandigheden van de student mee.

Bij het tot stand komen van het studieadvies weegt de directeur of de manager de door de student onder de aandacht gebrachte persoonlijke omstandigheden mee. Dat betreft ten minste de hieronder bedoelde omstandigheden:

a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
e. het lidmaatschap of voorzitterschap van de Centrale Medezeggenschapsraad (CMR), de academieraad, de studentencommissie of de opleidingscommissie,
f. andere door het instellingsbestuur aan te geven omstandigheden waar betrokkene activiteiten ontplooit in het kader van de organisatie en het bestuur van de zaken van de hogeschool,
g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel het lidmaatschap van een vergelijkbare organisatie van enige omvang, bij wie de behartiging van het algemeen maatschappelijk belang op de voorgrond staat en die daartoe daadwerkelijk activiteiten ontplooit.

2.2. Appellant is tweedejaars student aan de opleiding Technische Bedrijfskunde. Bij beslissing van 15 juli 2014 heeft de directeur aan appellant een BNSA verstrekt. De directeur heeft aan die afwijzing ten grondslag gelegd dat de studieresultaten van appellant niet voldoen aan de eisen zoals die zijn vastgelegd in artikel 6 van de OER en de daarop gebaseerde uitwerking. Appellant heeft in zijn tweede jaar van inschrijving noch de propedeuse noch in dat jaar minimaal 51 studiepunten behaald. Appellant heeft geen persoonlijke omstandigheden ingebracht die meegewogen moeten worden bij het vaststellen van het studieadvies, aldus de directeur.

Verweerder heeft de beslissing van de directeur gehandhaafd. Verweerder heeft daarbij overwogen dat er weliswaar persoonlijke omstandigheden aanwezig waren, maar dat deze het tekort aan studiepunten niet kunnen excuseren. Verweerder heeft daarbij betrokken dat appellant pas na het BNSA studieplannen heeft gemaakt en hulp heeft gezocht. Het lag op de weg van appellant om eerder persoonlijke omstandigheden kenbaar te maken. Nu hij dit niet heeft gedaan, dient dit voor zijn risico te komen, aldus verweerder.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder ten onrechte de beslissing van de directeur om hem een BNSA te geven, heeft gehandhaafd. Hij voert daartoe aan dat hij tijdens zijn studie last had van slaap-, concentratie- en motivatieproblemen. In het eerste jaar heeft hij tijdens een van de gesprekken met zijn studiebegeleider in verband met zijn concentratieproblemen gesproken over het raadplegen van een studentenpsycholoog. Appellant voert voorts aan dat hij niet is gewezen op de mogelijkheid om verweer te voeren tijdens een hoorzitting bij de examencommissie. Appellant voert verder aan dat hij door het niet lopen van een stage een aanzienlijk aantal studiepunten is misgelopen, waardoor het onmogelijk voor hem was om 51 studiepunten te behalen. Appellant voert verder aan dat hij na ontvangst van het BNSA een gesprek heeft gehad met een psycholoog en dat inmiddels is vastgesteld dat hij ADD (Attention Deficit Disorder) heeft. Ten slotte voert appellant aan dat hij graag verder wil met zijn opleiding en dat hij met de juiste therapie zijn studie positief kan afronden.

2.4. Niet in geschil is dat appellant in zijn tweede jaar van inschrijving noch de propedeuse noch daadwerkelijk minimaal 51 studiepunten heeft behaald en dat hij hiermee niet voldoet aan de eisen zoals die zijn vastgelegd in artikel 6 van de OER en de daarop gebaseerde uitwerking.

2.4.1. Hetgeen appellant heeft aangevoerd, leidt niet tot het oordeel dat verweerder het aan hem gegeven BNSA ten onrechte heeft gehandhaafd. Daartoe wordt overwogen dat appellant in het tweede studiejaar eerst na het ontvangen van het BNSA melding heeft gemaakt van zijn persoonlijke omstandigheden en dat hij daardoor niet in staat was voldoende studiepunten te halen. Het lag op de weg van appellant om zijn persoonlijke omstandigheden tijdig kenbaar te maken, zodat de opleiding op zorgvuldige wijze had kunnen vaststellen of een causaal verband bestaat tussen die omstandigheden en de studieresultaten. Voorts had de opleiding zo nodig voorzieningen voor hem kunnen treffen danwel hem kunnen adviseren waar hij hulp zou kunnen vinden voor zijn problemen. De opleiding en verweerder stellen dat het causale verband niet meer kon worden vastgesteld en het College is van oordeel dat mede gelet op de aard van de omstandigheden de opleiding en verweerder zich op dat standpunt hebben mogen stellen. Het college acht daarvoor van belang dat van appellant had mogen worden verlangd dat hij, gelet op de duur van de problemen, tijdig hulp had gezocht teneinde te voorkomen dat hij studievertraging zou oplopen. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat appellant, zoals hij ook in zijn beroepschrift bij het College uiteen heeft gezet, tijdens een gesprek met zijn studieloopbaanbegeleider aan het einde van het eerste jaar weliswaar heeft medegedeeld dat hij concentratieproblemen had, maar dat hij evenwel van mening was dat er niets met hem aan de hand was. Voorts neemt het College in aanmerking dat in het verslag van de hoorzitting bij

verweerder vermeld staat dat appellant heeft verklaard geen hulp te hebben gezocht toen hij merkte dat het niet goed met hem ging.

Over de stelling van appellant dat hij niet is gewezen op de mogelijkheid om zijn belangen te bepleiten tijdens een hoorzitting bij de examencommissie wordt overwogen dat verweerder genoegzaam aannemelijk heeft gemaakt dat via MijnSaxion een uitnodiging is geplaatst voor een hoorzitting en dat appellant bekend moet zijn geweest met de wijze van communiceren via MijnSaxion.

Over de stelling van appellant dat hij door het niet lopen van een stage een aanzienlijk aantal studiepunten is misgelopen wordt overwogen dat het tijdig regelen van een stageplaats een eigen verantwoordelijkheid is van de student. Appellant heeft geen omstandigheden aangevoerd waarom het niet verkrijgen van een stageplaats voor risico van de opleiding zou zijn. Dat appellant graag verder wil met zijn opleiding, hoe begrijpelijk dat ook is, maakt niet dat verweerder het aan hem gegeven BNSA ten onrechte heeft gehandhaafd.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/237
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	3 december 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA herkansing melding persoonlijke omstandigheden studentendecanaat studieadvies uitstel
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 12 OER: artikel 13 OER: artikel 17
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 In hetgeen appellante heeft aangevoerd, ziet het College geen aanleiding het oordeel van het CBE onjuist te achten. Appellante heeft aan het einde van het eerste jaar van inschrijving uitstel van een bindend negatief studieadvies gekregen. Vaststaat dat zij aan het einde van het tweede jaar van inschrijving nog immer niet alle studiepunten van de propedeutische fase heeft behaald. Zij heeft uitsluitend het vak Meten meetkundige didactiek niet behaald. Niet gebleken is dat dit te wijten is aan persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 17, vijfde lid, van de OER. De door appellante genoemde omstandigheid als gevolg waarvan zij de herkansing in november 2014 niet heeft kunnen behalen, is geen persoonlijke omstandigheid als hiervoor bedoeld. In dit verband merkt het College nog op dat appellante de examencommissie destijds heeft verzocht haar een extra herkansing voor het vak te geven, maar de examencommissie dit verzoek heeft afgewezen, en appellante daartegen geen beroep bij het CBE heeft ingesteld, terwijl de mogelijkheid van een dergelijke beroep duidelijk onder de beslissing was vermeld. Het CBE heeft terecht overwogen dat de directeur zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat twijfel bestaat of appellante geschikt moet worden geacht voor de opleiding, nu zij moeite heeft met het vakgebied rekenen/wiskunde. Het vak Meten meetkundige didactiek is een rekentoets. Appellante heeft in de drie door haar afgelegde toetsen voor dit vak niet hoger gescoord dan een 4,6. Voor rekentoetsen van de hoofdfase, zoals de toetsen Hele getallen en Gebroken getallen, heeft appellante krappe voldoendes behaald. De teamleider heeft ter zitting van het College op dit punt nader toegelicht dat appellante halverwege de opleiding de landelijke kennisbasistoets, die onlangs is ingevoerd, zou moeten afleggen. Gelet op het hoge niveau van deze toets en de door appellante behaalde scores voor rekentoetsen, is het de vraag of appellante deze toets zou behalen. Het College acht dit standpunt begrijpelijk. De stelling van appellante dat niet eenduidig wordt gehandeld bij het niet behalen van een toets en het niet behalen van een stage aan het eind van de propedeutische fase, wordt niet gevolgd. Ter zitting is onweerspoken gesteld dat de hogeschool dezelfde richtlijnen hanteert bij het herkansen van toetsen en stages en dat van een herkansing van een stage moet worden onderscheiden de mogelijkheid enig gebrek in een stage te herstellen alvorens de beoordeling van een stage definitief wordt vastgesteld. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 24 juli 2015 heeft de teamleider namens de directeur van het Domein Onderwijs, Leren en Levensbeschouwing (hierna: de directeur) appellante een bindend negatief studieadvies gegeven voor de opleiding tot leraar Basisonderwijs (hierna: de opleiding).

Bij beslissing van 7 september 2015 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 november 2015, waar appellante, en het CBE, vertegenwoordigd door C. Grim, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Tevens was aanwezig C. Bruin, teamleider van de opleiding.

Overeenkomstig de afspraak ter zitting is na de zitting de beslissing van de examencommissie waarbij een verzoek van appellante voor een extra kans voor de toets Meten meetkundige didactiek is afgewezen, aan het College toegezonden.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 12, eerste lid, van de Onderwijs en Examenregeling van de hogeschool Inholland (hierna: de OER) ontvangt de student aan het einde van het eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van de domeindirecteur een schriftelijk advies over de voortzetting van de studie binnen of buiten de opleiding.

Ingevolge artikel 13, eerste lid, wordt, indien de student aan het einde van het eerste jaar van inschrijving niet heeft voldaan aan de voor hem geldende minimumnorm, aan het studieadvies bedoeld in artikel 12, een afwijzing verbonden. De afwijzing vindt niet plaats indien persoonlijke omstandigheden zoals bedoeld in artikel 17 zich daartegen verzetten.

Ingevolge het vijfde lid verstrekt de domeindirecteur alsnog een bindend negatief studieadvies, indien de student niet aan het einde van het tweede jaar van inschrijving de propedeutische fase volledig met goed gevolg heeft afgerond en geen persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 17 zich daartegen verzetten.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, doet een student, indien een omstandigheid bedoeld in het

vijfde lid zich voordoet, daarvan zo spoedig mogelijk melding bij het studentendecanaat.

Ingevolge het vijfde lid, aanhef en onder a tot en met d, worden als persoonlijke omstandigheden in de zin van dit artikel uitsluitend aangemerkt: ziekte van de student, lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van de student, zwangerschap van de student en bijzondere familieomstandigheden.

2.2 De directeur heeft aan zijn beslissing om appellante een bindend negatief studieadvies te geven, het volgende ten grondslag gelegd. Appellante heeft aan het einde van het tweede jaar van inschrijving 58 van de benodigde 60 studiepunten van de propedeutische fase van de opleiding behaald. Niet gebleken is dat de studievertraging door persoonlijke omstandigheden is veroorzaakt. Uit de studieresultaten van appellante blijkt dat zij moeite heeft met het vakgebied rekenen/wiskunde.

Het CBE heeft geoordeeld dat de directeur appellante op juiste gronden een negatief bindend studieadvies heeft gegeven.

2.3 Appellante betoogt dat het CBE ten onrechte tot dit oordeel is gekomen. Zij voert het volgende aan. Zij heeft alleen de toets Meten meetkundige didactiek van de propedeutische fase niet behaald. Dit had te maken met een situatie buiten haar om. In november 2014 heeft zij de herkansingstoets voor het vak gemist, omdat die dag sprake was van slechte weersomstandigheden, waardoor er problemen waren met het openbaar vervoer en zij tien minuten te laat bij het toetsingslokaal aankwam, en daardoor niet meer aan de toets mocht deelnemen. Verder wijst appellante erop dat niet eenduidig wordt gehandeld bij het niet behalen van een laatste toets voor de propedeutische fase en het niet behalen van een stage. Indien een stage niet is behaald, wordt een student nog een herkansing aangeboden, en eventueel nog de mogelijkheid om tien dagen extra stage te lopen, terwijl indien een toets niet is behaald, de opleiding moet worden gestaakt.

2.3.1 In hetgeen appellante heeft aangevoerd, ziet het College geen aanleiding het oordeel van het CBE onjuist te achten.

Appellante heeft aan het einde van het eerste jaar van inschrijving uitstel van een bindend negatief studieadvies gekregen. Vaststaat dat zij aan het einde van het tweede jaar van inschrijving nog immer niet alle studiepunten van de propedeutische fase heeft behaald. Zij heeft uitsluitend het vak Meten meetkundige didactiek niet behaald. Niet gebleken is dat dit te wijten is aan persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 17, vijfde lid, van de OER. De door appellante genoemde omstandigheid als gevolg waarvan zij de herkansing in november 2014 niet heeft kunnen behalen, is geen persoonlijke omstandigheid als hiervoor bedoeld. In dit verband merkt het College nog op dat appellante de examencommissie destijds heeft verzocht haar een extra herkansing voor het vak te geven, maar de examencommissie dit verzoek heeft afgewezen, en appellante daartegen geen beroep bij het CBE heeft ingesteld, terwijl de mogelijkheid van een dergelijke beroep duidelijk onder de beslissing was vermeld. Het CBE heeft terecht overwogen dat de directeur zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat twijfel bestaat of appellante geschikt moet worden geacht voor de opleiding, nu zij moeite heeft met het vakgebied rekenen/wiskunde. Het vak Meten meetkundige didactiek is een rekentoets. Appellante heeft in de drie door haar afgelegde toetsen voor dit vak niet hoger gescoord dan een 4,6. Voor rekentoetsen van de hoofdfase, zoals de toetsen Hele getallen en Gebroken getallen, heeft appellante krappe voldoendes behaald. De teamleider heeft ter zitting van het College op dit punt nader toegelicht dat appellante halverwege de opleiding de landelijke kennisbasistoets, die onlangs is ingevoerd, zou moeten afleggen. Gelet op het hoge niveau van deze toets en de door appellante behaalde scores voor rekentoetsen, is het de vraag of appellante deze toets zou behalen. Het College acht dit standpunt begrijpelijk.

De stelling van appellante dat niet eenduidig wordt gehandeld bij het niet behalen van een toets en het niet behalen van een stage aan het eind van de propedeutische fase, wordt niet gevolgd. Ter zitting is onweerspoken gesteld dat de hogeschool dezelfde richtlijnen hanteert bij het herkansen van toetsen en stages en dat van een herkansing van een stage moet worden onderscheiden de mogelijkheid enig gebrek in een stage te herstellen alvorens de beoordeling van een stage definitief wordt vastgesteld.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/242
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	21 december 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Hanzehogeschool Groningen
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband decaan hoorzitting initiatief kenbaarheid kwalitatieve norm kwantitatieve norm onvoldoendes persoonlijke omstandigheden plan van aanpak studieadvies studiebegeleider studiejaar studieloopbaanbegeleider studiepunten studieresultaten theorievakken tijdig melden tutorlessen voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b Studentenstatuut van de Hanzehogeschool Groningen: artikel 4.14 Studentenstatuut van de Hanzehogeschool Groningen: artikel 4.16
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1 Hetgeen appellant heeft aangevoerd, leidt niet tot het oordeel dat verweerder het aan hem gegeven BNSA ten onrechte heeft gehandhaafd. Daartoe wordt overwogen dat appellant eerst aan het einde van het studiejaar melding heeft gemaakt van zijn persoonlijke omstandigheden en dat hij daardoor niet in staat was voldoende studiepunten te halen. Uit artikel 4.16, tweede lid, van het Studentenstatuut volgt dat een student die zich beroept op persoonlijke omstandigheden, deze omstandigheden tijdig, zo mogelijk direct bij het optreden daarvan en voorafgaand aan het uitbrengen van het studieadvies aan de decaan en/of studiebegeleider dient mee te delen. Het lag op de weg van appellant om zijn persoonlijke omstandigheden tijdig kenbaar te maken, zodat de opleiding op zorgvuldige wijze had kunnen vaststellen of een causaal verband bestaat tussen die omstandigheden en de studieresultaten. Voorts had de opleiding zo nodig voorzieningen voor hem kunnen treffen danwel hem kunnen adviseren waar hij hulp zou kunnen vinden voor zijn problemen. De opleiding en verweerder stellen dat het causale verband niet meer kon worden vastgesteld en het College is van oordeel dat mede gelet op de aard van de omstandigheden de opleiding en verweerder zich op dat standpunt hebben mogen stellen. Het College is verder met verweerder van oordeel dat het op de weg van appellant had gelegen na toewijzing van zijn verzoek om een voorlopige voorziening initiatief te nemen en een plan van aanpak op te stellen temeer appellant zelf heeft verklaard zijn handelwijze te zullen verbeteren. Voorts heeft appellant ter zitting bij het College bevestigd dat hij zelf ervoor heeft gekozen om lessen te volgen in een klas waar de studieloopbaanbegeleider tevens in de examencommissie zit. Verweerder heeft appellant van tevoren hiervan op de hoogte gesteld. Appellant heeft ter zitting bij het College desgevraagd geantwoord niet naar een andere studieloopbaanbegeleider te hebben gezocht.

Voorts bestaat geen grond voor het oordeel dat de hoorzitting bij verweerder niet juist is verlopen, omdat aan de moeder van appellant en twee klasgenoten geen vragen zijn gesteld. In het het proces-verbaal van de hoorzitting staat vermeld dat de voorzitter aan appellant heeft medegedeeld dat zijn moeder desgewenst een toelichting kan geven. Het is aan appellant om deze mogelijkheid te benutten. Ook anderszins bestaat geen grond voor het oordeel dat de hoorzitting bij verweerder niet juist is verlopen.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hanzehogeschool Groningen (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 augustus 2015 heeft de dean van de Academie voor Gezondheidsstudies van de Hanzehogeschool Groningen aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door hem gevolgde bacheloropleiding Fysiotherapie.

Bij beslissing van 26 oktober 2015 heeft het CBE het door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 december 2015, waar appellant, bijgestaan door R.E. Lanting, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. A.J. Poelman, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.
Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 4.14, derde lid, van het Studentenstatuut van de Hanzehogeschool Groningen, wordt tot afwijzing overgegaan, indien de student de propedeutische fase nog niet heeft voltooid en met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten zoals genoemd in artikel 4.14, vierde lid. De persoonlijke omstandigheden die in aanmerking worden genomen staan beschreven in artikel 4.16, eerste lid.

Ingevolge artikel 4.16, eerste lid, zijn de persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 4.14, derde lid:

- ziekte van betrokkene;
- lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van de student:
- zwangerschap van betrokkene;
- bijzondere familieomstandigheden;
- het lidmaatschap van de HMR, een SMR of een opleidingscommissie;
- het lidmaatschap van het bestuur van een erkende studentenorganisatie zoals bedoeld in de in de bijlagen 2a en 2b opgenomen Gezamenlijke Regeling bestuursbeurzen, respectievelijk regeling Profiletingsfonds II.

Ingevolge het tweede lid dient, indien een student een student zich beroept op een persoonlijke omstandigheid als bedoeld in het vorige lid, hij deze omstandigheid tijdig, zo mogelijk direct bij het optreden daarvan en voorafgaand aan het uitbrengen van het studieadvies aan de decaan en/of studiebegeleider mee te delen.

2.2. Appellant is per 1 september 2014 begonnen met de opleiding Fysiotherapie. Bij beslissing van 20 augustus 2015 heeft de dean aan appellant een BNSA verstrekt.

De dean heeft aan die afwijzing ten grondslag gelegd dat appellant minder dan de vereiste 48 studiepunten van de propedeutische fase heeft behaald. Daarnaast voldoet appellant niet aan de kwalitatieve eisen die door de opleiding worden gesteld. De motivatie van appellant komt onvoldoende tot uiting, mede doordat tutorlessen slecht worden bezocht en appellant juist voor theorievakken onvoldoendes heeft behaald, aldus de dean.

Verweerder heeft de beslissing van de dean gehandhaafd. Verweerder heeft daarbij overwogen dat de procedure die heeft geleid tot het BNSA juist is verlopen. Verweerder heeft voorts overwogen dat voor zover appellant zich beroept op persoonlijke omstandigheden hij dit niet tijdig aan de decaan of studiebegeleider heeft gemeld. Evenmin heeft appellant na toewijzing van een verzoek om een voorlopige voorziening enig initiatief getoond om een plan van aanpak op te stellen en dit met zijn docenten te bespreken, aldus verweerder.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder ten onrechte de beslissing van de dean om hem een BNSA te geven, heeft gehandhaafd. Hij voert daartoe aan dat persoonlijke omstandigheden van invloed zijn geweest op zijn studieresultaten. In dat verband wijst hij op zijn moeilijke thuissituatie. Bij zijn vader is vijf jaar geleden kanker geconstateerd. Hoewel zijn vader succesvol is behandeld, brengen de jaarlijkse controles volgens hem spanningen met zich mee. Ter zitting bij het College heeft appellant toegelicht dat hij deze spanningen aan niemand heeft laten zien, omdat hij zich sterk diende te houden voor zijn zusje. Zijn ouders zijn voorts uit elkaar gegroeid, waardoor hij moeite heeft zich te concentreren. Aangezien hij een gesloten persoonlijkheid heeft, heeft hij zijn studieloopbaanbegeleider pas laat op de hoogte gesteld. Daarnaast voelde hij zich niet op zijn gemak bij zijn studieloopbaanbegeleider. Verder voert appellant aan dat hij geen initiatief heeft kunnen nemen om een plan van aanpak op te stellen omdat hij voor het eerst te maken heeft gekregen met een BNSA. Hierdoor wist hij niet wat van hem wordt verwacht. Bovendien weet hij niet bij welke studieloopbaanbegeleider hij terecht kan.
De studieloopbaanbegeleider in zijn nieuwe klas zit namelijk in de examencommissie, zodat hij niet bij hem terecht kan. Appellant ageert voorts tegen de gang van zaken tijdens de zitting bij verweerder. Zo zijn er geen vragen gesteld aan zijn moeder en twee klasgenoten die hij had meegenomen, aldus appellant.

2.4. Niet in geschil is dat appellant niet heeft voldaan aan de kwantitatieve norm van 48 studiepunten.

2.4.1 Hetgeen appellant heeft aangevoerd, leidt niet tot het oordeel dat verweerder het aan hem gegeven BNSA ten onrechte heeft gehandhaafd. Daartoe wordt overwogen dat appellant eerst aan het einde van het studiejaar melding heeft gemaakt van zijn persoonlijke omstandigheden en dat hij daardoor niet in staat was voldoende studiepunten te halen. Uit artikel 4.16, tweede lid, van het Studentenstatuut volgt dat een student die zich beroept op persoonlijke omstandigheden, deze omstandigheden tijdig, zo mogelijk direct bij het optreden daarvan en voorafgaand aan het uitbrengen van het studieadvies aan de decaan en/of studiebegeleider dient mee te delen. Het lag op de weg van appellant om zijn persoonlijke omstandigheden tijdig kenbaar te maken, zodat de opleiding op zorgvuldige wijze had kunnen vaststellen of een causaal verband bestaat tussen die omstandigheden en de studieresultaten. Voorts had de opleiding zo nodig voorzieningen voor hem kunnen treffen danwel hem kunnen adviseren waar hij hulp zou kunnen vinden voor zijn problemen. De opleiding en verweerder stellen dat het causale verband niet meer kon worden vastgesteld en het College is van oordeel dat mede gelet op de aard van de omstandigheden de opleiding en verweerder zich op dat standpunt hebben mogen stellen.

Het College is verder met verweerder van oordeel dat het op de weg van appellant had gelegen na toewijzing van zijn verzoek om een voorlopige voorziening initiatief te nemen en een plan van aanpak op te stellen temeer appellant zelf heeft verklaard zijn handelwijze te zullen verbeteren. Voorts heeft appellant ter zitting bij het College bevestigd dat hij zelf ervoor heeft gekozen om lessen te volgen in een klas waar de studieloopbaanbegeleider tevens in de examencommissie zit. Verweerder heeft appellant van tevoren hiervan op de hoogte gesteld. Appellant heeft ter zitting bij het College desgevraagd geantwoord niet naar een andere studieloopbaanbegeleider te hebben gezocht.

Voorts bestaat geen grond voor het oordeel dat de hoorzitting bij verweerder niet juist is verlopen, omdat aan de moeder van appellant en twee klasgenoten geen vragen zijn gesteld. In het het proces-verbaal van de hoorzitting staat vermeld dat de voorzitter aan appellant heeft medegedeeld dat zijn moeder desgewenst een toelichting kan geven. Het is aan appellant om deze mogelijkheid te benutten. Ook anderszins bestaat geen grond voor het oordeel dat de hoorzitting bij verweerder niet juist is verlopen.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/244
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	3 december 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband fatale termijn geschiktheid herkansing persoonlijke omstandigheden schriftelijk studentendecaan studieadvies studieloopbaancoach
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b Reglement Studieadvies en Afwijzing van de Hogeschool Rotterdam: artikel 1.5 Reglement Studieadvies en Afwijzing van de Hogeschool Rotterdam: artikel 2.1 Reglement Studieadvies en Afwijzing van de Hogeschool Rotterdam: artikel 2.2
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Het College overweegt ambtshalve dat de beslissing om appellante een bindend negatief studieadvies te geven op 1 september 2015 is genomen. Dit is buiten de in artikel 2.1 van het Reglement gestelde termijn, nu het tweede jaar van inschrijving is geëindigd op 31 augustus 2015. Op grond van tekst, doel en strekking moet in navolging van artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW, de in artikel 2.1 van het Reglement opgenomen termijn als een fatale termijn worden aangemerkt. Het is aan de directeur om ervoor zorg te dragen dat die fatale termijn in acht kan worden en wordt genomen. Dat eind augustus 2015 nog tentamens worden afgenomen, kan aan die termijn niet afdoen. Verder overweegt het College dat de beslissing om appellante een bindend negatief studieadvies te geven, onzorgvuldig tot stand is gekomen. Appellante is in juli 2015 in een hoorzitting gehoord over het mogelijk geven van een bindend negatief studieadvies, waarna aan haar op 1 september 2015 een bindend negatief studieadvies is gegeven. Eerst op 17 september 2015 en 3 november 2015, derhalve na het gegeven bindend negatief studieadvies, heeft de studentendecaan adviezen over het verstrekken van een bindend negatief studieadvies uitgebracht. Eerst op 28 augustus 2015 heeft de studentendecaan appellante kenbaar gemaakt dat hij niet zou adviseren een uitgesteld bindend negatief studieadvies te geven. Dit acht het College te laat in de procedure. Het is aangewezen dat een studentendecaan, als een student persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan heeft gemeld, de opleiding en de student schriftelijk zijn advies kenbaar maakt alvorens de student over het voorgenomen bindend negatief studieadvies wordt gehoord. Het CBE heeft niet betwist dat de door appellante gestelde persoonlijke omstandigheden ook in het tweede jaar van inschrijving speelden. Aan het geven van het bindend negatief studieadvies heeft de directeur met name ten grondslag gelegd, en het CBE heeft dit gevolgd, dat appellante moeite heeft met het vak Geneeskunde, nu zij twee herkansingen in het tweede jaar heeft benut maar deze niet heeft behaald, en derhalve twijfel bestaat over de geschiktheid van appellante voor de opleiding. Twijfel over de geschiktheid is echter onvoldoende basis voor een bindend negatief studieadvies. Het enkele feit dat er geen veranderingen zijn opgetreden in de persoonlijke omstandigheden alsmede de aan het einde van het eerste studiejaar gemaakte afspraken sluiten niet uit dat er causaal

verband bestaat tussen de studieresultaten en die persoonlijke omstandigheden. Ook in het na de bestreden beslissing uitgebrachte nadere advies van de studentendecaan wordt dit niet onderkend. Gelet op het vorenstaande komt het College tot de conclusie dat het CBE ten onrechte tot zijn oordeel is gekomen. Het bindend negatief studieadvies kan niet in stand blijven.
Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 september 2015 heeft de coördinator studentenzaken namens de directeur van het Instituut voor Gezondheidszorg (hierna: de directeur) appellante een bindend negatief studieadvies gegeven voor de opleiding Verpleegkunde (hierna: de opleiding).

Bij beslissing van 28 september 2015, verzonden op 26 oktober 2015, heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 november 2015, waar appellante, en het CBE, vertegenwoordigd door E. Suikerbuik, werkzaam bij de Hogeschool Rotterdam, zijn verschenen. Tevens was aanwezig A.N.C. van Lieshout, de coördinator studentenzaken.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.
Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 2.1 van het Reglement Studieadvies en Afwijzing van de Hogeschool Rotterdam (hierna: het Reglement) wordt aan iedere student aan het einde van diens tweede jaar van inschrijving voor de propedeutische fase advies uitgebracht over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge artikel 2.2 wordt voor een student die na twee jaren van de inschrijving de propedeutische fase nog niet heeft voltooid, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, aan dit advies een afwijzing verbonden.
Ingevolge artikel 1.5, eerste lid, worden de persoonlijke omstandigheden van de student

gewogen. Hierbij adviseert de studentendecaan. Om de student hierbij te ondersteunen, dienen de persoonlijke omstandigheden tijdig gemeld te worden.

2.2 De directeur heeft aan zijn beslissing om appellante een bindend negatief studieadvies te geven, zo volgt mede uit de beslissing van het CBE van 28 september 2015, het volgende ten grondslag gelegd. Appellante heeft aan het einde van het eerste jaar van inschrijving uitstel van een bindend negatief studieadvies gekregen wegens persoonlijke omstandigheden. Zij had toen 44 studiepunten van de benodigde 60 van de propedeutische fase behaald. Aan het einde van het tweede jaar van inschrijving heeft appellante nog immer niet alle studiepunten van die fase behaald. Zij heeft 54 studiepunten behaald. Haar persoonlijke omstandigheden zijn gewogen, maar alles overziende, moet appellante niet geschikt worden geacht voor de opleiding. Het niet behalen van de norm lijkt te wijten te zijn aan de omstandigheid dat appellante moeite heeft met het vak Geneeskunde. In het tweede jaar van inschrijving heeft zij twee herkansingstoetsen voor het vak afgelegd, maar heeft zij geen voldoende behaald. Appellante is bekend bij de studentendecaan, maar voor het studiejaar 2014-2015 heeft deze geen advies uitgebracht. Overleg met de studieloopbaancoach heeft evenmin een positief advies opgeleverd.

Het CBE heeft geoordeeld dat de directeur appellante op grond van zijn gegeven motivering in redelijkheid een bindend negatief studieadvies heeft kunnen geven.

2.3 Appellante betoogt dat het CBE ten onrechte tot dit oordeel is gekomen. Zij voert het volgende aan. Er is onvoldoende rekening gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. Zij is mantelzorger van haar vader geweest, die in 2006 is overleden. Zij is al jaren mantelzorger van haar moeder, die ziek is. Haar zus is in 2013 overleden. Kort na dit overlijden, is zij met de opleiding begonnen. Hierdoor kon zij zich slecht concentreren in het eerste jaar van inschrijving en heeft zij aan het einde van dit jaar uitstel van een bindend negatief studieadvies gekregen. In het tweede jaar van inschrijving speelden de persoonlijke omstandigheden nog steeds, waardoor zij de studievertraging niet heeft kunnen inlopen. Zij moest haar moeder ondersteunen en verzorgen. De persoonlijke omstandigheden van de afgelopen jaren hebben uiteindelijk geresulteerd in fysieke en geestelijke problemen. Zij heeft hier niet tijdig bij stilgestaan en heeft uiteindelijk pas laat externe hulp ingeroepen. Gebleken is dat zij licht depressief is. Hiervoor krijgt zij nu de nodige hulp. Zij heeft in het tweede jaar vaak kort met de studentendecaan over haar problemen gesproken. Zij heeft van de propedeutische fase slechts twee vakken niet behaald. In het tweede jaar had zij voor beide vakken twee herkansingen. Voor beide vakken heeft zij echter maar één herkansing benut, omdat zij één keer ziek was en één keer de inschrijving niet goed was gegaan.

2.3.1 Het College overweegt ambtshalve dat de beslissing om appellante een bindend negatief studieadvies te geven op 1 september 2015 is genomen. Dit is buiten de in artikel 2.1 van het Reglement gestelde termijn, nu het tweede jaar van inschrijving is geëindigd op 31 augustus 2015. Op grond van tekst, doel en strekking moet in navolging van artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW, de in artikel 2.1 van het Reglement opgenomen termijn als een fatale termijn worden aangemerkt. Het is aan de directeur om ervoor zorg te dragen dat die fatale termijn in acht kan worden en wordt genomen. Dat eind augustus 2015 nog tentamens worden afgenomen, kan aan die termijn niet afdoen.

Verder overweegt het College dat de beslissing om appellante een bindend negatief studieadvies te geven, onzorgvuldig tot stand is gekomen. Appellante is in juli 2015 in een hoorzitting gehoord over het mogelijk geven van een bindend negatief studieadvies, waarna aan haar op 1 september 2015 een bindend negatief studieadvies is gegeven. Eerst op 17 september 2015 en 3 november 2015, derhalve na het gegeven bindend negatief studieadvies, heeft de studentendecaan adviezen over het verstrekken van een bindend negatief studieadvies uitgebracht. Eerst op 28 augustus 2015 heeft de studentendecaan appellante kenbaar gemaakt dat hij niet zou adviseren een uigesteld bindend negatief studieadvies te geven. Dit acht het College te laat in de procedure. Het is aangewezen dat een studentendecaan, als een student persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan heeft gemeld, de opleiding en de student schriftelijk zijn advies kenbaar maakt alvorens de student over het voorgenomen bindend negatief studieadvies wordt gehoord.

Het CBE heeft niet betwist dat de door appellante gestelde persoonlijke omstandigheden ook in het tweede jaar van inschrijving speelden. Aan het geven van het bindend negatief studieadvies heeft de directeur met name ten grondslag gelegd, en het CBE heeft dit gevolgd, dat appellante moeite heeft met het vak Geneeskunde, nu zij twee herkansingen in het tweede jaar heeft benut maar deze niet heeft behaald, en derhalve twijfel bestaat over de geschiktheid van appellante voor de opleiding. Twijfel over de geschiktheid is echter onvoldoende basis voor een bindend negatief studieadvies. Het enkele feit dat er geen veranderingen zijn opgetreden in de persoonlijke omstandigheden alsmede de aan het einde van het eerste studiejaar gemaakte afspraken sluiten niet uit dat er causaal verband bestaat tussen de studieresultaten en die

persoonlijke omstandigheden. Ook in het na de bestreden beslissing uitgebrachte nadere advies van de studentendecaan wordt dit niet onderkend.

Gelet op het vorenstaande komt het College tot de conclusie dat het CBE ten onrechte tot zijn oordeel is gekomen. Het bindend negatief studieadvies kan niet in stand blijven.

Het betoog slaagt.

2.4 Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 28 september 2015 dient te worden vernietigd. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, ziet het College aanleiding om zelf in de zaak te voorzien. Daarbij zal het College het door appellante bij het CBE ingestelde beroep gegrond verklaren, het namens de directeur op 1 september 2015 gegeven bindend negatief studieadvies vernietigen, en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de verni+etigde beslissing van 28 september 2015.

2.5 Niet gebleken is van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam van 28 september 2015;
III. verklaart het bij het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam ingestelde beroep gegrond;
IV. vernietigt het op 1 september 2015 namens de directeur gegeven bindend negatief studieadvies;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 28 september 2015;
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	2015/245
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	22 december 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA niet ontvankelijk termijnoverschrijding verschoonbaar verzuim
Artikelen	:	Awb: artikel 6:7 Awb: artikel 6:8 Awb: artikel 6:9 Awb: artikel 6:11
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Appellant heeft met het door hem na de zitting van het College ingediende stuk niet aannemelijk gemaakt dat evenbedoelde geretourneerde e-mail verweerder heeft bereikt. Evenmin heeft hij aannemelijk gemaakt dat hij op 17 augustus 2015 een beroepschrift ter post heeft bezorgd. Zijn enkele stelling is onvoldoende om aan te nemen dat een beroepschrift is verzonden. Nu de termijn voor het instellen van administratief beroep tot en met 28 augustus 2015 liep, was zijn e-mail van 2 september 2015 niet tijdig. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is. Appellant had na de retournering van de e-mail wegens overschrijding van de maximale bestandsgrootte die e-mail zonder bijlage dan wel in gedeelte onmiddellijk opnieuw kunnen mailen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 juli 2015 heeft de faculteitsdecaan appellant een bindend negatief studieadvies gegeven voor de opleiding Communicatie.

Bij beslissing van 24 september 2015 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 december 2015, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

Het College heeft het onderzoek ter zitting geschorst teneinde partijen de gelegenheid te bieden nadere gegevens te vergaren.

Appellant en verweerder hebben nadere stukken ingediend.

Vervolgens heeft het College het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Verweerder heeft het administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard, omdat eerst op 2 september 2015 per e-mail een beroepschrift is binnengekomen. Een beweerdelijk per post verstuurd beroepschrift heeft verweerder nooit ontvangen.

2.2. Ingevolge artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift zes weken.

Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, vangt de termijn aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.

Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.

Ingevolge het tweede lid, is bij verzending per post een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn ter post is bezorgd, mits het niet later dan een week na afloop van de termijn is ontvangen.

Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.3. Appellant betoogt dat hij kort na de beslissing van 17 juli 2015 heeft geprobeerd per e-mail beroep in te stellen. Deze e-mail werd echter geretourneerd wegens overschrijding van de maximale bestandsgrootte. Volgens hem heeft hij vervolgens op 17 augustus 2015 per post een beroepschrift aan verweerder gestuurd. Op 2 september 2015 heeft hij verweerder een e-mail gestuurd om naar de stand van zaken te informeren.

2.3.1. Appellant heeft met het door hem na de zitting van het College ingediende stuk niet aannemelijk gemaakt dat evenbedoelde geretourneerde e-mail verweerder heeft bereikt. Evenmin heeft hij aannemelijk gemaakt dat hij op 17 augustus 2015 een beroepschrift ter post heeft bezorgd. Zijn enkele stelling is onvoldoende om aan te nemen dat een beroepschrift is verzonden. Nu de termijn voor het instellen van
administratief beroep tot en met 28 augustus 2015 liep, was zijn e-mail van 2 september 2015 niet tijdig. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is. Appellant had na de retournering van de e-mail wegens overschrijding van de maximale bestandsgrootte die e-mail zonder bijlage dan wel in gedeelte onmiddellijk opnieuw kunnen mailen.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/248.5
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	3 december 2015
Partijen	:	Appellant en Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA deelvakken herkansingen melding motivatie persoonlijke omstandigheden studentendecaan studieloopbaanbegeleider studievolgsysteem termijnstelling
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW: artikel 2.1, lid 1 OER: artikel 12
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Appellant betoogt dat het advies van 23 februari 2015 te laat is gegeven. Omdat hij per 1 februari 2014 was ingeschreven, had hem vóór 1 februari 2015 een advies moeten worden gegeven, aldus appellant. Voorts betoogt hij dat het BNSA hem niet eerder dan 1 februari 2016 had kunnen worden gegeven, omdat hij eerst dan twee jaar aan het onderwijs zou hebben deelgenomen. Voorts betoogt hij dat de formulering van het advies van 23 februari 2015 de indruk wekt dat hij zijn studie mag voortzetten, zolang hij op 1 februari 2016 maar het eerstejaarsprogramma heeft afgerond. Deze indruk is hem voorts door zijn studieloopbaanbegeleider gewekt. Voorts betoogt hij dat hem ten onrechte een termijn tot 10 juli 2015 is gegeven. Deze termijn is volgens hem ten onrechte ingegeven door de programmering van het onderwijs. Volgens appellant komt hij door de termijnstelling voorts in een slechtere situatie terecht dan studenten die per 1 september aan een studiejaar zijn begonnen, aangezien die studenten een termijn van een heel jaar zouden hebben gekregen. Appellant betoogt voorts dat het BNSA hem vóór 10 juli 2015 had moeten worden gegeven, aangezien de hem geboden termijn tot die dag liep en de aan het BNSA gekoppelde uitschrijving per 31 augustus 2015 niet correct is. 2.3.1. Ingevolge artikel 12, tweede lid, van de van toepassing zijnde Onderwijs- en examenregeling, wordt aan de student die behoort tot de februari-instroom het studieadvies uiterlijk 1 maart van het tweede studiejaar verzonden. Gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat het studieadvies van 23 februari 2015 te laat is gegeven. Dat advies vermeldt voorts het volgende: "Volgens de gegevens in het studievolgsysteem heb je niet aan de boven-bedoelde norm voldaan, maar is gebleken dat er relevante (persoonlijke) omstandigheden zijn. Daarom mag je doorgaan met de opleiding, maar je dient wel tijdens of aan het einde van je tweede jaar van inschrijving het programma van het eerste jaar volledig te hebben afgerond. Rekening houdend met de programmering van het onderwijs en de toetsen in het studiejaar 2014-2015 en 2015-2016 betekent dit dat jouw termijn loopt tot 10 juli 2015." Naar het oordeel van het College moest het appellant hiermee duidelijk zijn dat hij tot 10 juli 2015 had om het eerstejaars-programma af te ronden. De eerstejaarsvakken die appellant nog moest halen werden, zoals door verweerder ter zitting van het College is bevestigd en door appellant ook niet is bestreden, immers alleen in de periode vóór die datum aangeboden. Dat zijn studieloopbaanbegeleider hem niet goed heeft voorgelicht, heeft appellant in het geheel niet aannemelijk gemaakt en is gelet op het studieadvies van 23 februari 2015 ook niet geloofwaardig. Ter

zitting van het College heeft verweerder aangegeven dat de studie-loopbaanbegeleider appellant er steeds op heeft gewezen dat hij zich moest richten op de eerstejaarsvakken. De directeur hoefde appellant dan ook niet een langere termijn te bieden. Dat studenten die per 1 september instromen altijd een heel jaar wordt geboden om alsnog aan de studievoortgangsnorm te voldoen, mist feitelijke grondslag. De termijn die een student geboden wordt, is bij de handelwijze van de directeur immers afhankelijk van de niet gehaalde vakken en het moment waarop de vakken worden aangeboden. Gelet op evenbedoelde termijnstelling kon de directeur het BNSA voorts niet vóór 10 juli 2015 geven en nu het BNSA op 20 juli 2015 is bekendgemaakt, acht het College die beslissing ook niet te laat gegeven. Er bestaat voorts geen grond voor het oordeel dat uitschrijving per 31 augustus 2015 – dus vóór aanvang van het onderwijs na de onderwijs- en toetsvrije periode in de zomer-vakantie – onjuist is, mede nu de directeur appellant er in het BNSA op heeft gewezen dat hij zich zelf eerder kan uitschrijven.
2.4. Appellant betoogt dat de directeur ten onrechte heeft vastgesteld dat hij 48 studiepunten heeft behaald. Volgens hem moeten de punten van de behaalde deelvakken daarbij worden opgeteld. De directeur heeft volgens hem de punten van de deelvakken immers wel meegeteld bij de beoordeling of aan de studievoortgangsnorm van het eerste jaar is voldaan.
2.4.1. Verweerder heeft ter zitting te kennen gegeven dat deelvakken nooit worden meegeteld bij de beoordeling of aan een studievoortgangsnorm wordt voldaan. Hetgeen appellant in dit kader heeft aangevoerd, biedt het College geen reden om hieraan te twijfelen. Het betoog faalt.
2.5. Appellant betoogt dat hij wegens persoonlijke omstandigheden niet binnen de hem gegeven termijn het eerstejaarsprogramma heeft afgerond. Hiertoe wijst hij op een meldingsformulier studie-vertragende omstandigheden van 19 februari 2015, waarin is vermeld dat zich in periode 2 en 3 van het studiejaar 2013-2014 (februari-instroom) bijzondere familieomstandigheden hebben voorgedaan. Volgens appellant is hij door deze omstandigheden zijn motivatie kwijtgeraakt.
2.5.1. Zoals door verweerder ter zitting van het College is bevestigd, heeft de directeur evenbedoelde bijzondere familieomstandigheden betrokken bij het studieadvies van 23 februari 2015. Wegens die omstandigheden is appellant tot 10 juli 2015 de gelegenheid geboden om het eerstejaarsprogramma alsnog af te ronden. Uit voormeld meldingsformulier blijkt dat appellant met de studentendecaan heeft afgesproken zich in geval van studievertragende omstandigheden voortaan tijdig bij hem te melden. Immers, ook toen al was appellant te laat met zijn melding bij de studentendecaan. Nu appellant zich eerst na het BNSA weer bij de studentendecaan heeft gemeld en de studentendecaan te kennen heeft gegeven door de late melding geen advies over de relevantie van de omstandigheden voor de studievertraging te kunnen geven, heeft verweerder terecht geoordeeld dat die omstandigheden niet aan het BNSA in de weg staan. Uit het dossier blijkt veeleer dat appellant willens en wetens zijn eigen weg is gegaan en ondanks hetgeen hem door het studieadvies van 23 februari 2015 bekend kon zijn zich niet heeft gericht op de eerstejaarsvakken. Appellant heeft ook ten onrechte het juiste advies van de studentendecaan zich tijdig te melden niet opgevolgd. Ook zijn studieresultaten in de in geding zijnde periode van een half jaar, namelijk 40 punten, wat zeer hoog is, wijzen er niet op dat de gestelde persoonlijke omstandigheden er de oorzaak van zijn dat hij niet aan de norm heeft voldaan. Appellant heeft in geen enkel opzicht een begin van bewijs daarvoor geleverd.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 juli 2015 heeft de directeur van het domein Creative Business aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding Media & Entertainment Management.

Bij beslissing van 14 september 2015, verzonden op 29 oktober 2015, (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 november 2015, waar appellant, vergezeld door zijn vader, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.H.P. de Jong, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Tevens is W.E. Jagtenberg, docent en stagecoördinator van de opleiding, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW, zijn de persoonlijke omstandigheden, bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de WHW, uitsluitend:

a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
e. het lidmaatschap, daaronder begrepen het voorzitterschap, van de in dit lid vermelde organen,
f. andere in de regelingen, bedoeld in de artikelen 7.8b, zesde lid en 7.9, vijfde lid, van de WHW, door het instellingsbestuur aan te geven omstandigheden waarin betrokkene activiteiten ontplooit in het kader van de organisatie en het bestuur van de zaken van de instelling,
g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel van een verglijkbare organisatie van enige omvang, bij wie de behartiging van het algemeen maatschappelijk belang op de voorgrond staat en die daartoe daadwerkelijke activiteiten ontplooit.

2.2. Appellant is zijn opleiding op 1 februari 2014 begonnen. Bij studieadvies van 23 februari 2015 heeft de directeur appellant wegens diens persoonlijke omstandigheden een termijn tot 10 juli 2015 geboden om het eerstejaarsprogramma af te ronden. Na afloop van die termijn heeft de directeur appellant het BNSA gegeven, omdat appellant het eerstejaarsprogramma nog steeds niet heeft afgerond en geen persoonlijke omstandigheden bekend zijn. Verweerder heeft het BNSA in stand gelaten. Volgens verweerder staan de door appellant na de beslissing van 20 juli 2015 bij de studentendecaan gemelde persoonlijke omstandigheden niet aan het BNSA in de weg, mede omdat appellant zelf ook te kennen heeft gegeven zijn motivatie kwijt te zijn geweest en er zelf voor te hebben gekozen niet aan alle herkansingen deel te nemen.

2.3. Appellant betoogt dat het advies van 23 februari 2015 te laat is gegeven. Omdat hij per 1 februari 2014 was ingeschreven, had hem vóór 1 februari 2015 een advies moeten worden gegeven, aldus appellant. Voorts betoogt hij dat het BNSA hem niet eerder dan 1 februari 2016 had kunnen worden gegeven, omdat hij eerst dan twee jaar aan het onderwijs zou hebben deelgenomen. Voorts betoogt hij dat de formulering van het advies van 23 februari 2015 de indruk wekt dat hij zijn studie mag voortzetten, zolang hij op 1 februari 2016 maar het eerstejaarsprogramma heeft afgerond. Deze indruk is hem voorts door zijn studieloopbaanbegeleider gewekt. Voorts betoogt hij dat hem ten onrechte een termijn tot 10 juli 2015 is gegeven. Deze termijn is volgens hem ten onrechte ingegeven door de programmering van het onderwijs. Volgens appellant komt hij door de termijnstelling voorts in een slechtere situatie terecht dan studenten die per 1 september aan een studiejaar zijn begonnen, aangezien die studenten een termijn van een heel jaar zouden hebben gekregen. Appellant betoogt voorts dat het BNSA hem vóór 10 juli 2015 had moeten worden gegeven, aangezien de hem geboden termijn tot die dag liep en de aan het BNSA gekoppelde uitschrijving per 31 augustus 2015 niet correct is.

2.3.1. Ingevolge artikel 12, tweede lid, van de van toepassing zijnde Onderwijs- en examenregeling, wordt aan de student die behoort tot de februari-instroom het studieadvies uiterlijk 1 maart van het tweede studiejaar verzonden. Gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat het studieadvies van 23 februari 2015 te laat is gegeven. Dat advies vermeldt voorts het volgende: "Volgens de gegevens in het studievolgsysteem heb je niet aan de bovenbedoelde norm voldaan, maar is gebleken dat er relevante (persoonlijke) omstandigheden zijn. Daarom mag je doorgaan met de opleiding, maar je dient wel tijdens of aan het einde van je tweede jaar van inschrijving het programma van het eerste jaar volledig te hebben afgerond. Rekening houdend met de programmering van het onderwijs en de toetsen in het studiejaar 2014-2015 en 2015-2016 betekent dit dat jouw termijn loopt tot 10 juli 2015." Naar het oordeel van het College moest het appellant hiermee duidelijk zijn dat hij tot 10 juli 2015 had om het eerstejaarsprogramma af te ronden. De eerstejaarsvakken die appellant nog moest halen werden, zoals door verweerder ter zitting van het College is bevestigd en door appellant ook niet is bestreden, immers alleen in de periode vóór die datum aangeboden. Dat zijn studieloopbaanbegeleider hem niet goed heeft voorgelicht, heeft appellant in het geheel niet aannemelijk gemaakt en is gelet op het studieadvies van 23 februari 2015 ook niet geloofwaardig. Ter zitting van het College heeft verweerder aangegeven dat de studieloopbaanbegeleider appellant er steeds op heeft gewezen dat hij zich moest richten op de eerstejaarsvakken. De directeur hoefde appellant dan ook niet een langere termijn te bieden. Dat studenten die per 1 september instromen altijd een heel jaar wordt geboden om alsnog aan de studievoortgangsnorm te voldoen, mist feitelijke grondslag. De termijn die een student geboden wordt, is bij de handelwijze van de directeur immers afhankelijk van de niet gehaalde vakken en het moment waarop de vakken worden aangeboden. Gelet op evenbedoelde termijnstelling kon de directeur het BNSA voorts niet vóór 10 juli 2015 geven en nu het BNSA op 20 juli 2015 is bekendgemaakt, acht het College die beslissing ook niet te laat gegeven. Er bestaat voorts geen grond voor het oordeel dat uitschrijving per 31 augustus 2015 – dus vóór aanvang van het onderwijs na de onderwijs- en toetsvrije periode in de zomervakantie – onjuist is, mede nu de directeur appellant er in het BNSA op heeft gewezen dat hij zich zelf eerder kan uitschrijven.

2.4. Appellant betoogt dat de directeur ten onrechte heeft vastgesteld dat hij 48 studiepunten heeft behaald. Volgens hem moeten de punten van de behaalde deelvakken daarbij worden opgeteld. De directeur heeft volgens hem de punten van de deelvakken immers wel meegeteld bij de beoordeling of aan de studievoortgangsnorm van het eerste jaar is voldaan.

2.4.1. Verweerder heeft ter zitting te kennen gegeven dat deelvakken nooit worden meegeteld bij de beoordeling of aan een studievoortgangsnorm wordt voldaan. Hetgeen appellant in dit kader heeft aangevoerd, biedt het College geen reden om hieraan te twijfelen.
Het betoog faalt.

2.5. Appellant betoogt dat hij wegens persoonlijke omstandigheden niet binnen de hem gegeven termijn het eerstejaarsprogramma heeft afgerond. Hiertoe wijst hij op een

meldingsformulier studievertragende omstandigheden van 19 februari 2015, waarin is vermeld dat zich in periode 2 en 3 van het studiejaar 2013-2014 (februari-instroom) bijzondere familieomstandigheden hebben voorgedaan. Volgens appellant is hij door deze omstandigheden zijn motivatie kwijtgeraakt.

2.5.1. Zoals door verweerder ter zitting van het College is bevestigd, heeft de directeur evenbedoelde bijzondere familieomstandigheden betrokken bij het studieadvies van 23 februari 2015. Wegens die omstandigheden is appellant tot 10 juli 2015 de gelegenheid geboden om het eerstejaarsprogramma alsnog af te ronden. Uit voormeld meldingsformulier blijkt dat appellant met de studentendecaan heeft afgesproken zich in geval van studievertragende omstandigheden voortaan tijdig bij hem te melden. Immers, ook toen al was appellant te laat met zijn melding bij de studentendecaan. Nu appellant zich eerst na het BNSA weer bij de studentendecaan heeft gemeld en de studentendecaan te kennen heeft gegeven door de late melding geen advies over de relevantie van de omstandigheden voor de studievertraging te kunnen geven, heeft verweerder terecht geoordeeld dat die omstandigheden niet aan het BNSA in de weg staan. Uit het dossier blijkt veeleer dat appellant willens en wetens zijn eigen weg is gegaan en ondanks hetgeen hem door het studieadvies van 23 februari 2015 bekend kon zijn zich niet heeft gericht op de eerstejaarsvakken. Appellant heeft ook ten onrechte het juiste advies van de studentendecaan zich tijdig te melden niet opgevolgd. Ook zijn studieresultaten in de in geding zijnde periode van een half jaar, namelijk 40 punten, wat zeer hoog is, wijzen er niet op dat de gestelde persoonlijke omstandigheden er de oorzaak van zijn dat hij niet aan de norm heeft voldaan. Appellant heeft in geen enkel opzicht een begin van bewijs daarvoor geleverd.

Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	2015/250 2015/250.1
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	3 december 2015
Partijen	:	Appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA geschikt horen melding minimumnorm onderwijseenheden persoonlijke omstandigheden studentendecaan studentendecanaat studievoortgang tentamenperiode termijnstelling toetsgelegenheden uitstel
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b, lid 1 WHW: artikel 7.66, lid 2 Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:86 OER artikel 12, lid 1 OER: artikel 13, lid 1 OER: artikel 17
Uitspraak	:	beroep ongegrond; verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.5.1 In hetgeen appellante heeft aangevoerd, ziet de voorzieningenrechter geen aanleiding om te oordelen dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de directeur het bindend negatief studieadvies in redelijkheid heeft kunnen geven. De eerdere uitstelbeslissingen van 27 februari 2014 en 23 februari 2015 zijn onherroepelijk. Derhalve kan hetgeen appellante omtrent het niet tijdig nemen van deze beslissingen naar voren heeft gebracht, nog daargelaten dat in de OER is bepaald dat deze beslissingen voor de februari-instroom voor 1 maart moeten worden gegeven, in deze procedure niet aan de orde worden gesteld. In voormelde uitstelbeslissing van 23 februari 2015 staat dat de nieuwe termijn voor het afronden van het eerstejaarsprogramma van de opleiding omvat het onderwijs voor de betreffende onderwijseenheden en zich beperkt tot de eerste toetsgelegenheden, en appellante dus maar één keer de kans krijgt per onderwijseenheid of module daarbinnen, en dit betekent dat de termijn loopt tot en met de tentamenperiode van periode P4 2015-2016 (zie ook artikel 11, zesde lid, van de OER). Appellante voert terecht aan dat de laatste zinsnede duidt op het einde van het studiejaar 2015-2016, althans eind februari 2016. De voorzieningenrechter is echter van mening dat appellante uit de overige zinsneden redelijkerwijs kon afleiden dat aan haar een termijn was gegeven die gerelateerd was aan het afleggen van één herkansingstoets per openstaande onderwijseenheid of module daarbinnen, en derhalve niet een termijn tot februari 2016 of later. Dit geldt temeer nu ook naar artikel 11, zesde lid, van de OER is verwezen, en hierin is bepaald dat bij een tweede uitstel de uitsteltermijn zich beperkt tot de eerste toetsgelegenheid van de nog openstaande onderwijseenheden. Het is de voorzieningenrechter gebleken dat de directeur de door appellante naar voren gebrachte omstandigheden als persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 17, vijfde lid, van de OER heeft aangemerkt, en deze als zodanig bij zijn beslissing heeft betrokken. De directeur, en in navolging het CBE, hebben zich

terecht op het standpunt gesteld dat niet gebleken is dat deze omstandigheden na het laatst verleende uitstel nog een belemmering voor appellante vormden om het eerstejaarsprogramma af te ronden. Appellante is na 16 januari 2015 immers niet meer bij de studentendecaan geweest om te melden dat zij het programma niet kon afronden binnen de voor haar geldende termijn. Uit het advies van de studentendecaan van 26 januari 2015 dat in februari 2015 tot de uitstelbeslissing heeft geleid blijkt dat de dyslexie bij de studentendecaan bekend was, alsmede dat appellante de studentendecaan op de hoogte moest houden van haar persoonlijke omstandigheden in relatie tot haar studievoortgang. Appellante is echter daarna niet meer bij de studentendecaan geweest. Appellante is ook niet verschenen op het namens de directeur gehouden gehoor alvorens het bindend negatief studieadvies is vastgesteld. Ter zitting van de voorzieningenrechter heeft appellante verklaard dat zij geen vertrouwen meer had in de studentendecaan omdat deze al in het gesprek van 26 januari 2015 te kennen had gegeven dat appellante met haar behandelaar moest bespreken of voortzetting van haar studie op dat moment wel zinvol is, rekening houdend met de zeer geringe studievoortgang. Dit blijkt ook uit het advies van 26 januari 2015. Daarom heeft de studentendecaan geen advies kunnen geven over de periode na 1 februari 2015. De voorzieningenrechter is van oordeel dat appellante zich gelet op dat advies van de studentendecaan niet eenzijdig kan onttrekken aan de gemaakte afspraak. Daardoor is de belangrijke rol van het studentendecanaat bij het studieadvies onmogelijk gemaakt. De gevolgen daarvan behoren voor rekening van appellante te komen. Het CBE heeft terecht overwogen dat de directeur terecht het standpunt heeft ingenomen dat twijfel bestaat over de geschiktheid van appellante voor de opleiding. Aan appellante is een periode van 2,5 jaar verleend om het eerstejaarsprogramma te behalen. In deze periode heeft zij relatief weinig studiepunten behaald. Verder heeft zij weinig studieprogressie laten zien. Voorts is van belang dat appellante sinds januari 2010 bij verschillende hogescholen juridische opleidingen met vergelijkbare vakken heeft gevolgd. Verwacht mocht worden dat zij hiervan profijt zou hebben en dat dit haar een voordeel ten opzichte van medestudenten zou opleveren.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 juli 2015 heeft de directeur van het Domein Management, Finance en Recht (hierna: de directeur) appellante een bindend negatief studieadvies gegeven voor het Ad-programma van de opleiding Sociaal-Juridische Dienst VT (hierna: de opleiding).

Bij beslissing van 24 september 2015, verzonden op 6 oktober 2015, heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld. Voorts heeft zij de voorzieningenrechter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 november 2015, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door C. Grim, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Tevens was namens de opleiding aanwezig T. Franssen, teamleider.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzitter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.2 In dit geval kan nader onderzoek redelijkerwijs niet bijdragen aan de beoordeling van de zaak en bestaat ook overigens geen beletsel om met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, van de Awb onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak.

2.3 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 12, eerste lid, van de Onderwijs en Examenregeling van de hogeschool Inholland (hierna: de OER) ontvangt de student aan het einde van het eerste jaar van inschrijving voor het Ad-programma van de domeindirecteur een schriftelijk advies over de voortzetting van de studie binnen of buiten de opleiding.

Ingevolge artikel 13, eerste lid, wordt, indien de student aan het einde van het eerste jaar van inschrijving niet heeft voldaan aan de voor hem geldende minimumnorm, aan het studieadvies bedoeld in artikel 12, een afwijzing verbonden. De afwijzing vindt niet plaats indien persoonlijke omstandigheden zoals bedoeld in artikel 17 zich daartegen verzetten.

Ingevolge het vijfde lid verstrekt de domeindirecteur alsnog een bindend negatief studieadvies, indien de student niet tijdig aan het einde van het tweede jaar van inschrijving het eerste jaar van het Ad-programma volledig met goed gevolg heeft afgerond en geen persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 17 zich daartegen verzetten.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, doet een student, indien een omstandigheid bedoeld in het vijfde lid zich voordoet, daarvan zo spoedig mogelijk melding bij het studentendecanaat.

Ingevolge het vijfde lid, voor zover thans van belang, worden als persoonlijke omstandigheden in de zin van dit artikel uitsluitend aangemerkt: ziekte van de student, lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van de student, zwangerschap van de student en bijzondere familieomstandigheden.

2.4 De directeur heeft aan zijn beslissing om appellante een bindend negatief studieadvies te geven, zo volgt mede uit de beslissing van het CBE van 24 september 2015, het volgende ten grondslag gelegd. Appellante is in februari 2013 gestart met de opleiding. Na 2,5 jaar inschrijving heeft zij 40 van de 60 benodigde studiepunten van het eerste jaar van het Ad-programma van de opleiding behaald. Appellante heeft persoonlijke omstandigheden gemeld die de studievoortgang hebben beïnvloed, maar deze omstandigheden speelden alleen in de eerst twee jaren van inschrijving. Om die reden is aan haar aan het einde van het eerste jaar en het tweede jaar van

inschrijving uitstel van een bindend negatief studieadvies gegeven. Na 16 januari 2015 heeft appellante zich niet meer bij de studentendecaan gemeld. Appellante heeft, voordat zij met de opleiding startte, ook bij andere hogescholen vergelijkbare juridische opleidingen gevolgd, maar heeft ook deze opleidingen niet succesvol kunnen afronden. Gelet hierop, de moeite die zij heeft om theorie en praktijk te koppelen, het beperkt aantal behaalde studiepunten, en de verklaring van de studentendecaan, moet worden geconcludeerd dat appellante niet geschikt is voor de opleiding. Het CBE heeft geoordeeld dat de directeur appellante het bindend negatief studieadvies in redelijkheid heeft kunnen geven.

2.5 Appellante betoogt dat het CBE ten onrechte tot dit oordeel is gekomen. Zij voert het volgende aan. De eerdere uitstelbeslissingen van 27 februari 2014 en 23 februari 2015 zijn te laat genomen, hetgeen met zich brengt dat het bindend negatief studieadvies van 23 juli 2015 meer kon worden gegeven. Los hiervan, is het bindend negatief studieadvies van 23 juli 2015 te vroeg gegeven, nu aan haar bij voormelde uitstelbeslissing van 23 februari 2015 een termijn is gegeven "tot en met de tentamenperiode van periode P4 2015-2016", en het studiejaar 2015-2016 is geëindigd op 31 augustus 2016. Verder speelden tijdens de opleiding de volgende persoonlijke omstandigheden. Zij heeft moeite om theorie en praktijk te combineren en aan elkaar te koppelen, en er is onlangs dyslexie bij haar geconstateerd. Zij is erg beschermd opgevoed en kan daardoor concrete en onbekende situaties niet direct plaatsen. Haar moeder en zus verkeerden in een moeilijke situatie. Zij heeft haar moeder in huis genomen. Dit alles heeft haar afgeleid van haar studie, zij raakte hierdoor in een depressie, en dit heeft tot financiële problemen geleid, omdat zij de financiële zorg voor het gezin op haar schouders kreeg. Zij heeft deze persoonlijke omstandigheden tijdig bij de studentendecaan gemeld. Daarom is haar ook eerder een termijnstelling gegeven. Deze omstandigheden waren dus bekend bij de hogeschool en dienden opnieuw tot uitstel van het geven van een bindend negatief studieadvies te leiden.

2.5.1 In hetgeen appellante heeft aangevoerd, ziet de voorzieningenrechter geen aanleiding om te oordelen dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de directeur het bindend negatief studieadvies in redelijkheid heeft kunnen geven.

De eerdere uitstelbeslissingen van 27 februari 2014 en 23 februari 2015 zijn onherroepelijk. Derhalve kan hetgeen appellante omtrent het niet tijdig nemen van deze beslissingen naar voren heeft gebracht, nog daargelaten dat in de OER is bepaald dat deze beslissingen voor de februari-instroom voor 1 maart moeten worden gegeven, in deze procedure niet aan de orde worden gesteld.

In voormelde uitstelbeslissing van 23 februari 2015 staat dat de nieuwe termijn voor het afronden van het eerstejaarsprogramma van de opleiding omvat het onderwijs voor de betreffende onderwijseenheden en zich beperkt tot de eerste toetsgelegenheden, en appellante dus maar één keer de kans krijgt per onderwijseenheid of module daarbinnen, en dit betekent dat de termijn loopt tot en met de tentamenperiode van periode P4 2015-2016 (zie ook artikel 11, zesde lid, van de OER). Appellante voert terecht aan dat de laatste zinsnede duidt op het einde van het studiejaar 2015-2016, althans eind februari 2016. De voorzieningenrechter is echter van mening dat appellante uit de overige zinsneden redelijkerwijs kon afleiden dat aan haar een termijn was gegeven die gerelateerd was aan het afleggen van één herkansingstoets per openstaande onderwijseenheid of module daarbinnen, en derhalve niet een termijn tot februari 2016 of later. Dit geldt temeer nu ook naar artikel 11, zesde lid, van de OER is verwezen, en hierin is bepaald dat bij een tweede uitstel de uitsteltermijn zich beperkt tot de eerste toetsgelegenheid van de nog openstaande onderwijseenheden.

Het is de voorzieningenrechter gebleken dat de directeur de door appellante naar voren gebrachte omstandigheden als persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 17, vijfde lid, van de OER heeft aangemerkt, en deze als zodanig bij zijn beslissing heeft betrokken. De directeur, en in navolging het CBE, hebben zich terecht op het standpunt gesteld dat niet gebleken is dat deze omstandigheden na het laatst verleende uitstel nog een belemmering voor appellante vormden om het eerstejaarsprogramma af te ronden. Appellante is na 16 januari 2015 immers niet meer bij de studentendecaan geweest om te melden dat zij het programma niet kon afronden binnen de voor haar geldende termijn. Uit het advies van de studentendecaan van 26 januari 2015 dat in februari 2015 tot de uitstelbeslissing heeft geleid blijkt dat de dyslexie bij de studentendecaan bekend was, alsmede dat appellante de studentendecaan op de hoogte moest houden van haar persoonlijke omstandigheden in relatie tot haar studievoortgang. Appellante is echter daarna niet meer bij de studentendecaan geweest. Appellante is ook niet verschenen op het namens de directeur gehouden gehoor alvorens het bindend negatief studieadvies is vastgesteld. Ter zitting van de voorzieningenrechter heeft appellante verklaard dat zij geen vertrouwen meer had in de studentendecaan omdat deze al in het gesprek van 26 januari 2015 te kennen had gegeven dat appellante met haar behandelaar moest bespreken of voortzetting van haar studie op dat moment wel zinvol is, rekening houdend met de zeer geringe studievoortgang. Dit blijkt ook uit het advies van 26 januari 2015. Daarom heeft de studentendecaan geen advies kunnen geven over

de periode na 1 februari 2015. De voorzieningenrechter is van oordeel dat appellante zich gelet op dat advies van de studentendecaan niet eenzijdig kan onttrekken aan de gemaakte afspraak. Daardoor is de belangrijke rol van het studentendecanaat bij het studieadvies onmogelijk gemaakt. De gevolgen daarvan behoren voor rekening van appellante te komen. Het CBE heeft terecht overwogen dat de directeur terecht het standpunt heeft ingenomen dat twijfel bestaat over de geschiktheid van appellante voor de opleiding. Aan appellante is een periode van 2,5 jaar verleend om het eerstejaarsprogramma te behalen. In deze periode heeft zij relatief weinig studiepunten behaald. Verder heeft zij weinig studieprogressie laten zien. Voorts is van belang dat appellante sinds januari 2010 bij verschillende hogescholen juridische opleidingen met vergelijkbare vakken heeft gevolgd. Verwacht mocht worden dat zij hiervan profijt zou hebben en dat dit haar een voordeel ten opzichte van medestudenten zou opleveren.

Het betoog faalt.

2.6 Het beroep is ongegrond. Gelet hierop ziet de voorzieningenrechter aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

2.7 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Zaaknummer	:	2015/255
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	22 december 2015
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA familieomstandigheden horen inhaalslag limitatieve opsomming motivering ongeschiktheid opleiding in afbouw persoonlijke omstandigheden studieachterstand studieadvies studiebegeleider toetskansen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW: artikel 2.1, lid 1 OER: artikel 17
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Het College is van oordeel dat verweerder niet heeft onderkend dat de directeur niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat appellant niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Hoewel verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de situatie van appellant in het studiejaar 2014-2015 niet valt onder de limitatieve opsomming van de artikelen 17, vijfde lid, van de OER en 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit, heeft verweerder niet bij de toetsing van het BNSA betrokken dat appellant vóór 1 juli 2015 een zeer groot deel van zowel het eerste- als het tweedejaars-programma heeft gehaald. De studieachterstand die appellant in het eerste studiejaar heeft opgelopen, heeft hij aldus bijna geheel goedgemaakt, zonder dat dit in ten koste van zijn voortgang in het tweede jaar is gegaan. Dit heeft hij bovendien gedaan terwijl zijn opleiding in afbouw is, waardoor ondersteunend onderwijs voor herkansingen van eerstejaarsvakken ontbrak. Verweerder heeft in de bestreden beslissing, ter zitting van het College, noch in zijn nadere schriftelijke reactie alsnog deugdelijk gemotiveerd waarom appellant desondanks niet geschikt moet worden geacht. Het standpunt dat appellant de twee eerstejaars kernvakken Inleiding Recht en Inleiding HRM en de taaltoets niet heeft gehaald, is hiertoe, mede gezien het voorgaande, in dit geval onvoldoende. Daarbij wordt nog daargelaten dat in het bij verweerder ingediende verweerschrift van de directeur de taaltoets niet is genoemd en appellant dat niet behalen betwist. Hierbij is voorts van belang dat verweerder niet de stelling van appellant heeft weersproken dat hij twee toetskansen voor Inleiding Recht niet kon benutten omdat een verkeerde toets werd uitgedeeld. Het heeft er alle schijn van dat de directeur aan het horen als bedoeld in artikel 7.8b, vierde lid, van de WHW, onvoldoende inhoud heeft gegeven en dat hij daardoor zich ook geen goed beeld heeft kunnen vormen van de eventuele ongeschiktheid van appellant. De stelling van verweerder dat de achterstand in het tweede jaar is vergroot, mist feitelijke grondslag. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 juli 2015 heeft de directeur van het domein Business, Finance & Law appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding B Human Resource Management VT.

Bij beslissing van 11 september 2015 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 december 2015, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, werkzaam bij de hogeschool, zijn verschenen. Voor de directeur is G. de Vor verschenen.

Het College heeft het onderzoek ter zitting geschorst teneinde partijen de gelegenheid te bieden nadere informatie te overleggen.

Appellant en verweerder hebben nadere stukken ingediend.

Vervolgens heeft het College het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW, (hierna: het Uitvoeringsbesluit) zijn de persoonlijke omstandigheden, bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de WHW, uitsluitend:

a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
e. het lidmaatschap, daaronder begrepen het voorzitterschap, van de in dit lid vermelde organen,
f. andere in de regelingen, bedoeld in de artikelen 7.8b, zesde lid en 7.9, vijfde lid, van de WHW, door het instellingsbestuur aan te geven omstandigheden waarin betrokkene activiteiten ontplooit in het kader van de organisatie en het bestuur van de zaken van de instelling,
g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel van een verglijkbare organisatie van enige omvang, bij wie de behartiging van het algemeen maatschappelijk belang op de voorgrond staat en die daartoe daadwerkelijke activiteiten ontplooit.

2.2. Appellant is in het studiejaar 2013-2014 aan zijn opleiding begonnen. Bij studieadvies van 17 juli 2014 heeft de directeur hem wegens persoonlijke omstandigheden, gelegen in de moeilijke financiële situatie van zijn ouders waardoor appellant 30 uur per week is gaan werken, tot 1 juli 2015 de tijd gegeven om het eerstejaarsprogramma af te ronden. De directeur heeft het BNSA gegeven omdat appellant niet vóór die datum het eerstejaarsprogramma heeft afgerond en hij niet met persoonlijke omstandigheden rekening hoeft te houden. Verweerder heeft het BNSA in stand gelaten. De door appellant aangevoerde omstandigheden vallen volgens verweerder niet onder de limitatieve opsomming van artikel 17, vijfde lid, van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER).

2.3. Appellant betoogt dat zijn omstandigheden te maken hebben met familieomstandigheden en dat deze wel degelijk in voormelde opsomming zijn vermeld. Volgens appellant speelden deze omstandigheden al vanaf het eerste studiejaar. Voorts voert hij aan dat hij zijn situatie steeds met zijn studiebegeleider heeft besproken en in het studiejaar 2014-2015 een inhaalslag heeft gemaakt, waarbij hij ook tweedejaars vakken heeft gehaald.

2.3.1. Het College is van oordeel dat verweerder niet heeft onderkend dat de directeur niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat appellant niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Hoewel verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de situatie van appellant in het studiejaar 2014-2015 niet valt onder de limitatieve opsomming van de artikelen 17, vijfde lid, van de OER en 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit, heeft verweerder niet bij de toetsing van het BNSA betrokken dat appellant vóór 1 juli 2015 een zeer groot deel van zowel het eerste- als het tweedejaarsprogramma heeft gehaald. De studieachterstand die appellant in het eerste studiejaar heeft opgelopen, heeft hij aldus bijna geheel goedgemaakt, zonder dat dit in ten koste van zijn voortgang in het tweede jaar is gegaan. Dit heeft hij bovendien gedaan terwijl zijn opleiding in afbouw is, waardoor ondersteunend onderwijs voor herkansingen van eerstejaarsvakken ontbrak. Verweerder heeft in de bestreden beslissing, ter zitting van het College, noch in zijn nadere schriftelijke reactie alsnog deugdelijk gemotiveerd waarom appellant desondanks niet geschikt moet worden geacht. Het standpunt dat appellant de twee eerstejaars kernvakken Inleiding Recht en Inleiding HRM en de taaltoets niet heeft gehaald, is hiertoe, mede gezien het voorgaande, in dit geval onvoldoende. Daarbij wordt nog daargelaten dat in het bij verweerder ingediende verweerschrift van de directeur de taaltoets niet is genoemd en appellant dat niet behalen betwist. Hierbij is voorts van belang dat verweerder niet de stelling van appellant heeft weersproken dat hij twee toetskansen voor Inleiding Recht niet kon benutten omdat een verkeerde toets werd uitgedeeld. Het heeft er alle schijn van dat de directeur aan het horen als bedoeld in artikel 7.8b, vierde lid, van de WHW, onvoldoende inhoud heeft gegeven en dat hij daardoor zich ook geen goed beeld heeft kunnen vormen van de eventuele ongeschiktheid van appellant. De stelling van verweerder dat de achterstand in het tweede jaar is vergroot, mist feitelijke grondslag.
Het betoog slaagt.

2.4. Het beroep is gegrond. De bestreden beslissing moet worden vernietigd. Gelet op het tijdsverloop en de ernst van de tekortkoming in het BNSA, zal het College op na te melden wijze in de zaak voorzien.

2.5. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland van 11 september 2015;
III. verklaart het door appellant ingestelde administratief beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de directeur van het domein Business, Finance & Law van 23 juli 2015;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 11 september 2015;
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland het door appellant betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Zaaknummer	:	2015/299 2015/299.1
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	22 december 2015
Partijen	:	Appellante en Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	belang beleid betalingsachterstand betalingsoverzichten bijzondere omstandigheden collegegeld in te schrijven incassobureau inschrijfregels persoonlijke omstandigheden Studielink studieresultaten uitsluiten verlenging voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.45a, lid 1 WHW: artikel 7.66, lid 2 Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:86
Uitspraak	:	ongegrond; verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.5.1 Bij brief van 30 januari 2015 en e-mailbericht van 3 februari 2015 van de Centrale Studentenadministratie is verzoekster ervan op de hoogte gesteld dat zij op dat moment een betalingsachterstand had van het collegegeld uit voorgaande studiejaren bij Hogeschool Inholland ter hoogte van 6.288,64 euro. Zij is er in die brief voorts op gewezen dat de Hogeschool op grond van de In- en uitschrijfregels gerechtigd is haar uit te sluiten van onderwijs, tentamens en examens en dat bij het uitblijven van betaling zij niet wordt ingeschreven voor volgende studiejaren. Gelet op de inhoud van de brief van 30 januari 2015 en het e-mailbericht van 3 februari 2015 was verzoekster ervan op de hoogte dat zij niet zou worden ingeschreven voor het studiejaar 2015-2016, indien zij de bestaande betalingsachterstand van het collegegeld niet zou hebben voldaan voor 1 augustus 2015. De voorzieningenrechter volgt verzoekster niet in haar stelling dat zij er niet van op de hoogte kon en behoorde te zijn dat zij op 1 augustus 2015 nog niet de volledige betalingsachterstand had voldaan. Hiertoe wordt in aanmerking genomen dat uit de door verzoekster overgelegde betalingsoverzichten blijkt dat zij weliswaar diverse hoge bedragen heeft betaald aan incassobureau Van Schendel, maar die zijn met name op 16 augustus 2015 voldaan. Dit was dan ook later dan de in artikel 1.4, zesde lid van de In- en uitschrijfregels 2015-2016 gestelde grens van 1 augustus 2015 die ook aan verzoekster is meegedeeld in de brief van 30 januari 2015 en het e-mailbericht van 3 februari 2015. Ook heeft zij in haar bezwaarschrift van 1 september 2015 gesteld dat zij een groot bedrag van de betalingsachterstand heeft voldaan en dat zij vanwege persoonlijke omstandigheden dit niet volledig heeft kunnen doen en vraagt zij om uitstel van betaling tot oktober 2015. Voorts meldt zij in een e-mailbericht van 11 september 2015 dat zij al een bedrag van 5.000 euro heeft voldaan. Ook dat was minder dan het in de brief van 30 januari 2015 en het e-mailbericht van 3 februari 2015 gemelde openstaande bedrag. Derhalve moet ervan worden uitgegaan dat verzoekster aannam dat op 1 augustus 2015 nog een betalingsachterstand bestond, wat ook feitelijk zo was. Nu op 1 augustus 2015 nog steeds een betalingsachterstand van voorgaande studiejaren bestond en verzoekster van die achterstand

op de hoogte behoorde te zijn heeft het college van bestuur naar het oordeel van de voorzieningenrechter terecht geen reden gezien de beslissing tot weigering van de inschrijving van verzoekster voor het studiejaar 2015-2016 te herzien. Wat betreft de stelling van verzoekster dat zij voor het studiejaar 2014-2015 uiteindelijk wel is ingeschreven, ondanks het bestaan van een betalingsachterstand van voorafgaande studiejaren, waaronder begrepen het studiejaar 2011-2012, geldt dat het beleid met betrekking tot betalingsachterstanden is gewijzigd. Ten tijde van de inschrijving van het studiejaar 2014-2015 was uitsluitend vereist dat betalingsachterstanden van het voorgaande studiejaar, zijnde 2013-2014, was voldaan. Ten tijde van de inschrijving voor het studiejaar 2014-2015 was de betalingsachterstand voor het studiejaar 2013-2014 voldaan en voor de jaren daaraan voorafgaand niet. Vanaf het studiejaar 2015-2016 is het vereiste dat geen enkele betalingsachterstand bestaat en aan dat vereiste was op 1 augustus 2015, zoals hiervoor reeds is overwogen, niet voldaan. Van dit beleid was verzoekster op de hoogte door middel van de brief van 30 januari 2015 en het e-mailbericht van 3 februari 2015. Dat reeds behaalde studiepunten van verzoekster door de weigering haar in te schrijven voor het studiejaar 2015-2016 komen te vervallen, leidt niet tot het oordeel dat het college van bestuur het verzoek tot inschrijving – in weerwil van de wettelijke voorschriften – niettemin diende in te willigen. In dit verband is van belang, zoals het college van bestuur ter zitting heeft toegelicht, dat voor het indienen van een verzoek om verlenging van de geldigheidsduur van behaalde resultaten het niet is vereist dat verzoekster staat ingeschreven aan de Hogeschool Inholland.
Het betoog faalt.
2.6 Het beroep is ongegrond. Gelet hierop bestaat aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen. Het feit dat verzoekster niet voor 1 oktober 2015 het collegegeld voor het studiejaar 2015-2016 heeft betaald, naar ter zitting is gebleken, staat ook aan inschrijving in de weg.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 augustus 2015 heeft het college van bestuur geweigerd verzoekster in te schrijven voor de opleiding B Communicatie VT voor het studiejaar 2015-2016 in verband met een betalingsachterstand van het collegegeld voor voorafgaande studiejaren.

Bij beslissing van 24 november 2015 heeft het college van bestuur het daartegen door verzoekster gemaakte bezwaar ongegrond gemaakt.

Tegen deze beslissing heeft verzoekster bij e-mailbericht, bij het College ingekomen op 26 november 2015, beroep ingesteld en daarbij de voorzitter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter van het College heeft het verzoek ter zitting behandeld op 16 december 2015 waar verzoekster, vertegenwoordigd door mr. M.J.P.M. Snoeren, advocaat te Roosendaal, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. F. Donner en N.C. Broers, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.2 In dit geval kan nader onderzoek naar het oordeel van de voorzieningenrechter redelijkerwijs niet bijdragen aan de beoordeling van de zaken en bestaat ook overigens geen beletsel om met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, van de Awb onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak.

2.3 Ingevolge artikel 7.45a, eerste lid, van de WHW, is het wettelijk collegegeld verschuldigd door een student die:

a. blijkens het basisregister onderwijs sedert 1 september 1991 voor een inschrijving aan een bacheloropleiding niet eerder een bachelorgraad heeft behaald of voor een inschrijving aan een masteropleiding niet eerder een mastergraad heeft behaald, en
b. tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000, behoort of de Surinaamse nationaliteit bezit.

Ingevolge artikel 1.4, zesde lid, van de In- en uitschrijfregels 2015-2016, wordt een inschrijving, na aanmelding via Studielink definitief als op 1 augustus 2015 geen betalingsachterstand bestaat voor opleidingen uit voorgaande studiejaren bij Hogeschool Inholland.

2.4 Vast staat dat verzoekster ten aanzien van meerdere studiejaren voorafgaand aan het studiejaar 2015-2016 een betalingsachterstand had. Het college van bestuur heeft aan de beslissing van 24 november 2015 ten grondslag gelegd dat vaststaat dat verzoekster tijdig is geïnformeerd over de inschrijfregels en dat zij van de gevolgen op de hoogte was, althans had kunnen zijn, in het geval zij de openstaande betalingsachterstand van de opleiding uit voorgaande studiejaren niet vóór 1 augustus 2015 zou voldoen. Het college van bestuur heeft verder overwogen dat niet is gebleken van dermate bijzondere omstandigheden dat een afwijking van de inschrijfregels van toepassing kan zijn.

2.5 Verzoekster betoogt dat het college van bestuur heeft miskend dat voor haar niet duidelijk was dat zij de betalingsachterstand niet tijdig had voldaan. Zij voert hiertoe aan dat zij in de periode van 1 januari 2015 tot en met 1 augustus 2015 meer dan 6.600 euro heeft voldaan, zodat zij ervan uit mocht en kon gaan dat zij zou worden ingeschreven voor het studiejaar 2015-2016. Volgens verzoekster is haar niet eerder dan in november 2015 duidelijk geworden dat er nog een dossier betreffende een betalingsachterstand van haar openstond bij een incassobureau. Ook stelt verzoekster dat zij in het studiejaar 2014-2015 uiteindelijk wel is ingeschreven, terwijl toen ook de betalingsachterstand van andere studiejaren bestond. Verzoekster wijst er op dat het van groot belang is dat zij wel wordt ingeschreven, omdat reeds door haar behaalde studieresultaten anders komen te vervallen en een verzoek om verlenging daarvan slechts kan worden ingediend indien zij als student staat ingeschreven.

2.5.1 Bij brief van 30 januari 2015 en e-mailbericht van 3 februari 2015 van de Centrale Studentenadministratie is verzoekster ervan op de hoogte gesteld dat zij op dat moment een betalingsachterstand had van het collegegeld uit voorgaande studiejaren bij Hogeschool Inholland ter hoogte van 6.288,64 euro. Zij is er in die brief voorts op gewezen dat de Hogeschool op grond van de In- en uitschrijfregels gerechtigd is haar uit te sluiten van onderwijs, tentamens en examens en dat bij het uitblijven van betaling zij niet wordt ingeschreven voor volgende studiejaren. Gelet op de inhoud van de brief van 30 januari 2015 en het e-mailbericht van 3 februari 2015 was verzoekster ervan op de hoogte dat zij niet zou worden ingeschreven voor het studiejaar 2015-2016, indien zij de bestaande betalingsachterstand van het collegegeld niet zou hebben voldaan voor 1 augustus 2015.

De voorzieningenrechter volgt verzoekster niet in haar stelling dat zij er niet van op de hoogte kon en behoorde te zijn dat zij op 1 augustus 2015 nog niet de volledige betalingsachterstand had voldaan. Hiertoe wordt in aanmerking genomen dat uit de door verzoekster overgelegde betalingsoverzichten blijkt dat zij weliswaar diverse hoge bedragen heeft betaald aan incassobureau Van Schendel, maar die zijn met name op 16 augustus 2015 voldaan. Dit was dan ook later dan de in artikel 1.4, zesde lid van de In- en uitschrijfregels 2015-2016

gestelde grens van 1 augustus 2015 die ook aan verzoekster is meegedeeld in de brief van 30 januari 2015 en het e-mailbericht van 3 februari 2015. Ook heeft zij in haar bezwaarschrift van 1 september 2015 gesteld dat zij een groot bedrag van de betalingsachterstand heeft voldaan en dat zij vanwege persoonlijke omstandigheden dit niet volledig heeft kunnen doen en vraagt zij om uitstel van betaling tot oktober 2015. Voorts meldt zij in een e-mailbericht van 11 september 2015 dat zij al een bedrag van 5.000 euro heeft voldaan. Ook dat was minder dan het in de brief van 30 januari 2015 en het e-mailbericht van 3 februari 2015 gemelde openstaande bedrag. Derhalve moet ervan worden uitgegaan dat verzoekster aannam dat op 1 augustus 2015 nog een betalingsachterstand bestond, wat ook feitelijk zo was.

Nu op 1 augustus 2015 nog steeds een betalingsachterstand van voorgaande studiejaren bestond en verzoekster van die achterstand op de hoogte behoorde te zijn heeft het college van bestuur naar het oordeel van de voorzieningenrechter terecht geen reden gezien de beslissing tot weigering van de inschrijving van verzoekster voor het studiejaar 2015-2016 te herzien. Wat betreft de stelling van verzoekster dat zij voor het studiejaar 2014-2015 uiteindelijk wel is ingeschreven, ondanks het bestaan van een betalingsachterstand van voorafgaande studiejaren, waaronder begrepen het studiejaar 2011-2012, geldt dat het beleid met betrekking tot betalingsachterstanden is gewijzigd. Ten tijde van de inschrijving van het studiejaar 2014-2015 was uitsluitend vereist dat betalingsachterstanden van het voorgaande studiejaar, zijnde 2013-2014, was voldaan. Ten tijde van de inschrijving voor het studiejaar 2014-2015 was de betalingsachterstand voor het studiejaar 2013-2014 voldaan en voor de jaren daaraan voorafgaand niet. Vanaf het studiejaar 2015-2016 is het vereiste dat geen enkele betalingsachterstand bestaat en aan dat vereiste was op 1 augustus 2015, zoals hiervoor reeds is overwogen, niet voldaan. Van dit beleid was verzoekster op de hoogte door middel van de brief van 30 januari 2015 en het e-mailbericht van 3 februari 2015. Dat reeds behaalde studiepunten van verzoekster door de weigering haar in te schrijven voor het studiejaar 2015-2016 komen te vervallen, leidt niet tot het oordeel dat het college van bestuur het verzoek tot inschrijving – in weerwil van de wettelijke voorschriften – niettemin diende in te willigen. In dit verband is van belang, zoals het college van bestuur ter zitting heeft toegelicht, dat voor het indienen van een verzoek om verlenging van de geldigheidsduur van behaalde resultaten het niet is vereist dat verzoekster staat ingeschreven aan de Hogeschool Inholland.

Het betoog faalt.

2.6 Het beroep is ongegrond. Gelet hierop bestaat aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen. Het feit dat verzoekster niet voor 1 oktober 2015 het collegegeld voor het studiejaar 2015-2016 heeft betaald, naar ter zitting is gebleken, staat ook aan inschrijving in de weg. Tevens merkt de voorzieningenrechter op dat deze uitspraak er niet aan in de weg staat dat verzoekster wellicht feitelijk na overleg met de gemachtigde van het college van bestuur aan eventuele tentamens in januari kan deelnemen.

2.7 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

De voorzieningenrechter

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek af.

II. ARTIKELSGEWIJS REGISTER

Artikel	Uitspraaknummer
Awb: artikel 1:3	2015/036, 2015/097, 2015/127, 2015/152
Awb: artikel 1:3 lid 1	2015/086
Awb: artikel 3:2	2014/137
Awb: artikel 3:4 lid 1	2015/214.5
Awb: artikel 3:4 lid 2	2015/214.5
Awb: artikel 3:9	2014/282, 2014/282.1
Awb: artikel 3:41	2015/037
Awb: artikel 3:45	2015/182
Awb: artikel 3:45 lid 2	2015/127
Awb: artikel 3:48 lid 1	2015/167
Awb: artikel 3:48 lid 2	2015/167
Awb: artikel 4:17	2015/036
Awb: artikel 4:6 lid 2	2014/236
Awb: artikel 4:8	2015/125
Awb: artikel 6:6	2015/125
Awb: artikel 6:7	2014/227, 2014/254, 2015/037, 2015/040, 2015/136, 2015/140, 2015/143, 2015/147, 2015/245
Awb: artikel 6:8	2014/227, 2015/037, 2015/136, 2015/140, 2015/152, 2015/245
Awb: artikel 6:8 lid 1	2015/045, 2015/119, 2015/147
Awb: artikel 6:9	2014/227, 2015/136, 2015/140, 2015/245
Awb: artikel 6:9 lid 1	2015/045, 2015/119, 2015/147
Awb: artikel 6:9 lid 2	2015/063, 2015/119
Awb: artikel 6:11	2014/227, 2015/037, 2015/038, 2015/040, 2015/045, 2015/119, 2015/136, 2015/140, 2015/143, 2015/147, 2015/152, 2015/245
Awb: artikel 6:15	2015/097
Awb: artikel 6:19 lid 1	2014/155, 2015/055
Awb: artikel 6:22	2014/112, 2015/025
Awb: artikel 7:1	2015/036, 2015/097
Awb: artikel 7:4, lid 6	2015/076
Awb: artikel 7:12 lid 1	2014/183, 2014/213, 2014/230, 2014/302.1, 2015/104
Awb: artikel 7:13 lid 4	2015/076
Awb: artikel 7:13 lid 6	2014/295
Awb: artikel 7:15	2014/130, 2015/105.52015/108.5, 2015/109.5, 2015/110.5, 2015/111.5
Awb: artikel 7:15 lid 2	2014/287.6
Awb: artikel 7:18	2015/167
Awb: artikel 7:23	2014/194
Awb: artikel 7:28 lid 1	2014/130
Awb: artikel 7:28 lid 2	2014/130
Awb: artikel 7:28 lid 5	2014/130
Awb: artikel 7:61, lid 1	2015/107
Awb: artikel 8:29 lid 5	2015/122
Awb: artikel 8:3	2015/055

Awb: artikel 8:3 lid 1	2015/104
Awb: artikel 8:3 lid 1 aanhef en onderdeel a	2014/230, 2014/241, 2014/278,.2014/279, 2014/300,2015/102, 2015/141.5
Awb: artikel 8:4	2015/036
Awb: artikel 8:4 lid 1	2015/097
Awb: artikel 8:4 lid 3	2015/202
Awb: artikel 8:4 lid 3 aanhef en onderdeel b	2014/219, 2014/224, 2015/007, 2015/047 2015/061, 2015/081, 2015/128.5, 2015/129, 2015/146, 2015/151
Awb: artikel 8:29	2015/076
Awb: artikel 8:41a	2014/215, 2014/228, 2014/282, 2014/282.1, 2015/022.5
Awb: artikel 8:51d	2014/155
Awb: artikel 8:54 lid 1 aanhef en onderdeel b	2015/037
Awb: artikel 8:55	2015/037.2,2015/070.2
Awb: artikel 8:57	2015/002
Awb: artikel 8:71	2015/086
Awb: artikel 8:72	2014/230, 2015/182
Awb: artikel 8:72 lid 3	2014/096, 2014/236, 2014/282, 2014/282.1, 2015/097, 2015/104
Awb: artikel 8:72 lid 3 aanhef en onderdeel b	2014/194, 2015/022.5, 2015/030, 2015/122
Awb: artikel 8:72 lid 4	2014/264, 2014/293, 2014/308, 2015/027, 2015/043.5
Awb: artikel 8:73 lid 1	2014/063
Awb: artikel 8:81	2014/282, 2014/282.1, 2014/283, 2014/283.1, 2014/295.1, 2014/302.1, 2014/312 en 312.1, 2015/018, 2015/122, 2015/191.5, 2015/192.1, 2015/194.1, 2015/196.1, 2015/206, 2015/206.1, 2015/217.1, 2015/250, 2015/250.1, 2015/299, 2015/299.1
Awb: artikel 8:85	2014/302.1
Awb: artikel 8:86	2014/282, 2014/282.1, 2014/283, 2014/283.1, 2014/312 2014/312.1,2015/250, 2015/250.1, 2015/299, 2015/299.1
Awb: artikel 8:86 lid 1	2015/122, 2015/206, 2015/206.1
Awb: artikel 8:88	2014/196.8, 2014/236, 2015/036
Awb: artikel 8:88 lid 1	2014/238, 2014/239, 2015/097,2015/107
Awb: artikel 8:89	2015/036, 2015/097
Awb: artikel 8:90	2015/036, 2015/097
Awb: artikel 8:119 lid 1	2014/236, 2015/206.4

UWHW

UWHW artikel 2.1 lid 1	2015/008, 2015/080, 2015/088, 2015/089, 2015/100, 2015/217.1, 2015/225, 2015/234, 2015/248.5, 2015/255
UWHW 2008: artikel 2.1 lid 1 onderdeel d	2014/199, 2014/206, 2015/216

WHW

WHW: artikel 2.9 lid 1	2014/285, 2014/311, 2015/049
WHW: artikel 6.13	2015/010
WHW: artikel 7.3c lid 4	2014/300

WHW: artikel 7.8b	2014/201, 2014/227, 2014/252, 2014/255, 2014/274, 2014/277, 2014/292, 2014/295.1, 2014/299, 2014/304, 2015/003, 2015/008, 2015/009, 2015/023, 2015/064, 2015/068, 2015/069, 2015/071, 2015/073, 2015/077, 2015/080, 2015/088, 2015/089, 2015/095.5, 2015/141.5, 2015/183, 2015/235, 2015/237, 2015/242, 2015/244, 2015/248.5, 2015/255, 2015/206, 2015/206.1, 2015/216, 2015/225, 2015/234
WHW: artikel 7.8b lid 1	2014/199, 2014/206, 2014/215, 2014/226, 2014/231, 2014/232A, 2014/232B, 2014/235, 2014/245, 2014/246, 2014/253, 2014/258, 2014/261, 2014/262, 2014/270, 2014/272, 2014/289, 2014/295, 2015/017, 2015/250, 2015/250.1
WHW: artikel 7.8b lid 2	2014/199, 2014/206, 2015/214/215, 2014/217, 2014/226, 2014/232A, 2014/232B, 2014/235, 2014/245, 2014/258, 2014/261, 2014/262, 2014/263.5, 2014/272, 2014/289, 2014/295, 2015/017
WHW: artikel 7.8b lid 3	2014/199, 2014/206, 2014/215, 2014/217, 2014/226, 2014/232A, 2014/232B, 2014/235, 2014/245, 2014/258, 2014/261, 2014/262, 2014/263.5, 2014/272, 2014/289, 2014/295, 2015/011, 2015/017
WHW: artikel 7.8b lid 4	2014/232A, 2014/232B, 2014/261, 2014/262, 2014/295, 2015/011, 2015/217.1
WHW :artikel 7.8b lid 5	2014/295
WHW :artikel 7.8b lid 6	2014/199, 2014/206, 2014/215, 2014/226, 2014/232A, 2014/232B, 2014/235, 2014/245, 2014/261, 2014/262, 2014/263.5, 2015/295, 2015/017
WHW: artikel 7.8b lid 7	2014/199, 2014/206, 2014/263.5
WHW: artikel 7.11	2015/182
WHW: artikel 7.11 lid 5	2015/086
WHW: artikel 7.12	2014/256
WHW: artikel 7.12b	2015/038, 2015/132
WHW: artikel 7.12b lid 1	2014/173, 2014/256
WHW: artikel 7.12b lid 1 onderdeel d	2014/222,2014/223
WHW: artikel 7.12b lid 2	2014/096, 2014/180, 2014/181, 2014/217, 2014/222, 2014/223, 2014/228, 2014/244, 2014/286, 2014/293, 2015/014, 2015/103, 2015/148, 2015/149
WHW: artikel 7.12b lid 3	2014/096, 2014/217, 2014/228, 2014/244, 2015/014
WHW: artikel 7.12c	2015/182
WHW: artikel 7.13	2014/256, 2015/188.5
WHW: artikel 7.13 lid 1	2014/063, 2014/214, 2014/259, 2015/016, 2015/207.5
WHW: artikel 7.13 lid 2	2014/259, 2015/207.5
WHW: artikel 7.13 lid 2 aanhef en onderdeel k	2014/063, 2015/016
WHW: artikel 7.13 lid 2 aanhef en onderdeel s	2014/214
WHW: artikel 7.24	2014/283, 2014/283.1
WHW: artikel 7.24 lid 1	2015/107, 2015/194.1
WHW: artikel 7.24 lid 1 onder a,	2015/196.1
WHW: artikel 7.24 lid 2	2015/019, 2015/107

WHW artikel 7.25 lid 1	2014/232A, 2014/232B
WHW artikel 7.25 lid 5	2014/232A, 2014/232B
WHW: artikel 7.28	2015/194.1
WHW: artikel 7.28, lid 2	2015/196.1
WHW: artikel 7.29 lid 1	2014/283, 2014/283.1, 2015/107
WHW: artikel 7.29 lid 2	2015/107
WHW: artikel 7.30a	2015/106
WHW: artikel 7.30b	2014/282, 2014/282.1
WHW: artikel 7.30b, eerste lid, aanhef en onder a	2015/106
WHW: artikel 7.30b lid 1	2015/219.5
WHW: artikel 7.31a	2015/025
WHW: artikel 7.31a lid 1	2015/161.5
WHW: artikel 7.31b lid 1	2015/161.5
WHW: artikel 7.31 lid 3	2015/161.5
WHW: artikel 7.32	2015/022.5, 2015/035, 2015/093
WHW: artikel 7.32 lid 1	2014/264, 2014/308
WHW: artikel 7.32 lid 4	2014/302, 2015/027, 2015/043.5, 2015/063, 2015/107
WHW: artikel 7.33 lid 1	2014/264, 2014/280, 2014/302, 2014/308, 2015/027, 2015/028, 2015/035, 2015/043.5, 2015/046, 2015/053, 2015/076, 2015/081, 2015/125, 2015/130, 2015/230.5
WHW: artikel 7.34	2014/303, 2015/093
WHW: artikel 7.34 lid 1 aanhef en onder b	2015/035
WHW: artikel 7.37	2014/303, 2015/022.5
WHW: artikel 7.37 lid 2	2014/264, 2014/302, 2014/308, 2015/027, 2015/028, 2015/035, 2015/043.5, 2015/046, 2015/049, 2015/076, 2015/081, 2015/125, 2015/230.5
WHW: artikel 7.42	2014/213, 2015/001, 2015/004, 2015/207.5
WHW: artikel 7.42 lid 1	2014/311, 2015/135
WHW: artikel 7.42 lid 3	2014/096
WHW: artikel 7.42a	2014/284
WHW: artikel 7.45 lid 1	2014/241, 2014/279, 2014/300
WHW: artikel 7.45 lid 2	2015/107
WHW: artikel 7.45a	2014/183, 2014/241, 2014/230, 2014/278, 2015/104
WHW: artikel 7.45a, lid 1	2014/279, 2015/033, 2015/031, 2015/049, 2015/299, 2015/299.1
WHW: artikel 7.45a lid 1 aanhef en onderdeel a	2015/010
WHW: artikel 7.45a lid 2	2014/279, 2015/010
WHW: artikel 7.45a lid 3	2014/279
WHW: artikel 7.45a lid 6	2014/279
WHW: artikel 7.46	2014/241, 2014/278, 2014/300, 2015/031, 2015/055, 2015/104
WHW: artikel 7.46 lid 1	2014/183, 2014/207, 2014/230, 2014/279, 2014/301, 2015/033, 2015/102
WHW: artikel 7.46 lid 2	2014/183, 2014/207, 2014/279, 2014/301, 2015/033, 2015/065, 2015/102, 2015/107
WHW: artikel 7.46 lid 3	2014/301, 2015/065, 2015/102
WHW: artikel 7.46 lid 5	2014/183, 2014/207, 2014/230, 2014/279, 2014/301, 2015/033, 2015/065

WHW: artikel 7.47	2014/303
WHW: artikel 7.47 onderdeel b	2014/285
WHW: artikel 7.47, aanhef en onder c	2015/135
WHW: artikel 7.48	2014/311, 2015/049
WHW: artikel 7.48 lid 4	2014/285, 2015/135
WHW: artikel 7.48 lid 5	2014/285, 2015/135
WHW: artikel 7.50	2015/136, 2015/140
WHW: artikel 7.50, lid 1	2015/167
WHW: artikel 7.51	2015/091, 2015/100
WHW: artikel 7.51 lid 1	2014/192, 2015/050.5
WHW: artikel 7.51 lid 2	2014/192
WHW: artikel 7.51f	2015/050.5
WHW: artikel 7.51h	2015/050.5, 2015/087
WHW: artikel 7.51 lid 2 aanhef en onderdeel h	2015/050.5
WHW: artikel 7.57e	2015/002
WHW: artikel 7.57e lid 1	2015/122, 2015/202
WHW: artikel 7.57e lid 2	2015/122
WHW: artikel 7.57h	2014/137, 2014/238, 2014/239
WHW: artikel 7:59a lid 4	2015/045, 2015/143
WHW: artikel 7.60	2014/217
WHW: artikel 7.60 lid 2	2014/255
WHW: artikel 7.61	2015/100, 2015/182
WHW: artikel 7.61 lid 1	2015/086
WHW: artikel 7.61 lid 1 aanhef en onderdeel e	2014/173
WHW: artikel 7.61 lid 3	2014/156, 2014/194, 2015/011, 2015/047
WHW: artikel 7.62 lid 1 aanhef en onderdeel e	2015/011
WHW: artikel 7.63a lid 3	2015/025
WHW: artikel 7.63b lid 1	2015/046
WHW: artikel 7.66 lid 1	2015/086
WHW: artikel 7.66 lid 2	2015/018, 2015/047, 2015/066, 2015/082 2015/122, 2015/128.5, 2015/129, 2015/146, 2015/191.5, 2015/192.1, 2015/194.1, 2015/196.1, 2015/206, 2015/ 206.1, 2015/217.1, 2015/250, 2015/250.1, 2015/299, 2015/299.1
WHW: artikel 8:75a lid 1	2014/287.6
WHW: artikel 15.2	2014/303, 2015/107

III. ARTIKELGEWIJS REGISTER -REGLEMENTEN

Erasmus Universiteit Rotterdam

OER Erasmus Universiteit Rotterdam: artikel 41	2015/101.5
OER Erasmus Universiteit Rotterdam: artikel 45	2015/217.1
OER Erasmus Universiteit Rotterdam: artikel 50	2015/217.1
OER: artikel 40,	2015/088, 2015/089
OER: artikel 41	2015/088, 2015/089
OER: artikel 44	2015/088, 2015/089
OER: artikel 46	2015/088, 2015/089
OER: opleiding Geneeskunde EUR: artikel 3.3	2014/222, 2014/223
OER: paragraaf 7.1, onder 2	2015/080
OER: paragraaf 7.3, onder 2	2015/080
OER: paragraaf 7.5	2015/080

Rijksuniversiteit Groningen

Regeling Inschrijving en Collegegeld RUG 2014-2015: artikel 4	2015/063
Regeling Inschrijving en Collegegeld RUG 2014-2015: artikel 12	2015/033
Regeling Inschrijving en Collegegeld RUG 2014-2015: artikel 14	2015/033
Regeling Inschrijving en Collegegeld RUG 2014-2015: artikel 15,	2015/033, 2015/055
Wet studiefinanciering 2000: artikel 2.2	2015/033

Radboud Universiteit Nijmegen

OER Bachelor Opleidingen Faculteit der Managementwetenschappen 2013-2014: artikel 6.5	2014/217
Reglement van Orde CBE: artikel 16	2014/217

Universiteit van Amsterdam

Eerste Protocol EVRM: artikel 2	2014/278
Fraude- en plagiaatregeling studenten UvA artikel: 1	2014/096, 2015/014
Fraude- en plagiaatregeling studenten UvA artikel: 3	2014/096
Fraude- en plagiaatregeling studenten UvA artikel: 4	2014/096
Fraude- en Plagiaatregeling Studenten UvA artikel: 6	2014/096, 2015/014

Inschrijvingsbesluit Universiteit van Amsterdam 2014-2015: artikel 1.13	2014/230, 2014/278
Inschrijvingsbesluit Universiteit van Amsterdam 2014-2015: artikel 2.4	2014/230, 2014/278, 2015/065
Inschrijvingsbesluit Universiteit van Amsterdam 2015-2016: bijlage 3	2015/194.1
Kiesreglement: artikel 20	2015/105.5,2015/108.5, 2015/109.5, 2015/110.5, 2015/111.5
Kiesreglement: artikel 24	2015/105.5,2015/108.5, 2015/109.5, 2015/110.5, 2015/111.5
Kiesreglement: artikel 25	2015/105.5, 2015/108.5, 2015/109.5, 2015/110.5, 2015/111.5
OER: artikel 3.5,	2015/127
OER: bacheloropleiding van de faculteit der rechtsgeleerdheid 2014-2015: artikel 3.3	2015/192.1
OER bachelor 2015-2016 van de faculteit der Rechtsgeleerdheid: artikel 5.1	2015/196.1
OER Bacheloropleiding Wijsbegeerte 2012-2013: artikel 5.9	2014/096
OER: artikel 5.1 van bijlage A	2014/259
OER: artikel E4 van bijlage E	2014/259
OER: deel A artikel 6.3	2015/206, 2015/206.1
OER: deel A artikel 6.4,	2015/206, 2015/ 206.1
OER: deel B artikel 7.2,	2015/206, 2015/206.1
Studentenstatuut 2014-2015 van de UvA: paragraaf 5.1	2015/136, 2015/140
Wet op het voortgezet onderwijs: artikel 7	2015/196.1

Universiteit Leiden

Eerste Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden: artikel 2	2014/241
Gedragscode Internationale Student in het Hoger Onderwijs: artikel 5.5	2015/100
Onderwijs- en examenregeling van de Bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid: artikel 4.1.7	2015/062
Protocol Iudicium Abeundi	2014/284
Regeling bindend Studieadvies Universiteit Leiden artikel 5.2.1	2014/295
Regeling bindend Studieadvies Universiteit Leiden artikel 5.7	2014/295
Regeling bindend Studieadvies Universiteit Leiden artikel 5.8	2014/295
Regeling bindend Studieadvies Universiteit Leiden artikel 6.6	2014/295
Regeling bindend studieadvies Universiteit	2014/253

Leiden Sectie B artikel 4.2	
Regeling bindend studieadvies Universiteit Leiden Sectie B artikel 4.3.3	2014/246
Regeling bindend studieadvies Universiteit Leiden Sectie B artikel 4.9	2014/246, 2014/253
Regeling inschrijving, collegegeld en examengeld 2014-2015: artikel 4	2015/125
Regeling inschrijving, collegegeld en examengeld 2014-2015: artikel 5	2015/125
Regeling inschrijving, collegegeld en examengeld 2014-2015: artikel 7	2015/125
Regeling inschrijving, collegegeld en examengeld 2014-2015: artikel 9	2015/125
Regeling inschrijving, collegegeld en examengeld 2014-2015: artikel 12	2014/241
Regeling inschrijving, collegegeld en examengeld 2014-2015: artikel 14	2014/241
Regeling inschrijving, collegegeld en examengeld 2014-2015: artikel 17	2015/125
Regels en Richtlijnen Tentamens en Examens: artikel 4.8	2015/062

Universiteit Maastricht

EVRM: artikel 2 van het	2015/104
EU Handvest: artikel 51	2015/104
Inschrijvingsbesluit UM 2013-2014 artikel 14	2014/183
Inschrijvingsbesluit UM 2013-2014 Bijlage 2	2014/183
OER: artikel 6.2B	2015/219.5

Universiteit van Tilburg

Regels en Richtlijnen: artikel 15	2015/188.5

Universiteit Twente

Bijlage bij OER artikel 10	2015/207.5
OER artikel 8.7	2015/207.5

Universiteit Utrecht

Eerste Protocol EVRM: artikel 2	2014/279, 2015/102
Reglement: paragraaf 4A, onder c	2014/279
Reglement inschrijving en collegegeld 2014-2015: paragraaf 4A, onder c	2014/300, 2015/102
Reglement inschrijving en collegegeld 2015-2016: artikel B	2015/161.5
Reglement inschrijving en collegegeld 2015-2016: artikel E	2015/161.5

Vrije Universiteit Amsterdam

Regeling Aanmelding en Inschrijving 2014-2015 VUA: artikel 5 lid 1 aanhef en onderdeel b	2015/046
Regeling Aanmelding en Inschrijving 2014-2015 VUA: artikel 8	2015/031
Regeling Aanmelding en Inschrijving 2014-2015 VUA: artikel 13	2015/046
Regeling Aanmelding en Inschrijving 2015-2016 VUA: artikel 5	2015/230.5
Regeling Aanmelding en Inschrijving 2015-2016 VUA: artikel 13	2015/230.5
Regeling Financiële Ondersteuning Studenten Vrije Universiteit Amsterdam: artikel 5	2015/178, 2015/181
Wet studiefinanciering 2000: artikel 2.2	2015/031

Avans Hogeschool

OER: artikel 5A.6.3	2014/258

Christelijke Hogeschool Windesheim

OER: artikel 6.6	2014/256
Uitvoeringsreglement in- en uitschrijving 2014-2015 van Windesheim: artikel 4	2015/028
Uitvoeringsreglement in- en uitschrijving 2014-2015 van Windesheim: artikel 28	2015/028

De Haagse Hogeschool

OER: artikel 7.2	2014/261, 2014/262
OER: Civiele Techniek artikel 7.1	2015/009
OER: Civiele Techniek artikel 7.2	2015/009
OER: Civiele Techniek artikel 7.3	2015/009
OER: Civiele Techniek artikel 7.9	2015/009
OER Culturele en Maatschappelijke Vorming: artikel 7.4	2015/077
OER Culturele en Maatschappelijke Vorming: artikel 7.7	2015/077
Reglement College van Beroep voor de Examens 2013-2014: artikel 19	2014/255
Reglement In- en Uitschrijving Bacheloropleidingen: artikel 2.7	2015/174
Reglement In- en Uitschrijving Bacheloropleidingen: artikel 2.10	2015/174
Studentenstatuut: artikel 4.2	2015/135

Fontys Hogescholen

OER: artikel 32	2015/017

Hanzehogeschool Groningen

Studentenstatuut van de Hanzehogeschool Groningen: artikel 4.14	2015/242
Studentenstatuut van de Hanzehogeschool Groningen: artikel 4.16	2015/242
Studentenstatuut van de Hanzehogeschool Groningen: Bijlage 10 artikel 1 t/m 9	2014/137

Hogeschool van Amsterdam

Fraudereglement: artikel 3	2014/293
Infowijzer 21+ HvA	2014/283, 2014/283.1
Leerwijzer van de opleiding: paragraaf 3.1	2015/036
OER bachelor van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid: artikel 3.8	2015/167
OER HvA: artikel 2.5	2014/283, 2014/283.1, 2015/107
OER HvA: artikel 5.2	2014/214
OER HvA: artikel 5.3	2014/063, 2015/214.5
OER HvA: artikel 5.11	2015/182
OER HvA: artikel 5.13	2014/063
OER HvA: artikel 5.14	2015/182
OER HvA: artikel 6.1	2015/149
OER HvA: artikel 6.2	2014/199, 2014/206, 2014/263.5
OER HvA: artikel 6.3	2014/226, 2014/231, 2014/263.5, 2014/270
OER HvA: artikel 6.4	2015/149, 2014/199, 2014/206, 2014/226, 2014/231, 2014/263.5, 2014/270
OER HvA: artikel 7.3	2015/095.5
OER HvA: artikel 7.4	2015/095.5
OER HvA: artikel 7.8	2015/183
Richtlijnen van de Examencommissie HBO-Rechten: richtlijn 12a “extra herkansing regulier”	2015/214.5
Regeling Studiekeuzecheck en Studiekeuzeadvies: artikel 2	2015/025
Regeling Studiekeuzecheck en Studiekeuzeadvies: artikel 5	2015/025
Studentenstatuut HvA: artikel 4.1 (Algemeen deel)	2015/019
Studentenstatuut HvA: artikel 4.2 (Algemeen deel)	2014/264, 2014/302.1, 2014/308, 2015/027, 2015/043.5
Studentenstatuut HvA: artikel 8.1	2015/087

Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten (Awb)	2014/063

Hogeschool van Arnhem en Nijmegen

OER bacheloropleiding Medische Hulpverlening: artikel 5.3	2015/023
OER bacheloropleiding Medische Hulpverlening: artikel 5.5	2015/023
OER bacheloropleiding Medische Hulpverlening: artikel 5.6	2015/023
OER HAN: artikel 5.3	2014/312, 2014/312.1
OER HAN: artikel 5.6	2014/272, 2014/312, 2014/312.1
Reglement examencommissies: artikel 6.1	2014/286

Hogeschool Inholland

Besluit proceskosten bestuursrecht: artikel 1	2014/130
Besluit proceskosten bestuursrecht: artikel 2	2014/130
Bijlage bij RAS artikel 3	2014/192
In- en uitschrijfregels 2014-2015: artikel 1.4	2015/049
OER Hogeschool Inholland 2013-2014: artikel 13	2014/274, 2014/277
OER Hogeschool Inholland 2013-2014: artikel 17	2014/274, 2014/277
OER: artikel 2	2015/132
OER: artikel 8a	2014/181, 2014/194,2014/249.5
OER: artikel 12	2015/237, 2015/248.5, 2015/250, 2015/250.1
OER: artikel 13	2015/071, 2015/237,.2015/250, 2015/250.1
OER: artikel 17	2015/225, 2015/237, 2015/250, 2015/250.1, 2015/255
OER: artikel 27	2015/132, 2014/181, 2014/249.5
OER: artikel 30	2015/016
OER Verpleegkunde VT 2013-2014: artikel 13	2014/215
Regeling afstudeersteun studenten 2013-2014 artikel 1	2014/192
Regeling afstudeersteun studenten 2013-2014 artikel 2	2014/192
Regeling afstudeersteun studenten 2013-2014 artikel 5	2014/192
Regeling profileringsfonds Hogeschool Inholland: artikel 4	2015/050.5

Sanctierichtlijn	2014/181
Studentenstatuut 2013-2014: artikel 18	2014/207

Hogeschool voor de Kunsten Utrecht

OER HKU: artikel 7.4	2014/299

Hogeschool Leiden

Inschrijvingsregeling Hogeschool Leiden: artikel 13	2014/280
Inschrijvingsregeling Hogeschool Leiden: artikel 26	2014/280
OER: artikel 2.6, lid 1	2014/280

Hogeschool Rotterdam

Hogeschoolgids 2014-2015: artikel 6.9	2014/292
OER: artikel 9.5	2014/228, 2015/103
OER: artikel 9.7	2015/038
OER: artikel 10.1.1	2014/228
OER: artikel 10.1.2	2014/282, 2014/282.1
OER 2013-2014 HR: artikel 10.2.2	2014/235
Reglement Inschrijving en Voorbereiding	2014/301
Reglement inschrijving en voorbereiding: artikel 1.4.6	2015/076
Reglement inschrijving en voorbereiding: artikel 1.5	2015/035, 2015/053, 2015/076, 2015/081
Reglement Studieadvies en Afwijzing van de Hogeschool Rotterdam: artikel 1.5	2015/244
Reglement Studieadvies en afwijzend studieadvies HR: artikel 1.1	2014/235
Reglement Studieadvies en afwijzend studieadvies HR: artikel 1.2	2014/235
Reglement Studieadvies en afwijzend studieadvies HR: artikel 1.4	2014/235
Reglement Studieadvies en afwijzend studieadvies HR artikel 1.5	2014/235, 2014/292
Reglement Studieadvies en Afwijzing van de Hogeschool Rotterdam: artikel 2.1	2015/244, 2014/292
Reglement Studieadvies en Afwijzing van de Hogeschool Rotterdam: artikel 2.2	2015/244, 2014/292
Reglement Studieadvies en afwijzend studieadvies HR: artikel 1.5	2014/235
Reglement tentaminering en examinering artikel 11.9	2014/228

Hogeschool Utrecht

Inschrijvingsregeling HU 2013-2014: artikel 27	2014/285, 2014/311
Inschrijvingsregeling HU 2013-2014: artikel 27	2014/285
Inschrijvingsregeling HU 2013-2014: artikel 34a	2014/285, 2014/311
Inschrijvingsregeling HU 2014-2015: artikel 5	2015/130
OER: artikel 38	2015/148
OER: HU 2012-2013 artikel 26	2014/186
Profileringsfonds HU SZ/J/2013: artikel A1	2015/091
Profileringsfonds HU SZ/J/2013: artikel C9	2015/091
Profileringsfonds HU SZ/J/2013: artikel C17	2015/091
Stageleidraad ICT paragraaf 5.1	2014/186
Stageleidraad ICT paragraaf 13.3	2014/186
Stageleiddraad ICT artikel 13	2014/186
Studiegids Bacheloropleiding ICT paragraaf 2.5.3	2014/186

Hogeschool Zeeland

OER HZ 2013-2014 artikel 8.2	2014/232A, 2014/232B
OER HZ 2014-2015 artikel 2.4	2014/232A, 2014/232B

Juridische Hogeschool Avans-Fontys

OER HBO-Rechten: artikel 26	2015/047

NHL Hogeschool

Studentenstatuut: artikel 5.1	2015/003

Saxion Hogeschool

OER: artikel 6	2014/245
OER: artikel 13	2015/237
OER: artikel 19	2014/244

Stenden Hogeschool

OER: artikel 7	2015/082

IV. REGISTER INSTELLINGSORGANEN

Erasmus Universiteit Rotterdam	2014/222, 2014/223, 2015/002, 2015/012, 2015/061, 2015/067, 2015/068, 2015/080, 2015/088, 2015/089, 2015/101.5, 2015/217.1
Open Universiteit	2014/219, 2014/224, 2015/001, 2015/007, 2015/037, 2015/146, 2015/176
Radboud Universiteit Nijmegen	2014/217, 2015/086, 2015/202
Rijksuniversiteit Groningen	2014/063, 2014/112, 2014/304, 2015/033, 2015/055, 2015/063, 2015/122, 2015/122.1
Technische Universiteit Delft	2014/156, 2015/056.5, 2015/057.5
Universiteit Leiden	2014/241, 2014/246, 2014/253, 2014/284, 2014/295, 2014/295.1, 2015/011, 2015/062, 2015/100, 2015/125, 2015/143
Universiteit Maastricht	2014/180, 2014/183, 2015/104, 2015/219.5
Universiteit Twente	2014/213, 2015/207.5
Universiteit Utrecht	2014/279, 2014/300, 2015/102, 2015/119, 2015/161.5, 2015/199
Universiteit van Amsterdam	2014/096, 2015/173, 2014/230, 2014/236, 2014/259, 2014/278, 2015/014, 2015/040, 2015/045, 2015/065, 2015/093, 2015/105.5, 2015/106, 2015/108.5, 2015/109.5, 2015/110.5, 2015/111.5, 2015/127, 2015/136, 2015/140, 2015/165, 2015/191.1, 2015/192.1, 2015/194.1, 2015/196.1, 2015/206.1, 2015/206.4
Universiteit van Tilburg	2015/188.5
Vrije Universiteit	2014/155, 2014/289, 2015/008, 2015/031, 2015/046, 2015/152, 2015/181, 2015/230.5
Avans Hogeschool	2014/258, 2015/030
Christelijke Hogeschool Windesheim	2014/201, 2014/227, 2014/252, 2014/256, 2015/028, 2015/064
De Haagse Hogeschool	2014/255, 2014/261, 2014/262, 2015/009, 2015/077, 2015/135, 2015/174, 2015/183
Fontys Hogeschool	2015/017
Hanzehogeschool Groningen	2014/137, 2015/242
Hogeschool Arnhem en Nijmegen	2014/272, 2014/286, 2014/312, 2014/312.1, 2015/023, 2015/151

Hogeschool Inholland	2014/130, 2014/181, 2014/194, 2014/207, 2014/215, 2014/249.5, 2014/274, 2015/004, 2015/016, 2015/018.1, 2015/049, 2015/050.5, 2015/069, , 2015/071, 2015/128.5, 2015/132, 2015/141.5, 2015/201, 2015/216, 2015/225, 2015/234, 2015/237, 2015/245, 2015/248.5, 2015/250, 2015/250.1, 2015/255, 2015/299, 2015/299.1
Hogeschool Leiden	2014/280, 2015/041
Hogeschool Rotterdam	2014/228, 2014/235, 2014/282, 2014/282.1, 2014/292, 2014/301, 2015/035, 2015/038, 2015/053, 2015/076, 2015/081, 2015/103, 2015/244
Hogeschool Utrecht	2014/186, 2014/285, 2014/311, 2015/091, 2015/097, 2015/130, 2015/148
Hogeschool van Amsterdam	2014/196.8, 2014/199, 2014/206, 2014/214, 2014/226, 2014/231, 2014/238, 2014/239, 2014/254, 2014/263.5, 2014/264, 2014/283, 2014/283.1, 2014/287.6, 2014/293, 2014/302, 2014/302.1, 2014/303, 2014/308, 2015/010, 2015/019, 2015/022.5, 2015/025, 2015/027, 2015/036, 2015/043.5, 2015/087, 2015/095.5, 2015/107, 2015/129, 2015/147, 2015/149, 2015/167, 2015/178, 2015/182, 2015/191.1, 2015/214.5
Hogeschool voor de Kunsten Utrecht	2014/299
Hogeschool Zeeland	2014/232A, 2014/232B, 2015/042
Juridische Hogeschool Avans-Fontys	2015/047
Noordelijke Hogeschool Leeuwarden	2014/296, 2015/003
Saxion Hogeschool	2014/244, 2014/245, 2015/150, 2015/235
Stenden Hogeschool	2015/073, 2015/082

V. TREFWOORDENREGISTER

Trefwoorden	Uitspraaknummer
A	
[adviserende stem] secretaris CBE	2014/217
[afzien van] Horen	2014/255
aanbevolen	2015/136, 2014/140
aangetekende verzending	2015/070.2
aangifte	2015/087
aanmaningen	2015/130
aanmelden	2014/302, 2015/035, 2015/049, 2015/130, 2015/194.1
aantekening	2014/217, 2014/293
aantekening op diploma	2014/180
aanvangsdatum	2014/192
aanvullende eisen	2015/194.1
administratief beroep	2015/011, 2015/127
administratieve fout	2014/293, 2015/031
advies	2015/004, 2015/071, 2015/136, 2015/140
advies kinder- en jeugdpsychiater	2014/226
advies studentendecaan	2014/199, 2014/226, 2014/263.5, 2014/274
afkorting	2015/086
afmelden	2015/100
afschaffing	2015/028
afstudeereisen	2014/259
afstudeeronderzoek	2015/128.5
afstudeersteun	2015/050.5, 2015/093
afstudeerverklaring	2015/040
afstuderen	2015/035, 2015/097, 2015/130
afwijzing	2014/258, 2014/272, 2015/069, 2015/235
algemeen rechtsbeginsel	2014/241, 2014/279, 2014/300
algemeen verbindend voorschrift	2014/230, 2014/241, 2014/278, 2014/279, 2014/300, 2015/055, 2015/207.5
algemene beginselen van behoorlijk bestuur	2014/278
algemene wet bestuursrecht	2015/101.5
ambtshalve	2014/222, 2014/223, 2015/135
antwoordmodel	2015/061
aspirant-student	2015/025
assessment	2015/129
automatisch	2015/135
avv	2014/278
B	
[beëindiging] Inschrijving	2014/096, 2014/311, 2015/001, 2015/135
[bevoegde] beslissing	2015/008

bachelor 2015/106
bachelordiploma 2015/045, 2015/192.1
bachelorgraad 2015/031
bachelor-master structuur 2015/080
BaMa-structuur 2015/176
basisregister 2015/031
beëindigen 2014/286
beëindiging inschrijving 2015/023, 2015/028, 2015/125
begeleiding 2014/312, 2014/312.1, 2015/017, 2015/050.5, 2015/069, 2015/093, 2015/095.5, 2015/128.5, 2015/206, 2015/206.1
bekendmaking 2014/249,5
bekostigd 2014/241, 2014/279, 2014/300, 2015/055, 2915/065
bekostiging 2014/302, 2015/130
bekostigingsmodel 2014/230, 2014/278
bekostigingssystematiek 2014/241, 2014/279
belang 2014/201, 2014/252, 2014/286, 2015/125, 2015/130, 2015/199, 2015/201, 2015/214.5, 2015/230.5, 2015/299, 2015/299.1
belangenafweging 2014/241, 2014/264, 2014/279, 2014/302, 2014/308, 2015/004, 2015/027, 2015/028, 2015/043.5, 2015/178, 2015/181, 2015/214.5
belediging 2015/087
beleid 2014/207, 2014/217, 2015/299, 2015/299.1
beleidsvrijheid 2015/104, 2015/130, 2015/202
benadeling 2014/112
beoordelaars 2015/097
beoordeling 2014/112, 2014/156, 2014/173, 2014/217, 2014/219, 2014/224, 2014/232A, 2014/232B, 2014/256, 2014/304, 2015/007, 2015/014, 2015/030, 2015/035, 2015/047, 2015/069, 015/097, 2015/146
beoordelingscriteria 2015/082, 2015/151
beoordelingsformulieren 2014/256, 2015/030, 2015/047, 2015/128.5, 2015/141.5
beoordelingskader 2015/183
beoordelingsnormen 2015/151, 2015/167
berisping 2015/119
beroepenveld 2015/016
beroepschrift 2015/017, 2015/063
beroepsgeschikt 2015/141.5
beroepstermijn 2015/037.2, 2015/038, 2015/063, 2015/119, 2015/152
beschuldiging 2014/286
beslissing 2014/255, 2015/036, 2015/086
beslistermijn 2015/107
besluit 2015/086, 2017/207.5
bestuurlijke lus 2014/155
bestuursactiviteiten 2014/192
bestuurslid 2015/088
bestuursrecht 2015/086, 2015/107

bestuurswerkzaamheden	2014/253
betaling	2015/063, 2015/135
betalingsachterstand	2015/049
betalingsbewijs	2015/035
betalingsmachtiging	2014/303, 2015/063, 2015/076
betalingsoverzichten	2015/299, 2015/299.1
betalingsregeling	2014/285, 2015/135
betalingstermijn	2015/035, 2015/125
betalingsverplichting	2014/280
bevestigen loting	2015/191.5
bevoegdheid	2015/148, 2015/014
bevoegdheid CBE	2014/283, 2014/283.1
bevoegdheid CvB	2014/096
bevoegdheid decaan	2014/222, 2014/223
bevoegdheid domeinvoorzitter	2014/302.1
Bevoegdheid examencommissie	2014/096
Bevoegdheid studiebegeleider	2014/206
bewaartermijn	2015/182
bewijs	2015/103
bewijs van toelating	2015/219.5
bewijsmateriaal	2015/219.5
bewijsrisico	2015/070.2
bewijsvoering	2014/284
bezemweek	2014/296
bezwaar- en beroepsprocedure	2015/100, 2015/125
bezwaarprocedure	2014/272, 2015/107
bezwaartermijn	2015/040, 2015/136, 2015/140
bijzondere familieomstandigheden	2015/225
bijzondere omstandigheden	2014/199, 2014/206, 2014/207, 2014/214, 2014/231, 2014/235, 2014/246, 2014/253, 2014/261, 2014/263.5, 2014/282, 2014/282.1, 2014/289, 2014/292, 2014/304, 2014/312, 2014/312.1, 2015/004, 2015/008, 2015/018, 2015/050.5, 2015/062, 2015/076, 2015/093,2015/101.5, 2015/130, 2015/188.5, 2015/299, 2015/299.1
bijzondere omstandigheid	2015/214.5
bindend afwijzend studieadvies	2015/073
bindend negatief studieadvies	2014/199, 2014/201, 2014/206, 2014/215, 2014/226, 2014/227, 2014/231,2014/235, 2014/244, 2014/245, 2014/246, 2014/253, 2015/254, 2014/255, 2014/258, 2014/261, 2014/262, 2014/263.5, 2014/270, 2014/272, 2014/274, 2014/286, 2014/289, 2014/292, 2014/293, 2014/295, 2014/295.1, 2014/296, 2014/299, 2014/304, 2014/312, 2014/312.1, 2015/003, 2015/008, 015/009, 2015/011, 2015/017, 2015/018, 2015/023, 2015/035, 2015/056.5, 2015/057.5, 2015/064, 2015/068, 2015/069, 2015/071, 2015/073, 2015/077, 2015/080, 2015/088, 2015/089, 2015/095.5, 2015/101.5, 2015/141.5, 2015/147.5, 2015/149, 2015/183, 2015/206, 2015/206.1, 2015/206.4, 2015/207.5, 2015/216, 2015/217.1, 2015/225,

2015/234, 2015/235, 2015/237, 2015/242, 2015/244, 2015/245, 2015/248.5, 2015/250, 2015/250.1, 2015/255,

blackboard 2015/047
blokkeren 2015/087
BNSA 2014/199, 2014/201, 2014/206, 2014/215, 2014/226, 2014/227, 2014/231, 2014/235, 2014/244, 2014/245, 2014/246, 2014/253, 2014/254, 2014/255, 2014/258, 2014/261, 2014/262, 2014/263.5, 2014/270, 2014/272, 2014/274, 2014/286, 2014/289, 2014/292, 2014/293, 2014/295, 2014/295.1, 2014/296, 2014/299, 2014/304, 2014/312, 2014/312.1, 2015/003, 2015/008, 2015/009, 2015/011, 2015/017, 2015/018, 2015/023, 2015/035, 2015/056.5, 2015/057.5, 2015/064, 2015/068, 2015/069, 2015/071, 2015/073, 2015/077, 2015/080, 2015/088, 2015/089, 2015/095.5, 2015/101.5, 2015/141.5, 2015/147.5, 2015/149, 2015/183, 2015/206, 2015/206.1, 2015/206.4, 2015/207.5, 2015/216, 2015/217.1, 2015/225, 2015/234, 2015/235, 2015/237, 2015/242, 2015/244, 2015/245, 2015/248.5, 2015/250, 2015/250.1, 2015/255
bronvermelding 2015/132
BSA-norm 2015/069
buiten zitting 2015/037
buitenproportioneel 2015/125
burgerlijke rechter 2015/086

C

casuïstiek 2015/136, 2015/140
categorie 2015/136, 2015/140
causaal verband 2014/199, 2014/206, 2014/235, 2014/270, 2014/272, 2014/289, 2014/304, 2015/004, 2015/206 en 206.1, 2015/216, 2015/217.1, 2015/225, 2015/235, 2015/225, 2015/235, 2015/242, 2015/244
causaliteit 2014/226
cautie 2015/014, 2015/103
Centraal register opleidingen hoger onderwijs 2015/010
Centraal Stembureau 2015/105,5, 2015/108.5, 2015/109.5, 2015/110.5, 2015/111,5
centrale studentenraad 2015/105,5, 2015/108.5, 2015/109.5, 2015/110.5, 2015/111,5
cesuur 2014/224
chronische ziekte 2015/214.5
cijfer 2015/152, 2015/182
cijferlijst 2015/176
cijfers 2015/016
cognitieve toets 2015/122

collegegeld 2014/285, 2014/302, 2015/019, 2015/028, 2015/035, 2015/049, 2015/062, 2015/076, 2015/125, 2015/130, 2015/135, 2015/230.5, 2015/299, 2015/299.1
collegegeldvereiste 2015/081
colloquium doctum 2014/283, 2014/283.1, 2015/196.1
Commissie Linschoten 2015/104
commissie professioneel gedrag 2014/284
Commissie Toelating 2015/202
compensatieregeling 2015/089
compensatoire regeling 2015/217.1
competentieontwikkeling 2015/207.5
competenties 2015/207.5
concentratieproblemen 2015/062, 2015/217.1
contra legem 2015/022,5
contractonderwijs 2015/055, 2015/104
contractuele verplichting 2015/036
coördinator 2015/038, 2015/150
correctiemodellen 2015/202
coulance 2015/031, 2015/201
CRIHO 2015/010
curriculum 2014/259, 2015/095.5, 2015/097, 2015/150
curriculumwijziging 2014/063

D

[dubbele] BNSA 2014/215
dagstempel 2015/063
datum 2014/285
deadline 2014/296, 2015/080, 2015/161.5, 2015/219.5
decaan 2015/242
decentrale selectie 2015/002, 2015/122, 2015/202
deeltentamen 2014/286
deeltijdopleiding 2015/089
deelvakken 2015/248.5
deskundige 2015/103
deficiëntie 2014/232A, 2014/232B
deskundigheid 2014/256
detectieprogramma 2015/132
détournement de pouvoir 2015/087, 2015/148
dictum 2015/017
Dienst Uitvoering Onderwijs 2015/045
digitaal studieprogramma 2014/259
digitale leeromgeving 2015/019
diploma 2015/019, 2015/053
disproportioneel 2014/249.5, 2015/076, 2015/106, 2015/132
doorberekenen 2015/136, 2015/140
drempelloos 2015/176

dwangsom 2015/036
dwingendrechtelijke bepalingen 2015/031
dyslexie 2014/292, 2015/023

E

[ernstige] Fraude 2014/096
EC 2015/086
ECTS 2015/086
een bindend negatief studieadvies 2015/141.5
eerstejaars 2015/025
eigen gebruik 2015/136, 2015/140
eindbeoordeling 2015/207.5
einddoctoraal 2015/176
eindscore 2015/122
einduitspraak 2015/056,5 en 057.5
elektronisch 2015/127
e-mail 2014/254, 2015/014, 2015/028, 2015/081
EP Nuffic 2015/174, 2015/196.1
erkende instelling 2015/196.1
ernstige fraude 2014/286
ernstige ziekte 2015/016
EU/EER nationaliteit 2015/033
evenredig 2015/087
evenredigheidsbeginsel 2014/245, 2015/001, 2015/149
evenredigheidstoets 2014/217
examencommissie 2014/256, 2014/286, 2015/150, 2015/176
examinator 2015/038, 2015/047, 2015/047, 2015/151
extern lid 2015/014
externe beoordelaar 2014/256, 2015/082
Expliciet feiten, omstandigheden en verklaringen 2014/137
extra kans 2015/047, 2015/188.5
extra tentamenkans 2015/017, 2015/192.1

F

facebookaccount 2015/087
facultaire studentenraden 2015/105,5, 2015/108.5, 2015/109.5, 2015/110.5, 2015/111,5
faculteitsdirecteur 2015/183
familieomstandigheden 2015/178, 2015/181, 2015/234, 2015/255
fatale termijn 2014/299, 2015/244
feedback 2015/141.5, 2015/207.5
feitelijke mededeling 2015/100
feiten en omstandigheden 2014/194, 2014/236, 2014/238, 2014/239
finale geschillen beslechting 2014/130, 2014/137, 2014/192, 2014/194, 2014/236, 2014/264, 2014/282, 2014/282.1,

	2014/283 en 283.1, 2014/286, 2014/299, 2014/308, 2015/011, 2015/027, 2015/036, 2015/043.5
finale geschillenregeling	2014/215
financieel nadeel	2015/019
financiële afwikkeling	2015/028
financiële belangen	2014/264, 2014/302, 2014/308, 2015/027, 2015/043.5
financiële compensatie	2014/063
financiële ondersteuning	2014/155, 2014/192, 2015/050.5, 2015/178, 2015/181
financiële schade	2014/259, 2015/062
forfaitaire vergoeding	2014/130
formele voorschriften	2015/151
foutieve datum	2014/293
fraude	2014/249.5, 2014/286, 2014/293, 2015/014, 2015/017, 2015/103, 2015/132, 2015/148, 2015/149
functiebeperking	2015/023

G

[gangbare] normen en waarden in de zorgsector	2014/284
[geoormerkt] Tentamen	2014/253, 2014/262
[gerechtvaardigde] verwachting	2015/002
[geweigerde] inschrijving	2014/280
gebrekkige begeleiding	2014/201, 2014/252
gedragingen	2014/284, 2014/293
gedragscode internationale student in het hoger onderwijs	2015/100
gegrond	2015/136, 2015/140
geheel of gedeeltelijk tegemoetkomen aan bezwaar	2014/287.6
geheimhoudingskamer	2015/122
gehoord	2014/272
geldigheid	2015/080, 2015/132
geldigheidsduur	2014/063, 2014/280, 2015/016, 2015/028/ 2015/062, 2015/143, 2015/201
gelijke strekking	2015/165
gelijkheidsbeginsel	2014/215, 2014/259, 2014/304, 2015/023, 2015/027, 2015/033, 2015/043.5, 2015/055, 2015/076, 2015/130, 2015/150, 2015/167
gelijkwaardig	2015/196.1
geloofsovertuiging	2014/222, 2014/223
gerechtvaardigde verwachtingen	2014/282, 2014/282.1
geschiktheid	2014/245, 2015/003, 2015/089, 2015/244, 2015/250, 2015/250.1
geschilbeslechtende instantie	2015/101.5
geschillenadviescommissie	2015/046, 2015/183, 2015/191.5
gespreide betaling	2015/125
gespreksregistratiesysteem	2015/225
getuige	2015/103

getuigschrift 2015/086, 2015/174, 2015/176
gevaarzettingssituatie 2014/284
geweigerde inschrijving 2015/161.5
gewicht 2015/202
gewisverplichting 2014/282, 2014/282.1
gezondheidsproblemen 2015/071
gezondheidszorg 2015/010
grondrechten 2014/222, 2014/223, 2015/104

H

(her)inschrijving 2015/049
handelwijze 2015/183
handicap 2014/292
handleiding 2015/095.5
hand-outs 2015/095.5
handschrift 2015/103, 2015/149
hardheidsclausule 2014/278, 2014/280, 2014/295, 2015/046, 2015/053, 2015/063, 2015/065, 2015/076, 2015/081, 2015/089, 2015/089, 2015/106, 2015/196.1, 2015/217.1
HBO-propedeuse 2015/194.1
herbeoordeling 2014/256, 2015/047, 2015/061
herhaald verzoek 2015/165
herinnering 2015/053, 2015/191.5, 2015/035, 2015/076, 2015/081
herinschrijving 2015/035, 2015/081, 2015/183
herinschrijvingsplicht 2015/035
her-instromer 2015/150
herkansing 2014/173, 2014/201, 2014/217, 2014/252, 2014/256, 2014/289, 2015/030, 2015/062, 2015/077, 2015/106, 2015/128.5, 2015/129, 2015/141.5, 2015/149, 2015/188.5, 2015/192.1, 2015/214.5, 2015/230.5, 2015/234, 2015/237, 2015/244, 2015/248.5
herkansingsmogelijkheid 2015/069, 2015/192.1
heroverweging 2015/047, 2015/053
herroepen 2015/136, 2015/140
hersteltermijn 2015/125
herziening 2014/236, 2015/076, 2015/127, 2015/206.4
hinderverklaring 2014/246, 2014/253
Hogerejaarsstudent 2015/025
hoofdlettergebruik 2015/047
hoofdzaak 2015/122, 2015/206, 2015/206.1
hoor en wederhoor 2015/150
hoorzitting 2014/272, 2015/202, 2015/235, 2015/242
horen 2014/217, 2014/263.5, 2014/295, 2015/008, 2015/011, 2015/046, 2015/250, 2015/250.1, 2015/255
huis- en ordemaatregel 2014/137, 2014/238, 2014/239

I

[instand laten] Rechtsgevolgen	2014/282, 2014/282.1
[intimiderend] Gedrag	2014/238, 2014/239
Immigratie- en naturalisatiedienst	2015/100
in rechte vast staan	2015/031
in te schrijven	2015/299, 2015/299.1
incasso	2015/135
incassobureau	2015/299, 2015/299.1
IND	2015/100
individuele studienorm	2015/064
individuele studiepad	2015/176
informatie	2015/093, 2015/194.1
informatieverstrekking	2014/302.1
informeren	2015/182
ingebrekestelling	2015/036
ingeloot	2015/191,5
inhaalslag	2015/255
inhoud	2015/150
inhoudelijke beoordeling	2014/286
initiatief	2015/242
inkomen	2015/136, 2015/140
Inkomstenderving	2014/196,8
inleveren	2015/056.5, 2015/057.5
inloggegevens	2014/285
inloopspreekuren	2015/206, 2015/206.1
In rechte vaststaan	2015/207.5
inschrijfdatum	2015/107
inschrijfregels	2015/299, 2015/299.1
inschrijfvereisten	2015/076
inschrijfvoorwaarden	2015/028, 2015/125
inschrijving	2014/207, 2014/282, 2014/282.1, 2014/283, 2014/283.1, 2014/286, 2014/302, 2014/303, 2015/019, 2015/025, 2015/028, 2015/031, 2015/035, 2015/040, 2015/046, 2015/053, 2015/063, 2015/081, 2015/089, 2015/106, 2015/107, 2015/125, 2015/130, 2015/161.5, 2015/191.5, 2015/196.1, 2015/199, 2015/230.5
inschrijving met terugwerkende kracht	2015/063
inschrijvingsprocedure	2014/283, 2014/283.1, 2014/302, 2015/027, 2015/043.5
Inschrijvingsreglement	2015/081
inschrijvingsvereiste	2015/019
inschrijvingsvereisten	2015/053
inschrijvingsvoorwaarden	2014/207, 2015/046, 2015/063
inspraak	2014/256
instellingscollegegeld	2014/183, 2014/230, 2014/241, 2014/278, 2014/279, 2014/300, 2014/301, 2015/010, 2015/031, 2015/033, 2015/055, 2015/065, 2015/102, 2015/104, 2014/230, 2014/241, 2014/278, 2014/279, 2014/300, 2015/102

instellingstarief 2015/031
instroom 2015/207.5
instrumentarium 2015/136, 2015/136
integrale kosten 2015/104
intercollegiaal overleg 2015/047
invloedsfeer 2015/087
inzage 2014/286, 2015/047, 2015/167
inzageprocedure 2015/047
inzagerecht 2014/173
iudicium abeundi 2014/284

K

[kennelijke] misslag 2014/181
[kwantitatieve] Voortgangsnorm 2014/215
kandidatenlijsten 2015/105.5, 2015/108.5, 2015/109.5, 2015/110.5 2015/111.5
kenbaar 2015/122, 2015/135, 2015/242
kenbare motivering 2015/076
kennelijk niet-ontvankelijk 2015/070,2
kennelijk onredelijk 2014/230, 2014/241, 2014/300, 2015/065, 2015/102, 2015/104
kennen en kunnen 2015/007, 2015/030, 2015/047, 2015/061, 2015/082, 2015/128.5, 2015/129, 2015/146, 2015/151
kennis en vaardigheden 2015/176
kerncompetenties 2015/023
Kiesreglement 2015/105.5, 2015/108.5, 2015/109.5, 2015/110.5, 2015/111.5
klacht 2014/256
klachtencommissie 2015/150
kopieën 2015/167
kortsluiting 2014/282, 2014/282.1, 2014/283, 2014/283.1, 2014/312, 2014/312.1
kosteloos 2015/167
kosteloos alternatief 2015/136, 2015/140
Kosten door derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand 2014/130
kostendekkend 2014/278
kostprijs 2015/104, 2015/167
kwalitatieve eis 2015/069, 2015/225
kwalitatieve norm 2015/242
kwalitatieve selectiecriteria 2015/122
kwalitatieve vereisten 2015/018
kwaliteitsborging 2014/256
kwantitatieve eis 2015/225
kwantitatieve norm 2015/242
kwantitatieve vereisten 2015/018
kwijtschelding 2015/049

L

[latere] Instroom 2014/206
laatinschrijvers 2014/264, 2014/308
langstudeerbegeleider 2015/016
langstudeerchoach 2014/063
limitatieve opsomming 2015/148, 2015/255

M

[melding] Persoonlijke omstandigheden 2014/274
[mislopen] Studiefinanciering 2014/196.8
maatregelen 2014/249.5, 2015/087, 2015/132
machtiging 2015/081, 2015/125, 2015/230.5
mantelzorg 2014/263.5, 2014/304
marginale kosten 2015/104
master thesis 2015/082
mastergraad 2015/010
masteropleiding 2015/031
masterprogramma 2014/259
mastervak 2015/176
matching 2015/161,5
maximumbedrag 2015/136, 2015/140
mbo-aanlooproute 2015/073
medicatie 2015/234
medische beperkingen 2015/062
medische problemen 2014/254, 2014/295
meer persoonlijke omstandigheden 2014/272
melding 2014/263.5, 2015/206, 2015/206.1, 2015/235, 2015/237, 2015/248.5, 2015/250, 2015/250.1
meldingsformulier 2014/207, 2015/225, 2015/234
melding van jaar tot jaar 2014/270
Memorie van Toelichting 2015/003
minderjarig 2015/076
minimumnorm 2015/250 en 2015/250.1
minimumvoortgangsnorm 2015/071
minnelijke schikking 2014/156, 2014/194, 2015/025, 2015/047, 2015/011
minor 2015/003, 2015/038
misbruik 2015/087
misleiden 2015/014, 2015/148
motivatie 2014/213, 2014/308, 2015/014, 2015/248.5
motivatiebrief 2015/122
motivering 2014/194, 2014/241, 2014/264, 2014/278, 2014/279, 2014/300, 2014/302.1, 2015/102, 2015/104, 2015/167, 2015/255
mr./drs.-programma 2015/089
multiple choice 2014/217
multiple sclerose 2014/214

N

[nieuwe] Aanvraag	2014/236
nabespreking	2014/173, 2015/167
nader onderzoek	2015/122
Nationaal Forensisch Onderzoeksbureau	2015/103
nationaliteit	2015/033
nationaliteitsvereiste	2015/033
Nederlandse taal	2015/023, 2015/174
niet-ontvankelijk	2014/173, 2014/201, 2014/254, 2014/286, 2015/017, 2015/036, 2015/037.2, 2015/056.5 2015/057.5, 2015/073, 2015/100, 2015/136, 2015/140, 2015/146, 2015/147, 2015/152, 2015/201, 2015/245
niet-ontvankelijkverklaring	2015/040, 2015/045, 2015/119, 2015/136, 2015/140
niet –tijdig	2014/254
nieuw gebleken feiten	2015/165
niveau	2015/183
nominaal	2015/192.1, 2015/217, 2015/217.1
nominale studielast	2015/100
non-cognitieve toets	2015/122
non-discriminatiebeginsel	2015/093
noodfonds	2015/050.5
norm	2015/206, 2015/206.1
normantwoorden	2014/173
numerus fixus	2015/161.5
nut en noodzaak	2015/104

O

(ongeschreven) rechtsregel	2015/101.5
(ongewijzigde) feiten en omstandigheden	2015/101.5
(oproep) Zitting	2015/011
[ondeugdelijke] motivering	2014/183, 2015/008
[ondoelmatige besteding] rijksbijdrage	2014/311
[ongepast] E-mails	2015/137
[onheuse] bejegening	2015/064
[onvoldoende] geïnformeerd	2014/296
objectief	2014/256, 2015/151
omstandigheden	2014/238, 2014/239, 2015/037.2
onafhankelijkheid	2015/095.5
onbevooroordeeldheid	2014/261, 2014/284
onbillijkheid	2014/230, 2015/093, 2015/102, 2015/106
ondertekening	2015/014
onderwijs	2015/010
onderwijs- en examenregeling	2014/256, 2014/259, 2015/106, 2015/127, 2015/152, 2015/176, 2015/206.4
onderwijsbenodigdheden	2015/136, 2014/140

onderwijsbureau	2014/258
onderwijsdeskundige	2015/176
onderwijseenheden	2015/250, 2015/250.1
onderwijsfaciliteiten	2015/049, 2015/135
onderwijsfaciliteiten	2015/018
onderwijskosten	2014/278, 2015/102
onderwijsprogramma	2014/222, 2014/223, 2015/016
onderwijsvoorzieningen	2014/300, 2015/087
onderzoek	2015/182
onderzoeksdeel	2014/241, 2015/065
onderzoeksmaatregelen	2015/103
onderzoeksopslag	2014/230, 2014/278
onderzoeksplicht	2014/137
ondoelmatige besteding	2015/049
oneigenlijk	2015/207.5
ongedeelde opleiding	2015/176
ongeldig	2014/249,5, 2014/256, 2014/286, 2015/014, 2015/017, 2015/103, 2015/119, 2015/132, 2015/148
ongeldigverklaring	2015/105.5, 2015/108.5, 2015/109.5, 2015/110.5, 2015/111,5
ongepast gedrag	2015/087
ongeschikt	2015/068, 2015/217.1
ongeschiktheid	2014/284, 2015/255
ongewenst gedrag	2015/087
onjuiste datum	2014/293
onrechtvaardig	2015/128,5
onredelijk	2015/089, 2015/136, 2015/140, 2015/151, 2015/207.5
onregelmatigheden	2014/228, 2015/103, 2015/148
onregelmatigheid	2014/286
ontvangstbevestiging	2015/161,5
ontzegging afleggen tentamen	2014/217
ontzegging toegang gebouwen	2014/238, 2014/239
onverbindend	2015/003
onverbindendheid regeling	2014/222, 2014/223
onverwijlde spoed	2015/018, 2015/122, 2015/192.1, 2015/206, 2015/206.1, 2015/217.1
onvoldoende	2015/128.5, 2015/146, 2015/207.5
onvoldoendes	2015/242
onzorgvuldig	2014/280, 2015/047, 2015/073, 2015/141.5, 2015/146, 2015/182, 2015/202
onzorgvuldigheid	2015/122
oogmerk	2015/148
op de zaak betrekking hebbende stukken	2014/156
opleiding in afbouw	2015/255
opleidingsplaatsen	2015/122
opmerkingenformulier	2015/047
opzet	2015/132
ordemaatregel	2015/087

organisatorische problemen 2014/264, 2014/302, 2014/302.1, 2014/308
organisatorische redenen 2015/027, 2015/043.5
OSIRIS 2015/119
overeenkomst 2015/135
overgangsrecht 2015/001
overgangsregeling 2014/063, 2014/230, 2014/259, 2014/301
overhead 2015/104
overmacht 2015/016
overstap 2015/176

P

[punitieve] Maatregel 2014/228, 2014/238, 2014/239
partnerschap 2015/033
peildatum 2014/264, 2014/308
persoonlijke omstandigheden 2014/199, 2014/201,2014/206, 2014/226, 2014/252, 2014/258, 2014/261, 2014/262, 2014/270, 2014/272, 2014/293, 2014/295, 2014/296, 2014/312, 2014/312.1, 2015/001, 2015/009, 2015/016, 2015/017, 2015/018, 2015/023, 2015/035, 2015/064, 2015/068, 2015/071, 2015/076, 2015/077, 2015/080, 2015/088, 2015/089, 2015/095.5, 2015/100, 2015/143, 2015/206 en 206.1, 2015/206.4, 2015/214.5, 2015/216, 2015/217.1, 2015/225, 2015/234, 2015/235, 2015/237, 2015/242, 2015/244, 2015/248.5, 2015/250, 2015/250.1, 2015/255, 2015/299, 2015/299.1,
plagiaat 2014/096, 2015/014, 2015/119, 2015/132
plagiaatdetectieprogramma 2015/014
plan van aanpak 2015/129, 2015/242
portfolio 2015/219.5
positief studieadvies 2015/003, 2015/056.5, 2015/057.5
post 2015/119
postbezorging 2015/063
poststempel 2015/070,2
praktijkbegeleider 2015/069
praktijkopdracht 2015/129
precedentwerking 2014/264, 2014/308, 2015/001
prestatiebeurs 2015/093
privaatrecht 2015/036
privacy 2015/076
pro-actievere houding 2014/201, 2014/252
procedure 2015/082
procedurele 2015/061
procedurele waarborgen 2015/125
procedureregels 2015/081
procesbelang 2014/112, 2014/180, 2014/186, 2014/219, 2014/228, 2014/293, 2015/199
proceskosten bezwaarprocedure 2014/283, 2014/283.1
proceskosten voorfase 2014/130

proceskostenveroordeling 2015/056.5, 2015/057.5
procesorde 2014/219
proces-verbaal 2015/056.5, 2015/057.5
profileringsfonds 2014/192, 2015/050.5, 2015/093, 2015/056.5, 2015/057.5
propedeuse 2014/201, 2014/252, 2014/258, 2014/296, 2015/017, 2015/071, 2015/183
progressie 2015/207,5
propedeutische fase 2015/023, 2015/064
proportionaliteit 2014/096, 2014/181, 2014/217, 2014/228, 2014/238, 2014/239, 2014/244
proportioneel 2014/280, 2015/148
psychische problemen 2014/258
PTSS 2014/235
publiekrecht 2015/036
Punitieve sanctie 2014/217
puntenaftrek 2015/151

R

(restitutie) collegegeld 2014/213, 2015/004
[registratie] Cijfer 2014/217
[reparatoir] Maatregel 2014/137
[restitutie] collegegeld 2014/311, 2015/001
[restitutie] instellingscollegegeld 2014/207
rangnummer 2015/202
recht op hoger onderwijs 2014/278
rechtens vergelijkbare gevallen 2014/259
rechterlijke toetsing 2014/230
rechtmatigheid 2014/286
rechtsbeginsel 2015/102, 2015/182, 2015/207.5
rechtsbescherming 2015/128.5, 2015/129
rechtsbeschermingsprocedure 2015/136, 2015/140
rechtsgeldig 2015/014
rechtsgevolgen 2014/278, 2015/086, 2015/100, 2015/104, 2015/127, 2015/201
rechtsmiddelen 2015/017, 2015/031, 2015/206.4, 2015/207.5
rechtsmiddelenclausule 2015/073, 2015/136, 2015/140, 2015/182
rechtsmiddelenverwijzing 2015/038
rechtsmiddelenvoorlichting 2015/040, 2015/127
rechtsregel 2015/183
rechtszekerheidsbeginsel 2014/215
rechtvaardiging 2015/130
rechtvaardigingsgrond 2015/033
recidive 2014/244, 2015/132
redelijke verhouding 2015/136, 2015/140
redelijkheid en billijkheid 2015/088
regels voor inschrijving 2015/063
registratie 2015/182

rekening en risico 2015/191.5
rekeningafschrift 2015/028
relatieproblemen 2014/206
restitutie collegegeld 2014/063, 2014/285, 2014/300, 2015/036, 2015/135
revisie 2015/176
richtlijn 2004/38/EG 2015/033
rijksbijdrage 2014/230, 2014/241, 2014/278, 2014/279, 2014/285, 2015/300, 2015/055, 2015/065, 2015/102, 2015/104
risico 2015/235

S

[samenstelling] CBE 2014/255
[schriftelijk] advies 2014/199
[straf] Maatregel 2014/217
samenwerking 2015/014
sanctie 2014/096, 2015/103, 2015/148
sanctieladder 2015/148
sancties 2015/149
schade 2015/036
schadeloosstelling 2015/097
schadevergoeding 2014/063, 2014/196.8, 2014/303, 2015/036, 2015/107, 2015/135
schadeveroorzakende besluit 2015/097
schakeljaar 2014/301
schakelprogramma 2015/055, 2015/086
schakeltoets 2014/232A, 2014/232B
Schending geschreven en ongeschreven rechtsregels 2014/112
schikking 2014/112, 2015/025, 2015/056.5, 2015/057.5
schikkingsprocedure 2015/064
schriftelijk 2015/244
schriftelijk advies 2015/225
schriftonderzoek 2015/103
schrijfvaardigheid 2015/183
schuldsanering 2015/049
scores 2015/122
scriptie 2015/035, 2015/081, 2015/097
scriptiebegeleiding 2015/102
second opinion 2015/038
secretaris 2015/150
seksuele uitlatingen 2014/284
selectie 2015/161.5
selectiecriteria 2015/122
selectiedagen 2015/122
selectieprocedure 2015/089, 2015/202
SIS 2014/303, 2015/182

smaad	2015/087
SMS- bericht	2015/081
spel- en grammaticafouten	2015/023
spelfouten	2015/047
spiekbrief	2014/181, 2014/228
spoedeisend belang	2014/295.1, 2014/302.1
spoedeisendheid	2015/217.1
Staatsexamen NT2 programma II, 3	2015/174
stage	2014/186, 2014/214, 2014/302, 2015/036, 2015/087, 2015/129, 2015/141.5, 2015/235, 2015/207.5
stagebedrijf	2015/036
stagebegeleider	2015/141.5
stagebegeleiding	2015/129
stagecoördinator	2015/036, 2015/129
stageplaats	2015/087
strafmaatregel	2015/014
stringent beleid	2015/130
structuur	2015/176
Studeerbaarheid opleiding	2014/261
studentaccount	2015/087
studentenaccount	2014/258
studentenadministratie	2015/125
studentendecaan	2014/206, 2014/231, 2014/270, 2014/272, 2015/071, 2015/077, 2015/095.5, 2015/206, 2015/206.1, 2015/206.4, 2015/234, 2015/244, 2015/248.5, 2015/250, 2015/250.1
studentendecanaat	2015/016, 2015/214.5, 2015/225, 2015/237, 2015/250, 2015/250.1
studentenloket	2015/017
studentenorganisatie	2015/088
studentenpsycholoog	2015/235
studentenreisproduct	2015/062
studentenvereniging	2015/088
student-ID	2015/045
student-informatie-systeem	2015/182
studieachterstand	2015/255
studieadvies	2014/201, 2014/252, 2015/003, 2015/023, 2015/064, 2015/069, 2015/080, 2015/088, 2015/183,2015/206, 2015, 206.1, 2015/225, 2015/235, 2015/237, 2015/242, 2015/244, 2015/255
studieadviseur	2014/259, 2014/304, 2015/068, 2015/088, 2015/089, 2015/206, 206.1, 2015/206.4
studiebegeleider	2015/225, 2015/235, 2015/242, 2015/255
studiebegeleiding	2015/095,5
studiebenodigdheden	2015/136, 2015/140
studiecoördinator	2014/272
studiefinanciering	2015/036, 2015/130, 2015/178, 2015/181
studiegids	2014/285, 2015/093
studiehouding	2015/016

studiejaar 2015/242
studiekeuzeactiviteit 2015/025, 2015/161.5
studiekeuzecheck 2015/025, 2015/076
studiekeuzefaciliteit 2015/076
studiekosten 2015/097, 2015/136, 2015/140
studielast 2014/259
studielink 2014/303, 2015/025, 2015/035, 2015/046, 2015/049, 2015/063, 2015/081, 2015/125, 2015/135, 2015/161.5, 2015/230.5, 2015/299, 2015/299.1, 2015/004, 2015/011
studieloopbaanbegeleider 2014/063, 2014/272, 2014/285, 2015/023, 2015/064, 2015/214.5, 2015/235, 2015/242, 2015/248.5
studieloopbaancoach 2015/244
studiematerialen 2015/136, 2015/140
studienorm 2015/064
studienormen 2015/017
studieomvang 2015/196.1
studiepad 2015/176
studieplan 2015/016, 2015/095.5, 2015/225, 2015/235, 2015/150
studieprogramma 2014/259, 2015/150
studiepunt 2015/028
studiepunten 2014/201, 2014/252, 2014/259, 2015/089, 2015/242
studiepuntenverlies 2015/176
studieresultaten 2014/272, 2014/302, 2015/080, 2015/088, 2015/201, 2015/235, 2015/242, 2015/235, 2015/299, 2015/299.1
studieschuld 2014/280
studietempo 2014/280
studievertraging 2014/063, 2014/196.8, 2014/226, 2014/249.5, 2014/259, 2015/016, 2015/035, 2015/036, 2015/062, 2015/093, 2015/095.5, 2015/097, 2015/130, 2015/178, 2015/181
studievolgsysteem 2015/248.5
studievoortgang 2014/201, 2014/252, 2014/272, 2015/207.5, 2015/214.5, 2015/225, 2015/250, 2015/250.1
studievoortgangseisen 2015/216
studievoortgangsnorm 2014/199, 2014/201, 2014/206, 2014/252, 2014/272, 2015/088, 2015/089
surveillant 2015/149

T

(tijdige) verzending 2015/063
(tussentijdse) inschrijving 2014/264, 2015/043.5, 2015/207.5
[tentamen] fraude 2014/181, 2014/228, 2014/244, 2015/217
[tentamen] Inschrijving 2014/228
[tijdige] informatie 2015/035
[tijdstip] aanvullende grond 2014/219
[toekomstig] beroepsbeoefenaar 2014/284
[tussentijdse] inschrijving 2014/302.1, 2015/022.5, 2015/027

[uitsluiting deelname] Tentamens 2014/180
taak afstudeercoach 2015/030
taak CBE 2014/180, 2015/101.5
taak examencommissie 2014/194, 2014/222, 2014/223, 2014/299
taaltoets 2015/183
tardief 2014/173
tarief 2015/104
tarievenlijst 2014/301
tegemoet gekomen aan bezwaar 2014/155
ten overvloede 2014/156, 2014/173, 2014/180, 2014/222, 2014/223, 2014/263.5, 2015/027
tentamen 2014/201, 2014/252, 2014/256, 2014/280, 2014/293, 2015/151, 2015/167
tentamenantwoorden 2015/167
tentamencoördinator 2015/061
tentamenformulier 2014/286
tentamengelegenheden 2015/188.5
tentamengelegenheid 2015/062
tentamenkansen 2015/064
tentamenperiode 2015/250, 2015/250.1
tentamenresultaat 2014/201, 2014/252
tentamenuitslag 2015/127
ter postbezorging 2015/037
termijn van orde 2014/249.5
termijnen 2015/105,5, 2015/108.5, 2015/109.5, 2015/110.5, 2015/111,5, 2015/017, 2015/037, 2015/037.2, 2015/040, 2015/046, 2015/063, 2015/073, 2015/127, 2015/136, 2015/140, 2015/143, 2015/147, 2015/152, 2015/178, 2015/181, 2015/245
termijnoverschrijding 2014/236, 2014/254
termijnstelling 2015/248.5, 2015/250, 2015/250.1
terugbetaling 2015/135
teruggave 2015/136, 2015/140
terughoudendheid 2014/230, 2015/055, 2015/102, 2015/104, 2015/207.5
terugwerkende kracht 2014/302, 2014/302.1, 2015/303, 2015/027, 2015/043.5, 2015/073, 2015/125
theorievakken 2015/242
tijdig 2015/038, 2015/095.5, 2015/119, 2015/130
tijdig melden 2015/242
to do list 2015/230.5
toegang 2015/087
toekomstige aanvragen 2015/201
toelating 2015/031, 2015/073, 2015/106, 2015/174, 2015/219.5
toelating [masteropleiding] 2015/045
toelatingscommissie 2015/073, 2015/219.5
toelatingseis 2015/194.1, 2014/282, 2014/282.1
toelatingsonderzoek 2015/107
toelatingsvereisten1 2015/019

toelatingsvoorwaarden 2015/035, 2015/076
toestemming 2015/206, 2015/206.1
toetsgelegenheden 2015/250, 2015/250.1
toetshuisregels 2014/244
toetsingskader 2015/007, 2015/047, 2015/082
toetskansen 2015/255
toetsmatrijs 2014/256
toetsmomenten 2015/214.5
toetsonderdeel 2015/202
toetsprotocol 2014/293
toezegging 2014/186, 2014/232A, 2014/232B
TOP-opleiding 2015/104
transparantie 2015/202
tussentijdse inschrijving 2014/302, 2015/130
tussenuitspraak 2015/056.5, 2015/057.5
tutorlessen 2015/242
twee opleidingen 2015/088
tweede beoordeling 2015/047, 2015/128.5
tweede opleiding 2015/010, 2015/089
tweede studie 2015/055

U

[uitsluiting] Herkansing 2014/228, 2014/244
uitgesloten 2014/249.5, 2014/286
uitleg 2015/151
uitleg regelgeving 2014/228
uitnodiging 2015/025
uitschrijfdatum 2014/285
uitschrijven 2015/049, 2015/089, 2015/130, 2015/135, 2015/207.5
uitslag 2014/249,5
uitsluiten 2015/103, 2015/148, 2015/207.5, 2015/299, 2015/299.1
uitsluiting tentamens 2014/181, 2014/228, 2014/293
uitstel 2015/080, 2015/237, 2015/250, 2015/250.1
uitvoering uitspraak 2015/022,5
uitvoeringsregeling 2015/176
uitzonderingsbeleid 2015/207.5
uitzonderlijke omstandigheden 2014/284

V

(validiteit) Diploma 2014/063
(voldoening) Collegegeld 2014/303, 2015/011
[verschoonbare] termijnoverschrijding 2014/227, 2015/045
[verzoek] Schadevergoeding 2014/238, 2014/239
vaardighedentoets 2015/018

vakantie 2015/008
vakonderdeel 2014/173
validiteit 2015/151
variabele kosten 2014/300
veranderde omstandigheden 2015/165
verantwoordelijkheid 2015/235
verblijfsrecht 2014/301
verhuizing 2014/289
verificatie 2015/076
verkiezing 2015/105.5, 2015/108.5, 2015/109.5, 2015/110.5, 111.5
verklaring 2015/086
verklaring voor recht 2015/125, 2015/2015/014
verklaringen 2015/149, 2015/182
verkorte opleiding 2015/073
verlengen 2015/016
verlenging 2015/062, 2015/095.5, 2015/299, 2015/299.1, 2015/038,
veroordeling proceskosten 2014/287.6
verschoonbaar 2015/063, 2015/105,5, 2015/108.5, 2015/109.5, 2015/110.5, 2015/111,5, 2015/127, 2015/136,2015/140, 2015/143, 2015/147, 2015/178, 2015/181, 2015/245
vertraging 2015/150
vertrouwen 2014/230, 2014/296, 2015/019, 2015/125
vertrouwensbeginsel 2014/194, 2014/215, 2014/282, 2014/282.1, 2015/002
Verzenddatum 2015/037,2
verzet 2015/037.2, 2015/070.2
verzilveren 2015/191.5
verzoek 2015/135
Verzoek minor 2014/194
verzoek tot inschrijving 2015/161.5
verzoekschrift 2015/036
verzuim 2015/037.2, 2015/136, 2015/140, 2015/147, 2015/152, 2015/245
volgtijdelijkheid onderwijseenheden 2014/214
volgtijdige student 2014/241
volledige uitsluiting deelname tentamens 2015/014
vooringenomenheid 2015/082
voorkennisvereisten 2015/207.5
voorlichting 2014/285, 2015/089
voorlichtingsactiviteiten 2015/202
voorlopige voorziening 2014/201, 2014/252, 2014/272, 2014/282, 2014/282.1, 2014/283, 2014/283.1, 2014/295.1, 2014/302, 2014/302.1, 2014/312, 2014/312.1, 2015/018, 2015/191.5, 2015/192.1, 2015/194.1, 2015/196.1, 2015/206, 2015/206.1, 2015/217.1, 2015/242, 2015/299, 2015/299.1
vooronderzoek 2015/103
vooropleiding 2015/073
vooropleidingseis 2014/283, 2014/283.1, 2015/107, 2015/196.1

vooropleidingsvereisten 2015/019
voorschriften 2015/087
voortgangsnorm 2015/071, 2015/080, 2015/088, 2015/100
voorwaardelijk studieadvies 2015/017
voorwaarden 2015/219.5
voorwaarden voor toelating 2015/025
voorzieningen 2015/023
vordering 2015/125
vrijstelling 2014/186, 2014/222, 2014/223, 2014/285, 2015/016, 2015/038, 2015/049, 2015/080, 2015/088, 2015/107, 2015/165, 2015/196.1
vrijwilligheid 2015/136, 2015/140

W

(weigering) inschrijving 2015/043.5, 2014/196.8, 2015/022.5, 2015/027
[wijziging] beslissing 2015/101,5
[wijziging] Curriculum 2014/215
[wijziging] inschrijvingsvoorwaarden 2015/001
vwo diploma 2015/196.1
VWO-examen 2015/122
waarschuwing 2014/137, 2014/215, 2014/230, 2014/231, 2015/009, 2015/081, 2015/125
waarschuwingsbrief 2015/216
wachtlijst 2015/002
website 2015/025, 2015/202, 2015/219.5
wegingsfactor 2014/130
weigering tot inschrijving 2015/076
werkelijke kosten 2014/230
werkervaring 2014/186
wetenschappelijk niveau 2015/082
wetsinterpretatie 2015/027, 2015/043.5
wetswijziging 2014/230, 2015/106
wettelijk collegegeld 2014/241, 2014/279, 2014/301, 2015/031, 2015/033, 2015/049, 2015/055, 2015/104
wettelijk voorschrift 2014/241, 2014/279, 2015/055, 2015/102
wettelijke verplichting 2015/136, 2015/140
wijzigingen 2014/286
willekeur 2015/149

Z

[zonder]zitting 2015/002
zaakwaarnemer 2015/178, 2015/81
zelf voorzien 2014/137, 2014/215, 2014/228, 2014/264, 2014/196.8, 2014/299, 2014/3082015/022.5
zelfplagiaat 2014/096
zelfstudie 2014/262
ziekte 2015/023, 2015/071, 2015/178, 2015/181

zienswijze 2014/155
zorgplicht 2015/135
zorgvuldigheid 2015/035, 2015/234
zorgvuldigheidsbeginsel 2014/194, 2014/232A, 2014/232B, 2015/148, 2015/149
zwaarwegend belang 2015/028

VI. ZAKEN OP UITSPRAAKDATUM

Zaaknummer	*Datum*
2014/063	18 mei 2015
2014/096	5 januari 2015
2014/112	23 februari 2015
2014/130	7 april 2015
2014/137	2 april 2015
2014/155	22 januari 2015
2014/156	15 januari 2015
2014/173	7 januari 2015
2014/180	12 januari 2015
2014/181	11 maart 2015
2014/183	16 februari 2015
2014/186	4 februari 2015
2014/192	20 april 2015
2014/194	20 april 2015
2014/196.8	12 maart 2015
2014/199	9 februari 2015
2014/201	10 juli 2015
2014/206	9 februari 2015
2014/207	5 maart 2015
2014/213	2 april 2015
2014/214	15 april 2015
2014/215	16 februari 2015
2014/217	7 januari 2015
2014/219	13 april 2015
2014/222	28 april 2015
2014/223	28 april 2015
2014/224	8 mei 2015
2014/226	9 maart 2015
2014/227	24 maart 2015
2014/228	4 februari 2015
2014/230	10 september 2015
2014/231	5 maart 2015
2014/232A	25 maart 2015
2014/232B	25 maart 2015
2014/235	30 maart 2015
2014/236	2 april 2015
2014/238	7 januari 2015
2014/239	7 januari 2015
2014/241	28 augustus 2015
2014/244	2 april 2015
2014/245	2 april 2015
2014/246	5 maart 2015
2014/249.5	23 februari 2015
2014/252	10 juli 2015
2014/253	5 maart 2015
2014/253	14 april 2015
2014/255	12 maart 2015
2014/256	10 juli 2015
2014/258	4 augustus 2015
2014/259	17 juli 2015
2014/261	24 maart 2015
2014/262	19 maart 2015
2014/263.5	30 maart 2015

2014/264	20 april 2015
2014/270	24 april 2015
2014/272	17 juli 2015
2014/274	16 april 2015
2014/278	9 oktober 2015
2014/279	28 augustus 2015
2014/280	19 juni 2015
2014/282	26 januari 2015
2014/282.1	26 januari 2015
2014/283	4 maart 2015
2014/283.1	4 maart 2015
2014/284	30 april 2015
2014/285	31 augustus 2015
2014/286	10 juli 2015
2014/287.6	10 juni 2015
2014/289	4 juni 2015
2014/292	14 april 2015
2014/293	13 augustus 2015
2014/295.1	10 februari 2015
2014/295	3 juni 2015
2014/296	8 juli 2015
2014/299	12 maart 2015
2014/300	28 augustus 2015
2014/301	28 september 2015
2014/302	2 september 2015
2014/302.1	26 januari 2015
2014/303	11 juni 2015
2014/304	19 mei 2015
2014/308	2 april 2015
2014/311	28 april 2015
2014/312	26 januari 2015
2014/312.1	26 januari 2015
2015/001	10 april 2015
2015/002	19 mei 2015
2015/003	16 november 2015
2015/004	17 juni 2015
2015/007	7 april 2015
2015/008	19 mei 2015
2015/009	14 april 2015
2015/010	8 juli 2015
2015/011	26 mei 2015
2015/012	8 juli 2015
2015/014	1 juli 2015
2015/016	10 september 2015
2015/017	23 september 2015
2015/018.1	4 februari 2015
2015/019	28 augustus 2015
2015/022.5	12 maart 2015
2015/023	13 juli 2015
2015/025	7 augustus 2015
2015/027	29 april 2015
2015/028	10 juli 2015
2015/030	9 juni 2015
2015/031	7 augustus 2015
2015/033	7 augustus 2015
2015/035	17 juli 2015
2015/036	10 december 2015
2015/037	5 maart 2015

2015/037.2	17 juli 2015
2015/038	28 september 2015
2015/040	6 oktober 2015
2015/041	19 juni 2015
2015/042	16 juni 2015
2015/043.5	30 maart 2015
2015/045	21 augustus 2015
2015/046	9 juni 2015
2015/047	7 augustus 2015
2015/049	6 oktober 2015
2015/050.5	19 mei 2015
2015/053	7 oktober 2015
2015/055	18 december 2015
2015/056.5	5 november 2015
2015/057.5	5 november 2015
2015/061	28 augustus 2015
2015/062	28 augustus 2015
2015/063	18 mei 2015
2015/064	10 juli 2015
2015/065	9 september 2015
2015/068	28 augustus 2015
2015/069	31 juli 2015
2015/070.2	31 juli 2015
2015/071	25 september 2015
2015/073	9 oktober 2015
2015/076	21 augustus 2015
2015/077	29 september 2015
2015/080	18 augustus 2015
2015/081	6 augustus 2015
2015/082	28 augustus 2015
2015/086	5 november 2015
2015/087	13 november 2015
2015/088	18 augustus 2015
2015/089	18 augustus 2015
2015/091	25 september 2015
2015/093	7 september 2015
2015/095.5	23 november 2015
2015/097	16 november 2015
2015/100	28 augustus 2015
2015/101.5	20 mei 2015
2015/102	23 september 2015
2015/103	10 december 2015
2015/104	5 november 2015
2015/105.5	20 juli 2015
2015/106	5 november 2015
2015/107	4 november 2015
2015/108.5	20 juli 2015
2015/109.5	20 juli 2015
2015/110.5	20 juli 2015
2015/111.5	20 juli 2015
2015/119	21 augustus 2015
2015/122	17 juli 2015
2015/122.1	17 juli 2015
2015/125	16 oktober 2015
2015/127	9 oktober 2015
2015/128.5	6 oktober 2015
2015/129	9 december 2015
2015/130	28 augustus 2015

2015/132	5 november 2015
2015/135	23 september 2015
2015/136	21 december 2015
2015/140	21 december 2015
2015/141.5	6 augustus 2015
2015/143	25 september 2015
2015/146	15 december 2015
2015/147	23 september 2015
2015/148	9 november 2015
2015/149	5 november 2015
2015/150	17 december 2015
2015/151	24 juli 2015
2015/152	21 december 2015
2015/161.5	14 augustus 2015
2015/165	6 oktober 2015
2015/167	9 oktober 2015
2015/174	6 oktober 2015
2015/176	21 december 2015
2015/178	7 september 2015
2015/181	14 december 2015
2015/182	19 november 2015
2015/183	28 december 2015
2015/188.5	5 november 2015
2015/191.5	27 augustus 2015
2015/192.1	9 september 2015
2015/194.1	7 september 2015
2015/196.1	23 september 2015
2015/199	4 december 2015
2015/201	21 december 2015
2015/202	5 november 2015
2015/206	16 september 2015
2015/206.1	16 september 2015
2015/206.4	21 december 2015
2015/207.5	25 november 2015
2015/214.5	23 oktober 2015
2015/216	4 december 2015
2015/217.1	5 oktober 2015
2015/219.5	23 oktober 2015
2015/225	4 december 2015
2015/230.5	3 december 2015
2015/234	3 december 2015
2015/235	21 december 2015
2015/237	3 december 2015
2015/242	21 december 2015
2015/244	3 december 2015
2015/245	22 december 2015
2015/248.5	3 december 2015
2015/250	3 december 2015
2015/250.1	3 december 2015
2015/255	22 december 2015
2015/299	22 december 2015
2015/299.1	22 december 2015